

Hào Môn Kinh Mộng

Contents

Hào Môn Kinh Mộng	5
1. Q.1 - Chương 1: Chồng Về Nhà Trễ	5
2. Q.1 - Chương 2: Em Gọi Tôi Là Gì?	8
3. Q.1 - Chương 3: Lúng Túng Đêm Khuya	9
4. Q.1 - Chương 4: Tin Tức	11
5. Q.1 - Chương 5: Dây Số Xa Lạ	12
6. Q.1 - Chương 6: Nhìn Tận Mắt	14
7. Q.1 - Chương 7: Em Rất Sợ Tôi?	16
8. Q.1 - Chương 8: Hẹn Hò Cùng Anh	17
9. Q.1 - Chương 9: Dáng Dấp Người Chồng	20
10. Q.1 - Chương 10: Hòa Vy	21
11. Q.1 - Chương 11: Gia Đình Điều Chế Hương	22
12. Q.1 - Chương 12: Vinh Hoa Phú Quý Làm Gì?	23
13. Q.1 - Chương 13: Tiệc Tối	24
14. Q.1 - Chương 14: Người Phụ Nữ Kiêu Ngạo	26
15. Q.1 - Chương 15: Hạ Đồng	30
16. Q.1 - Chương 16: Người Đàn Ông Dưới Nắng Sớm	31
17. Q.1 - Chương 17: Thẻ Vàng	33
18. Q.1 - Chương 18: Hóa Ra Anh Rất Nguy Hiểm	34
19. Q.1 - Chương 19: Thước Đo Tình Yêu	38
20. Q.1 - Chương 20: Người Đến Không Có Ý Tốt	39
21. Q.1 - Chương 21: Mùi Tôi Rất Thỉnh	43
22. Q.2 - Chương 1: Tiêu Diệt Lỗi	45
23. Q.2 - Chương 2: Hai Người Đàn Ông Dưới Tuyết Rơi	48
24. Q.2 - Chương 3: Con Nhỏ Xấu Xa	49
25. Q.2 - Chương 4: Đùng Có Làm Bộ Làm Tịch	50
26. Q.2 - Chương 5: Chị Em Bất Hòa	52
27. Q.2 - Chương 6: Đạo Lý Hiển Nhiên	57
28. Q.2 - Chương 7: Yêu Thật Lòng	58
29. Q.2 - Chương 8: Nguy Hiểm Rình Rập	60
30. Q.2 - Chương 9: Em Đóng Kịch Giỏi Hơn Chị Minh	61
31. Q.2 - Chương 10: Sự Chán Ghét Của Lệ Minh Vũ	62
32. Q.2 - Chương 11: Đoán Không Ra	64
33. Q.2 - Chương 12: Quan Tâm Sao?	65
34. Q.2 - Chương 13: Tâm Sinh Thất Vọng	66
35. Q.2 - Chương 14: Cáo Già Và Hồ Ly	67
36. Q.2 - Chương 15: Ống Kính Ẩn Dấu	69
37. Q.2 - Chương 16: Mục Đích Thật Sự	70
38. Q.2 - Chương 17: Gặp Mặt	72
39. Q.2 - Chương 18: Rắc Rối Lại Đến	74
40. Q.2 - Chương 19: Tôi Tôi Là Vì Cô Ấy	77

41. Q.2 - Chương 20: Giáng Sinh Đầy Máu	79
42. Q.2 - Chương 21: Đau Đến Tan Nát Cõi Lòng	82
43. Q.3 - Chương 1: Buổi Ký Tặng “kinh Mộng Hào Môn”	88
44. Q.3 - Chương 2: Nước Hoa “midi”	92
45. Q.3 - Chương 3: Mộ Thừa	93
46. Q.3 - Chương 4: Chưa Hẵn Người Yêu Nhưng Quá Xa Bạn Bè	96
47. Q.3 - Chương 5: Người Đàn Ông Trong Xe Mpv	98
48. Q.3 - Chương 6: Bức Tranh Gia Đình	100
49. Q.3 - Chương 7: Xa Tận Chân Trời, Gần Ngay Trước Mắt	102
50. Q.3 - Chương 8: Yêu Không Nhất Định Phải Tỷ Lệ Thuận Với Được Yêu	104
51. Q.3 - Chương 9: Ôm Nhau Dưới Bóng Đêm	106
52. Q.3 - Chương 10: Lời Mời Của Nhà Đầu Tư	110
53. Q.3 - Chương 11: Tiệc Chúc Mừng	112
54. Q.3 - Chương 12: Hoàn Toàn Cố Ý	116
55. Q.3 - Chương 13: Ánh Mắt Anh Ta Nhìn Em	119
56. Q.3 - Chương 14: Tôi Muốn Chính Em	121
57. Q.3 - Chương 15: Bông Ngọc Trai Đen	123
58. Q.3 - Chương 16: Lâu Rồi Mới Gặp	125
59. Q.3 - Chương 17: Đâu Đâu Cũng Thấy Uy Hiếp	131
60. Q.3 - Chương 18: Chiến Thắng Trong Yên Lặng	139
61. Q.3 - Chương 19: Đòn Chí Mạng	143
62. Q.3 - Chương 20: Chính Tà Khó Dò	149
63. Q.3 - Chương 21: Biến Hóa Khó Lường	152
64. Q.3 - Chương 22: Đằng Sau Là Cô Đơn Trống Trải	158
65. Q.4 - Chương 1: Cầu Hôn Bên Vòng Xoay Ngựa Gỗ	164
66. Q.4 - Chương 2: Thành Phố Của Anh Và Cô	167
67. Q.4 - Chương 3: Mọi Thứ Đều Thay Đổi	170
68. Q.4 - Chương 4: Không Thể Chỉ Nhìn Bề Ngoài	171
69. Q.4 - Chương 5: Không Ngờ Em Lại Trở Về	177
70. Q.4 - Chương 6: Yêu Thương Khiến Con Người Nghệt Thở	179
71. Q.4 - Chương 7: Không Hẹn Mà Gặp	180
72. Q.4 - Chương 8: Mộ Viên	186
73. Q.4 - Chương 9: Phong Vân Tái Khởi	188
74. Q.4 - Chương 10: Bạn Từ Phương Xa Tới Thăm	189
75. Q.4 - Chương 11: Vạch Trần Bản Chất	194
76. Q.4 - Chương 12: Kết Cục Của Hạnh Phúc	197
77. Q.4 - Chương 13: Trở Lại Biệt Thự Bán Sơn	202
78. Q.4 - Chương 14: Búp Bê Rách Nát	205
79. Q.4 - Chương 15: Một Mình Rời Đi	209
80. Q.4 - Chương 16: Nhìn Xa Trông Rộng	213
81. Q.4 - Chương 17: Điều Khoản Chí Mạng Trong Hợp Đồng	218
82. Q.4 - Chương 18: Đánh Mất Tôn Nghiêm	224
83. Q.4 - Chương 19: Nỗi Đau Từng Trải	225
84. Q.4 - Chương 20: Ai Lo Lắng Cho Ai	230
85. Q.4 - Chương 21: Mùi Hương Kỳ Lạ	237
86. Q.5 - Chương 1: Chuyện Gì Đến Rồi Cũng Sẽ Đến	244
87. Q.5 - Chương 2: Bức Ảnh Đáng Sợ Trên Mộ Bia	248
88. Q.5 - Chương 3: Kinh Hồn Nơi Nghĩa Trang	250
89. Q.5 - Chương 4: Muốn Tìm Một Người	253
90. Q.5 - Chương 5: Xưng Hô Với Người Ngoài	257
91. Q.5 - Chương 6: Vô Cớ Bỏ Đi	259
92. Q.5 - Chương 7: Quyết Định Của Lệ Minh Vũ	261
93. Q.5 - Chương 8: Rất Dũng Cảm	266
94. Q.5 - Chương 9: Tiếp Thu Dạy Dỗ	268

95. Q.5 - Chương 10: Thuận Theo Yêu Cầu	272
96. Q.5 - Chương 11: Món Nợ Mười Năm	274
97. Q.5 - Chương 12: Không Ai Hạnh Phúc	277
98. Q.5 - Chương 13: Say Rượu	283
99. Q.5 - Chương 14: Chùn Bước	285
100. Q.5 - Chương 15: Toàn Người Xa Lạ	287
101. Q.5 - Chương 16: Cơn Giận Của Đàn Ông	290
102. Q.5 - Chương 17: Đâm Thủng Tờ Giấy	300
103. Q.5 - Chương 18: Tính Số	304
104. Q.5 - Chương 19: Cũng Nghĩ Đến Quà Tặng	313
105. Q.5 - Chương 20: Về Bán Sơn	316
106. Q.5 - Chương 21: Một Mặt Xa Lạ	324
107. Q.6 - Chương 1: Người Chồng Tốt	324
108. Q.6 - Chương 2: Đại Luật Sư Lạc Tranh	324
109. Q.6 - Chương 3: Bệnh Viện Tâm Thần Thanh Sơn	324
110. Q.6 - Chương 4: Anh Chờ Em	324
111. Q.6 - Chương 5: Ấm Áp	324
112. Q.6 - Chương 6: Em Thuộc Về Anh	324
113. Q.6 - Chương 7: Như Hình Với Bóng	324
114. Q.6 - Chương 8: Không Phải Bà Lệ	324
115. Q.6 - Chương 9: Lặp Lại Chuyện Xưa	324
116. Q.6 - Chương 10: Đau Lòng	324
117. Q.6 - Chương 11: Người Lập Bia	324
118. Q.6 - Chương 12: Nghi Hoặc	324
119. Q.6 - Chương 13: Đêm Cuối	324
120. Q.6 - Chương 14: Ngày Thứ Chín	324
121. Q.6 - Chương 15: Điện Thoại	324
122. Q.6 - Chương 16: Đáp Án Cuối Cùng	324
123. Q.6 - Chương 17: Sét Đánh	324
124. Q.6 - Chương 18: Manh Mối Ở Nhà Họ Hòa	324
125. Q.6 - Chương 19: Hành Vi Biến Thái	324
126. Q.6 - Chương 20: Áo Ảnh Đêm Khuya	324
127. Q.6 - Chương 21: Bất Ngờ	324
128. Q.7 - Chương 1: Phát Hiện	324
129. Q.7 - Chương 2: Nơi Ánh Đèn Mờ Nhạt Lại Là Người Ấy	324
130. Q.7 - Chương 3: Bệnh Nặng	324
131. Q.7 - Chương 4: Diệt Trừ	324
132. Q.7 - Chương 5: Lời Mời	324
133. Q.7 - Chương 6: Người Thật	324
134. Q.7 - Chương 7: Anh Muốn Nhìn Thấy Em	324
135. Q.7 - Chương 8: Anh Đau Đầu	324
136. Q.7 - Chương 9: Bất Trắc	324
137. Q.7 - Chương 10: Tôi Chỉ Là Con Ngốc	324
138. Q.7 - Chương 11: Mang Thai	324
139. Q.7 - Chương 12: Mình Yêu Nhưng Không Thể Ở Cạnh Nhau	324
140. Q.7 - Chương 13: Hiện Trường Giết Người	324
141. Q.7 - Chương 14: Phân Tích Đáng Sợ	324
142. Q.7 - Chương 15: Mất Khống Chế	324
143. Q.7 - Chương 16: Đòn Chí Mạng	324
144. Q.7 - Chương 17: Bất Đồng Quan Điểm	324
145. Q.7 - Chương 18: Tin Nhắn Thoại	324
146. Q.7 - Chương 19: Người Em Yêu Vĩnh Viễn Là Anh Ấy	324
147. Q.7 - Chương 20: Suôn Sê	324

148.	Q.8 - Chương 1: Cách Duy Nhất Cứu Nhà Họ Hòa	324
149.	Q.8 - Chương 2: Từ Chối	324
150.	Q.8 - Chương 3: Đánh Rơi Lọ Thuốc	324
151.	Q.8 - Chương 4: Bị Lừa	324
152.	Q.8 - Chương 5: Tâm Tư Thay Đổi	324
153.	Q.8 - Chương 6: Muốn Trốn? Bỏ Ngay Ý Định Đó Đi!	324
154.	Q.8 - Chương 7: Hành Vi Thái Quá	324
155.	Q.8 - Chương 8: Anh Là Nhạc Bất Quần	324
156.	Q.8 - Chương 9: Vụ Việc Ngoài Ý Muốn	324
157.	Q.8 - Chương 10: Lo Được Lo Mất	324
158.	Q.8 - Chương 11: Rời Khỏi	324
159.	Q.8 - Chương 12: Nhìn Thấy	324
160.	Q.8 - Chương 13: Cấp Cứu	324
161.	Q.8 - Chương 14: Phần Nộ	324
162.	Q.8 - Chương 15: Sự Thật	324
163.	Q.8 - Chương 16: Điện Thoại	324
164.	Q.8 - Chương 17: Bệnh Án	324
165.	Q.8 - Chương 18: Lựa Chọn	324
166.	Q.8 - Chương 19: Còn Có Một Từ Gọi Là “thành Toàn”	324
167.	Q.8 - Chương 20: Quyết Định	324
168.	Q.8 - Chương 21: Biệt Thự Bạch Lan	324
169.	Q.8 - Chương 22: Giày Vò	324
170.	Q.8 - Chương 23: Đau Đớn Tột Cùng Đổi Lấy Hạnh Phúc Vô Tận	324
171.	Q.8 - Chương 24: Ngây Ngô	324
172.	Q.8 - Chương 25	324
173.	Q.8 - Chương 26: Hù Dọa	324
174.	Q.8 - Chương 27: Email Lạ	324
175.	Q.8 - Chương 28: Người Khách Bất Ngờ	324
176.	Q.8 - Chương 29	324
177.	Q.9 - Chương 1: Bày Mưu Tính Kế	324
178.	Q.9 - Chương 2: Mâu Thuẫn Chị Em	324
179.	Q.9 - Chương 3: Kẻ Thù Của Đối Thủ Chính Là Bạn Bè Của Mình	324
180.	Q.9 - Chương 4: Phân Tích Của Mark	324
181.	Q.9 - Chương 5: Bản Lĩnh (18+)	324
182.	Q.9 - Chương 6: Dịu Dàng Và Nguy Hiểm (18+)	328
183.	Q.9 - Chương 7: Hy Vọng	330
184.	Q.9 - Chương 8: Nổi Giận	331
185.	Q.9 - Chương 9: Người Đứng Đằng Sau	335
186.	Q.9 - Chương 10: Anh Có Tình Cảm Với Em	340
187.	Q.9 - Chương 11: Giành Những Thứ Tốt Nhất Cho Cô Ấy	342
188.	Q.9 - Chương 12: A Miêu A Cầu Gặp Nhau	348
189.	Q.9 - Chương 13: Đổ Máu	350
190.	Q.9 - Chương 14: Tâm Linh Tương Thông	352
191.	Q.9 - Chương 15: Lừa Cười	358
192.	Q.9 - Chương 16: Cố Tình Hâm Hại	359
193.	Q.9 - Chương 17: Hình Cũ	361
194.	Q.9 - Chương 18: Bán Đứng	367
195.	Q.9 - Chương 19: Tình Táo	367
196.	Q.9 - Chương 20: Cầu Hôn (1 + 2)	367
197.	Q.9 - Chương 21: Lễ Vật	367
198.	Q.9 - Chương 22: Hâm Nóng Tình Yêu	367
199.	Q.10 - Chương 1: Ấm Ấp	367
200.	Q.10 - Chương 2: Tả Giai Tuệ	367
201.	Q.10 - Chương 3: Tung Tích Chiếu Nhãn	367

202.	Q.10 - Chương 4: Xứng Đôi Vừa Lửa	367
203.	Q.10 - Chương 5: Trước Là Tiểu Nhân, Sau Là Quân Tử	367
204.	Q.10 - Chương 6: Công Bằng	367
205.	Q.10 - Chương 7: Từ Hiếu Lầm Đến Thù Hận	367
206.	Q.10 - Chương 8: Ông Trời Triều Cột	367
207.	Q.10 - Chương 9: Có Yêu Mới Biết Quý Trọng	367
208.	Q.10 - Chương 10: Cầu Hôn Lần Thứ Hai	367
209.	Q.10 - Chương 11: Lời Thoại Kinh Điển	367
210.	Q.10 - Chương 12: Bị Cầu Hôn	367
211.	Q.10 - Chương 13: Đại Hội Cổ Đông	367
212.	Q.10 - Chương 14: Yêu	367
213.	Q.10 - Chương 15: Trừ Tính Cho Tình Yêu	367
214.	Q.10 - Chương 16: Giao Dịch	367
215.	Q.10 - Chương 17: Tin Tốt	367
216.	Q.10 - Chương 18: Xót Xa	367
217.	Q.10 - Chương 19: Chúng Ta Kết Hôn Đi	367
218.	Q.10 - Chương 20: Giám Định	367
219.	Q.10 - Chương 20: Bình Lặng	367
220.	Q.10 - Chương 22: Đào Túy	367
221.	Q.10 - Chương 23: Người Tài Giỏi	374
222.	Q.10 - Chương 24: Sự Quan Tâm Của Bạch Sơ Diệp	374
223.	Q.10 - Chương 25: Giết Người Diệt Khẩu	377
224.	Q.10 - Chương 26: Thất Bại Chồng Chặt	383
225.	Q.10 - Chương 27: Là Vui Hay Buồn	389
226.	Q.10 - Chương 28: Yêu Không Nhất Định Phải Tỷ Lệ	389

Hào Môn Kinh Mộng



Giới thiệu

Kết hôn với chính khách nhưng cô chỉ làm dâu nhà hào môn trong chín mươi ngày. Đêm tân hôn, ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-kinh-mong>

1. Q.1 - Chương 1: Chồng Về Nhà Trễ

Tình yêu, trước giờ luôn là đường một chiều, nếu anh lựa chọn rời bỏ giữa đường, xin anh hãy đi thẳng một mạch, đừng ngoảnh lại, cũng đừng chờ mong trở về nơi đã từng bắt đầu. Bởi vì con đường này vẫn tiếp tục đi thẳng. Và trên con đường đó, em không phải là em nữa, mà anh cũng không còn là anh của lúc đầu. Có lẽ chúng ta đã được định trước, không thể về lại nơi từng bắt đầu.

Em đã từng ngày qua ngày chờ đợi trong đêm khuya, chờ đợi anh trở về, cứ cố chấp mà chờ đợi như vậy...

Biệt thự Bán Sơn.

Đã gần cuối thu, những cơn mưa to như trút nước làm tiết trời se lạnh. Giữa màn mưa đen thẫm, căn biệt thự to lớn, yên tĩnh tựa như một thiếu nữ đứng lặng im, chỉ tỏa ra ánh sáng mờ nhạt. Từng hạt mưa tí tách rơi bên cửa sổ sát sàn lại càng khuấy động lòng người bất an.

Đã hơn mười hai giờ nhưng Tô Nhiễm lại không cảm thấy buồn ngủ. Cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh, bước xuống phòng ăn dưới lầu, rót nước uống. Nhưng vừa đến dưới lầu thì sấm chớp nổi lên cắt ngang tầm nhìn, cùng lúc đó ngoài cửa sổ có ánh đèn xe rọi sáng, cả người nhỏ nhắn của cô đột nhiên run rẩy, mái tóc xoăn dài như tảo biển xuôi thuận theo bờ vai, đôi lông mày tinh tế thắm đượm bao phần chờ mong, cũng hiện ra chút ít căng thẳng.

Không lâu sau, trong phòng khách truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa.

Tô Nhiễm chưa bao giờ cảm thấy hồi hộp như vậy, bàn chân nhỏ nhắn như ngọc đang giẫm trên thảm trải sàn lông dài xa hoa của Úc sưng lại, một cảm giác nhồn nhột len lõi sâu vào lòng cô.

Cánh cửa mở ra cuốn theo mùi hương của mưa mùa thu ngoài cửa vào phòng.

Tô Nhiễm thoát đầu sững sốt. Sau đó, trống ngực cô cũng đập rộn ràng.

Là anh về, là Lê Minh Vũ.

Gió thổi phất qua một góc áo khoác trên người anh, rõ ràng anh đã uống nhiều rượu nên hai thuộc hạ phải đỡ anh về. Cả người anh cao lớn rắn rỏi lảo đảo trong gió đêm. Tô Nhiễm thấy vậy cũng không kịp mặc thêm áo khoác, vội chạy ra giúp đỡ Lê Minh Vũ vào phòng khách, rồi xấu hổ ôm vai đứng sang một bên. Cô không ngờ anh sẽ bất tỉnh lịnh về nhà lúc nửa đêm như vậy. Từ sau ngày cưới đến giờ, Lê Minh Vũ biến mất trọn một tháng, anh là người chồng được pháp luật công nhận của cô. Vậy mà đêm nay anh lại uống say mềm rồi xuất hiện.

“Phu nhân, xin lỗi đã làm phiền chị nghỉ ngơi.” Hai thuộc hạ không dám nhìn thẳng Tô Nhiễm, cung kính cúi đầu nói.

“Không sao đâu. Hai anh vất vả rồi.” Tô Nhiễm cố nén giọng để nghe thật tự nhiên, cô như một đóa hoa xinh đẹp lặng nở trong bóng đêm, nhu hòa mà diễm đạm.

Sau khi hai thuộc hạ ra về, bầu không khí phòng khách cũng rơi vào tĩnh lặng.

Hiện tại, trong biệt thự không có quản gia, mỗi ngày chỉ có người giúp việc làm theo giờ cố định đến quét dọn khắp các phòng.

Thân hình Lê Minh Vũ cao lớn dựa vào sofa, kể cả khi anh nhắm mắt, vầng trán cau lại thì vẻ nam tính của anh cũng khiến người khác chỉ cần nhìn một lần cả đời sẽ khó quên. Anh chỉ choàng sơ áo khoác mà không cài cúc, lộ ra bộ vest màu tối bên trong, áo sơ mi và cravat cũng là tông màu tối phối với nhau, pha trộn giữa cao quý, thành thực mà khiêm tốn.

Gương mặt anh dưới ánh đèn pha lê xa lạ mà anh tuần quá mức, bờ môi kiêu hãnh, lạnh lùng ngấm lợ ra khí chất mạnh mẽ. Dù cho anh say rượu, lẳng lặng ngồi đó cũng tạo ra một tư thế cao sang cách biệt như cả ngàn dặm.

Đối với người uống rượu say, Tô Nhiễm rất có kinh nghiệm, vì bố dượng cô thường xuyên say xỉn. Khi còn nhỏ, cô đã quen với việc thấy mẹ chăm sóc cho ông như thế nào. Suy nghĩ một lát, cô cầm điều khiển chỉnh đèn chùm trên trần nhà tối lại, ánh sáng mờ mờ lung lung bao phủ toàn bộ phòng khách, cô quay người đi vào phòng ăn.

Chưa tới mười phút, Tô Nhiễm đã nhanh chóng pha xong trà giải rượu nóng hổi. Vừa bưng trà vào phòng khách, còn chưa đến gần sofa, giữa mờ tối, một giọng nói trầm thấp thản nhiên vang lên, nghe rất rõ ràng như không hề say rượu...

“Mấy giờ rồi?”

Tiếng nói bất thành linh làm Tô Nhiễm hoảng sợ, ngón tay run rẩy thiếu chút nữa đã đánh đổ cả tách trà, cô ngậy người trong giây lát rồi mới nhận ra Lê Minh Vũ đang nói. Tô Nhiễm ngoảnh lại nương theo ánh đèn leo lét, cô thấy anh đang giơ tay lên xoa xoa trán, có lẽ do uống rượu nên anh đau đầu.

Đợi một lúc không nghe ai trả lời, anh rút cục cũng mở mắt, quay đầu về phía cô.

Trong chớp mắt Tô Nhiễm như bị điện giật, đôi đồng tử đen thẫm như bóng đêm ngoài cửa sổ, sâu lắng bình lặng đang chăm chăm nhìn cô. Khi say đôi đồng tử trong mắt anh chẳng những không lơ đãng, mơ hồ như người khác mà ngược lại, ánh mắt ấy càng thêm sắc bén khiến người đối diện không dám nhìn thẳng. Cô vừa nhìn một giây đã vội vàng cúi xuống. Trống ngực Tô Nhiễm đập dồn dập, khi nhịp tim trở lại bình thường, trong cô chỉ còn vương lại cảm giác ngại ngùng.

Trong bóng tối, tuy rằng cô không dám nhìn nữa nhưng vẫn cảm nhận rõ ánh mắt anh chưa từng rời khỏi cô. Anh đang quan sát cô, tựa như một thợ săn vô cùng điềm tĩnh chờ đợi con mồi sập bẫy, duy trì trầm mặc, thờ ơ mà lại hết sức giãy vò người khác. Tô Nhiễm chỉ thấy ngực mình sắp nổ tung, dường như cô có thể cảm nhận được độ nóng từ ánh mắt đó, bỗng chốc bóp nghẹt cô.

Ngoài cửa sổ, sấm chớp chợt lóe lên, gần như châm lửa cho tiếng trời vắng lặng, ánh mắt Lê Minh Vũ sâu thẳm, nhìn chăm chăm vào cô gái bị ánh chớp bất chợt ngoài kia làm giật mình. Cô gái đó đang mặc đầm ngủ màu đen mỏng manh, càng tôn thêm làn da mịn màng, không chút tì vết, tươi sáng gần như hoàn hảo. Tô Nhiễm căng thẳng, nuốt nước bọt, kiểu nhìn chăm chú này làm cô không cách nào trốn tránh.

Một lúc lâu sau, cô cắn nhẹ môi, vừa muốn mở miệng đánh vỡ loại yên lặng khiến người khác nghẹt thở này thì Lê Minh Vũ đã nói trước, giọng anh vẫn vậy, trầm khàn hờ hững...

“Mấy giờ rồi?” Anh hỏi lần nữa rồi tiếp tục nhắm mắt, tựa đầu vào sofa.

Tô Nhiễm thấy anh không nhìn mình nữa, cô hơi thả lỏng, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, khẽ nói, “Gần một giờ sáng.” Nói xong, cô lại mang tách trà giải rượu để trước mặt anh, “Anh uống cái này đi, ít ra thì sáng mai anh không bị đau đầu.”

Cô nhìn lướt qua đồng hồ trên cổ tay anh, dưới ánh đèn mờ nhạt, xa hoa của đèn chùm, ngực cô thoáng chao đảo, người này quen được hầu hạ sao? Rõ ràng bản thân chỉ cần giơ tay là có thể biết giờ mà vẫn còn kỳ quái hỏi cô.

Lê Minh Vũ không màng nhúc nhích, ngay cả mắt cũng không mở.

Tô Nhiễm thì luôn đứng bên cạnh, không biết phải nói gì.

“Khuya rồi, đi ngủ đi, không cần lo cho tôi, làm phiền rồi.” Cuối cùng anh cũng chịu nói, nhìn trán anh cau lại, cô biết anh đang mệt sau khi uống rượu.

Lời nói khách khí, xa lạ làm cô sững sờ. Nhìn gò má dưới ánh đèn kia khiến trái tim cô loạn nhịp, cuối cùng cô vẫn nhẹ nhàng ngồi cạnh anh. Đây là lần thứ hai cô được gần anh như vậy, gần đến nỗi có thể ngửi thấy hơi thở của anh, hơi thở thơm mùi hổ phách, nhàn nhạt như mùi gỗ.

Tuy rằng hổ phách thường được dùng làm nước hoa cho nam nhưng cô biết rõ, đây là mùi tự nhiên của Lê Minh Vũ, nhạt như nước, phải ngửi kỹ mới có thể cảm nhận được, là mùi của đàn ông trưởng thành, thành thực mà khiêm tốn. Song song, cô cũng có thể ngửi được mùi rượu trên người anh, hương rượu thơm mát tuy hòa trộn với mùi hổ phách độc nhất của anh nhưng cô vẫn có thể biết rõ rượu tối nay anh uống chính là rượu vang đỏ của Louis. Loại rượu này, chỉ được cung cấp đặc biệt cho yến tiệc của quan chức chính phủ, bởi vì khan hiếm và đắt tiền nên căn bản là không mua được trên thị trường.

2. Q.1 - Chương 2: Em Gọi Tôi Là Gì?

Tô Nhiễm có thể về phòng ngay nhưng cô không làm như vậy.

Nhìn anh có vẻ khó chịu, cô cũng không đành lòng. Dù anh không muốn uống trà giải rượu nhưng ít ra cũng không thể ngồi trên sofa cả đêm được. Cô khẽ thở dài, mắt tự nhiên, nói, “Anh rể, hay là em đỡ anh về...”

“Em gọi tôi là gì?” Không đợi cô nói xong, Lê Minh Vũ mở mắt lần nữa nhưng lần này ánh mắt anh nhìn cô không còn là quan sát và đánh giá nữa. Ánh mắt anh lúc này như đang tra hỏi cô một cách nghiêm khắc. Mặc dù anh không lên cao ngưỡn điệu, vẫn trầm thấp như cũ nhưng kiểu nhìn chăm chú lúc này giống như đang ngầm ra uy và mệnh lệnh cho cô hơn.

Tô Nhiễm vội vã sửa lại lời nói: “Xin lỗi, Minh Vũ...”

Đôi mắt sắc bén, chăm chú nhìn gương mặt lúng túng của cô. Một lúc lâu sau, anh mới dời tầm mắt, “Đưa tôi trà giải rượu.”

Cô đưa tách trà, anh nhận lấy, uống hết rồi hơi cúi người về trước, đặt tách không lên bàn.

Động tác tùy ý này đã để cô nghĩ thấy một mùi hương khác, nguyên bản không thuộc về anh.

Mùi hương của nước hoa nữ.

Nếu cô đoán không sai thì nước hoa này là “Trầm luân”, thuộc bộ sưu tập mới nhất năm nay của nhãn hiệu YVSA.

Hương đầu là tử đinh hương, ngò rí và hoa cam vùng Grasse; hương giữa là hoa hồng; còn hương cuối là gỗ đàn hương và mộc dược.

Loại nước hoa này biểu đạt ột người phụ nữ tao nhã mà thần bí, viếng thăm vào đêm khuya, mang theo sự cảm kích và cảm dỗ. Dù cho sau khi người đó đã rời khỏi, hương thơm vẫn tỏa khắp xung quanh, vẫn khiến đàn ông cảm thấy thư thái cùng cuốn hút.

Mùi hương như có như không này, vẫn quất quanh cổ áo sơ mi của Lê Minh Vũ, lại men theo, bay vào mũi Tô Nhiễm. Trong nháy mắt, cô đau đớn như có người đang dùng kim châm đâm trực tiếp vào lòng cô. Cô không biết người phụ nữ dùng nước hoa này ra sao, nhưng cô biết một điều, là người phụ nữ đó đã triền miên cả đêm cùng chồng cô...

Ngón tay mảnh khảnh vô thức nắm chặt, móng tay hầu như khảm vào lòng bàn tay, mùi nước hoa vừa mới hít vào phổi đã được thay thế bằng cảm giác đau đớn chưa từng có. Cô nên tiếp tục bình tĩnh, coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh sao? Đương nhiên là nên như vậy rồi. Với người ngoài, cuộc hôn nhân này là chuyện đáng nói biết bao, đáng tiếc trong mắt anh chẳng qua chỉ là một trò đùa trẻ con, dù cô muốn tranh luận gì đó, anh quan tâm sao?

Từ trước tới giờ, cô luôn yêu anh nhưng hầu như chuyện đó chỉ là của bản thân cô, không liên quan đến anh, mà anh cũng chẳng muốn liên quan.

Lê Minh Vũ không biết cô đang nghĩ gì, có lẽ đã bớt say nên anh liền loay hoay đứng dậy.

Tô Nhiễm thấy vậy cũng lo lắng, vội vàng đứng lên, đưa tay đỡ anh, cô sợ anh mất thăng bằng rồi sẽ ngã.

Sự chủ động của cô cũng không làm Lê Minh Vũ chán ghét, choàng tay khoát lên vai cô, anh lão đảo bước đi. Thật sự thì anh rất cao, ít nhất cũng 187 cm, Tô Nhiễm dìu anh nhưng lại giống như anh đang trực tiếp ôm cô vào lòng. Cô chỉ cao đến ngang ngực anh, vòm ngực anh cường tráng như tảng đá rắn chắc, cô chỉ có thể ngẩng đầu cố sức đỡ lấy cả người cao lớn của anh. Cũng may là anh không say đến mức mê man bất tỉnh, bằng không thì cô đã phải nghĩ đến việc gọi nhân viên y tế tới giúp.

Vất vả thở dốc, cô cũng dìu được anh tới phòng ngủ của hai người trên lầu hai. Tô Nhiễm còn chưa kịp bật đèn thì đã cảm thấy đôi chân mềm nhũn, vẫn chưa buông tay, cô và Lê Minh Vũ đã cùng vấp ngã trên chiếc giường rộng lớn, thoải mái.

3. Q.1 - Chương 3: Lúng Túng Đêm Khuya

Vì say rượu nên Lê Minh Vũ đứng không vững, toàn bộ trọng lượng cơ thể anh đều dồn vào Tô Nhiễm. Trong nháy mắt cả hai ngã nhào xuống giường, cô chỉ cảm thấy cả người mình nặng trĩu, còn hơi thở thì ngập tràn mùi rượu nhạt pha lẫn với hương thơm hổ phách, tất nhiên là có cả mùi nước hoa phụ nữ lượn lờ như có như không mà cô đang tận lực quên. Hơi thở đàn ông rót vào bên tai, thoáng chốc mặt cô đỏ ửng, còn trái tim thì đập loạn nhịp.

Cô chưa bao giờ gần gũi anh như vậy, cho dù là đêm tân hôn cũng không có thể này.

Hơi thở của người đàn ông ở trên khiến tâm trí Tô Nhiễm luống cuống, hoảng loạn nghiêng mặt về phía bóng tối, ánh đèn chiếu từ hành lang rọi vào đường nét một bên khuôn mặt Lê Minh Vũ vô cùng rõ ràng, sống mũi cao thẳng anh tuấn như được điêu khắc.

Tô Nhiễm quên cả việc đẩy anh ra, tuy rằng cô hết sức thận trọng nhưng lại bị ngoại hình của anh mê hoặc. Đôi mắt đẹp ngơ ngác nhìn khuôn mặt anh. Trong đầu cô không khỏi nhớ lại lần đầu gặp anh.

Mấy tháng trước đây, giám đốc điều hành phái cô đến cơ quan chính phủ để xin ký duyệt công văn, người phụ trách trực tiếp là Lê Minh Vũ, chỉ có sự đồng ý và chữ ký của anh thì công văn mới có hiệu lực. Tô Nhiễm vĩnh viễn cũng không quên cảm giác trái tim mình đập điên cuồng khi nhìn thấy anh lần đầu tiên.

Ngày hôm đó, anh vừa chủ trì xong một cuộc họp của chính phủ. Trong đoàn người, anh nổi bật với vóc dáng cường tráng. Khi đó, anh vắt áo vest trên khuỷu tay, vừa đi về phòng làm việc vừa dặn dò những công việc liên quan với vài cán bộ theo sau. Sau khi thấy cô, anh chỉ giữ tay tỏ ý mời cô vào phòng làm việc. Từ đầu đến cuối, ánh mắt anh chưa từng lơ đãng, luôn vững vàng kiên định như vậy, còn giọng nói thì trầm ấm dễ nghe.

Thật sự, cô đã từng tiếp xúc với không ít quan chức chính phủ. Nếu không phải là người bụng bia thì cũng là người háo sắc, nhưng Lê Minh Vũ không giống vậy. Anh là nghị sĩ trẻ tuổi nhất, có tiền đồ nhất trong quốc hội. Đối lập với những quan chức chính phủ thích giở giọng điệu nhà quan, Lê Minh Vũ dù chỉ ngồi yên ở đó lắng nghe, trên người không tỏ thái độ nhưng vẫn uy nghiêm quyền thế, khiến người khác không dám coi thường ý kiến và hành động của anh.

Có lẽ trời sinh anh chính là người ăn bát cơm này, trời đã định trước anh sinh ra là để làm lãnh đạo.

Trái tim Tô Nhiễm tan chảy ngay trong khoảnh khắc nháy mắt ấy, nhưng vào nửa tiếng sau đó, cô lại nhanh chóng rơi xuống vực thẳm.

Cô không ngờ chị ruột của mình sẽ đi vào phòng làm việc, cười dịu dàng rồi thân mật ôm khuỷu tay anh, giới thiệu: “Tô Nhiễm, đây chính là Mr.right mà chị hay nhắc tới đó, em phải gọi anh ấy là anh rể nha.”

Ngày đó, Tô Nhiễm suýt nữa là chạy trốn vào đồng hoang.

Tháng đó, cô hầu như không còn cảm nhận được hơi ấm mùa xuân.

Người đàn ông nằm trên động dục, dường như nhận ra được cô đang chăm chú, không hề chớp mắt mà nhìn bản thân, anh hơi quay đầu lại nhìn, mùi rượu nhàn nhạt và hơi thở ấm áp thuộc về anh lan ra khắp đôi má cô, cảm giác ngứa ngứa kéo Tô Nhiễm trở về hiện thực. Khi bốn mắt nhìn nhau, cô căng thẳng nuốt nước bọt, cơ thể nhỏ nhắn, xinh xắn bỗng chốc ngọ nguậy theo bản năng.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng nói Lê Minh Vũ khàn đục, nghe có vẻ như anh đang phải kìm nén gì đó, cô hoảng sợ, không dám động dục nữa, chỉ mở to đôi mắt long lanh như nước nhìn anh.

Đôi má anh rất gần cô, gần đến nỗi cô cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ và rắn chắc của vòm ngực, gần đến nỗi cô có thể hít thở hô hấp của anh. Dáng người cô nhỏ bé không chịu được phát run.

Cô gả cho anh, anh là chồng cô, nhưng đêm tân hôn ngoài uống say mềm ra thì anh chưa từng thử chạm vào cô, đêm nay không phải là anh muốn...

Hô hấp bắt đầu trở nên rối loạn, ngay giây phút tiếp theo cô lại thấy trên người mình nhẹ bẫng, Lê Minh Vũ lao đảo đứng dậy, không nói tiếng nào đi thẳng vào phòng tắm.

Tô Nhiễm ngậy người.

Hành động của anh khiến cô cảm thấy rất tủi thân. Tô Nhiễm cắn môi đứng dậy, mái tóc quần dài dịu dàng buông xõa sau lưng.

“Anh rể, a, Minh Vũ...” tự trách mình ăn nói vụng về, cô vội vàng đổi kiểu xưng hô, khẽ gọi tên anh.

Lê Minh Vũ quay người nhìn cô.

“Vây...” Tô Nhiễm hít thật sâu, đè nén nỗi lòng đang nặng trĩu, nói nhỏ, “để em chuẩn bị nước tắm cho anh trước đã, anh chờ một chút.”

Lê Minh Vũ không nói lời nào.

Thấy anh không phản đối, cô bước ngang qua anh.

Hình bóng cô hiện ra trong ánh sáng mờ lung càng thêm nhu mì, đầm ấm. Từng đường cong tinh tế tựa như một bức tranh đẹp đẽ. Hương thơm thoang thoảng trên người cô làm luồng khí khô nóng quen thuộc trong cơ thể anh trở dậy, đôi lông mày anh tuấn vô thức cau chặt. Anh rất hiểu loại cảm giác này tượng trưng cho điều gì, ánh mắt anh sa sầm, ngay khi cô sắp bước vào nhà tắm, giọng nói trầm trầm trước sau như một vang lên...

“Đêm nay tôi ngủ ở phòng khách.”

Lưng Tô Nhiễm thoáng cứng lại, cô không ngoảnh đầu ra sau, sau một giây, cô dịu dàng nói, “Dạ.”

Bóng dáng khuất dần vào nhà tắm, một lát sau tiếng nước chảy truyền ra bên ngoài.

Cảm thấy hơi đau đầu, Lê Minh Vũ đi đến sofa ngồi xuống. Lúc này, anh mới đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng, nơi mà được gọi là “phòng tân hôn”. Mọi thứ đều thiết kế dựa theo sở thích của anh, ngay cả chăn, ga trải giường cũng là màu tối. Trong không khí tựa hồ vẫn còn lững lờ hương thơm trên người Tô Nhiễm, rất nhẹ rất nhạt, không phải là mùi nước hoa thường hay vây quanh anh. Hương thơm này càng như là một loại hương thoang thoảng tự nhiên. Anh không biết mùi hương đó là gì, anh chỉ cảm thấy hít vào phổi rất thanh khiết, dễ chịu.

Anh quay đầu nhìn về phía nhà tắm, ánh mắt trầm ngâm suy tư...

*

Lại một tháng nữa trôi qua. Tháng mười hai trời vào đông, nhưng may mắn mỗi ngày ở thành phố này, gió đều thổi nhẹ nên không quá lạnh mỗi khi ra ngoài.

Cây ngô đồng Pháp dọc theo hai bên đường đã khô héo từ lâu, ánh mặt trời ngày đông chói chang, chiếu sáng những chiếc lá vàng khô.

Đẹp nhất trong mùa chính là khi lá rụng. Khi đó, mọi nơi trên mặt đất đều ngập tràn màu vàng rực, quang cảnh đường phố lại càng trở nên mỹ lệ.

Ngày ngày, thành phố đều sầm uất và bận rộn, bất kể xuân hạ thu đông, không quản giá lạnh nóng bức, kể đến người đi mang theo sự phồn thịnh, tô điểm cho thành phố càng thêm phong phú.

Tô Nhiễm dời tầm mắt đang nhìn xe cộ qua lại ngoài cửa sổ trở về, cũng vừa lúc An Tiểu Đóa mua xong cà phê, mang tới. Sau khi vào chỗ ngồi đối diện, cô dậm dậm chân, nũng nịu nói, “Tô Nhiễm, mình phát hiện ra một chuyện. Mọi người thường nói con gái qua hai mươi lăm tuổi mới có thể cảm nhận thời gian qua nhanh. Hai đứa mình mới hai mươi ba à, nguyên buổi sáng đi dạo hai khu mua sắm, bây giờ làm sao để mau mau hết giờ đây?”

An Tiểu Đóa là bạn thân mười một năm của Tô Nhiễm, từ thời đi học đến khi đi làm, hai người chưa từng có chuyện gì mà không kể nhau nghe. Hai người họ thật sự là tri kỷ của nhau. An Tiểu Đóa sinh ra tại Đài Bắc nhưng từ nhỏ đã theo ba mẹ đến sống ở thành phố này. Cô xuất thân trong gia đình có truyền thống

theo nghề y, ba mẹ đều là bác sĩ ngoại khoa quyền uy, chính vì vậy họ mới có thể được mời lương cao đến làm việc ở đây.

Thật ra thì An Tiểu Đóa không thích theo nghề y lắm. Có lẽ vì từ nhỏ cô đã sớm quen với việc nhìn ba mẹ mình cầm dao mổ. Nhưng dù cho không muốn, cô cũng không thay đổi được sắp đặt của họ. An Tiểu Đóa bắt đầu làm từ bác sĩ khoa cấp cứu trong một bệnh viện tốt nhất thành phố. Tuy rằng bình thường cô rất bận rộn nhưng chỉ cần rảnh rỗi thì sẽ hẹn Tô Nhiễm ra cùng nhau đi dạo, ăn uống, trò chuyện.

Tuy là thế nhưng giữa Tô Nhiễm và cô vẫn có sự chênh lệch.

Tô Nhiễm không phải học chuyên ngành y mà là chuyên ngành tiếng Trung.

Mỗi lần cùng An Tiểu Đóa đi dạo, Tô Nhiễm rất ít khi mua quần áo, bởi vì hoàn cảnh gia đình cô không cho phép.

Tuy rằng, ba Tô Nhiễm có thể coi là một trong mười người giàu nhất thế giới, nhưng khi còn rất nhỏ, gia đình hạnh phúc của cô đã bị tiểu tam [1] phá hoại. Ba cô mắc vào sai lầm mà người đàn ông có tiền thường phạm phải, ở bên ngoài ngoại tình, mẹ cô cực kỳ tức giận nên đã ly hôn. Tòa án phán chị gái cô theo ba, còn cô do còn nhỏ nên theo mẹ.

[1] Tiểu tam chỉ những người hay đi quấy rối, phá hoại hạnh phúc của người khác.

Sau đó, ba cô cưới tiểu tam.

Sau đó nữa, mẹ cô cũng lấy người khác.

4. Q.1 - Chương 4: Tin Tức

Đối với chuyện gia đình phức tạp của Tô Nhiễm, An Tiểu Đóa là người rõ nhất. Vì vậy, từ trước đến nay, cô chưa bao giờ khoe khoang mình giàu có trước mặt Tô Nhiễm. Đối với tình bạn này, cô rất trân trọng. Cô thường nói với Tô Nhiễm, sau này nếu có dịp nhất định sẽ dẫn cô cùng về Đài Bắc, thăm bà ngoại mình.

Bà ngoại là nỗi bận lòng duy nhất hiện nay của An Tiểu Đóa.

Nghe An Tiểu Đóa than phiền, Tô Nhiễm mỉm cười, “Muốn mình nói ư, đi dạo phố thì phải coi đi với ai. Nếu hôm nay, cậu đi với Hàn thiếu, người nào đó sẽ không thấy chán đâu nhỉ?”

“Tô Nhiễm à! Cậu lúc nào thì học được miệng mồm như vậy hả? Mình là bạn tốt nhất, thân nhất của cậu đó. Vậy mà bây giờ lại trêu chọc mình? Cái gì mà Hàn thiếu chứ, mình và anh ta không có gì với nhau mà.” An Tiểu Đóa dí dỏm bĩu môi, làm ra vẻ coi thường.

Người ta thường nói: Tính cách của một người liên quan tuyệt đối đến hoàn cảnh lúc nhỏ, điều này hoàn toàn đúng. Từ nhỏ, An Tiểu Đóa đã sống vô ưu vô lo, cộng thêm trưởng thành trong gia đình hoàn chỉnh, cho nên tính cách cô rất hướng ngoại, có chuyện gì cũng sẽ nói ra, buồn vui giận hờn trong lòng đều thể hiện rõ trên nét mặt. Tô Nhiễm thường hay nói khuôn mặt cô chính là dự báo thời tiết. Nhưng Tô Nhiễm thì ngược lại, bởi vì gia đình nên cô sống rất nội tâm. Tính cách cô điềm tĩnh và dịu dàng, có chuyện gì cũng để trong lòng, dù vui hay buồn, khi đối mặt với người khác, trên mặt cô bao giờ cũng mang theo nụ cười nhẹ nhàng.

Nụ cười của Tô Nhiễm luôn luôn như vậy. An Tiểu Đóa biết cho tới bây giờ Tô Nhiễm chưa từng thật sự vui vẻ.

Mỗi khi nhìn bạn mình, An Tiểu Đóa đều thấy đau lòng. Tô Nhiễm đáng lẽ phải ngậm chìa khóa vàng trưởng thành mới đúng, chỉ tiếc hoàn cảnh lại đưa đẩy cô đến một gia đình bình thường không thể bình thường hơn. Nhưng dù như vậy, trên người Tô Nhiễm vẫn luôn có một loại khí chất cao quý, là trời sinh có sẵn, hơn nữa khí chất này không ai có thể bắt chước được.

Sau khi nghe An Tiểu Đóa nói, Tô Nhiễm cũng không nói thêm gì, chỉ cúi đầu khuấy nhẹ cà phê trong tách. Hàng mi dài rũ xuống che lấp nỗi cô đơn, trống vắng trong đôi mắt cô.

Đúng vậy, thời gian trôi qua nhanh thật.

Chớp mắt mà cô đã kết hôn được hai tháng.

Nghĩ vậy, Tô Nhiễm không khỏi cười khổ, kết hôn được hai tháng nhưng cô và Lê Minh Vũ chỉ gặp nhau hai lần. Ngoài đêm tân hôn thì lần kia là sau khi anh say rượu rồi về nhà.

Đêm đó, anh ngủ ở phòng khách. Hôm sau khi thức dậy, cô mới biết được trong biệt thự to lớn chỉ còn một mình cô.

Lại nữa tháng trôi qua, cô biết anh bận rộn tranh cử. Sau đó, cô đọc được những tin đồn không hay về anh trên báo. Kể từ ngày đó, ngay cả tin thời sự cô cũng không xem lại càng không đọc báo, tạp chí có liên quan đến giới chính khách.

An Tiểu Đóa thấy cô không nói lời nào, hiểu kỳ nhìn cô, nhìn một lúc lại bị chiếc nhẫn kim cương to trên ngón áp út Tô Nhiễm hấp dẫn. Kéo tay bạn mình qua, An Tiểu Đóa khoa trương, trợn hai mắt thật to, “Trời ơi Tô Nhiễm, nhẫn trứng chim bồ câu luôn nha! Họ Lê kia ra tay cũng hào phóng quá nhỉ? Cậu đeo cái này ra đường không sợ bị cướp hả?”

Tô Nhiễm cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, cái này do chính Lê Minh Vũ đeo cho cô lúc đám cưới. Có trời mới biết, cô không đành lòng tháo nó ra đến mức nào. Dù cho không phải nhẫn kim cương xa hoa đắt tiền, dù cho chỉ là một chiếc nhẫn cỏ đồ chơi, không đáng giá, chỉ cần là tự tay anh đeo, cô cũng không bao giờ tháo ra.

Thấy cô như vậy, An Tiểu Đóa thở dài một hơi, buông tay cô ra rồi quan tâm hỏi han, “Tô Nhiễm, cậu vẫn chưa nói với mình lý do đột nhiên kết hôn đó.”

Thực ra An Tiểu Đóa luôn rất lo lắng cho sinh hoạt của Tô Nhiễm sau khi kết hôn.

Cô cũng nghe nói Lê Minh Vũ kia nổi tiếng là người đàn ông độc thân hoàng kim, giàu có, Tô Nhiễm quen biết anh ta từ khi nào?

Tô Nhiễm nghe vậy ngẩng đầu lên. Lần này, nụ cười trên môi cô ngập tràn hạnh phúc, “Tiểu Đóa, mình yêu anh ấy nên mới đồng ý kết hôn.”

“Yêu anh ta? Cậu với anh ta biết nhau được bao lâu mà nói là yêu? Tô Nhiễm, cậu...”

An Tiểu Đóa vẫn chưa nói xong thì bị bản tin trên TV cắt ngang...

“Tin quốc tế: Hội nghị quốc tế ngày bảy vừa qua, lại lần nữa đưa ra đề nghị chất vấn nguyên bộ trưởng kinh tế Giả Ni. Quốc hội yêu cầu ông phải tiếp nhận chất vấn nhiều hạng mục vào tháng mười hai. Do vậy, tuyển cử quốc hội lần chín sẽ tiến hành trong ngày hai mươi bốn cùng tháng, cùng ngày với đêm bình an. Có tin tức cho rằng, toàn quốc hội hiện tại đã sớm khai hỏa một trận chiến tuyển cử quốc hội mới. Rộng rãi dư luận nhận định, tuyển cử quốc hội lần này, cạnh tranh chủ yếu sẽ là Lê Minh Vũ, đại diện cho đảng tân dân chủ và nguyên bộ trưởng kinh tế Giả Ni, đại diện cho đảng bảo thủ truyền thống. Về tin tức liên quan đến tuyển cử, chúng tôi sẽ tiếp tục cập nhật thêm.”

5. Q.1 - Chương 5: Dây Số Xa Lạ

Khi điện thoại Tô Nhiễm đổ chuông, An Tiểu Đóa đang mở to hai mắt chăm chú xem tivi, tách cà phê cầm trên tay cô dừng giữa không trung.

Là một dây số lạ.

Trong nháy mắt điện thoại chuyển tới, giọng nói quen đến mức không thể quen hơn từ đầu dây khác truyền đến Tô Nhiễm. Giọng nói trầm ấm tựa như tảng đá chồng chất, đè ép lòng cô. Dù cho cách nhau bởi điện thoại nhưng cô vẫn có thể cảm thụ được phân lượng quyền uy trong lời nói của anh, tuy rằng ngữ điệu của anh luôn nhẹ nhàng như mặt nước, không tí gợn sóng.

“Buổi tối cần đi dự tiệc.”

“Dạ.” Tô Nhiễm dịu dàng trả lời, ngẩng đầu nhìn thoáng qua màn hình tivi. Người trên tivi vừa lúc chính là chủ nhân của cuộc gọi này. Hình ảnh là tin tức giới truyền thông chụp anh tham dự một hội nghị kinh tế nào đó. Ánh mắt anh trong hình trước sau luôn chuyên chú, giống y lần đầu cô gặp anh.

Phút chốc này khiến Tô Nhiễm thấy phảng phất như cách cả thế hệ, cô không rõ vì sao anh đột nhiên muốn báo cáo hành tung với mình, anh đã biến mất một tháng.

“Có vậy dạ hội không?” Điện thoại một chỗ khác lại hỏi, giọng nói đều đều, từ tốn.

Tô Nhiễm lúc này mới chợt tỉnh ra là anh muốn dẫn cô theo dự tiệc.

“Ah...không có.” Cô thành thật trả lời.

Điện thoại chỗ khác lại trầm lặng giây lát, khi Tô Nhiễm đang muốn hỏi anh bây giờ cô có cần đi mua váy hay không thì giọng nói trầm trầm lại vang lên lần nữa, vẫn yên ả như trước...

“Ở đâu?”

Là hỏi cô đang ở đâu sao?”

Người này rõ là thích tiết kiệm lời nói.

Nói xong vị trí hiện tại, Lệ Minh Vũ ở đầu dây bên kia trầm giọng ra lệnh, “Hai mươi phút nữa ra cửa quán cà phê.”

“Dạ.” Tô Nhiễm không biết có phải chính anh tới đón cô hay không, cũng không hỏi liền cúp máy.

Nhìn lịch sử cuộc gọi, Tô Nhiễm lúc này mới phát hiện tìm mình đập nhanh biết bao, đặt bàn tay nhỏ nhắn lên ngực, sau một lát hơi chấn tĩnh, cô nhìn chăm chăm dãy số xa lạ một lúc, suy nghĩ một chút rồi nhập vào hai chữ “Minh Vũ”, lại thấy không thích hợp, lặng lẽ đổi thành hai chữ “Ông xã”.

Y như đang làm chuyện xấu.

Nghĩ lại có chút buồn cười, anh là chồng cô mà tới tận ngày hôm nay mới biết được số điện thoại của anh.

Làm xong những việc này, Tô Nhiễm ngẩng đầu lên, thấy đôi mắt An Tiểu Đóa đang nhìn cô một cách khó hiểu. “Tô Nhiễm, mặt cậu sao đỏ như ớt nhỉ vậy?”

“An Tiểu Đóa!” Tô Nhiễm bất đắc dĩ nhìn cô, giọng điệu giả vờ như đang dạy bảo, “Cậu là con gái, có thể dùng từ lịch sự một chút không?”

“Ok! Lịch sự thì lịch sự, vậy bây giờ có thể nói mình biết điện thoại của ai mà vừa nghe xong mặt cậu lại ửng đỏ như bờ mông mềm mại, đáng yêu của khỉ không?” An Tiểu Đóa cười hết sức kỳ dị, nhướn người tới trước, chỉ chỉ vào màn hình tivi, “Còn không phải là anh ta hả?”

Tô Nhiễm không để ý đến trò đùa của cô, chăm chú uống tiếp cà phê.

Tính cách của An Tiểu Đóa đôi khi cũng hơi lảm nhảm, thấy thế lại càng hiểu kỳ, “Tô Nhiễm, chuyện Lệ Minh Vũ muốn tranh cử bộ trưởng kinh tế đối ngoại thật không?”

“Có lẽ.”

“Có lẽ? Cậu đúng là vợ anh ta ư, cái gì mà có lẽ?” An Tiểu Đóa rõ ràng không hài lòng tí nào với câu trả lời của Tô Nhiễm, bĩu môi, chưa tới nửa giây hai mắt cô lại bắt đầu tỏa sáng, bất thành lỉnh lỉnh nắm lấy tay Tô Nhiễm, kích động nói: “Trời ơi, là bộ trưởng kinh tế đối ngoại đó, cậu có biết một khi mà ngồi trên cái chức này rồi thì có nghĩa là gì không hả?”

Hưng phấn của An Tiểu Đóa dường như không lây một chút nào đến Tô Nhiễm, yên lặng nhìn thoáng qua An Tiểu Đóa, cô chỉ lãnh đạm nói câu, “Bộ trưởng kinh tế đối ngoại có quyền định ra chính sách phát triển mậu dịch quốc tế. Đối với các công ty và tập đoàn trên thị trường thì nắm trong tay những quyết định quan trọng có ảnh hưởng đến chính sách, sách lược quản lý. Đây là những kiến thức chúng ta từng học qua khi còn ở trường mà.”

“Đương nhiên mình biết, chẳng qua là không nghĩ tới bạn thân nhất của mình sắp trở thành phu nhân bộ trưởng. Cậu có biết quan trọng nhất toàn cầu là cái gì không hả? Kinh tế, kinh tế, chính là kinh tế đó! Nếu như lần này Lê Minh Vũ tranh cử thành công, thay thế nguyên bộ trưởng kinh tế Giả Ni. Điều đó có nghĩa là anh ta có thể hô phong hoán vũ trên thị trường tài chính toàn cầu, khủng khiếp chưa.” An Tiểu Đóa vỗ ngực, nói một cách khoa trương.

6. Q.1 - Chương 6: Nhìn Tận Mắt

Tô Nhiễm điềm nhiên nhìn An Tiểu Đóa đang vô cùng hưng phấn. Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu sáng gương mặt cô, làn da trắng nõn càng thêm tươi tắn, đôi môi đỏ xinh khê cong lên, cười nhẹ.

“Thái độ cậu rõ ràng là hồ hững mà.” An Tiểu Đóa chống cằm nhìn cô, “Tô Nhiễm, cậu yên tâm. Lê Minh Vũ đã là người đàn ông của cậu, thì xem như việc của cậu cũng là việc của mình. An Tiểu Đóa đây, sẽ vận động tất cả mọi người mình quen biết bỏ phiếu bầu anh ta.” Nói xong, cô suy tư một chút, nghiêng đầu nói, “Tô Nhiễm, cậu nói các nghị sĩ tham gia tuyển cử có phải đăng sau đều có các tập đoàn tài chính hỗ trợ không? Mình nghe nói sau lưng Giả Ni có tới mấy tập đoàn tài chính lớn lặn. Cậu biết mình có một người chú làm luật sư đó, chú mình cũng từng tham gia tranh cử. Chính vì chú không có tập đoàn tài chính giúp sức đăng sau, nên cuối cùng ngay cả chức nghị sĩ cũng không được.”

Tô Nhiễm nghe xong, trong lòng cô dù ít dù nhiều cũng thấy băn khoăn. Cô cầm tách cà phê đã hơi nguội lên uống, dạ dày cô quặn đau. “Được rồi mà, cà phê đắt tiền như vậy không hợp khẩu vị cậu sao? Cậu uống nhanh nhanh lên.”

An Tiểu Đóa mỉm cười, uống cà phê, “Thực ra, mình không quen uống cà phê phân mèo này tí nào, so với loại này, mình càng thích uống Lam Sơn hơn. Nếu không phải vì nó quá hiếm, đánh chết mình cũng không uống đâu nha.”

Đây mới đúng là bản chất thật của An Tiểu Đóa. Trước mặt người ngoài, giả trang thành thực nữ, muốn nhả nhả bao nhiêu cũng có. Còn trước mặt Tô Nhiễm, từ trước tới giờ, An Tiểu Đóa luôn cư xử tùy tiện như một cậu bé. Tô Nhiễm nghe thấy, khê cười, sửa lời cô: “Cậu có thể gọi cả phê này là Kopi Luwak, hoặc gọi nó là cả phê chồn cũng được, làm sao mà từ miệng cậu gọi ra lại thành khó nghe như vậy rồi?”

Kopi Luwak, trong tiếng Indonesia, Kopi nghĩa là cà phê, còn Luwak là cách gọi “con chồn” của người Indonesia. Cà phê chồn là cà phê đắt nhất thế giới hiện nay. Nhưng quá trình sản xuất có nói làm sao cũng không thể văn minh. Tuy rằng, giá mỗi cân cà phê loại này lên tới vài trăm đô la, nhưng không quên được sự thật, nó là thành phẩm từ quá trình bài tiết đường tiêu hóa ở chồn.

An Tiểu Đóa cười, vả vả miệng, nhện không được lại hỏi, “Gấp như vậy, có phải cái người làm quan to kia sắp tới đón cậu không?”

“Nói chung cậu uống nhanh lên một chút, lát nữa mình không thể đi với cậu.” Tô Nhiễm đẩy tách cà phê sang một bên, cô vốn bị đau dạ dày, lẽ ra không nên uống cà phê.

“Tiểu Nhiễm Nhiễm...” An Tiểu Đóa sao chịu để yên, cô lắc lắc tay Tô Nhiễm, làm nũng, “Cậu ỉnh nhìn tận mắt Lê Minh Vũ nha, mình toàn thấy anh ta trên báo chí, chưa thấy ngoài đời bao giờ hết, cậu yên tâm, mình tuyệt đối giấu mặt, chỉ trốn ở sau cửa thôi, được không? Mình chỉ muốn xem anh ta có xứng với bạn học xinh hoa như ngọc Tô Nhiễm của mình hay không thôi mà.”

Tô Nhiễm vốn muốn nói với cô lát nữa chưa chắc đích thân Lê Minh Vũ đến đón, nhưng cô biết không lay chuyển được bạn mình, đành phải gật đầu, “Được rồi.”

An Tiểu Đóa vui mừng nhảy nhót.

*

Hai mươi phút sau, Tô Nhiễm đứng giờ ra đứng trước cửa quán cà phê. Đang nghĩ đồng hồ mình chạy nhanh, vừa muốn giơ tay lên xem giờ thì thấy một chiếc xe MPV màu tối chạy tới ven đường, chậm rãi dừng cạnh cô.

Tô Nhiễm hồi hộp nắm chặt quai túi xách.

Cửa xe từ từ mở ra.

Trái tim cô cũng theo đó mà treo lơ lửng. Cuối cùng, khi Tô Nhiễm tận mắt nhìn thấy người đàn ông mở cửa xe, cô bỗng đứng ngạt thở cùng bối rối.

Tô Nhiễm không ngờ Lê Minh Vũ thật sự tới đón cô.

Tuy rằng, vừa rồi khi đứng đợi, cô luôn luôn tưởng tượng...

Ánh mặt trời bao phủ lấy anh. Nhìn anh rất chần chừ với đồ vest màu tối, cravat màu tối kèm với kẹp cravat tinh tế, vóc người hiện ra càng thêm cao lớn, rắn rỏi. Anh của hôm nay nhất quán vững vàng thành thực, không giống như hai lần say rượu trước. Tô Nhiễm lại nghe thấy trống ngực mình đập dồn dập, không ngừng vọng vào màng tai.

“Lên xe đi.” Giọng anh trầm thấp, chủ động mở cửa rồi đứng yên nơi đó, xa cách hồ hững.

Tô Nhiễm hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén trái tim đang đập rộn rã, nắm tay thật chặt, bước lại gần anh.

Trong không khí, phơn phớt mùi hương thuốc về anh, mùi hổ phách thơm mát của khí chất đàn ông, tuy thoang thoảng nhưng ngửi rất dễ chịu. Nhanh chóng, cô đi lướt qua thân hình cường tráng của anh lên xe, ngồi vào chỗ của mình, cửa xe đóng lại, Lê Minh Vũ lên xe từ bên khác.

Trong và ngoài xe đều như nhau, sang trọng mà không mất đi sự tế nhị, khiêm tốn. Trần xe sáng bóng lánh, rực rỡ như thủy tinh, ánh nắng nhẹ chiếu sáng ly rượu đế cao xếp cạnh những chai rượu vang đỏ và rượu mạnh thơm ngon để Lê Minh Vũ uống những lúc bình thường ngồi trên xe. Dưới chân là thảm lót sàn lông dài, vô cùng mềm mại, Tô Nhiễm có chút khôngỡ khi giẫm lên bề mặt của chúng. Cô len lén liếc mắt nhìn Lê Minh Vũ đang ngồi bên cạnh, cơ thể cô gồng cứng và căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi trong xe anh. Trong xe, ngoại trừ hương rượu dịu nhẹ, còn có mùi thơm hổ phách trên người anh. Tô Nhiễm vô thức hít vào thật sâu, không nghĩ thấy bất kỳ mùi hương nào khác của phụ nữ, khoe miệng cô thoáng cong lên.

Không gian xe không nhỏ nhưng Tô Nhiễm lại cảm thấy không khí oi bức, có lẽ là vì ngồi cạnh Lê Minh Vũ. Đối lập với sự dè dặt của cô, anh tỏ ra hơi biếng nhác, ngồi tựa vào ghế, trầm giọng ra lệnh tài xế, “Chạy đi.”

Xe tựa như đàn cá tung bơi trong đại dương sâu thẳm.

Khi xe khởi động, Tô Nhiễm vô thức quay đầu, nhìn thoáng cửa quán cà phê, An Tiểu Đóa thật sự không lộ diện, nhưng lại đưa một bàn tay lên, ra hiệu “OK” hướng về cô, nhìn qua rất buồn cười. Đang nhìn, điện thoại Tô Nhiễm vang lên.

Cô lấy điện thoại trong túi ra xem, đúng là tin nhắn của An Tiểu Đóa gửi tới, dĩ dỏm viết: “Tô Nhiễm, một chữ, đẹp! Hai chữ, thành thực! Lời khuyên: nhất định phải giữ kỹ, kim cương bậc cao này số lượng cực kỳ khan hiếm, so với nhẫn trứng chim bồ câu trên tay cậu, loại này bán chạy hơn!” Thêm sau đó là liên tiếp mấy dấu chấm than, đủ thấy nội tâm An Tiểu Đóa đang rất chấn động.

Tô Nhiễm đọc tin nhắn, không nhịn được cười thành tiếng. An Tiểu Đóa này đúng là khoa trương.

Lê Minh Vũ đang định xem tài liệu, thấy cô đột nhiên cười, bình thần hỏi, “Làm sao vậy?”

“Dạ, không có gì, chỉ là một tin nhắn vui thôi.” Tô Nhiễm nhìn anh, mỉm cười xấu hổ, vội vàng để điện thoại vào lại túi.

Lê Minh Vũ cũng không hỏi thêm gì, chỉ nhìn lướt qua cô rồi tiếp tục chăm chú đọc tài liệu.

Tô Nhiễm khẽ cắn môi, nói thật, cô rất rất yêu anh, nhưng khi gặp anh, cô không biết phải nói gì. Giống như lúc này, thực ra cô rất muốn hỏi anh định đi đâu, cũng muốn biết hai tháng nay anh đang bận chuyện gì, thế nhưng, lời nói vừa ra tới miệng thì đã cứng rắn nhịn xuống.

Tô Nhiễm ước gì lúc này mình đang ngồi trong một chiếc xe phổ thông, ít ra tiếng ồn của động cơ xe có thể che lấp phần nào sự yên lặng tràn đầy ngại ngùng. Nhưng tiếc thay, cô lại đang ngồi trong một chiếc xe cao cấp, tiếng động cơ đã được cửa xe cách âm, chỉ còn yên lặng, yên lặng vô hạn...

Cô đang định quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, Lê Minh Vũ đột nhiên mở miệng, giọng nói thản nhiên...

“Em rất sợ tôi?”

7. Q.1 - Chương 7: Em Rất Sợ Tôi?

Thần kinh vốn đang căng thẳng bị tiếng nói bất thành linh càng thêm hoảng loạn, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đôi mắt đẹp trong vắt như nước mở to, thoáng nhìn tựa như chim cung sợ cành cong [1] .

[1] Gốc: Kinh cung chi diểu (Chim cung sợ cành cong): Xuất phát từ câu chuyện kể về một cung thủ thiện xạ tên Đại Lỗ, sống vào thời Chiến Quốc. Thành ngữ này dùng để chỉ sự sợ hãi, hoảng loạn khi con người gặp lại một tình huống đáng sợ tương tự như từng diễn ra trong quá khứ.

Trong lúc nhất thời, chưa kịp định thần, Tô Nhiễm không biết Lê Minh Vũ vừa nói chuyện gì.

Lê Minh Vũ nhìn cô, đôi mắt anh vẫn sâu lắng như mọi khi, tựa mặt biển thăm thẳm, phẳng lặng dưới ánh trăng. Cái nhìn chăm chú của anh làm toàn thân Tô Nhiễm lúng túng, cô lại nhớ tới lần anh say rượu đêm đó, anh cũng chăm chăm nhìn cô như vậy, giống như một con báo đầu đàn trong đêm tối, mặc dù trầm tĩnh nhưng vẫn ngập tràn nguy hiểm, khiến người khác bất an...

Giây phút này cũng vậy, ngoại trừ nguy hiểm, còn có cảm giác khẩn trương, trái tim đập rộn ràng không ngớt, ánh mắt anh quá mức trầm tĩnh, trầm tĩnh đến nỗi làm cô hít thở khó khăn.

Tô Nhiễm vô thức nắm chặt tay, cả lòng bàn tay đều mướt nhẹp mồ hôi.

Cho tới bây giờ, cô mới biết, một người đàn ông dù không làm gì, chỉ yên lặng ngồi cạnh bên, không nói gì cả mà chỉ nhìn, bạn cũng sẽ khẩn trương, rung động.

Lê Minh Vũ nhìn gương mặt cô, rồi xuống tới bàn tay cô đang nắm chặt đặt cạnh anh. Có lẽ anh biết vừa rồi cô không nghe thấy, khép phần tài liệu đang cầm trong tay. “Em rất sợ tôi?” Anh lặp lại lần nữa, giọng nói của anh trầm thấp tựa như câu khẳng định.

Hình như anh vĩnh viễn đều kiên nhẫn như vậy, nhưng lại không có ai dám tùy ý khiêu chiến với tính nhẫn nại của anh.

A...

Lần này, Tô Nhiễm vô cùng tập trung nên nghe rõ anh vừa nói gì, vô thức ngược mắt, thấy anh vẫn đang quan sát mình bằng ánh mắt bình thản tự nhiên. Cô bối rối, vội vàng cup mắt, lặng lẽ hít một hơi thật sâu, yếu ớt trả lời, “Không, không sợ...”

Tiêu rồi, cô nói lắp!

Lê Minh Vũ thoáng hồ nghi, lẳng lặng nhìn cô một lúc, bình thản mở miệng lần nữa, “Thả lỏng, đừng khẩn trương như vậy.”

“Dạ.” Tô Nhiễm cắn nhẹ môi, gật đầu.

Không cần soi gương cô cũng biết về mặt mình ra sao, An Tiểu đoá mà thấy được bộ dạng này của cô, thế nào cũng trêu đùa hơn nửa năm.

Lê Minh Vũ hơi chỉnh tư thế ngồi, động tác thờ ơ lộ ra mùi hương đàn ông thành thực, độc nhất thuộc về anh, “Em có thích nhãn hiệu gì không?”

“Dạ? À...” Tô Nhiễm không ngờ anh sẽ tiếp tục nói chuyện với mình, mím bờ môi đỏ ao, “Dạ không.” Cô chưa bao giờ đòi hỏi cao với việc ăn mặc, cũng chưa bao giờ mặc hàng hiệu. Không giống như chị cô, người luôn đi trước thời trang. Quần áo mặc nhất mà Tô Nhiễm có cũng không quá ba trăm đồng.

Song, cô chưa bao giờ cho rằng đây là chuyện mất mặt. Tâm tư cô luôn kiên định: chỉ tiêu tiền do bản thân mình làm ra.

An Tiểu Đóa luôn thấy bất bình cho cô, thường xuyên hình dung cô như nàng lọ lem danh giá, khoác áo ngoài hào môn, nhưng thực tế chỉ là bà chủ của đồng củi đốt, tự mình đốn về rồi tự mình nhóm lửa ụ phù thủy là mẹ kế và chị gái.

Lệ Minh Vũ thoáng trầm ngâm, không nhìn cô nữa, tiếp tục xem tài liệu.

Tô Nhiễm khẽ thở dài một hơi, nhịp tim dần hồi phục, ánh mắt lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Dòng người đông đúc, những tòa nhà cao chọc trời, mang màu sắc hiện đại khuấy khoả phần nào tâm trạng của cô.

Yêu một người là như thế nào?

Là khi gặp mặt thì bối rối khôn xiết, không gặp mặt thì nhớ nhung điên cuồng. Dù chỉ thoáng bước qua nhau, dư vị cũng sẽ đọng lại rất lâu, có lẽ là ngọt ngào, có lẽ là buồn đau, tâm trạng con người vốn đang bình thường cũng trở nên kỳ lạ, vốn đang lạc quan yêu đời cũng thành đa sầu đa cảm, có phải không? Là thế này sao?

8. Q.1 - Chương 8: Hẹn Hò Cùng Anh

Tô Nhiễm từng tưởng tượng không biết bao nhiêu lần cảnh cô và Lệ Minh Vũ hẹn hò, nhưng chưa bao giờ nghĩ lần đầu tiên hai người hẹn hò là ở cửa hàng váy dạ hội cao cấp, tuy rằng cô không biết ngày hôm nay có được tính là một buổi hẹn hò không.

Nếu không phải Lệ Minh Vũ dẫn cô tới đây, chắc chắn nhân viên trong cửa hàng này tuyệt đối sẽ không ngó ngang cô, vì hôm nay cô mặc đồ rất bình thường. Thường ngày nếu có đến cửa hàng này, chắc cũng không ai nghĩ cô đến để mua sắm.

Nhưng với Lệ Minh Vũ thì ngược lại, thân phận của anh quyết định uy nghiêm của anh, quần áo cao cấp trên người anh thuyết minh thay cho địa vị của anh trong tầng lớp thượng lưu. Vì vậy, những nhân viên cửa hàng cười đến vô cùng tự nhiên, tự nhiên tới mức chân thành, nhưng Tô Nhiễm biết, đôi khi tiền tài vật chất có thể mua được nụ cười thật lòng.

“Nghị sĩ Lệ, mời anh xem những mẫu váy dạ hội mới nhất năm nay. Mỗi mẫu đều là giới hạn số lượng, tuyệt đối không có cái thứ hai.” Một nhân viên cười dịu dàng, giới thiệu với Lệ Minh Vũ, giọng nói êm ái, ngọt ngào tựa như chim hoàng oanh.

Trái lại, Tô Nhiễm đang bơ vơ đứng yên một bên, rõ ràng váy dạ hội là cô mặc nhưng ánh mắt những người này chỉ biết nhìn trân trân vào người trả tiền, ai nói chỉ có mắt chó mới nhìn người thấp [1] ?

[1] Góc: (mắt chó mới nhìn người thấp) chỉ những người chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong.

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình giới thiệu nhưng dường như không thu được sự chú ý của Lệ Minh Vũ. Anh thư thả ngồi trên sofa, chân trái thon dài bắt chéo qua đùi phải, nhìn anh lúc nào cũng hòa nhã, trầm tĩnh như vậy. Anh nhìn Tô Nhiễm, bình thản hỏi, “Em thích mẫu nào?”

Những chiếc váy dạ hội rực rỡ đến hoa cả mắt, tựa như bướm bay trong bụi hoa, Tô Nhiễm choáng váng, cô chưa từng đến cửa hàng cao cấp loại này, cũng chưa bao giờ mặc cái gọi là váy dạ hội, bỗng chốc cô không biết chọn mẫu nào.

“Em không biết chọn...” Cô vốn muốn nói thêm rằng những mẫu này đều rất đẹp, nhưng nghĩ lại vẫn nên quên đi. Cô sợ nói vậy Lệ Minh Vũ sẽ hiểu lầm cô là một người phụ nữ ham hư vinh. Những tình tiết tỷ lệ như sau khi nam chính nghe nữ chính nói thích tất cả, không chút chần chừ mà gói lại hết, chuyện đó chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết. Tô Nhiễm cũng không tin Lệ Minh Vũ sẽ làm chuyện có ảnh hưởng tiêu cực đến kết quả tranh cử của anh.

Nhân viên đứng bên cạnh nhay bén, cười tươi, vội vã giới thiệu, “Thực ra mấy mẫu này chị mặc đều rất đẹp, chị xinh đẹp diễm lệ, nước da lại trắng, mặc cái gì cũng hợp. Chị xem mẫu váy dài đến gối màu oải

hương này đi ạ. Váy váy viền ren không đối xứng, nhẹ nhàng mà tôn dáng. Còn mẫu màu bạc may bằng vải satin này, điểm nhấn của váy chính là phần viền ren đen, nhún nhiều tầng, mang lại vẻ nữ tính, thoanh thoát. Còn mẫu váy trong tay chị là theo phong cách Hy Lạp cổ, mẫu thiết kế này gần đây rất thịnh hành trên thế giới, thông thường mẫu này đều dựa theo chất liệu vải để dập ly, nhưng mẫu mới của năm nay có đôi chút khác biệt. Váy được dập ly bằng tay, nhìn vừa đẹp lại tự nhiên hơn, thiết kế hở vai và lưng có thể tôn thêm vóc người cao gầy, làm bật chiếc cổ và bờ vai đẹp của chị.”

Phong cách giới thiệu chuyên nghiệp mê hoặc Tô Nhiễm. Đương nhiên sau khi nghe, mẫu nào cô cũng yêu thích, quyến luyến khó chọn. Giờ phút này, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao các cô gái đều thích đi dạo những cửa hàng cao cấp nổi tiếng, bởi vì ở đây rất biết cách tiếp đón khách hàng, đương nhiên là ví tiền của bạn nhất định phải đủ dày hoặc là tìm một đại gia cam tâm tình nguyện vì bạn mà chi tiền.

Mỗi một mẫu đều là tâm huyết của những bậc thầy thiết kế nổi tiếng quốc tế, tựa như món quà đẹp nhất mà ông trời tặng cho cô.

Tô Nhiễm mất hết chủ ý, quay đầu nhìn Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ đang ngồi trên sofa lật tạp chí, bao giờ nhìn anh cũng nhẩn nại như vậy, dường như anh không nghĩ rằng chuyện đàn ông cùng phụ nữ chọn quần áo là chuyện mất mặt.

Thấy Tô Nhiễm khó lựa chọn, anh liền để tạp chí trong tay sang một bên, hơi cúi người về trước, hai cánh tay đặt trên đùi, ngón tay thon dài đan vào nhau, ánh mắt sắc sảo nhìn lướt qua những chiếc váy dạ hội tinh tế, sang trọng. Cuối cùng chỉ chính xác một mẫu trong số đó, giọng nói cực kỳ khẳng định, “Lấy cái này.”

Tô Nhiễm cúi đầu nhìn, chính là cái cô đang cầm bên tay phải.

Giữa những chiếc váy rực rỡ màu sắc, mẫu váy màu đen tuyền này sang trọng mà chẳng chạch.

“Cái màu đen này?” Lần đầu tiên, Tô Nhiễm nảy sinh nghi vấn với anh, có lẽ là do tuổi tác nên cô rất khi mặc màu đen.

Nhưng Lê Minh Vũ rất kiên định, trầm giọng nói lần nữa: “Đúng vậy.”

Tô Nhiễm thỏa hiệp, buổi tiệc này chắc là rất quan trọng với anh, nếu không thì cần gì phải dẫn theo người nhà? Mỗi khách mời trong buổi tiệc không giàu thì cũng quý, ăn mặc quá sặc sỡ đúng là không thích hợp. Khẽ gật đầu, đưa những chiếc váy còn lại cho nhân viên cửa hàng xong, cô liền lên lầu.

Mười phút sau, Tô Nhiễm từ trong phòng thử đồ đi ra, nhưng vẫn đứng ở cầu thang, vẻ mặt cô có chút cứng ngắc, bàn tay nhỏ nhắn liên tục che chắn trước ngực, lần nữa không buông.

Tất cả nhân viên cửa hàng đứng dưới lầu đều tròn mắt nhìn.

Nhân viên giúp Tô Nhiễm thử váy đứng bên cạnh nói nhỏ, “Phu nhân, chị mặc váy dạ hội này thật sự rất đẹp, chị mau cho nghị sĩ Lê nhìn đi.”

Về mặt Tô Nhiễm khó xử, nhìn dưới lầu hỏi, “Minh Vũ...cái này, váy này không hợp?”

Lê Minh Vũ đang yên lặng đọc tạp chí, nghe cô gọi, ngẩng đầu nhìn hướng trên lầu, thoáng chốc ngẩng người vài giây, đôi mắt đen láy ánh lên nguồn sáng không tên, anh để tạp chí sang một bên, thân hình cường tráng dựa vào sofa, anh nhìn Tô Nhiễm thật lâu.

Tô Nhiễm bị anh nhìn đến bối rối, sợ bộ dáng của mình lúc này làm anh mất mặt, lật đặt nói: “Em, hay là em đi thay cái khác.” Cô chưa từng mặc váy nào mà cổ áo và phần lưng phía sau lại khoét lớn như vậy.

Không đợi cô xoay người, Lê Minh Vũ liền nói, “Xuống lầu.” Giọng nói trầm thấp, dễ nghe nhưng lại như đang ra lệnh.

Tô Nhiễm đành phải thuận theo, sợ giẫm phải váy, cô chậm rãi vén lên, bàn tay còn lại liều mạng che chắn trước ngực, rồi bước từng bước một xuống lầu.

Ánh mắt anh cố định, nhìn dõi theo cô. Cạnh tay vịn cầu thang màu trắng, Tô Nhiễm dè dặt với chiếc váy dạ hội dài màu đen đang mặc, mái tóc xoăn dài dịu dàng, xõa bồng bênh trên vai, phụ họa cho động tác

bước xuống lầu còn có phần cổ áo khoét trước ngực nhẹ nhàng đung đưa, cô tựa như ma quỷ đêm tối bước ra từ thế giới đồng thoại, đôi mắt đẹp thoáng run sợ như bị bên ngoài quấy rối mộng đẹp, vẻ đẹp này, đẹp đến mức rung động lòng người.

Tô Nhiễm bắn khoắn đi xuống lầu, thấy Lê Minh Vũ còn đang chăm chú nhìn, cô vội vàng cup hàng mi dài, che khuất sự tự ti trong mắt, khuôn ngực vì đập kịch liệt mà phập phồng nhấp nhô.

Người đàn ông ngồi trên sofa đứng dậy, đi về phía Tô Nhiễm, cô bất ngờ, vô thức lùi về sau.

Nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh nhìn cảnh này, đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt ngập tràn nghi hoặc.

Thấy cô lui về sau, Lê Minh Vũ hơi kinh ngạc, cau mày không vui. Anh tiến lên, kéo cô đến trước gương.

“Bỏ tay xuống.” Anh đứng đằng sau cô, giọng nói trầm trầm ra lệnh.

Tô Nhiễm nào dám bỏ tay, vẻ mặt lúng túng năn nỉ, “Minh Vũ, váy này thật sự...”

Nói chưa hết câu, Lê Minh Vũ trực tiếp nắm tay cô kéo xuống, một bàn tay khác khẽ vuốt xuôi theo đường cong trên cơ thể cô, sửa lại dáng váy.

Như có sự tiếp xúc vô hình chạm vào, khiến Tô Nhiễm đỏ bừng hai má. Cô có thể cảm thụ được độ nóng ấm từ lòng bàn tay anh, ừm qua từng lớp vải mịn trên da thịt cô. Trời ơi! Anh đang ở rất gần cô, gần đến mức chỉ hơi nhích nhẹ liền có thể tựa ngay vào vòm ngực rắn chắc của anh, cô bất giác ưỡn thẳng lưng, trái tim không ngừng đập mạnh. Nhưng Lê Minh Vũ dường như đang rất tập trung sửa váy. Tô Nhiễm cảm thấy hơi thở của anh rót vào bên tai cô, rồi thẳng tiến vào nơi sâu nhất trong trái tim.

“Em mặc váy đen này rất hợp.” Lê Minh Vũ lên tiếng, giọng nói thản nhiên, ẩn chứa cả sự tán thưởng.

Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn vào gương, bối rối nhìn thoáng qua rồi nhìn kĩ lại mới biết cô gái hai má đỏ bừng trong gương chính là bản thân.

Nhân viên cửa hàng liền bước lại, vẻ mặt tràn đầy ao ước, nói, “Phu nhân, nghị sĩ Lê rất có mắt nhìn, chỉ mặc váy này rất hợp.”

Tô Nhiễm ở trong gương nhu hòa thanh nhã, ngay cả cô cũng không nhận ra mình.

Màu đen thường không dành cho thiên sứ nhưng mặc chiếc váy này trên người lại tràn đầy vẻ đẹp thần thoại. Cổ váy chữ V khoét sâu quyến rũ mọi ánh nhìn, tôn lên khuôn ngực đẹp, căng tròn của Tô Nhiễm, làn váy nhiều lớp buông lững càng tăng thêm khí chất thần tiên. Chiếc váy dài thướt tha này đòi hỏi người mặc phải có chiều cao thích hợp mới tôn được nét đẹp của váy.

Thiết kế váy trước ngực và sau lưng đối lập nhau. Đằng sau váy được cắt may hở lưng hoàn toàn. Tô Nhiễm mang vẻ đẹp rạng rỡ của loài bướm, lưng ong nở nà hoàn mỹ. Vì vậy, cô hoàn toàn phù hợp với chiếc váy này.

Nhìn bản thân trong gương, Tô Nhiễm quả thực kinh ngạc, kỳ thực, cô chưa bao giờ nghĩ bản thân mình có thể xinh đẹp như vậy.

“Thích không?” Giọng anh trầm thấp lần nữa vang lên phía sau cô, tựa như rượu vang đỏ thơm mát và tinh khiết, hơn nữa mùi hương hổ phách khi anh đứng gần, hoàn toàn khiến cô say đắm.

Tô Nhiễm đỏ mặt, khẽ gật đầu, cảnh đẹp như đồng thoại hiện ra trong gương.

Người đàn ông cao lớn cùng cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, đồ vest giầy da lịch lãm cùng váy dạ hội thướt tha, thành thực chứng chắc cùng ngày thơ ấu, đây...là cô và Lê Minh Vũ sao?

Nhưng phải công nhận, mặc váy dạ hội này cô mới hiểu câu “người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân” là hoàn toàn đúng, chính cô nhìn mình cũng thấy thích. Tô Nhiễm len lén liếc nhìn Lê Minh Vũ trong gương, không ngờ ánh mắt người đàn ông này rất độc đáo, vừa rồi anh không như những người đàn ông khác, kêu cô thử hết cái này đến cái khác, mà vô cùng quả quyết chọn ngay chiếc váy dạ hội này. Có lẽ, việc này cũng liên quan đến tác phong làm việc thường ngày của anh.

Thấy cô đồng ý, Lê Minh Vũ buông tay, lãnh đạm nói với nhân viên cửa hàng, “Được rồi.”

Mùi hổ phách dịu nhẹ xa dần chiếc váy Tô Nhiễm đang mặc, cô lạc lõng. Nhân viên đi tới, cười nói: “Phu nhân, để em dẫn chị lên lầu thay lại quần áo.”

Tô Nhiễm gật đầu.

“Khoan đã.” Phía sau, Lê Minh Vũ đột nhiên lên tiếng.

Tô Nhiễm quay đầu nhìn anh.

Sắc mặt nhân viên cửa hàng thoáng ngưng trọng, sợ anh đổi ý hoặc là có ý kiến khác.

9. Q.1 - Chương 9: Dáng Dấp Người Chồng

Lê Minh Vũ đi tới, dừng bước trước mặt cô.

Vóc người anh cao lớn che chắn phần lớn ánh sáng phía sau, Lê Minh Vũ cúi đầu, ánh mắt anh nhìn cô sâu thẳm trầm tư.

Bởi vì khoảng cách rất gần nên Tô Nhiễm hầu như phải ngẩng mặt lên đối diện với anh, tư thế này làm cô không thể né tránh, vừa muốn cúi đầu, lại nghe anh nói: “Đừng nhúc nhích.”

Cô giữ nguyên tư thế nhìn anh. Thực lòng, cô cũng không cam lòng dời tầm mắt khỏi anh, tuy rằng trái tim cô đang bắt đầu đập mạnh một cách đáng ghét.

Anh giơ tay, ngón tay thon dài chậm rãi hướng về đôi má của cô.

Đôi mắt đẹp bỗng dưng mở to, anh muốn làm gì? Muốn vuốt ve khuôn mặt cô sao?

Ngón tay ấm áp đan vào mái tóc cô, vén phần tóc đang phủ trên đôi má sang bên thái dương, Người đàn ông này chính là thuốc độc mê hoặc phụ nữ, ngón tay anh mang theo mùi hương hổ phách nhẹ nhàng, dễ dàng làm cô mất đi hô hấp, mất đi ý thức.

Cô mãi mê nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, dần dần mất phương hướng trong hồ nước sâu thẳm tăm tối, càng vùng vẫy càng trầm luân. Bàn tay Lê Minh Vũ xuôi theo đôi má mịn màng tới vành tai cô, cảm giác nhồn nhột làm Tô Nhiễm bỗng chốc run rẩy.

Vành tai duyên dáng và mềm mại dường như khiến anh thỏa mãn, khước miệng cương nghị khẽ cong lên, rồi bàn tay anh lướt xuống bờ vai trần của cô. Không biết là khăn trương hay không gian xung quanh quá lớn, đôi vai tinh tế của cô căng cứng, lòng bàn tay nắm lấy vai cô mang đến xúc cảm trơn bóng như ngọc.

Hô hấp càng lúc càng khó khăn, nhịp tim càng lúc càng nhanh, nhiệt độ từ bàn tay anh lại không ngừng nóng lên, Tô Nhiễm thật sự sợ trái tim mình sẽ vỡ tung.

Nhưng vào lúc này, Lê Minh Vũ hơi quay đầu, “Đôi bông ngọc trai đen, cầm qua đây.”

Nhân viên hiểu ngay, vội vã làm theo yêu cầu của anh, cười nói: “Nghị sĩ Lê, anh thật là có mắt nhìn, bông tai ngọc trai đen này được gọi là ‘Ngọc trai đen Nam Dương’, chỉ có ở Thái Bình Dương, vô cùng khan hiếm. Hơn nữa, ...”

“Đeo thử xem.” Lê Minh Vũ cắt ngang lời giới thiệu, anh nhìn Tô Nhiễm nói. Anh hoàn toàn không hứng thú với những lời giới thiệu sản phẩm dong dài này.

Nhân viên thức thời đứng sang một bên.

Tô Nhiễm nhận lấy rồi nhìn, màu sắc ngọc trai đen tươi sáng tự nhiên, làm con người có cảm giác như đang hướng về biển cả huyền bí, vừa nhìn biết ngay là đồ quý, cầm chúng tay cô cảm thấy bất an, nói nhỏ với Lê Minh Vũ: “Ngọc trai đen Nam Dương rất đắt tiền, em thực sự không cần...”

“Đeo lên.” Anh nhấn mạnh lần nữa, ngữ điệu không lên cao nhưng lại lộ ra quyền uy vô pháp làm trái.

Tô Nhiễm khẽ thở dài, nghe lời anh đeo vào.

Thì ra, vừa rồi anh mê mẩn như vậy là để đánh giá, chọn đồ trang sức cho cô.

Lệ Minh Vũ hài lòng, ánh mắt thoáng dịu dàng, nói, “Gói bông tai và váy dạ hội lại.” Nói xong, đưa cho nhân viên thẻ vàng.

Nhân viên cửa hàng vui mừng đi thanh toán.

Tô Nhiễm nhìn cảnh này, trong lòng không khỏi cảm thán. Tô Nhiễm nhớ An Tiểu Đóa từng nói: Đàn ông chỉ có hai trạng thái đẹp trai nhất. Một là khi tập trung suy nghĩ. Hai chính là khi thanh toán tiền vì phụ nữ.

Nhìn Lệ Minh Vũ đang ký hóa đơn thanh toán, Tô Nhiễm bất giác nở nụ cười rồi lại thấy ngượng ngùng trong lòng. Lúc này trông anh thật sự rất đẹp trai, có chút giống...đáng đáp người chồng.

10. Q.1 - Chương 10: Hòa Vy

Từ độ ười ngàn mét, máy bay dần hạ cánh.

Cổng số một của nhà ga quốc tế đã sớm đầy người đến đón bạn bè và người thân của mình từ nước ngoài trở về.

Hòa Vy ra khỏi cổng sau cùng, cô đẩy xe hành lý, mái tóc cắt ngắn tinh tế và quyến rũ. Tuy rằng, cặp kính mát che hơn nửa khuôn mặt nhưng vẫn không mất đi ngũ quan xinh xắn của cô. Hòa Vy ăn mặc vô cùng sang trọng, giày cao gót gỗ từng tiếng trong trời xuống sàn đá cẩm thạch, vóc người cô cao gầy mà thon thả, áo tay dài bó sát người, ôm lấy từng đường cong duyên dáng trên cơ thể cô.

“Cô hai! Ở đây!” Quần gia luôn đứng ở cổng chờ nhìn thấy Hòa Vy vui vẻ gọi to, ra sức vẫy tay với cô.

Hòa Vy khựng lại, sau khi nhìn thấy quần gia, đôi mắt giấu sau kính mát đảo mắt nhìn xung quanh. Thấy chỉ có một mình quần gia, khóe miệng cô trĩu xuống. Quần gia nhanh chóng đi lên trước, kéo xe hành lý trong tay cô, thân thiết hỏi: “Ngồi mấy bay suốt bảy tiếng, chắc cô mệt rồi? Tôi đã kêu tài xế lấy xe đợi bên ngoài, chúng ta nhanh về nhà thôi cô, ông chủ thấy cô nhất định sẽ rất vui.”

Hòa Vy nhìn qua không vui, chỉ lạnh nhạt hỏi, “Ba tôi đâu? Sao ông không tới đón tôi?”

“Ông chủ còn đang họp. Cô cũng biết tính ông chủ mà, công việc chưa xong làm sao ông an tâm nghỉ ngơi được ạ?” Quần gia điềm đạm nói, đi theo Hòa Vy ra ngoài.

Xe chạy đến bên người Hòa Vy. Ngồi vào xe, cô hỏi, “Vay mẹ tôi đâu? Bà không biết hôm nay tôi về sao?”

“Cái này...” Quần gia bối rối. Sau một lúc, ấp a ấp úng nói, “Ông chủ không nói, người làm chúng tôi cũng không dám báo tin.”

Hòa Vy cười nhạt, “Nói vậy, con nhỏ Tô Nhiễm cũng không biết rồi?”

“Cô ba làm sao có thể biết được ạ? Cô ba luôn rất quan tâm cô, nếu cô ba biết hôm nay cô về nước, chắc chắn sẽ là người đầu tiên chờ ở sân bay.” Quần gia vội vàng nói.

Xe chạy hướng về trung tâm thành phố, nhưng bầu không khí trong xe lại có vẻ không hòa hợp với hướng xe đang đến.

Hòa Vy cầm tạp chí trên xe lên xem, khi quần gia quay lại thì đã muộn, người đàn ông trên bìa tạp chí đã đập vào mắt Hòa Vy. Cô tháo kính râm xuống, đôi mắt đang nhìn ảnh bìa tạp chí hao hao giống Tô Nhiễm, ngón tay Hòa Vy khẽ vuốt hình ảnh trên trang bìa, nhắm mắt lại, đôi mắt trầm lặng của người đàn ông đó vẫn không trôi xa khỏi tâm trí cô.

Lệ Minh Vũ, người đàn ông này cô yêu đến tận xương tủy!

Quần gia thấy thế, bất đắc dĩ than nhẹ, “Cô hai, cô cần gì phải làm vậy? Cậu Lệ đã kết hôn rồi, cô nên quên cậu ấy!”

Hòa Vy cầm chặt tạp chí, ánh mắt buồn bã, “Tôi đương nhiên biết anh ấy đã kết hôn. Hơn nữa, người anh ấy lấy không phải ai khác mà chính là cô ba trong miệng mọi người, em gái ruột của tôi.”

“Cô hai, dù sao hai cô cũng là người một nhà...”

“Người một nhà? Cái gì mà người một nhà? Nếu lúc trước mẹ tôi thực sự coi tôi là người một nhà, bà sẽ không chỉ dẫn một mình em gái tôi đi, ngay cả họ cũng đổi thành họ của bà, con nhỏ kia phải gọi là cái gì? Nó phải gọi là Hòa Nhiễm mới đúng, nó có tư cách gì mà cùng họ với bà?” Hòa Vy càng nói càng lớn tiếng, lộ rõ tức giận, bất bình trong nội tâm cô.

Quản gia khó xử, “Cô hai à, cô đừng nói cô ba như vậy.”

“Lẽ nào nó không xấu sao? Bề ngoài thì đáng yêu động lòng người, thực tế thì tâm địa gian trá!” Hòa Vy đau lòng nhìn người đàn ông trên bìa tạp chí, giọng nói nghẹn ngào: “Người nó cướp đi không phải ai khác mà là người đàn ông tôi yêu nhất, là anh rể của nó!”

Cô cho rằng cô sẽ quên, cho rằng đến nơi đất khách quê người có thể bình phục đau đớn trong lòng, nhưng việc này hoàn toàn không có khả năng. Ba chữ Lê Minh Vũ này, từ lâu đã thành khối u ác tính cắm rễ thật sâu trong tim cô, người đàn ông này vĩnh viễn là nỗi đau suốt cả đời cô.

11. Q.1 - Chương 11: Gia Đình Điều Chế Hương

Nhà họ Hòa nằm ở vùng ngoại ô, rời xa trung tâm thành phố phồn hoa, sầm uất. Đối lập hoàn toàn với những biệt thự kiểu mới theo lối kiến trúc hiện đại ngày nay, nhà họ Hòa mang đậm phong cách Trung Hoa, có thể thấy chủ nhân nhà họ Hòa là người yêu thích và tôn trọng truyền thống văn hóa. Chiếm không ít diện tích đất là khoảng rừng trúc phía sau nhà, gió mát lướt qua bóng trúc lòa xòa, phong cảnh đó thật kỳ diệu.

Nhưng đừng thấy vậy mà nghĩ ai cũng có thể tùy ý ra vào con đường mòn vắng vẻ tới khu rừng, toàn bộ đều thuộc phạm vi sở hữu của ngôi nhà. Ngôi nhà nhìn vào rất u tĩnh nhưng tiềm ẩn trong nó là cả đội ngũ vệ sĩ, năng lực không thua kém gì tổ chức cảnh sát.

Nhà họ Hòa bắt đầu lập nghiệp từ nghề điều chế hương nên từng được gọi là “gia đình điều chế hương”. Ngày nay, Hòa thị đã trở thành tập đoàn niêm yết trên thị trường, chủ nhân nhà họ Hòa - Hòa Tấn Bằng cũng được xếp trong mười người giàu nhất thế giới, đương nhiên, sau khi niêm yết ra thị trường, tập đoàn Hòa thị sớm đã không còn làm về điều chế hương. Ngoài giới từng đưa tin, sau khi Tô Ánh Vân - vợ đầu Hòa Tấn Bằng rời khỏi nhà họ Hòa, kết cấu công ty liên phát sinh thay đổi, từ chỉ kinh doanh duy nhất một ngành đổi thành đa ngành. Ngoài trừ không đụng vào việc sản xuất nước hoa, những cái khác như nhà đất, tài chính, dịch vụ ăn uống đều có liên quan tới Hòa thị.

Hòa Tấn Bằng cùng người vợ trước Tô Ánh Vân có với nhau hai người con gái, con lớn là Hòa Vy và con út là Hòa Nhiễm. Về sau, Tô Ánh Vân bất mãn với việc Hòa Tấn Bằng bao dưỡng tiểu tam mà ly hôn. Đồng thời, bà cũng dẫn con út rời khỏi nhà họ Hòa. Bắt đầu từ ngày đó, tên con út liền sửa thành...Tô Nhiễm.

Nhà họ Hòa từ trước tới giờ đều tài hùng thế mạnh nhưng luôn luôn khiêm tốn. Ngoài trừ, quan hệ xã hội thường ngày, Hòa Tấn Bằng không tiếp nhận bất luận phỏng vấn gì của giới truyền thông. Vì vậy, người ngoài đối với chuyện nhà họ Hòa từ hiếu kỳ dần chuyển thành phai mờ, cuối cùng cũng lãng quên.

Cho đến khi...

Ông trùm giới chính trị Lê Minh Vũ cưới cô ba nhà họ Hòa trở thành tin tức tiêu điểm của báo chí, người bên ngoài lại bàn tán sôi nổi về nhà họ Hòa lần nữa.

Khi Hòa Vy về tới nhà, trời đã gần xế chiều. Bạch Sơ Điệp đang sai sửa người làm, nhìn thấy Hòa Vy, bà liền nở nụ cười, vội vàng tiến lên trước kéo lấy Hòa Vy. Trong nụ cười của bà tràn đầy xúc động, “Tiểu Vy, rốt cục con về rồi, ba con cứ nhắc tới con suốt.”

“Dì Điệp.” Trái ngược với nhiệt tình của Bạch Sợ Điệp, Hòa Vy tỏ ra lạnh nhạt, chỉ hồ hững kêu một tiếng rồi không nói gì nữa.

Bạch Sợ Điệp chính là tình nhân mà năm đó ba cô bao dưỡng. Ngày hôm nay, tuy đã là nữ chủ nhân nhà họ Hòa, nhưng trong lòng Hòa Vy, Bạch Sợ Điệp trước sau vẫn không thoát khỏi vai vợ bé.

“Tiểu Vy, dì vừa kêu người làm nấu món huyết yến [1] mà con thích ăn nhất. Ngồi máy bay lâu như vậy, chắc con đói bụng lắm rồi. Uống huyết yến xong, chúng ta lập tức mở tiệc ăn mừng, được không con?” Bạch Sợ Điệp dường như sớm đã quen thái độ thờ ơ lãnh đạm của Hòa Vy, vẫn nói cười như trước.

[1] Huyết yến: là loại tổ yến có màu đỏ tươi, có giá cao nhất trong số các loại tổ yến vì nó rất hiếm.

Hòa Vy bực bội liếc Bạch Sợ Điệp, lạnh lùng nói, “Không có tâm trạng, không ăn.” Nói xong, đi hướng lên lầu hai, “Bác đem hành lý của tôi lên phòng.”

Bạch Sợ Điệp sững sờ tại chỗ, sắc mặt thoáng lác lõng. Thấy quản gia cầm hành lý của Hòa Vy, bà vội vàng đi lại cầm lấy, “Bác đưa tôi mang lên được rồi. bác đi làm việc đi.”

Quản gia còn chưa gạt đầu, cửa phòng sách liền mở ra, giọng nói uy nghiêm truyền đến...

“Tiểu Vy, sao con đối với dì Điệp như vậy?”

Chủ nhân của giọng nói chính là Hòa Tấn Bằng, tuy tuổi ông đã gần xé chiều nhưng ánh mắt ông vẫn ngời sáng hữu thần, không khó nhận ra khí thế ngất trời của ông ở giới kinh doanh. Ông vừa xong công việc, mới mở cửa ra liền nhìn thấy thái độ Hòa Vy đối với Bạch Sợ Điệp, hiển nhiên ông không vui.

12. Q.1 - Chương 12: Vinh Hoa Phú Quý Làm Gì?

Hòa Tấn Bằng là người đứng đầu nhà họ Hòa. Dù Hòa Vy không vui cũng không dám lỗ mãng hơn. Cô đứng ở lối lên cầu thang, sắc mặt tuy vẫn còn lạnh nhạt nhưng giọng điệu thoáng vòng vo, “Ba, con làm sao với dì Điệp? Con chỉ là không ăn thôi mà, cái này cũng sai sao? Con còn chưa quen với lịch mới giờ.”

Bạch Sợ Điệp thấy hai người sắp tranh cãi, vội đứng bên cạnh, nhẹ giọng khuyên ngăn: “Tấn Bằng, Tiểu Vy vừa mới xuống máy bay, cứ để con nghỉ ngơi một lát đi anh. Đợi đến tối em bụng chút đồ ăn khuya lên được rồi.”

Hòa Tấn Bằng nghe vậy, sắc mặt dịu bớt, la Hòa Vy, “Còn không cảm ơn dì Điệp?”

Hòa Vy hừ lạnh một tiếng, cô lầm bầm, “Làm bộ làm tịch.”

“Con nói cái gì?” Hòa Tấn Bằng nghe thấy, cau mày.

“Con mệt, muốn nghỉ ngơi!” Hòa Vy lần này không để ý tới Hòa Tấn Bằng, lãnh đạm nói, rồi xoay người bỏ đi.

“Tiểu Vy, ba cảnh cáo con, em con bây giờ đã kết hôn với Lê Minh Vũ. Con là chị tốt nhất nên tự kiểm điểm mình, đừng làm chuyện người ngoài chê cười!” Hòa Tấn Bằng nói từ phía sau.

Hòa Vy khẽ run. Khi cô quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn tái nhợt, “Chuyện để người ngoài chê cười, nhà họ Hòa làm còn ít sao?”

“Con...”

“Chưa lúc nào con thôi nghĩ, nếu lúc trước người mẹ dẫn đi là con, không phải con nhỏ xấu xa kia sẽ thế nào? Áo cơm không lo thì sao? Vinh hoa phú quý làm gì? Cuối cùng con vẫn cô đơn một mình, không chỗ dựa vào.” Hòa Vy nắm chặt tay, hốc mắt ửng đỏ.

Hòa Tấn Bằng càng lúc càng giận, hô hấp cũng dần gấp gáp.

“Nhưng mà...” Ánh mắt Hòa Vy lộ rõ oán giận, cười tự giễu, “Con biết, con nhỏ Tô Nhiễm và con không giống nhau. Đối với ba, nó có giá trị lợi dụng hơn, không phải sao? Ba kính yêu của con.”

Câu nói cuối cùng, Hòa Vy gần từng chữ. Nói xong, cô liền xoay người trở về phòng.

“Con, con...” Câu cuối cùng của Hòa Vy chọc giận Hòa Tấn Bằng, sắc mặt ông tái xanh, ông bỗng chuyển choáng.

“Tấn Bằng...” Bạch Sơ Diệp vội đỡ ông đến sofa ngồi, đưa tay vuốt nhẹ ngực ông, “Anh nhìn anh kìa, tức giận với con bé làm gì? Anh cũng đâu phải không biết con bé rất yêu Lê Minh Vũ, có bức dọc hơn nữa thì cũng rất bình thường. Lúc này, nếu con bé không giận thì anh có thấy bình thường không?”

Uống nước một lúc, Hòa Tấn Bằng hơi nguôi giận, bắt đầu thở dài, xót xa nói: “Chuyện nó yêu Lê Minh Vũ là sự thật, nhưng hôn sự do chính Lê Minh Vũ chủ động ưng thuận. Ngày cậu ta tới cầu hôn em cũng đã thấy rõ ràng, Lê Minh Vũ chỉ rõ người muốn lấy làm vợ là Tô Nhiễm. Em nói xem, làm sao Tiểu Vy mãi vẫn không hiểu đây?”

“Cho con bé thêm chút thời gian nữa, tính Tiểu Vy anh cũng không phải không biết, vô duyên vô cớ gặp những chuyện này, trong lòng con bé chắc chắn rất khó chịu, thời gian này cứ thuận theo con bé.” Bạch Sơ Diệp vỗ nhẹ lưng ông, vừa cười vừa nói.

“Sơ Diệp à...” Hòa Tấn Bằng kéo tay bà qua, an ủi vỗ nhẹ, “Mấy năm nay, Tiểu Vy hay tỏ thái độ với em. Vất vả cho em rồi. Anh biết em luôn cố gắng rất nhiều để cải thiện quan hệ giữa hai người, anh đều thấy hết.”

“Tấn Bằng, anh khách sáo như vậy làm gì? Chúng ta là người một nhà mà.” Bạch Sơ Diệp dịu dàng tựa vào lòng ông.

Hòa Tấn Bằng gật đầu, ôm chặt bà.

13. Q.1 - Chương 13: Tiệc Tối

Màn đêm rực rỡ, thâm thúy.

Câu lạc bộ tổ chức tiệc đêm, nơi đỗ xe đã đầy từ lâu. Đèn trang trí thấp sáng cây cối xung quanh câu lạc bộ như những chấm nhỏ lấp lánh nơi chân trời. Câu lạc bộ nằm giữa ba khu vực phồn hoa nhất của vùng nhưng lại giấu mình vào yên lặng. Ý tưởng của ngôi nhà là sự tĩnh lặng giữa nhiều thứ ồn ào trong cuộc sống. Ở đây rất hạn chế hội viên. Vì vậy, người tới dự tiệc đêm nay không giàu thì cũng quý.

Ngoại trừ những nhà tài phiệt nổi tiếng hoạt động trong giới kinh doanh, toàn bộ đều là quan chức chính phủ, chính khách và người có địa vị cao quý.

Hơn tám giờ tối, một chiếc xe MPV màu tối sang trọng chậm rãi chạy vào câu lạc bộ rồi ngừng lại. Nhân viên thấy vậy liền tiến lên chào đón.

Trong xe, Tô Nhiễm khấn trương nhìn ngoài cửa sổ, rồi cúi đầu nhìn váy dạ hội trên người, âm thầm hít sâu một hơi. Suốt đường đi cô đều cố gắng thả lỏng nhưng tới nơi vẫn thấy sợ.

Nhân viên cung kính mở một bên cửa xe. Lê Minh Vũ xuống xe trước tiên rồi vẫy vẫy đi tới bên cửa xe khác, tự mình mở cửa. Anh đưa tay cho Tô Nhiễm đang thấp thỏm lo lắng.

Lòng bàn tay anh rộng lớn rắn chắc hệt như con người anh, rõ ràng anh ở rất gần nhưng cô vẫn không dám tùy tiện khinh suất.

Tô Nhiễm nhìn bàn tay tràn ngập ý mời trước mắt, nỗi khấn trương trong lòng dù ít dù nhiều cũng vơi bớt, chần chờ một lúc cô đưa bàn tay mình cho anh. Anh cầm lấy, sự ấm áp từ bàn tay anh men theo bàn tay Tô Nhiễm thẳng tiến vào tim.

Sau khi hai người xuống xe, tài xế chạy xe đi.

Lê Minh Vũ đặt tay Tô Nhiễm lên khuỷu tay mình, khoảng cách giữa hai người càng trở nên gần gũi, thân thiết.

“Minh Vũ...” Càng đến gần câu lạc bộ, Tô Nhiễm lại càng khấn trương. Cô cảm giác rõ mọi sức lực mình có đều do Lê Minh Vũ mang đến. Nếu không phải anh dắt cô đi, chắc chắn đôi chân cô bước nửa bước cũng khó. Cô bất giác dựa sát vào anh hơn, ngẩng đầu nói nhỏ bên tai anh, “Em sợ, em chưa bao giờ tham dự tiệc của chính khách...”

Lê Minh Vũ quay đầu nhìn Tô Nhiễm. Màn đêm phủ bóng lên đôi má trắng nõn như ánh trăng của cô, hàng mi cô dài run rẩy theo nội tâm hoang mang, bộ dáng cô lúc này làm anh nghĩ đến nữ thần bóng đêm lạc đường trong rừng sâu. Ánh mắt anh thoáng buông lỏng, nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy khuỷu tay mình, anh vỗ nhẹ mu bàn tay cô, “Em coi như mình tham dự một buổi tiệc bình thường. Người nào em không biết thì không cần để ý. Thả lỏng.”

Tô Nhiễm gạt đầu, cô cảm thấy đôi mắt anh tuy vẫn trầm lắng như nước, nhưng tràn đầy sức mạnh khiến cô an tâm.

*

Đại sảnh khoác lên mình lớp áo lông lấy xa hoa. Buổi tiệc này là một cuộc tụ họp của giới quan chức, rất nhiều người hoạt động trong giới chính trị và kinh doanh đều tới tham dự.

Không nghi ngờ gì Lê Minh Vũ và Tô Nhiễm hoàn toàn thành tiêu điểm của buổi tiệc, hai người vừa bước vào liền dẫn đến không ít náo loạn. Lê Minh Vũ là người ứng cử bộ trưởng kinh tế đối ngoại, là người có máu mặt lẫn lộn gần hai năm trong giới chính trị, sự có mặt của anh hiển nhiên thu hút rất nhiều ánh nhìn. Hơn nữa, ngoại hình Lê Minh Vũ lại cao lớn anh tuấn xuất chúng, tác phong thành thực vững vàng, không chỉ khiến không ít người đẹp hâm mộ không ngớt mà càng khiến đồng đạo đàn ông mặc cảm.

Tô Nhiễm càng khó phải nói, chuyện kết hôn giữa Lê Minh Vũ và cô ba nhà họ Hòa gây xôn xao cả hai giới chính trị và kinh doanh. Đêm này, lần đầu tiên Lê Minh Vũ cùng phu nhân đến dự tiệc, mức độ được quan tâm của Tô Nhiễm hoàn toàn có thể nghĩ ra được.

Các quý ông ở đây dù thế nào cũng không nghĩ tới, cô ba nhà họ Hòa chưa bao giờ lộ diện, đêm nay nhìn thấy lại mê người như vậy, đứng cạnh Lê Minh Vũ đúng là một đôi trời đất tạo thành.

Bóng đêm tựa hồ tiếp thêm sinh khí cho Tô Nhiễm.

Váy dạ hội màu đen tôn làn da nõn nà của Tô Nhiễm thêm mê ly, kết hợp với nhiều tầng voan mỏng, ngọc trai đen kết quanh phần eo và kim cương óng ánh kết viền cổ áo càng truyền thêm sự quyến rũ của màn đêm lên cô, phảng phất tựa như hạt sương long lanh đọng trong đêm tối, khiến người khác phải mở mắt thật to ra nhìn.

Những gương mặt ở đây, Tô Nhiễm đều thấy quen mắt nhưng muốn hòa nhập thì rất khó. Dù sao cô cũng không hay xem tin tức chính trị. Trái lại, ở cách đó không xa có vài người nổi tiếng trong giới kinh doanh, cô thấy có ấn tượng hơn.

“Minh Vũ, cháu tới rồi, ta còn tưởng cháu không nể mặt.” Một ông cụ tiến lên, cười tươi rói, bắt tay với Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ môi mỏng khẽ cong một nụ cười thường thấy nhất ở chính khách, đúng chuẩn đến hoàn mỹ, sít sao không kẽ hở, “Lời này cháu gánh không nổi ạ. Cháu chỉ là hậu bối, nào dám ra vẻ trước các tiền bối?”

Ông cụ vô cùng hài lòng, nhìn thấy Tô Nhiễm bên cạnh Lê Minh Vũ, vẻ mặt ông kinh ngạc, “Chắc cô bé này là phu nhân của cháu? Đẹp, thật sự rất đẹp.”

Lê Minh Vũ thông dong giới thiệu, Tô Nhiễm mới biết thì ra ông cụ này là chủ nhân của buổi tiệc, cô lễ phép bắt tay ông cụ, nụ cười luôn hiện trên môi cô.

Lê Minh Vũ nhanh chóng biến mình từ khách thành chủ. Hết người này đến người khác đi tới chủ động chào hỏi anh. Vừa mới bắt đầu, Tô Nhiễm cố phối hợp đứng cạnh anh, nhưng sau một lát cô thực sự không chịu được nữa, liền nói với Lê Minh Vũ một tiếng rồi đi tới nơi ít người nghỉ ngơi.

Trời sinh tính cô không thích những loại giao tiếp kiểu này, tiệc rượu đêm nay rõ ràng chỉ là một buổi xã giao của giới chính trị. Nếu nói đơn giản thì đây là một hoạt động liên quan đến tranh cử sắp tới, mà những

ông trùm trong giới kinh doanh được mời đến cũng chỉ là người đứng đằng sau hỗ trợ tài chính. Ngoài mặt ai cũng chuyện trò vui vẻ nhưng thực tế lại là mưa gió ngầm nổi.

Nhìn mọi người đang cố gắng tươi cười, Tô Nhiễm cảm thấy mệt thay họ. Khi còn rất nhỏ, cô cũng từng theo ba mẹ đi dự tiệc, nói cho cùng lúc đó cô vẫn chỉ là một đứa trẻ, sẽ cùng chị gái và những đứa trẻ khác đến dự tiệc chơi đùa, nhưng mà hiện tại, cô đã trưởng thành, cũng vẫn là dự tiệc nhưng đã không thể tìm được người cùng mình trò chuyện nữa rồi.

Con người rất kỳ lạ. Càng lớn con người càng cô đơn, như vậy, rốt cuộc là cô đơn chọn lựa con người, hay là con người lựa chọn cô đơn?

Tô Nhiễm nhẹ nhàng cầm ly rượu vang đỏ, cô nhìn Lê Minh Vũ đang nổi trội ở phía xa qua rượu vang trong ly. Dù cho giữa đoàn người đông đúc cũng sẽ dễ dàng tìm được anh. Anh với đồ bộ đồ vest trắng thơm lịch lãm, thu hút không biết bao sự quan tâm từ phái nữ. Qua lớp rượu lỏng lánh, Tô Nhiễm thấy ánh mắt của những người phụ nữ đó như hùm như beo nhìn anh.

Xoay người qua, Tô Nhiễm cô đơn đi đến cửa sổ sát sàn, so với náo nhiệt của anh, lẻ loi của cô vô cùng rõ nét.

Dạ dày cô bắt đầu đau, đều là họa do tách cà phê lạnh ban ngày gây nên, lại thêm vừa rồi cô uống rượu vang đỏ, có lẽ vậy mà bệnh dạ dày tái phát. Tô Nhiễm khẽ ấn bụng mình, lại không dám làm quá rõ để tránh mọi người chê cười. Cô buộc mình phải cố chịu đựng cơn đau.

Đúng lúc này, giọng nói của bồi bàn từ phía sau truyền đến, cung kính mà ôn hòa, “Phu nhân Lê, cốc nước ấm này của chị ạ.”

Tô Nhiễm sững sốt quay lại, bồi bàn ở đây có mắt thần sao? Bồi bàn này chu đáo quá thì phải?

Bồi bàn cười cười, giải thích, “À, cốc nước ấm này là nghị sĩ Lê vừa mới dặn dò chuẩn bị cho chị. Nghị sĩ Lê nói dạ dày của chị không khỏe, không thể uống rượu.”

Tô Nhiễm ngậy người, chậm rãi cầm lấy cốc nước ấm, một lúc lâu sau mới định thần trở lại. Cô nhìn về phía Lê Minh Vũ, anh không nhìn cô bên này, vẫn tao nhã cầm ly rượu, nói chuyện vui vẻ với vài người trong giới chính trị, bóng lưng anh cao lớn lộ ra tác phong ung dung, ổn trọng.

14. Q.1 - Chương 14: Người Phụ Nữ Kiêu Ngạo

Nhiệt độ từ cốc nước thủy tinh cầm trong tay khiến cô ấm áp hơn. Tô Nhiễm nhìn theo bóng lưng anh, dường như cốc nước ấm trên tay đã khiến nỗi trống vắng trong cô không còn.

Cốc nước này có nghĩa là anh quan tâm cô sao?

Đáy lòng cô tràn đầy vui sướng, nhưng đồng thời lại thấy có chút bất an, nếu lỡ anh chỉ vô tình nhìn thấy thì sao?

Loại cảm giác lo được lo mất này thực sự gay go.

Bồi bàn đứng bên cạnh thấy Tô Nhiễm nhận lấy cốc nước, mỉm cười, thân thiết hỏi: “Phu nhân Lê, chị có cần em lấy ít thuốc đau dạ dày không ạ?”

Tô Nhiễm nhìn lại, khẽ mỉm cười, “Không cần, tôi uống nước được rồi. Cảm ơn.”

Bồi bàn lễ độ vòng người đi phía sau.

Cửa sổ thủy tinh ánh ra bóng dáng Tô Nhiễm xinh đẹp diễm lệ. Uống ít nước ấm, dạ dày cô cũng thấy bớt đau. Lại thêm vài chính khách vây quanh Lê Minh Vũ, tựa như anh mới là chủ nhân đích thực của buổi tiệc.

Tô Nhiễm mỉm cười, ánh mắt cô nhìn anh nồng nàn tình yêu và kính trọng.

Hít sâu một hơi, Tô Nhiễm cảm thấy trái tim mình rất ấm áp. Cô vừa muốn dời tầm mắt thì thấy cách đó không xa có một cô gái đang đi tới. Cô gái đó mặc một chiếc váy dạ hội dài màu oải hương, tà áo buông

thông một bên, hiện ra vẻ đẹp nóng bỏng, mê người. Màu váy này làm cô gái thần bí nhưng lại không mất đi nét dịu dàng nữ tính. Làn váy kết đầy pha lê óng ánh bật lên phong cách lộng lẫy và rực rỡ. Cô gái này nhìn qua tuổi còn rất trẻ, có lẽ chưa tới ba mươi, đường nét ngũ quan là sự hòa quyện giữa hai dòng máu Á Âu. Cô gái mang phong thái nhiệt tình của người phương tây và trang nhã của người phương đông, mái tóc dài đơn giản xõa sau lưng càng lộ thêm sự thông minh giỏi giang.

Tô Nhiễm phát hiện, cô gái này rất được hoan nghênh trong giới chính khách. Ngay cả vài người có tiếng trong giới kinh doanh có vẻ cũng nhún nhường cô ba phần. Tô Nhiễm đang khó hiểu thì thấy cô gái đó đi về phía Lê Minh Vũ.

Tim cô bỗng đập mạnh hơn, ngón tay mảnh khảnh vô thức bấu chặt vào cốc thủy tinh. Không biết vì sao, cô rất hy vọng Lê Minh Vũ không nhìn thấy cô gái đó, vô cùng không muốn.

Chỉ tiếc, trời cao không thấu nỗi sợ trong lòng Tô Nhiễm. Cô thấy rõ ràng Lê Minh Vũ xoay người, cô gái kia tiến lên, hết sức mạnh dạn chủ động ôm anh. Lê Minh tuy rằng không đáp lại nhưng cũng không cự tuyệt, khoe miệng anh vẫn duy trì độ cong mà chính khách nên có, cười mà như không cười.

Rõ ràng hai người họ vô cùng cô cùng thân quen. Nét mặt cô gái tràn đầy tình cảm nồng nhiệt mà Tô Nhiễm rất quen thuộc, loại tình cảm mà cô thường gặp ở chính bản thân mình. Cô thấy Lê Minh Vũ nhìn cô gái bằng ánh mắt chan chứa nhu tình, tiêu biểu của say đắm và chiếm hữu. Rồi cô lại thấy cô gái đó hết sức tự nhiên khoác tay anh, hầu như cả người cô gái dán sát vào người Lê Minh Vũ, chỉ cần cánh tay anh khẽ động thì sẽ chạm đến bộ ngực đầy đặn của cô gái.

Cô gái lén nói gì đó vào tai Lê Minh Vũ, nụ cười từ đôi môi đỏ mọng của cô gái có thể nhấn chìm bất cứ người đàn ông nào. Lê Minh Vũ nghe xong, môi mỏng anh khẽ cong, vẻ mặt ngăm đồng ý.

Trái tim Tô Nhiễm cũng theo độ cong trên môi Lê Minh Vũ mà kinh hoàng, từng cơn đau ứa vào lòng cô. Cô rất muốn tiến lên kéo Lê Minh Vũ lại, thế nhưng đôi chân cô như bị đóng đinh trên mặt đất, muốn động mà không thể.

Dường như Lê Minh Vũ ở phía xa cũng cảm nhận được cái nhìn trân trân của cô, anh giương mắt nhìn thẳng qua bên này. Ánh mắt anh vẫn sâu thẳm như đại dương nhưng lại dọa Tô Nhiễm sợ, cô cuống quýt dời tầm mắt, xoay người nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ. Nhịp tim cô đập mạnh vào màng tai, đau đớn cả cõi lòng.

Chưa được bao lâu thì cô gái đó liền kéo Lê Minh Vũ rời khỏi đại sảnh câu lạc bộ.

Tô Nhiễm không kịp được quay đầu lại, chỉ còn thấy bóng lưng của anh.

Cao lớn, mờ nhạt.

Cô có nên đuổi theo phía trước, chỉ ít cũng hỏi anh một câu, cô ấy là ai?

Chỉ tiếc cốc nước ấm cầm trong tay đang run bần bật, Tô Nhiễm vẫn không có dũng khí để tiến lên trước giành lại chồng mình.

Đêm tiệc này, chưa bao giờ thuộc về cô, không phải sao?

Dạ dày cô lại bắt đầu đau buốt từng cơn, so với vừa rồi, lần này càng thêm không đúng lúc. Tô Nhiễm vịn cửa sổ, cảm giác mệt mỏi chưa bao giờ có bữa vây cô, ánh mắt nhìn Lê Minh Vũ sớm đã không còn tiêu cự, thật lâu cũng không cách nào dời đi.

“Cô ta là Hạ Đồng, đương nhiên, đây là tên tiếng trung cô ta tự đặt ỉnh. Cô ta còn có một tên gọi khác rất êm tai Vera Jador.” Một giọng nói ôn hòa đột nhiên vang lên cạnh cô, ngữ khí vô cùng thông thả, tựa như vị ngọt thanh nhẹ của hoa cúc.

Mọi lực chú ý của Tô Nhiễm đều dồn vào Lê Minh Vũ, không ngờ có người đi tới, cô ngây người một lúc lâu rồi mới quay đầu nhìn. Là một người đàn ông mặc âu phục, cao lớn như Lê Minh Vũ, nhìn đã ngoài bốn mươi. Ngoại hình người đàn ông này không anh tuấn nhưng ông có sự tự tin và vững chãi của một chính khách, khiến người khác không thể coi nhẹ sự hiện diện của ông.

Người đàn ông này nhìn quen mắt nhưng trong lúc nhất thời Tô Nhiễm không nhớ đã thấy ở đâu.

Người đàn ông thấy cô nhú mày nghi hoặc, khẽ mỉm cười, đưa tay hướng về cô, “Chào bà Lệ, tôi là Giả Ny.”

Giả Ny?

Tên này tựa như sét đánh nổ tung trong đầu Tô Nhiễm. Cô nhanh chóng liên tưởng người đàn ông trước mắt này với bộ trưởng kinh tế đối ngoại mà cô thường thấy trên ti vi, à không, nói đúng hơn thì lần này ông có giữ chức được hay không vẫn còn là ẩn số.

“Hóa ra ngài là bộ trưởng Giả, vừa rồi thật thất lễ.” Tô Nhiễm vội vã đáp lại cái bắt tay của ông.

Giả Ny nhìn qua đúng là người từng trải sống to gió lớn, nụ cười ông hài hòa nhưng không ảm áp, ánh mắt ông nhìn Tô Nhiễm trước sau đều lộ rõ say mê, “Từ lâu đã nghe nói hai cô con gái của gia đình điều chế hương họ Hòa xinh đẹp như hoa. Ngày hôm nay tận mắt trông thấy, thực đúng là vinh hạnh.”

Quả nhiên rất xinh đẹp, cô chỉ đứng ở đây, liền như hoa lan lặng nở trong hang tối, rực rỡ tỏa sáng.

“Bộ trưởng Giả quá khen rồi ạ.” Tô Nhiễm lịch sự đáp, trong lòng không khỏi cẩn thận, “Gia đình điều chế hương chỉ là lời khen người ngoài dành cho thôi ạ.”

Đây đâu sao cũng là tiệc của chính khách tổ chức, lời nói nông sâu khó lường. Hơn nữa hiện tại, Giả Ny cũng là một trong những người ứng cử, ngộ nhỡ cô nói gì đó không thỏa đáng sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Lệ Minh Vũ.

Giả Ni tiếp xúc với vô số loại người, hiển nhiên nhìn ra tâm tư của Tô Nhiễm, cười cười, “Bà Lệ nói cũng đúng. Người ngoài khi nhắc tới gia đình điều chế hương thì chỉ nghĩ đến nhà họ Hòa, nhưng vài chục năm trước đây, mọi người đều biết gia đình điều chế hương thật sự phải là nhà họ Tô. Tôi đến nay ít nhiều vẫn còn nhớ mùi hương của ”Đào Túy“. Chỉ tiếc rằng tập đoàn Hòa thị ngày nay đã không còn làm.”

“Đào Túy” là tên của một loại nước hoa, cũng là sản phẩm giúp nhà họ Tô thành danh chỉ trong một đêm. Từ lúc đó, nhà họ Tô liền dựa vào kỹ thuật điều chế hương để quảng bá tên tuổi.

Nhà họ Tô, chính là gia đình của mẹ Tô Nhiễm. Mỗi một người phụ nữ nhà họ Tô đều có tình cảm đặc biệt với nước hoa.

Tất cả chuyện này Tô Nhiễm đều nghe từ mẹ.

Mọi thứ có liên quan đến nhà họ Hòa và nhà họ Tô.

“Đào Túy” là nước hoa mà mẹ Tô Nhiễm dùng cả cuộc đời để điều chế. Có người nói hương thơm thanh nhã của nước hoa này bỏ xa đại đa số nước hoa nổi tiếng hiện đang có ngoài thị trường, nó như là nước hoa có hương thơm kéo dài đầu tiên trên thế giới. Chính vì vậy, nhà họ Tô mới có thể gây được tiếng vang lớn trong nghề. Từ khi đơn đặt hàng ở nước ngoài không ngừng tăng nhanh, nhà họ Tô liền xem sản xuất nước hoa là nghề chủ lực. Vì toàn bộ nguyên liệu nước hoa đều nhập khẩu, nên khi mở rộng kinh doanh, nhà họ Tô lợi dụng phong thái đó để tiến nhập vào thị trường nước hoa quốc tế. Có thể nghĩ ra lượng sản phẩm tiêu thụ là bao nhiêu.

Lúc đó, ba Hòa Tấn Bằng của Tô Nhiễm chỉ là quản lý chịu trách nhiệm hoạt động của nhà họ Tô, nhưng không ngờ được mẹ Tô Ánh Vân của Tô Nhiễm coi trọng. Tô Ánh Vân xinh đẹp, mỗi lần Hòa Tấn Bằng nhìn bà đều mặt đỏ tim đập. Thường xuyên gặp gỡ, giữa hai người nảy nở tình yêu say đắm. Hòa Tấn Bằng từ nhỏ đã không cha không mẹ, nhà họ Tô đối xử với ông như người thân. Ba mẹ Tô Ánh Vân cũng thật tâm thích cậu thanh niên giàu có đẹp trai này, tuy Tô Ánh Vân là con một trong nhà nhưng thuận theo nguyện vọng của cô, cho phép hôn sự này.

Nhà họ Hòa và nhà họ Tô sau khi kết thân, Hòa Tấn Bằng càng tích cực chủ động gánh vác việc kinh doanh. Tuy rằng, hiếm có được nhà điều chế hương nào như Tô Ánh Vân nhưng suy cho cùng thì bà cũng không hiểu chuyện làm ăn buôn bán, lại thấy chồng mình dụng tâm như vậy, dần dần bà cũng chuyển trọng tâm công việc từ kinh doanh sang gia đình. Rất nhanh, việc kinh doanh của nhà họ Tô được Hòa Tấn Bằng trông coi càng lúc càng phát đạt, lượng tiêu thụ của mỗi loại nước hoa đều bỏ xa các công ty cùng ngành. Kỹ thuật điều chế hương của nhà họ Tô nhận được sự đồng thuận từ quốc tế nên càng có thêm nhiều công

tự nước hoa nổi tiếng muốn mời riêng người nhà họ Tô điều chế hương, nhưng đều bị Tô Ánh Vân khéo léo từ chối.

Ba mẹ Tô Ánh Vân vô cùng hài lòng Hòa Tấn Bằng. Một thời gian sau liền đưa hết toàn bộ tài sản nhà họ Tô cho Hòa Tấn Bằng quản lý, thả lỏng buông hết mọi quyền hành. Về sau nữa, Tô Ánh Vân có thai, Hòa Tấn Bằng càng thương yêu vợ mình hơn. Ba mẹ Tô Ánh Vân cũng mỉm cười mà chết.

Tô Ánh Vân một lòng một dạ yêu thương chồng. Sau khi sinh con gái lớn, bà càng chuyên tâm hơn vào gia đình để Hòa Tấn Bằng toàn quyền quyết định công việc. Vào năm Tô Ánh Vân mang thai Tô Nhiễm, Hòa Tấn Bằng mở rộng quy mô công ty, ngoại trừ nước hoa còn làm thêm ngành khác. Tô Ánh Vân đã lấy người họ Hòa, đương nhiên cũng đồng ý đem toàn bộ của cải nhà họ Tô xác nhập vào tập đoàn Hòa thị. Kể từ đó, vốn liếng và nền móng của tập đoàn Hòa thị càng thêm vững chắc.

Tất cả vốn rất hoàn mỹ, mãi cho đến sau khi sinh Tô Nhiễm được tám năm.

Bạch Sơ Diệp xuất hiện, hoàn toàn phá tan yên ổn của nhà họ Hòa.

Tô Ánh Vân đòi ly hôn, Hòa Tấn Bằng luyến tiếc liền mang tài sản của nhà họ Hòa và nhà họ Tô ra uy hiếp. Ý định ban đầu của ông là tốt, chỉ muốn giữ lại quyết định của vợ mình, đáng tiếc tính cách Tô Ánh Vân kiên cường, lại tận mắt thấy cảnh chồng mình và Bạch Sơ Diệp thâm thiết, mặc cho Hòa Tấn Bằng uy hiếp thế nào bà đều kiên quyết ly hôn.

Hòa Tấn Bằng hổ thẹn trong lòng, cũng đành buông tay.

Tô Ánh Vân sau khi ly hôn không lấy bất cứ thứ gì, chỉ dẫn Tô Nhiễm ra đi. Hòa Tấn Bằng cũng thử hàng năm gửi tiền tặng quà cho Tô Ánh Vân nhưng đều bị bà mắng đến bỏ chạy.

Tô Nhiễm luôn không hiểu vì sao khi mẹ ra đi chỉ dẫn theo cô mà không phải chị gái. Đến năm lên mười tuổi, cô mới hoàn toàn hiểu hết dụng tâm của mẹ.

Mẹ sinh hai người con gái, kém nhau hai tuổi nhưng chỉ có một người thừa hưởng thể trội mấy đời của nhà họ Tô. Đó chính là khả năng điều chế hương bẩm sinh.

Không sai, nhà họ Tô có thể làm ông tổ của nghề điều chế hương không phải là ngẫu nhiên, tất cả đều nhờ vào khả năng thiên bẩm bẩm cảm với mùi hương của con gái nhà họ Tô. Nói cách khác, trời sinh khứu giác Tô Nhiễm rất nhạy, chỉ cần cô ngửi bất kể mùi hoa nào đều sẽ nhớ kỹ trong đầu. Một nhà điều chế hương xuất sắc chỉ cần nhớ ba nghìn năm trăm loại hương khác nhau, mà Tô Nhiễm từ nhỏ đến lớn có thể phân biệt nhanh chóng hơn năm nghìn loại hương khí. Đương nhiên, dựa vào mũi thì không thiếu người làm được như vậy. Khả năng lớn nhất của Tô Nhiễm chính là cô có thể ngửi ra ý nghĩa của nước hoa mà cô chưa từng biết đến sự tồn tại của nó. Đây là tài năng bẩm sinh mà chị gái cô Hòa Vy không có.

Tô Ánh Vân luôn tin rằng chỉ cần đào tạo Tô Nhiễm chuyên nghiệp, thì cô có thể dùng ý niệm, trí nhớ và tình cảm để sáng tạo ra loại nước hoa mà cô muốn, trở thành nhà điều chế hương đáng mặt bậc thầy.

Tiếc rằng, bóng ma thời thơ ấu đã lưu lại vết tích rất sâu trong lòng Tô Nhiễm. Mỗi khi ngửi thấy mùi nước hoa, Tô Nhiễm có thể nhớ tới cảnh ba mẹ cãi nhau. Vì vậy tới tận ngày hôm nay, với nghề này Tô Nhiễm đều thấy rất mâu thuẫn.

Không biết là Hòa Tấn Bằng hiểu tâm tư con gái hay là nổi thẹn trong lòng với Tô Ánh Vân mà kể từ sau ngày ly hôn, tập đoàn Hòa thị liền không còn làm về nước hoa, thà rằng phải tốn nhiều tiền đầu tư vào ngành nghề khác.

Cùng với việc Hòa Tấn Bằng không tiếp tục kinh doanh nước hoa, “Đào Túy” cũng dần trở thành huyền thoại. Về sau, người bên ngoài cũng chỉ biết có một loại nước hoa tên là “Đào Túy” sớm đã thất truyền, cũng không ai biết nguồn gốc của “Đào Túy”, mà Tô Nhiễm, cô con gái được trời phú cho khả năng đặc biệt, bà cũng tận lực che giấu.

Cho nên, khi Tô Nhiễm nghe Giả Ny nói thì kinh ngạc muôn phần, suy cho cùng hiện tại rất ít người biết “Đào Túy” vốn là do nhà họ Tô tinh chế.

Cô mỉm cười, khẽ nói: “Bộ trưởng Giả có lòng.”

Giả Ny thấy cô không muốn nhiều lời, hiển nhiên không tiện hỏi thêm, nhưng cũng không nỡ tách rời người đẹp như vậy, liền cười nhả nhận, “Chức bộ trưởng này có giữ được hay không vẫn còn là một ẩn số. Cô phải biết rằng chồng cô không phải ngọn đèn không nhiên liệu, tuy nói đằng sau tôi có vài tập đoàn tài chính hỗ trợ, nhưng phía sau Lê Minh Vũ chính là nhà họ Hòa của cô, bàn về tài lực tôi liền thua.”

“Bộ trưởng Giả nói vậy là sao ạ?” Về mặt Tô Nhiễm vẫn yên ỗ như cũ, khoe miệng cong lên nụ cười hiền hậu như nước, “Chức bộ trưởng kinh tế vốn gần gũi với các công ty nên tôi cho rằng ý dân mới là nhân tố quyết định. Cố gắng hoàn thiện chức trách, đây là cách tốt nhất để thuyết phục dân chúng.”

“Được, một câu cố gắng hoàn thiện chức trách. Bà Lê quả nhiên nổi bật, lời nói đáng giá ngàn vàng.” Giả Ny khẽ cười, “Chắc hẳn bà Lê cũng biết, tôi đang chịu cùng một cáo buộc của quốc hội. Trong giới chính trị biến hóa khó lường này, rốt cuộc là người làm hay ý trời, không ai có thể nói chính xác. Hơn nữa, Lê Minh Vũ chồng cô cũng rất có mảnh khoe chính trị, sở trường nhất của anh ta chính là lôi kéo lòng người, muốn tôi bại dưới hậu bối này, thực sự là không cam lòng.”

Tô Nhiễm không muốn cùng ông tiếp tục đề tài này, điềm đạm nói: “Tôi chỉ là một cô gái trẻ, không can dự vào chính trị đại sự. Con người tôi nghĩ rằng mọi thứ chỉ cần cố gắng hết mình thì phán quyết của ông trời chắc chắn tốt, của mình cuối cùng vẫn là của mình, không phải của mình cưỡng cầu cũng không được. Bộ trưởng Giả, ngài nói phải không ạ?”

Giả Ny gật đầu, thắm thía nói: “Ngày hôm nay lần đầu gặp cô, tôi thực sự rất cảm phục. Cô tuổi còn trẻ đã có thể hiểu rõ vinh hoa quyền quý, không ỷ vào quyền thế, quả là đáng kính phục. Chỉ tiếc rằng, Lê Minh Vũ không xứng với cô.”

15. Q.1 - Chương 15: Hạ Đồng

Tô Nhiễm không ngờ ông sẽ đột nhiên chuyển đề tài, cô ngẩn người, một lúc sau mới lúng túng nói khẽ: “Bộ trưởng Giả, tôi không hiểu ý của ngài lắm.”

Giả Ny nghe vậy thì cười, “Bà Lê là một người thông minh, nhưng thường thường người phụ nữ thông minh hay phạm cùng một sai lầm, chính là mù quáng chờ mong, không trải qua quá trình này, bà Lê sẽ không trở thành người phụ nữ thông minh.” Trong lời nói có ý ám chỉ, bất chợt ông ghé sát Tô Nhiễm, “Lê Minh Vũ người này tâm cơ rất nặng, lòng dạ thâm sâu, ngay cả tôi cũng lật thuyền trong mương theo kế của anh ta. Anh ta bề ngoài ôn hòa trầm lặng, nhưng trên thực tế lại như một con báo, sẽ cạnh lúc cô không chú ý hung hãn cắn cô, cái cắn này thường ở nơi chí mạng của đối phương. Bà Lê chỉ là một người phụ nữ, cô muốn dùng hết toàn bộ tâm tư vào anh ta chỉ là phí công, vì sao không vì bản thân mình sau này mà định liệu?”

Tô Nhiễm theo bản năng lùi về sau, Giả Ny nói làm Tô Nhiễm vô cớ thấy bất mãn, tạm thời không tính lời nói của ông có lý hay không, nhưng Lê Minh Vũ là chồng cô, một người ngoài ở trước mặt đánh giá chồng mình như vậy, trong lòng cô tự nhiên không vui.

Lê Minh Vũ rốt cuộc là người như thế nào, cô không biết. Nhưng cô hiểu rất rõ một điều, đánh giá con người thì phải nhìn vào đôi mắt người đó. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Lê Minh Vũ, đôi mắt anh trầm tĩnh ung dung, chính là kiểu bình ổn sau khi trải qua quá nhiều sóng gió, bất luận chuyện gì đều vô pháp dao động phần yên ổn này trong mắt anh. Cô tin chắc anh cũng có một mặt không muốn ai biết đến nhưng cô vẫn nguyện lòng chờ đợi sự thật đằng sau phần yên ổn đó.

“Bộ trưởng Giả, cảm ơn lời khuyên của ngài nhưng tôi nếu đã lấy Lê Minh Vũ thì là người của anh ấy, vô luận anh ấy là người đàn ông thế nào, tôi cũng tuyệt đối không rời khỏi anh ấy.” Hít sâu một hơi, Tô Nhiễm mỉm cười nhìn thẳng vào đôi mắt Giả Ny.

Đôi mắt Giả Ny lộ rõ sự ngưỡng mộ, đành cười lắc đầu: “Bà Lê nếu đã nói thế này, tôi cũng không tự mình gây phiền nữa. Chẳng qua tôi thấy phẩm chất bà Lê đoan trang đức hạnh, còn Lê Minh Vũ thì để mặc vợ yêu một mình, ở nơi công cộng cùng người phụ nữ khác ngọt ngào âu yếm. À, tôi chỉ thấy lướt qua thôi.”

Tô Nhiễm âm thầm cắn môi, cưỡng chế run rẩy trong lòng, tầm mắt đã lạc mất ý cười, “Bộ trưởng Giả quá mức lo lắng rồi, giữ mình trong sạch là nền tảng của công chức nhà nước. Minh Vũ chẳng qua là đang trao đổi công việc quan trọng, anh ấy...”

“Hạ Đồng, hai mươi bốn tuổi, tốt nghiệp khoa kinh doanh đại học Harvard. Ba là Hoa kiều, hiện nay là bộ trưởng Hạ trong giới chính trị. Mẹ là Berry, người Pháp chính gốc, là chủ của một điền trang rượu vang nổi tiếng trên thị trường. Hạ Đồng tuy vừa mới tốt nghiệp đại học nhưng từ năm mười tám tuổi đã thành thạo đường đi nước bước trên thương trường. Trong giới chính trị cô ta là ‘gái hồng lâu’ có tiếng. Thế lực của gia tộc cô ta và nhà họ Hòa của cô ngang nhau, thậm chí có thể nói là hơn chứ không kém. Hạ Đồng có thể nói là nữ thần trong cảm thụ của đông đảo đàn ông, quả thực rất thu hút cả hai giới chính trị và kinh doanh. Quan trọng hơn, cô ta từng có một đoạn tình cùng Lê Minh Vũ, cụ thể thế nào thì tôi không biết, nhưng nhìn họ nói cười rôm rả, cũng không khó đoán mức độ thân mật giữa hai người họ. Giả Ny không đợi Tô Nhiễm nói xong liền chủ động giới thiệu Hạ Đồng. Nói đến đây, ông dừng một chút nhìn cô, “Bà Lê, không biết tôi nói vậy, cô có còn ngại thơ cho rằng Lê Minh Vũ và cô ta chỉ là quan hệ công việc không?”

Tô Nhiễm đứng yên nhưng trái tim cô đã lạnh giá từ lâu. Mỗi câu nói của Giả Ny đều như dao nhỏ rạch lên ngực cô. Nước ấm trong cốc thủy tinh sớm đã nguội lạnh, phần lạnh lẽo đó lại lần nữa ùa vào cô.

Cô quay đầu nhìn Giả Ny, nhìn đôi mắt vô cùng tự tin mà chế giễu kia, bàn tay âm thầm xiết chặt, khóe miệng lại cong lên nụ cười bình tĩnh...

“Bộ trưởng Giả, xem ra tranh cử lần này ngài cũng không nắm chắc lắm, bằng không làm sao ngài quan tâm đến nhiều việc riêng của Minh Vũ như vậy?” Giọng cô tĩnh lặng như hoa, không chút hỗn loạn, “Đời tư của Minh Vũ thế nào tôi là người rõ hơn ai hết, cho nên nếu bộ trưởng Giả muốn mượn chuyện này để đả kích Minh Vũ, tôi cho rằng ngài phải nhận lại thất vọng rồi. Nếu tôi là bộ trưởng Giả, tôi sẽ dồn hết tinh lực cho tuyển cử, mang tâm tư dùng cho lòng dân, như vậy làm sao có lo lắng xảy ra? Đương nhiên, tôi chỉ là một người con gái nông cạn không hiểu chính sự, sao có thể đánh đồng cùng bộ trưởng Giả? Nếu tôi nói không phải, mong bộ trưởng Giả rộng lượng bỏ qua.”

Giả Ny vô cùng ngạc nhiên nhìn Tô Nhiễm trước mắt. Người phụ nữ này bề ngoài nhìn qua hết sức mềm yếu, nhưng thực tế cô có chủ kiến và nguyên tắc của mình. Cách hành xử đúng mực của cô quả thực khiến ông không khỏi ca ngợi.

“Bộ trưởng Giả, tôi muốn đi lấy thêm ít nước ấm, không thể cùng ngài nói chuyện nữa. Thực sự xin lỗi.” Tô Nhiễm kết thúc đề tài, muốn rời khỏi.

Giả Ny khẽ mỉm cười, “Được, hy vọng sau này còn gặp lại cô.”

Tô Nhiễm cũng cười lại, nhẹ nhàng gạt đầu rồi xoay người đi.

Trong không khí vờn lại mùi hương thơm mát, thổi vào hô hấp của Giả Ny, ông hít sâu một hơi, ngay ngất say mê.

Không ngờ, cảnh này đập vào đôi mắt ở góc câu lạc bộ, đôi mắt đó đen láy mà yên tĩnh, như một con báo tỏa ra tia sáng âm u....

16. Q.1 - Chương 16: Người Đàn Ông Dưới Nắng Sớm

Tia nắng sớm đầu tiên rọi vào rèm cửa, ánh sáng chiếu loang lổ lên tấm thảm màu tuyền lam. Trên giường, một cơ thể đáng yêu khẽ động đậy, bờ môi đỏ mọng phát ra tiếng rên như có như không.

Khi Tô Nhiễm tỉnh dậy thì phát hiện cửa sổ đã mở toang từ lâu.

Đôi mắt đẹp mơ màng nhìn xung quanh, cô bất chợt tỉnh hẳn. Tô Nhiễm vội vàng ngồi dậy, từng cơn đau đầu ập đến làm cô khẽ rên một tiếng, gơ tay xoa chán, đợi đã...

Cô về nhà từ lúc nào?

Đầu óc cô tựa như keo sữa, mơ hồ không rõ ràng. Bàn tay ấn vào điều khiển bên cạnh, rèm cửa sổ chậm rãi kéo ra. Hiếm khi thời tiết đẹp như hôm nay, bầu trời đầy mây cũng dần trong xanh, ánh nắng ngày đông

Ấm áp chiếu vào đôi má cô càng thêm trắng sáng, mái tóc xoăn dài dịu dàng xõa rơi như một nàng tiên cá dễ mến vừa tỉnh dậy ngoài biển khơi.

Nhưng gương mặt Tô Nhiễm nhanh chóng trắng bệch, hết như lá rụng trên cây cao ngoài cửa sổ, vô lực mà hoảng loạn.

Là ai thay váy ngủ cho cô?

Tô Nhiễm vỗ mạnh đầu nghĩ lại từng chuyện xảy ra hôm qua. Cô nhớ mình thấp thỏm khoác tay Lê Minh Vũ vào cầu lạc bộ, sau đó một số người lại gần, Lê Minh Vũ giới thiệu cô với nhiều nhân vật trong giới chính trị và kinh doanh, cô thấy Lê Minh Vũ và Hạ Đồng rời khỏi cầu lạc bộ, Giả Nỵ đi đến nói chuyện một lúc với cô, về sau nữa khi tiệc bắt đầu cô vẫn không thấy bóng dáng Lê Minh Vũ....

Tô Nhiễm liều mạng nhớ lại, trong đầu hiện lên vài cảnh hoàn chỉnh....

Ở tiệc rượu, cô như một người không nơi nương tựa, lại bị vợ của vài quan chức quần quýt mời rượu. Cô uống một ít rượu vang, sau đó cô càng uống càng nhiều, vì chỉ như vậy cô mới có thể gây tê dậ dày liên tục quận đau của mình. Tô Nhiễm nhắm mắt lại, hàng mi dài như cánh bướm khẽ run rẩy. Cuối cùng, cô cũng có chút ấn tượng. Hình như có một người đàn ông đi đến, thay cô uống những ly rượu mời đó rồi ôm cô vào trong xe.

Hóa ra không phải cô nằm mơ, dọc đường về cô thật sự xui vào lòng người đàn ông đó, ổn trọng mà ấm áp, người đàn ông này là ai? Là Lê Minh Vũ sao?

Dường như nghĩ tới điều gì, Tô Nhiễm vội kéo mái tóc dài lên chớp mũi. Sau một thoáng tỉ mỉ ngửi, đôi mắt cô ngẩn ra. Mái tóc cô vẫn còn thoang thoảng mùi hổ phách dịu nhẹ như tơ nhện, nhưng cô vẫn có thể ngửi ra được.

Trời ạ!

Cô uống say mà không ngờ còn say trước mặt Lê Minh Vũ? Quan trọng hơn anh còn thay quần áo cho cô?

Khuôn mặt Tô Nhiễm bỗng chốc ửng đỏ, cái này có nghĩa là cô bị anh thấy hết?

Vậy bây giờ anh đâu?

Bàn chân trần giẫm trên mặt thảm bất an ra khỏi phòng ngủ, rồi đi thẳng một mạch xuống lầu, mọi thứ đều yên lặng dị thường, giống như mọi khi.

Có lẽ anh đã đi rồi.

Cũng như lần trước anh về nhà, hôm sau khi thức dậy anh liền biến mất không dấu vết. Cách duy nhất cô có thể thấy được anh chính là trên ti vi và báo chí.

Trái tim Tô Nhiễm vốn đang lừng lơ thoáng chốc trượt dốc, vốn đang chờ mong cũng thành thất vọng.

Nhưng không ngờ vừa đi tới phòng ăn thì thấy bóng dáng đàn ông đang ngồi bên bàn ăn xem báo. Anh ngồi ở đó, vóc người cao lớn đổ bóng dài trên sàn nhà, khuôn mặt anh tuấn tập trung, yên tĩnh dị thường.

Tô Nhiễm không ngờ sẽ nhìn thấy anh ở phòng ăn. Cô bỗng chôn chân tại chỗ, ngậy người ở cửa phòng ăn nhìn Lê Minh Vũ như nhìn người ngoài hành tinh. Rung động bất ngờ thoáng chốc thành kinh hoàng, khấn trương vô cớ lại lần nữa cuốn lấy cô.

Con người luôn mâu thuẫn, nhất là phụ nữ.

Tâm tình Tô Nhiễm lúc này chỉ có thể dùng hai chữ “mâu thuẫn” để diễn tả.

Trong nắng sớm bình yên này, cô mong muốn được thấy Lê Minh Vũ, mong muốn anh chưa rời khỏi nhà. Nhưng song song lại không hy vọng gặp anh, bởi vì cô sợ xấu hổ, sợ không biết phải nói gì.

Cô và Lê Minh Vũ kết hôn gần ba tháng nhưng số lần nói chuyện với nhau chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh trong phòng ăn, cũng có thể coi là lần đầu tiên anh thật sự sống chung với cô sau khi kết hôn.

Thân ảnh nhỏ nhắn của cô thu hút sự chú ý của Lê Minh Vũ. Anh quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô hơi u ám. Tô Nhiễm đứng cách đó không xa như chú nai con hoảng loạn. Bàn tay cô khẽ đặt cạnh cửa, bàn tay còn lại luống cuống, hết nắm chặt lại buông ra. Cô mặc trên mình một chiếc váy ngủ hai dây, vẻ mặt cô lim dim mơ màng, còn lộ ra chút biếng nhác, dè dặt.

Bàn chân trần của cô dừng ở đó. Đôi chân trắng nõn như trám dính lên thảm trải sàn lông dài.

Tô Nhiễm bị anh nhìn càng thêm khấn trương, vô thức ôm vai, lắp bắp nói, “Em... em tưởng anh không ở nhà...em..em lên lầu thay đồ...”

“Ngồi xuống ăn sáng.” Lê Minh Vũ lên tiếng cắt ngang, giọng nói trầm trầm đầy từ tính nhưng lộ ra quyền uy.

“Dạ? À.” Tô Nhiễm sửng sốt, một lúc sau mới định thần lại, cô cắn môi, đi lên trước ngồi đối diện anh.

Bữa sáng, ăn sáng sao.

“Ah, Minh Vũ, em đi làm bữa sáng.” Tô Nhiễm nhớ trong nhà chưa có điểm tâm, vội vàng đứng dậy.

“Em không cần làm việc này.” Lê Minh Vũ lật báo, hồ hững nói, thậm chí không màng ngẩng đầu. Sau khi nhìn thấy tiêu đề trên một trang đặc biệt của báo, anh hơi nhíu mày.

Tô Nhiễm nghe lời, ngồi xuống lần nữa. Cô thấy anh nhíu mày, cũng không dám nói thêm gì.

Ngay khi không biết làm sao, có một người đột nhiên đi tới, nhìn qua người phụ nữ này tầm bốn mươi năm mươi tuổi, cung kính đặt từng phần ăn thơm ngon lên bàn, nói, “Cậu Lê, cô Lê, mời dùng bữa.”

Bất thành linh xuất hiện thêm một người phụ nữ với vai trò giúp việc trong nhà lại càng làm Tô Nhiễm hoảng sợ. Cô ngẩng đầu, trợn to mắt nhìn người phụ nữ đó. Người phụ nữ này cũng biết Tô Nhiễm đang nhìn mình, thần sắc vẫn kính cẩn bình tĩnh như cũ, ánh mắt không chút nào dời đi.

“Đây là chị Hoa, người giúp việc tôi mới mời về. Sau này, chị ấy sẽ lo việc ăn uống hằng ngày cho em.” Lê Minh Vũ điềm tĩnh như thường, vô cùng tự nhiên khép báo lại, trầm thấp nói.

Tô Nhiễm lúc này mới hiểu ra. Cô nhìn người đàn ông ngồi đối diện tao nhã cầm tách trà lên uống, nói nhỏ: “Minh Vũ, thực ra em có thể tự chăm sóc tốt bản thân.”

Lê Minh Vũ không trả lời. Anh chỉ vô cùng yên lặng dùng bữa, tác phong anh thâm trầm đến khó hiểu. Tô Nhiễm cũng không nói gì nữa, cúi đầu, lẳng lặng ngồi ăn.

Chị Hoa rời khỏi phòng ăn đi làm việc khác. Phòng ăn lại sa vào yên tĩnh, rõ ràng có hai người đang dùng bữa, nhưng một chút tiếng động cũng không có.

Khi Tô Nhiễm ăn được phân nửa, cô giương mắt, lẳng lẽ nhìn Lê Minh Vũ đang ngồi đối diện rồi lại nhìn váy ngủ trên người, muốn nói lại thôi. Kỳ thực, cô rất muốn hỏi anh chuyện liên quan đến tối qua, còn nữa chính là...váy ngủ của cô có phải được anh thay cho hay không.

17. Q.1 - Chương 17: Thẻ Vàng

Đang do dự, giọng nói đàn ông trầm đầy từ tính bình thản vang lên từ phía đối diện, “Tối hôm qua là chị Hoa thay váy ngủ cho em.”

Tô Nhiễm ngừng dùng bữa, ngẩng đầu nhìn anh, niềm vui nho nhỏ và ngượng ngùng trong nháy mắt như bị nước lạnh dập tắt, đôi mắt đẹp chất chứa tủi hờn, anh khinh thường việc chạm cô như vậy sao? Ngay cả thay quần áo cũng để người giúp việc làm thay? Cô là vợ anh mà.

Sóng mũi cô cay cay, vội thu lại ánh nhìn, hàng mi dài cụp xuống, che lấp đôi mắt đang rơm rớm nước.

“Dạ.” Cô cố nén nước mắt, khẽ đáp.

Lê Minh Vũ nghe giọng cô có chút run rẩy, bèn giương mắt lên nhìn. Ánh mắt anh trầm tĩnh lướt từ khuôn mặt xinh xắn xuống bờ vai trắng mịn như ngọc, rồi theo khuôn ngực đẹp đang hít thở phập phồng bên dưới

váy ngủ, đường cong như ẩn như hiện khiến ánh mắt anh tối sầm lại. Anh lảng nhìn đi chỗ khác, lên tiếng: “Sau này khi dự tiệc, đừng ngốc nghếch để người khác chuốc mình say rượu nữa.”

Giọng nói anh bình thản vừa nghe như quan tâm, vừa nghe như không.

Tô Nhiễm vô cớ thấy tủi thân hơn. Cô ngẩng lên nhìn anh, giây phút này cô rất muốn hỏi anh một câu: Tối qua anh đi đâu? Nếu không phải anh bỏ theo Hạ Đồng, em có thể uống rượu sao?

Đáng tiếc, những lời này cô chỉ hờ hét trong lòng, trước sau cũng không nói ra, hít sâu một hơi, cô tránh ánh nhìn chăm chú của anh, cúi đầu, dụi dụi đáp, “Em biết rồi.”

Lệ Minh Vũ không tiếp tục ăn, sắc mặt bình ổn như trước nhìn cô.

Tô Nhiễm không dám ngẩng đầu nhưng cô luôn cảm thấy đôi má mình nóng hổi. Cô giương mắt lên, lại chạm phải ánh nhìn của anh, Tô Nhiễm vội vàng dời mắt, cầm cốc nước trái cây uống. Anh còn muốn nói gì? Làm sao cứ nhìn cô hoài vậy?

Thấy vẻ mặt cô như thế, Lệ Minh Vũ cầm thẳng bộ đồ ăn trong tay, tao nhã đặt xuống bàn. Anh nhìn cô, trầm giọng hỏi, “Vẫn sợ tôi như vậy?”

Vĩnh viễn cô đều là bộ dạng dè dặt, thế nhưng tối hôm qua rõ ràng cô trò chuyện rất vui vẻ với Giả Ny, khiến anh còn tưởng lầm rằng mình thấy Hòa Vy.

Anh nói làm tay Tô Nhiễm khẽ run. Khi ngẩng lên nhìn, cô cố nheo miệng cười, “Anh là chồng của em, làm sao em sợ anh được?” Trên thực tế, cô thật sự rất sợ anh. Cô vừa kính trọng, vừa yêu thương đồng thời cũng sợ anh.

Có lẽ, đây là đạo lý “Vì yêu sinh ra sâu, vì yêu sinh ra lo.”

Nghe cô nói như vậy, Lệ Minh Vũ cũng không tiếp tục tranh luận chủ đề này. Từ đầu đến cuối, anh luôn là kiểu người như vậy, tùy ý tung ra vấn đề gây hoang loạn đối phương, còn bản thân anh thì coi như không có việc gì, tiếp tục yên lặng mà điềm tĩnh, tiếp tục ung dung mà uy nghiêm.

Lệ Minh Vũ dùng xong bữa sáng, anh cầm giấy ăn lau khóe miệng, động tác của anh vĩnh viễn đều ưu nhã mà trầm tĩnh. Sau đó, anh lấy thẻ vàng đẩy đến trước mặt Tô Nhiễm, lãnh đạm nói, “Giữ lấy thẻ này.”

Hả?

Tô Nhiễm sửng sốt, chỉ cảm thấy thẻ tín dụng trên bàn chói mắt, “Minh Vũ, cái này...” Anh có ý gì?

Lệ Minh Vũ tựa vào ghế, đùi phải thon dài bắt chéo lên chân trái. Lần này, anh trả lời câu hỏi của cô, “Phí sinh hoạt hằng ngày và các chi tiêu khác phát sinh, em đều có thể rút từ thẻ này. Buổi chiều nay, em có thể đến hãng lấy xe, em biết chạy xe chứ?”

Tô Nhiễm nghe xong liền sửng sốt, vô thức gạt đầu, “Nhưng em không có bằng lái.”

“Vậy tôi sẽ sắp xếp một tài xế qua đây. Về sau em đi đâu cũng tiện hơn.”

Đây là lần anh nói nhiều nhất với cô, ngữ khí rõ ràng nhẹ nhàng nhưng lộ ra mệnh lệnh và yêu cầu như chức quyền của anh trong giới chính trị. Cô khó hiểu, một lúc lâu sau mới có phản ứng...

“Khoan đã, Minh Vũ, anh cho em chi phiếu làm gì? Còn nữa, xe là sao?”

Lệ Minh Vũ chăm chú nhìn cô hồi lâu, nhìn đến khi Tô Nhiễm cảm thấy toàn thân khó chịu, anh mới cầm lấy tờ báo vừa xem, rút từ đó ra một trang đặc biệt đặt lên bàn, hờ hững nói: “Đây là em thì phải?”

Tô Nhiễm càng thêm khó hiểu, hiểu kỳ đến gần nhìn, thoáng chốc đôi mắt đẹp bỗng trừng to!

18. Q.1 - Chương 18: Hóa Ra Anh Rất Nguy Hiểm

Tin này đăng trên mảng xã hội của báo, tiêu đề thật to nổi bật cả trang đặc biệt: Từ công chúa thành nàng lọ lem, vợ mới cưới của người ứng cử chức bộ trưởng kinh tế Lệ Minh Vũ lại là người giữ trẻ!

Tô Nhiễm bị sự quan tâm bất ngờ này dọa sợ, vội vã đọc lướt phần tin bên dưới. Cô càng xem càng lạnh người, hơi lạnh rét buốt từ cột sống tản rộng ra toàn thân. Bài báo đăng tin Tô Nhiễm đang dạy học ở một nhà trẻ kèm theo một bức ảnh chụp cô từ trên xuống dưới. Ở dòng nhận xét cuối cùng còn trắng trợn hạ thấp uy tín của anh hơn, hôn nhân của Lê Minh Vũ chẳng qua là vở hài kịch cười nằng lợ lem làm vợ.

Xem đến chữ cuối cùng, cả trái tim Tô Nhiễm đều chua xót. Thấy Lê Minh Vũ đứng dậy đi khỏi phòng ăn, cô vội vàng chạy theo.

Anh trầm tĩnh cầm cravat để trên sofa. Tô Nhiễm nhìn không ra rốt cuộc anh có giận hay không, chuyện này đổi lại là người khác đều sẽ không vui? Dù sao anh cũng sắp tranh cử, mỗi lần tuyển cử nhiệm kỳ mới, tin đồn kiểu này tuy là quá mức khoa trương, nhưng ít nhiều cũng ảnh hưởng đến hình tượng người ứng cử, nên giải thích trước sau vẫn phải giải thích.

“Minh Vũ...” Tô Nhiễm khẽ gọi, rồi cẩn thận nhìn anh, “Em không ngờ ký giả sẽ chụp ảnh em. Thực ra, chuyện này là như vậy. Trước khi kết hôn, quả thực có một đoạn thời gian em làm ở nhà trẻ nhưng lúc đó em dạy thay bạn mình. Sau khi kết hôn thì em chuyển sang làm bán thời gian. Em, em thật sự không cố ý gây phiền phức cho anh.”

Trước gương, Lê Minh Vũ đang cài cúc áo sơ mi, nghe cô nói vậy, anh trầm giọng, “Chăm lo gia đình không phải việc em muốn làm.”

“Minh Vũ, không phải em có ý này. Em...”

“Từ hôm nay trở đi, mọi phí sinh hoạt của em đều do tôi phụ trách. Nghỉ việc nhà trẻ đi.” Anh cầm cravat, giọng điệu hết sức kiên quyết.

Tô Nhiễm cắn môi, thấy anh muốn thắt cravat, liền vội vã đón lấy, nhón chân lên thắt giúp anh. Anh không cự tuyệt, cô cũng thoáng thả lỏng, thử ướm lời, “Anh cho em thử và xe, chính là vì không muốn để em ra ngoài làm việc?”

Lê Minh Vũ nhăn trán, còn Tô Nhiễm chỉ thấy trên đỉnh đầu mình thoáng lạnh. Lúc này, cô mới phát hiện ra người này dù chỉ cau mày liền tựa như một con báo, cả người tản đầy mùi nguy hiểm, ngón tay đang thay anh thắt cravat khẽ run.

”Lê Minh Vũ tôi không muốn bị người ngoài nói nuôi không nổi vợ của mình. Anh hơi nheo mắt, quan sát người phụ nữ như đoá sen trắng đang đứng rất gần mình.

Trái tim cô theo những lời này của anh mà đập mạnh. Cô ngẩng đầu nhưng phát hiện đôi mắt trầm tĩnh của anh không biết từ lúc nào đã nhuốm đầy sự cương quyết không thỏa hiệp.

Tuy rằng rất nhanh nhưng vẫn khiến Tô Nhiễm khiếp sợ.

Phòng khách rộng rãi, chỉ có một mình cô và anh, thoáng chốc trở nên nhỏ hẹp. Tuy lời anh nói làm tâm cô không ngừng kinh hoàng, nhưng sắc mặt anh thay đổi làm cô thêm hoang mang. Ánh mắt anh như vậy cô chưa bao giờ gặp qua.

Không dám tiếp tục đề tài này, chuyện đi làm còn nhiều thời gian để nói, lúc này nhắc tới cũng không phải dịp tốt. Suy nghĩ một chút, hồi lâu sau cô lên tiếng phá vỡ yên lặng, “Minh Vũ, chúng ta kết hôn lâu rồi nhưng chưa từng về thăm ba mẹ. Hai ngày trước, ba gọi điện nói...nếu có thời gian thì về nhà một chuyến.” Thanh âm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn thì thào.

Lê Minh Vũ cúi đầu nhìn cô. Cô cũng cố lấy hết dũng khí ra nhìn thẳng anh. Hai đôi mắt đối diện nhau phản chiếu ra hình ảnh mờ nhạt của đối phương. Hồi lâu sau anh lên tiếng, “Tôi rất bận.”

Thất vọng vẩn vút lấy Tô Nhiễm, cô chỉ còn biết gật đầu, sửa sang cravat chỉnh tề cho anh, ngón tay thon dài buông lỏng, cổ gồng đẽ nén tủi thân trong lòng.

Cô cảm cấp đưa anh. Lê Minh Vũ liền xoay người đi, bóng lưng cao lớn tản ra khí thế mờ ảo.

“Minh Vũ...” Tô Nhiễm không tìm được ở phía sau kêu anh.

Anh ngừng lại, quay đầu nhìn cô.

Tô Nhiễm hít sâu một hơi, nỗi đau trong lòng như những đợt sóng lẫn lẫn xô vào nhau...

“Trên người anh, có mùi nước hoa phụ nữ...” Cô dừng một chút, nhìn người đàn ông mà cô vô cùng yêu thương đang đứng trước mặt, cổ nín xót xa trong lòng, khẽ khàng nói, “Nếu trong phòng nghỉ có cravat sạch, anh nên thay cái mới.”

Mùi hương của “Trầm Luân”, cô đã từng ngửi được mùi này một lần trên người anh. Lần này, thậm chí cô còn có thể ngửi ra vị thơm mát nhiệt tình của hoa cam vùng Grasse và mê hoặc của cây mật dược! Là của người phụ nữ đó? Là của Hạ Đồng phong lưu tình tứ kia sao? Bởi vì anh chưa bao giờ ở nhà nên không có quần áo để thay sau khi tắm rửa. Vì vậy, anh vẫn mặc nguyên bộ đồ ngày hôm qua. Mùi hương chí mạng đó không chỉ dính trên cravat mà còn phảng phất trên cả áo khoác ngoài màu tối của anh.

Trong đầu cô lại lần nữa hiện lên cảnh Hạ Đồng nhiệt tình kéo anh rời khỏi câu lạc bộ, rốt cuộc hai người họ đi đâu? Quảng thời gian trước khi tiệc bắt đầu, anh và Hạ Đồng đã làm gì?

Đôi mắt Lê Minh Vũ hơi ngẩn ra nhưng mau chóng che lấp. Ánh mắt anh âm thầm đánh giá người vợ mà anh lấy còn chưa tới ba tháng lần nữa.

Lúc này, Tô Nhiễm không né tránh ánh mắt của anh, bàn chân trần lặng lẽ đứng đó, đôi mắt cô tĩnh lặng như hồ nước mùa thu, mạnh dạn đón lấy cái nhìn dò xét của anh, gương mặt cô dịu dàng không nổi giận cũng không phát điên như những người phụ nữ khác, cô chỉ vô cùng yên lặng, tựa như một đóa hoa lan thanh nhã tươi mát, lặng lẽ nở rộ giữa đêm khuya, không nhiễm hạt bụi nào.

“Suýt chút nữa thì tôi quên. Trời sinh em ra là nhà điều chế hương, bất luận mùi gì đều không tránh khỏi khứu giác nhạy của em.” Đôi môi mỏng của anh khẽ nhếch lên, vẻ mặt trầm tĩnh lạnh lùng lộ ra nguy hiểm. Anh không xoay người đi mà lại hướng tới gần cô hơn.

Tô Nhiễm theo bản năng lui về sau, trái tim cũng theo biến hóa trên gương mặt anh mà run rẩy. Cô làm sao lại cho rằng anh chỉ là người đàn ông trầm tĩnh? Giây phút này, loại nguy hiểm trên gương mặt anh cô chưa bao giờ gặp qua, xa lạ làm cô hoảng sợ.

Lê Minh Vũ chăm chăm nhìn cô, rồi thẳng thắn cầm cặp trong tay để sang một bên. Thấy anh không vội đi mà trái lại còn đến gần hơn, cô hoảng sợ thót tim, lại vô thức lui về sau vài bước, gót chân cô va phải sofa, thân thể nhất thời mất đi thăng bằng, ngã ngồi lên sofa.

Cả người cô liên tục lui về sau, lưng dính sát vào sofa. Cô hồi hộp nuốt nước bọt.

Lê Minh Vũ hiển nhiên không dự định buông tha cô, cánh tay dài dang ra nhốt cô giữa ngực anh và sofa. Anh nhìn cô từ trên cao, độ cong lạnh lùng trên khóe miệng anh cô chưa bao giờ gặp qua, cho dù miệng anh chỉ khẽ cong cũng tràn đầy mùi dã tính. Quần áo anh ngay ngắn chỉnh tề, cho dù anh đang ở tư thế này đối diện với cô, anh vẫn rõ ràng trầm ổn ung dung, nắm trong tay đại cuộc.

Ánh nắng từ người anh rơi xuống, cơ thể cô xinh xắn nhỏ nhắn hầu như bị gấn chặt vào thân hình cao lớn cường tráng của anh, cánh tay rắn chắc chống đỡ vóc người anh đang từ từ ép xuống vì hơi dùng sức mà cô mơ hồ thấy phần lưng cơ bắp to lớn của anh, đủ thấy vóc người của anh rất đẹp.

Gương mặt anh ở rất gần cô, hương hổ phách dịu nhẹ hòa quyện vào hơi thở của cô, khiến cô đầu váng mắt hoa...

Ánh nắng lặng lẽ lưu chuyển trên gương mặt anh, trái tim Tô Nhiễm đã ngừng đập từ lâu. Cho tới bây giờ, cô mới phát hiện thì ra Lê Minh Vũ rất nguy hiểm!

“Mùi của em chỉ biết ngửi chồng mình thôi sao?” Anh nở nụ cười nhưng một chút ý cười cũng chưa từng hiện lên trong mắt anh. Đôi mắt anh càng thêm sâu thẳm mờ mịt, đầu anh tiến sát lại như muốn chiếm lấy bờ môi cô, Lê Minh Vũ nhìn chăm chú vào đôi mắt trong vắt như nước mùa thu đang ở trong lòng anh, thấp giọng hỏi, giọng điệu anh trầm âm quyến rũ.

Hơi thở khác thường của anh mê hoặc cô. Nhưng đáng tiếc anh không phải người lương thiện!

Chuông báo động mãnh liệt vang lên trong đầu Tô Nhiễm, cô bỗng dưng bừng tỉnh, dồn hết sức đẩy anh ra. Cô vừa muốn đứng dậy lại bị một bàn tay của anh vững vàng đè lại, rồi chặn ngang cô giữ nguyên tư thế và khoảng cách vừa rồi.

“Minh Vũ...” Cô sợ, thực sự rất sợ. Tuy rằng cô biết anh không phải con người đơn giản như vậy nhưng những lần ở chung anh đều trầm tĩnh ổn trọng, chưa bao giờ tràn ngập tính công kích như hôm nay.

Ngón tay anh thon dài chạm vào đôi má cô, chậm rãi lướt xuống, khẽ giữ lấy chiếc cằm nhọn tinh tế, nâng lên, rồi kéo gần đến hầu như khít chặt vào bờ môi mỏng của anh...

“Em yêu tôi không?”

Câu hỏi bất ngờ khiến toàn thân Tô Nhiễm chấn động. Đôi mắt đẹp trừng to nhìn anh, cô nghe lầm đúng không? Anh vừa hỏi cái gì?

“Trả lời tôi.” Thần sắc Lê Minh Vũ vẫn điềm tĩnh sắc bén, khóe miệng anh giữ nguyên ý cười sâu xa khó đoán, đôi mắt đen thẫm lặng im lại nhuốm đầy tàn ác.

“Em...” Anh tiến gần cô nhưng không giống vẻ mặt giữa những người yêu nhau. Vẻ mặt anh lúc này làm cô nghẹt thở, anh rất gần cô, đôi mắt anh đen láy khiến cô hoa mắt mê man, đầu cô cũng mơ hồ đau nhức, đôi môi anh đào khẽ run rẩy, “Yêu.”

Cô yêu anh, không cần che giấu.

“Tốt.” Sau khi nghe cô trả lời, anh bất ngờ xoa nhẹ đầu cô, ánh mắt anh dần u ám, “Tôi không biết em, nhưng em hẳn là hiểu tôi nên mới nhờ ba em giúp đỡ gả cho tôi, có phải không?”

“Không...” Đầu Tô Nhiễm nổ vang, cô vô thức lẩm bẩm. Nỗi bất an trong lòng cô lại bắt đầu lan rộng vô tận.

Trong đầu cô vang lên những lời Giả Ny từng nói ở buổi tiệc: Lê Minh Vũ người này tâm cơ rất nặng, lòng dạ thâm sâu, ngay cả tôi cũng lật thuyền trong mương theo kế của anh ta. Anh ta bề ngoài ôn hòa trầm lặng, nhưng trên thực tế lại như một con báo, sẽ canh lúc cô không chú ý hung hãn cắn cô, cái cắn này thường ở nơi chí mạng của đối phương...

Lê Minh Vũ nghe xong, ánh mắt tối sầm lại, bàn tay giữ lấy khuôn mặt của cô, “Như vậy, tôi cần phải thẩm định chữ yêu của cô ba nhà họ Hòa đáng giá bao nhiêu rồi?” Khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn cúi xuống, môi mỏng gần sát vành tai mềm mại thơm mát của cô. Mùi hương ấm áp của anh khiến cô không thể không co rúm lại vì sợ, cô nghe rõ từng câu từng chữ anh nói...

“Không - đáng - một - đồng!”

Nói xong, anh đứng dậy cầm cặp, từ đầu đến cuối không hề nhìn đến cô. Dù là sắc mặt hay ánh mắt anh đều khôi phục lại vẻ trầm tĩnh của mọi khi. Anh tự nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra, “Vì vậy, cô chỉ cần đóng cho tốt vai bà Lê. Còn chuyện khác, cô không có quyền can thiệp.”

Tô Nhiễm vẫn không nhúc nhích ngồi trên sofa nhìn anh, nhìn anh như nhìn người xa lạ.

Đối với cô mà nói anh vốn là xa lạ, anh của ngày hôm nay càng thêm xa lạ.

Đau đớn thoáng chốc lan tràn khắp toàn thân, thấm thấu vào máu...

Lê Minh Vũ đi, đến khi tiếng xe chạy truyền đến bên tai, Tô Nhiễm cuộn tròn hai chân mình lại ôm chặt trước ngực, mái tóc dài xõa xuống hai bên vai, đôi mắt đẹp mờ mịt mà bất lực. Cô như một con búp bê bị nghiền nát vừa trải qua đả kích to lớn, chỉ còn chút khí lực cuối cùng để hô hấp. Lời anh nói khiến cô buốt lạnh, Dù cho cả người cô đều cuộn tròn trên sofa nhưng vẫn không thể xua tan đi lạnh lẽo nơi đáy lòng.

Tình yêu của cô, anh xem thường.

Đúng rồi, thứ không đáng một đồng, làm sao lại đòi hỏi anh coi trọng?

Ngón tay cô mảnh khảnh bấu chặt vào lòng bàn tay. Nước mắt cuối cùng cũng rơi nơi hốc mắt, lăn dài xuống khóe miệng, chua xót dị thường..

Yêu, hóa ra chỉ là việc của một mình cô...

PS: Mọi người đã thấy ngược nhẹ chưa ạ? ^^!

19. Q.1 - Chương 19: Thước Đo Tình Yêu

Giáng sinh năm nay đang đến gần.

Tô Nhiễm chống cằm trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Những bông tuyết trắng xóa rơi dày như khoác sự thuần khiết lên cho thành phố vốn náo nhiệt sầm uất, hết một cô thiếu nữ để mặt mộc mặc váy trắng. Người qua người lại hối hả bên đường, từng chiếc xe buýt hai tầng màu đỏ giữa lòng thành phố tựa như những miếng bánh dâu tây.

Hương thơm ấm áp của tiệm cà phê cũng sớm tràn ngập không khí giáng sinh, ánh đèn nhấp nháy trên cây thông trong quán như là ảo mộng thần tiên.

“Wow, Tô Nhiễm, cái này đúng là thẻ vàng nha! Trúng bò câu quý hiếm nhà cậu ra tay thật rộng rãi. Mình phải nghiên cứu xem bên trong có bao nhiêu mới được.” An Tiểu Đóa ngồi đối diện, nghiêng đầu chăm chú nhìn thẻ vàng trong tay. Hai mắt cô còn sáng lấp lánh hơn cả ánh đèn trên cây thông bên cạnh, vẻ mặt của cô điển hình cho bộ dáng thèm thuồng.

“Trúng bò câu quý hiếm” đã trở thành đại từ An Tiểu Đóa gọi Lê Minh Vũ.

Tô Nhiễm dở khóc dở cười nhìn cô: “Không phải là thẻ vàng sao? Sao cậu ngạc nhiên dữ vậy?”

Lần này cô biết nghĩ hơn nên đã chọn sữa nóng để uống, rồi cũng thầm quyết định trong lòng, đợi một ngày nào đó có đủ dũng khí, cô nhất định phải đến bệnh viện nội soi dạ dày. Tuy rằng An Tiểu Đóa làm trong bệnh viện nhưng rất ít khi Tô Nhiễm đến nơi đó tìm cô, mùi thuốc khử trùng nồng đậm ở bệnh viện khiến Tô Nhiễm rùng mình.

“Thôi đi bạn hiền! Thẻ vàng cũng có phân chia ra hạn mức nha, giống như thước đo của một người khi yêu cậu vậy đó. Hạn mức của thẻ vàng này quyết định mức độ anh ta yêu cậu.” An Tiểu Đóa lắc lắc thẻ vàng trong tay, vô cùng phóng đại, rồi chu mũi làm nũng, nói: “Tô Nhiễm, mình tò mò quá à, cậu cho phép mình kiểm tra giúp cậu nhé!”

Tô Nhiễm bàng hoàng, lại nghe đến “học thuyết thước đo tình yêu” của An Tiểu Đóa, trong lòng cô chợt căng thẳng, vội nói, “Tiểu Đóa, đừng đùa nữa mà! Một cái thẻ có gì đáng tò mò đâu.”

Sau buổi sáng hôm đó, cô biết rất rõ Lê Minh Vũ không hề yêu cô, một mặt khác trong con người anh mà không ai biết đã lộ ra với cô, khoảng khắc đó, trái tim lạnh giá của cô như bị một con dao nhỏ cố sức đâm xuyên. Đến tận bây giờ, mỗi khi nhớ tới, cô đều đau đớn không thôi.

Nhưng mà cô thừa nhận, phụ nữ khi ở trước mặt bạn thân của mình đều giữ lấy phần nào thể diện, không muốn để họ biết mình không hạnh phúc. Vì vậy, có những lúc phụ nữ khổ cực rành rành nhưng vẫn sĩ diện tươi cười. Đó là vì phần tôn nghiêm, sớm đã bị đàn ông hung hăng giẫm đạp.

Tôn nghiêm, không đáng giá, nhưng không cách nào vứt bỏ.

Tính cách An Tiểu Đóa vui vẻ hoạt bát, hơn nữa cô luôn hiếu kỳ về Lê Minh Vũ, vì vậy cô làm sao mà bỏ qua cơ hội này. An Tiểu Đóa không nói lời nào, liền cầm ngay điện thoại, gọi thẳng cho dịch vụ trả lời tự động của ngân hàng, đôi mắt cô sáng lấp lánh.

So với phần khích của An Tiểu Đóa, Tô Nhiễm lại đang phập phồng lo lắng.

Chưa được bao lâu sau, hai mắt An Tiểu Đóa càng mở càng to, hưng phấn cúp điện thoại, rồi hào hứng khẽ hỏi nhanh Tô Nhiễm, “Cậu biết thẻ này có bao nhiêu tiền không hả?”

Tô Nhiễm lắc đầu, cô vốn không định tiêu tiền trong thẻ này.

“Hạn mức vô hạn, hội viên cao cấp.” An Tiểu Đóa hưng phấn như vừa tìm được báu vật, rồi vội vàng cầm lấy bóp tiền của Tô Nhiễm. Sau khi đã cẩn thận cất thẻ vàng vào bóp, cô nói: “Thật sự khiến cho người khác ước ao. Tiểu Nhiễm Nhiễm, nhìn không ra nha, chắc là bình thường nhìn cậu vô thanh vô tức, mà

người đó lại cứng cỏi như vậy đây. Thẻ này cậu nhớ giữ kỹ. Thẻ vàng hạn mức vô hạn ư, mới nghe là khiến người khác muốn phạm tội ngay rồi.”

Cuối cùng, cô bổ sung thêm một câu, “Trúng bõ cậu quý hiếm đối với cậu không tệ nha. Ít ra cũng hạn mức tối đa.”

“Cậu bậy bạ gì đó, đừng nói lung tung nữa.” Tô Nhiễm chỉ cảm thấy lòng mình đau xót. Có đôi khi, lý thuyết và thực tế trái ngược nhau, hạn mức tối đa không có nghĩa là tình yêu cũng phải tối đa.

20. Q.1 - Chương 20: Người Đến Không Có Ý Tốt

An Tiểu Đóa cười ranh mãnh, uống một ngụm lớn cà phê rồi đập bàn, “Đúng rồi, xe! Mau dẫn mình đi coi xe.”

An Tiểu Đóa là điển hình của mù đường, cho nên tới nay cô đều hạn chế chạy xe, nhưng niềm yêu thích xe luôn tồn tại trong cô. Vì vậy, vừa nghe Tô Nhiễm có xe, cô liền rục rịch.

Tô Nhiễm bưng cốc sữa ấm bằng hai tay, độ ấm từ mặt ngoài cốc truyền đến lòng bàn tay nhưng không cách nào sưởi ấm lòng cô. Tô Nhiễm thở dài, “Mình không có chạy xe đến.”

“Vì sao?” Xung quanh rất yên tĩnh nên giọng nói An Tiểu Đóa nghe có vẻ hơi chói tai.

Tô Nhiễm ra hiệu cô nhỏ giọng lại, nói khẽ: “Mình thấy đi phương tiện giao thông công cộng rất tốt, bảo vệ môi trường. Mình lại không cần chen chúc với xe khác vào giờ cao điểm, mà không khác người nữa.”

“Mình thấy cậu ngốc thì có.” An Tiểu Đóa không đồng ý nhìn cô, “Người ta cho cậu đồ thì cậu cứ lấy đi, không lấy mới là khác người đó.”

“Tiểu Đóa, có nhiều chuyện cậu không hiểu đâu.” Tô Nhiễm nói được một nửa thì dừng lại, mọi tâm tư chỉ có thể theo sữa nhấn chìm vào miệng, hàng mi dài rủ xuống che khuất cô đơn trong mắt. Cô yêu anh yêu đến hèn mọn, vậy thì một chút tự trọng cuối cùng, cô vẫn muốn giữ lại cho bản thân mình?

An Tiểu Đóa cẩn thận quan sát Tô Nhiễm. Hồi lâu sau, cô kéo tay Tô Nhiễm qua, lo lắng hỏi, “Có phải cậu không hạnh phúc không?”

Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn cô, nở nụ cười che đi nỗi cô đơn trống trải trong lòng, “Không, Tiểu Đóa, mình được mà, thật đó.”

Đây đúng là một người bạn chân chính.

Trong cuộc đời mỗi người, bạn gặp gỡ rất nhiều người khác nhau. Có người hỏi bạn mua căn nhà này bao nhiêu? Có người hỏi chồng bạn một tháng kiếm được bao nhiêu tiền? Cũng có người hỏi bạn kết hôn chưa? Có con chưa? Nhưng chỉ có người bạn thật sự thương yêu bạn, mới hỏi bạn một câu...bạn hạnh phúc không?

Cô hạnh phúc không?

Gặp Lê Minh Vũ là lúc hạnh phúc của cô bắt đầu. Nhưng ngày hôm nay, niềm hạnh phúc này đã pha trộn quá nhiều đắng cay và chua xót, khiến cô không thể không hoài nghi, tình yêu, thật sự là như thế này sao? Hay là, tất cả những điều này đều do ông trời sắp đặt trừng phạt tình yêu đơn phương, để người ta ném trái tốt cùng đau khổ, cuối cùng thì hiu quạnh héo tàn.

An Tiểu Đóa thử tìm trong ánh mắt Tô Nhiễm ra một chút bóng dáng của bịa đặt, nhưng chưa được như mong muốn thì đã bị tiếng giấy cao gót lạnh lạnh phá vỡ trầm mặc giữa hai người. Ngay sau đó, một giọng nữ uyển chuyển ngọt ngào chen ngang....

“Cô là bà Lê?”

Tô Nhiễm ngẩng đầu, đôi mắt đẹp ánh ra hình bóng người phụ nữ sang trọng. Khóe miệng cô ta khẽ nhếch lên cười, không nói thẳng nhưng làm sao cũng không thân thiết được.

Đôi mắt Tô Nhiễm chợt ngáy ra. Đại não cô nhanh chóng đem người phụ nữ ở trước mặt liên tưởng tới người phụ nữ đeo sát Lê Minh Vũ, rồi cùng anh rời khỏi buổi tiệc.

Hạ Đồng?

Sao lại là cô ta?

“Bà Lệ, không ngại tôi ngồi xuống chứ?” Hạ Đồng cười cười, cầm giỏ xách hàng hiệu trong tay đặt lên bàn.

Tô Nhiễm không ngờ tốc độ tiến công của Hạ Đồng sẽ dũng mãnh như vậy, nụ cười bình thản luôn nở trên môi người khách không mời mà đến này, thực tế sớm đã đánh giá đối phương từ đầu đến chân.

“Mời ngồi.” Cô nói một cách dịu dàng.

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. [1]

[1] Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến.

Hạ Đồng ngồi xuống, cô ta mặc một chiếc quần legging màu đen, đùi phải vô cùng tự nhiên bắt chéo lên chân trái, rồi tao nhã nghiêng sang một bên. Quần legging đen càng tôn đôi chân Hạ Đồng thêm thon dài gợi cảm.

“Vị này là?” Hạ Đồng nhìn thoáng qua An Tiểu Đóa.

Tô Nhiễm không có ý giới thiệu, nhìn vẻ mặt nghi hoặc của An Tiểu Đóa, điềm đạm nói, “Tiểu Đóa, mình gọi điện cho cậu sau nha.”

An Tiểu Đóa dường như đã đoán được phần nào, muốn nói gì đó thì bị ánh mắt Tô Nhiễm ngăn lại, đành cầm túi đứng dậy, nói, “Được rồi, có chuyện gì thì cậu phải gọi ngay ỳnh.” Nói xong, lại nhìn thoáng qua Hạ Đồng, nhíu mày, bồi thêm một câu, “Tô Nhiễm, nếu cậu muốn đuổi ruồi thì cứ nói mình biết, mình mua cho cậu mười chai thuốc diệt côn trùng loại lớn!”

Hạ Đồng không vui, liếc mắt nhìn An Tiểu Đóa.

An Tiểu Đóa cũng không chút nào yếu thế, trừng mắt lại Hạ Đồng.

Tô Nhiễm vội vàng khuyên An Tiểu Đóa rời khỏi.

Bên ngoài quán cà phê, tuyết rơi càng lúc càng dày.

Hạ Đồng gọi nước uống, rồi ngồi vào chỗ An Tiểu Đóa vừa ngồi lúc nãy. Phụ nữ và phụ nữ rất kỳ lạ, mục đích gặp mặt quyết định lực hút giữa hai người. Một đôi tri kỷ khi ngồi mặt đối mặt, cơ thể thường nghiêng về trước, còn một đôi oan gia khi ngồi mặt đối mặt, đương nhiên sẽ dùng khoảng cách để biểu đạt bài xích và kháng cự trong nội tâm. Bất luận nụ cười có bao nhiêu tươi, bất luận lời nói có bao nhiêu ngọt thì sự bất đồng lực hút sớm đã quyết định thái độ và tính chất của cuộc nói chuyện giữa hai người.

Cử chỉ và lời nói của con người đôi khi còn chân thực hơn cả ánh mắt, càng có năng lực bày tỏ chuẩn xác suy nghĩ trong nội tâm.

“Bà Lệ lúc rồi rã thường hay hẹn bạn bè sao? Cũng đúng thôi, thỉnh thoảng gặp bạn bè quả thực có thể khuấy khóa nỗi lòng.” Hạ Đồng cười nhìn cô, lời nói chứa đầy sự tự cao.

Tô Nhiễm không khó nghe ra giọng điệu hả hê của cô ta, cầm cốc sữa nóng uống, nói: “Gặp nhau lần đầu không nên nói câu này.” Sau đó, ánh mắt Tô Nhiễm thoáng hồ hững, nhếch miệng hỏi, “Xin hỏi cô là?”

Tình nhân và vợ lớn vĩnh viễn đều bắt đầu như thế này, ai quy định vợ lớn nhất định phải phát điên, rồi luôn mồm luôn miệng mắng hô ly tính? Xung đột giữa phụ nữ đa phần thường quay quanh một người đàn ông, vậy thì cứ xem ai có khả năng giữ bình tĩnh lâu hơn.

Trong tình yêu và cuộc hôn nhân này, Tô Nhiễm đã vô tình nhận lấy thất bại, nhưng không có nghĩa là cô cũng phải đầu hàng trước mặt tình địch. Ít nhất, cũng nên vì bản thân mà giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng.

Hạ Đồng nghe cô nói vậy, vốn sững sốt, khóe miệng khê nhếch lên châm chọc, “Không ngờ bà Lệ lại thích giả ngây giả ngô.” Nói xong, rút từ trong hộp thuốc tinh tế ra một điều thuốc lá dành cho nữ. Điều thuốc dài mảnh màu đen kẹp giữa những ngón tay sơn móng, muốn châm thuốc nhưng lại ra vẻ quan tâm đối phương, “Không ngại chứ?”

Tô Nhiễm không trả lời, cười khẽ, “Để ý chứ, người hút phải khói thuốc chịu ảnh hưởng nhiều hơn người hút thuốc mà. Điều này phàm là người trưởng thành đều biết.”

Có lẽ Hạ Đồng không ngờ Tô Nhiễm sẽ trả lời như vậy, cô ta giật mình, ngón tay thon dài vuốt nhẹ điều thuốc, ánh mắt dần chuyển sang công kích...

“Bà Lệ không theo kịp thời đại rồi, thuốc lá nữ này không hề có hại cho sức khỏe. Khi châm thuốc, nó sẽ tỏa ra hương thơm tươi mát. Chắc vì thuốc này hiếm nên không ai biết.” Cô ta phả một hơi thuốc vào mặt Tô Nhiễm, nói, “Trong nước không mua được loại thuốc này đâu. Minh Vũ biết tôi thích, cố ý đặt từ nước ngoài về.”

Dựa theo câu nói này của cô ta, rõ ràng là đang gây hấn. Trong không khí, vốn đang thơm ngát mùi cà phê cũng đổi thành mùi thuốc súng.

Trong xung đột giữa phụ nữ, lòng người nào hỗn loạn hơn thì sẽ dẫn thẳng đến kết cuộc thất bại. Tô Nhiễm nghe được ý đồ khiêu khích đối phương của Hạ Đồng, nụ cười dịu dàng luôn nở trên môi, chỉ tay về phía góc tường, coi thường nói: “Tôi nghĩ, cô vẫn nên tôn trọng quy định.”

“Con người sống ở đời không thể muốn làm gì thì làm, phải sống theo đạo lý. Con người cũng là một tổ chức của xã hội động vật, phải tuân theo đạo đức và khuôn mẫu có sẵn, bằng không sao có thể gọi là con người?” Tô Nhiễm nhẹ nhàng lên tiếng, nụ cười bình thản.

Hạ Đồng nghe ra cô đang mắng khéo mình, cười lạnh nói: “Thì ra bà Lệ là người khéo ăn khéo nói.” Cô ném điều thuốc trong tay sang một bên, hơi đổi tư thế ngồi, rồi chuyển đề tài, “Nếu trí nhớ của bà Lệ không tốt, vậy để tôi giới thiệu một chút. Tôi là Hạ Đồng, chắc Minh Vũ từng nhắc tên này trước mặt cô.”

“Hóa ra là cô Hạ, thất lễ rồi. Trước mặt tôi, Minh Vũ chưa bao giờ nhắc tới tên cô. Nhưng mà bây giờ biết cũng chưa muộn.” Giọng Tô Nhiễm từ tốn, lạnh lùng nhìn cô ta, “Nếu cô Hạ không ngại, có chuyện gì cô cứ nói thẳng.”

Ánh mắt Hạ Đồng xoi mói, nói mỉa mai, “Được, vậy tôi sẽ nói thẳng. Tôi và Minh Vũ đã thích nhau từ lâu rồi.”

Những lời này khêu thẳng vào nỗi đau của Tô Nhiễm. Tuy rằng cô đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị Hạ Đồng đánh mạnh một cái. Bàn tay cầm cốc vô thức bấu chặt lại, giống như trái tim cô đang không ngừng co rút, mỗi lần co rút máu lại ngấm ra ngoài, cuối cùng trong cổ họng hầu như đều lan tràn mùi máu.

Độ ẩm từ cốc sữa trong tay như tiếp thêm sức mạnh đáp trả cho Tô Nhiễm. Cô nhìn Hạ Đồng, cười dịu dàng như cũ, “Thì sao?”

“Ngày hôm nay, tôi gọi cô một tiếng bà Lệ là vì nể mặt Minh Vũ. Cô thích giả ngây giả ngô là chuyện của cô. Tôi tới tìm cô hôm nay chỉ để hỏi, cô muốn gì mới chịu rời khỏi Minh Vũ, ly hôn với anh ấy?” Giọng điệu Hạ Đồng càng thêm công kích, cực kỳ trái ngược với sự dịu dàng của Tô Nhiễm.

“Sao cô Hạ lại cho rằng hôn nhân chỉ là một cuộc giao dịch nhỉ?” Ánh mắt Tô Nhiễm lãnh đạm, ngữ khí vẫn thông thả như trước.

Hạ Đồng chăm chăm nhìn Tô Nhiễm bằng ánh mắt khinh thường, “Hôn nhân của người khác tôi không biết, nhưng hôn nhân của cô và Minh Vũ chính là một cuộc giao dịch.” Cô ta dừng một lát, hừ lạnh một tiếng, “Cô cho rằng Minh Vũ lấy cô là vì cái gì? Nếu như thân phận của cô không phải là cô ba nhà họ Hòa, còn lâu anh ấy mới để mắt đến cô. Cô cũng không tự nhìn lại mình coi có xứng với Minh Vũ hay không. Con nhỏ ngu ngốc chỉ biết uống sữa. Muốn làm phu nhân bộ trưởng, đùa hả.”

Mỗi một câu nói như là dao nhỏ đâm vào trái tim Tô Nhiễm. Đặc biệt là ánh mắt Hạ Đồng càng như mũi kim đâm xuyên đôi mắt cô. Tô Nhiễm thậm chí hít sâu một hơi, cầm muống quấy sữa trong cốc, mạnh mẽ dùng lý trí ngăn lại đau đớn trong lòng.

“Cô Hạ, nếu nói đây là một cuộc giao dịch, vậy thì hai bên giao dịch phải có kết quả mới được. Giao dịch chưa kết thúc nghĩa là hai bên vẫn chưa đi đến kết quả như mong muốn. Cô Hạ lúc này muốn đoạt lấy hình như còn hơi sớm.” Ý cười nơi mắt cô càng đậm, sáng lạn đến chói mắt đối phương. “Về phần sữa này, tôi từ nhỏ đã không quen uống rồi, nhưng không còn cách nào khác, Minh Vũ lo lắng tôi bị đau dạ dày, không

cho phép tôi uống cà phê. Phụ nữ mà, lấy chồng thì theo chồng, chồng đã có ý tốt, tôi người làm vợ đương nhiên phải thuận theo mới được.”

Hạ Đồng nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

“Còn nữa...” Tô Nhiễm khẽ mỉm cười, thong dong nhìn Hạ Đồng, “Chắc Minh Vũ không biết cô đến tìm tôi đâu nhỉ? Anh ấy không thích bên ngoài quấy rầy đến người nhà anh ấy đâu. Xem ra, cô chẳng hiểu gì về anh ấy rồi.”

Bên ngoài cửa sổ lớn sau lưng Tô Nhiễm, bông tuyết lất phất bay. Trái ngược với phong cách ăn mặc xa hoa của Hạ Đồng, hôm nay Tô Nhiễm mặc áo len màu trắng đơn giản và tươi tắn, phối hợp với bông tuyết rơi dày phía sau, cô như một thể hòa hợp của đất trời. Thần sắc cô dịu dàng điềm tĩnh vô cùng, ngay cả giọng điệu cũng chưa từng gắt lên.

Nghe cô nói, Hạ Đồng thầm than đã tính toán sai. Cô không ngờ người phụ nữ của Lê Minh Vũ sẽ ung dung điềm tĩnh như vậy, thậm chí khi đối mặt với khiêu khích của cô ta, Tô Nhiễm vẫn mỉm cười như cũ. Tô Nhiễm này quá đơn thuần hay tâm cơ quá nặng?

“Tôi nghĩ trên đời này không ai hiểu Minh Vũ hơn tôi.” Hạ Đồng nhanh chóng chuyển hướng tấn công. Cô ta uống cốc cà phê bồi bàn vừa bưng lên, tỏ ý phản đối nhún vai, “Hôm nay nếu đã nói đến mức này rồi, vậy tôi cũng không ngại nói rõ thêm với cô. Cô biết mấy ngày nay Minh Vũ không về nhà thì anh ấy ở đâu không? Cô nắm được nơi anh ấy ở chứ? Bà Lệ, tuy Minh Vũ đã cưới cô, nhưng cho tới bây giờ anh ấy chưa từng coi cô là vợ, nếu không thì sao lại không về nhà với cô?”

Tay Tô Nhiễm bắt giác phát run, nụ cười trên môi cũng thoáng cứng lại.

Hạ Đồng thấy Tô Nhiễm không nói gì, tao nhã nhường người ra trước, đưa bàn tay sơn móng đỏ chót vén tóc qua tai, nhếch miệng cười khinh khỉnh, “Bà Lệ, tôi không phải người đầu tiên bởi móc khuyết điểm của cô. Khi hai người kết hôn thì đã đồn đại ra rồi. Nói cái gì mà căn biệt thự Bán Sơn thực ra là tài sản của nhà họ Hòa. A, tôi hiểu rồi...” nói được một nửa cô ta như vừa tỉnh ngộ, khoa trương lấy tay che miệng ra vẻ giật mình...

“Cô nói, có phải ba cô biết cô là người lập dị, sợ cô không ai lấy nên mới đem căn biệt thự mười ngàn thước [1] làm của hồi môn cho cô không? Chà chà, chuyện này rất đáng đồng tình với Minh Vũ nha. Cuối cùng, tôi cũng hiểu rõ nguyên nhân anh ấy không muốn về nhà rồi. Nghĩ cũng đúng, ở trong biệt thự đó với đi ở rể thì có cái gì khác nhau đâu. Huống chi, Minh Vũ là người rất coi trọng danh dự.”

[1]Thước: đơn vị đo lường của Trung Quốc, một thước khoảng 1/3 mét.

Trái tim Tô Nhiễm bỗng dưng đau xót, ánh mắt nhìn Hạ Đồng dần chuyển lạnh, “Cô Hạ à, nói chuyện phải chú ý một chút. Chỉ bằng mấy lời vừa rồi tôi hoàn toàn có thể kiện cô tội phỉ báng.”

Người lập dị nhà họ Hòa, biệt danh giới truyền thông tặng cho cô vào ngày cưới. Đám cưới của nghị sĩ Lê Minh Vũ, đương nhiên sẽ nhận được rất nhiều sự quan tâm từ phía bên ngoài. So với Lê Minh Vũ, ký giả càng có hứng thú với Tô Nhiễm hơn.

Thực ra thì chuyện này đơn giản vô cùng. Tô Nhiễm là người có khứu giác nhạy duy nhất của nhà họ Hòa. Mẹ Tô Ánh Vân của Tô Nhiễm từ nhỏ đã dạy cô ngửi nhiều loại hương khí và thực vật. Tối hôm nay, tuy luôn bài xích nghề điều chế hương nhưng việc này đã thành thói quen lâu năm của cô. Khi Tô Nhiễm ngửi thấy mùi hoặc thực vật mới đều sẽ vô thức nhớ kỹ. Để ghi nhớ, Tô Nhiễm còn có một thói quen, thói quen này làm người ngoài khó bề tưởng tượng, đó là...nhai thực vật.

Cô cho rằng, mùi hương thường rất dễ nhớ nhưng thực vật thì ngược lại. Thực vật sinh sản theo mùa nên sẽ nảy sinh ít nhiều biến hóa. Nếu chỉ dựa vào mũi để phân biệt thì không chuẩn xác, dùng răng và khoang miệng, kết hợp với mũi dẫn truyền đến đại não phân tích thì mới cảm thụ được sự biến hóa ở thực vật. Làm vậy mới có thể nhanh chóng phân biệt được mùi hương của thực vật ở các giai đoạn khác nhau.

Phương pháp này do chính Tô Nhiễm nghĩ ra. Những bậc thầy điều chế hương hiện nay không còn dùng cách nguyên thủy này để phân biệt mùi nữa. Vì vậy, hành vi khác người của Tô Nhiễm được lý giải thành tật xấu khó hiểu.

Mà trùng hợp có ký giả chụp được lúc Tô Nhiễm đang nhai thực vật nên liền thành ngọn nguồn để bên ngoài suy đoán sôi nổi. Tính cách con người chính là như vậy, khi đối mặt với tình huống nào đó thì chỉ biết nhận xét theo cảm tính mà chưa bao giờ tự hỏi phía sau tình huống đó còn có nguyên nhân và ý nghĩa gì khác hay không. Hành vi “quái đản” này của Tô Nhiễm làm giới truyền thông càng lúc càng hứng thú. Đây cũng là nguyên nhân khiến Tô Nhiễm tuy đã kết hôn gần ba tháng nhưng ký giả vẫn thường xuyên chụp ảnh cô.

21. Q.1 - Chương 21: Mũi Tôi Rất Thính

Hạ Đồng thấy sắc mặt cô chuyển lạnh, trong lòng thầm vui sướng, càng cho rằng Tô Nhiễm chỉ là một người lập dị. Hạ Đồng tựa vào ghế lần nữa, khẽ cười: “Nếu pháp luật có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn, vậy tốt nhất bà Lệ nên tìm thêm vài luật sư. Tôi cũng không ngại nói với cô, mấy ngày nay tôi đều ở cùng Minh Vũ. Ở chỗ của anh, chúng tôi không biết có bao nhiêu ân ái. Khi cô kiện tôi tội phỉ báng, tốt nhất kiện tôi thêm tội dụ dỗ chồng người khác nữa. Danh tiếng thế nào, xưa nay tôi chẳng quan tâm tới. Cái tôi quan tâm chỉ là Minh Vũ thôi.”

Nói rõ đến không thể rõ hơn.

Sữa trong ly cuối cùng cũng nguội lạnh như trái tim Tô Nhiễm. Mấy ngày nay, đích thực Lệ Minh Vũ không về nhà. Cô muốn gọi cho anh nhưng mỗi lần cầm lấy điện thoại, cô đều không có dũng khí để nhấn vào dây số có tên “ông xã”. Cô không biết bản thân mình đang sợ điều gì, cô chỉ cảm thấy đôi khi chờ mong cũng là một loại hy vọng. Ít ra thì cô không phải nghe đáp án từ đối phương.

Nhưng Tô Nhiễm tuyệt đối không nghĩ tới, Hạ Đồng ngày hôm nay lại chạy tới nói với cô, mấy ngày nay Minh Vũ đều ở cùng cô ta!

Lòng Tô Nhiễm quặn đau, như bị người khác xát muối lên vết thương, không ngừng đau đớn. Tô Nhiễm ngược mắt nhìn người phụ nữ đối diện. Thật sự Hạ Đồng rất đẹp, dòng máu lai mang đến cho cô sự quyến rũ, mê hoặc đàn ông phạm tội. Tô Nhiễm nhạy cảm phát hiện đặc ý trong ánh mắt cô, đau đớn phút chốc ngừng lại, thay thế bằng nghi hoặc.

“Phải không?” Tô Nhiễm tỉnh bơ nhào người về trước. Cô hít sâu một hơi, cẩn thận phân biệt mùi hương đang thoang thoảng trong không khí, khỏe miệng khẽ cong: “Cô Hạ mắc chứng hoang tưởng sao?” Nếu tôi đoán không sai, mấy ngày nay cô Hạ ở khách sạn, cô không ở cùng Minh Vũ.”

Hạ Đồng sửng sốt, “Cô có ý gì?”

“Cô Hạ đang ở khách sạn Hyacinthus, tôi nói không sai chứ?” Tô Nhiễm lại dựa lưng vào ghế, giọng nói dịu dàng tràn đầy tự tin.

Hạ đồng nhìn cô chằm chằm, hô hấp dần trở nên dồn dập, hồi lâu sau tức tối nói: “Cô theo dõi tôi?”

Tô Nhiễm mỉm cười lắc đầu: “Theo dõi cô? Xin lỗi, tôi rất bận. Tôi nào có thời gian mà theo dõi cô, còn nữa, tôi cần phải theo dõi cô sao? Cô Hạ mấy ngày nay ở khách sạn, nhưng lại luôn miệng nói ở cùng Minh Vũ. Cô Hạ à, cô đã trót làm vợ bé thì cũng phải làm cho xứng đáng một chút chứ? Có đạo đức nghề nghiệp không vậy cô? Minh Vũ là phương tiện cô dùng để đối phó với tôi. Vậy ít nhất cô cũng phải bịa đặt sao cho trọn vẹn, thì mới đạt được mục đích chứ?”

“Tôi, tôi bịa cái gì chứ? Tôi đích xác ở cùng Minh Vũ.” Hạ Đồng mắt nhắm, nhìn Tô Nhiễm chăm chọc: “Tôi coi như cô ăn không được nho, đồ thừa nho chưa đi? Chắc chắn cô không biết Minh Vũ lúc trên giường có bao nhiêu nhiệt tình rồi. Sáng nay, chúng tôi còn triền miên rất lâu đó nha. Minh Vũ nói, chỉ có tôi mới có thể khiến anh có cảm giác, chỉ có...”

“Biết nguồn gốc của khách sạn Hyacinthus không?” Tô Nhiễm không để ý đến những lời này, liền nhẹ giọng cắt ngang, ngữ điệu phẳng lặng như mặt hồ.

Nếu chỉ nghe Hạ Đồng nói, Tô Nhiễm chắc chắn sẽ đau khổ tột cùng. Nhưng trong khoảnh khắc tưởng chừng đau đớn tan nát đó, cô đã nhìn thấy đặc ý trong mắt Hạ Đồng nên kéo lý trí trở lại. Hạ Đồng nếu dám chủ động tìm cô, tất nhiên đã chuẩn bị tốt mọi thứ. Trong đó có lời nói thật tất nhiên cũng phải có lời nói dối, cô đương nhiên không thể chỉ dựa vào lời nói của một mình cô ta?

Hạ Đồng không ngờ Tô Nhiễm sẽ hỏi một câu ngoài lề, gây người hồi lâu, cau mày nói: "Tôi đã nói tôi không ở khách sạn. Nguồn gốc của khách sạn thì có liên quan gì với tôi?"

Tô Nhiễm gọi phục vụ đổi một tách trà nóng, khẽ khuấy trà rồi cười nhẹ: "Yêu một người đàn ông tất nhiên phải yêu luôn thành phố anh ấy sống. Cô Hạ luôn miệng nói tâm ý tương thông với chồng tôi, làm sao đối với thành phố này một chút nhiệt tình cũng không có?" Nhân nhả uống một hớp trà nóng, rồi cô nói tiếp: "Hyacinthus là một từ có nguồn gốc từ tiếng Hy Lạp. Trong thần thoại Hy Lạp, chàng trai trẻ Hyacinthus được thần mặt trời Apollo yêu thương nhưng bị một chiếc đĩa ném trúng ngực thương mà chết. Trong khách sạn cô Hạ ở, chắc chắn đặt đầy hoa dạ lan hương? Tên khoa học của hoa dạ lan hương cũng bắt nguồn từ Hyacinthus, có thể nói, đây là một khách sạn năm sao lấy bối cảnh thần thoại Hy Lạp, vừa vào khách sạn này có thể thấy ngay sắc tím của hoa dạ lan hương."

Hạ Đồng thở gấp: "Tôi không có tâm trạng ngồi đây nghe cô kể về lịch sử khách sạn. Chuyện này thì có gì liên quan đến đề tài của chúng ta?"

"Trên người cô Hạ vẫn còn vương lại mùi hoa dạ lan hương. Mùi của hoa này rất đặc biệt. Lẽ nào cô Hạ không ngửi được sao?" Tô Nhiễm cười tươi.

Sắc mặt Hạ Đồng hơi đổi, bất giác cúi đầu ngửi mùi trên người mình. Nhưng chính động tác này đã để lộ hành vi nói dối vừa rồi của cô ta. Cô ta ngửi thấy trên người mình ngoài mùi nước hoa vừa xịt sáng nay thì không còn mùi gì khác, lại nhìn thấy vẻ mặt của Tô Nhiễm liền thẹn quá hóa giận, "Cô đùa tôi? Mùi hoa dạ lan hương gì chứ? Lẽ nào nơi ở của Minh Vũ không thể có hoa dạ lan hương sao? Cô chưa từng đến nơi ở của Minh Vũ, dựa vào cái gì mà ngồi đây lên mặt với tôi?"

Tô Nhiễm khẽ phẩy nhẹ hương trà lên ngửi, sở dĩ cô chọn trà là muốn mũi của mình được thanh sạch hơn. Nghe Hạ Đồng lớn tiếng, Tô Nhiễm đành cười, dường như cười cho sự thiếu cẩn của cô ta, "Xem ra cô Hạ thật sự không hiểu thành phố này rồi. Vì mùi hoa dạ lan hương khá đặc biệt cho nên thành phố này chưa bao giờ trồng, chỉ có trong khách sạn Hyacinthus mới có mùi hoa dạ lan hương. Về phần cô Hạ nói nơi ở của Minh Vũ có hoa dạ lan hương..." cô nhếch miệng chế giễu, "Quả thực tôi chưa từng đến nơi ở của Minh Vũ, nhưng rõ ràng tôi hiểu anh ấy nhiều hơn cô. Vì trước giờ anh ấy đều không thích mùi thơm quá nồng, nhất là mùi hoa dạ lan hương. Từ khi còn nhỏ, anh ấy đã dị ứng với hoa dạ lan hương rồi. Cho nên mấy ngày nay anh ấy làm sao có thể ở cùng với cô nhỉ?"

Vì yêu anh nên cô tìm hiểu mọi thứ thuộc về anh.

"Cô nói lung tung gì vậy? Cô nói trên người tôi có mùi hoa dạ lan hương rồi liền dựa vào nó để kết luận tôi ở khách sạn. Đúng là hoang đường mà. Nếu vậy làm sao tôi lại không ngửi được mùi hoa dạ lan hương gì đó chứ?" Hạ Đồng như con thú nhỏ bị giẫm đuôi đang bắt đầu phản công.

Tô Nhiễm thấy cô ta mất hết bình tĩnh thì điềm tĩnh hơn, chỉ chỉ vào mũi mình, "Cô Hạ à, mũi tôi rất thính."

Vừa rồi khi Hạ Đồng nhường người về trước, cô ta đã lưu lại mùi trong không khí. Tuy mùi này loãng như tờ nhện lại quện chung với hương vị nồng đậm của cà phê nhưng Tô Nhiễm vẫn có thể ngửi ra hương hoa dạ lan hương. Vì vậy, cô mới có thể đảo ngược tình thế.

Hạ Đồng đứng phắt dậy, buồn bực quát to: "Tôi đã nói rồi, tôi không biết mùi hoa dạ lan hương gì hết. Ngoại trừ hương cà phê, tôi chỉ ngửi thấy trên người tôi mùi..."

"Mùi nước hoa Frago." Tô Nhiễm cười, cất tiếng gọi tên nước hoa mà Hạ Đồng muốn nói. Ngoài tự tin, trong mắt cô còn có quyết tâm giành chiến thắng...

"Nước hoa hôm nay cô Hạ dùng chính là 'Mật Ái' trong bộ sưu tập mới nhất năm thuộc thương hiệu nước hoa Frago của Pháp. Loại nước hoa này số lượng có hạn. Ngoại trừ hội viên cao cấp thì người thường không mua được."

Hạ Đồng đứng bất động nhìn Tô Nhiễm, cô ta tuyệt đối không nghĩ tới một người nhà quê lại có thể nhanh chóng gọi ra tên nước hoa cô ta dùng. Loại nước hoa này sản xuất chưa tới năm mươi lọ trên toàn thế giới. Đừng nói người bình thường được dùng, ngay cả người thôi cũng đã hiếm.

Thư thả uống hết tách trà, thấy Hạ Đồng còn đang nhìn mình trân trân, Tô Nhiễm chậm rãi lắc đầu, “Chỉ tiếc, mùi hương ‘Trầm Luân’ mà trước đây cô từng dùng, kết hợp với mùi hương ‘Mật Ái’ hiện tại, khi ngửi thật sự rất khó chịu.” Cô khẽ thở dài một hơi, “Hương giữa của ‘Mật Ái’ được điều chế từ hoa iris với vị thanh mát của chanh, còn hương cuối của ‘Trầm Luân’ là cây mật được. Tuy rằng chỉ còn vương lại rất ít nhưng vẫn đủ để làm hỏng hương thơm thuần khiết của ‘Mật Ái’, giống như là ma quỷ giẫm phải đuôi thiên thần vậy đó. Hỗn hợp rất thất bại. Cô Hạ hẳn là người am hiểu về nước hoa, sao lại dùng nước hoa mới khi mà trên quần áo mình vẫn còn lưu lại mùi nước hoa khác chứ? Tuy cổ tay và vành tai có thể rửa sạch nhưng trên quần áo dù sao vẫn sẽ vương lại. Cô Hạ phạm một sai lầm rõ ràng như thế này, thật sự khiến tôi bất ngờ.”

Nói xong lời này, Tô Nhiễm lẳng lặng cười nhìn cô ta. Đôi mắt Tô Nhiễm sáng như ánh sao, hờ hững như dòng suối nhưng tâm tư cô không cách nào yên ổn. Tuy cô biết mấy ngày nay Lê Minh Vũ không ở cùng Hạ Đồng nhưng có một sự thật cô không thể nào quên. Đó chính là cái đêm anh say rượu, trên người anh thật sự có mùi hương “Trầm Luân” thuộc về Hạ Đồng. Điều này đủ để chứng minh, đêm mưa hai tháng trước, Lê Minh Vũ quả thực ở cùng cô ta.

Tô Nhiễm làm sao cũng không tưởng tượng ra được cảnh đó, cũng không muốn tìm hiểu đêm đó hai người họ chỉ xã giao hay là làm chuyện khác. Cô không biết, cô chỉ thấy trái tim mình nặng trĩu, thắng Hạ Đồng thì thế nào?

Chẳng qua chỉ là tự giễu mình giễu người.

Hạ Đồng nhìn Tô Nhiễm như nhìn ma nhìn quỷ, nụ cười của Tô Nhiễm trong mắt cô ta thật sự là một kiểu châm biếm, ung dung của Tô Nhiễm càng như con dao nhỏ tàn nhẫn cắt đứt những lời cô ta muốn nói. Ngày hôm nay, cô ta hoàn toàn tính sai rồi, cô ta không ngờ Tô Nhiễm sẽ dùng thái độ bình lặng để đánh cô ta không kịp trở tay.

Một lúc lâu sau, cô ta mới lên tiếng: “Thảo nào Minh Vũ không yêu cô. Cô đúng là đồ điên!” Nói xong, Hạ Đồng liền cầm giỏ xách vội vã rời đi, tựa như đang trốn tránh ôn thần.

Tô Nhiễm vẫn ngồi yên tại chỗ, nhìn bóng dáng Hạ Đồng bỏ đi. Nụ cười ung dung trên môi chuyển thành đau xót chán nản. Đúng lúc này, điện thoại cô vang lên, là An Tiểu Đóa gọi.

“Sao rồi? Cô ta có làm gì cậu không? Người phụ nữ đó là ai? Không phải là tình nhân Lê Minh Vũ nuôi dưỡng bên ngoài chứ? Nếu vậy, mình cần phải cho anh ta mất mặt mới được, quá...”

“Tiểu Đóa...” Tô Nhiễm biết An Tiểu Đóa lo lắng, nhẹ nhàng nói: “Mình không sao, chỉ là kẻ điên đụng phải người không bình thường thôi.”

Khi Tô Nhiễm rời khỏi quán cà phê, những bông tuyết rơi xuống mái tóc cô. Áo khoác dài màu trắng không giấu được nổi cô đơn trên gương mặt cô. Cô hít vào thật sâu, bông tuyết hòa lẫn với hương vị của thành phố, là mùi hương mà cô yêu thích.

Đúng vậy, cô rất yêu anh, cho nên cô cũng yêu thành phố này vô cùng.

Cô lê bước qua từng khung cửa sổ bằng kính. Sau lưng cô, một chiếc xe sang trọng màu tối chậm rãi chạy theo, không nhanh cũng không chậm, không ngừng lại cũng không vượt qua...

22. Q.2 - Chương 1: Tiêu Diệt Lỗi

Em biết, ngay khoảng khắc em rung động đã định trước em là người thua cuộc trong tình yêu. Em yêu anh, không liên quan đến ngày tháng, cũng không liên quan đến phong tình, lại càng không liên quan đến anh. Chán nản và buồn đau trong lòng em tựa như hạt nước thấm vào đá, chỉ mong anh có thể cho em một phần yên tĩnh là được. Lúc này, em thà rằng mình xoay người rời đi, cũng không muốn anh thấy những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má em....

Xe lửa dừng lại, tuyết rơi trắng xóa đường như cũng ngừng theo.

Tô Nhiễm đứng ở sân ga vắng người chĩnh chang áo khoác, nhìn những tòa nhà xa xa dưới màn tuyết trắng xóa, cô nở nụ cười từ tận đáy lòng. Mỗi khi buồn, nơi đầu tiên mà cô nghĩ đến chính là đây.

Xe lửa màu đỏ chậm rãi lăn xa, trả lại sự yên tĩnh vốn có của đất trời.

Tô Nhiễm nhắm hai mắt, hít thật sâu mùi hương se lạnh ngọt ngào thân quen. Sân ga ngoài trời này được cư dân địa phương dựng lên tạm thời. Xa xa nhìn lại, chiếc xe lửa nhỏ như bước ra từ trong thế giới thần tiên, xa hơn nữa là cối xay gió màu trắng. Gió thổi phất qua, cánh quạt cũng chậm chậm xoay tròn như cách điệu thêm cho thị trấn nhỏ này.

Thị trấn Hoa Điền là nơi Tô Nhiễm sinh sống trong suốt mười năm qua. Nơi đây nằm gần sát thành phố nhưng vì bảo vệ môi trường nên có rất ít đường dành cho xe ô tô. Vì vậy, mỗi khi Tô Nhiễm về đây đều phải ngồi trên chiếc xe lửa nhỏ màu đỏ ấy, như là từ thành phố bước vào thế giới thần tiên đầy hạnh phúc.

Thị trấn nhỏ này yên ả và thanh bình vô cùng, chính là nơi như trong câu thơ “Xuân hữu bách hoa hạ hữu nguyệt, thu hữu lương phong đông hữu tuyết [1]”. Đây cũng là chính nơi mà mẹ Tô Nhiễm ở, tám tuổi cô theo mẹ đến thị trấn nhỏ này. Sau đó, mẹ cô gặp được bố dượng Tiêu Quốc Hòa, hai người liền định cư luôn tại đây.

[1] Xuân hữu bách hoa hạ hữu nguyệt, thu hữu lương phong đông hữu tuyết: Xuân có trăm hoa hè có trăng, thu có gió mát đông có tuyết.

Đẩy cửa bước vào sân, Tô Nhiễm liền thấy bố dượng uống rượu. Ông ngồi trên chiếc xích đu dưới tàng của đám dây leo vốn đã khô héo từ lâu, chờ tỉnh bớt hơi rượu. Thấy Tô Nhiễm về, ông liền xăm soi, lè nhè: “Tôi còn tưởng rằng cô nhận lại người ba có tiền thì không về nữa chứ.”

Ánh nắng ngày đông ấm áp chiếu sáng Tô Nhiễm. Áo khoác trắng trên người càng ánh thần sắc cô thêm trắng nhợt. Nghe vậy, cô liền bước lên trước, khẽ nói, “Chú Tiêu, chú nghĩ nhiều quá rồi.” Lại thấy sắc mặt của ông, cô bất đắc dĩ nói: “Sao đến bây giờ mà chú vẫn còn uống nhiều rượu như vậy?”

“Thì sao? Cô còn muốn quản cả tôi? Tôi thích uống thì uống!” Tiêu Quốc Hòa vừa nghe liền nổi nóng, đỏ mặt tía tai mà quát Tô Nhiễm, rồi bực mình đưa tay hướng về cô....

“Đừng có nói nhiều, mau đưa tiền sinh hoạt của hai tháng này ra đây.”

Tô Nhiễm cắn môi, lấy bóp tiền trong giỏ xách ra, rồi rút từ đó một tờ tiền mệnh giá lớn đưa cho Tiêu Quốc Hòa, “Chú Tiêu, chú lớn tuổi rồi. Sau này, chú uống ít thôi ạ.”

Kể ra, Tiêu Quốc Hòa cũng là một nhân tài. Ông là người địa phương ở thị trấn Hoa Điền. Dân ở đây, ai cũng biết Tiêu Quốc Hòa có tiếng về trồng trọt. Bất kể cây cối, hoa cỏ nào chỉ cần qua tay ông thì chắc chắn sẽ sinh sôi tươi tốt vô cùng. Nhưng đáng tiếc có một năm chính phủ lấy đất để xây dựng công trình công cộng, đúng lúc lấy ngay mảnh vườn của ông, từ đó Tiêu Quốc Hòa suy sụp chán nản. Hằng ngày chỉ biết làm bạn với rượu, mọi thứ trong nhà đều nhờ vào một mình Tô Ánh Vân chống đỡ.

Ý tốt của Tô Nhiễm qua lỗ tai của Tiêu Quốc Hòa lại thay đổi tính chất vốn dĩ của nó, ông nhú mày nhìn cô, “Sao? Cô sợ tôi chết để một mình mẹ cô lẻ loi à? Bây giờ cô nhận lại ba mình rồi, là cô bà nhà họ Hòa, tôi càng không thể chết được.” Nói, rồi đếm tiền cầm trong tay, lắc đầu, “Sao lại ít thế này nhỉ? Cô bây giờ đã là phu nhân của nghị sĩ gì đó rồi, tiền sinh hoạt sao vẫn không tăng thêm hả?”

Vừa dứt lời, ông liền giật lấy bóp tiền của Tô Nhiễm, rồi lấy hết tiền giá trị lớn có trong đó ra, “Rõ là keo kiệt, cô về nhà mẹ ruột mình mà mang ít tiền như vậy ư? Nghị sĩ gì đó không cho cô tiền xài à?”

” Chú Tiêu, con...”

“Phải Tiểu Nhiễm về không? Vào mau đi con.” Trong phòng truyền ra tiếng nói dịu dàng của Tô Ánh Vân.

Phật đường, thoang thoang hương thơm, ánh sáng phản chiếu từ cửa thủy tinh soi lên người Tô Ánh Vân, mơ hồ như hư ảo.

Tô Ánh Vân tuy đã có tuổi nhưng năm tháng vẫn không lấy đi vẻ mỹ lệ của bà. Sự tĩnh tâm trong bà tựa như nụ cười của bà, vĩnh viễn đều thanh tao như vậy. Thấy Tô Nhiễm đi vào, bà nhẹ nhàng đặt mõ đang cầm trong tay mình sang một bên, mỉm cười nói, “Con mau đến thắp một nén nhang khấn cầu Bồ Tát đi.”

Tô Nhiễm nghe lời, tiến lên trước. Tuy cô không biết nên khấn xin điều gì nhưng vẫn làm theo. Thắp nhang xong, cô ngồi xuống đệm cói cạnh Tô Ánh Vân, rồi im lặng nằm lên đùi bà. Từ nhỏ đến lớn cô rất thích như thế này, được mẹ cô dịu dàng vuốt ve mái tóc. Giây phút này dường như mọi phiền não đều biến mất.

Tô Ánh Vân cười, hiền từ vỗ về cô. Bà biết cô có tâm sự, hồi lâu sau mới điềm đạm hỏi: “Sao vậy con? Con về bất ngờ như vậy đã nói với Lê Minh Vũ chưa?”

Tô Nhiễm như một chú mèo nhỏ, lười biếng nhắm mắt lại, “Anh ấy biết ạ.” Cô nói dối chỉ vì không muốn mẹ lo lắng.

Không ai hiểu con bằng mẹ. Tô Ánh Vân biết tâm tư của Tô Nhiễm, khẽ thở dài, rồi cũng không nói gì.

Một lúc lâu sau, Tô Nhiễm ngẩng đầu, đắm chiêu nhìn Phật đường thờ cúng Bồ Tát, thì thầm, “Mẹ, Bồ Tát thật sự có thể nghe được tiếng lòng thế gian sao? Họ ở trên à thế gian lại nhiều người như vậy, họ đều có thể nghe thấu hết tiếng lòng của mọi người sao ạ?”

Tô Ánh Vân khẽ cười, “Con gái, thành tâm tất linh.”

Tô Nhiễm quay đầu nhìn mẹ, nụ cười của bà mãi mãi là ấm áp nhất.

“Mẹ, con không rõ tại sao mẹ luôn thờ phụng thần linh. Nhiều năm như vậy, mẹ luôn ở Phật đường, chú Tiêu cũng vì vậy mà không vui.”

Tô Ánh Vân đứng dậy, điều chỉnh lại nén nhang mà Tô Nhiễm vừa đốt, nói khẽ: “Con người gặp phải sợ hãi mới thay đổi, bằng không sẽ bội phần cô độc. Mẹ chỉ muốn loại bỏ nghiệp chướng của nửa đời trước, vì mẹ mà cũng vì ba con.”

“Loại bỏ nghiệp chướng của mẹ và ba? Mẹ, con không hiểu.” Tô Nhiễm lần đầu tiên nghe bà nói những lời này.

Tô Ánh Vân im lặng nhìn cô, “Đều là chuyện đã qua, mọi việc có nhân tất có quả. Mẹ ở đây ăn chay niệm Phật để loại bỏ nghiệp chướng, chính vì không muốn con phải chịu quả này. Con đừng hỏi nhiều nữa.”

Tô Nhiễm hiểu tính mẹ mình, chỉ cần bà không muốn nói, người khác dùng cách gì cũng hỏi không được. Cô ngẫm nghĩ đôi chút, muốn hỏi khéo nhưng thấy một bóng dáng xuất hiện ở cửa Phật đường...

“Diệp Lỗi...” Tô Nhiễm sửng sốt, anh về nước lúc nào?

Tiêu Diệp Lỗi là con trai ruột của chú Tiêu, nhỏ hơn Tô Nhiễm ba tuổi. Từ khi Tô Nhiễm theo mẹ tái hôn đến ở nhà họ Tiêu thì đã biết cậu em trai trên danh nghĩa này, khoảng đầu mới đến rất khó sống chung với anh. Tính tình của anh rất khó nắm bắt nhưng anh khá thẳng thắn. Có điều sống chung một thời gian, Tiêu Diệp Lỗi cũng tiếp nhận người chị gái này, dần dần trở nên rất tốt. Sau này, Tô Nhiễm học đại học, còn Tiêu Diệp Lỗi cũng được mẹ ruột mình cho đi du học, không ngờ hôm nay lại gặp anh ở nhà.

Nghe Tô Nhiễm kêu mình, Tiêu Diệp Lỗi đi ra từ sau cửa. Anh hai mươi tuổi, vóc người cao lớn khỏe mạnh, nhìn anh có vẻ già dặn hơn so với tuổi của mình. Anh nhìn Tô Nhiễm, không vui nói, “Tô Nhiễm, từ nay về sau đừng gọi tên tôi nữa.” Nói xong, xoay người đi khỏi phòng.

Tô Nhiễm sửng sờ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Tô Ánh Vân đi lại, nói nhỏ, “Đuổi theo nó hỏi thử đi con.”

Tô Nhiễm gật đầu, cũng ra khỏi phòng.

Tiêu Diệp Lỗi đi thẳng một mạch, không quay đầu lại, cũng không để ý Tô Nhiễm đuổi theo phía sau. Tuyệt lại bắt đầu rơi, Tô Nhiễm bước nhanh hơn, cuối cùng cũng vượt qua anh, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn cản trước mặt anh...

“Diệp Lỗi, lời cậu vừa nói là có ý gì?”

Tiêu Diệp Lỗi đứng yên, bông tuyết rơi xuống gương mặt anh tuấn của anh. Rõ ràng là anh đang tức giận vô cùng, nghiêng chặt răng, thấy Tô Nhiễm hỗn hển đuổi theo, anh kéo mạnh cánh tay cô, khuôn mặt tuấn tú gần như dán sát gương mặt cô, “Chị đuổi theo tôi làm gì? Không phải chị rất có khí phách sao? Vì sao thừa dịp tôi ở nước ngoài mà về nhận lại thân phận giàu có của mình? Vì sao phải gạt tôi lấy người đàn ông khác?”

Tô Nhiễm bị anh kéo chặt cánh tay nên đau, lại thấy lời nói của anh mơ hồ, vừa muốn giãy ra, lại nghe đến một giọng nói trầm thấp nồng đậm vang lên không xa, tựa như là âm thanh ma quỷ vọng về...

“ ‘Người đàn ông khác’ trong miệng cậu chính là anh rể của cậu, là chồng hợp pháp của Tô Nhiễm!”

Tô Nhiễm cả kinh, quay đầu nhìn lại, trái tim vốn đang bình lặng liền kinh sợ dậy sóng...

Chính là Lê Minh Vũ!

Anh bước xuống từ xe MPV, trên người anh là chiếc áo khoác màu nâu nhạt, bên trong vẫn là âu phục màu tối như mọi khi, áo khoác anh không cài nút, thân hình to lớn đứng dưới màn tuyết càng như thần linh. Anh bước từng bước về phía Tô Nhiễm và Tiêu Diệp Lỗi. Mỗi bước đi của anh tựa như người sáng lập nên trời đất vạn vật, tất cả chúng sinh đều không thoát khỏi lòng bàn tay của anh....

23. Q.2 - Chương 2: Hai Người Đàn Ông Dưới Tuyết Rơi

Tuyết rơi làm mờ cả đôi mắt.

Tô Nhiễm sững sờ đứng yên tại chỗ, cô không ngờ lại gặp Lê Minh Vũ ở thị trấn Hoa Điền. Thoáng chốc cô ngây người, trái tim cô không ngừng rộn ràng đánh mạnh vào ngực, đau đớn cả cõi lòng.

Tiêu Diệp Lỗi vẫn nắm chặt cánh tay Tô Nhiễm như cũ, ánh mắt chăm chăm nhìn Lê Minh Vũ lộ rõ thù địch và đề phòng.

Lê Minh Vũ dừng bước trước mặt hai người, vẻ mặt anh bình tĩnh đến khó tin, như thể anh đang nhìn một cảnh không hề liên quan đến bản thân. Anh chỉ chậm rãi giơ tay, một cử động đơn giản nhưng tràn đầy quyền uy không cho phép chống đối...

“Tô Nhiễm, qua đây”. Bốn chữ êm đềm điềm tĩnh cất lên từ đôi môi mỏng của anh, ngữ điệu đều đều như thường.

Tô Nhiễm không cách nào phân biệt anh đến thị trấn Hoa Điền làm việc hay đến đây để tìm cô. Xúc suất của khả năng sau là vô cùng nhỏ mà cô cũng không dám tham lam mong đợi xa vời. Cô quay đầu khẽ nói với Tiêu Diệp Lỗi, “Diệp Lỗi, cậu không phải con nít. Đừng làm loạn nữa, mau buông tôi ra đi.”

“Tô Nhiễm, tôi có thể thấy chị lấy anh ta chẳng hề hạnh phúc, vì sao? Tôi thật sự không hiểu vì sao chị muốn lấy anh ta!” Tiêu Diệp Lỗi không định buông tay, vẻ mặt anh vô cùng lo lắng.

“Diệp Lỗi, tôi... ưm...” Tô Nhiễm vừa mới gọi tên anh, còn chưa nói hết câu thì cảm thấy cả người mình bị kéo mạnh qua. Ngay lập tức, đầu cô hơi choáng váng va vào lồng ngực đàn ông rắn chắc, hương hờ phách dịu nhẹ quen thuộc vây lấy cô.

Cô hoảng sợ ngẩng đầu. Trên đỉnh đầu, đôi mắt tinh anh của Lê Minh Vũ thâm trầm nhìn cô, đáy mắt anh càng thêm đen thẳm.

“Anh buông Tô Nhiễm ra!” Tiêu Diệp Lỗi xông lên trước, vừa mới đưa tay ra liền bất ngờ bị Lê Minh Vũ nắm chặt lấy.

Tô Nhiễm kinh hãi, muốn mở miệng khuyên can, thì nghe thấy Lê Minh Vũ nói với Tiêu Diệp Lỗi, giọng nói trầm thấp đáng sợ...

“Với tư cách là anh rể của cậu, tôi cần phải nhắc cậu một điều. Tô Nhiễm chỉ là chị gái của cậu, cậu không được phép gọi thẳng tên họ cô ấy. Còn nữa, cô ấy có hạnh phúc hay không cũng chỉ liên quan đến tôi, không liên quan đến cậu. Chị cậu lấy tôi là vì yêu tôi, cậu nghe hiểu không?” Lệ Minh Vũ nói xong, hung hãn thả tay Tiêu Diệp Lỗi.

Tiêu Diệp Lỗi nhìn anh trần trời, hít thở dồn dập.

“Chúng ta đi.” Lệ Minh Vũ không muốn nói thêm với Tiêu Diệp Lỗi, kéo cánh tay Tô Nhiễm đi về phía xe MPV.

Bước chân anh rất lớn, cô thất tha thất thểu đi theo.

“Lệ Minh Vũ, anh đứng lại đó cho tôi!” Phía sau, Tiêu Diệp Lỗi hét to.

Lệ Minh Vũ bỏ ngoài tai, không màng dừng chân.

Tiêu Diệp Lỗi nắm chặt tay, sải bước lớn đuổi theo, lạnh lùng nói: “Không phải chị ấy yêu anh mà là sợ anh!”

Lần này, Lệ Minh Vũ dừng bước, bàn tay đang nắm cánh tay Tô Nhiễm bắt giác buộc chặt. Cô đau đến cau mày, thấy Tiêu Diệp Lỗi xót xa đang muốn lên tiếng, Tô Nhiễm liền lắc đầu: “Diệp Lỗi, cậu về nhà đi. Đừng giở tính trẻ con nữa mà.”

“Tô Nhiễm, tôi...”

“Tô Nhiễm, em lên xe trước.” Không đợi Tiêu Diệp Lỗi nói xong, Lệ Minh Vũ nhìn cô ra lệnh, giọng nói anh đầy lạnh lùng.

“Minh Vũ, Diệp Lỗi chỉ là quá...”

“Lên xe.” Anh không để cô cơ hội nói hết, ngữ điệu chuyển lạnh.

Tô Nhiễm lo lắng nhưng cũng không dám cãi lời anh, đành cắn môi bước lại xe đang đậu cách đó không xa.

Tiêu Diệp Lỗi thấy vậy càng thêm bức mình, muốn bước đuổi theo Tô Nhiễm nhưng Lệ Minh Vũ trầm tĩnh chặn anh lại, bàn tay níu chặt lấy cổ áo anh, ánh mắt phẫn nộ nhìn thẳng Tiêu Diệp Lỗi. So với lửa giận trong đôi mắt Tiêu Diệp Lỗi thì đôi mắt Lệ Minh Vũ càng như ma quỷ, tương phản giữa lo lắng và điên cuồng...

“Cảnh cáo cậu, để tôi thấy cậu lòi lòi kéo kéo Tô Nhiễm lần nữa, tôi sẽ đánh gãy hai tay cậu.”

24. Q.2 - Chương 3: Con Nhỏ Xấu Xa

Tiêu Diệp Lỗi nghe xong liền cười nhạt, đẩy anh ra, cầm lấy một cục gạch...

“Lệ Minh Vũ anh muốn đánh tôi đúng không? Qua đây, cầm cái này đập đầu tôi đi.” Nói rồi đem cục gạch nhét vào tay Lệ Minh Vũ. “Anh đập đi, trừ khi tôi bể đầu, nếu không thì không xong với tôi đâu.”

Lệ Minh Vũ nhìn hành động và cổ chấp của anh mà bật cười, tóm lấy anh lần nữa, khoe miệng khê nhếch một nụ cười như có như không, “Thằng nhóc này, còn chưa chịu thôi. Được, để tôi xem không xong thì cậu tính thế nào.”

Rất ít người có can đảm đối đầu và tranh luận trực tiếp cùng anh. Trong giới chính trị, ai cũng ngoài mặt thì hài hòa nhưng sau lưng lại giấu ngấm giấu trò. Tiêu Diệp Lỗi dám thẳng thắn đối co với anh như vậy khiến anh phải nhìn bằng con mắt khác.

“Lệ Minh Vũ, tôi nói cho anh biết, vĩnh viễn tôi cũng không gọi anh là anh rể. Tô Nhiễm...”

Tiêu Diệp Lỗi còn chưa nói xong, liền nghe cách đó không xa tiếng kêu sợ hãi của Tô Nhiễm. Hai người đàn ông vô thức buông lỏng tay, nhìn theo hướng phát ra tiếng. Dưới tuyết rơi, Tiêu Quốc Hào say khướt, chân đầm đá chân chiều chạy tới, nét mặt ông hùng hực lửa giận, trong tay ông cầm theo một cái xẻng.

Xa hơn chút nữa chính là Tô Ánh Vân, bà thở hắt ha hắt ha đuổi theo, thấy Tô Nhiễm liền la to, “Tiểu Nhiễm, cẩn chú Tiêu con lại, đừng để tới gần Diệp Lỗi.”

Ánh mắt Lê Minh Vũ tối sầm, còn Tiêu Diệp Lỗi thì ngậy ra tại chỗ.

Tô Nhiễm theo bản năng tiến lên cản Tiêu Quốc Hào, vội hỏi: “Chú Tiêu, chú muốn làm gì?”

“Cô tránh ra cho tôi. Hay lắm, các người đều gạt tôi phải không? Coi tôi là đồ bỏ đi, cái gì cũng không biết?” Tiêu Quốc Hào xô mạnh Tô Nhiễm, hướng về Tiêu Diệp Lỗi đang đứng cách đó không xa, điên cuồng hét to, “Thằng nhóc này, lúc trước anh hứa với tôi ra nước ngoài học kinh tế, tôi mới đồng ý để anh gặp mẹ anh. Kết quả anh lại đi học nông nghiệp gì đó. Lẽ nào đời ba anh làm nông dân còn chưa đủ, anh còn muốn tiếp tục làm ư? Hôm nay tôi không đánh chết anh không được!”

“Chú Tiêu, chú khoan nóng đã.” Tô Nhiễm cũng hiểu được chút ít, nhưng hiện tại không phải lúc để giải thích. Tiêu Quốc Hào chỉ cần vừa uống rượu thì liền giống như người điên, cô quay đầu gọi to Tiêu Diệp Lỗi, “Diệp Lỗi, cậu đi trước, đi nhanh lên đi.”

Khi cô còn nhỏ đã từng chứng kiến Tiêu Quốc Hào đánh Tiêu Diệp Lỗi, nghĩ tới là cô đã thấy sợ. Tiêu Quốc Hào mỗi lần uống rượu đều đánh thẳng tay. Lần đó, vì Tiêu Diệp Lỗi nhớ mẹ mình mà suýt nữa đã bị ông đánh chết. Đừng nghĩ hiện tại Tiêu Quốc Hào đã già nhưng thật sự khi ông ra tay, Tiêu Diệp Lỗi phải cố gắng hết sức mới có thể chống đỡ.

Tô Ánh Vân cũng đuổi theo, dốc sức kéo Tiêu Quốc Hào, tình cảnh hỗn loạn cực kỳ.

“Ba, ba đang làm gì? Con học nông nghiệp thì sao?” Tiêu Diệp Lỗi đương nhiên không dám lại gần, nhưng cũng không đành lòng rời đi, trong lòng anh cảm thấy oan ức vô cùng.

“Anh là đồ cặn bã, tôi coi như không có đứa con như anh. Hôm nay tôi thà đánh chết anh, cũng không để anh bước theo vết xe đổ của mình. Các người tránh ra cho tôi.” Tiêu Quốc Hào vừa nghe càng thêm tức giận, đẩy mạnh Tô Ánh Vân sang một bên.

“Chú Tiêu, chú bình tĩnh một chút. Diệp Lỗi...”

Tô Nhiễm còn chưa nói hết liền bị tát mạnh một cái vào má, đau đớn dữ dội thấm thoát lan rộng. Cô đứng chết sững, đôi môi đỏ mọng run rẩy hứng lấy bạt tai của Tiêu Quốc Hào.

Tô Ánh Vân nhìn thấy liền phát rồ, tiến lên khóc to đâm vào Tiêu Quốc Hào.

Tiêu Diệp Lỗi cũng bước nhanh lại, nóng nảy la to: “Ba, ba điên rồi?”

“Tôi chỉ biết con nhỏ xấu xa này khuyên anh đi học nông nghiệp. Từ nhỏ đến lớn, anh chỉ nghe một mình lời nó nói. Con nhỏ xấu xa, cô từ nhỏ ăn của tôi uống của tôi, đã không biết đền ân thì thôi, cô còn muốn hủy cả đời Diệp Lỗi, tôi đánh chết con nhỏ xấu xa này...” Tiêu Quốc Hào uống rượu vào thì khỏe vô cùng, dốc sức đẩy Tô Ánh Vân và Tiêu Diệp Lỗi sang bên, giơ cái xẻng trong tay về phía Tô Nhiễm...

“A...”

“Ba, đừng mà...”

Trong chốc lát, tiếng kêu sợ hãi của Tô Nhiễm cùng thanh âm cuồng loạn của Tô Ánh Vân và Tiêu Diệp Lỗi trộn lẫn vào nhau, nhưng lại nhanh chóng im bất.

Tô Nhiễm không kịp tránh, chuẩn bị nhận lấy đau đớn thì cảm thấy mình được một người đàn ông ôm vào lòng. Sau đó, liền nghe thấy người đó rên lên một tiếng...

25. Q.2 - Chương 4: Đừng Có Làm Bộ Làm Tịch

Tuyết rơi càng lúc càng dày, xung quanh đều là âm thanh ồn ào, nhưng trong lỗ tai Tô Nhiễm chỉ còn tiếng tim đập vũng chãi của anh, từng nhịp từng nhịp tựa như cây búa giáng vào màng tai cô, hương hổ phách dễ chịu nhuộm đầy áo khoác anh, bàn tay anh chú ý che chở đầu cô. Mùi hương quen thuộc theo động tác của anh tiến sâu rồi lấp đầy phổi cô, thay thế giá lạnh của băng tuyết.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi khi đã kết thúc Tô Nhiễm mới định thần lại. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại thấy vàng trán anh tuần của Lê Minh Vũ cau chặt.

“Minh Vũ...” Cô sợ đến độ hồn vía đều bay hết phân nửa. Cái xẻng trong tay Tiêu Quốc Hào tàn nhẫn đập vào cánh tay trái của anh, xem chừng lực đạo này không nhẹ. Cô bụm chặt miệng mình lại, còn hốc mắt đỏ hoe, trái tim cô đập mạnh như muốn rơi ra ngoài, cảm giác còn đau đớn hơn cả chính mình bị đánh.

“Ba...” Tiêu Diệp Lỗi xông lên trước liều mạng ôm ông. “Ba điên rồi, làm sao ngay cả anh rể ba cũng đánh chứ?” Không ngờ anh lại kêu Lê Minh Vũ một tiếng anh rể.

“Buông ra, thằng nhóc này, anh bị con nhỏ xấu xa kia làm cho hư rồi!” Tiêu Quốc Hào nói xong còn muốn giơ tay đánh Tô Nhiễm.

Cái xẻng trong tay thoáng chốc bị Minh Vũ xoay người bắt lấy, lưỡi xẻng sắc bén cắt đứt lòng bàn tay của anh. Tô Nhiễm hoảng hốt kêu lên một tiếng, nước mắt cũng nhanh chóng tuôn rơi, “Minh Vũ, anh buông ra, anh mau buông ra đi.”

Hành động của anh không chỉ làm Tiêu Diệp Lỗi khiếp sợ mà cũng khiến Tiêu Quốc Hào hết sức kinh hãi, làm ông dần dần tỉnh táo lại, cổ ông ửng đỏ thở hổn hển nhìn Lê Minh Vũ.

“Tô Nhiễm nếu gọi chú một tiếng chú, tôi liền kính chú một lần.” Đôi mắt Lê Minh Vũ hầu như bốc hỏa, lạnh mặt nhìn xuống Tiêu Quốc Hào, “Tô Nhiễm gả cho tôi thì là người của tôi, muốn đánh cũng không đến lượt chú đánh.”

Đây là lần đầu tiên Tô Nhiễm nhìn thấy anh nổi giận, giọng nói tuy rằng vẫn trầm thấp như vậy nhưng rõ ràng anh đang phẫn nộ. Thoáng chốc, cô sống người.

Tiêu Quốc Hào dường như bị khí thế của anh dọa sợ, ông buông xẻng ra, xẻng rơi trên mặt tuyết, máu đỏ thấm ướt mặt tuyết trắng.

“Con, con không sao chứ?” Tô Ánh Vân vội vàng tới gần, nhưng khi nhìn thấy rõ ràng bề ngoài của Lê Minh Vũ, bà lại càng hoảng sợ. Bất chợt, bà lui về sau hai bước, ánh mắt vốn đang lo lắng chứa đầy sợ hãi, “Con, con...”

“Mẹ, mẹ sao vậy ạ?” Tô Nhiễm sắp điên rồi, đầu tiên là cha dượng sau đó là mẹ, thế này là sao?

Lê Minh Vũ nhìn Tô Ánh Vân, dường như đối với vẻ mặt như là thấy quỷ của bà, anh không cảm thấy có gì lạ. Ánh mắt anh chậm rãi khôi phục lại nhất quán trầm tĩnh, thần nhiên nói, “Con không sao, con dẫn Tô Nhiễm về. Hôm nào sẽ về thăm hỏi sau ạ.” Nói xong, liền khom người lễ phép trước Tô Ánh Vân, nắm tay Tô Nhiễm rời khỏi.

“Di Vân, di sao vậy ạ?” Tiêu Diệp Lỗi tiến lên đỡ cơ thể đang run rẩy của bà, lo lắng hỏi.

Tô Ánh Vân nhìn chiếc xe MPV đang lăn bánh nhanh trên mặt tuyết trắng, hồi lâu không nói gì. Trong lòng bà vô cớ nghi hoặc và sợ hãi tăng cao. Quá giống, làm sao anh lại có thể giống như vậy chứ? Đây là lần đầu tiên bà nhìn gần anh, anh không phải họ Lê sao?

*

Trong xe MPV, Tô Nhiễm cẩn thận băng bó vết thương cho Lê Minh Vũ. Nước mắt giọt trước giọt sau rơi trên mu bàn tay anh.

Hôm nay anh làm sao vậy? Bỗng nhiên xuất hiện, rồi bỗng nhiên ngăn cản bố dượng đánh cô, không phải anh đã nói tình cảm của cô đối với anh một đồng cũng không đáng sao? Vậy hôm nay là chuyện gì xảy ra?

Nước mắt nóng bỏng làm Lê Minh Vũ cau mày, thấy vết thương đã băng bó xong, anh liền rút tay về, rồi cởi áo khoác ra, động tác có vẻ hơi vụng về. Tô Nhiễm thấy vậy, vội vàng giơ tay lên lau nước mắt rồi giúp anh, cánh tay anh có lẽ cũng bị thương.

Nhưng không ngờ, Lê Minh Vũ chẳng những không nhận lấy tình cảm của cô mà còn dốc sức đẩy mạnh cô ra.

“A...” Cả người Tô Nhiễm va vào cửa xe, đau đến độ khẽ kêu một tiếng.

Tài xế phía trước qua kính xe kính hoàng nhìn thoáng ra đằng sau.

“Minh Vũ...”

“Đừng có làm bộ làm tịch trước mặt tôi.” Lệ Minh Vũ cau mày lộ rõ chán ghét.

Tô Nhiễm cắn chặt môi. Cô không biết làm sao mình lại đắc tội với anh, nước mắt không ngừng tụ lại quanh khóe mắt, rồi nhanh chóng lăn dài...

Xin lỗi pà con, lag quá. Giờ mới post được >“<. ngày=“” mai=“” ho=“” phải=“” thi=“” nên=“” có=“” thể=“” không=“” online=“” được=“” nhưng=“” nếu=“” mai=“” mình=“” thi=“” tốt=“” mình=“” sẽ=“” gửi=“” đến=“” mọi=“” người=“” nhiều=“” chap=“” hơn=“” hôm=“” nay.=“”>

26. Q.2 - Chương 5: Chị Em Bất Hòa

Khi màn đêm buông xuống, nhà họ Hòa cũng trở nên náo nhiệt, quản gia chỉ huy người làm bưng đủ mọi món ăn lên để khai tiệc.

Hòa Tấn Bằng ở vị trí chủ tiệc, ngồi lần lượt bên tay trái ông là Lệ Minh Vũ và Tô Nhiễm, bên tay phải là Bạch Sơ Diệp và Bạch Lâm. Bạch Lâm là em trai của Bạch Sơ Diệp, là cậu trên danh nghĩa của Tô Nhiễm và Hòa Vy. Dựa vào quan hệ chị em, ông ta cũng vào làm ở công ty nhà họ Hòa, giúp quản lý một số công việc kinh doanh. Hòa Vy không biết đã đi đâu, mãi đến buổi tối vẫn chưa thấy xuất đầu lộ diện.

“Nào, chúng ta vì Lệ Minh Vũ dành được thể thượng phong trong đợt tranh cử chức bộ trưởng, có thể chiến thắng ngay ở trận đầu mà cạn ly này.” Hòa Tấn Bằng nâng ly đầu tiên, thần sắc vô cùng vui mừng.

Lệ Minh Vũ vừa muốn nâng ly, Tô Nhiễm ngồi cạnh bên khẽ nói: “Ba, cánh tay Minh Vũ bị thương, hay để anh ấy lấy trà thay rượu đi ba.”

Hòa Tấn Bằng vừa nghe, liền cười ra tiếng, “Nhìn con bé này xem, mới lấy chồng chưa bao lâu, tâm tư chỉ biết nghĩ đến chồng mình thôi. Minh Vũ à, con nhất định không được phụ cô con gái này của ba, nó quả là một lòng một dạ với con.”

“Ba...” Tô Nhiễm chẳng qua là lo lắng vết thương của anh, không có ý gì khác.

Lệ Minh Vũ ra lệnh cho tài xế chạy thẳng từ thị trấn Hoa Điền đến nhà họ Hòa. Suốt dọc đường đi, anh chẳng nói tiếng nào. Tô Nhiễm đoán không ra rốt cuộc anh đang suy nghĩ điều gì, nên tự nhiên cũng không dám hỏi. Kỳ thực, cô rất muốn biết ý nghĩ của anh, thí dụ như làm sao gặp anh ở thị trấn Hoa Điền, hay như vì sao khi mẹ thấy anh lại có phản ứng khác thường? Còn nữa chính là, cô từng đề nghị qua việc về nhà họ Hòa, nhưng lần trước anh đã nói rõ mình rất bận, hôm nay làm thế nào có thời gian dẫn cô về nhà họ Hòa?

Rõ ràng ba cô hết sức vui khi gặp anh, hai người ở phòng sách nói chuyện rất lâu, mãi đến giờ ăn mới ra ngoài. Tô Nhiễm biết hai người không nói gì ngoài chuyện liên quan đến tuyển cử.

Lần này về nhà, dù ít dù nhiều cô cũng thấy lo lắng, nghe ba nói chị cô đã từ Milan trở về, cô chỉ lo giáp mặt chị mình. Nhưng may thay, vì tuần lễ thời trang ở Milan vừa kết thúc, chị cô còn bận rộn lựa chọn chuyên đề cho tạp chí, có lẽ đêm nay sẽ không về.

Lệ Minh Vũ thần nhiên cười, nâng ly rượu, rồi nghiêng đầu nói với Tô Nhiễm: “Hiếm khi có được ngày như hôm nay cùng sum họp với mọi người trong gia đình, vết thương anh không sao, em yên tâm.”

Tô Nhiễm ngây ngẩn nhìn anh, thoáng chốc lạc lối trong đôi mắt đen láy đang mỉm cười, phải anh đang cười không? Nhưng trên xe rõ ràng anh rất tức giận mà, thậm chí còn không cho phép cô đến gần.

Bạch Sơ Diệp ngồi đối diện nhìn cảnh này, cười mỉm chi, “Tấn Bằng, em thấy Minh Vũ cưng Tiểu Nhiễm vô cùng. Anh nhìn coi, đây không phải phu xướng phụ tùy thì là gì?”

Đôi má Tô Nhiễm ửng hồng, cũng vội vàng nâng ly, “Thôi mà dì Diệp, ly này con kính dì được không ạ?”

“Con bé này.” Đôi mắt Hòa Tấn Bằng tràn đầy yêu thương, cười to, rồi uống cạn sạch ly rượu.

Đặt ly rượu xuống, Hòa Tấn Bằng nhìn Lê Minh Vũ, “Vết thương của con có vẻ rất sâu.” Rồi quay qua nhìn Tô Nhiễm, sắc mặt ông đột nhiên không vui, “Con là con gái của Hòa Tấn Bằng, Tiêu Quốc Hào lại cả gan đánh con?”

“Ba, ba hiểu lầm rồi, thực ra không phải...”

“Chú Tiêu chỉ nhất thời say rượu thôi ạ.” Lê Minh Vũ bình thản cắt ngang Tô Nhiễm, nhìn Hòa Tấn Bằng nói.

“Phải nói ấy mà, thằng cha đó đúng là con ma men, suốt ngày chả làm được việc gì đứng đắn.” Bạch Lâm ngồi bên lên tiếng, nụ cười chứa đầy giễu cợt, “Tiểu Nhiễm, con có thể tìm đâu ra một người chồng tốt như Lê Minh Vũ chứ? Vì con mà bị thương, con sau này phải tốt với Minh Vũ. Đàn ông làm việc ở bên ngoài, con phải làm vợ hiền mới được. Phụ nữ phải nũng nịu mới khiến đàn ông thương yêu. Điểm ấy con phải học hỏi chị con rồi. Con xem lúc chị con ở cùng Minh Vũ, chị con thật...”

“Nhiều đồ ăn như vậy mà không lấp đầy miệng cậu sao?” Hòa Tấn Bằng đặt mạnh ly rượu lên bàn, không vui nhìn Bạch Lâm, “Ồ đâu ra mà lắm lời vậy?”

Bạch Sơ Diệp vội vàng huých Bạch Lâm, ý bảo ông ta đừng nói lung tung nữa. Bạch Lâm nhún vai, không nói thêm gì.

“Tiểu Nhiễm, ăn nhiều một chút đi con! Di Diệp biết con thích ăn đồ ngọt nên có làm riêng mấy món ngọt tráng miệng cho con nữa.” Bạch Sơ Diệp cười phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

“Cám ơn di Diệp.” Tô Nhiễm thâm hít sâu một hơi, nén nỗi đau trong lòng, cười gượng.

Đúng lúc này...

“Làm đồ ngọt tráng miệng? Có Minh Vũ, nó còn cần đồ ngọt à?” Một giọng nữ biếng nhác truyền đến, ngay sau đó là tiếng lanh lảnh của giày cao gót.

Tô Nhiễm sửng sốt, đúng là Hòa Vy đã về.

Hòa Vy là tài năng xuất chúng trong làng thời trang. Hôm nay, trang phục cô mặc rất nổi bật, vừa nhìn liền có thể nhận ra cô mới tham gia xong một hoạt động quảng bá hình ảnh của nhãn hiệu nào đó. Hiện nay, cô đang là chủ biên của tạp chí “LaDurée”, là tạp chí sang trọng của Pháp mà tập đoàn Hòa thị thu mua từ ba năm trước. Hòa Tấn Bằng không hiểu về tạp chí nhưng lại muốn tiến quân vào lĩnh vực giải trí, nên sau này khi tạp chí đi vào hoạt động liền giao quyền cho Hòa Vy.

Hòa Vy cũng không phụ kỳ vọng của Hòa Tấn Bằng, vốn cô rất nhạy bén với những sản phẩm sang trọng nên chỉ sau vài năm ngắn ngủi cô tiếp nhận tạp chí “LaDurée” liền đưa nó thành tạp chí thời trang hàng đầu, cùng chia sẻ thị trường với tạp chí “Elle”, “L’Officiel” dưới quyền của “MUTEEN”, sức ảnh hưởng của nó khiến người trong nghề không ngớt khen ngợi.

Vì vậy, phàm là người trong làng thời trang ai cũng biết đến cái tên Hòa Vy, cũng biết nơi nào có cô nơi đó có thời trang.

Hòa Tấn Bằng rất tự hào về hai người con gái này của mình. Một Hòa Vy có thể dẫn đầu xu hướng thời trang, một Tô Nhiễm trời sinh có khẩu giác nhạy. Nói đúng hơn, hai người này đều có duyên với mặt hàng sang trọng.

Nhưng mà tối nay Hòa Vy đột nhiên về nhà sớm, thật sự khiến Hòa Tấn Bằng sửng sốt. Ông biết cô tối nay có hoạt động phải tham gia nên mới sắp xếp tụ họp gia đình, không ngờ vẫn không tránh được.

Trái tim Tô Nhiễm thoáng cái treo lơ lửng. Trước khi biết Lê Minh Vũ, cô và chị gái Hòa Vy hầu như không giấu nhau chuyện gì, nhưng bây giờ hai người dường như đã không thể trở lại như trước được nữa. Cô bắt giác đứng dậy, so sánh với vẻ mỹ lệ của Hòa Vy, Tô Nhiễm hôm nay ăn mặc giản dị đến không thể giản dị hơn. Đôi môi đỏ mọng hơi bối rối nói, “Chị, chị về rồi.”

Vừa nói xong, cô ý thức nhìn qua Lê Minh Vũ đang ngồi cạnh bên, vốn tưởng rằng anh đang nhìn chăm chăm Hòa Vy nhưng không ngờ anh xem như không có việc gì xảy ra, vẫn ngồi yên như cũ, sắc mặt anh không chút thay đổi, giống như Hòa Vy chưa từng liên quan đến anh.

Hòa Vy tự nhận thấy bầu không khí phòng ăn xấu hổ, ánh mắt cô lia nhanh qua Tô Nhiễm, cười khẩy một tiếng, “Thế nào? Chị về, em rất thất vọng phải không?” Sau đó, ánh mắt cô cực kỳ tự nhiên lướt xuống Lê Minh Vũ, dịu dàng thế chỗ cho lạnh lùng.

Tô Nhiễm bị những lời này làm nghẹn ngào, nhất thời cô ngỡ người không biết làm sao cho phải, đối mặt với sắc sảo của Hòa Vy, cô vô lực chống đỡ. Đã lâu như vậy, cô chưa gặp lại Hòa Vy, vì cô không có mặt mũi để gặp chị gái mình, dù nói thế nào thì cô vẫn là người đoạt đi người đàn ông mà Hòa Vy yêu nhất.

Bàn tay hơi run rẩy được bàn tay đàn ông ấm áp nắm chặt, cô kinh ngạc cúi đầu, lại thấy Lê Minh Vũ khẽ nhếch miệng cười, giọng nói trầm thấp cất lên, “Được rồi, em ngồi xuống ăn đi.”

Lòng Tô Nhiễm như được sưởi ấm, mỉm cười ngồi xuống.

Hòa Vy vô thức siết chặt tay, cau mày lại. Bạch Sơ Diệp ngồi đối diện vội vàng chen vào, “Tiểu Vy, con qua đây ngồi bên dì Diệp này.”

“Cám ơn, nhưng con không thích ngồi kế hồ ly tinh dùng cơm. Con ngồi ở đây.” Hòa Vy không chút khách khí châm chọc, kéo ghế bên tay phải Lê Minh Vũ ngồi xuống.

Bạch Sơ Diệp bối rối mở to miệng, không nói gì.

Hòa Tấn Bằng thấy vậy, liền không vui cau mày, “Nhiều ghế như vậy, làm sao con cứ một mực phải ngồi ghế đó?”

“Ba, con quen ngồi bên tay phải Minh Vũ khi ăn cơm rồi.” Hòa Vy thoáng cười, nụ cười lộ ra ý muốn trả thù.

Hòa Tấn Bằng đè nén lửa giận.

Bạch Lâm ngồi cạnh bày ra bộ dạng xem kịch vui, “Thú vị thật, bên cạnh cậu bây giờ là hai cô con gái nhà họ Hòa, người ngoài nhìn vào thấy rõ cậu hưởng hết hạnh phúc rồi còn gì. Ày, tôi lại thấy rất hiếu kỳ. Nếu bây giờ để cậu chọn lựa lần nữa, cậu sẽ chọn Tiểu Nhiễm hay Tiểu Vy?”

“Bạch Lâm, cậu ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì lên lầu cho tôi!” Hòa Tấn Bằng thấy vậy càng thêm không vui.

Bạch Sơ Diệp ngồi cạnh cũng vội vàng khuyên: “Em bớt nói lại đi, còn sợ chưa đủ loạn sao?” Nói xong, nhìn Tô Nhiễm cười, “Đừng trách cậu con nha. Cậu con hay ăn nói thiếu suy nghĩ...”

“Không đâu, con thấy vấn đề này của cậu rất có ý nghĩa.” Hòa Vy chợt cười, hiếm khi cô phối hợp với Bạch Lâm được một lần, thân thể vô cùng tự nhiên ghé sát vào cánh tay Lê Minh Vũ, giọng điệu trở nên dịu dàng, “Minh Vũ, anh không ngại nói một chút chứ?”

“Tiểu Vy, con đang quấy gì vậy? Hôm nay là em gái và em rể con về thăm nhà mình sau ngày cưới [1]. Con đừng ở đây gây sự nữa.” Hòa Tấn Bằng hắng giọng, đè nén lửa giận, rồi cố ý nhấn mạnh sự thực là Lê Minh Vũ và Tô Nhiễm đã kết hôn.

[1] Ở đây Ân Tầm dùng “ ” (hồi môn). Từ này để chỉ người con gái sau khi lấy chồng, cùng chồng về nhà cha mẹ mình để bái kiến.

Hòa Vy chẳng những không ngừng, trái lại càng táo tợn hơn, “Ba, con làm gì mà gây sự? Con nói đùa không được sao?” Nói rồi cô nhìn Tô Nhiễm, hơi nheo mắt, “Tiểu Nhiễm, trước đây chị em mình không phải hay nói đùa với nhau sao? Lúc em biết chị cặp bồ còn chọc chị là mê trai, rồi nói cái gì mà ít hôm nữa gặp anh rể, đem bộ dạng nhớ nhung của chị kể hết cho anh rể nghe. A đúng rồi, vậy bây giờ em có nói cho Minh Vũ biết chị đã từng nhớ anh ấy biết bao chưa?”

“Chị...” Tô Nhiễm biết Hòa Vy cố tình làm khó mình, sống mũi cô cay cay. Cô cũng không ngờ lại yêu phải người đàn ông của chị mình, nhưng mà, ai có thể kiểm soát được phần tình cảm sai trái này?

Hòa Vy thấy thế thì cười nhạt, cả người càng dán sát anh hơn, “Minh Vũ, Tiểu Nhiễm bình thường vẫn hay mau nước mắt trước mặt anh ư? Nhưng em biết anh ghét nhất chính là loại phụ nữ hễ động một tí thì khóc.”

“Tiểu Vy, con về phòng mình đi!” Hòa Tấn Bằng ra lệnh.

“Ba, ba không thể bắt công với con như vậy, con...”

“Thực ra, vấn đề này cũng không có gì khó trả lời.” Lê Minh Vũ lên tiếng cắt ngang Hòa Vy. Anh buông cốc thủy tinh trong tay xuống, khẽ cười, “Lời nói vừa rồi của cậu hơi quá, con Lê Minh Vũ cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, không có bản lĩnh để hưởng hết phúc như vậy, cho nên nếu chọn một lần nữa, con nghĩ con vẫn chọn Tô Nhiễm.”

Tô Nhiễm sững sờ nhìn Lê Minh Vũ, anh lại khẽ mỉm cười, đặt một miếng bò bít tết vừa cắt tỉ mỉ vào đĩa của cô, động tác lưu loát liền mạch tỏ ra tự nhiên như vậy, hiển nhiên làm Hòa Vy ngồi cạnh sắp phát điên.

“Minh Vũ, anh...”

“Cậu, người một nhà hiếm có dịp sum vầy, lời nói không hại đến bữa ăn nhưng ảnh hưởng đến tình cảm trong nhà thì không tốt. Vấn đề này cháu chỉ trả lời một lần để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu.” Lê Minh Vũ không để ý đến ánh mắt kinh hoàng của Hòa Vy ngồi cạnh, mà thản nhiên cười nói với Bạch Lâm ở đối diện, nhưng trong lời nói nụ cười lại mang theo hàm ý cảnh cáo.

Bạch Lâm dường như hiểu ra, nhún vai không nói gì nữa.

“Được rồi được rồi, dùng cơm thôi.” Bạch Sơ Diệp vội vàng xoa dịu.

Trên bàn cơm lại khôi phục không khí hòa hợp vừa rồi, phải nói còn hòa hợp hơn cả lúc này. Suốt quá trình, Lê Minh Vũ nói cười rôm rả cùng Hòa Tấn Bằng, nhưng cũng không quên gấp đồ ăn cho Tô Nhiễm. Hòa Tấn Bằng nhìn mà vui mừng.

Hòa Vy dường như cũng kìm nén, vài lần Tô Nhiễm thử nói chuyện cùng cô nhưng đều bị bộ dạng lạnh như băng của cô dập tắt. Tô Nhiễm bất giác cảm cốc thủy tinh, đầu óc nhanh chóng nghĩ cách xoa dịu quan hệ với Hòa Vy, càng tự hỏi biến hóa bất thành linh của Lê Minh Vũ.

Đang nghĩ ngợi, bên tai vang lên tiếng nói tràn đầy từ tính của Lê Minh Vũ...

“Dạ dày em không khỏe. Anh không phải đã nói không cho em uống rượu rồi sao?”

Tô Nhiễm theo bản năng quay đầu nhìn Lê Minh Vũ, rồi lại chìm đắm vào đôi mắt sâu thẳm như đáy đại dương của anh, tùy ý anh giành cốc thủy tinh đặt sang một bên. Lê Minh Vũ tràn trề cưng chiều khẽ nhéo mũi cô, hết như đang dung túng một bé con không nghe lời.

Khuôn mặt cô bỗng dưng đỏ bừng, hương hờ phách dịu nhẹ khiến lòng cô rối bời.

Hòa Vy ngoài dự đoán không hề tỏ ra tức giận, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Tô Nhiễm bị dịu dàng chưa bao giờ có của Lê Minh Vũ quấy nhiễu cả lòng, tay cô run rẩy, bộ đồ ăn thoáng cái rơi xuống đất.

“Coi em kìa, không cẩn thận gì hết.” Lê Minh Vũ cười cưng chiều, vừa muốn khom người...

“Để em tự làm.” Tô Nhiễm nhu hòa nói, cười dịu dàng nhìn anh rồi khom người nhặt bộ đồ ăn.

Nụ cười hạnh phúc lan tràn từ môi đến lông mày, nhưng khi nhìn đến cảnh dưới bàn thì đột nhiên ngưng trệ.

Dưới bàn ăn, đôi chân thon dài gợi cảm của Hòa Vy đang quỳn rũ quăn chéo lên đùi Lê Minh Vũ, nhẹ nhàng cọ sát vào quần tây trắng thơm của anh, dường như không chút nào sợ Tô Nhiễm nhìn thấy, ngược lại càng như rắn quăn chặt hơn.

Một đạo sấm sét tàn nhẫn nện thẳng vào đầu cô, Tô Nhiễm chỉ cảm thấy choáng váng, ngay cả đường nhìn cũng trở nên mơ hồ không rõ, hít thở thoáng chốc dồn dập. Trong mắt cô lúc này chỉ còn lại hình ảnh Hòa Vy mạnh dạn quỳn rũ quăn lấy chân Lê Minh Vũ.

Như đang cố ý diễn cho cô xem, Hòa Vy càng táo tợn hơn nữa. Bàn tay Hòa Vy thoáng duỗi ra, lướt dọc theo bên phải xuống hạ thân giữa hai chân Lê Minh Vũ, vô cùng chính xác phủ lên, vuốt ve, trêu đùa...

Tô Nhiễm đứng phắt dậy, sắc mặt cô trắng bệch, cả người cô phát run.

Tuy cô chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ, nhưng cũng biết Hòa Vy đang làm gì. Hòa Vy, họ làm sao có thể...

“Sao vậy em?” Thần sắc Tô Nhiễm tái nhợt bị Lê Minh Vũ cười vắn lại, bàn tay thon dài dịu dàng vỗ về hoang mang của cô, nụ cười trên môi anh luôn ung dung như vậy, hết như anh đứng ngoài sự việc.

Tô Nhiễm nhìn anh chăm chú, nụ cười của anh cùng với độ ấm từ bàn tay anh chẳng những không làm cô cảm động mà trái lại càng làm cô phát run.

Hồi lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình, như động vật thân mềm bị rút sống lưng, cô run rẩy vô lực, “Bộ, bộ đồ ăn dơ...” Nếu không phải sợ ba hoài nghi, cô đã rời khỏi bàn ăn từ lâu.

Trái tim cô sớm đã tan vỡ, máu chảy cạn khô để lại đau đớn vô bờ.

Lê Minh Vũ bắt giắc cong môi.

Hòa Tấn Bằng không biết, nghe xong liền cười to, “Con bé này, bộ đồ ăn dơ thì có gì mà khấn trương vậy. Người đâu, đổi bộ đồ ăn mới cho cô ba.”

Tô Nhiễm cắn chặt răng...

*

“Tiểu Nhiễm à, con nói thật với ba đi, Minh Vũ có tốt với con không?” Ăn tối xong, Hòa Tấn Bằng trò chuyện với Lê Minh Vũ rồi sau đó gọi Tô Nhiễm vào phòng sách.

Tô Nhiễm mở miệng, hồi lâu sau cô gật đầu, đè nén nỗi đau trong lòng, khẽ nói, “Dạ, rất tốt.”

Hòa Tấn Bằng nghe vậy, lúc này mới thở dài một hơi, “Xem ra Lê Minh Vũ rất quan tâm con, nếu không sẽ không vì con mà bị thương, lại càng không thể ở trên bàn ăn mà bảo vệ con như vậy. Tiểu Nhiễm à, chỉ cần Minh Vũ thật lòng thật dạ đối với con là ba an tâm rồi, có thể giúp con tìm được nơi tốt để nương tựa, áy náy của ba cũng bớt phần nào. Con không cần lo lắng chị con. Sau này, ba sẽ khuyên nó bớt phóng túng tùy ý lại, nhưng con cũng phải thông cảm cho nó, dù sao nó thật sự rất yêu Minh Vũ.”

“Ba, ba yên tâm đi ạ. Là con có lỗi với chị, con làm sao có thể trách chị được.” Tô Nhiễm run rẩy đáp. Tất cả đều do cô chọn lựa, dù là thống khổ cũng phải chịu đựng. Cô nhớ rõ khi đó ông hỏi cô muốn gì, cô hết sức khẳng định nói với ông rằng cái gì cô cũng không muốn, cô chỉ muốn Lê Minh Vũ.

Không ngờ ông thật sự chấp nối nhân duyên cho cô, càng không ngờ Lê Minh Vũ sẽ chủ động đến nhà cầu hôn, có lẽ mọi thứ đều nhờ vào ông. Khi hai người kết hôn, ông mới biết quá khứ của Lê Minh Vũ cùng Hòa Vy, nhưng tất cả đều đã chậm.

Cô vẫn nhớ thần sắc của ông lúc đó, cũng nhớ kỹ Hòa Vy vô cùng vui vẻ khi nghe cô sắp kết hôn, chuẩn bị quà tặng cho cô, nhưng trong khoảng khắc nhìn thấy Lê Minh Vũ ở nơi tổ chức lễ cưới, Hòa Vy hoàn toàn sụp đổ.

Tô Nhiễm biết bản thân mình là người xấu, là người xấu cướp đi bạn trai của chị mình. Tới tận bây giờ, cô vẫn không rõ khi đó mình nghĩ thế nào, là bị tình yêu làm ục mị đầu óc, hay là lòng cô thật sự mất cân bằng? Cô không biết, có lẽ cô đúng là một người không đáng để được tha thứ, cho nên, cô cần bị nghiêm phạt.

Hòa Tấn Bằng không biết suy nghĩ trong lòng cô, vỗ nhẹ tay cô, nói: “Chỉ cần con hạnh phúc, ba mới vui vẻ, mọi chuyện đều đã là quá khứ. Nhưng phụ nữ vẫn phải vì bản thân mình mà suy tính mới được. Minh Vũ là một người đàn ông phụ nữ khó nắm bắt, con phải chừa lại chút tâm tư ỉn.”

Nước mắt của Tô Nhiễm chực trào ra, nhưng vẫn nén lại, khẽ gật đầu cười.

*

Từ phòng sách đi ra, Tô Nhiễm hít sâu. Thật lòng mà nói, cô bây giờ không biết nên đối mặt với Lê Minh Vũ thế nào, anh rốt cuộc muốn làm gì? Vừa định xuống lầu, cô lại nghe phòng trong cùng có tiếng động, cô vội lan can bước nhẹ lên phía trước. Cửa phòng khép hờ, âm thanh từ bên trong truyền tới.

Tô Nhiễm chỉ cảm thấy kỳ lạ, nghe kỹ hơn mới biết là tiếng động của Hòa Vy, trái tim cô kinh hoàng, ánh mắt chăm chú nhìn vào kẽ hở nơi cánh cửa.

Qua kẽ hở, Hòa Vy ôm chặt Lê Minh Vũ, như một đứa trẻ bất lực khóc nức nở trong lòng anh, vừa khóc vừa đánh vào người anh, “Vì sao? Vì sao anh muốn nó mà không phải em?”

Lê Minh Vũ quay lưng về cửa, anh không ôm Hòa Vy nhưng cũng không đẩy cô ra, bóng lưng cao lớn của anh hờ hững đập vào mắt Tô Nhiễm.

Hòa Vy lau nước mắt, hai tay ôm chặt lấy anh, phút chốc đôi môi đỏ mọng chạm vào bờ môi mỏng của anh, như một con cá đói khát...

Tô Nhiễm đột nhiên run rẩy, cô trốn vào góc cửa, che miệng mình lại, độ lạnh từ vách tường sau lưng chui vào lòng cô. Nước mắt lăn dài, từng giọt từng giọt rơi xuống sàn đá cẩm thạch màu đen...

27. Q.2 - Chương 6: Đạo Lý Hiên Nhiên

Đêm tối yên tĩnh mà đáng sợ.

Khoảng sân ngoài cửa sổ đã lên đèn, chiếu sáng cho từng bông tuyết tung bay trên bầu trời. Trên sofa phòng khách, Tô Nhiễm cuộn mình lẳng lặng ngồi giải ô chữ. Sau khi lấy Lê Minh Vũ, giải ô chữ hình như đã thành một phần quan trọng trong cuộc sống của cô. Nhưng đêm nay, từ nhà họ Hòa về đến bây giờ, dù cho đã điền được bao nhiêu chữ, trái tim cô vẫn hỗn loạn, vẫn đau nhức, khóe mắt cô ửng đỏ, cô cắn chặt môi nhưng nước mắt cứ thế lăn dài trên gương mặt cô.

Giữa rừng chữ nghĩa rậm rạp chỉ còn hình ảnh Lê Minh Vũ và Hòa Vy ôm hôn nhau. Cô rất muốn suy nghĩ từ góc độ của Hòa Vy, suy nghĩ khi Hòa Vy mất đi Lê Minh Vũ thì đau lòng biết bao, thấy thái độ của Lê Minh Vũ thì Hòa Vy khổ sở đến nhường nào, thế nhưng, Tô Nhiễm không cách nào kiềm chế nỗi đau của bản thân mình. Thì ra tận mặt chứng kiến người đàn ông mình yêu thương triền miên cùng người phụ nữ khác sẽ đau đớn như vậy. Trước khi gặp Lê Minh Vũ, cô cho rằng những tình tiết, diễn biến tâm lý kiểu này chỉ diễn ra trong tiểu thuyết hoặc phim ảnh, chẳng qua chỉ là tình tiết để lấy đi nước mắt của người xem.

Cô không biết bản thân làm sao để trở về, cô chết lặng suốt dọc đường, ngay cả đầu ngón tay cô cũng trở nên tê dại.

Chị Hoa giúp việc đi đến, thấy thế nhẹ giọng hỏi, “Cô chủ, cô làm sao vậy ạ?”

Tô Nhiễm vội vàng lau nước mắt, “Tôi không sao.”

Chị Hoa hoài nghi nhìn cô cũng không hỏi thêm gì, hắng giọng nói: “Cô chủ, cậu Lê kêu tôi tới gọi cô.”

Tô Nhiễm ngây ngẩn, “Anh ấy không phải đang ở phòng sách sao?”

“Dạ không, cậu Lê đang ở trong phòng tắm. Còn cái này...” Chị Hoa đưa khăn và áo choàng tắm sạch đến trước mặt Tô Nhiễm, “Nhờ cô đưa cậu Lê ạ.” Nói xong liền bỏ đi.

Tô Nhiễm sững sờ nhìn khăn và áo choàng tắm trong tay, anh có ý gì?

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

Nhiệt độ phòng tắm tăng cao.

Thành thật mà nói, Tô Nhiễm không hề muốn bước vào, bởi vì Lê Minh Vũ đang ngâm mình trong bồn tắm rộng lớn, chỉ cần lại gần một chút thì có thể thấy rõ ràng “khung cảnh” dưới nước. Cô đỏ mặt, đặt áo choàng tắm sang một bên, cả quá trình cô không dám giương mắt lên dù chỉ là một chút, hơn nữa lòng cô thực sự vẫn thấy khó chịu, thân nhiên nói, “Em để đồ ở đây. Một lát anh thay là được rồi.” Làm xong, cô liền xoay người đi.

“Tôi cho em đi rồi à?” Phía sau, Lê Minh Vũ lười biếng cất tiếng.

Tô Nhiễm dừng chân, cả trái tim cô treo lơ lửng, cảm giác khẩn trương chợt thay thế cho nỗi đau trong lòng.

“Qua đây.” Anh nặn ra hai chữ ngắn gọn.

Tô Nhiễm xoay người, nhưng lúng túng không dám ngẩng đầu. Dù sao từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với “người đàn ông khỏa thân” như vậy, “Em có chuyện phải làm, em...”

“Tắm cho tôi.” Anh bực mình cắt ngang cô.

“A?” Tô Nhiễm kinh hãi, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, thoáng chốc tầm nhìn rơi vào nửa người trên cường tráng của Lê Minh Vũ. Làn da anh màu đồng quyến rũ, cơ bắp săn chắc mạnh mẽ như thần mặt trời Apollo trong thần thoại Hy Lạp, những giọt nước còn vương trên vòm ngực, lỏng lẻo theo từng đường cong.

Cô vô thức lùi lại, hít một hơi, vội vàng thu lại tầm nhìn. Từ khi kết hôn với anh đến giờ, cô chỉ toàn thấy anh trong hình tượng đồ vest giấy da, còn “tiếp xúc thẳng thắn” như hôm nay là lần đầu tiên. Cô biết vóc người anh rất đẹp, nhưng không ngờ sẽ đẹp đến mức khiến cô không dám nhìn thẳng. “Tại sao em phải tắm cho anh?” Cô bất giác hỏi vặn lại anh.

Dường như không ngờ cô sẽ cãi lại, Lê Minh Vũ sững sốt, ngay lập tức đôi môi mỏng khê cong, anh giơ cánh tay trái bị thương lên, “Nguyên nhân rất đơn giản, tôi vì em mà bị thương. Thế nào, sợ tôi ăn em?”

Tô Nhiễm thoáng chốc khó thở.

“Em yên tâm...” Lê Minh Vũ hơi dựa ra sau, không nhanh không chậm lên tiếng, “Dù tôi có ăn em, thì cũng là đạo lý hiển nhiên.”

28. Q.2 - Chương 7: Yêu Thật Lòng

Tô Nhiễm cứng đờ, chăm chú nhìn người đàn ông trong bồn tắm lớn, thấy ánh mắt thâm thúy của anh thoáng hiện lên ý bốn cột như có như không, một nỗi giận không tên bất giác nổi lên trong cô. Cô nắm chặt tay, thậm chí hít thật sâu để bản thân trấn tĩnh lại. Cô yêu anh là thật, nhưng không có nghĩa phải yêu đến mức phát điên phát rồ trước mặt anh.

Tâm tư của anh cô không cách nào suy đoán, khi thì xa cách như người lạ, khi thì gần gũi như người chồng tuyệt vời, đâu mới đúng là bộ mặt thật của anh? Hay cả hai đều không phải. Cô cắn răng bước lại, anh là người chồng danh chính ngôn thuận của cô, vậy cô còn gì phải kiêng dè?

Thành bồn tắm rộng rãi, đủ cho cô ngồi xuống, cô cố sức để đôi mắt mình chỉ tập trung vào nửa người trên của anh. Cô vẫn duy trì ưu tư, cẩn thận tránh vết thương, lau nửa người trên giúp anh.

Lòng bàn tay mềm mại vì sữa tắm mà càng thêm trơn nhẵn, Tô Nhiễm có thể cảm nhận được cơ bắp săn chắc và cường tráng của anh, nước theo cổ tay trắng nõn của cô chảy xuống ngực Lê Minh Vũ, phác họa trôi chảy từng đường cong trên cơ thể anh.

Cả quá trình cô đều dốc sức ra lệnh cho bản thân không được nghĩ ngợi miên man, cũng không được nhìn lung tung, nhưng cơ bắp rắn chắc dưới lòng bàn tay vẫn khiến gò má cô đỏ ửng, trái tim đập dồn dập, không cần soi gương cô cũng biết sắc mặt mình xấu hổ nhường nào, cô lơ đãng nâng mắt nhìn anh nhưng không ngờ anh lại đang chăm chăm nhìn cô, đôi mắt luôn trầm lặng kia thấp thoáng tối tăm khiến cô bất an.

Tô Nhiễm cố nén sợ hãi, dời tầm nhìn về lớp sữa tắm, cổ họng cô lại bất ngờ khô rát. Cô biết, anh vẫn chưa rời mắt khỏi cô.

Hồi lâu sau, Tô Nhiễm thấy đã làm gần xong, cô cầm vòi hoa sen mở nước. Nước chảy dày đặc trên làn da màu đồng của Lê Minh Vũ, cơ thể trắng kiện càng thêm nổi bật dưới ánh đèn pha lê.

Trong phòng tắm, sự gượng gạo luôn ngấm hiện diện.

Ngay khi Tô Nhiễm sắp khóa vòi hoa sen, Lê Minh Vũ thản nhiên lên tiếng, “Hôm nay, em đã thấy hết?”

Cô bàng hoàng nhìn thẳng vào đôi mắt khó nắm bắt kia, trong đôi mắt đen láy như đá quý lóe lên ánh sáng tăm tối kín đáo.

“Phải, em đều thấy hết.” Tô Nhiễm hít sâu một hơi, rồi bình thản trả lời.

Lệ Minh Vũ im lặng, khó hiểu nhìn cô.

Lần này, Tô Nhiễm không chọn trầm mặc giống anh nữa, cô nhìn anh nói khẽ: “Lúc đó anh muốn em thế nào? Muốn em lật đổ bàn ăn? Hay là chạy ào vào phòng âm ỉ một trận với hai người? Em không làm, vì không muốn ba em khó xử, đây cũng là tôn nghiêm em giữ cho anh và Hòa Vy.”

Lệ Minh Vũ hơi nheo mắt, lần đầu tiên anh nhìn thấy một Tô Nhiễm như vậy, một Tô Nhiễm có thể ung dung nhiều lời trước mặt anh, có thể đem hờn tủi trong lòng mà tự nhiên bộc bạch. Ánh mắt rơi vào khuôn mặt cô, rồi dọc theo sống mũi xinh đẹp xuống phía dưới. Bụi nước vòi hoa sen hơi ngấm ướt mái tóc xoăn dài, những hạt nước trong suốt đọng lên xương quai xanh trắng nõn gợi cảm, tựa như vô số chấm nhỏ nơi chân trời trên người cô.

Bàn tay cô chu đáo tẩy sạch sữa tắm trên người anh, cảm giác nồn nà khiến cảm giác xao động quen thuộc nhất trong anh trỗi dậy một cách dễ dàng. Anh đối với cô lạnh lùng vì cô chẳng qua chỉ là người vợ mà Hòa Tấn Bằng kiên quyết gả cho anh, anh đối với cô hờn tình giả ý vì anh không muốn người ngoài biết cuộc hôn nhân này có bao nhiêu buồn cười. Anh có thể dung túng bản thân mình lơ là cô, phiền chán cô nhưng anh cực kỳ ghét loại cảm giác này, loại cảm giác...trời sinh giữa đàn ông và phụ nữ.

Đang nghĩ ngợi, anh nghe thấy Tô Nhiễm khẽ thở dài. Cô cầm khăn ẩm nhẹ nhàng lau cánh tay bị thương giúp anh, giọng nói cô dịu dàng kỳ ảo, “Em biết anh chán em, cũng biết anh và chị em là một đôi nhưng anh phải tin em, nếu em biết anh chính là người mà chị em một lòng một dạ muốn lấy, thì dù em có yêu anh nhiều đến thế nào, em cũng tuyệt đối không nói với ba.”

Tô Nhiễm hiểu rõ, cô và Hòa Vy đã không thể quay lại như trước. Nếu thời gian có thể đảo ngược, cô thà rằng trở về thời gian trước khi gặp Lệ Minh Vũ lần nữa. Cô chỉ là một người con gái bình thường không thể bình thường hơn, dù từng trải biết bao khó khăn, cô vẫn sẽ nằm mơ mình là nàng lọ lem gặp được chàng bạch mã hoàng tử trong cổ tích. Kết quả cô thật sự gặp được anh, phong thái anh thành thực ổn trọng, khi anh làm việc thì tập trung nghiêm túc, giọng nói anh dễ nghe trầm thấp khi ra lệnh, hương hổ phách dịu nhẹ trên người anh. Tất cả mọi thứ đều khiến cô say mê, biết rõ yêu một người đàn ông như vậy sẽ rất khổ cực nhưng cô vẫn cứ không thấy hối hận mà tiếp tục yêu anh.

Tô Nhiễm biết cuộc hôn nhân này là sự nỗ lực vô cùng to lớn của ba cô, tuy không muốn thừa nhận cái gọi là “hôn nhân chính trị”, nhưng cô không thể lừa mình dối người phần lợi ích mang lại cho đôi bên. Lệ Minh Vũ có thể chủ động tới nhà cầu hôn, cô hạnh phúc đến phát điên; anh đề nghị đám cưới đơn giản cô liền bằng lòng, thậm chí ở giáo đường làm đám cưới cũng chỉ có một mình ba cô tham gia, cô cũng không bận tâm; anh thích mọi thứ đều màu tối, cô liền chủ động trang trí toàn bộ phòng tân hôn thành màu tối, ngay cả ga trải giường cũng là màu tối.

Cho đến khi hạnh phúc sắp tới gần, chị Hòa Vy lại chủ động nói với cô, Lệ Minh Vũ là người đàn ông mà chị cô muốn lấy, là anh rể của cô. Thế giới trong cô phút chốc sụp đổ, cả tháng đó cô hầu như chết lặng.

Cô không rõ Lệ Minh Vũ nói thế nào với Hòa Vy, cô cũng muốn vứt bỏ nhưng đến giây cuối cùng cô không cách nào buông tay. Nhiều lần cô muốn nói sự thật với ba nhưng rồi kìm lại. Cô rất hiểu Hòa Vy, tình yêu của Hòa Vy có muôn hình vạn trạng, thậm chí có lần Hòa Vy sẽ kết hôn ngay lập tức nhưng vào ngày cưới Hòa Vy lại chạy đi du lịch. Cô luôn thầm mong, biết đâu Lệ Minh Vũ và Hòa Vy cũng chỉ là tình yêu qua đường.

Hôn lễ vẫn cử hành như thường lệ. Vào ngày kết hôn, Hòa Vy suýt nữa đã giết cô, khi đó cô mới nhận ra, hóa ra lần này Hòa Vy thật lòng.

“Em cho rằng, tôi vì Hòa Vy mà ghét em?” Cánh tay phải của Lệ Minh Vũ khoát lên thành bồn tắm lớn, nghe cô nói xong thì hờ hững buông lời.

Tô Nhiễm dừng động tác, nhìn anh một lúc lâu cong môi cười, nụ cười chứa đầy bất đắc dĩ, “Xem ra, mặc kệ anh vì cái gì, chuyện anh ghét em là sự thật.”

Lệ Minh Vũ nheo mắt, đôi mắt sâu thẳm ngẩng ngẩng.

“Trước đây, anh từng gặp mẹ em?” Tô Nhiễm đột nhiên hỏi.

Anh nhíu mày, lạnh lùng nói, “Chưa từng.”

“Vậy em thực sự đoán không ra nguyên nhân anh ghét em. Hay là, cái anh ghét không phải là em, mà là cảm giác khó chịu cuộc hôn nhân này mang lại.” Giọng nói Tô Nhiễm vẫn mềm nhẹ như trước.

“Em thực sự tự tin như vậy?” Lê Minh Vũ nghe xong, khóe môi hơi nhếch lên châm chọc.

“Không phải em tự tin mà là em yêu anh.” Tô Nhiễm can đảm nhìn anh, ánh mắt yên ổn mà bình tĩnh, như ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ, lẳng lặng tỏa sáng.

“Em không quan tâm cuộc hôn nhân này bị lợi ích làm bẩn, bởi vì đối phương là anh. Anh không yêu em nhưng em không quan tâm, bởi vì chỉ cần nhìn thấy anh là em đã rất hạnh phúc. Trong mối tình này, em toàn tâm toàn ý để yêu, yêu đến khổ cực. Em không rõ tình cảm giữa anh và chị em là thế nào, em chỉ biết là em yêu anh, đau khổ dè dặt yêu anh. Em lo được lo mất, mỗi một ngày đều sống trong hoang mang, em khát vọng được thấy bóng dáng của anh, nhưng lại sợ thấy hình bóng anh lạnh lùng. Em không biết trong mắt anh em là người thế nào, em chỉ biết rằng anh là người đàn ông mà em yêu nhất trong cuộc đời này, người đàn ông em yêu đến đau đớn nhất. Thế nhưng, đáng giá...dù có một ngày, chúng ta thật sự phải buông tay, em vẫn muốn cảm ơn anh, cảm ơn đã có một người như vậy, có thể cùng em trải qua năm tháng đẹp nhất trong cuộc đời, để em có thể nhớ, để em có thể khó quên...”

Cô ngừng nói, thu mắt lại, hàng mi dài che khuất đôi mắt đang dần đỏ hoe, cổ họng nghẹn ngào.

29. Q.2 - Chương 8: Nguy Hiểm Rình Rập

Bụi nước dần thấm ướt đôi mắt cô.

Cô không nói nữa, cũng không tiếp tục nhìn anh, hơi nóng từ vòi hoa sen trong tay làm cả phòng tắm mờ mịt hơi sương.

Lê Minh Vũ liên tục nhìn cô, nghe những lời cô chưa bao giờ nói qua, nhìn viên mắt cô dần đỏ ửng, hàng mi dài run nhẹ như đôi cánh ve sầu ngày thu. Anh chưa từng nghĩ có lúc cô sẽ nói những lời như vậy với anh.

Một giọt nước mắt lóng lánh trong suốt lăn dài từ hốc mắt đến hai má cô.

Anh vô cớ buồn bực, giọt nước mắt kia như một con dao nhỏ đâm vào ngực anh. Anh nhíu mày, loại buồn bực đột ngột này vẫn không hề tản đi. Chết tiệt, cô khóc gì chứ!

Tô Nhiễm nhanh chóng lau nước mắt, thấy anh nhíu mày nhìn trân trân bản thân, cô cắn môi xấu hổ nói, “Đã tắm xong rồi.”

Lê Minh Vũ vẫn không đứng dậy, ngược lại anh giơ cánh tay lên. Lòng bàn tay dày rộng vén mái tóc dài đang rũ trên khuôn mặt, ánh mắt cầu kính dần được thay bằng thần sắc trầm ngâm.

Tô Nhiễm ngẩn người, độ ẩm và mùi hương từ đầu ngón tay của anh len lỏi vào hô hấp của cô, khiến phút chốc cô chỉ muốn trốn tránh, anh chưa bao giờ chủ động chạm cô như vậy.

“Em, em lấy khăn tắm giúp anh.” Nói xong, cô liền muốn đứng lên.

Bàn tay của người đàn ông vô cùng mạnh mẽ kiềm cô lại, anh hơi tăng thêm lực làm cả người cô không thể không ngã vào anh.

Tô Nhiễm tránh không được, thấy anh ngồi thẳng dậy, cô sợ hãi giơ bàn tay theo bản năng chống lên bả vai mạnh mẽ của anh. “Minh Vũ...”

Hiển nhiên Lê Minh Vũ không định buông tha cô, tiếp tục kéo cô về trước, khuôn mặt anh tuần hướng lại gần cô. Tô Nhiễm bỗng trợn to hai mắt, nhìn khuôn mặt anh đang ở trước mắt ngày càng gần, ngay cả hít thở cũng ngừng lại, trái tim thoáng chốc bật ra khỏi lồng ngực, bờ môi run rẩy.

Khi đôi môi mỏng của Lê Minh Vũ gần khít chặt lên bờ môi đỏ mọng của cô, cô bất giác quay mặt sang bên, độ ẩm của đôi môi anh chạm vào má cô, thiêu đốt da thịt cô. Trời ạ! Anh, anh muốn làm gì? Cô chưa chuẩn bị tâm lý gì cả.

Cô không phối hợp dường như làm anh không vui. Bàn tay anh giữ chặt ót cô, khiến cô đành phải nhìn anh. Lần này cô trừng to mắt nhìn bờ môi anh chính xác hạ xuống...

Nụ hôn của anh tràn ngập mạnh mẽ cùng bá đạo, dọa Tô Nhiễm hoảng loạn, ngay tức khắc cả người cô nóng rang, gương mặt cô đỏ bừng như cà chua, rồi bỗng chốc đôi mắt cô trừng to hơn nữa, cô kinh ngạc thở dốc, trái tim cô đập mạnh rộn ràng.

Hô hấp của Lê Minh Vũ càng thêm ồ ồ, môi cô ngọt ngào mềm mại như thạch trái cây, chỉ lướt qua thì không cách nào thỏa mãn. Bàn tay giữ chặt ót cô, chậm rãi chuyển xuống dưới, cánh tay phải thì vững chãi ôm lấy vòng eo thon thả của cô, nụ hôn trở nên càng lúc càng sâu.

Tô Nhiễm say mê, trái tim đập loạn nhịp song cũng đầy rung động ngọt ngào. Cô từ từ nhắm mắt, ngốc nghếch thuận theo đòi hỏi của Lê Minh Vũ. Hóa ra hôn người đàn ông mà mình thương yêu thật sự rất tuyệt vời, tuyệt vời đến nỗi dường như xung quanh đều tràn ngập những cánh bướm đủ màu sắc. Hương hổ phách dễ ngửi khiến cô quên cả hít thở. Cô giống như một đứa trẻ sắp chết đuối thì vớ được cột gỗ là Lê Minh Vũ, mất đi anh, cô không cách nào để sống sót.

Đầu lưỡi nóng bỏng của anh luồn vào đôi môi đỏ mọng, lướt qua hàm răng của cô, bàn tay anh thon dài chui vào quần áo cô, lòng bàn tay nóng bỏng chạm vào da thịt cô, làm cô không khỏi run lên, hít thở vội vã giữa kẻ răng bật thành tiếng, toàn thân cô mềm nhũn xụi vào lòng anh, bàn tay chặn trước lồng ngực anh đã mất đi sức lực từ lâu.

Anh động lòng rồi sao? Cho nên mới hôn cô?

Khi cô sắp tắt thở, Lê Minh Vũ lại buông cô ra. Tay anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ánh mắt và nhiệt độ đều tỏa ra tia sáng tối tăm không rõ. Anh nhìn cô chăm chăm, dường như cả thế kỷ trôi qua, cô mới nghe anh chậm rãi lên tiếng: "Tô Nhiễm, tôi hỏi em, có phải em không rời bỏ tôi?"

Lê Minh Vũ kéo cô lại gần hơn, gần từng chữ hỏi: "Yêu tôi, em thật sự không hối hận?"

Cổ họng Tô Nhiễm căng thẳng, khuôn mặt đỏ ửng mãi vẫn chưa bình thường. Cô hoang mang nhìn anh. Đôi mắt anh u ám ẩn giấu điều gì đó đáng sợ vô cùng, một cảm giác sợ hãi và dị dạng mà cô không hiểu. Đây vốn là một câu nói ngọt ngào thì phải? Vì sao cô nghe lại thấy không thích hợp?

Tô Nhiễm hít sâu, cố tránh khỏi vẻ mặt thâm trầm khó đoán của anh, bờ môi đỏ mọng run rẩy cất tiếng, "Phải, em không hối hận."

"Được."

Lê Minh Vũ bỗng nhiên cười, không nói tiếng nào nữa liền đứng lên, ôm Tô Nhiễm đã ngẩn ngơ từ lâu vào phòng ngủ...

30. Q.2 - Chương 9: Em Đóng Kịch Giải Hôn Chì Mình

Ánh đèn vàng nhạt hắt sáng lên cửa sổ vòm cung, bông tuyết rơi dày lây nhuộm mềm mại cho bóng đêm. Ngọn đèn trong nhà loáng thoáng như đàn đom đóm bay lượn nơi chân trời.

Ngọn đèn nơi phòng ngủ tuy mờ lung nhưng Tô Nhiễm trước sau vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Lê Minh Vũ, cô chỉ cảm thấy sau lưng mình mềm mại, anh ôm cô đặt lên giường.

Những giọt nước trên cơ thể anh thấm ướt quần áo Tô Nhiễm. Cô nhắm chặt hai mắt, như một chú thỏ sa lưới, rồi không cảm thấy bất kỳ sức nặng nào ép xuống người mình, cô e dè mở mắt. Phút chốc, trái tim cô liền đập nhanh một nhịp.

Lê Minh Vũ ngồi bên giường, anh không như hổ đói gấp gáp vồ vập con mồi, ánh mắt tối tăm dán chặt vào cô, giữa mênh mông sâu xa lộ ra tà khí cùng biếng nhác. Thấy dáng vẻ bất an của cô, anh vươn tay ra, ngón tay thon dài khê đan vào mái tóc mềm mại của cô, dễ như trở bàn tay anh làm Tô Nhiễm run rẩy.

Cô hốt hoảng không biết nên làm gì, ánh mắt của anh như muốn nuốt chửng cô. Tô Nhiễm vô thức cắn đôi môi đỏ mọng, nhưng đường nhìn lại lơ đãng rơi vào vị trí tượng trưng cho nam giới, cô bỗng trợn to hai mắt, cô nóng rực toàn thân, gương mặt cô đỏ ửng như cà chua, trống ngực đập mạnh rộn ràng, cô vội vàng nhìn lảng sang chỗ khác.

Nhưng kỳ lạ chính là dù cô có dời ánh nhìn thì trước mắt cô vẫn cứ thấp thoáng một hình ảnh. Hình ảnh của vật tượng trưng cho nam giới không e dè mà càng cao lớn hùng tráng. Cô hít thở khó khăn, cô, cô sẽ chết sao?

Đang suy nghĩ, thì cả người Lê Minh Vũ đè xuống. Tô Nhiễm vốn đang khấn trương bèn theo bản năng né tránh, cô lên thấy anh cau mày không vui. Tô Nhiễm còn chưa kịp định thần, anh liền bắt lấy tóc cô, sau đó, cô cảm thấy môi anh mạnh mẽ đè xuống.

Bờ môi cô đau đớn.

Nụ hôn của anh cuồng nhiệt mà hung hãn, mất hết sự dịu dàng như vừa nãy. Tô Nhiễm không hiểu lý do gì làm anh bỗng thô bạo như vậy, lực đạo bất ngờ khiến cô khó thở, bàn tay anh sau lưng cô càng tăng thêm sức mạnh, cô đau đến muốn hét lên nhưng lại gọi không ra tiếng.

Tai họa khủng khiếp như đang bắt đầu.

Hồi lâu sau, Lê Minh Vũ hơi buông cô ra.

“Sợ?” Hơi thở của anh khê gấp gáp, ấm nóng phớt bên tai cô, giọng nói trầm thấp của anh đầy kiềm chế, cơ thể Tô Nhiễm lại không tự chủ được phát run.

Lê Minh Vũ ngẩng đầu, lần này anh dịu dàng hôn lên cánh môi run rẩy của cô, khoe miệng anh khê nhếch. “Sợ tôi hay là sợ nó, hở?” Anh vừa nói vừa kéo tay cô thẳng xuống phía dưới.

Tô Nhiễm sợ hãi bật thành tiếng, lòng bàn tay bị vật nóng đang trướng to làm bỏng, tựa như bàn ủi là qua khiến cô run lấy bối. Tô Nhiễm muốn rút tay về nhưng lại bị anh nắm chặt hơn, theo sau là nụ hôn của anh rơi xuống. Lần này, nụ hôn của anh không còn thô bạo, môi lưỡi nồng cháy treu đùa bên gáy cô, nồng nhiệt rực cháy mơ trốn cô tan chảy.

Tô Nhiễm xụi lơ trong lòng anh, nghe được tiếng hít thở khàn đục, cô không thể không rên thành tiếng.

Ngón tay cô khê run làm vật nam tính của anh càng thâm phòng trướng. Anh bắt lấy gương mặt cô, giọng nói tràn đầy dục vọng, “Em đóng kịch giỏi hơn chị mình.”

Tô Nhiễm chấn động, đau đớn đột nhiên lan rộng.

“Tuy nhiên, chị gái em thì nhiệt tình như lửa, còn em thì giả bộ ngây thơ thuần khiết lại càng làm tôi thêm ham muốn.” Nụ cười trên môi Lê Minh Vũ tàn nhẫn và khinh thường. Anh giơ tay cởi hết quần áo trên người cô.

Cô mềm mại, trắng nõn như tuyết rơi ngoài cửa sổ, làn da cô mịn màng sáng bóng vì ngượng ngùng mà ửng hồng mê người, khuôn ngực đầy đặn hít thở phập phồng, gắt gao khóa chặt tầm mắt của Lê Minh Vũ, khiến đôi mắt anh càng thêm sa sầm, yết hầu anh giật cục.

Chết tiệt, anh chưa bao giờ nghĩ cô lại đẹp như vậy...

31. Q.2 - Chương 10: Sự Chán Ghét Của Lê Minh Vũ

“Tô Nhiễm, em khó chịu càng thêm kiều diễm, còn phóng đảng hơn cả chị mình!” Lời lẽ nồng nhiệt cùng tàn nhẫn châm chọc cất lên, ngón tay anh không an phận bắt đầu lướt xuống dưới tiến công.

Tô Nhiễm bất giác cắn chặt bả vai rắn chắc của anh, nước mắt rơi lên vòm ngực đàn ông rộng lớn.

Lệ Minh Vũ cười khẩy, cái loại phụ nữ giả ngây giả ngô chính là món đồ chơi mà đàn ông yêu thích chiếm hữu nhất, “Dạng chân!” Giọng anh như hạt cát trôi trên đá, trầm thấp đến dọa người.

“Minh Vũ, em, em sợ...” Tay Tô Nhiễm bám chặt lấy cánh tay anh.

“Giả ngây giả ngô riết thành nghiện?” Anh cau mày, ngón tay thon dài lại mãnh liệt tiến sâu vào.

Tô Nhiễm chợt thét lên, móng tay cào chặt vào người anh.

Ánh mắt anh đột nhiên thơ thẩn, còn ngón tay anh thì bị hút chặt, chạm tới nơi thuần khiết co giãn, tấm chắn tượng trưng cho sự trong trắng của cô, vật ngăn cản lực tấn công của anh.

“Em...là lần đầu?” Anh bàng hoàng.

Tô Nhiễm bắt lực gật đầu, cô đau đớn cuộn cong người như tôm. Như vậy có đáng để anh tin không? Tin cô không giống Hòa Vy?

Lệ Minh Vũ nhìn cô một lúc lâu, rồi rút tay khỏi người cô, Tô Nhiễm bật ra tiếng rên nhảy cảm. Anh bắt ngờ xuống giường làm cô tủi thân, chực trào nước mắt nhìn anh. “Minh Vũ...” Vì sao? Cô không hiểu.

Lệ Minh Vũ kéo khăn tắm vây quanh người, cúi kính nói, “Dáng vẻ của em làm tôi cay ghét cực độ.”

“Em...em là vợ của anh mà.” Nước mắt không kiềm được mà tuôn rơi, cô dùng ga trải giường che cơ thể đang trần trụi của mình. Lẽ nào, cô như vậy khiến anh xem thường?

“Biến đi!” Lệ Minh Vũ lạnh lẽo nói.

Tô Nhiễm đứng dậy, ngón tay thon găm chặt vào lòng bàn tay, giọng run run: “Em phải...làm như thế nào, anh mới có thể hài lòng?”

“Mặc quần áo của mình rồi về phòng đi.” Anh lớn tiếng ra lệnh. Người phụ nữ đáng chết. Cô cứ bất lực đứng đó như vậy cũng đủ khiến cơ thể anh khô nóng.

Tô Nhiễm cup mi, cả lòng cô nguội lạnh, trái tim anh rồi cuộc chứa người nào trong đó?

“Minh Vũ...” Cô đau xót, mạnh dạn ôm anh từ đằng sau, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào bờ lưng lạnh đậm của anh, nước mắt như chuỗi ngọc trai đứt đoạn, “Vì sao anh không thấy tình yêu của em dành cho anh?”

“Tôi kêu em đi ra!” Cô vừa dứt lời, Lệ Minh Vũ thô bạo đẩy cô.

“A...” Cơ thể Tô Nhiễm yếu đuối, suýt nữa đã bay ra ngoài, thoáng chốc cô đập vào giường, cô lúc này như búp bê vỡ nát trên giường.

Đau đớn làm cô nhúu chặt mày, ga trải giường trên người bỗng buông lỏng, cơ thể cô mềm mại nửa ẩn nửa hiện càng mê người hơn.

Bộ dạng nóng bỏng đập thẳng vào mắt Lệ Minh Vũ, cảnh này hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của anh, dục vọng đàn ông như mãnh thú không thể kiềm chế được nữa. Rốt cuộc, anh vẫn không thể kiềm nén, sải bước tiến lên, tay anh giữ chặt khuôn mặt cô. “Em không đi thì đừng hối hận. Tôi sẽ làm em càng khó chịu. Đây là tự em chuốc lấy.”

Tô Nhiễm nâng đôi mắt đắm lệ chăm chú nhìn anh, đáy mắt anh sẫm tối như sóng biển thâm sâu tàn bạo, còn chưa kịp phản ứng, anh liền kéo trở ngại trên cơ thể hai người xuống đất, cơ thể cường tráng một lần nữa mạnh mẽ áp sát cô, anh cúi đầu, so với vừa rồi, anh càng thêm điên cuồng.

Mơ trốn bất ngờ khiến Tô Nhiễm cảm thấy đau đớn khó chịu, nhưng từ tận đáy lòng lại lộ lên niềm hạnh phúc vui sướng. Cô bất giác vui đôi môi đỏ au vào ga trải giường như để kìm nén tiếng rên mê mị của mình, cơ thể mềm mại bắt đầu vận vận vô lực.

32. Q.2 - Chương 11: Đoán Không Ra

“Minh Vũ...” Môi anh nóng bỏng xuôi thẳng xuống dưới. Cô kim không được khê kêu tên anh, rung động ngọt ngào dập dờn giữa hai chân làm cô vô lực, tay cô cài sâu vào mái tóc anh, tìm kiếm nơi an toàn ngã vào, đầu gối đã không còn, chỉ còn muôn vàn khoái cảm xoay quanh. Cô mềm mại vụn vụn nhiệt tình, bàn tay nắm chặt vào ga trải giường.

“Lẳng lơ trời sinh.” Anh nhìn cô chăm chăm, tàn nhẫn lên tiếng, giọng nói anh vì dục vọng hừng hực mà thêm trầm đục.

Câu nói nhục nhã khiến Tô Nhiễm khóc không ra tiếng, cô khê lắc đầu nhưng thần trí lại bị hạ thân nóng hổi của anh dồi dặt đến biến cả rộng lớn vô hạn.

Cô chỉ cảm thấy anh đang nhẹ nhàng cọ xát, xâm nhập cạn kiệt, độ nóng chết người gần như muốn đem cô nung chảy.

“Minh Vũ...” Cơn sóng tình ái tê dại xa lạ khiến cô không biết làm gì ngoài việc gọi tên người cô yêu.

#màn che đây#

Tô Nhiễm cảm thấy toàn thân mình đau đến không thể đau hơn được nữa. Việc nam nữ với cô chỉ là con số không, hoàn toàn xa lạ, toàn thân cô run rẩy.

Lần đầu tiên Lê Minh Vũ cảm nhận ham muốn đàn ông như dung nham phun trào. Nhiều lần kích động mãnh liệt, anh chỉ muốn đâm sâu vào cô, anh khao khát được hưởng thụ ngay thể nào là tư vị khi lấp đầy cô. Anh cong môi nhìn đôi mắt cô long lanh chứa chan vui thích mà mê lỵ của kích tình mạnh mẽ.

Tô Nhiễm cắn môi để cơn thủy triều lạ lẫm cuốn đi, ánh mắt cô mê mê bắt chặt lấy cánh tay anh, phủ lên cơ thể đầy mềm mại then thừng theo tiết tấu của anh, kịch liệt đong đưa không ngừng, hòa hợp hạnh phúc thống trị cảm xúc của cô.

“Minh Vũ...” Cô thở hổn hển gọi tên anh, nhận lấy quà tặng âu yếm mà anh tặng cho.

Rất lâu sau, khi anh tuôn trào lên tằm chắn cuối cùng của cô, cô thét lớn rồi ngất đi theo tiếng gầm nhẹ của anh...

— hoa lệ phân cách tuyến —

Sáng sớm.

Tuyết vẫn rơi dày ngoài cửa sổ, ánh sáng mỏng manh chiếu vào bờ vai trần của Tô Nhiễm, làn da trắng nõn nổi bật trên nền chăn mềm màu đen. Cô khê ưm một tiếng tỉnh dậy từ giấc mơ, ngoại trừ cảm giác đau nhức, hai chân cô vẫn còn run rẩy.

“Minh Vũ...” Cô khê gọi, nhưng khi mở mắt ra, cô thấy bên giường đã trống rỗng.

Khuôn mặt Tô Nhiễm hiện lên bao phần thất vọng, nhưng nhanh chóng lại được tư vị hạnh phúc vây lấy, ngọt ngào như kẹo đường trong tay bé con, không khí vẫn còn thấp thoáng mùi hương của anh, ngay cả môi cô cũng có mùi hổ phách dịu nhẹ, anh hôn cô, nhưng lại...

Nhưng mà cô nghĩ không ra, trải qua tối hôm qua cô có được tính là người của anh không, hay chỉ là “nửa người” thuộc về anh? Cô không hiểu vì sao Lê Minh Vũ phải kiềm nén như vậy, rõ ràng cô thấy anh chịu đựng rất khổ cực, nhiều lần thỏa mãn nhưng anh vẫn không hài lòng. Hơn nữa, vì sao anh vẫn giữ thân hoàn chỉnh cho cô?

Đang nghĩ ngợi, chị Hoa gõ cửa bước vào, Tô Nhiễm vội vã lui người vào trong chăn, chỉ để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

33. Q.2 - Chương 12: Quan Tâm Sao?

Chị Hoa là người từng trải, vừa nhìn liền biết ngay chuyện gì xảy ra. Tuy rằng trong lòng chị Hoa thấy rất khó hiểu làm sao kết hôn ba tháng rồi mới động phòng, nhưng không nói ra, nhẹ giọng hỏi: “Cô chủ, bây giờ cũng gần buổi trưa, cơm tôi đã chuẩn bị xong, cô mau xuống giường ăn đi ạ.”

“Hà? À, tôi xuống lầu ngay đây.” Tô Nhiễm đỏ mặt ấp úng đáp, không ngờ đã tới buổi trưa rồi.

“Ày...anh ấy đâu?”

Chị Hoa xoay người, “Cậu Lệ sáng sớm đã ra ngoài, còn dặn tôi gần đến buổi trưa thì lên gọi cô dậy.” Đặt quần áo sạch cạnh Tô Nhiễm, chị Hoa cười nói: “Phải nói cậu Lệ là người rất chu đáo. Tôi thấy cậu ấy thật lòng thương cô.”

“Thương tôi?” Tô Nhiễm ngẩn người, anh thương cô sao?

“Sao không phải ạ? Lần trước khi cô say rượu, cậu Lệ hầu như cả đêm không ngủ chăm sóc cho cô. Cậu ấy không chỉ tự mình thay váy ngủ cho cô mà còn xuống bếp làm trà giải rượu cho cô nữa. Đêm đó là ngày đầu tiên tôi đến làm việc nên tôi nhớ rất rõ.” Chị Hoa riu ra riu rít nói.

”Hà?” Tô Nhiễm hoàn toàn ngây người.

Đêm đó...là anh thay váy ngủ cho cô?

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

Tối buổi trưa, phòng cấp cứu bệnh viện mới thoáng yên tĩnh đôi chút. An Tiểu Đóa mệt mỏi thở phò phò nằm bò lên sofa trong phòng nghỉ. Một lúc lâu sau, cô mới uể oải cầm lấy nước cam Tô Nhiễm đưa ình, nụ cười vô cùng thê lương, “Đồng chí Tô Nhiễm, mặt trời mọc hướng tây phải không? Tôi làm ở bệnh viện nhiều năm như vậy, đồng chí chưa từng chủ động ghé thăm. Hôm nay đồng chí bị sao vậy?”

“Câu đùa cười ghê như vậy được không?” Tô Nhiễm xoa cánh tay, mở nắp bình nước cam ra đưa cho cô, “Cậu uống nhanh đi, phúc lợi của bệnh viện.”

An Tiểu Đóa cười cười, “Ăn cần quá, nếu không thì làm sao giữ chân được trứng bồ câu quý hiếm nhà cậu nhỉ.”

Tô Nhiễm trừng mắt, “Bận cả buổi sáng mà cũng không khóa được miệng cậu.”

An Tiểu Đóa trở mình ngồi dậy, “Cậu không nhắc đến thì thôi, nhắc tới là phát bực à. Cậu nói có phải ông trời muốn diệt vong loài người không, cả buổi sáng toàn là tai nạn giao thông, còn không thì đang đi trên đường lớn rộng rãi thênh thang bị một chậu hoa đập đầu bị thương. Tô Nhiễm cậu phải cẩn thận nha, mình không muốn ngày nào đó nhìn thấy cậu trong phòng cấp cứu đâu đấy. Ui ui, tôi vừa nói nhầm gì vậy nè, xin thần linh đừng trách con. Xí, không đúng à...” Cô bỗng nhìn Tô Nhiễm, “Cậu đừng lãng sang chuyện khác nha. Nói, không có chuyện gì cậu cũng không tới bệnh viện tìm mình.”

Tô Nhiễm khóc dở mếu dở, rõ ràng là cô độc thoại liên tục, cô làm gì có tránh sang chuyện khác đâu, thấy cô chăm chú nhìn mình, thanh giọng nói: “Thực ra cũng không có gì, mình chỉ muốn tới bệnh viện làm kiểm tra thôi à.”

“Kiểm tra? Nhìn cậu đâu giống bị bệnh đâu.” An Tiểu Đóa càng khó hiểu.

“À...” Tô Nhiễm chần chừ, đôi má cô ửng hồng, suy nghĩ một lát rồi cô ngồi lên sofa gần An Tiểu Đóa, “Tiểu Đóa, kỳ thực là mình có chuyện muốn cậu tư vấn.”

“Được đó, mình thích làm nhất là làm tư vấn tâm lý cho người khác. Cậu nói đi.” An Tiểu Đóa cười tươi như hoa.

Tô Nhiễm liếm bờ môi đỏ mọng, thẹn thùng mở miệng, “Tiểu Đóa, theo góc độ y học cậu nói, cậu nói...cái kia nữa người có thể mang thai không?” Tối hôm qua Lệ Minh Vũ hết lần này đến lần khác phóng thích hạt giống nóng hổi vào cơ thể cô. Cô đã từng đọc được chuyện xử nữ mang thai trên mạng.

“Phì...khụ khụ...” An Tiểu Đóa phun nước cam, sắc sủa ho khan, rồi bị lời nói của Tô Nhiễm gây choáng, “Nửa người? Cái gì nửa người? Chỉ có nửa người trên hay nửa người dưới? Mẹ ơi, đó không phải người chết à? Người chết làm sao có thai?”

34. Q.2 - Chương 13: Tâm Sinh Thất Vọng

Tô Nhiễm bị kiểu tư duy không căn cứ này khiến cho dở khóc dở cười, đành nói, “An Tiểu Đóa, cậu là con gái đừng nói ghê như vậy được không? Cậu là bác sĩ, không phải pháp y, đừng có cái gì cũng nghĩ đến người chết mà?”

“Mình nào có? Cậu không phải vừa nói nửa người sao? Nào có ai còn một nửa mà sống yên lành đâu? Tàn tật ư?” An Tiểu Đóa càng khó hiểu, nghi hoặc nhìn chằm chằm Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm thực sự khâm phục sức tưởng tượng của cô, giơ tay lên ý bảo cô đừng suy nghĩ miên man thêm nữa, than nhẹ một tiếng, “Mình nói nửa người, không phải là nửa đoạn người. Quên đi, mình nói thẳng để cậu đỡ mắc công suy luận bậy bạ.” Tô Nhiễm dừng một chút, thấy An Tiểu Đóa mở to hai mắt chăm chú lắng nghe, nuốt nước bọt rồi nói, “Tiểu Đóa, ý của mình là, cái kia..nếu nam nữ xảy ra quan hệ với nhau, nhưng cô gái vẫn còn là xử nữ, cậu nói...cô gái đó có khả năng mang thai không?”

Hai hàng mi của An Tiểu Đóa sắp vện vào nhau, cô nắc cục. An Tiểu Đóa có tật cứ mỗi lần gặp gì đó khó hiểu hay kinh khủng thì sẽ nắc cục, Tô Nhiễm nhìn dáng dấp cô, trong lòng thầm than bạn trẻ này khẳng định là không hiểu rồi.

Quả nhiên, An Tiểu Đóa mãi lâu sau mới dùng ánh mắt cực kỳ “ngây thơ vô tội” nhìn cô, “Chị Tô à, ý chị là gì? Nam nữ phát sinh quan hệ rồi? Cô gái đó vẫn còn xử nữ sao? Khoan, chờ một chút, người đàn ông cậu nói lên giường cùng lúc với mấy người phụ nữ luôn hả? Phát sinh quan hệ rồi mà vẫn còn là xử nữ?”

Càng nói càng quá, lực chú ý của An Tiểu Đóa này đã không còn vào chuyện mang thai rồi. Tô Nhiễm bắt đầu dĩ nhiên lên sofa, hồi lâu sau rầu rĩ nói, “An Tiểu Đóa, suy nghĩ của cậu có thể bình thường chút được không? Ý mình là người đàn ông đó tuy rất muốn cô gái kia, nhưng, nhưng mà...”

“À, mình hiểu rồi!” An Tiểu Đóa phát mạnh một cái lên người Tô Nhiễm, tỉnh ngộ, “Ý cậu là người đàn ông kia thực ra không có phá thân cô gái đó chứ gì?”

“Hơ...Phải.” Tô Nhiễm giương mắt nhìn cô, “Cậu nói thật thẳng thắn.”

“Có gì đâu mà, mình là bác sĩ, trong mắt mình chỉ có bệnh nhân không phân biệt giới tính. Loại chuyện tình thú này cần đứng ở góc độ khoa học để xem, không việc gì phải thần bí và kiêng kỵ hết.” An Tiểu Đóa cười đắc chí, rồi lại vô cùng tò mò hỏi câu, “Người đó cậu nói là ai vậy? Mình quen không thể? Người đàn ông này cũng biến thái quá ha? Nếu không muốn người ta thì đừng chạm, treo lơ lửng là sao hả?”

Tô Nhiễm nghe xong liền đỏ mặt, mắt tự nhiên, đưa tay vuốt vuốt tóc rồi khẽ nói, “Chỉ là sáng này mình lên mạng đọc được chuyện như vậy, cho nên thấy hiếu kỳ thôi.”

“À, làm mình hết hồn, may mà cậu là phụ nữ có chồng được ba tháng rồi đó, bằng không mình còn tưởng người biến thái kia là người ấy của cậu.” An Tiểu Đóa uống nước cam nên không nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Tô Nhiễm. Sau khi uống hết, cô thư thái nghiêng người dựa vào sofa, “Kỳ thực dưới loại tình huống này, tỷ lệ mang thai của cô gái đó rất nhỏ, nếu như vậy mà có thể mang thai ngay thì cô gái kia nên đi mua vé số hoặc đua ngựa, nhất định trúng giải nhất.”

“Vậy à.” Tô Nhiễm vốn có chút chờ mong liền mất hết, cắn môi, nổi lên thất vọng như có như không...

35. Q.2 - Chương 14: Cáo Già Và Hồ Ly

Phòng khách sạn, rèm cửa sổ dày che khuất khung cảnh mỹ lệ của thành phố bên ngoài cửa sổ.

Hạ Đồng mặc váy ngủ đỏ gợi tình nóng bỏng bước lả lướt lên trước, hai ly rượu vang đỏ trên tay ánh lên bàn tay trắng bóng càng thêm tươi sáng, cô ta buông một ly rượu xuống, cánh tay mượt mà ôm lấy cổ người đàn ông, cả cơ thể mềm mại ngã vào lòng người đàn ông đó. “Anh thật là đáng ghét mà, lẽ nào em không bằng những phần tài liệu này sao? Từ nãy tới giờ, ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn người ta gì hết à.”

Lệ Minh Vũ ôm Hạ Đồng, nhếch môi cười rồi buông tài liệu xuống, nhận lấy ly rượu vang cô ta đưa, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, “Em phải hiểu rõ, hai ngày nữa là tới bầu cử.”

“Biết, đương nhiên em biết mà. Trên đời này còn ai quan tâm chuyện này hơn em chứ?” Cơ thể đầy đặn mỡ miều ép sát vào anh, khẽ vuốt ve lồng ngực đàn ông rắn chắc, ngón tay chậm rãi lướt qua đôi má cương nghị, thở gấp một tiếng, “Nhưng Minh Vũ, người ta rất nhớ anh mà.”

Thần sắc Hạ Đồng động tình như một mèo con, nhưng ngược lại Lệ Minh Vũ quá mức nguội lạnh, anh chỉ nhếch miệng nhìn hai mắt mơ màng đỏ hồng ham muốn tình ái của cô ta.

“Hạ Đồng, tài liệu này chưa đủ.” Giọng nói anh trầm thấp.

Hai cánh tay cô ta vòng lại ôm anh, đôi môi đỏ mọng cạ vào quai hàm khiêu gợi của anh, cúi đầu nói: “Minh Vũ, Hòa Tấn Bằng là cáo già không dễ ứng phó đâu, anh cũng biết sức ảnh hưởng của ông ta ở giới kinh doanh không nhỏ, ông ta có thể lôi kéo phần lớn người trong thương hội đấy. Em có thể cầm được tài liệu này không dễ chút nào đâu.”

Bàn tay Lệ Minh Vũ chậm rãi dời xuống bờ hông vênh của cô ta, ngắt nhẹ làm cô ta cong môi rên rỉ, “Hòa Tấn Bằng là cáo già, thì em cũng là hồ ly, muốn mấy người trong thương hội đó nhả ra lại khó sao?”

“Minh Vũ, anh thật xấu. Anh cam lòng để em đi giao thiệp với mấy lão già đó vậy sao? Người ta là của anh mà.” Hạ Đồng chu miệng ồng ẹo.

Anh nâng cằm cô ta lên, ánh mắt không chút ý cười, “Đương nhiên, nếu thấy ảm ức, em có thể không làm. Từ trước tới giờ, tôi đều không thích miễn cưỡng người khác.”

Hạ Đồng thấy thế liền vội vàng bổ nhào vào lòng anh, nũng nịu nói: “Người ta nói chút thôi, anh giận làm gì? Anh yên tâm, cáo già Hòa Tấn Bằng này cứ để em điều tra, nhất định kết quả sẽ khiến anh hài lòng.”

Lệ Minh Vũ luồn tay vào tóc cô ta, ánh mắt sâu thẳm đăm chiêu, giọng nói trầm thấp, “Nhất định phải nhanh.”

“Em làm việc đã bao giờ khiến anh thất vọng chưa? Mấy lão già trong thương hội sống đến tuổi này, muốn cái gì em rất rõ.” Hạ Đồng vừa nói vừa chủ động cọ đôi môi đỏ mọng vào môi anh, lẳng lơ nói, “Đàn ông các anh thật là xấu. Nhất là anh, lại càng xấu hơn.”

“Tôi xấu? Xấu chỗ nào?” Anh đóng tài liệu lại, dựa người ra sau, coi thường lên tiếng.

Hạ Đồng như dây leo nhích gần lại, “Anh lúc nào cũng làm trái tim người ta bất ổn, thế còn không xấu sao?”

Lệ Minh Vũ nhìn người phụ nữ trong lòng, không lên tiếng.

Cô ta chỉ cảm thấy miệng lưỡi mình khô khốc, dù anh không làm gì, lòng cô ta vẫn không kiềm chế được mà điên cuồng. Khuôn mặt tô son trát phấn cầu kỳ dán vào ngực anh, tay cô ta trượt thẳng xuống dưới, mạnh dạn phủ lên bụng dưới của anh, chậm rãi tháo dây nịt hàng hiệu. Cả người cô ta mềm dẻo như động vật không xương, đôi môi đỏ mọng hé ra, lưỡi gợi tình mở dây kéo quần của anh, rồi ngẩng đầu, vô cùng lẳng lơ nói: “Minh Vũ, người ta muốn hút xì gà...”

Lệ Minh Vũ nhếch miệng, bàn tay vỗ nhẹ lên đầu cô ta, giọng nói không chút dao động, “Phải xem bản lĩnh của em.”

Gương mặt Hạ Đồng tràn đầy vui mừng, như một con cá đói khát dây dưa trên người anh, rồi phóng túng đứng dậy dựa vào bàn trà, cầm qua một ly rượu vang đỏ, tùy tiện nghiêng ly rượu, đổ lên khe rãnh đầy đặn của mình. Rượu vang đỏ nhanh chóng thấm ướt làn váy mỏng đến không thể mỏng hơn của cô ta. Thân hình cô ta trắng trẻo tỏa ra mùi rượu vang đỏ nồng đậm hấp dẫn.

“Minh Vũ..” Cô ta quyến rũ mời gọi, ẩm ướt nửa che nửa đẩy khiến đàn ông phát cuồng.

Lệ Minh Vũ vẫn dựa người vào sofa như trước, ánh mắt sâu thẳm không chút động tình. Anh chỉ thản nhiên cong môi, nhìn cơ thể mềm mại đang nồn nóng trước mặt, rất lâu sau tỉnh bơ buông lời, “Tự cởi.”

Hạ Đồng muôn vằn lẳng lơ, đưa tay tụt dây váy ngủ. Váy voan mỏng manh ướt sũng rượu vang thoáng chốc rơi xuống đất. Hai tay cô ta khẽ vuốt cơ thể đầy đặn của mình, uốn éo như rắn cảm dỗ đôi mắt đàn ông. Sau cùng, cô ta quỳ gối giữa hai chân anh, bàn tay bao phủ vật đàn ông hùng vĩ, đầu lưỡi đói khát trượt lên cánh môi. Có trời mới biết cô ta khao khát vật đàn ông hùng vĩ này đến nhường nào.

“Minh Vũ...” Cô ta rên rỉ, nhìn chăm chú vào ánh mắt anh, rồi không thể chịu đựng được nữa, cô ta liền cúi đầu, há mồm.

Đầu lưỡi mềm nhũn khiến Lệ Minh Vũ vừa lòng nhếch môi cười, bàn tay to lớn ấn mạnh đầu cô ta khiến cô ta không chịu nổi nhưng cũng không cam lòng đẩy ra, thân thể cô ta chuyển động, lộ ra một mặt khêu gợi nhất.

Toàn bộ quá trình, Lệ Minh Vũ vẫn lạnh nhạt quan sát cô ta. Trong nháy mắt, cô ta thì thầm gọi tên anh, anh lơ đãng nhớ tới Tô Nhiễm. Dáng dấp ngượng ngùng của cô, vẻ mặt lo sợ của cô, run rẩy trên giường của cô, khi cô vì đau nhức mà khóc thầm bên tai anh, cùng với khuôn mặt lúng túng vùi vào chăn nhưng lại không kèm được tiếng rên dề mê của cô... Nghĩ rồi nhớ, đôi mắt trước sau yên ổn của anh rốt cục cũng có biến hóa, đôi mắt anh càng lúc càng tối tăm sa sầm, hít thở cũng dần dồn dập.

Bàn tay đang đè chặt ót cô ta tăng thêm lực, khiến Hạ Đồng đau đớn thành tiếng, nhưng làm cho dục vọng của Lệ Minh Vũ dâng cao. Anh dường như có thể nghe đến tiếng khóc Tô Nhiễm xin anh nhẹ lại, hít sâu một hơi, anh dường như ngửi được hương thơm thoang thoảng trên người Tô Nhiễm, như một liều thuốc độc khiến anh điên cuồng không thể kiềm chế.

Hô hấp của Lệ Minh Vũ càng lúc càng khàn đục, anh kéo mạnh người phụ nữ giữa hai chân mình lên, không chút tình cảm đẩy ngã lên giường rộng lớn. Trước mặt anh, tất cả đều thành Tô Nhiễm...

— hoa lệ phân cách tuyến —

Từ bệnh viện đi ra, Tô Nhiễm đi dạo từ con phố này đến con phố khác, mơ hồ không mục đích. Tuyết trắng dày bay phất phơ quanh người, rơi trên áo khoác trắng của cô. Dừng bước trước cửa kính của một tủ trưng bày, gương mặt nhỏ nhắn thoáng phấn khích. Khuôn mặt cô thanh tú khiến cho người đi đường không kìm được mà quay lại nhìn nhiều lần.

Một bộ quần áo kiểu mới trên ma-nơ-canh nam sau cửa kính tủ trưng bày thu hút ánh mắt của Tô Nhiễm. Nhìn một chút, khóe môi cô không nhịn được hơi cong lên, ánh mắt cũng đong đầy hạnh phúc ấm áp. Bộ quần áo này rất hợp với Lệ Minh Vũ. Nhớ lại lần trước cô cùng anh đi chọn lễ phục, trong lòng càng thêm ngọt ngào như những bông tuyết nhẹ rơi. Cô đẩy cửa đi vào, nhân viên cửa hàng ngay lập tức bước tới chào đón...

“Chào chị. Cửa hàng chúng tôi có mẫu mới, chị muốn mua tặng hay là để mặc ạ.”

Tô Nhiễm dịu dàng cười, chỉ chiếc áo khoác trong tủ kính, “Đây là mẫu mới? Tôi muốn mua cái này tặng chồng tôi.”

Nhân viên nhìn cô, ngượng ngùng cười, “Rất xin lỗi chị, cái áo khoác này vừa có người đặt trước nhưng chưa kịp tới lấy, cái áo khoác ngoài này là do nhà thiết kế JK mới hoàn thành, trong tiệm chỉ có duy nhất cái này, nếu chị muốn thì có thể đặt trước.”

“À, vậy tôi muốn đặt một cái.” Tô Nhiễm từng nghe tên nhà thiết kế này, tuy tính cách không tốt nhưng là nhà thiết kế đầy tài năng. “Chồng tôi cao chừng 187 cm, vai rộng...” cô nói ra các số đo như thuộc nằm lòng của Lệ Minh Vũ cho nhân viên.

Sau khi đặt mua xong, Tô Nhiễm đưa tiền đặt cọc, chuẩn bị đi thì nhân viên ở đằng sau gọi cô lại, “Chị nếu không ngại, có thể cho tôi một phút được không? Sắp tới là cuộc tranh cử chức bộ trưởng kinh tế. Chị có thể bỏ một phiếu cho nghị sĩ Lê Minh Vũ được không?” Nói xong, kín đáo đưa cho cô một tờ rơi.

Tô Nhiễm sững sờ, khóe môi nhếch lên.

“Tất cả mọi người trong khu phố chúng tôi đều bầu cho nghị sĩ Lê. Anh ấy thực sự nghĩ cho thương nhân chúng tôi. Nếu như anh ấy trúng cử chức bộ trưởng, chúng tôi hoàn toàn tin tưởng anh ấy là một bộ trưởng tốt.” Nhân viên hết sức kiên nhẫn nhìn Tô Nhiễm, sau đó giơ nắm tay lên, “Chúng tôi tuyệt đối sẽ không công nhận loại người như Giả Nỵ làm bộ trưởng. Thế nên chúng ta nhất định phải nỗ lực! Cố lên! Bảo vệ quyền lợi của chúng ta.”

Tô Nhiễm âm áp trong lòng, cười, “Được, chúng ta cùng nhau nỗ lực.”

36. Q.2 - Chương 15: Ống Kính Ẩn Dấu

Bước ra cửa hàng quần áo, tuyết rơi càng lớn hơn, phát phơ vào quần áo của người đi đường.

Tô Nhiễm thở ra một hơi, hơi lạnh trong không khí như đám mây trôi lững bồng bềnh, cô vui vẻ mỉm cười không còn cảm thấy lạnh nữa.

Đường phố xung quanh náo nhiệt vô cùng. Tô Nhiễm đến gần mới phát hiện có vài người đang giơ ảnh chụp rất lớn của Lê Minh Vũ xung quanh để tuyên truyền, vận động phiếu bầu. Gương mặt Tô Nhiễm tràn trề âm áp, tâm tình cô thoải mái hơn bao giờ hết.

Trong làn tuyết tung bay, Lê Minh Vũ trên ảnh chụp cười rất đậm rất nhẹ, trầm tĩnh mà chín chắn, hết như lần đầu cô nhìn thấy anh. Cô dừng bước đứng yên nơi đó, đôi mắt tĩnh lặng thoáng ý cười nhìn anh, môi cô khẽ cảm khái.

Tình yêu, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ mơ mộng xa vời đó là chuyện của hai người, chỉ cần được yêu sẽ không hối hận. Tuy tình yêu sẽ làm con người hóa rồ, đánh mất tôn nghiêm và lý trí, nhưng thế gian vẫn còn rất nhiều chuyện tre già măng mọc, yêu đến chết vẫn không thay đổi.

Có thể sống một lần vì yêu, cho dù tự mình lao vào bước đường cùng, cô vẫn cam tâm tình nguyện.

Kết quả của lần tuyển cử này có thể nào đối với cô mà nói cho tới bây giờ chưa từng quan trọng. Cô yêu anh, không liên quan đến thân phận của anh, địa vị của anh, chỉ liên quan đến anh là Lê Minh Vũ, chỉ là Lê Minh Vũ mà cô yêu.

Bên góc đường, có vài người lang thang hát rong, nhảy múa, cạnh họ là túi đựng tiền lớn, trong đó chỉ có lác đác mấy đồng lẻ. Bọn họ ở đối diện với quảng trường, đài phun nước chính giữa vì tuyết rơi mà cũng tạm dừng, xung quanh là những chú chim bồ câu. Khi Tô Nhiễm đi ngang qua, đàn bồ câu sau lưng cô tung bay, cô thấy bông tuyết rơi phấp phới làm những người lang thang càng cố gắng biểu diễn hơn.

Nhiều người đi ngang qua, nhưng thỉnh thoảng có vài người ném xuống vài đồng xu lẻ sau đó liền đi, dường như đô thị bận rộn không ai để ý đến tiếng ca điệu nhảy.

Tô Nhiễm tiến lên phía trước, lấy từ trong ví ra một tờ tiền giấy rồi đặt vào túi, vừa định rời đi thì tiếng hát từ đàn ghi ta cất lên.

Tình yêu à, nó chỉ như một chú mèo

Bạn đuổi bắt nó liền trốn chạy

Vui đùa cùng bạn rồi lẩn trốn

Bạn chạm nó liền bay

Rồi quay đầu châm biếm bạn ngây thơ

Thế nhưng a

Tình yêu vẫn khiến bạn lưu luyến

Tựa như lưu luyến hình ảnh một con mèo

Vui vẻ rồi trốn chạy...

....

Ca từ bài hát rất dễ thương, giọng hát của những người lang thang cũng rất ngọt ngào. Tô Nhiễm nghe thấy rất thú vị, bước lại đó lần nữa, lẳng lặng đứng trong làn tuyết tung bay nhìn họ biểu diễn.

Tuyết rơi phớt qua làm mái tóc dày khê tung bay, đôi mắt đóng đầy hạnh phúc, ngay cả khóe môi cũng không nhịn được mà cong lên. Vài chú bồ câu xám sau lưng lại cất cánh, cảnh này nhìn qua càng thêm tươi đẹp, gợi cho người qua đường không kềm được mà ngoảnh đầu lại nhìn.

Một người đàn ông lang thang bước lại mời Tô Nhiễm khiêu vũ. Cô lúng túng, khiêu vũ trên đường chưa bao giờ cô làm qua. Huống chi, cô cũng không biết khiêu vũ.

Người đàn ông lang thang nhìn ra cô đang lúng túng, cười tươi rồi kéo thẳng cô qua cùng khiêu vũ trong tuyết. Tiếng đệm ghi ta càng thêm hăng say, hát ca cũng trở nên vui tươi hơn, rồi họ cùng đứng dậy vừa hát vừa nhảy.

Tiếng cười của Tô Nhiễm như tiếng chuông ngân nga vang vọng giữa trời tuyết.

Người đi đường dừng chân lại nhìn, có người vỗ tay theo nhịp điệu, như tiếp thêm sinh lực cho thành phố. Con người bởi vì áp lực bộn bề mà tiêu hao sinh lực.

Vài người đàn ông lang thang ca hát khiêu vũ cùng những cô gái dịu dàng bên đường, cảnh này nhìn qua không thích hợp với nhịp điệu bận rộn của cuộc sống nhưng lại thành nét đẹp ý vui.

Vui sướng lây sang cả những chú chim bồ câu, chúng càng không ngừng vui mừng bay lượn trên không trung.

Một chiếc xe MPV màu tối vừa vận chạy ngang, người đàn ông trong xe bắt giắc cau mày. Tài xế nhìn thoáng qua, cẩn thận hỏi ý, “Ông Lê, người đó có phải phu nhân không ạ? Hay là chúng ta...”

“Chạy đi.” Ánh mắt Lê Minh Vũ đang nhìn cô gái đối diện liền thu về, mở báo ra lần nữa, ung dung thần nhiên lên tiếng.

Xe hòa vào tiếng ca vui mừng bên cạnh.

Mà ở một góc khác của quảng trường, ống kiếng ẩn núp chậm rãi tia lại gần, tiếng “tách” nhanh chóng vang lên, dừng lại ở hình ảnh Tô Nhiễm cùng hát múa vui đùa với những người lang thang.

37. Q.2 - Chương 16: Mục Đích Thật Sự

Ngoài cửa sổ phòng làm việc là san sát những tòa nhà theo lối kiến trúc hiện đại của thành phố, tòa nhà nào cũng rất cao, cao chọc trời.

Lê Minh Vũ lấy một tập tài liệu từ két an toàn đặt trên bàn trà. Vóc người cao lớn thoải mái ngồi xuống sofa. Anh châm thuốc lá, hút một hơi rồi nhìn người đàn ông ngồi đối diện, nói: “Đồng Hựu, cậu xem thử đi.”

Đồng Hựu là trợ lý theo anh đã ba năm, cũng là người thân tín của anh. Đồng Hựu thường ngày nhìn qua rất hay vui vẻ nói cười, nhưng năng lực làm việc tốt cực kỳ, xem xét giải quyết công việc hết sức kỹ càng tận tâm mà những trợ lý khác không thể theo kịp.

Đồng Hựu cầm tập tài liệu trên bàn mở ra nhìn một lúc, sau đó hồ nghi ngẩng đầu: “Anh muốn điều tra nội tình của Hòa Tấn Bằng?”

Lệ Minh Vũ gạt đầu, gảy tàn thuốc lá, “Số liệu quan trọng của phần tài liệu này chưa đầy đủ, tôi cần cậu tiếp tục điều tra.”

Đồng Hựu trầm ngâm nhìn anh.

“Cậu có thắc mắc?” Lệ Minh Vũ nhìn thấu băn khoăn của anh.

Đồng Hựu hít sâu một hơi, “Anh Lệ, nhà họ Hòa cùng nhà họ Hạ, liên kết tập đoàn như không có liên quan nhiều đến nhau. Em không hiểu lý do gì mà anh đột nhiên kéo nhà họ Hòa vào điều tra. Hòa Tấn Bằng là ba vợ của anh mà?”

Cho tới nay, anh đều giúp Lệ Minh Vũ thu thập những thông tin liên quan đến hợp tác của nhà họ Hạ. Bộ trưởng Hạ hiện nay đang hoạt động mạnh trong giới chính trị. Mặt ngoài ông ta hòa ái thương dân, đề xướng trong sạch chính trực. Nhưng trên thực tế, rất nhiều khoản tiền được giao dịch ngầm chuyển tới một trang viên rượu nho tại Pháp. Cổ đông lớn của trang viên rượu này là Berry - vợ của ông ta, con gái ruột Hạ Đồng là điển hình của gái hồng lâu, cùng vun đắp cho hoạt động chính trị của ba và kinh doanh của mẹ, thúc đẩy vô số lợi ích khổng lồ.

Bối cảnh liên kết tập đoàn khai thác khá sâu, cũng hao tốn không biết bao thời gian của Lệ Minh Vũ và Đồng Hựu. Đây là một gia đình mượn vỏ công ty trên thị trường. Ban đầu bởi vì vài giao dịch không hợp lý mà thu hút sự chú ý của Lệ Minh Vũ. Điều tra đến cùng mới phát hiện, thì ra người đứng sau điều khiển tập đoàn chính là nguyên bộ trưởng kinh tế Giả Ny. Ông ta lợi dụng chức quyền mượn cớ trợ giúp bên ngoài để tiến hành giao dịch ngầm nhằm trục lợi, Lệ Minh Vũ nắm trong tay một số chứng cứ sau đó trực tiếp gửi đến cơ quan kiểm sát. Vì vậy, địa vị của Giả Ny cũng bị lung lay.

Anh luôn luôn nghi ngờ nhà họ Hạ và tập đoàn hợp tác có dây dưa lợi ích với nhau. Một khi có cùng lợi ích, vậy thì bộ trưởng Hạ cũng khó tránh liên can. Chỉ tiếc, ngoại trừ ngồi lên được chức bộ trưởng kinh tế, bằng không thì không có cách nào điều tra sâu hơn.

“Hòa Tấn Bằng không phải tay trắng dựng nghiệp. Nhà họ Hòa có ngày hôm nay, phần lớn là dựa vào quan hệ với gia đình điều chế hương lâu đời là nhà họ Tô. Ngay từ đầu, gia đình điều chế hương này vốn đã không sạch sẽ. Đến khi Hòa Tấn Bằng tiếp nhận, ông lần lượt móc nối quan hệ với người nắm quyền quyết định chính sách kinh doanh.” Lệ Minh Vũ lạnh lùng mở miệng, dập đầu thuốc vào gạt tàn, tiếp tục nói: “Ông ta không phải người làm ăn trung thực. Trái ngược với cách xử lý nhà họ Hạ và tập đoàn hợp tác, nhà họ Hòa, tôi muốn đối phó kiểu khác.”

“Anh Lệ, chẳng lẽ anh nghĩ nhà họ Hòa kiểm soát đảng sau thương hội?” Đồng Hựu dù sao cũng theo anh nhiều năm, thấy anh cười lạnh cũng liền biết rõ không có chuyện tốt.

“Quan mới nhậm chức thường kéo theo ê kíp thì khi Giả Ny đương nhiệm cũng đã chiếm không ít chỗ tốt trong thương hội. Bộ trưởng mới tẩy trừ đi vài vệt bẩn của thương hội, thì có gì quá đáng?” Lệ Minh Vũ hơi nheo mắt.

“Trong giới kinh doanh, có ai không biết Hòa Tấn Bằng là cáo già? Hòa Tấn Bằng dựa vào nhà họ Tô lập nghiệp, nhưng sau khi niêm yết trên thị trường, cũng vì không theo ngành sản xuất nước hoa nên bị nhiều cổ đông nghi ngờ. Vậy thì rõ ràng, các cổ đông vẫn nhớ mãi không quên nhà họ Tô điều chế hương. Anh Lệ, sao anh không xem xét thử công thức bí truyền của nhà họ Tô?” Đồng Hựu đề nghị.

Ánh mắt Lệ Minh Vũ u ám hơn, “Công thức bí truyền của nhà họ Tô chính là ‘Đào Túy’. Nhiều năm trôi qua, ‘Đào Túy’ đã sớm thất truyền. Cho dù lúc đó Tô Ánh Vân không nắm được công thức bí truyền, ‘Đào Túy’...” Gương mặt anh đột nhiên chuyển lạnh, gần từng tiếng, “Nếu thật sự còn tồn tại, tôi cũng sẽ tự tay hủy diệt.”

Đồng Hựu vô cớ rùng mình, anh không rõ, mọi người đều hoài niệm “Đào Túy”, nhưng tại sao trong mắt Lệ Minh Vũ lại thành đối tượng tàn ác không thể dung tha...

38. Q.2 - Chương 17: Gặp Mặt

Đây là lần đầu tiên sau khi Tô Nhiễm kết hôn, Tô Ánh Vân đến biệt thự Bán Sơn. Cảm xúc của bà tuy rất nhiều nhưng cũng không lộ ra ngoài mặt.

Chị Hoa dọn đủ loại hoa quả, bánh ngọt, nước trà lên rồi lại tắt bếp chuẩn bị buổi trưa.

Mộ Mạn Vân thấy vậy liền lắc đầu, nhìn Lê Minh Vũ đang ngồi trên sofa đối diện, giọng nói rõ ràng không hài lòng, “Minh Vũ, biệt thự này mà con chỉ thuê một người giúp việc? Ngoài người giúp việc này, lao công hay gì gì đó cũng không có? Thậm chí làm theo giờ cũng được, lẽ nào mọi việc đều để Tiểu Nhiễm tự làm ư?”

“Mẹ, trong nhà không nên có nhiều người lạ.” Lê Minh Vũ đáp.

“Con nói gì vậy? Thêm một hai người giúp việc thì có gì đâu. Mẹ thấy, hai đứa con hãy cứ chuyển tới ở biệt thự nhà họ Lê đi. Ở đó, mẹ giúp đỡ lo lắng cũng tốt hơn. Ít ra, sẽ không lạnh lẽo vắng ngắt như nơi này.”

Lê Thiên ngồi bên cũng mở miệng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Con đi làm thì không sao, còn Tiểu Nhiễm một mình, ngay cả người để nói chuyện cũng không có.”

Không đợi Lê Minh Vũ lên tiếng, Tô Nhiễm liền đứng dậy theo rót trà cho Lê Thiên, nhẹ nhàng mỉm cười, “Ba mẹ, thực ra việc thuê ít người là chủ ý của con. Con không thích chung quanh ồn ào. Minh Vũ cũng hiểu chuyện này, cho nên ba mẹ đừng lo lắng ạ.”

Mộ Mạn Vân tràn đầy yêu mến nhìn Tô Nhiễm, kéo tay Tô Ánh Vân vẫn đang mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Chị sui à, phải nói cô bé Tiểu Nhiễm này thật sự rất đáng yêu, vừa dịu dàng lại nền nã, còn nói giúp bên nhà Minh Vũ. Minh Vũ sai rành rành ra đó, nhà họ Lê chúng tôi cưới được cô con dâu như Tiểu Nhiễm thật là có phúc.” Giọng nói cũng như gương mặt của bà khoan thai hiền hậu, ánh mắt chan chứa niềm nở chân thành.

“Chị sui, bà nói vậy là khen Tiểu Nhiễm tận trời xanh rồi. Con bé này từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh tôi. Tôi hiểu rõ tính khí của nó, đôi lúc nó rất bướng bỉnh. Tôi phải nói, có thể có người đàn ông như Minh Vũ bao dung, thương yêu nó, đây mới là tốt phúc.” Tô Ánh Vân nhẹ nhàng cười, lại âm thầm quan sát biến hóa trên vẻ mặt của Lê Thiên và Mộ Mạn Vân.

Tô Nhiễm kéo tay Tô Ánh Vân, ngượng ngùng nhỏ giọng: “Mẹ, mẹ sao lại nói con mình như vậy.”

Tô Ánh Vân ngắt chóp mũi cô, “Mẹ nói sai sao? Con là một cô bé bướng bỉnh.” Nói xong, bà nhìn Lê Minh Vũ, “Minh Vũ, hai đứa sau này sẽ khó tránh những va chạm, tính cách Tiểu Nhiễm đơn thuần, con nhất định phải chăm sóc nó thật tốt.”

“Mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy.” Lê Minh Vũ nắm tay Tô Nhiễm, giọng nói anh trầm ấm chân thành.

Tô Nhiễm cúi đầu nhìn bàn tay mình được bàn tay anh bao bọc, mặt liền ửng hồng, hạnh phúc vẩn quất cả lòng.

Lê Thiên uống trà, cười hài lòng. Ông làm chính trị gia hơn ba mươi năm, trên người lại không mang sắc bén của một người chính trị gia cần có. Mà ngược lại, ông dễ gần điềm đạm, ông không nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng góp vào một hai câu quan trọng.

Mộ Mạn Vân là một học giả nổi tiếng. Hiện nay bà đang giảng dạy văn học Pháp tại một trường đại học danh tiếng. Bà rất am hiểu về lịch sử của bốn nền văn minh cổ, lịch sử thời kỳ Đại cách mạng Pháp, văn chương của bà truyền đạt ra quan điểm cùng phê bình văn học độc đáo, được dùng làm nền tảng cho những nghiên cứu về văn minh cổ đại.

Hôm nay là lần đầu tiên bà gặp Tô Ánh Vân. Cho đến nay bà chỉ nghe nói người phụ nữ này là nhà điều chế hương. Hôm nay, sau khi gặp Tô Ánh Vân, lòng bà cảm thán vô vàn. Tuy nói năm tháng lấy đi tuổi xuân của phụ nữ, nhưng vẫn không cách nào che giấu vẻ đẹp của Tô Ánh Vân, hết như sự kinh ngạc năm xưa của “Đào Túy” mang lại, bà chỉ cười nhẹ nhàng cũng đủ làm bao người say mê quý mến.

“Chị sui à, nhắc tới cũng thật buồn cười. Hai đứa nhỏ kết hôn được ba tháng rồi, mà hôm nay chúng ta mới gặp nhau lần đầu. Nói đến đám cưới này, tôi rất muốn mừng thẳng con tôi. Hình thức gì cũng không được, đâu cần phải đơn giản như vậy, cuối cùng không phải giới truyền thông vẫn biết sao?”

Tô Ánh Vân cười, “Chỉ cần bọn trẻ thích là được rồi. Chúng ta đều là cha mẹ, con cái đặt đâu chúng ta ngồi đó vậy.” Ngờ vực trong lòng bà hoàn toàn buông xuống. Từ lần trước gặp Lê Minh Vũ, bà liên sợ hãi, dự cảm chẳng lành luôn lẩn quẩn trong đầu bà. Vì vậy, bà mới yêu cầu hôm nay hai nhà gặp nhau một lần, cũng vừa vắn để thăm hỏi hai người lớn bên nhà họ Lê nên lần này thẳng thắn gặp nhau ở biệt thự Bán Sơn.

Bà luôn nghi ngờ Lê Minh Vũ không phải con ruột nhà họ Lê. Hiện tại xem ra nghi hoặc này là dư thừa, có phải con ruột hay không chỉ cần nhìn mặt người lớn nhà họ Lê liền biết ngay. Tảng đá trong lòng bà rốt cục cũng buông xuống, thoải mái hơn rất nhiều.

“Chị sui nói phải, tôi và ông Lê nhà tôi lần đầu nhìn thấy Tiểu Nhiễm thì quý mến ngay, cô bé này thoảng ra một loại sinh khí như ‘Đào Túy’ mà nhà họ Tô chị điều chế năm đó làm người ta yêu thích.” Mộ Mạn Vân cười nói.

Tô Nhiễm này giờ đang dựa trong lòng Lê Minh Vũ, chỉ cảm thấy anh hơi cứng đờ, như nghe được đề tài nhạy cảm gì đó. Cô nghi hoặc ngẩng đầu, đã thấy sắc mặt anh trầm tĩnh như thường ngày. Vừa rồi, là do cô ảo giác chăng.

Tô Ánh Vân mỉm cười, “Hóa ra chị sui cũng từng dùng qua ‘Đào Túy’?”

“Đương nhiên rồi chị sui. Khi đó ‘Đào Túy’ quả là giành được không ít sự quan tâm của mọi người, chỉ tiếc rằng trên thị trường hiện nay không có loại nước hoa nào có thể đạt được bản lĩnh này.” Mộ Mạn Vân tiếc nuối, nhìn Tô Ánh Vân, “Tôi nghe nói Tiểu Nhiễm trời sinh nhạy cảm với nước hoa, sao không thử làm nhà chế điều hương?”

“Chị sui cũng không thể nói vậy, hiện tại trên thị trường nước hoa rất đa dạng làm nhiều người vô cùng phân vân khi chọn lựa. ‘Đào Túy’ thực ra cũng gặp được thời điểm tốt thôi, quá khứ cũng đã qua rồi. Về phần Tiểu Nhiễm...” Ánh mắt Tô Ánh Vân nhuộm đầy tự hào, rồi nhìn cô cười khổ, “Tôi cũng từng khuyên nó nhiều lần, nhưng nó vẫn không nghe lời. Con gái bướng bỉnh.”

Lê Thiên cười hiền hậu, “Con cháu tự có phúc con cháu, chúng ta đều già rồi không nên ép buộc bọn trẻ.”

Tô Ánh Vân gật đầu, nhìn Tô Nhiễm, “Tiểu Nhiễm, ba mẹ chồng con thương con biết bao. Sau này, con phải ngoan ngoãn nghe lời.”

“Mẹ...” Tô Nhiễm hờn dỗi nói.

Mộ Mạn Vân cười hài lòng, “Tôi bây giờ chỉ mong được bông cháu. Minh Vũ, con đừng có lấy cớ cũ bận việc mà nói, biết chưa? Con nhìn bạn bè đồng lứa với con...”

“Con biết rồi, nhà người ta đã có cháu ẵm bông. Năm nay, vợ anh ta lại vừa mang thai.” Lê Minh Vũ nói nhanh suy nghĩ của Mộ Mạn Vân, có thể tưởng tượng dạng này anh đã từng nói không biết bao nhiêu lần.

“Biết là được rồi. Tiểu Nhiễm, mẹ chính là mẹ chồng thời đại mới. Con phải quản kỹ Minh Vũ vào, con quản càng kỹ mẹ càng mừng. Vừa đến giờ tan tầm, con phải gọi ngay nó về nhà, không cho ra ngoài xã giao. Gần tới giáng sinh rồi, thoáng cái lại hết một năm. Tốt nhất là hai đứa nên sinh con vào năm nay luôn.” Mộ Mạn Vân nói thao thao bất tuyệt, bao nhiêu phong độ trên bục giảng bà đều dồn vào chuyện nhà, vô cùng hòa nhã gần gũi.

Tô Nhiễm cười lúng túng, lại bị Lê Minh Vũ kéo vào lòng. Cô chỉ nghe giọng nói trầm thấp của anh vọng lại trong ngực, “Tụi con sẽ cố gắng.”

Tâm tư cô bỗng rung động, ngẩng đầu nhìn đường nét góc cạnh trên gương mặt anh, lại nghĩ đến chuyện xảy ra tối đó, trái tim cô rộn ràng không ngừng...

39. Q.2 - Chương 18: Rắc Rối Lại Đến

Trạm xe lửa đi thị trấn Hoa Điền.

Ánh nắng soi xuống xe lửa nhỏ màu đỏ như một viên đá quý sắc hồng Sri Lanka rực rỡ khảm vào làn tuyết trắng.

Tô Nhiễm bịn rịn kéo tay Tô Ánh Vân, “Mẹ, sao cứ phải ngồi xe lửa ạ? Minh Vũ, anh ấy muốn chạy xe đưa mẹ về mà.”

Gió thổi, Tô Ánh Vân thất lại khăn quàng cổ cho Tô Nhiễm, cười nói: “Mẹ quen ngồi xe lửa rồi, hai đứa đưa mẹ về rồi cũng phải quay lại lần nữa, đi tới đi lui nhiều lần làm gì. Mẹ tự về được mà, không sao đâu con.” Bà vỗ nhẹ tay Tô Nhiễm, rồi nhìn Lê Minh Vũ vừa châm thuốc lá, đang đứng đợi cách đó không xa, kéo cô sang một bên, nói nhỏ: “Mẹ thấy Minh Vũ cũng rất được, là rồng phượng giữa loài người. Nhưng mà, phụ nữ trước sau vẫn phải khôn ngoan một chút mới được. Người phụ nữ hạnh phúc nhất là phải kết bạn với người đàn ông thành công, kết hôn với người đàn ông bình thường. Con thì đúng lúc ngược lại. Cậu ta không phải dạng người dễ bị phụ nữ lèo lái, trừ phi cậu ta cam tâm tình nguyện. Cho nên Tiểu Nhiễm, khi con còn chưa nắm hết trọn vẹn tâm tư của cậu ta, con cần phải trù liệu con đường an toàn tốt nhất ỉn.”

Tô Nhiễm nghe không hiểu.

“Aiz, con bé này y chang mẹ năm đó.” Tô Ánh Vân dứt khoát nói thẳng, “Con để cậu ta làm chủ gia đình, vậy có nghĩa là phụ thuộc kinh tế. Phụ nữ phải có tiền trong tay mới an toàn. Đàn ông có thể nói ngon nói ngọt với con, thề non hẹn biển với con, nhưng một thứ duy nhất không thể cho con hoàn toàn chính là cảm giác an toàn. Cảm giác an toàn của phụ nữ là phải dựa vào năng lực chính mình để đạt được, con hiểu không?”

Tô Nhiễm lúc này mới hiểu ra, cười nói, “Mẹ được rồi mà. Con hiểu rồi.”

Tô Ánh Vân khẽ thở dài một hơi, “Nỗi lo duy nhất bây giờ của mẹ chính là chị con. Aiz, nghiệp chướng mà, hôm nào mẹ phải nói với nó...”

“Mẹ, chuyện này mẹ đừng lo nghĩ nữa. Con sẽ cố giải quyết.” Tô Nhiễm nhẹ giọng nói, “Mẹ đi xe cẩn thận. Về đến nhà phải gọi liền cho con.”

Tô Ánh Vân gật đầu, xe lửa rít lên một tiếng. Lê Minh Vũ đi lên trước nói đơn giản với bà vài câu chú ý an toàn, bà vội vàng vẫy tay với hai người, “Được rồi, hai con mau về đi. Mẹ lên xe đây.”

Tô Nhiễm gật đầu, đứng yên nhìn bóng lưng Tô Ánh Vân. Phút chốc, cô mới nhận ra mẹ thật sự đã già.

Lê Minh Vũ đứng cạnh cô, đợi khi xe lửa khởi động, anh thấy gương mặt cô thoáng buồn bã, ánh mắt lại hiện lên đau xót mà ngay cả anh cũng không biết. Anh thanh giọng, thản nhiên nói: “Về thôi.”

Gió thổi từng cơn, tuyết lại bắt đầu rơi.

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

Tuyết rơi suốt một đêm, hôm sau lại có chuyện bất ngờ xảy ra.

Khi xảy ra chuyện, Tô Nhiễm vừa ngủ dậy, chị Hoa ôm một đồng lớn tạp chí, báo cuống quýt đi đến. Tô Nhiễm lại thấy mình tiếp tục trở thành tiêu điểm. Tiêu đề rõ ràng cho dù người có cận cả nghìn độ cũng vẫn thấy như thường... Cô giữ trẻ mở đầu trào lưu mới lần nữa, nhảy múa cùng những người hành khất bên đường.

Bài báo dạt dào cả ngàn chữ nhét đầy mắt Tô Nhiễm. Cô ngây người hồi lâu, gấp rút mở tạp chí và báo khác ra xem. Tất cả đều đưa tin như nhau, thậm chí có tờ còn đăng cả ảnh chụp cô khiêu vũ cùng những người đàn ông lang thang.

Lòng cô nguội lạnh, buông thõng tay ra, tạp chí và báo đang cầm liền rơi lả tả xuống thảm trải sàn.

“Anh ấy đâu?” Mãi lâu sau, Tô Nhiễm sốt ruột hỏi.

Gần đến bầu cử, bài báo này nhất định là đòn tấn công chí mạng với anh.

Chị Hoa cũng khẩn trương, chỉ về dưới lầu, dè dặt nói, “Cậu chủ...ở dưới lầu, cũng vừa thấy tin này, còn nữa, trên mạng cũng lan truyền. Cậu chủ, sắc mặt cậu chủ nhìn không được tốt ạ.”

Tay Tô Nhiễm phát run, vội mặc thêm áo rồi ra khỏi phòng ngủ.

Lệ Minh Vũ ngồi trên sofa phòng khách, anh nhàn nhã vừa uống cà phê vừa đọc báo. Tô Nhiễm đứng trên cầu thang, bối rối nhìn bóng lưng to lớn của anh. Phong thái anh vẫn như mọi khi nhưng lại luôn dọa cô sợ như vậy.

Tô Nhiễm liếm bờ môi khô khan của mình, bước xuống lầu, trước khi đến sofa cô mới hiểu rõ giới truyền thông “quan tâm” đến những nào cuộc sống của cô. Lệ Minh Vũ có thói quen hằng ngày đều xem báo và tạp chí. Giới truyền thông đem chuyện của cô xôn xao, thậm chí còn bình luận rằng đây có thể là đòn chí mạng với cuộc tranh cử lần này của Lệ Minh Vũ, ti vi trên tường cũng đang đưa tin liên quan đến cô.

Tô Nhiễm len lén liếc nhìn tờ báo anh đang đọc, cô ngạc nhiên đến kinh hãi. Hình ảnh cô cùng những người lang thang khiêu vũ bên đường vô cùng rõ ràng đập vào mắt cô, rồi lại nhìn Lệ Minh Vũ, anh dường như cũng đang xem rất chăm chú.

“Minh Vũ...” Cô muốn lên tiếng giải thích chuyện hôm đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

“Ảnh chụp rất đẹp.” Lệ Minh vẫn đọc báo, không ngẩng đầu lên nhưng lại lấy tách cà phê đưa cho Tô Nhiễm. Hả?

Tô Nhiễm không ngờ anh sẽ nói một câu kỳ lạ như vậy, ngẩn người hồi lâu mới hiểu anh muốn cô làm gì. Cô nhận tách cà phê, rồi lại đưa đến trước mặt anh, bất an hỏi: “Anh vừa nói gì?”

Lần này, Lệ Minh Vũ ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó để tách cà phê sang bên, đứng dậy cầm áo khoác, có vẻ anh đang chuẩn bị ra ngoài.

“Tôi nói, ảnh chụp rất đẹp.” Anh nhấn nài lặp lại lần nữa, mặc áo khoác rồi bổ sung thêm câu, “Ít ra, lần này kỹ thuật chụp của nhà báo cũng không tệ.”

Tô Nhiễm nghi hoặc, đưa cặp cho anh rồi hỏi nhỏ, “Anh sẽ không giận chứ?”

Lệ Minh Vũ quay đầu nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh nhưng quyền uy, khiến cô chột dạ vô thức muốn né tránh. “Thế nào, em mà cũng hiểu làm vậy tôi sẽ giận à?”

“Em...” Cô chỉ biết chần chẫn anh sẽ giận, thẳm thở dài, giải thích: “Em biết hình này gây bất lợi cho việc tranh cử của anh. Thực ra, em lúc đó chỉ là...”

“Tôi chỉ thấy tiếc chút thôi.” Lệ Minh Vũ hơi nhếch môi, ánh mắt không hề nổi giận, giọng điệu vẫn bình ổn, “Nếu tôi sớm thấy em nhiều tài như vậy, tôi sẽ thay đổi cách nhìn về em.”

“Gì ạ?” Tô Nhiễm sững sờ nhìn anh.

“Chỉ ít, tôi sẽ không cho rằng em chỉ là một cô công chúa nhà giàu như bây giờ.” Anh nói đơn giản đến tàn nhẫn.

Tô Nhiễm chết đứng.

Ngay khi đang lúng túng, tin tức trên ti vi thu hút sự chú ý của hai người...

”Sau đây là tin tức liên quan đến tuyển cử bộ trưởng sắp tới. Vài ngày trước, giới truyền thông vừa đăng tải hình ảnh phụ nhân của nghị sĩ Lệ Minh Vũ. Trong đó, bức ảnh chụp cô cùng khiêu vũ với những người lang thang bên đường khiến cho cư dân mạng rất quan tâm. Có người nói, từ sau chuyện người giữ trẻ, cộng thêm tin này có thể ảnh hưởng xấu đến kết quả tuyển cử của nghị sĩ Lệ, cũng có người dự đoán nghị sĩ Lệ có thể thất bại trong cuộc tranh cử vào đêm bình an, đương nhiên cũng không loại bỏ do bên khác gây nên. Sự kiện trên mạng này cũng gây ra rất nhiều cuộc chiến của cư dân mạng, xếp hạng lượt xem nhiều nhất. Trong vòng nửa tiếng đồng hồ, tình hình đã xảy ra biến hóa. Hầu hết cử tri và cư dân mạng đều cho rằng tin này vừa phản ánh một mặt khác của nghị sĩ Lệ và phụ nhân. Vào thời buổi mà tình người lạnh bạc như hiện nay, có thể cùng khiêu vũ với những người lang thang bên đường đúng là thể hiện tính cách ngay thơ bộc trực. Chiến tranh rồi phản chiến, đã có 90% ý kiến ủng hộ chuyện lần này...”

Nghe xong, Tô Nhiễm hoảng hốt lấy tay bịt miệng mình, mãi lâu sau khi bản tin kết thúc, cô mới định thần lại, vui mừng ngạc nhiên thay thế hoảng loạn vừa rồi, “Minh Vũ, mọi người đều ủng hộ chuyện lần này. Mọi người...” Nói chưa hết câu, cô liền im bật, bởi vì sắc mặt trầm tĩnh của Lê Minh Vũ dần trở nên khó xem vô cùng. Thậm chí, anh rõ ràng không vui nhìn cô.

Cô nói sai gì sao? Lần này chẳng phải chuyện xấu thành chuyện tốt sao?”

Ánh mắt Lê Minh Vũ không hề nhìn vào ti vi, mà là chăm chú nhìn cô. Ánh mắt anh sắc bén như một con dao đâm cô đau đớn. Một lúc lâu sau...

“Hoang đường!” Anh nghiêng răng gần ra hai chữ rồi xoay người bỏ đi.

Tô Nhiễm ngẩn ngơ...

hoa lệ lệ phân cách tuyến

Ngày mốt là tới giáng sinh nhưng trời lại nắng đẹp bất ngờ. Những cửa hàng kinh doanh đã sớm trang trí rực rỡ cho cây thông, các trung tâm mua sắm lớn bắt đầu xúc tiến hoạt động giảm giá trong dịp lễ. Khắp nơi trên đường, đâu đâu cũng thấy nhiều người mặc đồ ông già nô-en chan chứa nhiệt tình phát tờ rơi, người qua đường dường như cũng bước chậm lại. Không khí giáng sinh tràn ngập khắp mọi nơi trong thành phố, khe hít nhẹ cũng cảm nhận được mùi của giáng sinh.

Quán cà phê ở tầng một của cao ốc thời trang, hương cà phê nồng đậm lan tỏa vào không khí ngày đông ngọt ngào, ngào ngạt đến mê người.

Từ đây đến phố mua sắm, trung tâm mua sắm khổng lồ từ nam đến bắc và hai tòa cao ốc tạo thành khu liên hợp cấp 5A [1] . Một phần trong cao ốc hiện đại là tài sản của nhà họ Hòa, tòa soạn của tạp chí “LaDurée” mà Hòa Vy làm chủ biên cũng nằm ngay cao ốc này.

Quán cà phê đối diện, là kết hợp của đủ loại kiến trúc kinh điển khiến mọi nơi ở đây đều lộ rõ hơi thở cao quý của một trung tâm thương mại hiện đại. Đáng tiếc, Tô Nhiễm không có tâm trạng để thưởng thức phần hoa nơi đây.

Túi lớn túi nhỏ đặt cạnh Hòa VY, vì công việc bận rộn nên cô ít khi đi mua sắm nên mỗi lần đi sắm sửa cô sẽ mua toàn bộ mọi thứ. Cô uống cà phê rồi nhìn Tô Nhiễm ngồi đối diện, thản nhiên nói, “Khó có dịp hai chị em mình ngồi đây.”

Tô Nhiễm hít sâu một hơi, mềm nhẹ trả lời: “Chị, em biết bây giờ dù em có nói xin lỗi, chị cũng không tha thứ cho em. Chuyện này em sai, em không biết chị thật lòng với Minh Vũ.”

“Minh Vũ? Wow, cô gọi nghe thật thân mật.” Hòa Vy cầm tách cà phê nhưng lại khó kìm được ngón tay đang run rẩy. Cô buông tay, tách bể tan tành trên mặt đất.

” Chị...”

“Tôi hận cô. Giống như chiếc cốc bể trên mặt đất này, dù có tan tành cũng không thể tha thứ.”

Tô Nhiễm thở gấp.

“Năm đó, mẹ dẫn cô đi, thậm chí sửa cả họ cho cô, tôi không tính toán, bởi vì trong lòng tôi trước giờ luôn có người em này. Khi cô lên trung học có bạn nam theo đuổi, cô sợ đến khóc lớn nức nở, là tôi theo cô mỗi ngày đến trường đón cô tan học. Tô Nhiễm, nhiều năm như thế, tôi thực sự rất muốn biết trong lòng cô có người chị này hay không? Phải, tôi bình thường thích đùa giỡn tình yêu nhưng trên đời có người phụ nữ nào suốt đời mãi như vậy không? Ai không mong muốn tìm được một người đàn ông tin cậy để chung sống suốt đời? Khi tôi và Minh Vũ hẹn hò, cô đâu phải không biết tôi yêu anh đến mức nào. Thậm chí mỗi lần hẹn hò, tôi đều thấp thỏm bất an, không biết mặc cái gì cho đẹp, lẽ nào cô không nhìn ra sao?” Hòa Vy càng nói càng lớn tiếng, bỗng chốc tay cô đập lên bàn, “Dựa vào cái gì, cô cướp đi hạnh phúc của tôi?”

40. Q.2 - Chương 19: Tôi Tôi Là Vì Cô Ấy

Hòa Vy tức giận khiến mọi người ngồi xung quanh đều chú ý, quay đầu qua nhìn. Nhân viên quán cà phê đi lại dọn mảnh vụn của chiếc cốc trên sàn nhà nhưng Hòa Vy cản lại, cố gắng nén lửa giận, đưa một tờ tiền giá trị lớn cho nhân viên.

Tô Nhiễm chờ cô bình tĩnh rồi mới lên tiếng, “Chị, nếu hôm nay hẹn em ra để mắng một trận, em bằng lòng. Thực tế là em có lỗi với chị, em không muốn ở trước mặt chị nói tình yêu có thể khiến phụ nữ mất đi lý trí đến thế nào, bởi vì bất luận hôm nay em có nói gì thì chị đều cho rằng đó là khoe khoang. Người kết hôn với Minh Vũ là em, nên người đáng bị mắng cũng là em.”

Hòa Vy dù sao cũng là người trong giới thời trang và truyền thông, ít nhiều cũng học được cách kìm chế tính tình, trầm giọng nói: “Tôi muốn mắng người, cần gì phải gọi cô.”

Tô Nhiễm khó hiểu.

Hòa Vy nhìn cô cười nhạt, bỗng cầm chiếc túi bên cạnh lên, logo in trên túi hầu như đâm mắt Tô Nhiễm bị thương.

“Áo khoác này không thấy lạ chứ?” Cô nhẹ nhàng mở ra, ngón tay mơn trớn chất liệu vải mềm mại của áo khoác, dịu dàng như đang vuốt ve tình nhân, “Mẫu mới nhất của nhà thiết kế JK, Minh Vũ mặc rất hợp. Cô biết tôi từ trước nay chưa bao giờ có thói quen chọn đồ cho đàn ông nhưng không hiểu vì sao, khi tôi thấy áo khoác này thì nghĩ ngay đến Minh Vũ. Thế mới biết, thì ra khi chọn quần áo cho người đàn ông mình yêu là chuyện hạnh phúc đến cỡ nào.”

Tay Tô Nhiễm khẽ run, nước trái cây trong cốc rung nhẹ, “Thì ra người đặt mua áo khoác này trước chính là chị.”

“Không ngờ à? Tôi cũng không ngờ ánh mắt hai chị em chúng ta lại giống nhau như vậy, bất kể là đàn ông hay là quần áo nam, đều cùng thích chung.” Hòa Vy cất áo khoác, dịu dàng đặt ra đằng sau rồi lãnh đạm nói: “Ngại quá, lẽ ra tôi nên nói sớm với cô, cô sẽ không phải tốn thời gian đặt áo khoác đó rồi.”

Tô Nhiễm nhìn Hòa Vy như nhìn người xa lạ, hồi lâu sau cô hít sâu một hơi, “Chị, rốt cục chị muốn như thế nào?”

“Cô không hợp với Minh Vũ.” Hòa Vy không chút khách khí nhìn cô gần từng chữ: “Nếu đổi lại tôi là cô, tôi tuyệt đối sẽ không gây rắc rối cho anh ấy vào lúc này. Anh ấy cần một người phụ nữ có thể giúp anh ấy, chứ không phải người phụ nữ luôn gây phiền toái. Cô có biết tin lần trước ảnh hưởng xấu thế nào với anh ấy không? Anh ấy thiếu chút nữa đã mất cơ hội tranh cử, lần này cô muốn triệt để hủy đi anh ấy có phải không?”

Tô Nhiễm không trả lời, với những bình luận của giới truyền thông. Hòa Vy có thể xem là chuyên gia, cô làm trong ngành truyền thông nhiều năm, bất kể là chỗ nào cô cũng quen biết. Tuy rằng chuyện lần này trong mắt đa số cư dân mạng là chuyện tốt, nhưng với người tranh cử mà nói, chuyện này dù không quan trọng nhưng vẫn có thể bị đối phương mang ra công kích.

“Chị, em sẽ không rời khỏi Minh Vũ.” Mãi lâu sau, Tô Nhiễm ngẩng đầu lên nói với ánh mắt đầy kiên định.

Khóe miệng Hòa Vy khẽ trĩu xuống, nhìn cô rất lâu rồi lạnh lùng nói: “Sợ rằng, chờ khi cô biết sự thật thì dù không muốn cũng phải ra đi.”

“Sự thật gì? Chị, chị muốn nói gì?” Tô Nhiễm nhú mày.

Một chiếc xe ngừng lại bên đường đối diện. Cửa xe mở ra, ánh nắng soi sáng người đàn ông đang bước xuống xe.

Vị trí của hai người đang ngồi là đường dành riêng cho người đi bộ nên xe không được phép chạy vào.

Hòa Vy ngừng nói, ý cười diễm đạm hiện trên gương mặt cô, Tô Nhiễm rất đỗi ngạc nhiên với biến hóa của cô, thuận thế nhìn qua, đột nhiên sửng sốt. Lê Minh làm sao lại tới?

“Đây là nơi tôi và anh ấy thường hẹn hò. Hôm nay là tôi hẹn anh ấy tới. Anh ấy không có thói quen đến muộn, vậy cũng thấy được anh ấy vẫn còn khấn trương với tôi. À con nữa, dù cho hai người đã kết hôn thì lòng anh ấy trước sau đều có tôi. Bằng không, hôm nay anh ấy sẽ không đến.” Hòa Vy nhìn thấu suy nghĩ của cô, hời hợt buông lời.

Trái tim Tô Nhiễm hệt như bị người khác tàn nhẫn giẫm đạp.

Lệ Minh Vũ nhanh chóng nhìn thấy Tô Nhiễm, anh sa sầm mặt lại. Vừa bước lên trước, Hòa Vy liền chủ động đứng dậy, bỏ nhào vào lòng anh trước mặt Tô Nhiễm, làm mọi người xung quanh không thể không nhìn.

“Minh Vũ, em biết anh sẽ đến mà. Anh nhất định sẽ đến.” Giọng nói Hòa Vy trở nên dịu dàng vô cùng, nũng nịu như người con gái đang yêu.

Lệ Minh Vũ không đẩy cô ra ngay, vẫn đứng yên không nhúc nhích, nhưng ánh mắt anh luôn chăm chú nhìn Tô Nhiễm ở đối diện, sâu thẳm đến nỗi khiến người khác ngẹn thở.

Phút chốc này, nước mắt Tô Nhiễm chực trào rơi, cô nắm tay đứng dậy, một loại kích thích thúc đẩy cô muốn tiến lên kéo hai người đang ở trước mắt kia ra. Thế nhưng, toàn thân cô vô lực, việc duy nhất cô có thể làm chỉ là chống hai tay lên bàn, đối mặt với cái ôm của chị gái cô và người đàn ông kia.

Thời gian như dừng lại ở hình ảnh châm biếm này, một người đàn ông anh tuấn cùng hai cô gái xinh đẹp, khiến bao người mơ màng.

Rốt cục, Tô Nhiễm không thể chịu được nữa. Dù tình yêu chỉ là chuyện của một người, thì cũng không có nghĩa cô cần phải chà đạp bản thân. Tay cô run rẩy cầm lấy túi xách muốn xoay người rời đi, nhưng lại phát hiện dù là nội tâm hay hít thở đều đau đớn vô vàn.

Lệ Minh Vũ ở đằng sau bất ngờ đẩy Hòa Vy ra, “Tôi tới không phải vì cô.” Sau khi nhàn nhạt buông lời, anh liền đi nhanh về trước, kéo tay Tô Nhiễm muốn rời đi.

Tô Nhiễm kinh ngạc đến ngây người, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hòa Vy cũng sửng sốt, nhưng mau chóng định thần lại, chột chần trước mặt Lệ Minh Vũ, khó tin nhìn anh, “Anh vừa nói gì? Minh Vũ, vừa rồi là em gọi điện hẹn anh tới đây mà. Vậy mà anh nói tới đây không phải vì em?”

“Chẳng qua cô chỉ là gọi cho thư ký của tôi.” Tâm trạng Lệ Minh Vũ yên ổn vô cùng.

Hòa Vy thở gấp, “Minh Vũ, em không hiểu ý của anh. Anh tới đây chẳng lẽ không phải vì biết em ở đây chờ anh sao?”

Lệ Minh Vũ nhìn cô, “Hết sức xin lỗi. Tôi nghe chị Hoa nói Tô Nhiễm ở đây nên tôi mới tìm tới.”

Hòa Vy hoang mang lắc đầu, “Không, Minh Vũ...”

“Tôi tới đây là vì cô ấy.” Lệ Minh Vũ vô cùng yên lặng đáp lời, nói xong quay đầu nhìn Tô Nhiễm, “Anh đưa em về nhà.”

Tô Nhiễm rướm rướm nước mắt, vô thức gật đầu, như một đứa trẻ đắm chìm trong giấc mơ. Cô tùy ý để anh nắm tay mình đi thẳng qua bên đường đối diện, không tìm được mà quay đầu nhìn. Cô thấy Hòa Vy đắm nước mắt ngồi bệt xuống đất, lòng cô không khỏi quặn đau.

“Sau này, cố gắng ít gặp Hòa Vy lại.” Lệ Minh Vũ mở cửa xe, khi cô bước vào, anh thản nhiên nói.

Tô Nhiễm ngừng lại, kinh ngạc nhìn bóng dáng anh đi qua bên cửa xe khác. Trong nháy mắt cửa xe mở ra, cô đột nhiên hỏi, “Minh Vũ, anh có yêu chị ấy không?”

Lệ Minh Vũ ngậy người một giây. Khi anh nhìn cô, ánh mắt anh trở nên bức bối, giọng điệu thoáng chút khinh ra lệnh, “Lên xe!”

Anh không trả lời câu hỏi của cô, trái tim cô lúng lờ...

Giáng sinh trắng đúng hẹn lại đến. Cả ngày giáng sinh, Tô Nhiễm đều ở nhà, không hề bước ra đường. Khi ti vi cuối cùng cũng tuyên bố Lê Minh Vũ đã tranh cử thành công chức bộ trưởng kinh tế đối ngoại với hai mươi phiếu chênh lệch, cô lại không có quá nhiều xúc động. Con người thường chính là vậy. Trước khi đạt được kết quả, quá trình là cố gắng nhất, khẩn trương nhất, nhưng đợi đến khi có kết quả mới phát hiện, mọi nhiệt tình, mong muốn và sức lực sớm đã tiêu hao trong quá trình, rồi lại như từ lâu đã đoán được kết quả này.

Hay đây là điều mà người ta thường nói, kết quả không quan trọng, quan trọng là quá trình.

Chị Hoa ngược lại vui vẻ vô cùng, vội vàng lên kế hoạch xem đêm nay nên ăn mừng như thế nào.

Tô Nhiễm ngồi bất động trên sofa, ôm gối ngơ ngác xem ti vi. Lê Minh Vũ đang đọc diễn thuyết nhậm chức, nhìn qua anh không có quá nhiều xúc động, hệt như chức bộ trưởng kinh tế này vốn là thuộc về anh. Giọng nói anh vẫn trầm thấp hùng hồn như mọi khi, ánh mắt anh vẫn trầm tĩnh như ngày thường. Vĩnh viễn anh đều là vậy, mọi việc anh đều nắm chắc trong tay từ lâu.

“Chị Hoa, không cần vội vàng đâu. Đêm nay, anh ấy sẽ không về.” Cô mệt mỏi nói. Ngày hôm nay chán hẳn có rất nhiều người thay cô chúc mừng anh.

Một thứ cảm giác dần đo nẩy nở từ tận đáy lòng cô. Đáng ra, cô phải vui vẻ mới đúng, nhưng vì sao một loại bi thương khó hiểu lại sinh sôi trong cô vậy? Giống như, cô không biết anh có yêu Hòa Vy hay không, cũng không biết khi anh làm bộ trưởng rồi thì cuộc sống của họ sẽ thay đổi như thế nào. Có quá nhiều biến cố khiến cô bất an, lo lắng...

41. Q.2 - Chương 20: Giáng Sinh Đầy Máu

Ngày 25 - lễ Giáng sinh, tuyết rơi trồn một ngày. Nhiều năm sau, mỗi khi nghĩ đến Giáng sinh, Tô Nhiễm vẫn nhớ mãi ngày Giáng sinh năm nay, vĩnh viễn ghi nhớ ngày Giáng sinh đau lòng này.

Bởi vì, đêm Giáng sinh năm nay, chồng cô Lê Minh thành công trúng cử chức bộ trưởng kinh tế đối ngoại. Cô đợi anh suốt đêm nhưng anh không trở về, đúng như dự liệu của cô.

Rồi lại bởi vì, Giáng sinh năm nay...

Ba cô nhảy lầu.

Khi cô được báo tin chạy tới bệnh viện, Hòa Tấn Bằng đang được cấp cứu. Bạch Sơ Diệp khóc đến sắp tắt thở, Bạch Lâm ở cạnh bên không ngừng an ủi. Tô Ánh Vân cũng đến bệnh viện, bà không khóc, chỉ yên lặng đứng cạnh cửa sổ, ánh mắt nhìn chăm chú vào ngọn đèn trên phòng cấp cứu, sắc mặt bà lạc lõng nguội lạnh.

Hòa Vy suy sụp ngồi trên ghế dài, toàn thân đều đang run rẩy. Thấy Tô Nhiễm chạy tới, Hòa Vy liền nắm lấy tay cô, run lấy bầy nói: “Tiểu Nhiễm, ba nhảy lầu, ba nhảy lầu rồi. Đang yên lành sao ba lại nhảy lầu vậy? Sáng nay, khi chị ra khỏi nhà, ba còn khỏe mà, chúng ta...chúng ta có thể mất ba không?” Chưa nói xong, nước mắt từng giọt lăn dài. Tất cả mạnh mẽ kiên cường thường ngày của cô đều tan rã trong nháy mắt.

Sợ hãi và bi thương to lớn nhấn chìm Tô Nhiễm. Cô cũng muốn khóc, nhưng lại chịu đựng, cô nhẹ giọng an ủi Hòa Vy, rồi cố nén nước mắt nhìn mọi người xung quanh. Cũng còn may, chuyện này chưa bị người ngoài biết, cô cần phải tỉnh táo để có thể biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Tô Ánh Vân cuối cùng cũng bước tới, lau nước mắt cho Hòa Vy, nhìn Bạch Sơ Diệp, giọng nói chuyển lạnh...

“Bạch Sơ Diệp, cô ở cạnh Hòa Tấn Bằng, vì sao ông ấy nhảy lầu, lẽ nào cô không biết?”

“Tô Ánh Vân, chị có ý gì? Không phải chị đang nghi ngờ chị tôi hại chết anh rể chứ?” Bạch Lâm đứng phắt dậy, khó chịu nói: “Đến bây giờ, ngay cả cảnh sát còn chưa đưa ra kết luận là anh rể tự sát hay bị giết, chị dựa vào cái gì mà ở đây nghi ngờ?”

Tô Ánh Vân cười lạnh, “Nhà họ Bạch mấy người thì có gì tốt?”

“Chị...”

“Cậu, mẹ, mọi người đừng âm ỉ nữa. Mấu chốt bây giờ là chúng ta bây giờ cần phải biết rõ chuyện gì đã xảy ra.” Tô Nhiễm vội vàng mở miệng khuyên ngăn, “Ba đang cấp cứu bên trong, mọi người cứ ở đây cãi nhau cũng không giải quyết được vấn đề gì đâu.”

Bạch Sơ Diệp lau nước mắt, đi lên trước nhìn Tô Ánh Vân, “Chị Vân, em biết chị luôn hận em, nhưng em thật sự rất yêu Tấn Bằng, làm sao em có thể hại anh ấy? Tấn Bằng bất ngờ nhảy lầu, đầu óc em bây giờ vẫn trống rỗng. Em, em không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...” Bà ta nghẹn ngào, nói không nên lời.

Tô Ánh Vân lạnh như băng nhìn bà ta, cũng không tranh cãi nữa, nhìn Tô Nhiễm, cúi đầu hỏi, “Xảy ra chuyện lớn như vậy, Minh Vũ đâu? Cậu ta làm sao lại không tới cùng con?”

“Anh ấy...” Tô Nhiễm vừa muốn mở miệng, đèn phía trên phòng cấp cứu liền tắt. Bác sĩ từ bên trong bước ra, tháo khẩu trang xuống, gương mặt đầy mệt mỏi.

Tất cả mọi người đều vây lại, bác sĩ bắt đầu đếm nhịp, “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Bạch Sơ Diệp ngất ngay tại chỗ.

Tay Tô Ánh Vân run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Hòa Vy che miệng bật khóc. Chỉ có Tô Nhiễm, bộ dạng quá mức yên lặng của cô khiến bác sĩ nhìn đều thấy sợ. Mãi lâu sau, cô mới lãnh đạm nói, “Chúng tôi có thể vào nhìn ba tôi lần cuối không?”

Bác sĩ gật đầu.

Vài người chậm chậm đi vào, khóc lóc kêu la nối tiếp tạo thành một khung cảnh.

Tô Nhiễm chuẩn bị bước vào nhưng đến cửa cô dừng lại. Đôi mắt cô đầm nước, ngực như bị hòn đá to lớn hung hăng đè nén, làm cô ngạt thở. Bên tai cô dường như vẫn còn văng vẳng tiếng nói của ba... Tô Nhiễm, Minh Vũ có tốt với con không?”

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn khát khao tình thương của ba. Bây giờ, cô đã nhận được nhưng thoáng chốc lại mất đi. Ông trời, còn sẽ làm cô mất thứ gì?”

Tay cô vịn lấy khung cửa, khó khăn bước vào. Nhưng khi vừa muốn vào cửa, sau lưng cô lại vang lên một giọng nói đàn ông hiền hậu...

“Cô chính là Tô Nhiễm, cô ba nhà họ Hòa?”

Cô quay đầu nhìn lại, là một cảnh sát, cô mệt mỏi gật đầu một cái.

Người đàn ông giơ hướng cô giơ lên một tờ giấy chứng nhận rồi nhẹ giọng: “Chào cô, tôi là Đinh Minh Khải thanh tra cao cấp của tổ trọng án. Vụ án liên quan đến cái chết của ba cô do người trong tổ tôi phụ trách.”

“Chào anh, cảnh sát Đinh.” Tô Nhiễm như gặp được cứu tinh, bắt tay anh, “Ba tôi vì chuyện gì mà nhảy lầu? Các anh có bắt được hung thủ không? Dù chỉ là một chút manh mối.”

Đinh Minh Khải nhìn hai mắt mờ màng ngấn lệ của cô, không đành lòng nói, “Cô Tô, chúng tôi đã điều tra. Ông Hòa xảy ra chuyện không may ở phòng đọc sách. Trong phòng, không có bất cứ dấu vết gì. Điều tra sơ bộ xác định ông Hòa là tự sát, nhưng chúng tôi sẽ khám nghiệm tử thi và dựng lại hiện trường để điều tra tỉ mỉ. Xin cô yên tâm.”

Bờ môi Tô Nhiễm run rẩy, gật đầu, vòng tay ôm chặt mình.

“Mục đích tôi đến đây là còn vì chuyện này nữa.” Đinh Minh Khải đưa một túi đồ cho Tô Nhiễm, ”

“Đây là di vật của ông nhà, bước đầu giám định đây là những vật ông Hòa mang theo trong túi áo. Mời cô nhận lại. Chúng tôi sẽ cùng bên pháp y và pháp chính tiếp tục điều tra chi tiết hơn. Đương nhiên, nếu cô nghĩ ra chuyện gì có liên quan đến vụ án, có thể liên hệ với tôi. Đây là danh thiếp của tôi.”

Tô Nhiễm nhận lấy. Trong túi, có đồng hồ của Hòa Tấn Bằng, ví tiền cùng những vật khác, ngoài ra còn có một chiếc chìa khóa nhỏ. Lúc đầu, nhìn sơ qua cô không chú ý đến nhưng nhìn kỹ lại mới thấy chìa khóa này có phần quen mắt...

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

Bóng đêm bao phủ bầu trời, Tô Nhiễm tìm được một câu lạc bộ hút xì gà ở phía đông thành phố, ông chủ ở đây dẫn cô tới trước một tủ bảo hiểm. Cô biết mình đã tìm đúng chỗ. Ở đây nhất định cất giữ bí mật của ba, không chừng có liên quan đến chuyện nhảy lầu này.

Chìa khóa trong túi đồ thuộc về câu lạc bộ hút xì gà này. Cuối cùng cô cũng nhớ mình thấy chìa khóa này trong hộp xì gà của ba.

Ông chủ chỉ vào một tủ bảo hiểm trong đó, cười nói: “Cô Tô, đây là ngăn tủ mà ông Hòa dùng. Ở câu lạc bộ hút xì gà của chúng tôi đều hạ chế hội viên, mỗi người đều có riêng một tủ bảo hiểm. Bởi vì nơi đây tính bảo mật rất cao nên rất nhiều khách đều đem đồ trang sức quý báu hoặc văn kiện khóa ở chỗ này. Ông Hòa chính là một trong những người đó.”

“Cảm ơn chú.” Tô Nhiễm cầm chặt chìa khóa trong tay, lòng bàn tay cô toát đầy mồ hôi lạnh.

Tính tình ông chủ phóng khoáng, khoa tay, “Chuyện nhỏ thôi. Được rồi, hôm nay sao ông Hòa không tới? Lâu rồi chưa gặp ông ấy.”

Tô Nhiễm nước mắt lưng tròng, chịu đựng, cố gắng mỉm cười, :ba cháu, ba...gần đây không được khỏe, đang ở nhà tĩnh dưỡng ạ.”

Ông chủ gật đầu, “Cho chú gửi lời thăm ông ấy, mong ông ấy sớm hồi phục.”

Sóng mũi Tô Nhiễm cay cay.

Chào hỏi vài câu rồi ông chủ rời khỏi.

Tô Nhiễm run run tra chìa khóa vào ổ, vì tay cô run rẩy mà chìa khóa mấy lần. Rốt cục, cô cũng mở được, trái tim cô cũng đập nhanh một nhịp.

Trong tủ sắt chỉ có một hộp gỗ đơn độc lẻ loi, sơn đen sáng bóng, tựa như...một cổ quan tài nhỏ đáng sợ.

Cô hít sâu một hơi, chậm rãi cầm hộp trong tay, như là đang cầm chiếc hộp Pandora, không biết khi mở ra cô sẽ thấy điều gì, cũng không biết sẽ mang đến kết quả thế nào.

Chiếc hộp mở ra, Tô Nhiễm sửng sốt, chỉ là một phần văn kiện?

Kiểm tra trước sau hộp một lúc lâu, cô mới thừa nhận chỉ có một phần văn kiện đặt trong nó. Văn kiện mở ra...

Sau một phút, văn kiện từ trên tay Tô Nhiễm rơi xuống...

Cô chết lặng, như vừa bị sấm sét hung hãn đánh mạnh. Mãi lâu sau, hai chân cô mềm nhũn, ngồi sụp xuống đất.

Cổ họng cô tắc nghẹn, hô hấp ngưng trệ, sắc mặt cô trắng bệch đến dọa người, cả người không ngừng run rẩy. Cô nhìn trần trần phần văn kiện như nhìn thấy dã thú. Cô muốn hét chói tai nhưng lại gọi không thành tiếng. Cô muốn khóc nhưng lại mất hết sức lực...

Rất lâu sau, Tô Nhiễm run rẩy lấy điện thoại từ trong túi xách, bấm gọi một dãy số.

Nhanh chóng, giọng nói trầm thấp quen đến không thể quen hơn từ chỗ khác trong điện thoại truyền đến. Lúc này đây, cô nghe giọng nói đó xa lạ mà đáng sợ vô cùng.

“Anh đang ở đâu” Cô nghe giọng nói run rẩy đến lạc giọng của chính mình.

“Nhà.” Đối phương đáp một chữ ngắn gọn.

“Tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Đầu dây bên kia lại vang lên tiếng cười nhạt, “Về đi. Xem chừng, chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc với nhau.” Nói xong liền cúp máy.

Nước mắt Tô Nhiễm theo điện thoại mà chảy xuống, không đến một phút, cô liền dốc sức lau đôi má đầm nước, cầm khăn kiện đứng dậy rời đi.

Nếu như, ông trời đã định trước vào ngày Giáng sinh này cô sẽ mất đi tất cả mọi thứ. Cô cũng tình nguyện mất đi mọi thứ rõ ràng. Dù cho, đây là một hồi khó tránh của số phận...

42. Q.2 - Chương 21: Đau Đến Tan Nát Cõi Lòng

Lễ Giáng Sinh năm nay rất lạnh. Khi Tô Nhiễm xuống xe đứng ở cửa biệt thự, cô chỉ thấy loại lạnh này như mũi khoan, khoan thật sâu vào lòng. Cảm giác khó chịu mà cơ thể cô chưa từng trải qua cùng với cơn đau từ dạ dày co thắt đang hoành hành trong cô. Tô Nhiễm nắm thật chặt áo khoác trên người, hít một hơi thật sâu rồi đi vào.

Sắc mặt chị Hoa khi mở cửa cho cô đầy lúng túng, nhìn ánh mắt của Tô Nhiễm cũng không làm sao tự nhiên lên được, lời nói càng thêm ấp úng, “Cô chủ, cô... cô về rồi à.”

Tô Nhiễm nhìn thoáng qua vẻ mặt của chị Hoa, mi tâm nổi lên mờ mịt nghi hoặc. Vào phòng khách, cô mơ hồ ngửi thấy thoang thoang hương thơm như có như không trong không khí, nhạt như hoa cúc nhưng ngửi kỹ hơn lại thấy vừa phải, vốn cơ thể và tinh thần cô đang mệt mỏi nên cũng không còn lòng dạ nào để phân biệt. Cô chỉ còn lại chút sức lực cuối cùng, nhột nhạt hỏi, “Anh ấy đâu?”

“Cậu, cậu ấy đang ở phòng sách.” Thấy Tô Nhiễm nhìn mình, chị Hoa vội vàng dời tầm mắt.

Tô Nhiễm biết chị Hoa có việc giấu diếm nhưng rồi cũng không hỏi gì, xoay người lên lầu.

“Cô chủ...” Chị Hoa ở phía sau gọi lại.

Tô Nhiễm dừng bước, sắc mặt tiêu tụy quay đầu lại nhìn.

Chị Hoa bối rối muốn nói nhưng lại thôi, một lúc lâu sau miệng hơi mở ra, nhẹ giọng nói: “Tôi nghe nói ông Hòa mới mất hôm nay, xin cô kiềm nén bi thương.”

Chưa xót khổ sở khó tả quét qua lòng cô, ánh mắt của ba lại hiện lên trong trí nhớ cô, khẽ gật đầu, xoay người lần nữa, cổ họng cô nghẹn ngào như hóc xương cá từ lâu, cô cũng không còn khả năng ngẫm nghĩ chị Hoa như thế nào biết chuyện này, nếu như có thể có nhiều tinh lực suy nghĩ hơn thì cũng không thua đến mức không còn manh giáp nào.

Cửa phòng sách khẽ khép, Tô Nhiễm biết Lê Minh Vũ đang ở bên trong. Đẩy cửa ra, vị thuốc lá nhàn nhạt mơ hồ quần lấy hương hổ phách thuộc về anh. Ngay sau đó, cô lại ngửi được mùi hương thơm mát tựa tơ nhện như ẩn như hiện, lần này Tô Nhiễm khẳng định là hương thơm dịu nhẹ của hoa cúc, nếu có thể tập trung thêm chút nữa thì nhất định cô sẽ đoán ra mùi hương này là của một loại nước hoa mà Hòa Vy mang từ Milan về.

Người hậu tri hậu giác [1] trước giờ toàn phải chịu đả kích, cô nên sớm nghĩ ra người tới nhà, là do cô quá mức chậm chạp nên khi đẩy cửa vào chứng kiến cảnh tượng trên sofa mới hoàn toàn suy sụp.

[1] Hậu tri hậu giác: chỉ sự chậm chạp trong quá trình từ nhận thức đến hiểu biết một việc gì đó.

Cho tới nay, Tô Nhiễm luôn vô cùng thích căn phòng này, ở đây lưu lại rất nhiều mùi hương của Lê Minh Vũ, dù anh không ở nhà, bình thường cô cũng sẽ tựa vào sofa đen thoải mái, lẳng lặng cảm thụ sự tồn tại

của anh, tựa như một gốc dây leo, mùi hương của anh chính là thân cây để dây leo quấn lấy, cung cấp chất dinh dưỡng, sương mai và ánh sáng mặt trời cho cô.

Nhưng lúc này Hòa Vy đang ngồi cách đó không xa, chiếm lấy nơi vốn thuộc về cô, còn Lê Minh Vũ thì không ngồi trên ghế chính trong phòng sách, thân hình cao to cũng cùng dựa vào sofa, Hòa Vy ôm chặt lấy anh, khuôn mặt xinh xắn nhỏ bé khóc đến thê thảm, cảm động lòng người, tựa như một con vật nhỏ bé không nơi nương đã tìm được đối tượng để bám vào, mà đối tượng đó hình như cũng cực kỳ có tính nhẫn nại đang vỗ về, an ủi cô.

Tô Nhiễm nhìn gương mặt Hòa Vy, gương mặt đó cũng hao hao như cô, giây phút này cô lại như thấy được chính bản thân mình, chỉ tiếc rằng Lê Minh Vũ chưa bao giờ ngồi trên sofa đen đó ôm cô như vậy, cho tới bây giờ đều là một mình cô, cho tới bây giờ đều là...

Cô đứng chết lặng ở đó, toàn bộ tri giác đều ngừng lại, bên tai chỉ còn tiếng khóc nức nở của Hòa Vy, một người là chồng cô, một người là chị cô, chỉ vền vện vài giờ trước cô vừa mất đi ba mình, trên đời này ai mới là người đáng thương nhất?

Lòng bàn chân trên thảm lông mềm mại như đang giẫm bước trong mây, phút chốc liền có thể khiến cô từ trên cao rơi xuống, trong nháy mắt ngã tới thịt nát xương tan.

Sắc mặt cô trắng bệch rơi vào tầm mắt Lê Minh Vũ, vẻ mặt anh không biến hóa nhiều, hơi nheo mắt, tận lực che lấp cảm giác khó chịu không rõ đang nổi lên trong lòng mình, một lúc lâu sau anh nói, “Thời gian em về so với tôi ước tính trẻ hơn rất nhiều.”

Hòa Vy khóc từ nãy tới giờ mới phát hiện ra Tô Nhiễm đã về, ngẩng đầu lên, hai mắt cô rưng rưng ắp nước mắt.

Tô Nhiễm hóa đá cuối cùng cũng có phản ứng, tâm cô hình như không còn đau đớn, ngược lại dạt dào lại đau buốt như bị xé rách. Đúng rồi, tâm đã đau đớn quá nhiều lần nên cũng không còn cách nào để thừa thụ thêm nhiều đau khổ nữa nên dạt dào cô mới phải đau.

“Có lẽ, sáng mai tôi mới nên về gặp anh.” Giọng cô mềm yếu như tơ nhện, nước mắt chảy ngược vào trong, viền mắt khô khốc đau xót.

Lê Minh Vũ không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi đó nhìn cô, lòng mảy mòi thả lỏng.

Hòa Vy ngược lại thấy không được như ý mình muốn thì không chịu ngồi, đứng dậy đi ngay về phía Tô Nhiễm, ngang ngược kéo cánh tay cô, phát cuồng lên hỏi: “Tô Nhiễm, cô còn về đây làm gì?”

Mưa mai nặng nề khiến Tô Nhiễm suýt nữa đã hét lên, cô nhìn Hòa Vy, ánh mắt ngập tràn bi thương như thiên thần sắp mất, chậm rãi nói, “Những lời này tôi cần phải hỏi chị mới đúng, coi như tôi có lỗi với chị, chị hết lần này tới lần khác đều dùng cách này dẫn dắt tôi, vậy cũng đủ rồi. Hôm nay ba vừa mất, chị lại chạy tới nhà tôi, rốt cuộc chị muốn làm gì?”

“Nhà cô?” Hòa Vy nén nước mắt gượng cười, chỉ tay về Tô Nhiễm, “Năm đó khi mẹ ôm cô đi đã không chút do dự mà đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Hòa. Căn biệt thự này là tài sản của nhà họ Hòa, khi nào thì thành nhà của cô? Tôi không ngại nói với cô, nếu như khi đó không phải cô âm mưu khiến ba nghe theo mà xe chỉ luân kim, thì căn biệt thự này phải là nhà mới của tôi và Minh Vũ. Tôi mới là bà chủ nhà này! Vì cô, ba mới đem phần bất động sản này sang qua tên cô, Tô Nhiễm, vì sao cô vừa mới trở về nhà họ Hòa thì liền muốn cướp đi mọi thứ của tôi?”

“Cho nên hôm nay ngay cả hậu sự của ba chị cũng không màng đến mà chạy tới đây? Vì cái gì? Đòi lại biệt thự hay đòi lại anh ta?” So với Hòa Vy, trái lại Tô Nhiễm dường như rất bình tĩnh, cô không cuồng loạn, cũng không nói lời châm chọc, chỉ là trấn tĩnh hơn bao giờ hết.

Nhưng chỉ mình cô mới biết được, cô đang mệt mỏi chứ không phải yên ổn, khi một người phụ nữ mệt đến ngay cả thanh âm của bản thân cũng không nghe được thì nghĩa là tâm người đó cũng đã chết theo.

Trong cuộc tình này, từ đầu đến cuối là một mình cô chân thành dấn sâu vào, mà Lê Minh Vũ thì sao? Anh chỉ như bây giờ luôn duy trì dáng vẻ trầm lặng, từ đầu đến cuối xem bản thân mình thành người ngoài cuộc, không tham dự, không phối hợp, anh tựa như khách qua đường, một ngày nào đó sẽ khởi hành rời đi không lưu lại bất luận vết tích gì.

“Tôi vì sao phải băn khoăn nhiều như vậy?” Hòa Vy dốc hết nội tâm mà hướng về Tô Nhiễm la to, “Tô Nhiễm, cô chiếm được mọi thứ, còn tôi mất hết tất cả. Tôi hận cô, vì cô bất chấp tình cảm chị em cướp đi hạnh phúc của tôi. Tôi hận mẹ, vì trong lòng bà chỉ có một mình cô, đứa con gái trời sinh có khúu giác nhạy, bất kể tôi cố gắng thế nào hay xuất sắc làm sao, người bà yêu mến vẫn là cô. Tôi hận nhất chính là ba, vì sao? Tôi và cô đều là con gái ông nhưng ông lại vì để cô được hạnh phúc mà hủy đi hạnh phúc của tôi, ông làm sao có thể ích kỷ như vậy? Dù cho trước đó ông không hay biết, vậy thì trước khi đám cưới diễn ra ông hoàn toàn có thể ngăn lại nhưng ông không hề làm vậy, thà rằng khiến tôi không còn gì ông cũng phải thành toàn cho cô!”

Tiếng gào thét giận dữ ùn ùn kéo đến cuốn Tô Nhiễm sạch phẳng, từng câu từng lời như là kim châm đâm vào ngực cô.

Nỗi đau lan tràn toàn thân Tô Nhiễm, cô như một bệnh nhân ung thư hết thuốc cứu chữa, chỉ còn đợi để chút hơi thở sau cùng của sinh mệnh. Nước mắt Hòa Vy rơi như nhỏ vào lòng Tô Nhiễm, so với khoảnh khắc đau đớn nhìn thấy văn kiện thì oán hận giữa hai chị em mới khiến cô đau lòng nhất, cô không hiểu tại sao mà hai chị em lại thành như hôm nay.

“Vậy vì sao chị phải khóc? Nếu thật sự hận ba như vậy thì chị chảy nước mắt vì ai?” Tiếng nói cô ảm đạm, thì thào hỏi.

“Tô Nhiễm, đừng tưởng là cô rất hiểu tôi, nếu như cô hiểu tôi thì nên biết nỗi đau của tôi.” Hòa Vy khóc càng thêm dữ dội, hai mắt đầm lệ tràn đầy căm hận, “Ba mất, tôi và cô cũng không còn là chị em. Từ nay về sau, cô là cô, tôi là tôi. Tô Nhiễm, cô nghĩ cô xứng với Minh Vũ sao? Tôi nói cho cô biết, nếu như không có ba âm thầm giúp đỡ, cô làm sao có thể lấy được Minh Vũ? Cô cho rằng Minh Vũ thực sự thích cô?”

Hàng mi dài của Tô Nhiễm rung động, sau khi nghe Hòa Vy nói, cô như búp bê thủy tinh, không chút tiếng động, một lúc lâu sau cô nói, “Hóa ra chị đã biết từ lâu.”

Hóa ra chỉ có bản thân cô mới là đồ ngốc.

“Đương nhiên, hạnh phúc của tôi vô duyên vô cớ mất đi, cô nghĩ tôi sẽ ngoan ngoan chịu thua? Tôi...”

“Hòa Vy, âm ỉ đủ rồi.” Lệ Minh Vũ ngồi trên sofa, rốt cuộc cũng chịu mở miệng cắt ngang lời Hòa Vy, giọng anh bình thản hiện rõ quyền uy.

Hòa Vy xoay đầu nhìn anh, “Minh Vũ, em nói đều là sự thật mà.”

“Em nói nhiều quá rồi, ra ngoài.” Ánh mắt anh từ đầu đến cuối luôn ngừng trên gương mặt Tô Nhiễm.

Hòa Vy không để ý, tiếp tục nói. “Minh Vũ, chẳng lẽ anh còn muốn cùng nó...”

“Đi ra ngoài.” Tiếng nói Lệ Minh Vũ trầm thấp đầy hàm ý cảnh cáo, ngữ điệu anh không lên cao nhưng vẫn khiến người khác khiếp sợ.

Hòa Vy khẽ dần lòng, lau nước mắt, không nói gì nữa ra khỏi phòng sách.

Chỉ còn lại cô và anh.

Người thì đứng yên một chỗ, sắc mặt tái nhợt.

Người thì ngồi trên sofa đối diện, bình tĩnh thong dong.

Trong phòng sách yên lặng tựa cõi chết, dường như có thể nghe được cả tiếng chuyển động của không khí.

“Nói đi, em muốn hỏi tôi chuyện gì?” Một lúc lâu sau, Lệ Minh Vũ chậm rãi mở miệng, ngữ điệu đều đều.

Tô Nhiễm chăm chú nhìn anh rất lâu, tay cầm phần văn kiện từ trong túi ra, ánh mắt lặng im, thấm đầy bi thương vô tận như đang cúng tế một thời quá khứ thơ và cố chấp đã qua của bản thân. “Tôi biết cuộc hôn nhân này không thể sạch sẽ nhưng tôi vẫn ôm một chút ảo tưởng, thậm chí còn đang hy vọng dù thực sự có chuyện gì, tôi cũng có thể có năng lực cải biến những thứ này, tôi tưởng rằng, chỉ cần tôi dụng tâm yêu thì có thể...” Cổ họng cô nghẹn ngào.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra hôn nhân cũng có thể là giao dịch thương nghiệp.

Phần văn kiện này, không, dựa theo điều khoản chặt chẽ mà nói thì đây là hiệp ước song phương. Bên A là ba cô, còn bên B chính là người đàn ông ngồi đối diện cô.

Trên hiệp ước viết rõ, bên A sẽ dốc hết tài lực trong khả năng để giúp bên B tranh cử thành công, nhưng điều kiện tiền đề là phải chủ động cưới Tô Nhiễm - con gái thứ hai của nhà họ Hòa, thừa nhận Tô Nhiễm là vợ hợp pháp của bên B. Ngoại trừ điều đó, trên hiệp ước còn đề ra điều khoản đảm bảo hôn nhân, nội dung là một khi bên B tham gia tranh cử thành công thì phải chủ động ly hôn. Ngoài việc chi số tiền bồi thường đã định cho vợ hợp pháp, còn phải dùng thân phận bộ trưởng kinh tế trợ giúp tập đoàn Hòa Thị vận hành trôi chảy, thuận lợi trên thị trường tài chính. Nếu làm trái hiệp ước, sẽ phải bồi thường một số tiền lớn tương đương làm chi phí đền bù trả cho nhà họ Hòa.

Bất kỳ khoản hạn mức bồi thường nào trên hiệp ước đều khiến người khác cứng lưỡi, nói không nên lời. Tô Nhiễm nhìn mà khiếp sợ đến nỗi tâm tàn ý lạnh.

Cô chợt nhận ra rằng, tình yêu chẳng qua chỉ là câu chuyện cổ tích. Hoàng tử từ trước đến giờ chưa từng gặp cô bé lọ lem, cỗ xe bí ẩn dù trước hay sau thì vẫn là xe ngựa cũ nát. Ba cô dùng kiểu thủ đoạn thương nghiệp quen thuộc nhất, tính toán để giữ gìn đoàn hôn nhân này, nhưng ông hoàn toàn quên mất cái cô cần chỉ là tình yêu của người đó.

Lệ Minh Vũ lẳng lẳng nhìn văn kiện trong tay cô, hình như việc cô nhanh chóng tìm thấy văn kiện này, không chút nào làm anh kinh ngạc, môi mỏng khẽ nhếch, “Ba em là người làm ăn, cùng người làm ăn hợp tác, chỉ có giấy trắng mực đen mới có thể khiến ông thấy an tâm. Tôn chỉ nhất quán của ba em chính là không có thứ gì mà tiền không mua được.”

“Vậy anh thì sao?” Tô Nhiễm ngay cả hít thở cũng đau đớn.

“Cũng vậy.” Lệ Minh Vũ không chút nào che giấu, trả lời cô dứt khoát.

Nét cười nhợt nhạt, vô lực hiện trên bờ môi Tô Nhiễm, nhưng lại khẽ lắc đầu như tự giễu bản thân, “Suýt chút nữa thì tôi quên, đã ký phần hiệp ước này thì tượng trưng anh cũng cùng một loại người, tôi thật đại khờ, làm sao có thể ảo tưởng chúng ta còn có tương lai nhỉ?”

Tô Nhiễm thu mắt lại, vành mắt đến cuối cùng cũng đau buốt, nước mắt thấm ướt hàng mi nhưng cố chịu đựng để không rơi xuống.

“Vậy anh muốn nói gì với tôi?” Vài phút sau, cô lại mở miệng lần nữa.

Vành mắt cô đỏ hồng khiến ngực Lệ Minh Vũ không thể không đập mạnh một cái, nỗi đau xa lạ nhẹ nhàng lan rộng, loại cảm giác chưa từng gặp này làm anh chau mày một cách khó chịu, nhưng sau cùng lại làm thay đổi kế hoạch mà anh đã định ra từ lâu.

“Thỏa thuận ly hôn trên bàn, nếu em ký, có thể nhận được khoản tiền bồi thường đáng kể, tôi cũng sẽ đảm bảo tập đoàn Hòa Thị hoạt động ổn định trên thị trường, về phần ba em có lập di chúc hay không, phân chia cổ phần Hòa Thị thế nào là chuyện của gia đình em, không liên quan đến tôi; đương nhiên, em cũng có thể không ký, chúng ta vẫn có thể duy trì quan hệ vợ chồng hợp pháp, nhưng điều kiện tiên quyết là không bao giờ em được can thiệp tới sinh hoạt tự do của tôi.”

Vốn dĩ anh chỉ có một quyết định, chính là ly hôn, nhưng mới vừa rồi, anh đã cho phép bản thân mình cho cô con đường thứ hai để lựa chọn.

Tô Nhiễm nâng mắt, bước chậm chậm về phía trước bàn, tờ đơn thỏa thuận ly hôn mỏng manh tựa như sự tuyệt tình của anh, trong nháy mắt cầm lấy đơn thỏa thuận, Tô Nhiễm chỉ cảm thấy toàn thân đều nhẹ bẫng, là ngay cả linh hồn cũng đã tan vỡ sao? Hay là lúc này đau thương đã tan nát cõi lòng?

“Em có thể suy nghĩ một lát.” Khó khăn lắm anh mới nói được một câu.

“Không cần suy nghĩ, tôi ký.” Tô Nhiễm quay lại nhìn anh, giọng cô yếu ớt song lạnh nhạt, “Còn chuyện anh đền bù, cứ giữ cho Hòa Vy đi, tôi sẽ không lấy một xu nào thuộc về anh hay thứ gì của nhà họ Hòa. Anh và Hòa Vy, ngày hôm nay đã cho tôi lý do tốt nhất để rời đi.”

Ánh mắt Lệ Minh Vũ ngẩn ra, có lẽ anh không ngờ cô sẽ lựa chọn ra đi trắng tay.

Tô Nhiễm cầm lấy cây bút bên cạnh, cố đè nén ngón tay đang run rẩy, cô ký tên mình vào bản thỏa thuận rồi đưa cho anh, vẻ mặt kiên quyết khiến đôi mắt cô nhìn qua càng thêm trong suốt mà tuyệt vọng.

Anh không cầm lấy ngay, chỉ chăm chú nhìn cô một lúc lâu mới đưa tay tiếp nhận, tay anh đặt bút ngưng trệ trong nháy mắt, sau đó dứt khoát ký tên mình lên.

Giờ khắc này, lòng Tô Nhiễm tựa như tro nguội.

Câu hỏi mà trước giờ cô chưa từng mở miệng hỏi anh, hôm nay cũng đã tan thành bọt nước, không cần phải hỏi nữa.

Đã có lúc cô muốn hỏi anh một câu thế này, anh có từng thích em không, dù chỉ là một chút...

“Tôi sẽ phá luật sư tới liên lạc với em về chuyện này.” Lòng mảy Lê Minh Vũ cau chặt tựa như đang kiềm nén một điều gì đó.

Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, “Không cần, tôi không cần gì cả, một người đã từng trong tình yêu ngay cả tôn nghiêm cũng có thể mặc kệ, vậy còn gì không thể vứt bỏ? Nói với Hòa Vy rằng, căn biệt thự này tôi trả lại chị ấy, từ nay trở đi, phạm là những gì của chị ấy, tôi đều không cần.” Nói xong, cô xoay người đi.

Lê Minh Vũ nhìn theo bóng lưng cô, đôi mắt anh càng trở nên sâu thẳm.

“Tôi chỉ có một câu muốn hỏi anh.” Tô Nhiễm đứng lại, tay cô run rẩy vịn lấy khung cửa, chống đỡ thân thể đang lung lay sắp ngã.

“Câu gì?”

Tô Nhiễm không quay lại nhìn anh, chỉ khẽ hỏi, “Anh cũng hận ba tôi sao?”

Lê Minh Vũ cau mày, không trả lời.

Cô dường như cũng không mong chờ câu trả lời của anh, thanh âm cô yếu ớt, mỏng manh vang lên lần nữa, “Ba bất ngờ nhảy lầu, chính tôi cũng thấy sững sờ. Tôi không bình tĩnh được giống như anh, cho nên nghìn vạn lần đừng để tôi biết chuyện này có liên quan đến anh, bằng không...”

Tô Nhiễm nói đến đây, không tiếp tục nói hết câu. Cô khẽ nhắm mắt rồi lại mở mắt, trong mắt cô chỉ còn lại trống rỗng và hững hờ, đi khỏi phòng sách, hoàn toàn rời xa biệt thự.

Cửa phòng sách che khuất bóng lưng Tô Nhiễm, cô như một linh hồn lặng tiếng phiêu bạt đêm khuya.

Lê Minh Vũ châm một điếu thuốc, làn khói mờ ảo lượn lờ xung quanh. Anh nhìn phần văn kiện mà Tô Nhiễm đánh rớt, nhặt lên mở ra, từng câu từng chữ trên văn kiện đều là lúc trước Hòa Tấn Bằng tử mị định ra, con cáo già này nhất định phải đảm bảo một phần lợi ích cuối cùng cho Tô Nhiễm sau khi ông qua đời.

Cầm lấy thỏa thuận ly hôn lần nữa, ánh mắt anh càng thêm sa sầm. Anh dập điếu thuốc trong tay vào gạt tàn, trầm ngâm một lúc rồi gấp nhanh thỏa thuận ly hôn thành một chiếc máy bay giấy. Lê Minh Vũ gơ tay phóng ra ngoài, nó lượn một vòng trong không trung rồi đáp xuống thảm trải sàn...

————— hoa lệ lệ phân cách tuyến —————

Còn một giờ nữa là lễ Giáng sinh sẽ trôi qua, tuyết vẫn rơi dày như trước ngoài bầu trời, màn sương trắng xóa bao phủ toàn bộ thành phố, nhìn xuyên qua bóng đêm, ngay cả chấm nhỏ cũng khuất hết ánh sáng.

Tô Nhiễm bước đi không mục đích trong màn tuyết, nước mắt rơi suốt đường cô đi, cuối cùng chỉ còn lại hốc mắt ửng đỏ sưng phù, cô nghĩ có lẽ nước mắt mình cũng đã cạn khô.

Hai chân cô lạnh lẽo đến tê dại, ngay cả cơ thể cũng nguội lạnh, nhưng như thế nào cũng không lạnh buốt bằng lòng cô.

Ngày này năm nay, ông trời như cùng cô nô đùa, chỉ vên vên một ngày đã cho cô nếm trải hoàn toàn tư vị khi mất đi mọi thứ, mới vừa vụn vài tiếng trước liền để cô từ thiên đường té xuống địa ngục. Cô yêu Lê Minh Vũ như vậy, yêu đến có thể vì anh mà phát rồ, nhưng lại nén chịu mọi thứ cô đơn lạnh lẽo, cô quý trọng Hòa Vy như vậy, nhưng lại bối vì một người đàn ông mà đánh mất phần tình cảm chị em này.

Ngày hôm nay, là đại nạn của cô, thăng thưởng bẻ gãy đôi cánh ảo tưởng của cô.

Cuối cùng, cô dừng chân trước một tháp đồng hồ, cô mệt, thật sự rất mệt.

Ngẩng đầu lên nhìn kim đồng hồ trên tháp, tí tách tí tách di chuyển, lạnh lùng và cứng nhắc xuyên qua lối kiến trúc Gothic, đèn màu xung quanh thoáng mang lại chút màu sắc của ấm áp. Tuyết rơi đầy trên cây thông tựa như đôi cánh dài của bóng ma.

Mười một giờ, tiếng chuông gõ nhịp, ngày hôm nay lại sắp trôi qua, còn cô thì sao? Ngày mai của cô ở nơi nào?

Bên tai cô vẫn còn vang vọng cuộc điện thoại ba tiếng trước của bác sĩ...

“Cô Tô, kết quả kiểm tra cuối cùng của cô đã có. Mọi chỉ tiêu đều rất bình thường, nhưng mà đề nghị cô nên chú ý đến việc ăn uống hơn vì cô bị đau dạ dày. Còn nữa, cô đã mang thai rồi.”

...

Hồ hấp Tô Nhiễm trở nên gấp gáp, cô nắm chặt tay, khuôn mặt thê lương trắng bệch như tờ giấy trắng. Cô lại nghĩ tới lời nói của An Tiểu Đóa... “Kỳ thực dưới loại tình huống này, tỷ lệ mang thai của cô gái đó rất nhỏ, nếu như vậy mà có thể mang thai ngay thì cô gái kia nên đi mua vé số hoặc đua ngựa, nhất định trúng giải nhất.”

Cô có cần đi mua vé số hay đua ngựa không?

Cho tới bây giờ, cô mới hiểu rõ vì sao đêm đó Lê Minh Vũ chỉ muốn cô nửa người, có lẽ ngay từ đầu anh đã sớm định ra kế hoạch có một ngày như hôm nay, anh không thèm cô, thế nhưng, cô lại chính là “Cô gái may mắn” trong tỷ lệ rất nhỏ này.

Nếu vào ngày hôm qua, cô có thể sẽ vui mừng mà nhảy dựng lên. Còn bây giờ, đứa bé này tràn đầy chiêm biếm, đứa bé này từng giây từng phút sẽ nhắc cô nhớ tới một đoạn hôn nhân hoang đường đến thế nào mà cô từng có.

Cô phải làm sao bây giờ?

Cô đã từng khát khao như vậy, bây giờ chỉ còn lại hoang mang.

Tay cô run rẩy đặt lên bụng mình, đứa bé này còn quá nhỏ, cô vẫn chưa thể cảm giác được sự tồn tại của con, cô làm sao có thể mang thai? Làm sao có thể vào lúc này lại có con với Lê Minh Vũ?

Tô Nhiễm suy nghĩ suốt dọc đường, nếu bác sĩ gọi cô sớm hơn một chút, cô có thể không kiên quyết ký tên ly hôn như vậy hay không? Nếu bác sĩ gọi trễ hơn một chút, cô có phải sẽ không mờ mịt như thế này không?

Nhanh chóng, cô phủ nhận mọi ý niệm trong đầu, yêu một người rất vất vả nhưng để thay đổi một người không yêu mình lại càng vất vả hơn. Khi hôn nhân thành một hợp đồng buôn bán, cô còn phải đối mặt như thế nào? Lẽ nào, cô lại để đứa bé này tiếp tục dẫm chân vào bi kịch thời thơ ấu của cô lần nữa?

Từ biệt thự đi ra, trái tim cô đau nhức nhưng vẫn cảm nhận được Hòa Vy đang đứng trên cửa sổ lên nhìn cô, nhìn cô làm thế nào để bước từng bước rời đi, Hòa Vy đang sợ điều gì? Cái gì nên trả cho Hòa Vy không phải cô đều đã trả hết rồi sao?

Dạ dày cô lại quặn đau, Tô Nhiễm cố sức khom người nén nỗi đau. Vài người xung quanh khi đi qua đều không thể không chú ý nhìn cô. Cô hoang mang bỏ chạy, lúc này cô không chịu nổi cái gọi là ánh mắt “thương cảm”.

Tay cô run rẩy mở ra danh bạ điện thoại của mình. Cô nghĩ tới An Tiểu Đóa, nghĩ tới mẹ nhưng cô không đủ dũng khí để ấn xuống gọi. Ngón tay cô luôn dừng trên một dãy số tên là “Ông xã”. Mồ hôi lạnh trên trán thấm ướt mái tóc dài của Tô Nhiễm. Cho đến khi ngón tay đặt trên dãy số đó lạnh cóng đến vô tri vô giác, cô cắn răng, xóa tên anh vĩnh viễn ra khỏi danh bạ của mình.

Nháy mắt, điện thoại cô lại bắt ngờ đổ chuông, là một dãy số lạ.

Tô Nhiễm im hơi lặng tiếng nghe máy.

“Chào cô Tô, tôi là người ở cửa hàng quần áo. Lần trước cô có đặt chúng tôi làm một áo khoác nam, ngày hôm nay vừa có hàng rồi. Ngày mai, cô xem tiện lúc nào thì ghé qua đây lấy được không ạ? Đương nhiên, nếu cô không tiện tới cửa hàng, chúng tôi sẽ mang quần áo qua giao cho cô. Địa chỉ của cô là...”

“Không cần.” Tô Nhiễm lặng người cắt ngang đối phương, ánh mắt cô trống rỗng, “Tôi sẽ chuyển khoản toàn bộ tiền áo qua cho cô. Còn chiếc áo khoác đó, cô đốt đi.” Nói xong, cô cúp máy.

Tuyết rơi càng lúc càng dày, nhưng ý thức của cô càng lúc càng mỏng manh. Mỗi lần hít thở đều như mũi chĩa kéo qua kéo lại dữ dội từ mũi đến khoang miệng cô. Tô Nhiễm thất tha thất thểu bước đi. Cô không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết mình phải đến nơi nào. Khi ngang qua một con phố, cô chỉ cảm thấy chân mình bước hụt, cả người ngã nhào xuống, hôn mê bất tỉnh...

43. Q.3 - Chương 1: Buổi Ký Tặng “kinh Mộng Hào Môn”

Trên đời này, không có tình yêu nào đòi hỏi bạn phải buông tha tôn nghiêm hay lãng phí bản thân mình. Tình yêu, có thể khiến tâm hồn bạn không còn đúng màu sắc vốn dĩ của nó, khiến bạn bị thương vô bờ, khiến bạn thương tâm rơi lệ, hay có lẽ khiến bạn điên cuồng đổ kỵ. Nhưng tình yêu, trước sau vẫn là thứ tình cảm ấm áp nhất, có thể cho bạn hy vọng, có thể cho bạn niềm vui, có thể để tâm tư bạn từ bất an đến an toàn. Nếu bạn không cảm giác được những điều này, nếu không phải như thế này, vậy có nghĩa là bạn đã dùng sai cách để yêu, hoặc là, bạn yêu nhầm người rồi. Thà rằng như vậy, chi bằng bản thân mình hãy tự rút lui.

Bốn năm sau, Đài Bắc.

Xe từ sân bay quốc tế Đào Viên chạy nhanh về trung tâm thành phố. Tháng ba mùa xuân, không khí Đài Bắc thoang thoảng hương thơm từ muôn vạn loài hoa khác nhau.

Nhân viên làm việc tại khu văn học của nhà sách Đài Bắc đang luống cuống. Quản lý phụ trách quan hệ đối ngoại sốt ruột đốc thúc, “Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút! Người sắp tới rồi. Giờ này mà mấy anh mấy chị còn lúng túng vụng về thì làm được cái gì hả? Trời ơi, cậu...” Một nữ quản lý, nóng như đang ngồi trên đồng lửa chỉ trích, rồi chỉ vào một nhân viên lớn tiếng nói: “Poster của cô Riva sao đặt ở đó? Che hết tầm nhìn của giới truyền thông rồi kìa.”

Nhân viên vội vàng thay đổi vị trí thích hợp.

“Helen, tới rồi tới rồi.” Một nhân viên chạy đến trước mặt quản lý, hớn hớn nói.

Helen sững sốt, “Cái gì? Cô Riva đến rồi?”

Ồ...

Nhân viên há hốc, chỉ bên ngoài, “Không phải, ý em nói mấy người bên truyền thông đến làm phỏng vấn, còn độc giả đến xin chữ ký đã tới hết rồi. Bây giờ đều đang chen chúc ngoài cửa nhà sách.”

“Trời ơi.” Helen vỗ trán một cái, giơ tay nhìn đồng hồ, “Mới giờ này thôi mà. Mấy người này đến sớm quá vậy. Mau mau sắp xếp ổn thỏa cho giới truyền thông đi. Còn độc giả thì cứ theo thứ tự mà vào, đừng để ảnh hưởng đến những khách hàng khác trong nhà sách.”

“Dạ, em biết rồi. Tiểu Vũ vừa gọi điện nói đón cô Riva ở sân bay rồi. Khoảng bốn mươi phút nữa sẽ tới. Còn nữa, người đại diện của cô Riva nói, tối nay cô Riva phải bay đi Paris nên muốn chúng ta sắp xếp bên truyền thông đừng phỏng vấn nhiều quá. Bằng không thời gian sợ...”

“Được rồi! Được rồi! Tôi biết rồi.” Helen bị làm cho nhức đầu, vội vàng ngắt lời nhân viên, lần này nghìn vạn lần đừng xảy ra rắc rối gì nha.

Riva không phải ngôi sao gì đó, nhưng dựa vào quyển “Hào Môn Kinh Mộng, cô trở thành tác giả có sách bán chạy, ngôi sao sáng chói trong giới văn học. Tiểu thuyết “Hào môn kinh mộng” là một quyển tiểu thuyết tình yêu gây chấn động bởi cảnh cạnh tranh trong giới kinh doanh giàu sang quyền thế, dựa theo quan điểm của nữ chính để phơi bày ra tầng tầng lớp lớp chuyện xưa của gia đình điều chế hương quyền thế đã lập nghiệp như thế nào giữa âm mưu và toan tính. Tình tiết hồi hộp hấp dẫn, được người đọc gọi là tiểu thuyết thách thức khả năng chịu đựng tâm lý đến cực hạn của con người.

Trước khi xuất bản “Hào môn kinh mộng” đã xảy ra một cuộc chiến quy mô lớn giữa các quốc gia tranh giành bản quyền. Vừa phát hành liền đứng đầu vị trí sách bán chạy nhất ở ba mươi lăm quốc gia, mạnh mẽ bứt phá các kỷ lục về sách bán chạy nhất. Số liệu thống kê ghi nhận: Ở Anh, top 5 của “The Sunday Times”; ở Mỹ, top 6 “The New York Times”; ở Pháp, top 3 tiểu thuyết trinh thám; nhà sách trực tuyến Amazon, top 1 tiểu thuyết tâm lý hồi hộp; ở Úc, top 2 sách bán chạy sau tuần đầu tiên xuất bản; ở Canada, sau hai ngày xuất bản giành được quán quân tiểu thuyết trinh thám; ở Hà Lan chưa xuất bản nhưng trước mắt đã được xếp vào “Tiểu thuyết bán chạy nhất năm”; ở Bungari, top 1 bảng xếp hạng sách toàn quốc; còn ở Đài Loan, quyển sách này dễ dàng giành top 1 trên cửa hàng sách văn học trực tuyến.

Cho nên, buổi ký tên hôm nay của tác giả là nhờ Helen bỏ không biết bao nhiêu công sức đi tranh thủ giành quyền tổ chức. Vì vậy, không thể có bất cứ sai lầm gì. Song trước đó, cô cũng tìm hiểu về tác giả sách bán chạy này, mới phát hiện hồ sơ cá nhân của cô Riva hầu như trống không, không tra được tên họ thật, không tra được tuổi thật, cũng không tra được từng làm nghề gì. Tóm lại, người này y như “Hào môn kinh mộng”, vô duyên vô cớ từ trên trời rơi xuống lọt vào vòng tròn văn học, để người khác không kịp trở tay.

*

Xe chạy vào nội thành Đài Bắc, tốc độ chậm lại. Nhà cao tầng san sát nhau ngoài cửa xe như tô điểm thêm phần hoa cho thành phố. Xuân về hoa nở, càng nhìn càng âm ảm dễ chịu.

“Riva, em nghĩ gì vậy?” Trong xe MPV, một người phụ nữ nhẹ giọng hỏi, nhìn qua người phụ nữ này chưa tới bốn mươi, người châu Á, khi nói chuyện vẻ ngoài dịu dàng.

Tô Nhiễm dời tầm mắt từ ngoài cửa sổ về, tháo mắt kính đang đeo xuống rồi dựa người vào ghế xe. Cô quay đầu nhìn người phụ nữ ngồi cạnh, khẽ mỉm cười, “Không có gì. Em chỉ đang nghĩ lát phải ứng phó thế nào với giới truyền thông mới đúng.”

“Em vẫn chưa thích ứng được sao? Việc liên tiếp đi ký tên sách này sớm nên thành thói quen làm sao để đối phó với giới truyền thông?” Người phụ nữ đùa nghịch nói.

Tô Nhiễm nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, “Em có thích ứng hay không cũng chẳng sao. Chỉ cần có chị Guerlain, vấn đề gì cũng được giải quyết, không đúng ư?”

Guerlain là người đại diện trên danh nghĩa của cô, cũng là tên gọi của một nhãn hiệu nước hoa thuộc tập đoàn Louis Vuitton. Người cũng như tên, Guerlain có sự nhạy cảm với thị trường không giống như nhiều người khác. Vì lẽ đó, vào đêm “Hào môn kinh mộng” được hoan nghênh, người đầu tiên Tô Nhiễm nghĩ có thể giúp cô giao tiếp xử lý công việc chính là Guerlain.

Guerlain nghe cô nói vậy, đành cười, “Rõ là hết cách với em rồi. Em cứ yên tâm đi, chị sao nỡ lòng để nước bọt của giới truyền thông nhấn chìm em được?” Nói xong câu đó, lại tỉ mỉ quan sát cô.

“Sao vậy chị?” Tô Nhiễm ngờ vực.

Guerlain bóp mặt cô, hỏi nghiêm túc: “Riva, em kể chị nghe đi. Tình tiết trong ‘Hào môn kinh mộng’ của em là hư cấu hay có thật?”

“Vấn đề này giới truyền thông hỏi qua không biết bao nhiêu lần. Đương nhiên là hư cấu rồi, làm sao ngay cả chị cũng nảy sinh nghi ngờ? Chị giống với em à?”

Guerlain trợn mắt nhìn cô, “Ai kêu em viết chân thật như vậy chứ? Từ lúc chị coi xong cuốn tiểu thuyết này của em, chị cứ thấy ám ảnh mãi. Nhưng mà giấu lại, hiện thực làm sao có khả năng xảy ra một màn kịch hóa như vậy chứ? Phải công nhận, em đắp nặn nam chính quả thực rất vô lại. Kết hôn thôi mà, cần gì phải âm mưu toan tính. Rút cuộc chẳng những lợi dụng suôn sẻ nữ chính để đạt được mục đích, rồi còn

chiếm cổ phần công ty của gia đình giàu có đó ỉnh, hoàn toàn đảo khách thành chủ. Nếu chuyện này có thật, chị không bóp chết người chồng đó là không được..

Tô Nhiễm nghe Guerlain nói liền thoáng, không nói gì, chỉ cười nhạt.

Nhân viên Tiểu Vũ ngồi trước nghe vậy, tâm tư cũng bắt đầu ngứa ngáy, quay đầu nhìn Tô Nhiễm, niêm nở nói: “Kỳ thực tình tiết em thích nhất trong ”Hào môn kinh mộng” chính là khi nữ chính biết được sự thật thì quay về gia đình giàu có đó lần nữa đoạt lại quyền lợi của mình. Chị Riva, nếu chị là nữ chính trong truyện, chị cũng sẽ làm như vậy sao?”

Nụ cười trên môi dần cứng lại, ánh mắt Tô Nhiễm thoáng hồi tưởng quá khứ, một dãy ngân hà hồi ức nhanh chóng hiện lên trong đầu cô. Mãi lâu sau, cô mới mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng, “Truyện vẫn mãi là truyện. Vấn đề mang tính giả thuyết này, tôi chưa bao giờ nghĩ đến.”

Tiểu Vũ sững sờ, thè lưỡi không dám hỏi thêm. Ai cũng nói tính cách cô Riva rất quái lạ, hôm nay cuối cùng anh cũng được lĩnh giáo, giây trước vừa nói vừa cười, giây sau liền trở mặt gở giọng.

Guerlain cũng nhận thấy sắc mặt cô thay đổi, khẽ cười nói: “Chắc em mệt rồi. Nghỉ ngơi tí đi, chúng ta gần tới rồi đó.”

Tô Nhiễm gạt đầu, ngả đầu rồi nhìn ra ngoài cửa xe.

Đã bốn năm, cô nỗ lực để quên đi loại cảm giác này. Thế nhưng mùa xuân vẫn cứ tới và mỗi khi đến mùa này, cô lại mơ hồ ngửi thấy mùi hồ phách dịu nhẹ, mùi hương khiến người khác ngạt thở, khiến cô nỗ lực dùng lớp lớp năm tháng che đậy khả năng bị vạch trần quá khứ đã qua.

Trên cửa sổ ánh lên đường nét gương mặt cô, thanh thuần ngây thơ sớm đã không còn, bốn năm sau cô đã cắt đi mái tóc dài dịu dàng mơ mộng của mình. Tóc ngắn ngang gáy khiến cô nhìn qua càng thêm phong thái của một người phụ nữ trưởng thành. Nhiều năm trôi qua, cô cho rằng khi tỉnh lại lần nữa, cô sẽ đau khổ, thậm chí thống hận, nhưng không có, cái gì cũng chưa từng có.

Cô chỉ muốn tịnh tâm cảm nhận thời gian qua đi, dụng tâm trải nghiệm thời gian đẹp đẽ mà trước đây cô chưa từng có cơ hội va chạm. Chỉ là cô muốn tưởng niệm cho phần dĩ vãng đã qua của mình. Vì vậy, mới có ý tưởng về “Hào môn kinh mộng” này, đương nhiên đa phần câu chuyện đều là cảm nhận chân thực của cô, còn phần sau đề cập đến việc thay đổi tính cách và hành vi của nữ chính đều là cô hư cấu. Hiện thực vẫn là hiện thực, tàn nhẫn quá sao còn cơ hội?

Cô thích trạng thái và cuộc sống hiện tại của mình. Rất nhiều thời điểm, văn chương mượt mà có thể lay động đến tâm hồn của con người. Vì thế, cô tình nguyện dùng văn chương để quên hết mọi thứ, làm lại từ đầu. Coi như là thay đổi hoa lệ cũng tốt, nói là trở về bình thường cũng không sao. Sự thực đã chứng minh cô có thể dùng cách này để tưởng niệm cho đoạn tình yêu đã qua của mình. Nhờ phản ứng của người đọc mà cô cảm nhận bản thân mình vẫn còn sống.

— hoa lệ phân cách tuyến —

Buổi ký tặng sôi động hơn bao giờ hết. Người đọc đợi ký tên nối đuôi nhau thành hàng dài. Nụ cười dịu dàng luôn hiện trên môi Tô Nhiễm, cô kiên nhẫn ký tên mình lên từng cuốn, chụp hình chung với từng người đọc rồi gửi lời cảm ơn đến họ.

“Chị Riva, quyển sách này chị viết rất hay. Bạn em ai đọc xong cũng mê hết. Chị, chị có thể viết cho em vài câu được không, thật sự em rất thích chị.” Một cậu thanh niên nhìn qua khoảng hai mươi tuổi gãi gãi đầu, đổ mắt nhìn Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm mỉm cười, hỏi tên cậu ta, viết vài lời chúc, nụ cười chân thành vô cùng, “Cám ơn em và bạn của mình. Hy vọng các em mỗi ngày đều vui vẻ nha.”

Cô nào có tài đức gì mà có thể nhận được nhiều tình cảm của người đọc như vậy? Cô tự thấy mình không có bản lĩnh lớn đến thế nên mỗi lần ký tên cô đều cảm thấy được khích lệ và ấm áp vô cùng. Nếu như cô không được nhìn thấy gương mặt vui cười của họ, cô không biết cuộc sống của mình sẽ thế nào, có phải vẫn là đám mây mù mịt của quá khứ hay không?

Cô không biết, vì lẽ đó cô quý trọng mỗi một cơ hội được gặp mặt người đọc.

Người thanh niên hưng phấn cầm lấy sách, suýt chút nữa đã nhảy cẫng lên. Sau đó, cậu ta mạnh dạn ôm chầm Tô Nhiễm chụp vài bức hình. Nhưng rồi bị người đọc xếp hàng phía sau thúc giục, cuối cùng cậu ta cũng lưu luyến rời đi.

Buổi ký tặng kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ, Tô Nhiễm đổi bút hết cây này đến cây khác, cô rất chu đáo không tùy tiện ném lung tung mà cẩn thận xếp ngay ngắn sang một bên. Quản lý Helen đứng bên ngoài thấy vậy cũng cảm động, rất ít tác giả nào nghĩ đến vất vả của nhân viên như vậy. Nhiều tác giả sau khi ký xong, hiện trường cứ như bị người ngoài hành tinh tập kích, nhân viên phải dọn dẹp cả buổi mới xong.

Guerlain đứng cạnh thấy cũng xót xa vô cùng. Hơn bốn tiếng đồng hồ ký tên không ngừng nghỉ, nụ cười của cô từ đầu đến cuối tự nhiên thoải mái như vậy, không chút nào là giả vờ đóng kịch. Song gần đây Guerlain cũng quen dần với tác phong làm việc của cô. Là một tác giả có sách bán chạy toàn cầu, cũng có nghĩa cô phải đi khắp mọi nơi, đến từng quốc gia để ký tên. Mỗi ngày này, cô ngủ rất ít, hầu như chỉ nghỉ được khoảng ba bốn giờ. Hết thành phố này đến thành phố khác, người thường đã sớm chịu không nổi nhưng quãng thời gian dài như vậy, Guerlain chưa từng nghe Tô Nhiễm than mệt. Trước mặt người đọc, cô luôn nhã nhặn như thế này, tựa như hoa cúc đại nở rộ nơi đồng quê, tỏa ra mùi thơm đậm nhạt như gió.

Sau khi kết thúc buổi ký tặng, giới truyền thông luôn chờ chực bên cạnh cũng bắt đầu phồng vãn. Cuộc phỏng vấn này vốn sẽ diễn ra trước khi ký tên, nhưng Tô Nhiễm khẳng định ký tên tặng người đọc xong, mới tiếp nhận phỏng vấn. Chỉ vì một nguyên nhân rất đơn giản, cả một đại đội người đọc xếp hàng dài chờ ký tên, còn giới truyền thông khi bắt đầu phỏng vấn sẽ hỏi đồng hỏi tây lan man, thường làm trễ thời gian.

Guerlain cũng hết cách, hành động xếp giới truyền thông sau cùng này không phải lần một lần hai nữa rồi. Hầu như mỗi lần ký tên, cô đều sẽ kiên trì làm vậy. Kể từ đó, giới truyền thông liền đóng cho cô cái mác “Tinh tình lập dị”, lấy người đọc làm đầu, trái lại thành đặc tội với giới truyền thông.

“Riva, nghe nói ‘Hào môn kinh mộng’ của cô là cải biên dựa trên một câu chuyện có thật, chuyện này có đúng không?” Quả nhiên, một phóng viên vì chờ đợi mà mất hứng, bắt đầu gây khó dễ.

Guerlain nghe thấy liền nhúc nhích, trả lời phỏng vấn giới truyền thông là như vậy. Nếu phóng viên này mở đầu đầy hào hứng thì những phóng viên khác tự nhiên cũng vui vẻ hòa theo. Đám người này cũng không phải loại người dễ đối phó.

Tô Nhiễm xoa nhẹ cổ tay mỗi nhừ, cười, “Vị phóng viên này, tôi là tác giả ‘Hào môn kinh mộng’, sao ngay cả tôi cũng không biết tiểu thuyết này cải biên từ câu chuyện có thật vậy ạ? Tôi phải lĩnh giáo anh rồi.”

Cô không chút nào ngại ngần giúp nhân viên thu dọn khăn trải bàn trước mặt truyền thông, nhân viên vừa mừng lại vừa lo nhận lấy.

Guerlain bắt đầu dĩ thử dài, con bé này lại giở tính rồi.

Các phóng viên xì xầm với nhau, có lẽ không ngờ cô trước mặt người đọc thì như làn gió xuân tươi mát nhưng thoáng cái lại không chút khách khí với giới truyền thông. Phóng viên đặt câu hỏi có vẻ lúng túng, hắng giọng: “Cô có nhắc tới gia đình điều chế hương trong sách của mình, làm tôi chợt nhớ đến gia đình quyền thế Hòa Thị vì họ cũng lập nghiệp từ nghề điều chế hương.”

Khóe miệng Tô Nhiễm khẽ trĩu xuống, nửa giây sau, khẽ nói: “Vậy ạ? Nếu có cơ hội tôi phải ghé thăm nhà họ Hòa mới được, coi như thu thập thêm tư liệu sống.”

Thái độ không hợp tác của cô khiến giới truyền thông thấy khó chịu. Một phóng viên khác lập tức hỏi tiếp: “Riva, trong ‘Hào môn kinh mộng’, nữ chính cô đáp nệm là một nhà điều chế hương có khứu giác nhạy. Hơn nữa, những kiến thức về điều chế hương được viết đến khiến mọi người mở mang hiểu biết. Rất nhiều người đều suy đoán ngoài sáng tác cô còn làm thêm gì đó, chẳng hạn như nghiên cứu điều chế hương?”

“Giới tích lũy tư liệu sống để sáng tác là yêu cầu cơ bản đối với khả năng của tác giả. Tác giả sáng tác không phải là trò đùa, thứ gì đó viết ra không phải để cho có, hơn nữa cũng không thể phóng đại ảo tưởng. Chung quy, chức năng của tác giả là phải dẫn dắt người đọc, để họ hiểu thêm những lĩnh vực mà họ chưa từng biết đến. Bất kể tôi có làm nghề điều chế hương hay không, tôi cũng sẽ không liều lĩnh phỏng đoán cùng bịa đặt bản chất thực sự của nghề điều chế hương.” Tô Nhiễm nói nghiêm túc.

“Cô Riva, trạm tiếp theo cô muốn đi đâu?”

Ánh mắt Tô Nhiễm trở nên trầm tĩnh, nhẹ giọng nói hai chữ, “Paris.”

44. Q.3 - Chương 2: Nước Hoa “midi”

Máy bay xuyên qua màn đêm, rồi đáp xuống sân bay Charles De Gaulle (CDG).

Pháp, quốc gia của mùi hương, cho dù nhịp điệu đô thị bận rộn cũng không thể xóa đi hơi thở lãng mạn vốn đã ăn sâu vào máu thịt người Pháp. Nguyên nhân chính là vì hiện tượng độc quyền sản xuất nước hoa, cũng cung cấp phần lớn cơ hội vào nghề cho nhà điều chế hương. Đương nhiên, vẫn có những nhà điều chế hương sản xuất nước hoa tự do bên ngoài. Họ thường thuê vài người thợ dùng cách truyền thống nhất để làm ra nước hoa, những trường hợp như vậy đều có cửa hàng riêng của chính bản thân mình.

Tô Nhiễm thì thuộc về nhóm người tự sản xuất nước hoa bên ngoài. Bình thường ngoại trừ thời gian sáng tác, cô còn làm nghề khác...điều chế hương. Guerlain là một người phụ nữ thần bí, nhưng đây chỉ là ấn tượng đầu của Tô Nhiễm về người này.

Guerlain có cửa hàng riêng của bản thân, nhưng trước đây không được ai biết đến. Về sau, Tô Nhiễm tham gia giúp cửa hàng gia đình này có nước hoa quý báu riêng. Sau này nữa, nhờ sáng kiến của Tô Nhiễm, Guerlain phát triển cửa hàng gia đình này thành nơi điều chế nước hoa và mùi hương đặc biệt theo yêu cầu riêng của từng người. Trong quá trình làm, dùng những nguyên liệu quý giá như Long Diên Hương và trầm hương nên dần dà, ngoài phái nữ cũng có thêm không ít phái nam thuộc tầng lớp thượng lưu bị thu hút.

Tô Nhiễm không giống với phần lớn những nhà điều chế hương chuyên nghiệp. Cô không học ở trường dạy làm nước hoa Givaudan Roure nổi tiếng, nằm trong khuôn viên trường Grasse. Hầu như những nhà điều chế hương tham gia sản xuất nước hoa đều tốt nghiệp từ nơi này, thời gian học tập ở đây kéo dài đến sáu năm.

Tô Nhiễm chỉ dựa vào khứu giác nhạy trời cho nhà họ Tô mà mình thừa kế được để hoàn thành từng loại nước hoa. Đối với nước hoa, cô có sức sáng tạo và khả năng miêu tả riêng của bản thân, nên tự tìm cách để điều chế ra. Chính nhờ khả năng trời cho này, về sau cửa hàng cũng bắt đầu làm vài loại nước hoa riêng theo yêu cầu của khách.

Tô Nhiễm hợp tác cùng Guerlain được ba năm. Từ điều chế hương cho đến sáng tác tiểu thuyết, Guerlain đều chung vai gánh vác cùng cô. Cô điều chế nước hoa cho cửa hàng của Guerlain, còn Guerlain tuyên truyền quảng bá tiểu thuyết của cô tới hơn ba mươi quốc gia.

Tuy rằng, cho tới bây giờ Guerlain không biết cô từng là một người như thế nào ngoài tên tiếng Trung của cô là Tô Nhiễm, nhưng như vậy cũng đã đủ.

Trong phòng điều chế hương, Tô Nhiễm đang phối hợp nhiều mùi hương cùng nhau, ánh sáng dịu nhẹ của dung dịch các loại ánh lên sắc màu mỹ lệ. Căn phòng không lớn nhưng phù hợp với kỹ thuật điều chế truyền thống nhất. Sau nửa tiếng làm việc, thấy Guerlain đứng ngoài cửa cách âm nhìn mình cười đáng ngờ, cô bước ra khỏi phòng.

“Guerlain, việc phát triển ”Midi” chúng ta cần thay đổi một chút. Em vừa phát hiện nếu cứ mỗi ounce tăng thêm một chút Long Diên Hương, thì càng tăng cảm giác khi dùng nước hoa. Dung hợp hương cuối Long Diên Hương và cây thần sẽ khiến mùi nước hoa thơm hơn, ngửi tổng thể không chỉ tạo ra cảm giác thần bí, mà còn thể hiện được sự thành thực, kinh nghiệm từng trải của những người thành công tích góp theo năm tháng.”

“Midi” là một loại nước hoa nam, từng được Tô Nhiễm viết trong “Hào môn kinh mộng”. Rất nhiều độc giả sau khi đọc thường muốn tìm kiếm những thứ tương tự từng được miêu tả trong đó. Ví dụ như quần áo nam nữ chính mặc, nơi từng đi qua, trang sức yêu thích,... Thời điểm trước khi “Hào môn kinh mộng” được các quốc gia giành nhau mua bản quyền, Guerlain - người đại diện của Tô Nhiễm cũng như chủ cửa hàng nước hoa hy vọng Tô Nhiễm có thể điều chế ra loại nước hoa này.

Tô Nhiễm cũng có cùng đồng quan điểm này. Vì vậy, nước hoa “Midi” hầu như được phát hành cùng lúc với “Hào môn kinh mộng”. Mùi nước hoa này quả thực khiến con người say mê, như chính cái tên của nó. Mùi hương thơm theo từng giai đoạn khác nhau cũng giống như vén lên tầng tầng lớp lớp bí mật, huyền bí mê người.

Guerlain khẽ mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô, nói: “Em là thiên tài điều chế hương, em nói cái gì thì là cái ấy.” Guerlain luôn thấy rất hiếu kỳ về khả năng nghĩ qua là không quên được của cô.

“Đúng rồi, chị có cái này cho em. Chị nhận được lúc em đang trong phòng điều chế hương.” Guerlain lấy ra một thư mời. Tô Nhiễm cầm lấy, nhìn thoáng qua rồi lại để sang một bên, lười biếng dựa vào sofa.

Từ Đài Bắc trở về Paris, cô vẫn chưa được ngủ ngon.

”Coi sơ rồi để đó? Đây là thư mời tham dự triển lãm nước hoa nha. Những nhà điều chế hương có tiếng như Mathilde, Guy Robert đều sẽ tham gia. Em biết có bao nhiêu người trong nghề muốn thiết lập quan hệ với họ không hả?”

Tô Nhiễm lim dim mắt, mệt mỏi muốn ngủ, “Em chỉ là tép riu thôi mà. Có đi cũng làm nên thôi, chi bằng ở nhà ngủ cho rồi.”

Guerlain không định cho cô ngủ, cười tủm tỉm áp sát cô, giơ tay véo mũi cô, “Cái mũi này biết bao nhiêu người muốn có nha. Chị nghĩ họ cũng rất hiếu kỳ, người châu Á sao lại sinh ra được cái mũi nhạy bén như vậy?”

“A, đau em...” Tô Nhiễm hờn dỗi lên tiếng.

Guerlain hoảng sợ, vội vàng thả lỏng tay, rồi lúng túng vuốt mũi cô, “Bảo bối à, em không sao chứ? Cái này đúng là phương tiện kiểm ăn của em nha.”

Tô Nhiễm hít hít mũi, cười đánh tay cô, “Em là người hợp tác với chị, không phải nhân viên của chị. Chị nói quảng bá ở Đài Bắc xong sẽ để em nghỉ ngơi. Còn nữa, người châu Á làm sao không thể sinh ra mũi nhạy bén? Không lẽ chỉ cho người Pháp thôi sao? Nước hoa cũng đâu phải hàng độc quyền của Pháp.”

Guerlain nhún vai, “Được được được, chị không nói gì nữa. Nhưng mà, em thật sự không muốn tham gia sao?”

Tô Nhiễm lắc đầu, “Em nói rồi, sau khi phát hành ”Midi” và “Hào môn kinh mộng”, em muốn nghỉ ngơi một quãng thời gian.” Cô chưa bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ làm nghề này. Đây từng là nghề mà cô chán ghét nhất nhưng không ngờ hôm nay cô lại làm. Thời gian là bạc thầy của tạo hóa, cuối cùng sẽ vào lúc vô ý nhất mà hoàn toàn thay đổi một người.

“Đồng chí Tô Nhiễm thân yêu, đừng nghỉ ngơi mà. Tạm thời không nói đến nước hoa đi, nhưng còn ‘Hào môn kinh mộng’ đang trong đợt quảng bá, lúc này em làm sao có thể nghỉ ngơi? Đúng rồi, có vài đài phát thanh mời em làm chương trình đó.” Guerlain nói với Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm chưa kịp trả lời, điện thoại cô đã đổ chuông. Cô cầm lên nhìn, nụ cười dịu dàng nở trên môi. Điện thoại chuyển đến tiếng cười khanh khách từ nơi khác...

“Mẹ Tô Nhiễm, mẹ hết bận chưa? Con với ba đều rất nhớ mẹ.”

45. Q.3 - Chương 3: Mộ Thừa

Ánh mắt Tô Nhiễm mềm mại dịu dàng hẳn ra, cô nói thêm vài câu rồi mới cúp máy, đứng dậy muốn đi.

“Lại là Gargamel hả? Chỉ cần là điện thoại của con bé, dù đang ở Bắc cực em cũng muốn bay về.” Guerlain khẽ thở dài nói.

Tô Nhiễm bị Guerlain chọc cho bật cười, “Cái gì mà Gargamel chứ? Lần nào chị cũng gọi sai tên con bé, em không biết chị vô tình hay cố ý nữa. À, đúng rồi em lấy cái này.” Tô Nhiễm dọn sơ đồ đạc, lấy một cái bình xinh xắn trên giá xuống, “Nhớ cái em nói nha.”

“Này, tóm lại chương trình phát thanh em có đi không đấy? Chị trả lời với người ta sao đây?” Guerlain đuổi theo, nói to theo bóng lưng của cô.

“Chờ em trở về rồi tính.” Tô Nhiễm bắt taxi rồi lên xe rời đi.

Bệnh viện St.Antonius

Tọa lạc tại bờ bắc sông Seine-et-Marne, nằm gần Notre Dame. Vì phong cảnh thanh bình ven sông Seine-et-Marne nên ở đây cực kỳ phồn hoa.

Tô Nhiễm xuống xe đi vào bệnh viện, bấm thang thang máy đến lầu mười. Một y tá ở quầy tiếp bệnh nhân liền hỏi: “Chị Riva tới rồi.”

“Bác sĩ Mộ có trong đó không em?” Cô mỉm cười nói.

Y tá ngẩng đầu xem đồng hồ treo trên tường, “Bác sĩ Mộ còn đang ở phòng mổ, giải phẫu hơn cả tiếng nữa mới xong. Bác sĩ Mộ dặn tụi em nếu chị tới thì vào phòng làm việc của anh ấy đợi ạ.”

Tô Nhiễm gật đầu, “Đúng rồi, em thấy Băng Nụ không?”

“Cô bé đó không chịu ngồi yên một chỗ, vừa chạy theo mấy bác sĩ khác chơi rồi ạ. Cô bé mà biết chị tới chắc vui lắm.” Y tá vừa cười vừa nói, “Chị đến phòng làm việc nghỉ ngơi một chút đi ạ.”

“Cảm ơn em.”

Tô Nhiễm vừa muốn đi, y tá liền gọi cô lại, vội vội vàng vàng lấy một quyển sách từ dưới bàn lên, rồi cầm bút nhét vào trong tay cô, “Chị Riva, chị có thể ký tên cho em không? Em thích quyển sách này lắm.”

Quyển sách trong tay y tá chính là “Hào môn kinh mộng”.

Tô Nhiễm cười dịu dàng, không nói thêm gì, ký tên mình lên sách.

— hoa lệ phân cách tuyến —

Bầu trời tối tăm đáng sợ, dù mở to hai mắt cô cũng không nhìn thấy chút ánh sáng nào, cô hít thở khó khăn, cả người cô không thể động đậy.

Âm thanh truyền đến bên tai cô chỉ còn là tiếng còi của xe cảnh sát và xe cấp cứu. Hết tiếng này đến tiếng khác hầu như sắp đâm thủng màng tai cô. Xung quanh cô là rất nhiều tạp âm hỗn độn khiến cô bất an.

Cô dường như có thể ngửi được mùi hương của lễ Giáng sinh. Nhưng tiếc rằng ông già Noel đã quên mất một người là cô. Cô như một người chết đuối giữa biển nước, túm không được bất cứ khúc gỗ di động nào. Không biết qua bao lâu, cô mới được người khác cứu lên, sau đó, âm thanh xung quanh cô ít nhiều cũng giảm đi.

Rồi không biết khi nào, cô cảm giác cả người mình đau đớn. lạnh lẽo, tựa như từng tế bào trên cơ thể đều đang nứt toác, đau đến không thể không rên rỉ.

“Cô ơi, cô ơi, cô tên gì?” Bên tai cô là giọng nói nam nữ xen lẫn vào nhau.

Cô hoảng hốt, muốn lên tiếng nhưng vô lực. Cô cố sức mở mắt lại thấy ngọn đèn sáng chói trên đỉnh đầu, từng ngọn từng ngọn hết như dao nhỏ quệt vết thương lên đôi đồng tử của cô. Cô mơ hồ nghe những người ở xung quanh nói chuyện, anh một câu tôi một câu, làm cô bức dọc, càng nghe càng buốt giá...

“Huyết áp 90, 45, mạch đập 80.”

“Cô ấy liên tục mất máu, mau chóng cầm máu đi.”

“Huyết áp cô ấy đang tụt, làm sao bây giờ?”

“Cô ấy xuất hiện tình trạng xuất huyết, đứa bé e rằng không giữ được.”

“Mau kêu kho máu chuẩn bị 300CC máu O.”

“Bác sĩ, cô ấy vẫn là xử nữ?”

“Hết cách rồi, đứa bé không giữ được, phải lấy ngay ra ngoài mới được.”

“Máu chảy không ngừng.”

“Xuyên qua màng trinh.”

...

Thiết bị lạnh giá đi vào cơ thể, rét lạnh vô cơ châm vào mỗi một tế bào trên người cô...

“A..” Tô Nhiễm bất chợt tỉnh dậy từ ác mộng. Đôi mắt cô ngập tràn khủng hoảng và bất an, tóc trên trán ướt sũng mồ hôi lạnh bết vào hai bên má, cô thở hổn hển như một người bị chìm dưới nước đột nhiên được người cứu lên.

Bốn năm qua, mỗi khi mệt mỏi nhất, ác mộng này đều giày vò cô. Cứ mỗi khi thức giấc, cô lại như vừa bước qua cái chết một lần.

Bất thành linh, một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh bên trán cho cô. Tô Nhiễm kinh hãi run rẩy, quay đầu qua nhìn. Nụ cười đàn ông hiền hậu chiếu vào mắt cô. Bên cạnh người đàn ông đó, còn có một cô bé đang ngẩng mặt, cười tủm tỉm ngắm cô.

“Lại nằm mơ?” Người đàn ông lo lắng nhìn cô, khẽ hỏi.

Trong lúc nhất thời, Tô Nhiễm chưa kịp định thần nơi đây là đâu, ngơ ngẩn nhìn người đàn ông trước mắt. Ánh nắng kéo bóng người đàn ông to lớn đó rất dài. Người đàn ông đó mặc áo blouse trắng tượng trưng cho chức vị bác sĩ trưởng khoa. Người đàn ông đó được bao bọc trong ánh mặt trời chói sáng, như nguồn sáng ấm áp hòa tan sương mù và lạnh lẽo từ sâu thẳm lòng cô. Mãi lâu sau, cô mới xoa nhẹ hai bên thái dương đau nhức, mệt mỏi nói: “Xin lỗi Mộ Thừa. Có phải em ngủ lâu lắm không?”

Mộ Thừa, bác sĩ khoa não quyền uy, chuyên gia ngoại khoa não giỏi vừa được mời đến bệnh viện St.Antonius. Anh cư xử khiêm tốn, mặc dù từng có không ít nghiên cứu và luận điểm được giới y học công nhận nhưng anh chưa bao giờ chấp nhận bất kỳ phỏng vấn nào của giới truyền thông. Năng lực chuyên môn uy tín và ngoại hình cao lớn xuất sắc thu hút rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Mộ Thừa cười, cầm khăn ấm đã chuẩn bị trước đưa cho cô, “Chắc em mệt lắm rồi.”

Cô bé bên cạnh lại cầm lấy khăn ấm, nũng nịu nói, “Con muốn giúp mẹ Tô Nhiễm lau mồ hôi.” Nói xong, cô bé leo lên ghế dựa, giơ tay lau mồ hôi cho cô, “Mẹ Tô Nhiễm, thực ra ba vào đây từ lâu rồi. Ba ngồi ở đây nhìn mẹ hơn cả tiếng đồng hồ luôn đó.”

Tô Nhiễm nghe vậy, sắc mặt thoáng lúng túng, nhìn Mộ Thừa xin lỗi lần nữa, “Ngại quá.” Mặt mặt chết trôi, sao lại ngủ lâu như vậy trong phòng làm việc của anh chứ.

Mộ Thừa bước lại xoa đầu cô bé, điềm đạm cười nói: “Em đừng nghe Băng Nụ nói linh tinh.”

“Còn lâu con mới nghe ba nói. Vừa rồi, ba nhìn mẹ Tô Nhiễm say mê luôn nha.” Cô bé bĩu môi nói, “Còn nữa, ba không được gọi con là Băng Nụ, chỉ có mẹ Tô Nhiễm mới được gọi con như vậy thôi.”

Lần này, Mộ Thừa cũng không trách cô bé nói linh tinh nữa, chỉ đứng yên ở đó, cong môi mỉm cười, “Xem ra trong lòng con bé này chỉ có một mình em.”

Lòng Tô Nhiễm căng thẳng, cười gượng, cứng chiều vuốt mũi cô bé rồi cầm giỏ xách qua, thần bí nhìn cô bé nói: “Con đoán, mẹ mang theo cái gì cho con?”

“A...” Cô bé đảo mắt, sau đó lắc đầu, đôi mắt chứa đầy chờ mong.

Cô lấy ra một chiếc bình nhỏ xinh xắn, lấp lánh sắc hồng nhạt dưới ánh mặt trời, hệt như cây gậy phép thuật trong thế giới cổ tích, đẹp vô cùng.

“Woa, phải nước hoa không mẹ?” Cô bé cầm lấy, vội vàng mở ra ngửi, vui mừng nhảy nhót nói: “Mẹ Tô Nhiễm, nước hoa sao lại có vị kem? Con muốn ăn quá à.”

46. Q.3 - Chương 4: Chưa Hẵn Người Yêu Nhưng Quá Xa Bạn Bè

“Con thích không?” Đây là nước hoa cô làm riêng cho trẻ con, không có mùi thơm ngào ngạt như nước hoa của người lớn, cô chỉ dùng hương thơm thoang thoảng của hoa quả làm thành phần chính, mùi hương đa dạng sẽ khiến trẻ con tưởng tượng ra những giấc mơ thần tiên.

“Dạ thích, cảm ơn mẹ Tô Nhiễm.” Cô bé ôm má Tô Nhiễm hôn một cái. Sau đó chạy đến khoe với Mộ Thừa: “Ba, ba xem nè. Đây là nước hoa của con, mẹ Tô Nhiễm không có cho ba đâu.”

Ánh mắt Mộ Thừa chan chứa ý cười, ngồi xổm xuống, “Đúng vậy. Ba rất đáng thương. Con đi chia sẻ niềm vui với mấy cô chú khác trong bệnh viện được không?”

Cô bé che miệng, “Ba muốn cầu hôn mẹ Tô Nhiễm ư?”

Tô Nhiễm đỡ người.

Mộ Thừa nhéo nhẹ mặt cô bé, “Vậy con còn không ra ngoài?”

Cô bé le lưỡi, cao hứng chạy ra.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại cô và Mộ Thừa.

Tô Nhiễm hiển nhiên cũng ngại ngùng, tiếp tục dựa vào ghế trường kỷ. Cô đứng dậy nhưng lại thoáng cảm thấy hoa mắt. Bàn tay đàn ông vội vàng đỡ lấy cô. Mùi nắng sớm trên áo blouse trắng nhẹ nhàng lấp đầy hô hấp của cô.

Cô ngẩng lên, anh cũng vừa vặn cúi xuống mãi miết nhìn cô. Đôi mắt anh khiến cô không kịp né tránh, anh nhìn cô, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ che giấu.

“Cám ơn anh. Em không sao.” Cô chột tránh anh, khẽ cười, dịu dàng mà xa cách.

Xấu hổ chiếm lấy bầu không khí trong phòng.

Mộ Thừa cũng cảm giác được, nhưng chỉ thản nhiên cười, “Con bé Băng Nụ thể nào đêm nay cũng vui quá mà không chịu ngủ.”

“Chỉ cần con bé đừng xem thành kem để ăn là được rồi.” Tô Nhiễm dịu dàng nói.

Mộ Thừa đành cúi đầu cười, rồi ngẩng đầu lên, kéo nhẹ cô qua, ôn hòa nhìn cô, “Tiểu Nhiễm, sở dĩ Băng Nụ vui đến ngủ không được là vì con bé cho rằng anh sắp cầu hôn em.”

Ánh mắt Tô Nhiễm trống rỗng, sau vài giây mất tự nhiên, cô khẽ cất tiếng, “Suy nghĩ của trẻ con rất đơn giản. Anh nên giải thích một chút với con bé.”

“Vì sao phải giải thích?” Anh luôn hiền hậu như nước, bàn tay anh kéo cô không làm đau cô nhưng cũng không để cô dễ dàng trốn tránh, “Nếu như anh nói với em, anh cũng có ý này thì sao?”

Ánh mắt Tô Nhiễm ngây ra, “Mộ Thừa, em chưa bao giờ nghĩ đến việc này.”

“Anh biết.” Ngực khí Mộ Thừa trở nên nghiêm túc, bàn tay anh chậm rãi hạ xuống đầu cô, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt nhẹ vào tóc cô rồi dừng lại ngay ót, “Chính vì anh hiểu rõ em từng trải qua nỗi đau thế nào, nên anh nguyện ý tiếp tục chờ đợi em.”

Tô Nhiễm nghẹn thở, đóng chặt hai mắt.

Tình cảnh từng cảnh đã qua lại xuất hiện trong đầu cô, khiến toàn thân cô lạnh run.

Chỉ có bản thân cô mới hiểu rõ, ác mộng dần vặt cô suốt bốn năm qua không chỉ đơn thuần là một giấc mơ, nó là sự thật đã từng xảy ra. Đêm lễ Giáng sinh bốn năm trước, sau khi cô bất tỉnh không thể chống đỡ được nữa, nửa người dưới của cô băng huyết. May mắn có người đi ngang qua nhìn thấy rồi gọi xe cấp cứu. Đêm hôm đó, cô không chết vì lạnh nhưng cô cảm nhận được một chuyện còn rét lạnh hơn cả việc rơi vào hồ nước lạnh buốt. Thiết bị sắc bén chui vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, xuyên qua màng trinh lấy đi đứa con của cô, đứa con mà cô đã sớm sanh non.

An Tiểu Đóa nói, xử nữ mang thai nên đi mua vé số, chắc chắn sẽ trúng giải nhất. Cô được giải nhất rồi, nhưng cuối cùng giải nhất lại bị hủy đi. Khi cô còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý làm mẹ, đứa bé liền mất đi. Tất cả mọi thứ đều như ảo ảnh, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Quãng thời gian đó, Tô Nhiễm lâm vào thời gian dài bất an và khủng hoảng. Còn An Tiểu Đóa thì đi chữa bệnh ở vùng khác nên chỗ dựa duy nhất của cô lúc đó chỉ có một mình Tô Ánh Vân. Trong vòng một đêm ngắn ngủi, Tô Ánh Vân già đi rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối khi ở trước mặt Tô Nhiễm, bà chưa từng rơi giọt nước mắt nào. Bà chỉ ôm cô, dịu dàng nói: “Đứa con này giống mẹ, giống mẹ...”

Sự can thiệp của bác sĩ tâm lý không làm tình huống của Tô Nhiễm giảm đi, trái lại càng thêm nghiêm trọng. Mỗi ngày cô đều hốt hoảng. Cuối cùng có một ngày cô đập mạnh đầu mình vào góc giường, máu chảy đầy mặt, các y tá sợ đến thét chói tai.

Khi tỉnh lại lần nữa, đầu cô đã quần đầy băng gạc, bên người cô ngoại trừ Tô Ánh Vân còn có một người khác. Ánh mắt người đó ôn hòa điềm tĩnh nhưng lại tràn đầy an ủi. Thấy cô tỉnh lại, người đó cười, “Sau này đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa.”

Về sau, cô mới biết người đó tên là Mộ Thừa. Anh là bác sĩ ngoại khoa não. Cô ngẫu nhiên gặp được anh, anh cũng vừa vặn là bác sĩ mà bệnh viện cô ở mới mời về để giao lưu học thuật. Nhưng không ngờ anh lại đồng ý tiếp nhận cô - người bệnh suýt nữa đã đập bể đầu của chính mình. Từ ngày đó, anh liền trở thành bác sĩ của cô.

Sau này nữa, công trình nghiên cứu học thuật của Mộ Thừa kết thúc, chuẩn bị quay lại Paris, anh mong muốn đưa cô đi cùng. Chỉ vì nguyên nhân rất đơn giản, anh là bác sĩ của cô, anh sợ ngày nào đó cô sẽ bế tắc lại đập đầu mình vào giường.

Lòng Tô Ánh Vân lo lắng còn Tô Nhiễm lại bị bức ảnh trẻ con trong ví tiền anh mê hoặc. Mộ Thừa cười nói với cô ảnh chụp là con gái của anh. Tên con gái anh rất có ý nghĩa, gọi là Cách Lạc Băng, tên con anh là do mẹ đặt cho nhưng cuối cùng cô ta lại bỏ rơi con gái của mình.

Tô Nhiễm khẽ vuốt ảnh chụp, cô không hiểu tại sao trên đời lại có một người mẹ nhẫn tâm như vậy.

Mộ Thừa bình thản nói, mẹ của con anh cho rằng đi theo bác sĩ thì không có tương lai, không có tiền đồ.

Khoảnh khắc đó Tô Nhiễm mới hiểu, hóa ra trên đời này không phải chỉ có một mình cô trải qua đau khổ.

Cứ như vậy, trong gần bốn năm thời gian, cô nhìn Mộ Thừa làm như thế nào từ bác sĩ ngoại khoa não đến chuyên gia ngoại khoa não quyền uy trong giới y học. Giá trị con người anh cũng thăng tiến theo con đường anh trải qua. Anh trở thành người đàn ông độc thân hoàng kim trẻ tuổi, có tiền đồ nhất.

Cách Lạc Băng hay là Mộ Cách Lạc Băng hầu như lớn lên bên cạnh cô. Vì cô mất đi con ruột của mình nên cô hết sức cưng chiều cô bé. Chỉ có điều tên cô bé nghe không xuôi tai, Tô Nhiễm gọi thẳng cô bé là Băng Nụ, hơn nữa cô bé lại giống như một nàng búp bê làm từ khối băng, tinh tế hoạt bát, trong sáng đáng yêu.

Tô Nhiễm hay nghĩ. Nếu mẹ Băng Nụ nhìn thấy cô bé nghe lời hiểu chuyện như vậy, cô ta sẽ không ân hận? Nếu mẹ Băng Nụ biết mình từng vứt bỏ một người đàn ông mà ngày hôm nay người đàn ông đó đã trở nên ưu tú đến nhường nào, cô ta sẽ không hối hận?

Cô không biết, chỉ biết từ khi nhìn thấy Băng Nụ, tâm lý và bệnh của cô dường như không cần thuốc cũng khỏi hẳn.

Tô Nhiễm tránh không được tình cảm chân thành anh dành mình. Nhiều năm trôi qua, cô rất hiểu sự thay đổi trong tâm tư của anh. Quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân lúc đầu dần dần thay đổi tính chất. “Mộ Thừa, thực ra bao nhiêu năm qua, em thật lòng rất biết ơn anh. Nhưng mà...”

“Anh biết em muốn nói gì. Anh nói rồi, anh nguyện ý chờ em.” Mộ Thừa hòa nhã cắt ngang cô, ánh mắt nuông chiều, “Em tỉnh rồi. Vậy nên đi ăn gì đó thôi.”

“Em không đói lắm...”

“Đừng quên, anh mới là bác sĩ của em. Nghe lời anh.” Anh vỗ nhẹ đầu cô, hết như anh đang nuông chiều con gái, nói: “Ngày mai, em cần phải nội soi kiểm tra dạ dày.” Thấy cô nhúm mày, anh cười nói, “Lần này phải làm kiểm tra.”

Tô Nhiễm cười, không thể làm gì khác ngoài gật đầu.

Trên đời luôn có một người như vậy. Nụ cười của anh sưởi ấm bạn, lời nói của anh khiến bạn không thể chống cự, đề nghị của anh làm bạn không đành lòng từ chối. Dù không phải tình nhân nhưng cũng không nở đối xử khác với anh. Có lẽ, đây chính là quan hệ giữa cô và Mộ Thừa...chưa hẳn người yêu nhưng quá xa bạn bè.

47. Q.3 - Chương 5: Người Đàn Ông Trong Xe Mpv

Chuyện Cách Lạc Băng thích nhất chính là được đi ăn cùng Tô Nhiễm. Ăn xong, tay trái cô bé thường kéo ba, còn tay phải thì kéo Tô Nhiễm, giống như một gia đình ba người. Giây phút này, không có điều gì có thể làm cô bé vui vẻ hơn. Từ nhỏ, cô bé đã không được gặp mẹ nên cô bé khát vọng có mẹ hơn ai hết trên đời. Trong tâm hồn non nớt của cô bé, Tô Nhiễm chính là mẹ của mình.

Thời tiết dễ chịu, rất thích hợp để đi dạo sau khi ăn.

Khả năng đeo bám của Cách Lạc Băng siêu cao, Mộ Thừa không đồng ý cho cô bé ăn ngay đồ lạnh sau khi ăn cơm, chuyện này có lẽ liên quan đến thói quen nghề nghiệp của anh. Nhưng Tô Nhiễm thì không đành lòng nhìn khuôn mặt buồn bã của cô bé, không nói lời nào liền mua hai cây kem thật to. Cách Lạc Băng một cây, cô một cây.

Cô rất thích ăn đồ ngọt.

Mộ Thừa vào những lúc như vậy đành phải im lặng, nhìn bộ dạng vui vẻ của Tô Nhiễm và Cách Lạc Băng, anh cũng không nở cự tuyệt. Anh không biết nên làm gì khác ngoài việc thường theo sau dặn dò “Ăn ít thôi”.

Khi Tô Nhiễm ở cùng Cách Lạc Băng, cô càng giống như một đứa bé cứng đầu, đôi khi cô nổi tính bướng bỉnh sẽ khiến Mộ Thừa dở khóc dở cười.

Trời vừa nhập nhoạng tối, trung tâm mua sắm cũng bắt đầu bước vào nhịp điệu bận rộn. Quảng trường đằng trước trung tâm mua sắm có một vòng xoay ngựa gỗ thật to. Cách Lạc Băng reo hò chạy qua, rồi nài Mộ Thừa và Tô Nhiễm chơi cùng với cô bé.

Tô Nhiễm ôm cô bé, “Băng Nịu, ngựa gỗ làm sao ngồi đủ ba người? Hay là để ba chờ ở ngoài, mẹ với con chơi được không?”

Mắt Cách Lạc Băng thất vọng, nhìn Mộ Thừa, nũng nịu tìm cứu tinh, “Ba...”

Mộ Thừa đi lại, anh vô cùng tự nhiên khoác tay lên vai Tô Nhiễm, chỉ vào một chỗ trong đó, “Bên kia có xe gia đình. Chúng ta ngồi cái kia đi...” Nói xong, tiện thể kéo tay Tô Nhiễm đi qua.

Xe gia đình theo sau xe ngựa gỗ, hợp với một gia đình ba người hoặc nhiều hơn ngồi lên. Tô Nhiễm vốn đang thấy không tiện nhưng đã vào, cũng chỉ đành thuận theo lên xe gia đình.

Bóng đêm bao trùm, ánh đèn chớp tắt xung quanh chiếu lên từng khuôn mặt tươi cười, bản hòa tấu âm nhạc chan chứa sắc màu cổ tích. Cách Lạc Băng thích thú vẫy tay, tươi cười rạng rỡ.

Tâm tình Tô Nhiễm phần chần hẫng lên, sương mù ác mộng cũng nhanh chóng tan biến.

“Nhìn em ăn kìa.” Mộ Thừa ngồi cạnh Tô Nhiễm, thấy khoe miệng cô dính kem, anh cười rồi sẵn sóc lau cho cô.

Tô Nhiễm cười thẹn thùng, lại nhìn anh rồi chợt cười tươi hơn, “Anh còn nói em nữa. Anh xem anh đi.”

Mộ Thừa cúi đầu nhìn, không biết góc áo anh dính kem từ lúc nào. Vết bẩn này nhất định là Cách Lạc Băng không cẩn thận làm dính.

“Anh đừng nhúc nhích, để em lau cho, anh cầm kem dùng em.” Cô đưa kem cho anh, lấy khăn giấy trong túi, cúi đầu cẩn thận lau vết kem trên góc áo giúp anh.

Âm nhạc nhẹ nhàng bao phủ xung quanh, dường như việc kẹt xe trên đường không chút nào làm ảnh hưởng đến vui vẻ thoải mái bên này.

Phía trước có lẽ xảy ra chuyện gì, xe kẹt nối dài từ đầu đường đến cuối đường. Đền sau xe đỏ rực nối nhau thành chuỗi dài, nhìn qua trắng lệt vô cùng.

Trong một chiếc xe MPV, tài xế tắt hẳn động cơ. Người đàn ông trung niên ngồi ở vị trí phó lái xe nóng ruột lau mồ hôi, quay đầu nhìn người đàn ông đang dựa vào chỗ ngồi phía sau, dè dặt cười nói: “Ngài Lệ, có lẽ chúng ta phải đến trễ một tí rồi. Thực sự xin lỗi ngài. Tôi cũng không ngờ đường này sẽ kẹt như vậy. Ngài cũng biết thực ra Paris rất ít khi như vậy.”

Tài xế lặng lẽ nhìn thoáng phía sau, người ngồi ở vị trí phó lái xe chính là CEO của họ, suốt đường đi tài xế chỉ thấy ông ta liên tục bộ đồ sẵn đón người đàn ông ngồi sau, dường như có liên quan đến việc hợp tác một hạng mục gì đó. Nói chung chỉ là tài xế nên cũng không biết nhiều chuyện. Nhưng không khó nhận ra người khách này là loại người không thể dây vào, bằng không thế nào lại có thể để một CEO luôn kiêu căng ngạo mạn chịu cúi mình nịnh bộ. Chỉ có điều người đàn ông ngồi phía sau đó hình như không thấy cảm kích, dọc đường đi anh ta rất ít nói chuyện, bộ đồ vest trắng thơm làm vốc người anh ta càng thêm lãnh đạm.

Dù không biết rõ cuộc anh ta có địa vị gì nhưng loại khí thế tỏa ra trên người anh ta khiến mọi người đều phải tôn trọng.

Lệ Minh Vũ đang nhắm mắt nghỉ ngơi tựa lưng vào ghế mở mắt ra. Anh nhìn lướt qua tình hình giao thông phía trước, bình thản nói, “Chuyện ngoài ý muốn, không trong khả năng kiểm soát của mọi người. Chờ thì được rồi.”

CEO cuống quýt gật đầu, “Được được. Ngài có thể hiểu thật là tốt.”

Lệ Minh Vũ không màng tới dáng dấp cẩn thận của ông ta, anh thu tầm nhìn về, định tiếp tục nhắm mắt lần nữa. Nhưng một hình bóng quen thuộc bỗng đập vào mắt, ánh mắt anh đột nhiên sắc bén. Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, hai mắt anh lướt tìm trong đoàn người. Một cách chính xác, ánh mắt anh ngừng ngay trên ngựa gỗ xoay tròn ở quảng trường!

Trên xe gia đình, Tô Nhiễm đang cười với một người đàn ông, cô dịu dàng lau góc áo cho anh ta. Tay anh ta đang cầm kem, ngồi bên cạnh còn một cô bé cũng đang cầm kem. Hình ảnh ba người ngồi chung với nhau tạo nên một bức tranh gia đình hạnh phúc hoàn chỉnh.

Xe MPV chạy vòng quanh ngựa gỗ, chỉ cách nhau một con đường, gần đến mức anh có thể thấy rõ má lúm đồng tiền của Tô Nhiễm. Đền màu xoay tròn đổ bóng loang lổ trên người cô, chiếu sáng gương mặt xinh đẹp của cô lúc sáng lúc tối. Đã không còn mái tóc xoắn dài của bốn năm trước, cô bây giờ với mái tóc ngắn năng động phá cách, có chút...xa lạ.

Người đàn ông đó không biết nói gì với cô, anh chỉ thấy Tô Nhiễm cười tươi, còn cô bé bên cạnh cũng cười toe toét, cuối cùng anh ta cũng không tìm được mà bật cười.

Lệ Minh Vũ ngồi trong xe MPV, đôi mắt trầm tĩnh dần trở nên sa sầm sắc lạnh, khắp người anh toát lên mùi vị lạnh lùng như lây lan đến cả CEO đang ngồi phía trước. Ông ta quay đầu lại, thấy Lệ Minh Vũ không biết đang nhìn gì, cất giọng: “Ngài Lệ, xe đằng trước đã chạy rồi ạ. Khoảng nửa tiếng nữa là có thể tới.”

Lệ Minh Vũ không dời mắt khỏi hình ảnh ba người vui vẻ cười đùa ở cách đó không xa, toàn bộ phong thái ung dung thản nhiên của anh bỗng u ám đáng sợ.

CEO không phát hiện ra biến hóa của anh, quay đầu lần nữa, đưa anh một món quà tinh tế, “Ngài Lệ, mong ngài nhận món quà gặp mặt nho nhỏ này. Chỉ là chút tấm lòng thôi ạ.”

Cửa sổ xe dần dần đóng lại.

Là một lọ nước hoa dành cho nam.

“Ngài Lệ, Paris là thành phố của nước hoa. Nước hoa ‘Midi’ này nghe nói nhận được sự đánh giá rất cao của giới chuyên môn.” CEO cười, thấy anh không có ý bất mãn, ông ta lập tức nói thêm: “Tôi còn nghe nói, nhà điều chế nước hoa này là một nữ nhà văn. Cô ta thực sự rất tài giỏi.”

Lệ Minh Vũ nhìn chăm chú vào hàng chữ Pháp đẹp đẽ trên mặt lọ. Midi? Anh mở lọ, một hương thơm thần bí lan rộng, như là mùi hổ phách dịu dàng nhưng ngửi kỹ hơn lại thấy không giống, hao hao như mùi Long Diên Hương. Nhưng nói đúng hơn thì đây chỉ là một loại mùi hổ phách...

Xe chậm chậm lăn bánh. Giữa không khí thơm mát nhẹ nhàng trong xe, anh nhìn lướt qua khắp người Tô Nhiễm đang ở cách đó không xa, rồi hít vào thật sâu mùi hương của “Midi”. Khi thu tầm nhìn trở lại, ánh mắt anh đã khôi phục vẻ trầm tĩnh của mọi khi, nhưng khóe miệng anh lại thoáng cong lên.

48. Q.3 - Chương 6: Bức Tranh Gia Đình

Thành phố Paris, mùa hè không nóng bức và mùa đông không rét lạnh. Câu thơ “Ngày đầu xuân, hoa vừa nở rộ” tuy không hợp lắm khi dùng để nói về Paris, nhưng ít nhiều vẫn phù hợp với ý nghĩa đó. Khí hậu nóng dần tô điểm thêm nhiều màu sắc cho hình ảnh bận rộn của thành phố này.

Sau khi Tô Nhiễm làm xong kiểm tra nội soi dạ dày, cô dựa vào một bên nghỉ ngơi. Tuy kiểm tra không gây đau đớn nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng, vừa nghỉ tới cảnh một ống dẫn soi tới soi lui trong dạ dày là cô đã muốn nôn.

Mộ Thừa vừa làm xong giải phẫu não cho bệnh nhân, anh gõ cửa bước vào phòng làm việc của bác sĩ trưởng khoa nội. Áo blouse trắng sáng lộ ra vẻ tươi mát dịu ngọt của cam quýt. Thấy Tô Nhiễm cúi đầu nghiêng người dựa vào một bên, anh liền cười. Mộ Thừa tiến lên trước, chu đáo kéo cả người cô dựa vào mình. Cô không phản kháng, chỉ như động vật thân mềm mềm mại mỗi dịp dựa vào ngực anh, vàng trán cô cũng rịn đầy mồ hôi.

“Đáng lẽ hôm qua không nên cho em ăn nhiều kem như vậy.” Mộ Thừa dịu dàng lau mồ hôi cho cô nói.

Tô Nhiễm ngẩng đầu, uể oải nói: “Cái này không liên quan đến chuyện em ăn kem nha. Em là bị dọa sợ mà.”

“Thấy rồi. Mỗi lần làm xong kiểm tra dạ dày, phản ứng của em còn nghiêm trọng hơn cả bệnh nhân khoa não của anh.” Nụ cười Mộ Thừa tràn đầy nuông chiều, tay anh xoa nhẹ tóc rử trên trán cô.

Tô Nhiễm chỉ cảm thấy ngứa ngứa, ngón tay anh luôn tràn đầy sức mạnh khiến người khác an tâm, khẽ mỉm cười, “Anh nói xem đến khi nào bệnh viện mới có thể nghiên cứu ra cách kiểm tra dạ dày bằng siêu âm? Mỗi lần nhìn thấy ống dẫn đó là em sợ rồi.”

Mộ Thừa bị lời nói của cô chọc cười, “Y học là đề tài nghiêm túc, sao em nói nghe lại đơn giản đến vậy nhỉ?”

“Nhưng thực sự rất khó chịu mà. Nhiều người bị đau dạ dày cứ nghe tới nội soi dạ dày liền sợ rồi. Lương y như từ mẫu đó.” Tô Nhiễm phục hồi lại chút sức lực, phản bác anh.

Anh chịu thua, không cách nào nói lại cô. “Được được được. Anh nói không lại em. Ngòi bút của em không chỉ lợi hại, mà miệng em cũng chẳng thua ai.” Cho tới bây giờ Mộ Thừa luôn nhường nhịn Tô Nhiễm, mãi mãi anh đều như một nguồn nước ấm áp. Đôi khi Tô Nhiễm thắc mắc, không biết khi tức giận, bộ dáng của anh sẽ ra sao?

Cô chưa bao giờ thấy qua.

Nghe vậy, cô vừa muốn lên tiếng thì Ridley - bác sĩ trưởng khoa nội cầm kết quả phim chụp đi tới. Có lẽ nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, Ridley cười nói: “Trong mắt tôi cô chỉ như một chú thỏ. Bên này tôi gây tê còn chưa xong thì bên kia cô đã sợ toát hết mồ hôi lạnh rồi.”

“Cần phải kiên cường hơn, bớt nhát gan lại.” Mộ Thừa cười, giơ tay xoa tóc Tô Nhiễm, rồi quay đầu nhìn Ridley, “Kết quả lần này thế nào?”

Ridley đưa phim chụp cho anh, “Khoảng thời gian gần đây cũng không đến nỗi nào. Triệu chứng loét dạ dày không thấy xuất hiện, nhưng mà sau này không nên ăn đồ lạnh nữa.”

“Em nghe chưa? Ý kiến của chuyên gia.” Mộ Thừa cũng nhìn phim chụp, cười hài lòng. Đúng vậy, tất cả số liệu đều rất bình thường, nói thêm với Ridley: “Cậu cứ kê thêm thuốc bổ cho cô ấy đi.”

“Mộ Thừa, em không cần đâu.” Thực sự uống những thuốc đó thì Tô Nhiễm lại đau đầu.

“Nghe lời anh.” Mộ Thừa nhìn cô điềm đạm nói.

Ridley không cần Mộ Thừa nhắc, cũng đã kê xong thuốc từ lâu, đưa anh rồi trêu ghẹo: “Bác sĩ Mộ, bệnh nhân nào của anh cũng được quan tâm quá trớn như vậy sao?”

Mộ Thừa nhận lấy đơn thuốc không nói gì, chỉ thản nhiên cười.

Tô Nhiễm hơi xấu hổ, vội vã đứng dậy nói: “Mộ Thừa, anh lo việc của anh trước đi. Ừm, hôm nay Băng Nụ muốn em đón tan học.” Băng Nụ bốn tuổi hiện đang học tại một trường mẫu giáo. Bởi vì mấy ngày nay Tô Nhiễm mạnh mẽ đòi hỏi được nghỉ ngơi, cho nên cô rất vui sướng khi đón cô bé tan học.

Mộ Thừa nhìn đồng hồ, “Em như vậy đi ra ngoài anh không an tâm. Em chờ anh một chút...”

“Không cần. Ồ, thuốc này anh lấy giúp em là được rồi. Em không sao.” Cô cầm lấy túi, nhanh như chớp vụt khỏi phòng làm việc.

Mộ Thừa mãi nhìn theo hướng cô biến mất, nụ cười dịu dàng luôn nở trên môi.

Ridley đi lại, vỗ vỗ vai anh, cố tình bồi một câu, “Chuyện bác sĩ yêu bệnh nhân này là khó xơi nhất.”

— hoa lệ phân cách tuyến —

“Mẹ Tô Nhiễm...” Vừa tới giờ tan học, Băng Nụ chạy ra khỏi đám đông đầu tiên, vui mừng gọi to Tô Nhiễm đang đứng chờ ở cổng trường.

Tô Nhiễm ngồi xổm xuống, đón lấy tên lửa Băng Nụ đang phóng như bay về phía mình.

“Ha ha...” Cách Lạc Băng cười tươi như nắng, ôm cổ cô hỏi: “Ba đâu mẹ? Sao không cùng tới đón con?”

“Ba à, ba còn đang ở bệnh viện. Chúng ta đi ăn gì trước rồi cùng chờ ba, được không con?” Tô Nhiễm kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô bé, cười hỏi.

Cách Lạc Băng gật mạnh đầu, lại nghĩ tới chuyện gì đó liên lục tung chiếc cặp nhỏ xíu của mình.

“Con đang tìm gì?” Tô Nhiễm dẫn cô bé đến dưới tán cây ngô đồng bên đường, rồi ngồi thẳng xuống bệ vỉa hè, tò mò nhìn cô bé.

Cách Lạc Băng lấy từ trong cặp ra một bức tranh, quơ quơ khoe với Tô Nhiễm, “Hôm nay, cô giáo khen con vẽ bức tranh này rất đẹp.”

Tô Nhiễm cầm bức tranh qua nhìn, là một bức tranh gia đình. Trong bức tranh, ba mẹ đang dắt tay một cô bé đi giữa hai người. Cách Lạc Băng nũng nịu giới thiệu, “Đây là con, người này là ba, còn người này là mẹ Tô Nhiễm. Gia đình chúng ta sẽ mãi mãi sống cùng nhau.”

Bức tranh non nớt với màu sắc sặc sỡ đầy hy vọng khiến Tô Nhiễm đỡ người rất lâu. Khuôn mặt trẻ con của Cách Lạc Băng cười tươi như hoa làm tâm tư cô bất an. Cô thích đứa trẻ này nhưng cô không biết mình có thể cho cô bé được mong muốn như vậy hay không.

Nếu bốn năm trước, cô gặp Mộ Thừa thì sẽ thế nào? Lòng cô rất rõ ràng, Mộ Thừa là một người đàn ông hết sức ưu tú, anh luôn toát lên một cảm giác kiên định trấn an người khác, nụ cười của anh, quan tâm của anh và lời nói của anh đều luôn ấm áp như vậy. Nếu cô có thể chọn lựa lần nữa, cô nhất định sẽ chọn yêu một người đàn ông như thế. Chỉ tiếc rằng, cô của ngày hôm nay đã mất hết năng lực làm vợ, cô không còn cách nào để yêu được nữa. Đoạn tình yêu tai ương bốn năm trước suýt nữa đã cướp đi sinh mệnh của cô. Cô không còn dám tin vào tình yêu thêm lần nào. Bởi vì, tình yêu chưa bao giờ thiên vị với cô...

“Mẹ Tô Nhiễm, mẹ sao vậy ạ?” Cách Lạc Bằng thấy ánh mắt cô đại ra, sợ hãi phốt phốt tay trước mặt cô.

Tô Nhiễm chợt định thần lại, tay cô thả lỏng theo bản năng. Bức tranh thoáng chốc bị gió thổi đi.

“A, mẹ, bức tranh bay rồi...” Cách Lạc Bằng hét to, khuôn mặt cô bé méo mào.

“Băng Nụ đừng khóc. Con ngoan đứng yên ở đây. Mẹ tìm bức tranh về cho con.” Tô Nhiễm biết bức tranh này rất quan trọng với Băng Nụ, vội vàng đỡ dành cô bé vài câu, rồi chạy đi tìm bức tranh.

Bức tranh không biết đã bay đi đâu, không thấy bóng dáng đâu cả. Tô Nhiễm thả theo hướng gió, ngay cả đường lớn cô cũng đi tìm. Cô chỉ sợ bức tranh rơi vào khu đỗ xe ven đường, vì vậy cô liền tìm kiếm từng chiếc từng chiếc.

Một chiếc xe MPV đã đậu bên đường từ rất lâu chậm rãi đóng cửa sổ lại. Kiếng thủy tinh màu tối ánh lên đường nét lạnh lùng và cương nghị trên gương mặt anh. Trên tay anh chính là bức tranh gia đình vừa bị gió cuốn bay. Khuôn mặt tươi cười của một gia đình ba người chiếu thẳng vào mắt anh, hệt như cảnh tượng anh thấy bên vòng xoay ngựa gỗ ngày hôm qua...

49. Q.3 - Chương 7: Xa Tận Chân Trời, Gần Ngay Trước Mắt

Tô Nhiễm không ngừng tìm ở bãi đỗ xe phía trước, trông cô sốt ruột vô cùng, ngay cả gầm xe cô cũng cúi người tìm kiếm.

Dáng dấp của cô hoàn toàn đập vào đôi mắt tinh anh của người đàn ông. Hôm nay, cô ăn mặc như một cô bé nhà hàng xóm, áo dệt kim màu phối với quần jean đơn giản. Cô đi qua đi lại không ngớt ở bãi đỗ xe như một làn gió tươi mát khiến người khác không muốn quan tâm cũng khó.

“Ồ, cô gái kia tìm gì vậy?” Tài xế tạm thời của Lê Minh Vũ nghi hoặc lẩm bẩm, không ngừng rướn đầu nhìn xung quanh, rồi lặng lẽ đưa mắt nhìn người đàn ông phía sau. Trong lòng tài xế càng thêm nghi hoặc.

Mấy ngày nay anh ta là tài xế chịu trách nhiệm việc đi lại của Lê Minh Vũ, nhưng cứ mãi cảm thấy hành vi của anh Lê rất kỳ quái, chỉ nói đến ngày hôm nay, khi không lại vô duyên vô cớ muốn đến trước cổng một nhà trẻ, cũng không rõ anh Lê rốt cuộc đang đợi ai. Dù sao xe cũng ngừng ở đây hơn nửa tiếng đồng hồ rồi.

Lê Minh Vũ dường như không quan tâm đến lời nói của anh ta, cũng không động dậy chỉ dựa lưng vào ghế ngồi phía sau, ánh mắt anh u ám nhìn bức tranh gia đình trong tay. Cô gái trên tranh cười tươi như hoa, dịu dàng điềm tĩnh khiến người khác cảm thấy rất thư thái tươi mát. Anh giương mắt lần nữa, Tô Nhiễm đã tìm tới bên này. Gương mặt cô tuy lo lắng nhưng vẫn rạng rỡ như trong bức tranh.

Ánh mắt sắc bén vẫn luôn ngừng trên Tô Nhiễm bên ngoài cửa xe. Anh nhìn không chớp mắt Tô Nhiễm đến gần chiếc xe, chăm chú nhìn cô tìm kiếm cả buổi hết chiếc xe này đến chiếc xe khác. Bàn tay anh thon dài hơi nắm lại, bức tranh gia đình trong tay liền nhún nhúm...

Trong nháy mắt bức tranh vừa bay lên, anh thấy cô bé kia lớn tiếng kêu cô...mẹ.

Đôi mắt sâu thẳm dần tối hơn như một màn sương dày đặc đáng sợ.

Tô Nhiễm ngoài cửa xe hồn nhiên không hay biết chỉ lo chuyên tâm tìm bức tranh gia đình bị mất. Bàn tay cô chống thẳng lên thân xe, cả người ghé sát vào xe liên tục dò xét.

“Aiz, người này làm gì...”

“Kệ cô ấy.” Lê Minh Vũ cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói trầm thấp như tảng đá

Người lái xe đành phải thôi.

Bàn tay cô chống lên cửa xe bên trái, Lê Minh Vũ chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy dáng vẻ tìm bức tranh của cô. Bàn tay Tô Nhiễm mảnh khảnh, như từng búp măng nhỏ nhắn xinh xắn, rực rỡ dưới ánh mặt trời chỉ cách anh bởi một lớp kính phản quang. Anh không tìm được mà giờ tay lên, đặt ngay nơi tay cô đang đặt bên ngoài cửa sổ. Đường như anh có thể cảm nhận ngay hương thơm tươi mát và mềm mại của đầu ngón tay cô.

Có lẽ, rét mướt đã quá lâu nên dù cách nhau một lớp thủy tinh lạnh lẽo, anh vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của cô.

Đã bốn năm....

Tô Nhiễm mau chóng đứng dậy, thu tay trên cửa sổ về. Cô khẽ thở dài một hơi, ánh mắt phảng phất thất vọng nhìn xung quanh lần nữa. Xem ra, không tìm được bức tranh rồi. Trong xe, Lê Minh Vũ cũng chậm rãi bỏ tay xuống, anh vẫn mãi miết nhìn Tô Nhiễm. Lần này, cô ở rất gần, chỉ cách anh có một cánh cửa xe. Anh có thể thấy cô thở gấp, thấy sự mềm mại trong đôi mắt đẹp của cô, thấy hàng mi đen nhạt như núi xa, thấy đôi môi anh đào thở nhẹ, mỗi một đường nét đều gần trước mắt anh.

Cảnh này, như một đoạn phim ngừng lại. Một người ngoài xe, một người trong xe. Nam nữ chỉ cách nhau một cánh cửa.

Tô Nhiễm lau mồ hôi rịn ra trên trán. Cô thất vọng vừa định rời đi, trong lòng lại vô cớ nổi lên một cảm giác kỳ lạ. Cô dừng bước, ánh mắt trở nên nghi ngờ, đây là cảm giác gì? Tựa như một loại khuấy động của cảm giác lâu ngày không gặp, rồi cùng lúc mang đến cho cô bất an và sợ hãi.

Giống như....

Luôn có người nhìn chằm chằm bản thân cô. Cảm giác bị người khác nhìn trộm và đi theo càng lúc càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến tâm tư Tô Nhiễm bắt đầu bồn chồn không yên, như một con thú nhỏ đang cố sức lao khỏi lồng ngực, xông về chỗ nào đó mà không rõ phương hướng.

Tô Nhiễm đè nén lồng ngực nặng trĩu, cảm giác đột ngột xảy ra này hết sức kỳ lạ, có gì đó quen thuộc vô cùng, giống như...cô có thể ngửi được mùi hổ phách dịu nhẹ trong không khí, như gần như xa lượn lơ quanh hơi thở.

Trái tim cô chợt co thắt mạnh!

Vì sao cô lại nghĩ đến mùi này thuộc về hơi thở của anh?

Vì sao cảm giác này giống như...

Anh đang đứng ở chỗ nào đó trong đám đông chăm chú nhìn cô, không nhúc nhích mà mãi miết nhìn cô...

Mãi lâu sau, Tô Nhiễm không nhận được mà cười tự giễu bản thân, cố đè cảm giác quái lạ và liên tưởng mơ hồ này xuống đáy lòng. Thực sự là buồn cười mà. Cô và anh đã thành người dưng nước lã. Thời gian bốn năm đã đủ chôn giấu mọi việc xảy ra trong quá khứ, những việc mà cô không còn muốn nhớ tới nữa.

Tô Nhiễm quay lưng bước về cây ngô đồng ven đường. Hình bóng của cô xinh đẹp, mỏng manh dưới ánh nắng mặt trời.

Ánh mắt Lê Minh Vũ vẫn không dời khỏi cô. Anh nhìn cô cau mày đứng cạnh xe anh, nhìn ánh mắt cô trở nên mờ mịt, nhìn nụ cười tự giễu bên môi cô, lại nhìn cô quay bước về dưới tán cây ngô đồng, khẽ lắc đầu với con gái của cô, rồi hai mẹ con cô ôm nhau.

Hạnh phúc của cô, dường như đã không còn liên quan đến anh.

Nhưng điều này lại khiến trái tim anh vừa đau đớn khó chịu lại không cách nào nói thành lời.

“Lái xe.” Rất lâu sau anh trầm giọng ra lệnh.

Xe dọc theo ven đường chậm rãi lăn bánh về trước, chạy lướt qua Tô Nhiễm, dần bỏ xa hình ảnh cô dẫn cô bé ở sau rồi lại thông qua kiếng xe khắc thật sâu vào ánh mắt anh...

— hoa lệ phân cách tuyến —

Chương trình phát thanh vào mười một giờ đêm trên đài MNC đa phần đều xoay quanh đề tài tình cảm của phụ nữ. Sóng điện từ bỏ xa tiết tấu bận rộn của đời sống hiện đại ra đằng sau. Chương trình này không ngờ lại mang đến hiệu quả cao bất ngờ ngoài dự tính. Vì chuyên gia nghiên cứu tâm lý phát hiện rằng, con người, dù là đàn ông hay phụ nữ, buổi tối mười một và mười hai giờ là thời điểm lòng người mềm mại yếu ớt nhất. Tình cảm, là đề tài phức tạp muôn thuở của loài người, cũng là vấn đề có năng lực gợi mở được sự đồng tình nhiều nhất.

Tối nay, Tô Nhiễm đồng ý nhận lời mời của đài MNC tới làm khách của chương trình này. Cô là tác giả của cuốn sách đang bán chạy đủ để khiến mọi người quan tâm. Mà cô là khách mời trực tiếp làm cho đường dây điện thoại hỗ trợ sôi động vô cùng.

Chương trình bắt đầu với đề tài vây quanh đời sống tình cảm của phụ nữ, sau đó đường dây nóng liên tục gọi tới tham gia. Tô Nhiễm kiên trì giải đáp các vấn đề và tư vấn tình cảm cho thính giả. Tình cảm không có chương trình dạy nào cụ thể nhưng vẫn có thể học tập trau dồi, vô luận là đã từng trải ít hay nhiều.

Một thính giả khóc lóc gọi tới. Đầu tiên là nói về cảm xúc khi đọc “Hào môn kinh mộng”. Sau đó, thổ lộ tâm tư phiền muộn của bản thân. Cô gái trong điện thoại kể về người bạn trai cùng hẹn hò trong bảy năm rồi chia tay. Bởi vì cuối cùng phát hiện người bạn trai thực ra luôn lừa gạt cô gái. Khi chia tay cô gái rất đau khổ, thậm chí nghĩ đến cả cái chết. Cô gái không biết bản thân mình có còn đủ dũng khí để tiếp tục sống hay không. Nói xong lời cuối, cô gái không thể kiềm chế được cảm xúc liền vỡ òa.

DJ của đài lúng túng nhìn lướt qua Tô Nhiễm, vài lần cô ta rất muốn cắt ngang lời của thính giả nhưng đều bị Tô Nhiễm dùng ánh mắt ngăn lại. Sau khi nghe xong, cô ta thật sự rất sợ Tô Nhiễm không thể thu xếp được mớ hỗn độn này, cô ta suy nghĩ một chút rồi viết giấy đưa cho Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm cầm qua nhìn, trên đó viết: Cô Riva, tùy tiện nói vài câu rồi chúng tôi sẽ chen quảng cáo.

50. Q.3 - Chương 8: Yêu Không Nhất Định Phải Tỷ Lệ Thuận Với Được Yêu

Tiếng khóc của một thính giả từ nơi khác trong điện thoại rất thương tâm, khiến người khác không nở lòng cắt ngang. Tô Nhiễm khẽ thở một hơi, vo tờ giấy lại để sang bên rồi quay đầu nhìn DJ, ra hiệu cô ta đừng chen quảng cáo vào.

“Tôi nên làm cái gì bây giờ? Cô Riva, cô nói tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Tô Nhiễm lẳng lặng chờ cô ta khóc xong, cô hỏi thăm. Ánh mắt cô lộ vẻ xúc động. Tại họa tình yêu này, cô đã từng nếm trải, vì lẽ đó cô hoàn toàn có thể hiểu rõ nỗi đau này. Hồi lâu sau, cô nhẹ nhàng cất tiếng, “Vậy cô có thể nói tôi biết, cô đã quyết định buông tay chưa?”

“Rồi...” Thính giả nghẹn ngào nói, “Tôi biết anh ta không yêu tôi, anh ta vẫn luôn một mực lừa dối tôi. Tôi không muốn buông cũng phải buông. Tôi, tôi không thể giữ được anh ta nữa rồi.”

Tô Nhiễm than nhẹ, mềm mỏng nói: “Đời người vốn dĩ là một kiểu chấp nhận. Trong tình yêu, mỗi người đều không có khả năng trở lại nguyên vẹn. Khoảnh khắc rút lui nhất định là đau đớn, nhưng bạn phải biết rằng, thời điểm bạn bị thương nhất chính là thời điểm bạn quyết định buông tay. Trên đời này, không có tình yêu nào đòi hỏi bạn phải buông tha tôn nghiêm hay lãng phí bản thân mình. Tình yêu, có thể khiến tâm hồn bạn không còn đúng màu sắc vốn dĩ của nó, khiến bạn bị thương vô bờ, khiến bạn thương tâm rơi lệ, hay có lẽ khiến bạn điên cuồng đổ kỵ. Nhưng tình yêu, trước sau vẫn là thứ tình cảm ám áp nhất, có thể cho bạn hy vọng, có thể cho bạn niềm vui, có thể để tâm tư bạn từ bất an đến an toàn. Nếu bạn không cảm giác được những điều này, nếu không phải như thế này, vậy có nghĩa là bạn đã dùng sai cách để yêu, hoặc là, bạn yêu nhầm người rồi. Thà rằng như vậy, chi bằng bản thân mình hãy tự rút lui.”

“Cô Riva, tôi không biết bản thân mình có thể làm được hay không. Mấy ngày vừa qua, tôi luôn kiềm nén, tôi không biết phải tâm sự với ai, dốc lòng với người nào.”

“Khi người đàn ông bạn yêu quyết định rời xa bạn, dù bạn có kêu trời trách đất thế nào cũng chẳng làm nên chuyện gì. Nhiều năm sau khi nhớ lại việc đã qua này lần nữa, bạn sẽ cảm thấy thực ra lúc đó chỉ là một hồi tu thành chánh quả, thời gian sẽ là phương thuốc hồi sinh tốt nhất dành cho bạn. Đừng dồn ép bản thân bạn quá. Tủi thân, bất đắc dĩ, muốn khóc, những điều này là một phần không thể thiếu trong cuộc đời bạn. Ấm ức thì hãy tìm chỗ dựa tinh thần, bất đắc dĩ thì hãy thuận theo tự nhiên, muốn khóc thì hãy khóc thật lớn. Trên đời này, ngoại trừ bản thân, không còn người nào thật sự hiểu rõ con người bạn.”

Thính giả nức nở, rõ ràng lời nói của Tô Nhiễm khiến lòng cô ta dễ chịu hơn rất nhiều. Cô khuyên bảo đơn giản vài câu rồi cúp máy.

DJ ở bên cạnh nghe cũng cảm động. Cô ta chưa từng nghĩ tác giả bị giới truyền thông đồn thổi là quái dị sẽ kiên trì trấn an người mà mình không quen biết. Cô không như những người khách mời khác chỉ biết động viên hay nói vài lời chỉ có mẽ ngoài. Giọng nói của cô rất nhẹ, mỗi một câu nói đều như xuất phát từ tận đáy lòng, làm rung động đến người khác. Thế nhưng, cô ta biết thính giả đó vĩnh viễn cũng không thấy được hình ảnh của Riva khi nói tới những lời này. Khuôn mặt cô tuy trầm tĩnh nhưng ánh mắt lại bay tới một nơi rất xa, vừa như là đang hồi tưởng, vừa như trải qua rất nhiều sương mù mờ mịt. Dù giọng nói cô có mềm nhẹ hơn nữa cũng có thể khiến người nghe cảm thấy một nỗi buồn man mác.

Khi chương trình sắp kết thúc, Tô Nhiễm khẽ bổ sung thêm một câu, “Hãy quý trọng người vì bạn mà rơi nước mắt, bởi vì chỉ có tình yêu chân chính mới có thể chứa đựng nhiều nước mắt.”

Tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng đệm nhạc, như chất chứa từng gợn sóng rung động...

— hoa lệ phân cách tuyến —

Ngoài đài phát thanh, đêm khuya yên tĩnh vô cùng, những chấm sáng nhỏ lấp lánh lay động trên nền trời.

Màn đêm trải dài bao phủ một chiếc xe lờ mờ sáng ở cách đó không xa. Lần này, trong xe chỉ có một mình Lê Minh Vũ, anh ngồi ngay vị trí lái xe, ánh đèn leo lét chiếu sáng gương mặt thâm trầm của anh.

Khúc nhạc dương cầm nhẹ nhàng như dòng nước quanh quẩn trong xe, giọng nói Tô Nhiễm thông qua sóng điện từ càng thêm sâu sắc trong vắt. Đêm nay, cô như đang khẽ khàng nỉ non vào tai anh, có chút mệt mỏi, còn có chút đau buồn mờ mịt chảy vào lòng anh.

Lê Minh Vũ thoáng chĩnh âm lượng lớn hơn. Giọng nói của cô và âm nhạc hòa trộn vào nhau, kỳ ảo mà sâu xa...

“Đời người vốn dĩ là một kiểu chấp nhận. Trong tình yêu, mỗi người đều không có khả năng trở lại nguyên vẹn. Khoảnh khắc rút lui nhất định là đau đớn, nhưng bạn phải biết rằng, thời điểm bạn bị thương nhất chính là thời điểm bạn quyết định buông tay. Trên đời này, không có tình yêu nào đòi hỏi bạn phải buông tha tôn nghiêm hay lãng phí bản thân mình. Tình yêu, có thể khiến tâm hồn bạn không còn đúng màu sắc vốn dĩ của nó, khiến bạn bị thương vô bờ, khiến bạn thương tâm rơi lệ, hay có lẽ khiến bạn điên cuồng đổ kỵ. Nhưng tình yêu, trước sau vẫn là thứ tình cảm ấm áp nhất, có thể cho bạn hy vọng, có thể cho bạn niềm vui, có thể để tâm tư bạn từ bất an đến an toàn. Nếu bạn không cảm giác được những điều này, nếu không phải như thế này, vậy có nghĩa là bạn đã dùng sai cách để yêu, hoặc là, bạn yêu nhầm người rồi. Thà rằng như vậy, chi bằng bản thân mình hãy tự rút lui.”

.....

Lông mày anh tuấn vô thức cau chặt, nơi sâu thẳm nhất trong lòng anh đột nhiên bị những lời nói này va chạm mạnh mẽ, ánh mắt u tối dường như cũng chứa chan cảm xúc khó nói thành lời. Anh nhắm mắt dựa cả người vào xe, lặng lẽ nghe giọng nói của cô qua sóng điện từ. Trong đầu anh, lơ đãng hiện lên hình ảnh bốn năm trước...

“Tôi sẽ phá luật sư tới liên lạc với em về chuyện này.”

“Không cần, tôi không cần gì cả, một người đã từng trong tình yêu ngay cả tôn nghiêm cũng có thể mặc kệ, vậy còn gì không thể vứt bỏ? Nói với Hòa Vy rằng, cần biệt thự này tôi trả lại chị ấy, từ nay trở đi, phàm

là những gì của chị ấy, tôi đều không cần.”

.....

Ánh mắt của cô bi thương mà tuyệt vọng, như là cánh bướm vô tâm lao vào sa mạc, rồi bị bão cát tàn nhẫn cuốn đi đôi cánh bay lượn, chỉ còn biết giãy dụa di chuyển từng bước một.

Không biết qua bao lâu, Lê Minh Vũ chợt mở mắt ra, đài phát thanh sớm đã đổi thành quảng cáo, chương trình cũng kết thúc.

Về mặt anh khôi phục về trầm tĩnh như mọi khi, anh đảo mắt, lại thấy Tô Nhiễm đi ra từ đài phát thanh. Đường như cô từ chối xe đưa rước mà đài phát thanh sắp xếp sẵn, một mình cô bước đi dưới ánh đèn đường.

Lê Minh Vũ không hề do dự khởi động xe. Anh đợi cô đi một đoạn không xa rồi mới chạy theo, im hơi lặng tiếng mà theo sát phía sau cô.

Đèn đường đổ dài bóng Tô Nhiễm. Cô đi rất chậm, hệt như đang tận hưởng sinh khí của màn đêm, lại càng như đang cùng đêm tối chia sẻ nỗi lòng cô đơn trống trải. Anh không biết lúc này Tô Nhiễm suy nghĩ điều gì, chỉ là bóng lưng nhu mì của cô khiến anh vô cớ nghẹt thở.

Lê Minh Vũ chậm rãi lái xe theo sau. Nơi ghế phụ trong xe, bày ra một quyển “Hào môn kinh mộng”...

Mây đen che khuất ánh trăng, bóng dáng của cô sáng loang lổ trên tử kính của những cửa hàng ven đường. Lê Minh Vũ chăm chú nhìn bóng lưng cô, quẹo theo sang một con đường khác. Nhưng khi đang rẽ ngoặt, một chiếc xe MPV khác chạy lướt qua cạnh anh, hướng về phía Tô Nhiễm...

51. Q.3 - Chương 9: Ôm Nhau Dưới Bóng Đêm

Màn đêm yên tĩnh.

Cô hít một hơi thật sâu hương hoa dịu nhạt không biết từ đâu bay tới loáng thoáng trong làn gió nhẹ. Không khí đầu xuân dù là buổi tối vẫn tươi mát vô cùng. Từ đài phát thanh đi ra, Tô Nhiễm dọc theo ven đường, bên tay phải cô vẫn còn vài cửa hàng sáng đèn, những tòa nhà cao tầng tản ra ánh đèn neon như đom đóm lấp lánh. Bên tay trái, thỉnh thoảng lại có vài chiếc xe chạy qua. Con phố mà cô đang đi này cách xa quán bar nên vắng vẻ vô cùng.

Bóng dáng Tô Nhiễm kéo dài dưới ánh đèn đường, giống như một linh hồn cô đơn vô chủ, phiêu bạt khắp đất trời. Trái tim cô vô cớ nặng trĩu, từ lúc làm xong chương trình cô cảm thấy áp lực bội phần. Đêm khuya vắng vẻ làm cô càng thêm mẫn cảm ưu tư. Tô Nhiễm vô thức quay đầu nhìn xung quanh, đường phố phía sau sạch sẽ vắng vẻ, nhưng vì sao, cô luôn cảm thấy mình bị theo dõi?

Cô đứng yên thật lâu, trái tim cô lúc nào cũng hoảng loạn. Loại cảm giác này cực kỳ giống ban ngày, giống như mọi hành tung của cô đều bị cặp mắt của người khác lom lom nhìn vào. Cặp mắt đó, trầm tĩnh, buồn bã như con báo đen trong bóng tối, khiến người khác không chạm vào được nhưng lại không cách nào bỏ qua sự tồn tại của nó.

Là cảm giác sai sao?

Nếu như sai, vì sao cô lại dễ dàng nghĩ tới chuyện dĩ vãng mà cô không còn muốn nhớ tới nữa? Một đoạn ký ức của bốn năm về trước.

Cô chợt bước nhanh hơn rất nhiều, hô hấp có chút nghẹn ngào, cô có thể ngửi rõ ràng mùi hổ phách lừng lờ trong không khí, là mùi hương của người đàn ông đó.

Không thể!

...

“Thỏa thuận ly hôn trên bàn, nếu em ký, có thể nhận được khoản tiền bồi thường đáng kể, tôi cũng sẽ đảm bảo tập đoàn Hòa Thị hoạt động ổn định trên thị trường, về phần ba em có lập di chúc hay không, phân chia cổ phần Hòa Thị thế nào là chuyện của gia đình em, không liên quan đến tôi; đương nhiên, em cũng có thể không ký, chúng ta vẫn có thể duy trì quan hệ vợ chồng hợp pháp, nhưng điều kiện tiên quyết là không bao giờ em được can thiệp tới sinh hoạt tự do của tôi.”

“Em có thể suy nghĩ một lát.”

“Không cần suy nghĩ, tôi ký.”

“Còn chuyện anh đền bù, cứ giữ cho Hòa Vy đi, tôi sẽ không lấy một xu nào thuộc về anh hay thứ gì của nhà họ Hòa. Anh và Hòa Vy, ngày hôm nay đã cho tôi lý do tốt nhất để rời đi.”

...

Những chuyện xảy ra vào lễ Giáng sinh năm đó lại hiện rõ mồn một trong đầu cô. Người đàn ông ngồi trên sofa, vóc người anh cao lớn lạnh lùng như đám cô nát bấy. Đôi mắt anh chưa từng có ấm áp, lời nói anh chưa từng có cảm xúc, hành động của anh chưa từng có cảm thông. Tất cả mọi thứ thuộc về anh, cô đã cố gắng chôn giấu kể từ giây phút cô dốc sức đập mạnh đầu mình vào góc giường.

Ngón tay Tô Nhiễm bấu chặt vào dây đeo của túi xách, lòng cô hoảng loạn kích thích đau đớn đến thái dương. Cô đã từng có cảm giác này, khi thiết bị lạnh lẽo đi vào cơ thể lấy đi đứa con của cô. Quảng thời gian đó, toàn bộ thế giới của cô đều bị cảm giác sợ hãi bất an này thống trị. Cô mơ hồ không rõ bầu trời trong sáng hay tối tăm, cô chỉ cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều là đen tối mịt mù. Trước mắt cô chỉ còn là cảnh tượng huyền ảo.

Tô Nhiễm dừng chân, chống tay lên một tủ kính của hàng bên đường điều chỉnh hô hấp, cảm giác bi thương vô có hết lần này đến lần khác cứ cuốn tới.

“Tô Nhiễm, tôi hỏi em, có phải em không rời bỏ tôi?”

“Em không đi thì đừng hỏi hận. Tôi sẽ làm em càng khó chịu. Đây là tự em chuốc lấy.”

...

Không...

Cô che chặt lỗ tai mình, ngồi xổm xuống đất, dạ dày cô bắt đầu đau đớn.

“Tiểu Nhiễm...” Phía sau, Mộ Thừa đi ra từ xe MPV, bước nhanh đến đỡ cô, lo lắng nhìn, “Em sao vậy?”

Anh vốn đến để đón cô nhưng không ngờ nhân viên đài phát thanh lại báo rằng cô đã đi, gọi điện thoại thì không mở máy, không thể làm gì khác ngoài việc đi dọc đường tìm cô. Rốt cục, anh nhìn thấy cô ngồi xổm nơi đó như một nàng búp bê không nhà để về, khiến trái tim người khác cảm thấy hết sức đau đớn.

“Mộ Thừa...” Tô Nhiễm đỡ người nhìn anh, hốt hoảng nhìn nhận người đàn ông trước mắt.

“Là anh đây. Tiểu Nhiễm, có phải em đau dạ dày không?” Mộ Thừa thấy sắc mặt cô trắng bệch đến đáng sợ, lau mồ hôi ướt trên trán cô, thấp giọng hỏi.

Tô Nhiễm không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn anh. Gương mặt anh dưới bóng đêm dịu dàng, ánh mắt anh khẩn trương, từ trong đôi mắt đen láy của anh, cô thấy được hình bóng bất lực của mình.

Tủi thân kéo tới, viền mắt cô đỏ hoe. Tới bây giờ cô mới biết, thì ra có thời điểm con người sẽ không cần gì hết, chỉ cần có một người quan tâm, khẩn trương vì bạn. Như vậy là đã hạnh phúc.

Thoáng chốc, nước mắt cô lăn dài, Tô Nhiễm ôm lấy Mộ Thừa. Có phải ông trời đã định trước hay không, cứ mỗi khi cô bất lực hay đau khổ, người bạn này sẽ luôn ở bên, người đàn ông không phải người yêu này sẽ mang đến cho cô ấm áp?

Có lẽ Mộ Thừa không ngờ cô sẽ chủ động ôm lấy anh. Ánh mắt anh ngẩn ngơ ấm áp trong bóng đêm, anh vỗ nhẹ đầu cô, thì thầm: “Là em vừa nói trên chương trình của đài phát thanh. Đừng dồn ép bản thân mình quá. Tủi thân, bất đắc dĩ, muốn khóc, những điều này là một phần không thể thiếu trong cuộc đời.

Ấm ức thì hãy tìm chỗ dựa tinh thần, bất đắc dĩ thì hãy thuận theo tự nhiên, muốn khóc thì hãy khóc thật lớn.”

Anh có thể cảm nhận được cơ thể cô run rẩy. Chính vì vậy mà anh càng thêm yêu thương cô. Nếu như có thể, anh tình nguyện để cô cả đời dựa vào anh như vậy, dù cho trái tim cô thủy chung đều khóa chặt, dù cho cô chỉ xem anh là bạn bè, anh vẫn nguyện ý như vậy.

Tô Nhiễm nước mắt lưng chòng, cổ nén cổ họng đang nghẹn ngào. Vài giây sau, cô ngẩng đầu nhìn anh, cô hít mũi rồi nói nhỏ: “Em đâu có khóc? Đàn ông đàn ang mà cũng nghe chương trình phát thanh sao?”

“Anh thích làm độc giả của em, càng thích làm thánh giả của em hơn.” Mộ Thừa cúi đầu nhìn cô, cong môi cười dịu dàng, “Nhưng mà, anh không đồng ý câu cuối của em.”

Tô Nhiễm dần giấu đi nỗi đau, nhẹ giọng hỏi, “Câu nào?”

Mộ Thừa vuốt nhẹ lông mày đang cố ra vẻ kiên cường của cô, cúi đầu nói: “Câu cuối em nói với người thánh giả kia đó. ‘Trên đời này, ngoại trừ bản thân, không còn người nào thật sự hiểu rõ con người bạn.’ Nhưng mà anh không đồng ý, anh cho rằng người hiểu bản thân nhất không hẳn là bản thân người đó, mà là người yêu người đó thật lòng.”

Cô sửng sốt.

“Em đã nói, tình yêu là ảm áp, là hy vọng, nhưng vì sao em lại phủ phàng phủ định tình yêu như vậy chứ?” Giọng nói Mộ Thừa tràn đầy từ tính trong bóng đêm, chứa chan dịu dàng, “Anh cho rằng tình yêu là một cuộc gặp gỡ, không cần chờ đợi cũng chẳng cần chuẩn bị. Người yêu em chân chính sẽ hiểu hết những gì thuộc về em. Khi em vô tâm lơ đãng người đó sẽ vì em mà chuẩn bị tốt tất cả cho em.”

Tô Nhiễm lẳng lặng nhìn anh, chẳng bao lâu trước đây cô cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng tai họa đã qua khiến cô đánh mất chờ mong ở tình yêu, rất lâu sau cô khẽ nói: “Anh đã trải qua cảnh ngộ bị người khác bỏ rơi, anh vẫn còn tin tưởng vào tình yêu như vậy sao?”

“Tin chứ.” Mộ Thừa cười bình thản, “Cũng là em nói, nếu tình yêu làm đôi bên đều khó chịu, vậy chính là yêu nhầm người rồi, hay là dùng sai cách để yêu. Anh nghĩ, anh và cô ấy sai ở chỗ là gặp nhau không đúng lúc, rồi sau đó lại dùng sai cách để yêu.”

Lời anh nói vang bên tai Tô Nhiễm, nụ cười của anh càng làm cô thêm xót xa, cô lẳng lặng nhìn anh, nói: “Mộ Thừa, anh là người tốt.”

Mộ Thừa cười ảm áp với cô, ôm cô vào lòng, thở nhẹ một hơi, cảm anh khẽ chống lên đỉnh đầu cô.

Tô Nhiễm không đẩy anh ra, vào đêm khuya này, ai cũng cô đơn vắng vẻ. Đôi khi cô nghĩ, cô và anh như hai động vật sưởi ấm cho nhau, vượt qua mỗi mùa hè nóng bức, từng mùa đông giá rét...

Ánh trăng chiếu sáng mọi cảnh tượng ven đường, bông liễu chậm rãi bay lượn dưới màn đêm, rơi chung quanh một đôi nam nữ đang ôm nhau trước tủ kính của cửa hàng, yên tĩnh như thời gian đang xuôi dòng.

Trong một chiếc xe MPV đỗ ven đường, độ ẩm trong đôi mắt Lê Minh Vũ đã xuống đến không độ, u ám sa sầm một cách đáng sợ. Anh không hề chớp mắt nhìn đôi nam nữ đối diện đang ôm nhau ngoài cửa sổ. Anh dùng tay dập tắt điếu thuốc đang cháy, độ nóng hầu như làm bỏng cả tay anh.

Từ đài phát thanh đi ra, anh luôn chậm rãi chạy theo Tô Nhiễm. Khi cô dừng bước lại nhìn xung quanh, xe anh lặng lẽ tấp vào trong bóng tối, rồi thấy cô không biết tại sao lại ngồi xổm xuống, trái tim anh vô có thắt chặt. Anh vừa muốn xuống xe thì một chiếc xe MPV khác nhanh chóng từ sau xe anh chạy lên, dừng trước mặt Tô Nhiễm.

Anh tắt máy, hết thấy mọi việc ngoài cửa sổ đều đập vào mắt anh.

Anh thấy người đàn ông kia quan tâm bước lên, lại thấy Tô Nhiễm như một đứa bé bất lực ôm chầm lấy người đàn ông kia...

Ánh đèn kéo dài hình bóng hai người, bông liễu nhẹ nhàng bay chung quanh họ. Màn này như một cảnh tượng lãng mạn nên thơ trong phim, nhưng khi vào mắt anh lại mục nát xấu xí đến cực hạn! Lê Minh Vũ khẽ nhủ mắt, anh thấy gương mặt người đàn ông kia vô cùng rõ ràng.

Tô Nhiễm nhìn qua như một chú mèo con, cam tâm tình nguyện để người đàn ông kia ôm vào lòng.

Anh chưa bao giờ thấy cô như vậy, hay là bốn năm trước cô rất giỏi che giấu mặt này của bản thân. Vì vậy, anh không thấy được nhiều cảm xúc của cô. Bốn năm trước, cô chỉ như một nguồn suối trong vắt, phẳng lặng, không chút gợn sóng.

Thời gian là bậc thầy tạo hóa hoàn mỹ nhất, anh tin tưởng những lời này.

Hồi lâu sau, anh châm thuốc lần nữa, hạ cửa sổ xuống, anh hút sâu một hơi. Cánh tay kẹp thuốc từ từ khoát ngoài cửa xe, tiếp tục nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau bên ngoài. Ánh mắt tối tăm lại thu về vẻ sâu thẳm tối tăm như thường ngày, tựa như thủy triều rút nước không chút dấu vết.

Anh cầm lấy điện thoại, nhấn vào một dãy số, rồi trầm giọng ra lệnh: “Liên hệ với người phụ nữ tên Guerlain. Nói với cô ta có người cảm thấy hứng thú với ‘Midi’.”

Cúp điện thoại, anh khởi động xe.

Đạp xuống chân ga, xe chạy lướt qua hai người đang ôm nhau bên đường, bóng liểu bay càng nhiều hơn...

— hoa lệ phân cách tuyến —

“Huyết áp 90, 45, mạch đập 80.”

“Cô ấy liên tục mất máu, mau chóng cầm máu đi.”

“Huyết áp cô ấy đang tụt, làm sao bây giờ?”

“Cô ấy xuất hiện tình trạng xuất huyết, đứa bé e rằng không giữ được.”

“Mau kêu kho máu chuẩn bị 300CC máu O.”

“Bác sĩ, cô ấy vẫn là xử nữ?”

“Hết cách rồi, đứa bé không giữ được, phải lấy ngay ra ngoài mới được.”

“Máu chảy không ngừng.”

“Xuyên qua màng trinh.”

Tiếng động âm ỉ dần nhỏ lại, hình ảnh trước mắt cô đổi sang một cảnh khác...

Ánh mặt trời chói sáng dưới tòa văn phòng cấp 5A.

“Tôi hận cô. Giống như chiếc cốc bể trên mặt đất này, dù có tan tành cũng không thể tha thứ.”

“Không ngờ à? Tôi cũng không ngờ ánh mắt hai chị em chúng ta lại giống nhau như vậy, bất kể là đàn ông hay là quần áo nam, đều cùng thích chung.”

Là Hòa Vy, là khuôn mặt bị phần của cô, là lời nói đầy châm biếm như dao nhỏ gào thét kéo đến.

“Tô Nhiễm, đừng tưởng là cô rất hiểu tôi, nếu như cô hiểu tôi thì nên biết nỗi đau của tôi. Ba mất, tôi và cô cũng không còn là chị em. Từ nay về sau, cô là cô, tôi là tôi. Tô Nhiễm, cô nghĩ cô xứng với Minh Vũ sao? Tôi nói cho cô biết, nếu như không có ba âm thầm giúp đỡ, cô làm sao có thể lấy được Minh Vũ? Cô cho rằng Minh Vũ thực sự thích cô?”

Hết tiếng ồn này đến tiếng ồn khác kéo đến.

Là một giọng nói khác...“Cô Tô, chúng tôi đã điều tra. Ông Hòa xảy ra chuyện không may ở phòng sách. Trong phòng, không có bất cứ dấu vết gì. Điều tra sơ bộ xác định ông Hòa là tự sát, nhưng chúng tôi sẽ khám nghiệm tử thi và dựng lại hiện trường để điều tra tỉ mỉ. Xin cô yên tâm.”

Sau đó lại lâm vào tối tăm vô tận.

Từ từ, trong bóng tối hiện lên màn sương trắng mờ ảo. Toàn thân Hòa Tấn Bằng đầy máu bước từng bước về cô, thống khổ nói: “Tiểu Nhiễm, ba chết rất thảm...”

“A...” Tô Nhiễm hét to sợ hãi, tỉnh dậy lần nữa từ ác mộng, khóe mắt cô ẩm ướt.

Cô vô thức nhìn gối nằm của mình đã thấm ướt một mảng lớn.

Ngón tay cô mảnh khảnh cài vào tóc, nhẹ nhàng massage da đầu để giảm bớt cảm giác đau đớn và khấn trương mà cơn ác mộng này gây nên. Cô làm sao vậy? Đạo gần đây ác mộng dường như cứ xuất hiện tới tấp.

Trong đầu cô không khỏi nhớ tới cuộc nói chuyện với nhà tư vấn tâm lý.

“Mark, đạo gần đây giấc mơ ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến sinh hoạt của tôi. Hơn nữa, tôi toàn mơ thấy ác mộng. Mỗi lần khi tỉnh giấc, tôi đều thấy cực kỳ sống động.”

“Cô Tô, cảnh trong mơ thường có liên quan rất lớn đến những việc từng xảy ra trong hiện thực. Có khi là sự thật đã phát sinh, có khi là ý thức yếu ớt từng trải qua trong hiện thực. Vô luận là giấc mơ như thế nào, đều là hình thái ý thức mà đại não thể hiện hành vi thực tại của cô. Nói rõ hơn, trong lòng cô vẫn còn vài việc hay người nào đó mà cô không bỏ xuống được.”

Nghĩ tới đây, Tô Nhiễm dùng sức hít sâu một hơi. Cô thoáng tỉnh táo hơn, nhìn đồng hồ báo thức ngay đầu giường. Trời đã gần sáng rồi.

Cô đặt bàn chân trần xuống giường, đi tới trước rèm cửa sổ. Từ góc độ này, cô có thể ngắm nhìn phong cảnh mỹ lệ của thành phố Paris. Cô không thích náo nhiệt, nhưng lại không chịu được cảnh sống vắng vẻ thoát ly khỏi mọi người. Vì lẽ đó, cô thuê phòng trọ nơi đây.

Guerlain thường thấy khó hiểu hỏi cô, nếu quanh năm đều ở Paris, vì sao cô không mua thẳng một căn hộ để ở? Đôi khi ngay cả Mộ Thừa cũng không hiểu nổi hành động của cô.

Cô chưa bao giờ trả lời câu hỏi này, bởi vì chỉ có bản thân cô mới hiểu rõ khổ sở khi sống phiêu bạt nơi đất khách quê người.

Thành phố có đẹp hơn nữa, cũng không phải của cô.

Quê nhà có xa hơn nữa, cô cũng thấy gần trong gang tấc.

Sắc trời hôm nay âm u, từng chiếc xe buýt hai tầng dưới nơi cô đang đứng qua lại từng góc lớn ngõ nhỏ trong thành phố, nhìn như những chiếc hộp diêm xinh xắn di động.

Trên cửa sổ ánh lên khuôn mặt tái nhợt của cô. Tô Nhiễm xoa bóp huyết thái dương, không khỏi trầm ngâm suy tư. Cô còn điều gì mà không thể buông? Hòa Vy và Lê Minh Vũ ư? Tô Nhiễm cười khổ, ngồi xuống thăm trải sàn rồi dựa người vào cửa sổ. Khi còn chưa quyết định đến Paris, cô phong phanh nghe được tin hai người họ đã kết hôn. Chị gái cô cuối cùng cũng được như ý nguyện lấy người đàn ông mà chị cô yêu thương, còn cô thì nguyên vẹn rút lui. Như vậy, không phải là tốt sao?

52. Q.3 - Chương 10: Lời Mời Của Nhà Đầu Tư

Về sau, Tô Nhiễm cũng nhận được thông báo của cảnh sát xác minh rằng ba cô đúng thật là nhảy lầu tự sát. Tuy cô đã từng ngờ vực nhưng cảnh sát luôn làm việc nghiêm túc cẩn thận, sẽ không vô duyên vô cớ đưa ra kết luận này.

Tất cả tin tức cô chỉ có thể hỏi qua mẹ, vì cô thật sự không muốn biết mọi thứ về nhà họ Hòa. Chắc hẳn, Hòa Vy sẽ nhìn cô như kẻ thù, chẳng những không hỏi được gì mà quan hệ càng trở nên bế tắc.

Cho nên Tô Nhiễm thực sự nghĩ không ra còn chuyện gì mà cô không buông xuống được. Cái gì nên trả cô cũng trả rồi, còn gì đáng để băn khoăn nữa?

Đang nghĩ ngợi, điện thoại cô đổ chuông. Cô nghe máy là điện thoại của một nhà báo, muốn hẹn cô làm phỏng vấn.

“Xin lỗi, tôi không có thời gian.” Tô Nhiễm không chờ cơ hội cho đầu dây bên kia lên tiếng, lãnh đạm nói rồi cúp máy. “Hào môn kinh mộng” quả thực khiến mọi người muốn biết nhiều hơn về tác giả nhưng trước giờ cô chưa bao giờ là người tham danh lợi. Chỉ viết một cuốn sách thì có gì hay để phỏng vấn? Cô và danh hiệu “Người nổi tiếng” này không liên quan gì với nhau.

Bầu trời âm u cũng ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. Tô Nhiễm đang định đến phòng thể dục, điện thoại cô lại reo.

Tô Nhiễm vội đọc nghe điện thoại, không màng nhìn số mà cứ trực tiếp bắt máy...

“Tôi đã nói rồi. Tôi không có thời gian, mọi người sao...” Cô nói được một nửa thì bị cắt ngang.

“Tình yêu à, là chị nè. Em mở cửa đi.”

Là Guerlain.

— hoa lệ phân cách tuyến —

Ăn sáng xong, Guerlain thoải mái dựa vào một bên, thấy Tô Nhiễm đã dọn hết mọi thứ rồi cũng ngồi xuống, cười: “Chị thấy Mộ Thừa là người đàn ông tốt. Anh ta sợ em một mình không ăn sáng nên cố tình gọi điện nhờ chị mang đồ ăn qua cho em. Nhiều năm rồi, người đàn ông tốt như thế em còn đi tìm ở đâu?”

Tô Nhiễm không lên tiếng, rót hai ly nước cam rồi đưa Guerlain một ly.

“Không phải em ghét bỏ anh ta vì đã từng kết hôn mà còn nuôi con đấy chứ? Không đúng nha, em và Gargamel không phải rất hợp nhau sao? Chị thấy em rất thích đứa bé đó mà.” Guerlain nhận ly nước cam, nhẹ giọng nói.

“Là Cách Lạc Bằng.” Tô Nhiễm nhần nại sửa đúng cách gọi cho Guerlain, uống nước cam, nhìn cô nói, “Bây giờ mới bảy giờ sáng, bình thường chị cũng không mang đồ ăn sáng đến sớm như vậy. Chị nói đi, tìm em có chuyện gì?”

Guerlain bỏ ly nước xuống, “Đúng là chuyện gì cũng không gạt được em mà. Em nhìn cái này đi.” Nói rồi lấy từ trong túi ra một phần tài liệu đưa Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm nghi ngờ cầm lấy, cẩn thận mở ra xem, rất lâu sau mới ngẩng đầu nói, “Chị tin có miếng bánh béo bở như vậy rớt từ trên trời xuống sao?”

Đây là hợp đồng hợp tác đầu tư vào việc đóng gói “Midi” và mở rộng thị trường nước hoa. Dựa theo điều kiện quy ước sẵn có, đối phương chỉ đứng ra với tư cách là một tập đoàn trên thị trường. Dĩ nhiên, mặt sau của hợp đồng còn có số liệu thống kê chi tiết về tổng thể cơ cấu của tập đoàn và mở rộng ngành sản xuất sản phẩm sang trọng.

“Tin. Chị đương nhiên tin.” Guerlain cẩn thận cầm lấy hợp đồng như đang sợ Tô Nhiễm xé rách, rồi cất vào giỏ lần nữa, “Cái này không phải bánh từ trên trời rớt xuống. Tô Nhiễm, điều này chứng minh sự chuẩn bị bao năm qua của chúng ta đã cảm động đến ông trời, cuối cùng cũng ban cho chúng ta một món quà thật to. Đây là thời cơ.”

So với kích động của Guerlain, Tô Nhiễm tỏ ra rất điềm tĩnh, suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, “Không đúng, em nghĩ chuyện này không đơn giản như vậy. Chị ngẫm thử xem, Paris là thiên đường của nước hoa. Ngoại trừ các thương hiệu đẳng cấp trên thị trường không nhận đầu tư từ ngoài vào như Chanel, Guerlain, Shalimar, JOY Jean Patou, thì những cửa hàng nhỏ trong nội thành Paris như chúng ta có rất nhiều. Mỗi cửa hàng đều có thương hiệu nước riêng, vậy vì sao đối phương cứ khăng khăng muốn đầu tư ‘Midi’? So với thị trường nước hoa nam, chẳng phải đầu tư vào nước hoa nữ thì sẽ lời hơn sao?”

Guerlain thở nhẹ một hơi, “Chị hiểu rõ bản khoả của em. Nhưng đừng quên nước hoa ‘Midi’ này chính là dựa vào tình tiết trong ‘Hào môn kinh mộng’ của em. Chị thì nghĩ ngược lại, hiện tại đầu tư vào ‘Midi’ là một việc làm sáng suốt. Em nghĩ đi, sách em bán chạy đến mức nào. Lúc này đem nước hoa ở trong sách ra phát triển trên thị trường chắc chắn là cơ hội vô cùng tốt. Cái này gọi là sản phẩm ăn theo, nhất định có lời. Những cửa hàng khác thực sự có nước hoa riêng của mình, làm được những thứ còn hơn chúng ta, nhưng không có nền tảng để dựa vào. Em xem thử đi, bây giờ có loại nước hoa nào mà có tình tiết bên trong nó không? Thậm chí còn có tình tiết lãng mạn.”

Tô Nhiễm thấy thần sắc Guerlain hồng hào, không thể làm gì khác hơn ngoài cười.

Thật lòng mà nói, lúc trước cô điều chế “Midi” chỉ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của độc giả. Có người mua tất nhiên là tốt, không ai mua coi như một lần điều chế hương. Cô chưa từng nghĩ tới nước hoa này sẽ đem ra phát triển sản xuất, chiếm thị phần nhất định trên thị trường. Cho tới bây giờ, cô thấy cuộc sống hiện tại rất tốt, vô ưu vô lo, không có áp lực và phiền não, có tiền thì đi du lịch, hết tiền thì điều chế nước hoa kiếm tiền. Hiện tại, tiền nhuận bút kha khá của “Hào môn kinh mộng” cũng đủ để cô áo cơm không lo. Cô không muốn bản thân mình sống vất vả.

Thấy biểu cảm của cô, Guerlain cũng hiểu cô nghĩ thế nào. Đã cùng hợp tác nhiều năm, cô rất rõ tính cách của Tô Nhiễm, cô không muốn đi tranh thủ điều gì, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Guerlain suy tư rồi khẽ than, “Tô Nhiễm, chị khác với em. Nếu không cố gắng tranh thủ, chị sẽ sống rất vất vả.”

Tô Nhiễm nhìn Guerlain, hồi lâu sau liền lắc đầu, “Không phải là em không cố gắng tranh thủ. Em cũng đã từng tranh thủ. Kết quả đau thương từ gân cốt đến nội tâm. Vì vậy em nghĩ, khi nào cần làm việc thì làm, cứ thuận theo tự nhiên là được, đừng nên yêu cầu quá cao.”

Guerlain cười, nụ cười đầy chua xót, “Quá khứ của mỗi người đều không giống nhau. Tô Nhiễm, thực ra chị chưa từng nói thật với em. Chị là một người phụ nữ từng kết hôn rồi ly hôn. Chồng trước của chị yêu một cô gái Pháp nhỏ hơn chị ba tuổi. Kể từ ngày ly hôn, chị nói với bản thân mình, chị nhất định phải thành công, phải thành công hơn anh ta, để anh ta hối hận vì lúc trước đã chọn người khác.”

Tô Nhiễm giật mình Guerlain. Cô không biết thì ra Guerlain cũng từng có quá khứ như vậy. Cảnh ngộ giống nhưng lại không giống cô. Chỉ ít cô không nghĩ làm thế nào để Lệ Minh Vũ hối hận. Tên này là quá khứ đã qua, cứ chấp nhất trả thù như thế thì chỉ có một lời giải thích rõ ràng, hoặc là không cam tâm, hoặc là vẫn còn yêu đối phương. Cô hít sâu nhưng không nói ra những lời này. Mỗi người đều có chọn lựa riêng của mình, không ai có thể gò ép ai theo khuôn mẫu.

“Được rồi, nếu chị thực sự thấy hài lòng như vậy. Em đồng ý.”

“Thật không? Tốt quá, Tô Nhiễm cảm ơn em.” Guerlain vui vẻ ôm cô, “Chị biết em nhất định sẽ đồng ý mà. Đây là địa chỉ gặp mặt đêm nay với nhà đầu tư. Em nhớ kỹ nha. À, người trung gian bắc cầu ình cũng tới, họ sẽ thay mình đánh giá để phòng ngừa sai sót. Em cứ yên tâm.” Guerlain nhanh chóng viết tên khách sạn đưa cô.

“Gặp nhà đầu tư? Chị là chủ cửa hàng, một mình chị đi là được rồi.” Tô Nhiễm hoang mang.

“Nhưng em là nhà điều chế ‘Midi’ mà, nhà đầu tư chỉ đích danh muốn gặp nhà điều chế hương đó.” Guerlain cười, vỗ nhẹ khuôn mặt cô. “Đêm nay mặc đẹp chút nha. Em phải đi ra ngoài xã giao mới được.”

Tô Nhiễm bất đắc dĩ thở dài, đành phải đồng ý.

Ngoài cửa sổ, bầu trời u ám.

53. Q.3 - Chương 11: Tiệc Chúc Mừng

Thành phố về đêm vẫn tản ra dư vị bận rộn của ban ngày, lấp lánh theo ánh đèn neon càng thêm xa hoa say đắm.

Khi Tô Nhiễm bắt xe chạy một mạch tới khách sạn thì đã trễ nửa tiếng đồng hồ.

Cô không phải cố ý mà là ác mộng dần vật nên cả ngày đều uể oải chán chường. Tô Nhiễm định ngủ trưa lấy lại tinh thần, nào ngờ đánh một giấc thẳng tới sáu giờ chiều.

Tiệc tối cũng bắt đầu lúc sáu giờ chiều.

Vì vậy khi cô bước vào đại sảnh của khách sạn, nếu không nói ra họ tên có lẽ nhân viên đã đuổi cô ra. Lễ tân ở khách sạn có quy định người tới phải mặc đồ trang trọng, nhưng cô lại đơn giản vô cùng với áo thun và quần jean wash ống suông, giày búp bê đế bằng, mặt mộc không trang điểm, mái tóc ngắn xinh xắn chải sơ trước khi đến đây. Thảo nào nhân viên lễ tân khi nhìn thấy cô không khỏi hít sâu một hơi.

“Trời ơi! Bà nhỏ của tôi! Em như vậy mà tới đây sao?” Guerlain sốt ruột chờ đợi ở cửa thang máy, thấy cô liền giật mình choáng váng, kéo cô sang một bên rồi nhìn cô từ trên xuống dưới.

Tô Nhiễm mỉm cười, chỉ vào Guerlain, “Chị Guerlain, chị dự tiệc sao?”

So với Tô Nhiễm, Guerlain ăn mặc cực kỳ chỉnh chu, phải nói là gợi cảm vô cùng. Váy dạ hội lộng lẫy, gương mặt trang điểm cầu kỳ, còn tóc tai thì chải chuốt kỹ lưỡng. Tô Nhiễm nhìn thấy liền muốn bật cười.

“Em còn cười? Haizz, em định mặc thế này mà đi lên à? Bên cạnh có cửa hàng quần áo, em đi mua một bộ thay nhé? Mặc một bộ trang trọng khác cũng đỡ hơn em bây giờ.” Guerlain quan sát cô, nhất là quần jean quá “nhếch nhác” này nhỉ?

Tô Nhiễm cau mày khó hiểu, “Không phải là bàn chuyện hợp tác sao? Ai quy định đi nói chuyện hợp tác thì phải mặc thành dạng gì đó chứ? Còn nữa, em chỉ làm nền thôi, đâu cần phải long trọng giống chị như vậy? Được rồi mà, em đã trễ cả nửa tiếng rồi. Bây giờ mà lại chú trọng đến chuyện mặc cái gì thì càng tỏ ra không có thành ý.”

Guerlain muốn nói lại thôi.

“A, về mặt chị có cái gì đó không đúng nha. Hôm nay...” Tô Nhiễm nhìn dáng vẻ của Guerlain nghi ngờ dừng bước, sáp gần lại, “Có đúng là bàn chuyện hợp tác không?”

“Đương nhiên đúng rồi. Nhưng bàn chuyện hợp tác chỉ là một phần trong đó thôi.” Guerlain bắt đầu lắc đầu, “Quên đi quên đi, để chị nói thật với em. Bên phía nhà đầu tư rất coi trọng lần hợp tác này, lại biết sách mới xuất bản của em bán rất chạy. Cho nên tối nay không chỉ nói chuyện hợp tác, còn làm tiệc chúc mừng riêng cho em. Ban sáng chị không nói là muốn cho em một kinh ngạc vui mừng. Ai dè, có kinh ngạc nhưng không có vui mừng. Biết trước em sẽ mặc như vậy thì chị nhắc em rồi.”

Tô Nhiễm nghe thấy, trợn to mắt, chỉ Guerlain rồi lại chỉ mình, “Vì em mà làm tiệc chúc mừng? Cái này, cái này khoa trương quá rồi!”

“Điều này chứng minh đối phương thật sự có lòng hợp tác cùng chúng ta. Cô nhìn lại dáng vẻ của cô đi...” Guerlain cố ý quét ánh mắt “khinh bỉ” nhìn cô. “Còn luôn miệng nói thành ý, chẳng những trễ nửa tiếng, mà còn mặc đồ xấu như quỷ nữa. Cô à, cô đang phát tờ rơi trên đường sao? Cô Tô, dù cô đi dạo mua sắm cũng phải diện lên một chút chứ?”

“Ai nói? Em thấy mặc vậy có sao đâu. Được rồi, nếu không lên mới quá đáng thật đó. Đi đi mà, nếu hôm nay em là diễn viên, thì chuyện mặc cái gì là do em quyết định. Chị cứ yên tâm.” Tô Nhiễm cười, kéo Guerlain vào thang máy, nhấn nút một cái.

Ngay cả tâm tư muốn nhảy lầu Guerlain cũng có.

— hoa lệ phân cách tuyến —

Thang máy đến tầng mười, Tô Nhiễm vừa bước một chân ra trước, chỉ nghe vài tiếng “peng peng”, ruy băng, dây kim tuyến và bột tuyết đủ màu sắc tất cả đều bay đến người cô. Nụ cười thích thú của rất nhiều người làm Tô Nhiễm khựng lại.

Tô Nhiễm đứng yên, kinh ngạc ngẩn ngơ nhìn đủ thứ kim tuyến phủ lên người. Xem chừng cô thật sự trở thành đối tượng chúc mừng của mọi người rồi, nhìn thấy mọi người đứng canh ở cửa thang máy, cô bất giác bật cười.

Guerlain từ phía sau bước lên trước, múa tay với mọi người, nói: “Mọi người đến xem nè. Cô gái đây mới từ ổ chăn bò ra nè.”

Phản ứng của mọi người ngược lại hoàn toàn, không hề có bất cứ ý châm biếm nào mà tất cả đều thoải mái cười to.

Tô Nhiễm lúc này mới nhìn xung quanh, có vẻ tất cả phòng tiệc của tầng mười đều được bao trọn. Cô nhận ra những người đang đứng trước mặt này, đa số đều là nhân viên liên quan đến việc xuất bản phổ biến “Hào môn kinh mộng”, còn có cả khách hàng thích “Midi” của cửa hàng Guerlain. Có điều so với Tô Nhiễm, tất cả họ đều ăn mặc rất trang trọng.

“Đi thôi, đồ lười biếng. Trong phòng tiệc còn có mấy người mà em không biết nữa. Để chị giới thiệu với em.” Guerlain kéo cô đến sảnh chính của buổi tiệc.

Tô Nhiễm ngẫm le lưỡi, lúc này mới hiểu vì sao vừa rồi Guerlain lại giật mình và bất đắc dĩ như vậy.

Vào phòng tiệc, Tô Nhiễm mới thật sự lĩnh giáo đủ người đến ngày hôm nay quả thực không ít.

Sảnh chính của buổi tiệc được trang trí theo phong cách thanh lịch, không rực rỡ dung tục hay xa hoa huyền ảo như trong tưởng tượng của cô, mà toàn bộ sảnh chính đều theo tông xám trầm ổn, tông trắng thuần khiết, màu hồng dâu nổi bật điểm xuyết trên nền xanh đậm thần bí. Bong bóng hồng dâu rực rỡ phối hợp với sắc trắng nhìn như hoa sen của Quán Thế Âm Bồ Tát; hoa Iris xanh đậm chen vào giữa tông xám. Từng mảng từng mảng xanh lớn như biển cả mênh mông thần bí kết hợp cùng hoa sen Quán Thế Âm thuần khiết tạo nên hình ảnh mỹ lệ đồng nhất.

Vị nồng ngọt của rượu vang đỏ, mùi sâm banh đào tươi trong không khí, hình ảnh bánh kem nhiều tầng đang chậm rãi xoay tròn cùng trang phục của mọi người dự tiệc hài hòa đến cực đỉnh. Tô Nhiễm không tìm được mà cúi đầu nhìn bản thân, không biết làm sao đành cười. Hình như...thật sự rất nổi trội.

Nhưng nhìn cảnh trước mặt này, cô cảm thấy có chút quen thuộc.

Guerlain tươi cười tiến lên, như nhìn thấu suy nghĩ của cô, nhắc nhở, “Thế nào? Có phải thấy rất quen mắt không? Tất cả đều theo buổi tiệc tối mà em miêu tả trong sách để bày biện, vẫn nhớ những gì em đã viết chứ? ‘Hoa iris thâm thúy kia như sắc màu của biển cả, mê hoặc ánh nhìn của người khác, hoa sen tinh khiết di động ở giữa như là lớp cát trắng tinh tế vây quanh, khẽ hít sâu có thể ngửi ngay hương vị của biển dưới ánh mặt trời.’”

Tô Nhiễm giật mình nhìn cô, “Chị thuộc lòng sao? Em còn không nhớ những gì em viết trong đó.” Lúc đó chẳng qua là hình ảnh trong trí tưởng tượng của cô. Chỉ có ông trời mới biết cô sợ nước đến nhường nào, cô chưa bao giờ đi biển.

“Đương nhiên. Cuốn tiểu thuyết của em chị thuộc nằm lòng từ lâu rồi. Nhưng mà em đừng cảm động, sảnh chính của buổi tiệc này không phải chị sắp đặt đâu. Nghe nói là nhà đầu tư muốn người trang trí thành như vậy đó.” Guerlain cười, lại úp úp mở mở bổ sung thêm một câu, “Xem ra, đối phương cũng là một độc giả trung thành của em nha.”

Nói xong, Guerlain liền lắc đầu, “Chỉ tiếc rằng, ngày tốt cảnh đẹp như vậy, lại bị phân chuột như em làm xấu.”

Tô Nhiễm ghen ngào, cảm nhận rõ bất mãn của Guerlain với việc mặc quần áo quá tùy ý của cô hôm nay.

Guerlain kéo cô giới thiệu với một số người, nhà xuất bản, biên kịch nổi tiếng, thậm chí còn có vài bậc thầy nước hoa nổi tiếng cũng tới tham dự. Mọi người tới đây phân rõ ra hai ngành nghề, nhưng không ngờ lại rất hòa hợp.

Tiệc chúc mừng này, Tô Nhiễm thoát nhìn có chút quái lạ. Cụ thể ở đâu thì cô không nói ra được, chỉ cảm thấy có gì đó danh bất chính ngôn bất thuận. Vì lẽ đó, khi người chủ trì yêu cầu cô lên nói vài câu với mọi người, cô cứng họng hồi lâu không biết nên nói gì. Cuối cùng, chỉ bật lên được một câu, cảm ơn mọi người.

Có lúc nói quá nhiều sẽ vô tác dụng. Một câu cảm ơn tuy ngắn gọn, nhưng hoàn toàn là phát ra từ nội tâm. Nếu lời nói không phải phát ra từ nội tâm, dù cho có hoa mỹ thế nào cũng khiến người khác thấy dối trá.

Những người ở dưới đều dốc sức vỗ tay hưởng ứng, ngay cả những người cô không biết cũng cười tươi rạng rỡ. Trong lúc nhất thời khiến cô sản sinh cảm giác lẫm lẫm. Có những nụ cười chân thật từ những người luôn hăng hái giúp công việc viết sách của cô, họ là những người chứng kiến sách của cô từng bước tiến vào thị trường. Rồi có những nụ cười còn chân thật hơn cả chân thật cần có, mà những người này, toàn bộ cô đều không nhận ra.

Tiệc chúc mừng mở màn rất náo nhiệt. Guerlain thừa dịp dẫn Tô Nhiễm qua giới thiệu với người trung gian. Ông ta là một người đàn ông trung niên, ánh mắt tinh nhuệ sáng chói, vừa nhìn cô liền cảm nhận được ông ta là một người dày dặn kinh nghiệm, lăn lộn nhiều năm trong thương trường.

Trò chuyện đơn giản hai ba câu. Một người đàn ông với đồ vest giấy da từ phía sau ông ta đi lên trước. Người này nhìn qua tuổi còn rất trẻ, thần sắc nghiêm túc thận trọng nhưng trên môi lại hiện ra nụ cười nhẹ nhàng cho thấy sự thành ý.

“Chào cô Riva, chúc mừng cô.” Anh ta đưa tay ra.

Tô Nhiễm mỉm cười bắt tay anh ta, lại thoáng nghi ngờ nhìn mặt người trung gian này.

Người trung gian cười vội vàng giới thiệu: “Đây chính là đại diện của nhà đầu tư, anh Đồng Hựu.”

Tô Nhiễm bất ngờ, “Chào anh Đồng Hựu.”

Đồng Hựu nhẹ nhàng cười, ánh mắt như đang che giấu gì đó, sau một lúc nói: “Cô Riva, tiệc chúc mừng hôm nay cô có hài lòng không?”

“Tôi chẳng qua chỉ viết một cuốn sách, thế nào lại được coi là sự nghiệp? Anh Đồng, làm phiền anh rồi.” Tô Nhiễm khách sáo, thầm đánh giá người đàn ông trước mặt, luôn cảm thấy trong ánh mắt Đồng Hựu nhìn cô dường như có chút gì đó không rõ ràng.

Guerlain là một người làm ăn điển hình, thấy vậy lật đật nói: “Mọi người một khi ký hợp đồng thì đều là người một nhà cả. Anh Đồng Hựu, không cần phải xa lạ như vậy. Anh cứ gọi tên tiếng Trung Tô Nhiễm là được rồi.”

“Tô Nhiễm? Cô Tô, tên rất êm tai, người cũng như tên.” Đồng Hựu nhìn cô tán thưởng, “Nước hoa cô Tô điều chế, chúng tôi cảm thấy rất hứng thú, nhưng có thể hợp tác hay không vẫn phải đợi cô Tô cùng thảo luận với chủ của chúng tôi mới quyết định được. Thật lòng, tôi cũng mong muốn lần này có thể hợp tác vui vẻ, cùng trở thành người một nhà với cô Tô.”

Tô Nhiễm ngạc nhiên, “Chủ của anh? Anh không phải là đại diện sao?”

“Chủ của chúng tôi hết sức coi trọng việc khai thác thị trường nước hoa. Vì vậy, ngài ấy đích thân đến đây để thảo luận chuyện hợp tác này. Mọi người, mời đi theo tôi.” Đồng Hựu nhìn thoáng qua Tô Nhiễm rồi nhìn về những người khác.

Guerlain vừa nghe liền sáng mắt, vội kéo Tô Nhiễm bước theo Đồng Hựu.

Tô Nhiễm hồ hững đi theo. So với kích động của Guerlain, cô lại không cảm thấy gì. Cô chỉ là một nhà điều chế nước hoa, chỉ tiết khai thác thị trường thế nào đương nhiên là do Guerlain quyết định chính.

— hoa lệ phân cách tuyến —

Nơi thảo luận chuyện hợp tác được sắp đặt ở phòng khách VIP tại tầng mười một, tầng trên của phòng làm tiệc chúc mừng.

Không giống tiếng cười nói vui vẻ ở tầng dưới, tầng này vô cùng yên tĩnh. Tiếng giày cao gót của Guerlain thoáng chốc bị bao phủ bởi tấm thảm dày dưới chân. Phòng khách VIP đóng chặt cửa, Đồng Hựu đi trước dẫn đường cho Tô Nhiễm.

Trong nháy mắt, khi cửa phòng khách VIP sắp đẩy ra, cô chỉ thấy vô có chóng mặt, một cảm giác khó nói thành lời lấp đầy toàn thân. Còn chưa kịp định thần, Guerlain đã kéo nhẹ cô, cúi đầu xuống, cô thấy lòng bàn tay Guerlain đầy mồ hôi.

“Tiểu Nhiễm, chị thấy nhà đầu tư này thật sự coi trọng nhà điều chế hương. Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải giành được hợp tác. Vì vậy lát nữa, em nhất định phải nói nhiều một chút nha.”

Tô Nhiễm theo bản năng gật đầu, cô hiểu rõ lần hợp tác này đối với Guerlain rất quan trọng.

Hít sâu một hơi, Đồng Hựu ở phía trước chậm rãi đẩy cửa phòng khách VIP.

Hết như là mở ra vùng đất mới.

Trong phòng khách VIP còn yên lặng, tĩnh mịch hơn cả bên ngoài.

Sau lưng, cánh cửa chậm rãi đóng lại.

Khoảnh khắc Tô Nhiễm bước vào, trái tim cô chợt đập mạnh không ngừng. Cô ngửi thấy mùi hổ phách dịu nhẹ trong không khí. Lần này tuyệt đối không phải ảo giác, mà thật sự tồn tại. Mùi này nhẹ như tơ nhện nhưng cô vẫn có thể ngửi được.

Cô ngược mắt, cách đó không xa có một người đàn ông dường như đang thưởng thức cảnh đêm ngoài cửa sổ. Bóng lưng anh ta thẳng tắp cao lớn như đại bàng giang cánh bay lượn trên bầu trời đêm, đồ vest trắng thớm tôn thêm vóc người cao lớn của anh ta.

Vốn là một khung cảnh đẹp mắt ấm áp nhưng lại khiến Tô Nhiễm bất giác lui từng bước một về sau.

Cô nhìn thấy cái gì?

Người này...

“Anh Lệ, đây chính là chủ cửa hàng và nhà điều chế hương ‘Midi’. Em đã dẫn người đến rồi.” Đồng Hựu ở bên cạnh lên tiếng.

Giọng nói Đồng Hựu chậm rãi cung kính, nhưng vì một câu “Anh Lệ” mà dọa Tô Nhiễm hồn vía lên mây.

Người đàn ông đứng trước cửa sổ sát sàn từ từ xoay người. Bên ngoài cửa sổ là cảnh đêm Paris rộng lớn. Bên trong cửa sổ, thân hình đàn ông cao lớn ánh lên kính trong suốt.

Trái tim Tô Nhiễm ngừng đập theo khoảnh khắc người đàn ông xoay người, toàn bộ máu trong cơ thể cô đều trở nên lạnh lẽo, cô cứng đờ trừng to hai mắt.

Giờ phút này, cô chỉ muốn tông cửa chạy ngay ra ngoài.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, người nói chuyện hợp tác với họ, người định đầu tư vào “Midi” lại là anh, là Lệ Minh Vũ!

Bốn năm rồi, năm tháng rõ ràng rất ưu ái với anh. Thời gian trôi đi, anh nhìn qua càng thêm thành thực anh tuấn. So với trầm tĩnh của bốn năm trước, anh càng thêm ung dung quyền uy, môi mỏng khê cong, không còn là đáng dấp khi xưa cô nhìn thấy nữa. Bốn năm sau, anh thoát nhìn càng thuần chất phong thái của một doanh nhân.

Tại sao anh ở đây?

Một người luôn theo con đường chính trị làm sao lại bất ngờ nhúng tay vào chuyện trong giới kinh doanh? Anh làm một việc lộ liễu như vậy, chẳng lẽ không sợ người ngoài biết được sao?

“Chị còn tưởng rằng nhà đầu tư là một ông già chứ. Không ngờ lại trẻ tuổi anh tuấn như vậy ha? Chị nhìn sao cứ thấy quen mắt? Đã gặp ở đâu rồi ta?” Guerlain đề thấp giọng nói thì thầm với Tô Nhiễm, rồi thấy cô cả buổi vẫn không có phản ứng, ngẩng đầu lên nhìn. Guerlain lấy làm lạ, sắc mặt Tô Nhiễm sao lại kém như vậy?

“Tiểu Nhiễm, em làm sao vậy?”

Tô Nhiễm vô thức lắc đầu, sắc mặt đã tái nhợt từ lâu, cổ nén tâm tình đang hoảng sợ, thấp giọng nói, “Em không sao.”

54. Q.3 - Chương 12: Hoàn Toàn Cố Ý

“Giới thiệu với mọi người.” Đồng Hựu tiến lên, “Vị này chính là chủ của tôi - anh Lệ.” Anh lại nhìn Lệ Minh Vũ. “Vị này là chủ cửa hàng - cô Guerlain, còn vị này là nhà điều chế ‘Midi’ - cô Tô Nhiễm.”

Nếp nhăn trên đôi mắt sâu thẳm khi cười của anh như chim én bay lượn trên mặt hồ phẳng lặng, nhẹ nhàng lướt qua, khiến người bắt không được. Đầu tiên, anh bắt tay với Guerlain. Sau đó, anh quay đầu nhìn Tô Nhiễm, vươn tay với cô...

“Cô Tô đã lâu không gặp.” Anh cong môi nói.

Tô Nhiễm nhìn chăm chăm bàn tay đang hướng về mình. Bàn tay này vẫn dày rộng như trước. Cô đã từng khát vọng biết bao được bàn tay này nắm chặt. Người đàn ông trước mắt này như thành linh từ trên trời giáng xuống, đánh cô luống cuống chân tay, còn lời nói của anh thì khiến cô không kịp phòng bị.

Quá khứ bốn năm trước, hết cảnh này đến cảnh khác lần lượt hiện lên trong đầu cô. Mỗi một hình ảnh nhớ lại vẫn còn mới nguyên như ngày nào.

...

“Tô Nhiễm, tôi hỏi em, có phải em không rời bỏ tôi?”

“Yêu tôi, em thật sự không hối hận?”

“Phải, em không hối hận.”

“Được.”

...

“Tiểu Nhiễm, hóa ra mọi người biết nhau à?” Guerlain thấy cô chậm chạp không đưa tay, thâm huých cô một cái, cười nói.

Lúc này, Tô Nhiễm mới định thần lại. Cô hít sâu một hơi, lúm đồng tiền yếu ớt hiện lên bên môi, “Em và anh Lệ gặp nhau lần trước ở buổi gặp mặt độc giả. Không ngờ gặp mặt lần nữa lại dưới trường hợp này.” Cô cố nén bất an trong lòng, nhìn thẳng vào mắt Lệ Minh Vũ, “Xin chào, anh Lệ.”

Cô đưa tay, ung dung điềm tĩnh bắt tay anh.

Đôi mắt anh thoáng bất ngờ nhưng lại nhanh chóng che phủ. Anh cong môi, nụ cười như rộng hơn.

Guerlain nghe lại càng vui vẻ, “Vậy sao? Trùng hợp thật đó.”

“Đúng vậy, tôi là độc giả trung thành của cô Tô.” Lệ Minh Vũ không vạch trần cô, giọng nói trầm thấp nồng đậm. Trong lúc nói chuyện, anh lại không có ý buông tay, chăm chú nhìn cô cười một cách bình thản, ánh sáng rực rỡ kín đáo hiện ra trong đôi mắt anh. “Đây đúng là duyên phận ông trời sắp đặt. Cô Tô, cô nói có phải không?”

Tô Nhiễm theo bản năng muốn rút tay về nhưng anh lại nắm chặt hơn. Sợ Guerlain nghi ngờ, cô đành thôi, khẽ cười, “Gặp mặt hôm nay chẳng qua chỉ là duyên phận do anh Lệ sắp xếp, dường như không liên quan nhiều tới ông trời. Thời gian của anh Lệ luôn luôn quý giá, hay là chúng ta hãy tranh thủ bàn chi tiết về chuyện hợp tác.”

“Nếu tất cả mọi người đều biết nhau thì tốt quá. Anh Lệ, vì phần tình cảm đã có từ trước mong anh sau này sẽ quan tâm đến chúng tôi hơn. Tôi tin nhất định chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.” Guerlain chuyển tâm vào chuyện hợp tác nên không nhận thấy sóng lớn cuộn trào giữa hai người bọn họ, vội vàng đưa danh thiếp.

Lệ Minh Vũ lúc này mới buông tay Tô Nhiễm ra, cầm lấy danh thiếp rồi cười đầy hàm ý, “Đương nhiên. Mời ngồi.”

Ngồi vào chỗ của mình, anh lên tiếng, “Cô Tô có danh thiếp không?”

Tô Nhiễm nhận lấy tách trà Đồng Hựu đưa, khẽ nhếch miệng, “Tôi chỉ là một người thất nghiệp, nào có danh thiếp? Anh Lệ nói đùa rồi.”

Guerlain vừa nghe xong, vội vã nói vào: “Anh Lệ, Tô Nhiễm quen ỷ lại nên bình thường chuyện liên quan đến xuất bản đều do tôi sắp xếp cho cô ấy. Cô ấy rất sợ phiền phức, mong anh Lệ đừng chê bai.” Con bé này làm sao vậy? Nói chuyện mà chẳng nề mặt đối phương gì cả? Người ta đường đường là nhà đầu tư muốn danh thiếp thì dù không có cũng phải trả lời khôn ngoan một tí chứ.

Lệ Minh Vũ hơi dựa người ra sau, nhìn Tô Nhiễm buông lời, “Tôi rất hiểu tính cách cô Tô.”

Tô Nhiễm không khỏi giật mình, cô giương mắt nhìn anh chăm chăm, ánh mắt đầy cảnh giác.

Hả?

Guerlain cũng thoáng ngây ngẩn, không phải chỉ mới gặp mặt một lần sao?

“Ý tôi nói là tính cách tác giả thường thể hiện trong tác phẩm của mình. Tôi nếu là độc giả trung thành của cô Tô, tự nhiên cũng sẽ từ trong câu chữ lời văn mà đọc hiểu tính cách cô Tô.” Ánh mắt Lệ Minh Vũ hiện lên ý cười, nhìn thẳng vào đôi mắt trong vắt của Tô Nhiễm, “Tôi chẳng qua chỉ là một người tầm thường, không biết cô Tô có tán thành với cách nói của tôi hay không?”

Tô Nhiễm tránh ánh nhìn chăm chú của anh, chỉ khẽ mỉm cười không nói gì.

“Đồng Hựu...” Lệ Minh Vũ đưa tay sang bên cạnh. Đồng Hựu lấy từ trong hộp danh thiếp ra một tờ đưa cho anh. Lệ Minh Vũ cầm lấy rồi chậm rãi đẩy đến trước mặt Tô Nhiễm...

“Đây là danh thiếp của tôi. Hy vọng cô Tô có thể lưu tên tôi vào điện thoại cô.”

Làm trò trẻ con trước mặt mọi người sao. Tô Nhiễm không cự tuyệt, đành cầm lấy. Danh thiếp tao nhã màu xám bạc, lấp lánh như ánh sáng của kim loại. Cô nhìn lướt sơ qua nội dung mặt trên, rồi bỗng trừng to hai mắt, cơn ớn lạnh theo cột sống tản ra khắp người cô.

Mặt trên danh thiếp viết: Chủ tịch tập đoàn Hòa Thị Lệ Minh Vũ.

Hồ hập của Tô Nhiễm dần gấp gáp, tập đoàn Hòa Thị? Anh làm sao lại trở thành chủ tịch?

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Ánh mắt cô chứa đầy khiếp sợ đối diện với đôi mắt đen thăm thẳm tinh thông của anh. Bình tĩnh ở anh tương phản với sự sôi sục của cô. Đây chính là một kiểu cổ ý.

Guerlain thấy sắc mặt của cô bất thường, tò mò áp sát vào nhìn, chợt hai mắt trừng to, suýt nữa thì đã la toáng lên, “Tập đoàn Hòa Thị? Thì ra ngài chính là chủ tịch tập đoàn Hòa Thị?”

Bất kể thế nào Guerlain cũng không nghĩ tới Hòa Thị sẽ chủ động hợp tác với cửa hàng nhỏ của cô. Có lẽ người ngoài không biết, nhưng Guerlain là người chuyên làm về nước hoa, ít nhiều cũng biết nghe kể về Hòa Thị. Có người nói là gia đình điều chế hương, “Đào Túy” chính là kỷ tích năm xưa của Hòa Thị trên thị trường. Tuy cô chưa từng tiếp xúc với “Đào Túy” nhưng nhờ vào người trong nghề, cô cũng biết sức hấp dẫn của nước hoa này.

Nhưng cô cũng mơ hồ nghe được gia đình điều chế hương này hình như xảy ra biến cố, cụ thể thế nào thì cô không biết.

“Cô Guerlain, xuất phát từ việc đảm bảo những điều khoản đã quy định trước trong hợp đồng nên tài liệu khi mời mọi người, không đề cập rõ tên tập đoàn. Mong cô thứ lỗi.” Đồng Hựu ngồi bên bình thần nói.

Guerlain liên tục gật đầu, trong lòng lại thấy nghi hoặc, “Nhưng tôi cũng nghe nói dưới quyền tập đoàn Hòa Thị không có nhãn hiệu nước hoa riêng nào.”

“Vì vậy, chúng tôi mong muốn mở rộng thêm thị trường nước hoa.” Lệ Minh Vũ hơi hợt nói.

Khi đàm phán, vẻ mặt Lệ Minh Vũ đều luôn trầm ổn điềm tĩnh. Trước đây, Tô Nhiễm chưa bao giờ thấy sức hấp dẫn đặc biệt ưu tú của anh trong giới kinh doanh. Phải rồi, cô chưa từng thấy qua thần sắc của anh khi thảo luận việc công là như thế nào. Nhưng điều này không còn quan trọng nữa, đầu óc cô bây giờ chỉ nghĩ đến nhà họ Hòa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tuy ba cô đã qua đời, nhưng tính cách và khả năng của Hòa Vy tuyệt đối có thể gánh vác nhà họ Hòa, làm sao Lệ Minh Vũ lại trở thành chủ tịch?

Dù cho Hòa Vy và Lệ Minh Vũ đã kết hôn nhưng chuyện này không có khả năng xảy ra. Một người trong giới chính trị mà liên quan đến việc phát triển trong giới kinh doanh? Có thể sao?

Cô đang ngẫm nghĩ, Lê Minh Vũ lên tiếng, ánh mắt lộ nét cười thản nhiên như đang suy nghĩ, “Cô Tô nếu là nhà điều chế ‘Midi’, vậy chuyện hợp tác tiếp theo, tôi thấy nên để cô Tô tự mình cùng tôi thảo luận thì tốt hơn. Bởi vì nước hoa này còn cần cải thiện.”

Tô Nhiễm sững sốt, chợt không vui giương mắt nhìn anh. Anh đúng là đang cố ý!

55. Q.3 - Chương 13: Ánh Mắt Anh Ta Nhìn Em

Thảo luận công việc xong cũng đã gần rạng sáng. Trong toilet, Tô Nhiễm rửa mặt, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, thần sắc cô tái nhợt dần dần bình thường trở lại. Sự xuất hiện bốn năm sau của Lê Minh Vũ, không chừng với cô cũng chỉ là một tai họa không được báo trước. Nhưng cô vẫn biết rõ, mọi thứ đã không thể quay về lúc ban đầu.

Guerlain đứng sau tiến lên trước, đưa tay ra vò nước trước gương. Dòng nước từ vòi nước cảm biến ào ào chảy xuống. Guerlain rửa sơ tay rồi cầm khăn lau đưa cho Tô Nhiễm đang ở bên cạnh...

“Em với anh Lê kia chắc không chỉ đơn giản là mới gặp mặt nhau một lần như vậy đâu nhỉ?”

Tô Nhiễm hơi sững sốt, chần chờ một giây rồi nhận khăn, cô soi gương, chậm rãi lau nước còn đọng lại trên gò má, bình thần nói, “Không phải anh ta đã nói qua sao, anh ta là độc giả trung thành của em.”

“Tiểu Nhiễm, chị là người từng trải. Chuyện giữa nam và nữ này rất khó mà giấu chị.” Guerlain lau tay xong, lại cầm kem dưỡng da tay đặt trước gương lên thoa, “Theo chị thấy, người đàn ông này nhất định đến vì em. Bên cạnh anh ta có trợ lý Đồng Hựu, còn bên cạnh em có chị là chủ cửa hàng. Dù cho anh ta có coi trọng việc khai thác thị trường nước hoa đến thế nào cũng sẽ không yêu cầu một nhà điều chế hương như em một thân một mình đi thảo luận công việc với anh ta?”

Tô Nhiễm khẽ thở dài một hơi, dựa người vào tường đá cẩm thạch bên cạnh, giơ tay xoa thái dương, mệt mỏi nhìn Guerlain, “Anh ta sẵn lòng đầu tư, còn chị mong muốn nhận được đầu tư. Người sẵn lòng hợp tác với người mong muốn. Em không hy vọng mình bị cuốn vào chuyện làm ăn này.”

“Nước hoa thật sự có vấn đề sao? ‘Midi’ em thay đổi sau này thực ra rất được hoan nghênh. Anh Lê vừa rồi lại nói mùi hương không dai. Theo chị thấy anh ta bối lung tìm vết thì có, hoặc là giống như chị đoán, anh ta tới là vì em.” Guerlain nhìn chằm chằm cô, dừng một chút rồi lại bồi thêm một câu, “Nói thật nha. Chị cứ thấy ánh mắt anh ta nhìn em có gì đó không hợp cho lắm.”

“Được rồi, có gì không thích hợp chứ. Người muốn hợp tác là chị, bây giờ nói không muốn hợp tác cũng là chị. Vậy chị còn muốn hợp tác nữa hay không?” Tô Nhiễm ngẩng đầu vuốt tóc, ánh mắt chợt sáng rồi tối, “Nếu không thì quên chuyện hợp tác này đi. Ước muốn ban đầu khi em điều chế ‘Midi’ là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của độc giả, vốn không nghĩ sẽ thương mại hóa nó. Nếu ‘Midi’ thật sự rơi vào tay một người thương gia chỉ biết đến tiền thì hoàn toàn mất hết ý nghĩa của nó rồi.”

“Ai nói không hợp tác? Cơ hội khó có được nha em.” Guerlain hốt hoảng, gấp rút kéo tay cô, “Lúc này, em không được cấu kình. Tiểu Nhiễm, coi như công sức chị giúp em phát triển ‘Hào môn kinh mộng’ ra toàn thế giới, lần này em cũng phải giúp chị. Mấy ngày nay, em phải giao thiệp cho tốt với anh ta, coi anh ta rốt cuộc muốn thế nào, anh ta muốn dư vị kéo dài bao lâu. Em cũng đâu phải là không có cách.”

Tô Nhiễm bắt đầu nhìn Guerlain, “Em chỉ là một người điều chế hương, không phải thần tiên. Dư vị không phải nói cứ kéo dài bao lâu là kéo dài bấy lâu.”

“Haiz...” Guerlain hết cách thở dài một hơi, “Cũng đúng ha. Tiểu Nhiễm, chẳng qua chuyện này chỉ vì anh ta là chủ tịch tập đoàn Hòa Thị nên mới vậy. Có thể em không biết Hòa Thị lập nghiệp từ nghề điều chế hương. Nước hoa ‘Đào Túy’ năm xưa chính là nước hoa có dư vị kéo dài đầu tiên đó. Tới tận bây giờ vẫn chưa có nước hoa nào có khả năng sánh kịp nó đâu.”

Câu nói vô tình của Guerlain rơi vào lỗ tai Tô Nhiễm, lòng cô chợt đau buốt, cô không nói chuyện, hàng mi dài che lấp đôi mắt chứa chan cô đơn trống trải.

Thần sắc của cô làm Guerlain hiểu lầm, vội nói: “Tiểu Nhiễm, kỳ thực không phải chị bức em phải làm thế này thế kia đâu. Chị...”

“Em hiểu mà.” Tô Nhiễm khẽ lên tiếng cắt ngang Guerlain, nở nụ cười dịu dàng, “Chị yên tâm. Em sẽ theo chuyện này cùng chị.” Tô Nhiễm biết Guerlain luôn cố chấp so đo cao thấp với người chồng trước. Phụ nữ có lẽ là vậy. Khi tình yêu đã không còn cách nào mang lại cảm giác an toàn thì điều duy nhất mà họ muốn chính là vật chất. Đàn ông bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội bạn, nhưng tiền trong thẻ vĩnh viễn chỉ biết thuộc một mình về bạn.

Guerlain lúc này mới thấy nhẹ nhõm. Khi thảo luận đến mục đích hợp tác, con bé này suýt nữa đã ngủ gục. Guerlain thật sự lo lắng vô cùng, nhưng cũng may anh Lệ không để tâm.

Nhưng càng như vậy, Guerlain lại càng thấy kỳ quái. “Midi” thật sự có sức hấp dẫn lớn đến mức khiến chủ tịch đích thân tới để bàn bạc chuyện hợp tác sao? Thậm chí ngay cả khi nhìn thấy Tô Nhiễm tỏ vẻ khó chịu không phối hợp, họ cũng chẳng hề bức bối và ác cảm?

Suy nghĩ một lát, cô không tìm được mà căn dặn Tô Nhiễm, “Tiểu Nhiễm, hợp tác chỉ là hợp tác. Nếu đối phương thật sự đưa ra yêu cầu quá đáng, em tuyệt đối đừng đồng ý. Nếu hợp tác này xây dựng trên sự hy sinh của em thì khoản tiền này chị thà không kiếm.”

Tô Nhiễm nghe xong, trong lòng cảm thấy khó hiểu, vô thức hỏi, “Yêu cầu quá đáng? Chị ám chỉ cái gì?”

“Ví dụ như, aiz...” Guerlain suy tư, khó nói, “Anh ta đòi hỏi em...chuyện đó trên giường ấy, hay là làm tình nhân gì gì đó. Những chuyện này, em không được đồng ý.”

Tô Nhiễm chờ người, mãi lâu sau cô không nhận được mà bật cười, “Guerlain, chị đang nghĩ cái gì vậy?”

Trên giường? Bốn năm trước anh khinh thường chạm vào cô, với cô đây là chuyện nhục nhã vô cùng. Đòi cô làm tình nhân? Bốn năm trước cô đã ký đơn ly hôn với anh. Dù anh thật sự có mục đích, phương diện này cũng không thể có khả năng xảy ra.

“Cười cái gì? Chị nói chuyện nghiêm túc với em đó.” Guerlain nóng nảy, vỗ cô một cái, “Em đừng cứ suốt ngày suy nghĩ đơn giản như vậy được không? Chị nói cho em biết, lúc này chị thấy rõ ràng ánh mắt anh ta nhìn em hoàn toàn không phải là ánh mắt của người đang bàn bạc chuyện hợp tác. Mà đó là ánh mắt của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ, là cái kiểu...phải nói thế nào ta? À đúng rồi, chiếm hữu! Ánh mắt anh ta nhìn em chính là chiếm hữu!”

Tay Tô Nhiễm run rẩy, đánh rơi giỏ xách...

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

Bước ra khỏi phòng khách VIP của khách sạn, Guerlain vui mừng vì bắt được taxi ngay. Khi hai người đang định lên xe, tiếng kèn từ sau lưng truyền đến. Quay đầu nhìn lại, một chiếc xe màu tối chậm rãi dừng cạnh hai người.

Cửa sổ hạ xuống, đèn đường rực rỡ chiếu sáng gương mặt Lệ Minh Vũ. Đôi mắt anh sâu thẳm lẳng lẳng nhìn Tô Nhiễm đang đứng trước mặt, môi mỏng cong lên một nụ cười đầy ý vị.

Tô Nhiễm hoang mang.

Guerlain thì giật mình, cất tiếng, “Anh Lệ?”

“Tôi tới đón ‘bạn cũ’ đi ăn khuya. Từ lần trước gặp nhau, tôi luôn mong muốn được sum họp vui vẻ với cô Tô. Cô Guerlain, cho tôi mượn nhà điều chế hương của cô một tý, không sao chứ?” Giọng nói Lệ Minh Vũ đều đều, trầm thấp dừng dừng, như có như không nhấn mạnh hai chữ “Bạn cũ”.

56. Q.3 - Chương 14: Tôi Muốn Chính Em

Tô Nhiễm đứng chôn chân tại chỗ.

Nói thật lòng, bốn năm trước cô rất ít khi thấy anh cười, nhưng mỗi khi anh cười thì thường không có chuyện tốt lành gì xảy ra. Cho nên nhìn nụ cười hiện tại trên môi anh, trái tim cô bắt đầu không yên.

Guerlain chần chờ, giơ tay nhìn thoáng qua đồng hồ, hơi mất tự nhiên nói, “Anh Lệ, anh nhìn bây giờ có chút...”

“Ngại quá, tôi bị lệch giờ.” Lệ Minh Vũ cũng cố ra vẻ giơ tay xem đồng hồ, nhưng vẻ mặt anh lại không hề áy náy, bình thần cắt ngang Guerlain rồi nhướn mắt nhìn thoáng qua gương mặt Tô Nhiễm, “Vấn đề liên quan đến ‘Midi’, tôi nghĩ vẫn phải trò chuyện kỹ hơn với cô Tô.”

Guerlain thấy anh đã nói rõ như vậy, cũng không có ý muốn ngăn cản nữa, quay đầu nói với Tô Nhiễm, “Tiểu Nhiễm, vậy chị về trước. Em cùng anh Lệ trò chuyện kỹ hơn nhé.” Nói xong, thầm thì căn dặn vào tai Tô Nhiễm, “Cẩn thận khi tiếp xúc với anh ta. Nếu em thấy thật sự không ổn thì phải mau chóng chuyển đi.”

Tô Nhiễm gật đầu, lòng cô ngập tràn bất an.

Guerlain mau chóng lên taxi rời khỏi.

Tô Nhiễm đứng dưới đèn đường, gió đêm thổi phất qua tóc trước trán cô. Rõ ràng hiện tại là mùa xuân nhưng cô lại cảm thấy lạnh người.

Lệ Minh Vũ xuống xe, mở cửa bên chỗ ghế phụ, anh nhìn cô, trầm giọng nói, “Lên xe.”

Tô Nhiễm chăm chú nhìn anh hồi lâu, hít sâu một hơi rồi lên xe. Cửa xe nhanh chóng đóng lại. Anh lúc nào cũng ra vẻ rất ga lăng.

Cô vừa cài dây an toàn xong, Lệ Minh Vũ liền đạp xuống chân ga, xe xoay đầu ngược lại, chạy hướng về nơi khác, chỉ vương lại khói xe mờ nhạt đằng sau.

Tốc độ bất ngờ khiến cô không thể không cau mày, tay cô bắt giắc vịn vào cửa xe, dạ dày bắt đầu cồn cào khó chịu.

“Sợ?” Lệ Minh Vũ quét mắt nhìn cô, thản nhiên nói.

“Phụ nữ luôn luyến tiếc sinh mệnh.” Cô đáp.

Tốc độ xe chậm lại.

Bàn tay anh nhẹ nhàng cầm tay lái như đang nắm giữ số phận sống chết của con người trong tay. Anh lại ngoác cua, bên ngoài cửa sổ, ánh đèn lấp lánh miêu tả cảnh quảng trường trước nhà thờ Đức Bà Paris theo phong cách kiến trúc Gothic, đỉnh tháp cao nhỏ với thánh giá nằm trên phẳng phất như muốn thiếp hợp với vòm trời.

Tô Nhiễm phát hiện, thà rằng anh chạy nhanh ít ra cô cũng có thể quên đi bầu không khí nặng nề trong xe. Bây giờ, anh lái với tốc độ vừa phải ổn định, ngược lại càng khiến cô cảm thấy không được tự nhiên. Việc này cũng tương tự như cách cư xử của anh, trầm thấp yên lặng mà dọa người bất an.

Xe chạy vào khu vực thành thị.

Cô nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, cô không biết rốt cuộc anh muốn làm gì. Sau một lúc lâu, cô coi thường nói, “Tôi từ trước tới nay không có thói quen ăn khuya.”

“Bốn năm trước em có.” Giọng nói Lệ Minh Vũ nghe hơi khó chịu, bàn tay anh đánh tay lái quẹo cua.

“Thói quen có thể thay đổi.”

“Em cũng nói có thể thay đổi.” Khóe miệng khẽ nhếch.

Tô Nhiễm cau mày, “Anh nhất định phải làm khó tôi sao?”

“Chúng ta chỉ đến nơi khác thôi.” Lệ Minh Vũ vẫn rất thoải mái, giọng nói anh trầm ấm.

“Anh rốt cuộc muốn chở tôi đi đâu?” Lòng Tô Nhiễm bắt đầu thấp thỏm không yên, có vẻ như anh không định thả cô đi.

“Nơi tôi ở.” Lê Minh Vũ ngắn gọn trả lời, ngữ điệu bình thản.

Mắt Tô Nhiễm thoáng kinh ngạc, dự cảm không hay nổi lên trong cô, “Dừng xe!” Cô lạnh nhạt nói.

Lần này xe không dừng lại như cô mong muốn.

“Tôi nói anh dừng xe!” Tô Nhiễm quay đầu nhìn anh, lạnh lùng quát to.

Trong kiếng xe, Lê Minh Vũ chỉ cong môi cười, chẳng hề có ý định dừng xe.

Tô Nhiễm không muốn tiếp tục dây dưa với anh, không nói lời nào liền mở cửa. Nhưng...

Lúc này cô mới phát hiện, hóa ra cửa xe đã khóa từ lâu.

“Anh...”

Cô còn chưa kịp xuống xe thì Lê Minh Vũ đã tấp xe vào ven đường. Anh ung dung ngồi ở vị trí lái xe nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm lộ rõ ý cười.

“Mở cửa, tôi muốn xuống xe.” Tô Nhiễm không muốn nhìn thấy nụ cười của anh, cố nén cảm giác bức bối, cô bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Lê Minh Vũ vẫn mặc kệ, thản nhiên buông lời, “Gấp như vậy làm gì? Tôi vẫn chưa định thả em đi.” Nói xong, anh rút một điều thuốc, lịch sự hỏi cô, “Không ngại chứ?”

Tuy là câu hỏi, nhưng dường như không có đáp án để lựa chọn.

Cửa sổ ở vị trí lái xe chậm rãi hạ xuống, anh châm thuốc hút một hơi, rồi khoát cánh tay đang kẹp thuốc ra ngoài cửa sổ. Mùi thuốc lá nhạt nhẽo hòa quện cùng hương hổ phách thuốc về anh, tạo ra một mùi hương khó diễn tả thành lời, là mùi hương đàn ông phóng khoáng quyến rũ.

Tô Nhiễm nghe ra ý trong câu nói của anh, câu “Tôi vẫn chưa định thả em đi.” này sợ rằng không chỉ có đêm nay.

Tô Nhiễm trầm ngâm, thắm hít sâu một hơi, khi nhướng mắt lần nữa nhìn anh, ánh mắt cô càng thêm điềm tĩnh nguội lạnh, “Anh Lê, nếu là vấn đề của nước hoa, vậy ngày mai tôi sẽ tự mình đến thảo luận với anh. Nếu anh còn chuyện khác phải nói, vậy xin anh tìm Guerlain. Chị ấy mới là đối tượng hợp tác với anh.”

Lê Minh Vũ chột cười, quay đầu chăm chú nhìn cô, rất lâu sau nói, “Nước hoa của em đích xác có vấn đề. Tôi nghĩ nên thêm mùi vào nước hoa.”

“Anh muốn thêm gì?” Tô Nhiễm nhẩn nại hỏi anh.

Anh nhếch miệng, đặt điều thuốc cầm trong tay vào gạt tàn, bỗng nhiên anh chậm rãi đến gần cô, gần đến nỗi cả gương mặt anh hầu như kề sát vào gương mặt cô.

Tô Nhiễm sửng sốt, cả người bất giác dựa vào ghế ngồi sau lưng.

Anh muốn làm gì?

“Nghe em nói, hương chủ yếu trong ‘Midi’ là Long Diên nhưng theo tôi biết cái này chỉ là mùi hổ phách thôi. Ý kiến của tôi là, chi bằng em nên đổi thành...” Lê Minh Vũ nhìn cô cười nhẹ, hơi thở từ đôi môi anh lượn lờ quanh chóp mũi cao thẳng của cô, “Mùi hổ phách thuần túy, em thấy thế nào?”

Trái tim Tô Nhiễm đập mạnh một nhịp, vài giây sau, cô cực kỳ bình tĩnh nhìn thẳng vào ánh mắt anh, “Xin lỗi anh, tôi sẽ không điều chế theo kiểu này. Nếu anh Lê có nhu cầu, tôi sẽ giới thiệu nhà điều chế hương khác với anh.”

“Nhà điều chế hương khác? Tôi không thích.” Lê Minh Vũ gơ tay, ngón tay thon dài bạo dạn vuốt ve từ đôi má cô xuống sống mũi cao thẳng rồi nhẹ nhàng lướt qua phần tóc vén bên tai cô, “Tô Nhiễm, tôi muốn chính em.”

Tô Nhiễm cả kinh, dốc hết sức đẩy anh ra, cô tức giận trừng mắt, giọng cô lạnh như băng, “Mở cửa xe.”

“Trốn chạy?” Lệ Minh Vũ cười nhẹ.

Cô hơi nheo mắt, nhìn thẳng vào nụ cười đầy ác ý của anh, mặt không chút thay đổi đáp, “Tôi chỉ không muốn lãng phí thời gian của mình với một người buồn chán nhạt nhẽo.” Bốn năm rồi, cái cô muốn chỉ một cuộc sống yên ổn, cô gây sự hay trêu chọc anh? Vì sao anh vẫn cứ muốn dẫn dắt cô?

57. Q.3 - Chương 15: Bông Ngọc Trai Đen

Lệ Minh Vũ không giận, ngược lại còn bật cười, anh ngồi thẳng dậy, “Tôi không thích ép buộc người khác. Vậy đi, tôi cho em ba lựa chọn?”

Tô Nhiễm cau mày, cô không muốn nghe nhưng lại phải nghe vì cửa xe căn bản mở không được.

“Thứ nhất, theo tôi ăn khuya, chúng ta sẽ từ từ thảo luận về vấn đề cải tiến nước hoa. Thứ hai, về nơi ở của tôi, ở đó tôi và em vẫn có thể nói chuyện công việc. Thứ ba...” Anh cố ý không nói nữa, ánh mắt chăm chú nhìn cô dần biến hóa, tựa như sương mù giăng đầy màn đêm, khiến người khác nhìn không thấu.

Tô Nhiễm biết chắc chắn không phải chuyện tốt, lại không muốn tiếp tục dây dưa với anh, thản nhiên nói, “Còn gì?”

Lệ Minh Vũ nghiêng người, cánh tay khoát lên ghế xe, đến gần cô vô cùng, giọng nói trầm thấp nồng đậm cất lên, “Trở lại bên cạnh tôi.”

Trái tim Tô Nhiễm chợt treo lơ lửng, cô cười khẩy, nhưng nụ cười trên môi lại bất giác biến mất, “Anh Lệ, anh rất thích nói đùa đúng không?”

“Em biết tôi là người không thích nói đùa.” Anh nói nhỏ, nhìn cô.

“Anh không thích ép buộc người khác nhưng chỉ cho tôi ba lựa chọn, nếu tôi không chọn thì sao?” Nhìn ánh mắt thoáng biến hóa của anh, cô nhếch miệng nói: “Tôi hiểu rồi. Có phải anh sẽ không bàn bạc việc hợp tác? Anh Lệ, chuyện bức bách người khác này không thích hợp để anh làm. Dù anh muốn, cũng phải nhìn rõ đối tượng. Anh xem nhiều tiểu thuyết quá hay là đột nhiên thích diễn kịch? Loại tình tiết kiểu này, anh nên quên đi thì tốt hơn.”

Nụ cười rộng hơn nhưng ý cười lại không hiện trong mắt anh. Lần này, anh bất ngờ đỡ lấy gáy cô, buộc cô phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt mình. Lệ Minh Vũ chỉ cần hơi cúi đầu liền có thể thưởng thức ngay bờ môi đỏ mọng đến mê người của cô.

“Bốn năm không gặp, em ngày càng mạnh mẽ.” Anh cúi đầu, giọng nói và hơi thở anh tản ra mờ mịt nguy hiểm.

“Tôi nghĩ lúc này không tiện với cái gọi là ôn chuyện cũ.” Cô đáp, ngữ khí lãnh đạm.

Mắt Lệ Minh Vũ thoáng tối tăm, ánh mắt sa sầm, buông cô ra, “Được, vậy đến nơi tôi ở. Chúng ta đổi cách thức ôn chuyện cũ.” Anh nói rồi khởi động xe.

Tô Nhiễm nhìn anh trân trân hồi lâu. Khi xe khởi động, cô nắm tay thành nắm, lấy điện thoại từ trong giỏ ra, bấm một dãy số...

“Phải sở cảnh sát không ạ, tôi muốn báo án...”

Xe bỗng ngừng lại. Lệ Minh Vũ quay đầu nhìn cô, anh dường như không ngờ cô sẽ báo cảnh sát, ánh mắt anh lộ rõ kinh ngạc nhưng không màng giật lấy điện thoại của cô.

“Tôi bị người khác giam trong xe không ra được. Loại xe là...” Tô Nhiễm nhìn anh, nói từng chữ từng lời với một bên khác trong điện thoại.

Lệ Minh Vũ hết sức nhẫn nại chờ cô báo cảnh sát xong. Rất lâu sau, anh không tìm được khe cười một tiếng.

“Còn không mở cửa sao?” Cô đứng đưng đối mặt với anh, “Cảnh sát gần tới rồi. Đến lúc đó vì chuyện này mà lên báo, nhất định rất ý nghĩa.”

Anh nhúu mày, mãi lâu sau cũng mở cửa như cô mong muốn.

Tô Nhiễm không nói tiếng nào liền mở cửa muốn xuống xe...

“Chẳng lẽ em không hiểu kỳ chút nào về chuyện nhà họ Hòa?” Giọng Lê Minh Vũ lười nhác chọt vang lên phía sau cô.

Đề tài bất ngờ bỗng chốc xuất hiện trước mắt Tô Nhiễm, lưng cô thoáng cứng đờ, rồi thản nhiên nói, “Mọi chuyện của nhà họ Hòa từ lâu đã không còn liên quan đến tôi.”

Vóc người cao lớn của Lê Minh Vũ nhướng về trước, một cánh tay ôm vòng lấy cô, bàn tay anh phủ lên bàn tay đang vịn trên cửa xe của cô, nụ cười và lời nói nặng nề rơi vào tai cô, lưng cô như có như không mà tựa vào lồng ngực anh. Cô muốn né tránh nhưng anh lại càng ôm chặt hơn...

“Mọi người thường nói phụ nữ tuyệt tình còn tàn nhẫn hơn đàn ông. Nào ngờ nhờ tác giả lớn như cô Tô mà hôm nay tôi được lĩnh giáo cận kề một phen như vậy.”

Không khó nghe ra ý cười đùa trong giọng nói của anh. Tô Nhiễm thầm điều chỉnh lại hô hấp. Quay đầu nhìn anh lần nữa, nụ cười với lúm đồng tiền nhẹ nhàng hiện lên trên gương mặt cô, nhẹ như nước nhưng đầy quyến rũ cám dỗ. “Trời sinh phụ nữ chung tình nhưng chính vì đàn ông bạc tình mà trở nên tuyệt tình. Anh phải hiểu rằng, phụ nữ là động vật cảm tính. Khi đối mặt với lừa dối và tuyệt vọng, tình cảm của họ sẽ thành cực đoan. Đương nhiên khi không còn gì đáng để lưu luyến thì phải cư xử tuyệt tình. Đây cũng là thói quen bản năng tự bảo vệ bản thân của phụ nữ, giống như sự yêu thích hư vinh trời sinh ở đàn ông. Tuyệt tình, là ô dù tự nhiên che chắn cho phụ nữ.”

“Không hổ là tác giả, ngay cả mắng người cũng xuất khẩu thành thơ.” Lê Minh Vũ cười thản nhiên, “Nói vậy, em rất hận tôi?”

Tô Nhiễm nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh, cười, “Thật ngại quá. Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi. Tôi không hận bất cứ người nào cả, cũng không nghĩ mình sẽ đối xử tuyệt tình với ai. Đời người hết sức ngắn ngủi, tôi sẽ không vì thù hận lẫn lộn quần trong lòng mà giày vò bản thân.”

“Phải không? Lý lẽ biện luận đường đường chính chính của em suýt chút nữa ngay cả tôi cũng tin. Đã như vậy, đây là cái gì, hở?” Anh cười nhẹ bên tai cô, bàn tay khác chậm rãi xòe ra trước mắt cô...

Một chiếc bông ngọc trai đen ngọt ngào sáng lấp lánh dưới ánh đèn xe, bày ra trong lòng bàn tay anh nhưng lại đau đớn như kim châm vào mắt Tô Nhiễm.

Cô đờ người, theo bản năng sờ lên vành tai mình, không biết từ khi nào chỉ còn lại một chiếc đơn độc.

Bốn năm trước, khi ký vào thỏa thuận ly hôn, cô ra đi với bàn tay trắng. Cái gì cô cũng không lấy, nhưng chỉ mang đôi bông ngọc trai đen này theo mình. Suốt bốn năm qua, bất tri bất giác cô vẫn luôn mang nó bên cạnh. Còn tại sao cô lại thích đôi bông này như vậy, cô cũng không muốn mãi miết đuổi theo tâm tư của mình. Có lẽ, mang nó theo để nhắc nhở bản thân, tình yêu là tai họa, đừng nên chạm vào, cũng đừng nên suy nghĩ đến nó.

“Nếu như tôi nhớ không lầm, đây là tôi tặng cho em.” Giọng anh vang lên từ đằng sau, hết như âm thanh của ma quỷ.

Tô Nhiễm nhúu mày, đưa tay muốn giật lại...

Anh thu tay về, cười, “Muốn lấy? Đêm nay đến phòng làm việc của tôi mà lấy.” Anh nhấn mạnh lời nói, từng chữ từng chữ như những viên ngọc rơi vào tai cô, “Bây giờ là một giờ sáng. Em còn thời gian cả ngày để chuẩn bị. Địa chỉ liên lạc của tôi có trên danh thiếp. Đêm nay, tôi chờ em.”

“Tôi sẽ không đi.” Tô Nhiễm chỉ cảm thấy lòng mình càng lúc càng lạnh.

Lê Minh Vũ nở nụ cười, “Tô Nhiễm, sớm hay muộn gì em cũng phải cùng tôi ăn bữa khuya này.”

Tô Nhiễm nghiêng chặt rằng, rất lâu sau, cô lạnh lùng buông lời, “Anh đúng là đồ điên!” Nói xong, cô lập tức xuống xe, cố sức đóng cửa xe thật mạnh.

Lệ Minh Vũ không đuổi theo xuống, chỉ nhìn bóng lưng cô qua kiếng càng lúc càng xa. Nụ cười trên môi anh dần biến mất. Đôi mắt sâu thẳm càng thêm tĩnh lặng, âm u như bóng đêm, khiến người khác ngạt thở đến chết...

Nhìn Tô Nhiễm được cảnh sát đón đi, anh mới đạp chân ga, xe lướt như hỏa tiễn xuyên qua màn đêm.

58. Q.3 - Chương 16: Lâu Rồi Mới Gặp

Hằng ngày, mặt trời đều mọc.

Ánh nắng rạng rỡ ngấm mình trong bầu trời xanh thẳm, những gợn mây trắng bông bênh như nhúm bông xé nhuyển tó vể cho nền trời rộng lớn. Mọi thứ vẫn tươi đẹp như thường ngày.

Tô nhiễm uể oải ngồi trên bồn hoa. Cô mặc áo thun trắng đơn giản cùng quần jean thoải mái, đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu xanh bộ đội, còn tai thì đang đeo một tai nghe thật to. Phía sau cô chính là nhà thờ Đức Bà Paris. Lúc này, du khách tham quan không nhiều. Trên quảng trường, từng đàn bồ câu lớn đang bay lượn, con thì đáp xuống kiếm ăn, con thì ríu rít gọi nhau.

Cô thoải mái ngẩng đầu, ánh nắng hôn lên vầng trán cô, gò má trắng mịn tằm mình trong ánh sáng rực rỡ, thuần khiết như gương mặt của em bé sơ sinh. Cô nhắm đôi mắt, hàng mi dài cũng khẽ đung đưa theo âm nhạc trong tai nghe, bình thần như một đứa trẻ.

Ở phía khác của nhà thờ Đức Bà Paris, một người đàn ông dừng chân đứng lại, ánh nắng bao bọc lấy thân hình cao lớn của anh ta. Bồ câu từ bên cạnh anh ta bay đi, anh ta nhìn Tô Nhiễm, thần sắc tràn ngập dịu dàng, nụ cười loáng thoáng hiện lên nơi ánh mắt, anh ta giơ máy chụp hình, điều chỉnh tiêu cự rồi chụp dáng vẻ đang đắm mình trong ánh sáng mặt trời của cô.

Sau khi chụp xong vài tấm hình, anh ta cười, khước mắt lại lơ đãng ngắm nhìn một bên khác rồi thoáng sững sốt, bỏ ngay ý định muốn tiến lên trước.

Trên bồn hoa, Tô Nhiễm vẫn đang lười biếng nghe nhạc, nghe đến hăng say vui vẻ, một bàn tay to tháo tai nghe của cô xuống. Cô ngẩng người, ngẩng đầu, “Diệp Lỗi?”

Là Tiêu Diệp Lỗi. Kể từ sau khi ly hôn, cô cũng không gặp anh. Vậy mà thoáng chốc đã bốn năm trôi qua, không ngờ anh lại bất ngờ xuất hiện trước mặt cô.

Thời gian như một lưỡi dao, bốn năm thời gian khắc họa đôi má anh càng thêm góc cạnh. Anh với dáng vẻ trẻ con từng có đã không còn, nếp nhăn khi cười cũng lộ ra sự trưởng thành và xốc vác.

Cuộc gặp này im hơi lặng tiếng, tự nhiên như hoa nở rồi tàn, tự nhiên cứ như hai người mỗi ngày đều gặp nhau như vậy.

“Có khỏe không?” Tiêu Diệp Lỗi đứng dưới ánh mặt trời, nhưng sự ngổ ngược trời sinh trong nụ cười vẫn không thay đổi.

Cảm giác thân thiết lâu ngày không gặp rung động nổi lòng Tô Nhiễm. Cô đứng dậy, xúc động tiến lên ôm anh, “Diệp Lỗi, sao lại là cậu? Sao cậu lại tới Paris?” Cô ngẩng đầu, niềm vui dâng trào trong ánh mắt, “Mẹ và chú Tiêu khỏe không? Còn cậu nữa, nhìn cậu xem, vóc dáng lại cao lên rất nhiều.”

Tiêu Diệp Lỗi cao hơn cô rất nhiều. Ở cùng một chỗ với anh, cô càng thêm nhỏ nhắn đáng yêu.

Anh nhìn cô, ánh mắt cũng tràn trề ý cười, nhưng không buông cô ra, mà trái lại càng ôm cô thật chặt vào lòng.

Tô Nhiễm khẽ cười, lúc đầu cô không cảm thấy gì, nhưng sau đó thấy anh không có ý buông cô ra, Tô Nhiễm cảm giác có gì đó không đúng. Cánh tay anh mạnh mẽ như một người đàn ông trưởng thành, hình như đã không còn giống bốn năm trước chịu không nổi một đòn nữa. Tâm tư cô hơi cảnh giác, định mở miệng thì

lại nghe anh cúi đầu nói bên tai, “Tô Nhiễm, tôi rất nhớ chị. Bốn năm qua, tôi nhớ chị, nhớ đến sắp phát điên.”

Tô Nhiễm sửng sốt, cô nghe lời nói của anh có phần không thích hợp, bất giác cô muốn đẩy anh ra, thì đã thấy gương mặt anh khoan khoái, nếp nhăn khi cười thoáng hiện trên môi, “Còn dì Vân nữa, dì suốt ngày đều nhắc đến chị. Tuy rằng chị hay gọi điện về nhà, nhưng dì vẫn rất nhớ chị.”

Nổi lo trong lòng cô cũng buông xuống, cô cười gượng tay đánh anh một cái, “Thằng quỷ nhỏ này nói chuyện phải lấy hơi sao?”

Cổ tay đang gờ lên của cô lại bị Tiêu Diệp Lỗi nắm nhẹ, anh mãi miết nhìn cô, ánh mắt thoáng trở nên nghiêm túc, “Tôi nói đều là sự thật.”

Bốn năm hình như khiến mỗi người đều thay đổi rất nhiều.

Chính như Tiêu Diệp Lỗi bỗng xuất hiện trước mắt này đây, bộ dáng của anh làm cô vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Tôi biết cậu nói thật.” Cô cười rút tay ra, vỗ nhẹ vai anh, ánh mắt cô hơi cô đơn, “Thực ra, tôi cũng nhớ mọi người lắm. Đúng rồi, cậu tới Paris khi nào? Sao không gọi trước cho tôi một cú điện thoại?”

“Bốn năm rồi chúng ta không gọi điện cho nhau. Tôi cho rằng, có thể chị đã quên tôi.” Tiêu Diệp Lỗi buông cô ra, ngồi trên bồn hoa bên cạnh nhìn cô.

Tô Nhiễm cười nhẹ nhàng, ngồi cạnh anh, “Làm sao có thể? Chúng ta là người thân mà.” Nói rồi khẽ thở dài một hơi, cô khoác vai anh, nhưng phát hiện đã không thể ôm được anh như trước nữa, không kèm được mà lắc đầu, “Cậu thật sự đã trưởng thành.”

“Người không lớn chính là chị. Đừng có lúc nào cũng ra vẻ chị gái với tôi. Trong mắt tôi, bốn năm qua, chị cũng không thay đổi mấy.” Tiêu Diệp Lỗi quay đầu lại nhìn cô, kéo nhẹ tay cô qua, cánh tay anh từ phía sau ôm trọn cô vào lòng...

“Đôi khi, người thân cũng có thể ôm nhau như vậy.”

Tô Nhiễm bị anh ôm vào lòng, cứ cảm thấy là lạ, muốn đứng dậy lại bị anh ôm càng chặt hơn.

“Diệp Lỗi...”

“Tôi tới Paris để giao lưu học tập, nhân tiện ghé thăm chị.” Anh cắt ngang cô, bổ sung một câu, “Là dì Vân dặn dò kêu tôi qua xem chị có sút mẻ thiếu hụt gì không.”

Tô Nhiễm đứng dậy, giẫy khỏi lòng anh, ngồi đối diện, “Diệp Lỗi, tôi ở đây rất tốt. À đúng rồi, cậu phải học mấy ngày? Bây giờ ở đâu?” Cô biết anh vẫn chọn nghề mà mình thích nhất, điều này rất tốt.

Tiêu Diệp Lỗi nhếch mày, “Tôi học xong rồi. Nhân lúc mấy ngày nay ở Paris, tôi định đi chơi rồi mới về. Tô Nhiễm, tôi ở chỗ chị được không?”

“Ở chỗ tôi?” Tô Nhiễm hơi sửng sốt.

“Sao vậy, không tiện? Hay là...” Anh bỗng nhiên dí sát vào Tô Nhiễm, ánh mắt chăm chú nhìn cô, “Chị sống cùng bạn trai, sợ tôi làm phiền hai người?”

“Làm gì có chuyện đó? Đừng nói mò.” Tô Nhiễm trừng mắt nhìn anh, thấy anh ra vẻ không tin, vội đầu hàng, “Được được được. Tôi muốn cậu đến ở còn không được sao? Đồ nhiều chuyện.”

Tiêu Diệp Lỗi được như ý, bật cười.

Sau một lúc...

“Tô Nhiễm, chuyện Hòa Vy kết hôn với Lê Minh Vũ, chị nghe nói chưa?” Anh chợt hỏi.

Tay Tô Nhiễm cầm tai nghe run nhẹ, nụ cười trên môi thoáng cứng đờ. Hồi lâu sau, cô cười tươi hơn, “Chuyện của họ không liên quan đến tôi.”

“Vậy chuyện nhà họ Hòa thì sao?” Tiêu Diệp Lỗi than nhẹ, “Tôi nghe nói tập đoàn Hòa Thị đổi chủ.”

Hóa ra là sự thật.

Trái tim Tô Nhiễm đập nhanh một nhịp, nụ cười trên môi biến mất.

“Tô Nhiễm, chị không nhận được thư từ luật sư sao? Thông báo việc phân chia tài sản nhà họ Hòa.” Tiêu Diệp Lỗi nghi ngờ nhìn cô.

“Có nhận.” Cô nhìn xa xăm, “Lúc còn sống, ba đã lập di chúc. Sau khi ba qua đời, tài sản nhà họ Hòa và cổ phần tập đoàn Hòa Thị đều có phần của mẹ và tôi. Nhưng cậu biết, mẹ và tôi không hứng thú với những thứ thuộc về nhà họ Hòa. Ba đã không còn thì nhà họ Hòa cũng không còn quan hệ gì với tôi nữa.”

Tiêu Diệp Lỗi hiểu rõ tính cách của cô, gật đầu, “Thế nhưng tôi nghe nói. Hiện giờ người có thể và nắm nhiều cổ phần của nhà họ Hòa là Lệ Minh Vũ, không phải Bạch Sơ Diệp hay Hòa Vy. Dưới nhiều trường hợp, tuy Hòa Vy là người đại diện Hòa Thị ra mặt, nhưng thực tế phần lớn quyền hạn đều bị thương hội khống chế. Chị không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Bị thương hội khống chế?

Thần sắc Tô Nhiễm phảng phất bối rối khó hiểu.

“Chị cũng cảm thấy kỳ quái phải không?” Tiêu Diệp Lỗi nhẹ giọng hỏi.

Tô Nhiễm trầm ngâm, lại nghĩ đến danh thiếp của Lệ Minh Vũ, đột nhiên làm cô liên tưởng đến quan hệ giữa anh và thương hội, anh tranh cử bộ trưởng kinh tế, tự nhiên cũng sẽ qua lại gần gũi chặt chẽ với thương hội. Chuyện này có liên quan gì đến nhau hay không?

“Tô Nhiễm, chị nghĩ ra cái gì sao?” Anh thấp giọng hỏi.

“A, không có gì.” Tô Nhiễm dè dặt nghi hoặc nhấp nhô trong lòng, cười nhẹ, “Có lẽ cậu không hiểu Hòa Vy. Tuy nói chị ấy giỏi xã giao, nhưng chẳng qua chỉ nổi tiếng trong giới thời trang. Nếu bàn về sách lược và mưu kế trên thương trường, một cô gái như chị ấy sao có thể ứng phó nổi? Nhìn bề ngoài chị ấy rất mạnh mẽ và thành công, thực tế chị ấy cũng có lúc mệt mỏi. Nếu chị ấy đã kết hôn với Lệ Minh Vũ, vậy dĩ nhiên sẽ giao gánh nặng nhà họ Hòa cho Lệ Minh Vũ. Điều này rất bình thường.”

“Chị chắc không?” Tiêu Diệp Lỗi lắc đầu không đồng ý, “Tô Nhiễm, tôi không đồng ý với suy nghĩ của chị. Biết đâu Lệ Minh Vũ thật sự có âm mưu mà chúng ta không biết.”

“Dù cho như vậy cũng không liên quan tới tôi.” Cô nhìn anh, nụ cười có chút miễn cưỡng, “Nhà họ Hòa là chuyện của Hòa Vy. Nếu tôi nhúng tay vào lần nữa, chị ấy sẽ càng hận tôi hơn, cần gì phải làm vậy? Thật ra chỉ cần người nhà họ Hòa có thể bình an, không nhất định phải vinh hoa phú quý như thế nào.”

Tiêu Diệp Lỗi cười, “Cũng đúng, dù sao bây giờ chị cũng không phải người nhà họ Hòa, cũng không phải người nhà họ Lệ, mà là người...nhà họ Tiêu.” Anh nói một lời mang hai lớp ý nghĩa, rồi dùng sức kéo cô qua, “Cho nên, họ thích dẫn dắt nhau như thế nào là việc của bọn họ, không liên quan đến chị. Dù nhà họ Hòa thật sự có chuyện, cũng chỉ là ‘người trong nhà đánh nhau’. Cuộc sống của chị không bị cuốn vào là tốt rồi.”

Tô Nhiễm cười thản nhiên, ánh mắt lại hơi suy tư.

Cô muốn trải qua cuộc sống đơn giản bình thường nhất, nhưng người đàn ông đó... Sự xuất hiện lần nữa của anh có thể phá tan yên ổn của cô hay không? Anh rốt cuộc có mục đích gì? Còn có lời mời đêm nay của anh...

“Chị nghĩ gì vậy?” Tiêu Diệp Lỗi huyếch cô.

“Không có gì. Chỉ đang nghĩ làm tiệc tẩy trần cho cậu như thế nào. Tuy rằng có hơi muộn.” Cô cười, cố định thần lại.

“Đúng rồi nha.” Tiêu Diệp Lỗi cười nhìn cô, “Ai nói là muộn? Không muộn chút nào hết. Nghe nói chị bán bản quyền sách được lắm. Hôm nay, tôi phải ăn một bữa no nê mới được.”

“Được thôi. Cậu muốn ăn gì, tôi mời.” Giọng nói Tô Nhiễm thoải mái nhẹ nhõm.

Tiêu Diệp Lỗi cười kéo cô dậy, “Đương nhiên là một bữa tiệc hoành tráng kiểu Pháp rồi, càng mắc càng tốt. Đi thôi.”

Hai người rời khỏi quảng trường.

Người đàn ông đứng ở một góc khác của quảng trường luôn dõi theo bóng lưng Tô Nhiễm, thấy hai người đã đi xa, anh ta cũng đành cười bỏ đi.

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

La Tour'd Argent

Đây là một nhà hàng tọa lạc tại Quaide la Trounelle, tiếng tăm vang lừng trên toàn thế giới. Nhà hàng nổi tiếng nhất với mười tám món vịt, mùi vị thơm ngon vô cùng từng khiến Charles Chaplin, nhiều vị tổng thống, thủ tướng Pháp, và tổng thống Mỹ Roosevelt, Truman, Eisenhower, Kennedy cho đến Nixon đến ăn. Nhà hàng này còn được dịch là “Tòa tháp bạc”, có nghĩa là sáng chói.

Toàn bộ quá trình dùng cơm, Tiêu Diệp Lỗi vẫn ăn nhưng lại chẳng cảm nhận được mùi vị gì. Suốt bữa ăn, anh hầu như chỉ cau mày nhìn cô bé ngồi bên cạnh Tô Nhiễm, cộng thêm Mộ Thừa không biết từ đâu mọc ra.

So với Tiêu Diệp Lỗi đang khó chịu, Mộ Thừa từ đầu đến cuối luôn dịu dàng như nước. Hai kiểu tính cách đàn ông này đều là kiểu khiến phụ nữ khó chống lại nhất. Một người nhiệt tình như lửa, một người âm áp chất phác như nước. Song hai kiểu tính cách này vẫn có điểm tương tự nhau. Đó chính là một khi đã nhìn trúng cái gì thì nhất định phải có cho bằng được, còn chưa đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua.

Mộ Thừa chọn một chai rượu vang đỏ lâu năm. Rượu vang vừa khui, nhân viên phục vụ bên cạnh rót rượu vào từng ly đặt giữa ba người. Mộ Thừa nhanh chóng lấy ly rượu trước mặt Tô Nhiễm để trước mình, rồi đem một cốc sữa nóng đặt trước mặt cô.

Tô Nhiễm khẽ mỉm cười, “Hôm nay vui vẻ như vậy, uống một chút cũng được mà.”

“Em là bệnh nhân của anh, anh nói không thể uống là không thể uống.” Mộ Thừa chau mày nói, rồi cầm lấy ly rượu, nhìn Tiêu Diệp Lỗi, “Ly này tôi thay Tiểu Nhiễm mời cậu. Coi như là tẩy trần cho cậu. Hy vọng mấy ngày nay, cậu đi chơi vui vẻ.”

Tiêu Diệp Lỗi nhếch miệng, khẽ cụng ly, rồi hai người cùng uống một ngụm rượu vang đỏ.

“Bác sĩ Mộ đối với bệnh nhân nào cũng đều quan tâm như vậy sao?” Tiêu Diệp Lỗi lắc nhẹ rượu vang đỏ trong ly, sau đó mới để xuống. “Theo tôi thấy, hình như bác sĩ Mộ quan tâm hơi quá rồi.”

“Diệp Lỗi...” Tô Nhiễm khẽ kêu anh. Sao anh lại như vậy, sao lại nhìn Mộ Thừa như nhìn kẻ thù. Từ lúc gặp mặt đến bây giờ, anh cứ tỏ vẻ khó chịu với người ta.

Hôm nay, cô vốn không định mời Mộ Thừa, nhưng vừa lúc anh gọi điện, lại nghe nói Diệp Lỗi tới, anh chủ động hẹn gặp ở nhà hàng này. Không ngờ Diệp Lỗi...

Cách Lạc Băng ngồi bên cạnh không nhéo lên tiếng, “Cậu Diệp Lỗi, ba con rất thích mẹ Tô Nhiễm nha.”

Sắc mặt Tiêu Diệp Lỗi tối sầm.

Tô Nhiễm nghe xong, vội nói: “Băng Nụ, ăn cái này đi con.”

Cách Lạc Băng gật đầu, ăn một miếng khoai tây nghiền thật to. Cô bé rất thích ăn khoai tây nghiền ở nhà hàng này.

“Còn tôi cho rằng bác sĩ nhớ kỹ bệnh tình của bệnh nhân là đạo đức cơ bản của nghề nghiệp.” Mộ Thừa không hề phủ nhận lời nói của Cách Lạc Băng, cười điềm đạm, “Dạ dày của Tiểu Nhiễm không khỏe, phải hết sức chú ý mới được.”

“Bác sĩ Mộ, suy nghĩ của tôi bất đồng với anh.” Tô Diệp Lỗi cau mày cười, “Cuộc sống ngắn ngủi, cứ thuận theo tự nhiên, thích cái gì thì thử cái đó. Rượu vang đỏ không giống rượu mạnh. Nó làm từ quả nho, loại trồng trên hai mươi lăm năm, rễ cây cắm rất sâu vào lòng đất, hấp thụ nhiều khoáng chất và nguyên tố vi lượng. Rượu nho lên men từ loại trái này là có giá trị dinh dưỡng nhất. Chai rượu mà chúng ta đang uống bây giờ hội đủ điều kiện này. Anh là bác sĩ, hẳn là nắm được trong rượu vang đỏ chứa nhiều axit amin, khoáng chất và vitamin. Những chất dinh dưỡng này, cơ thể con người cần phải được bổ sung và hấp thụ

thêm. Tôi không cho rằng rượu vang đỏ có hại với Tô Nhiễm. Nếu tôi là anh, tôi tuyệt đối sẽ chiều theo ý muốn của Tô Nhiễm, cho cô ấy uống thứ cô ấy thích.

Mộ Thừa nghe vậy, nụ cười càng rộng hơn, “Cậu Tiêu không hổ danh là nhà nghiên cứu thực vật học. Tôi thường nghe Tô Nhiễm nhắc đến cô ấy có một cậu em trai xuất sắc đến cỡ nào. Hôm nay được gặp quả thực làm tôi mở rộng tầm nhìn. Chỉ thành phần một chai rượu vang đỏ mà đã nghiên cứu thấu đáo như vậy. Chỉ có điều đứng trên góc độ bác sĩ như chúng tôi để đánh giá, rượu vang đỏ tuy thành phẩm từ quá trình lên men tự nhiên, nhưng hàm lượng đường trong nho chuyển hoá thành cồn khi lên men thường từ mười phần trăm đến mười ba phần trăm. Vì lẽ đó mà nói, rượu vẫn là rượu, cứ nên uống ít thì tốt hơn.”

Tiêu Diệp Lỗi nhìn Mộ Thừa, cười rồi chỉnh anh, “Anh sai rồi. Tô Nhiễm chỉ là chị gái trên danh nghĩa của tôi.”

Trên bàn ăn rõ ràng đang có chiến tranh ngầm giữa hai người đàn ông.

Thế nhưng, Tô Nhiễm chỉ chú ý đến Cách Lạc Băng ngồi bên cạnh, vừa rồi cô bé không cẩn thận làm dính khoai tây nghiền trên váy, cô kéo cô bé qua, ngẩng đầu nói với hai người, “Tôi dẫn Cách Lạc Băng đi toilet rửa sạch. Mọi người cứ ăn trước.”

Thấy cô đi xa, nụ cười của Tiêu Diệp Lỗi cuối cùng cũng biến mất, anh nói thẳng: “Anh thích cô ấy?”

Mộ Thừa buông ly rượu, hơi dựa người về sau, “Phải, tôi thích cô ấy.”

“Tôi nói rồi, cô ấy chỉ là chị gái trên danh nghĩa của tôi.” Ánh mắt Tiêu Diệp Lỗi kiên quyết, nhấn mạnh lần nữa.

“Thì sao? Vừa rồi tôi đã nói, rượu là rượu, coi như là làm từ trái cây nguyên chất thì vẫn chỉ là rượu. Mãi mãi cũng không thể thành nước trái cây.” Mộ Thừa trầm tĩnh từ tốn nói, ngay cả nụ cười cũng dịu dàng. “Nhưng mà sức khỏe của Tô Nhiễm đã quyết định cô ấy không thể đụng vào rượu được.”

Tiêu Diệp Lỗi hiểu ý của anh, cười khẩy một tiếng, “Bác sĩ Mộ, để tôi chích trước cho anh một mũi tiêm dự phòng. Tô Nhiễm là của tôi, tôi tuyệt đối không buông tay.”

“Thật trùng hợp. Tôi cũng nghĩ như vậy.” Nụ cười trên môi Mộ Thừa càng tươi hơn, bình tĩnh nhưng lại lộ rõ sự cương quyết.

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

“Diệp Lỗi, sao cậu mang ít đồ vậy? Quần áo cũng chỉ có vài cái. Hay là ngày mai tôi dẫn cậu đi mua thêm nha?” Về đến nhà, Tô Nhiễm bận rộn sắp xếp đồ đạc dùm anh, thấy anh mang quá ít đồ, cô không kìm được mà can nhần.

“Tô Nhiễm, tôi không phải trẻ con.” Phía sau, giọng Tiêu Diệp Lỗi không vui.

Tô Nhiễm quay đầu lại, cô chỉ cảm thấy ngại ngùng.

Tiêu Diệp Lỗi vừa tắm xong, cả người anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm rồi đi ra, nước còn đọng lại dọc theo bắp vai săn chắc của anh chậm rãi chạy xuống, phác họa cơ bắp cường tráng hết sức hoàn mỹ, làn da khỏe mạnh màu lúa mì sáng bóng dưới ánh đèn như thần mặt trời, hai chân thon dài hữu lực không chút nào che lấp mà đứng trước mặt cô.

Tô Nhiễm bất giác thấy gương gạo, cúi đầu lục đồ trong giỏ của anh, “Áo ngủ đâu? Cũng không mang?”

Còn chưa kiểm xong, cô liền bị Tiêu Diệp Lỗi kéo qua, anh cười cười, “Tôi không quen mặc áo khi ngủ.”

“Vậy...” Tô Nhiễm chỉ cảm thấy anh đứng quá gần, cô lui về sau một bước. Anh không thể cứ lúc ẩn lúc hiện như vậy trong phòng, thân hình cao to trước mắt này đã đủ chứng minh anh không còn là một đứa trẻ. Cơ thể này hoàn toàn là của người đàn ông trưởng thành.

“Yên tâm, ngày mai tôi đi mua. Bằng không để một tác giả lớn như chị thấy hết vóc người của tôi, chẳng phải là quá thiệt thòi cho tôi sao?” Tiêu Diệp Lỗi biết cô xấu hổ, khéo léo thay đổi bầu không khí.

Tô Nhiễm bật cười, đẩy mạnh vào ngực anh, “Phải rồi phải rồi. Cậu bị thiệt thòi, mau vào phòng nghỉ đi.”

Tiêu Diệp Lỗi gật đầu, nhìn thật sâu vào mắt cô rồi xoay người đi tới phòng dành cho khách, nhưng tới cửa phòng thì dừng lại như có chút suy nghĩ nhìn Tô Nhiễm.

“Làm sao vậy?” Thấy anh nhìn mình, Tô Nhiễm hỏi.

“Chị không đi nghỉ ư?” Tiêu Diệp Lỗi nhìn lướt qua đồng hồ trên tường, đã khuya lắm rồi.

Hôm nay, Tô Nhiễm rất lạ. Anh nhớ rõ Tô Nhiễm trước đây không thích đi dạo phố nhưng hôm nay ăn xong bữa tối, cô không chỉ kéo anh đi dạo ngắm cảnh đêm Paris mà còn đi xem phim xuất khuya, giống như đang xua đuổi thời gian qua mau.

Chuyện này không giống tác phong của cô.

Tô Nhiễm theo bản năng nhìn thoáng qua đồng hồ, “À, tôi đi ngủ ngay đây.”

Tiêu Diệp Lỗi chăm chú nhìn cô hồi lâu, đưa thẳng người vào cửa, “Có phải chị có chuyện gì không?”

Tô Nhiễm ngắc ngứ, rất lâu sau mới nói, “Tôi nào có việc gì. Được rồi, ngày mai cậu không làm gì hết, tôi dẫn cậu ra ngoài chơi. Còn nữa nha, quần áo của cậu ít quá, chúng ta đi...”

“Tô Nhiễm, có phải bốn năm trước còn chuyện gì mà tôi không biết không?” Tiêu Diệp Lỗi mở miệng cắt ngang lời cô, vẻ mặt chuyển thành nghiêm túc.

Trái tim cô chấn động nhẹ. Chuyện bốn năm trước, người biết chỉ có một mình Tô Ánh Vân.

“Diệp Lỗi, hôm nay cậu làm sao vậy? Mọi chuyện của tôi cậu đều biết mà.” Cô mỉm cười.

Tiêu Diệp Lỗi ngừng vọc.

“Được rồi mà, cậu mau đi nghỉ đi.” Tô Nhiễm sợ anh hỏi thêm, vội đứng dậy, “Tôi cũng muốn đi nghỉ, mệt quá rồi.”

“Ngày mai, tôi hẹn bạn học đi tham quan triển lãm thực vật. Hơn một giờ tôi mới về, lúc đó tôi sẽ gọi cho chị.” Tiêu Diệp Lỗi nói.

“Được.” Tô Nhiễm gật đầu.

Khi cô sắp vào phòng, Tiêu Diệp Lỗi đột nhiên cất giọng nói, “Chị còn yêu anh ta không?”

Bàn tay cô đặt trên cửa bỗng ngừng lại, cô dừng bước, nụ cười cũng đông cứng.

“Chị còn yêu anh ta không? Chị còn yêu Lê Minh Vũ không?” Lần này, giọng anh hạ thấp hơn.

Anh biết rõ, bốn năm trước đối với tình cảm cô cố chấp đến cỡ nào, bốn năm sau thì sao? Đằng sau nụ cười của cô có phải vẫn còn che giấu anh điều gì nữa không?

Tô Nhiễm quay đầu lại, đôi mắt khấn trương nhìn anh, nói nhỏ, “Không yêu.” Đã từng yêu, đã từng tổn thương, đã từng đau khổ, cho nên cô đã tỉnh rồi. Tình yêu đơn phương rất thống khổ. Đến cuối cùng cô mới phát hiện thực ra bản thân cô không chịu đựng nổi thống khổ như vậy.

Kỳ thực ngay từ đầu tình yêu này đã được định trước đầy đau khổ và đầy vò.

Cô yêu anh, yêu đến tuyệt vọng, nhưng cô vẫn chờ mong.

Đến tận khi tự tay anh bẻ gãy đôi cánh của cô, để cô mất hết năng lực làm vợ, cô đã khóc, cô đã đau thương.

Yêu Lê Minh Vũ là một chuyện đau đớn giày xé tâm can. Trừ phi bạn đã chuẩn bị đến chuyện sinh tử trong cuộc đời thì hãy dần thân vào yêu. Chính vì bạn đầu cô chưa chuẩn bị tốt nên thiếu chút nữa cô đã đánh mất cả tính mệnh.

Ngày hôm nay, cô không còn muốn yêu nữa. Cứ như vậy, lẳng lặng trải qua mỗi một ngày là tốt rồi.

Tiêu Diệp Lỗi nhìn bóng lưng cô khuất dần, đôi mắt anh tràn đầy đau đớn...

Màn đêm tĩnh mịch đến đáng sợ.

Tô Nhiễm về phòng ngủ, ôm chân ngồi trên giường. Kim đồng hồ trên đầu giường tích tắc tích tắc trôi qua. Ánh trăng êm dịu ngoài cửa sổ chiếu sáng gò má nhợt nhạt như gấm như lụa của cô.

Nhớ tới lời nói lúc rạng sáng của Lê Minh Vũ, trái tim cô dần thấy hoảng sợ. Cô không dựa theo địa chỉ trên danh thiếp mà tìm anh, anh có thể làm ra chuyện gì hay không?

Khi kim đồng hồ chỉ đến một giờ sáng, cô cầm lấy điện thoại, cắn răng bấm một dãy số.

Một lúc sau, điện thoại truyền đến giọng lười nhác của Guerlain từ chỗ khác.

“Guerlain, hôm nay có chuyện gì xảy ra không?” Cô thấp thỏm lo âu hỏi.

“Không có. À, phải rồi, hôm nay anh Đồng gọi điện tới nói, muốn tìm một ngày chính thức ký hợp đồng hợp tác. Còn có...” Guerlain ngáp một cái thật to, nói tiếp: “Nói Hòa Thị có ý muốn rút thêm tiền, nhưng chuyện này cần phải tìm thời gian cụ thể để bàn bạc. Chị nói mọi người có chuyện gì xảy ra vậy? Đều hơn nửa đêm mới gọi điện. Đầu tiên là anh Đồng, bây giờ là em...”

“Em chỉ hỏi một chút. Không có gì nữa, chị nghỉ ngơi đi.” Tô Nhiễm sợ Guerlain dong dài, vội cắt ngang cô, nói vài câu rồi cúp máy.

Cô mệt mỏi dựa vào đầu giường, thần sắc đầy nghi ngờ.

Lê Minh Vũ, rốt cuộc anh muốn làm gì?

59. Q.3 - Chương 17: Đâu Đâu Cũng Thấy Uy Hiếp

Một chỗ khác ở thành phố.

Trong một cao ốc to lớn, chỉ còn một căn phòng sáng đèn.

Người đàn ông ngồi trên ghế da, ngón tay anh ta kẹp thuốc lá, gạt tàn trên bàn từ lâu đã đầy tràn tàn thuốc. Bóng đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ xuyên thấu qua cửa thủy tinh, chiếu lên ánh mắt cô độc lạnh lẽo của anh ta.

Người đàn ông lặng lẽ ngồi nghe thời gian tích tắc trôi qua như trái tim anh ta.

Điều thuốc cháy đến phần cuối, đốt tới đầu ngón tay anh ta, run nhẹ rồi đầu thuốc rơi xuống.

Đồng Hựu gõ cửa đi vào, thấy vậy, khẽ nói, “Anh Lê, sao anh còn chưa đi nghỉ nữa ạ?”

“Mấy giờ rồi?” Lê Minh Vũ trầm thấp hỏi, gờ tay lấy thêm một điều thuốc, giọng anh nghe đầy mệt mỏi.

“Gần ba giờ sáng rồi ạ. Anh Lê, sáng mai anh còn phải họp.” Đồng Hựu không biết vì sao anh luôn ngồi đợi ở phòng làm việc mà không đi nghỉ, anh đã ngồi đây suốt mấy tiếng đồng hồ.

Suy nghĩ một chút, Đồng Hựu nói thêm: “Nếu không chúng ta hoãn hội nghị ngày mai lại ạ?”

“Không cần, cứ họp như thường lệ.” Lê Minh Vũ thản nhiên nói, anh hít một hơi thuốc rồi phả ra, khói thuốc lượn vòng trong không trung cuốn lấy cơ thể anh dần tan đi.

Đồng Hựu thấy vậy bước lại, nhưng thấy trên bàn anh bày ra một quyển “Hào môn kinh mộng”, khẽ thở dài một hơi, “Anh Lê, anh...không phải đang chờ phu nhân chứ ạ? Chị ấy chắc không tới đâu.”

Anh chỉ biết hai người này đã được định trước phải dây dưa cùng nhau.

“Câu đi nghỉ đi.” Không ngờ, Lê Minh Vũ không giận, gờ tay ý bảo Đồng Hựu đi nghỉ.

Đồng Hựu đứng yên, không nhúc nhích.

Lê Minh Vũ xoay người, liếc mắt nhìn anh, “Sao vậy, còn việc khác?”

Sắc mặt Đồng Hựu do dự, chần chờ rồi khẽ nói, “Cô Hòa, cô ấy...”

“Cô ta lại làm loạn?” Anh nhếch miệng, thờ ơ nói, ngón tay anh lướt qua bìa sách, vuốt nhẹ trên tên tác giả.

“Anh Lê, anh thật sự không thể cứ như vậy. Anh càng thế này, cô Hòa lại càng quá đáng.” Đồng Hựu có vẻ hơi bức xúc.

“Mặc kệ cô ta, cô ta muốn cái gì tôi rõ, không đáng bận tâm.” Ngờ khí Lê Minh Vũ trầm tĩnh đứng đưng như thường, khép sách lại, chỉ vào nó, “Sách này cậu xem chưa? Viết cũng không tệ.”

Đồng Hựu bất đắc dĩ thở dài, “Em xem rồi, nhưng em không biết phu nhân biết được đến đâu. Tình tiết viết trong đây đều là chuyện xảy ra với nhà họ Hòa, thậm chí còn có những chuyện xảy ra suốt bốn năm qua. Chị ấy làm sao biết được? Anh Lê, chuyện này rất bất lợi với anh.”

“Đúng vậy, Tô Nhiễm càng lúc càng khiến tôi nhìn cô ấy với con mắt khác xưa. Tôi cũng rất muốn biết sao cô ấy lại biết được nội tình.” Lê Minh Vũ bình thản nói, hút một hơi rồi nói thêm: “Nhưng tiểu thuyết dẫu sao cũng là tiểu thuyết. Tình tiết hư cấu vẫn rất nhiều.”

“Thực ra...” Đồng Hựu muốn nói lại thôi.

“Cậu nói đi.”

Đồng Hựu liếm môi, “Thực ra phu nhân, chị ấy thật sự rất yêu anh. Sao anh không kể với chị ấy những chuyện đã xảy ra. Hòa Thị vốn là...”

“Được rồi Đồng Hựu, có một số việc nói nhiều chẳng có lợi gì.” Lê Minh Vũ đứng dậy, vóc dáng cao lớn ánh lên cửa sổ sát sàn, đôi mắt thoảng lạnh lẽo, thản nhiên nói, “Không phải người nào cũng đáng để tin. Thế giới này vốn đầy rẫy lừa dối, một thế giới xen lẫn lợi ích và lừa dối, con người một khi đã quen bị lừa dối thì chẳng còn cách nào để tin tưởng vào cuộc đời nữa.”

Đồng Hựu nhìn anh, ánh mắt ngưng trọng mà xót xa.

Lê Minh Vũ xoay người, hai tay anh chống trên cửa sổ, bóng lưng cường tráng mãi mãi đều cô độc như vậy. Ánh mắt anh nhìn bóng đêm dưới cửa sổ dần hiện ra cô đơn trống trải...

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

Tô Nhiễm ngủ thẳng đến trưa, tối qua cô trần trọc cả đêm, hầu như trời gần sáng cô mới ngủ.

Cô gõ cửa phòng dành cho khách nhưng không ai trả lời, biết Tiêu Diệp Lỗi đã ra ngoài. Cô rót một cốc nước trái cây, uể oải ngồi trên sofa, còn chưa kịp uống, điện thoại cô đã đổ chuông. Cô nghe máy, là Cách Lạc Băng.

Một chỗ khác trong điện thoại, giọng nói cô bé ngọt ngào như kem, nũng nịu nói, “Mẹ Tô Nhiễm, mẹ tới căn tin cạnh nhà trẻ tìm con được không?”

Tô Nhiễm sững sốt, “Băng Nụ, sao con lại tới căn tin? Ai dẫn con đi?”

“Chú ạ, con không biết chú nhưng chú biết con, còn nói là biết mẹ nữa.”

“Chú? Là chú hôm qua con gặp phải không?” Cô khó hiểu, muốn hỏi thêm nhưng bên kia đã cúp điện thoại.

“Alô?” Cô hoang mang.

Không phải Tiêu Diệp Lỗi, anh không thích trẻ con. Hơn nữa, anh cũng không cần đi gặp Băng Nụ. Trời ơi, chẳng lẽ Băng Nụ bị kẻ xấu bắt cóc?

Cô vội vàng gọi điện cho Mộ Thừa, trợ lý nghe máy nói anh đang mổ cho bệnh nhân.

Tô Nhiễm không có thời gian do dự, gấp rút mặc quần áo rồi ra cửa.

Căn tin nhà trẻ.

Vẫn chưa đến buổi trưa nên có rất ít người.

Trước mặt Cách Lạc Bằng bày đủ loại kem thơm ngon, cô rướn mắt nhìn người đàn ông cao lớn dẫn mình ra đây, để kem sang một bên, “Cháu làm sao tin chú biết mẹ biết mẹ Tô Nhiễm của cháu? Chú cúp điện thoại như vậy là không lịch sự.”

“Mẹ Tô Nhiễm? Cô ấy là mẹ ruột của cháu?” Người ngồi đối diện không phải ai khác, chính là Lê Minh Vũ. Nghe cô bé nói vậy, anh hơi nhướng người ra trước, quan sát cô bé ăn đến miếng dính đầy kem.

Mắt Cách Lạc Bằng xoay vòng, nghiêng đầu, “Đương nhiên, mẹ Tô Nhiễm chính là mẹ cháu.”

Anh nheo hai mắt, “Vậy ba cháu là ai?”

“Hừ, sao cháu phải nói với chú? Cháu không biết chú là người tốt hay người xấu.” Cách Lạc Bằng làm mặt quỷ nhìn anh, tỏ thái độ không phối hợp.

Lê Minh Vũ bật cười, cầm khăn lau miệng cho cô bé, nói, “Vậy đi, cháu nói cho chú biết tất cả mọi chuyện liên quan đến Tô Nhiễm. Chú mời cháu ăn kem, muốn ăn bao nhiêu cũng được. Cháu chịu không?”

Cách Lạc Bằng nhếch mày trợn mắt nhìn anh, cô bé nhăn mũi, chăm chú nhìn anh cả buổi rồi chợt thốt lên, “Có phải chú muốn dẫn mẹ Tô Nhiễm đi không? Không cho cháu gặp mẹ nữa?”

Lê Minh Vũ hơi sững sốt, lập tức cong môi, “Phải.”

“Chú là sói xám [1] ! Là người xấu! Cháu không để chú dẫn mẹ Tô Nhiễm đi đâu? Hừ!” Cách Lạc Bằng chợt hét to với anh, cô bé giận đến đỏ mặt.

[1] Sói xám: là hình ảnh thường gặp trong truyện dành cho thiếu nhi, thường diễn tả cái xấu như tham lam, độc ác, gian xảo,..

Lê Minh Vũ ngỡ ngàng, điều chỉnh tư thế ngồi một chút, nói: “Thực ra cháu không nói, chú cũng biết ba cháu là ai.”

“Cháu mới không tin.” Cách Lạc Bằng chu miệng.

“Nếu chú đoán sai, vậy chú mời cháu ăn hết toàn bộ kem có ở đây. Nhưng nếu chú đoán đúng, sau này cháu không được phép gọi Tô Nhiễm là mẹ nữa, biết chưa?” Lê Minh Vũ nói nhẹ nhàng.

Cách Lạc Bằng nghiêng đầu, trợn mắt nhìn anh rất lâu, “Được, vậy chú nói ba cháu là ai?”

Lê Minh cong môi, “Ba cháu là Mộ Thừa, phải không?”

“Băng Nụ, con...” Tô Nhiễm nói đến phân nửa, nhìn thấy người đàn ông nhàn nhã ngồi đối diện Cách Lạc Bằng, cô ngạc nhiên kinh hãi, giọng cô đột ngột im bặt.

Tô Nhiễm tuyệt đối không nghĩ tới người dẫn Băng Nụ đi lại là Lê Minh Vũ. Suốt dọc đường đến đây, cô nghĩ đủ mọi tình huống có thể xảy ra, hầu như chỉ cần có một chút khả năng thì cô đều nghĩ tới nhưng lại bỏ sót Lê Minh Vũ.

Người trong căn tin không nhiều nên vừa vào cửa cô liền nhìn thấy anh nhàn nhã ngồi đối diện Băng Nụ đang ăn kem. Thấy cô tới, cô bé vui mừng dốc sức vẩy tay với cô.

Tô Nhiễm chôn chân tại chỗ cả phút đồng hồ. Cô chưa bao giờ tưởng tượng hình ảnh Lê Minh Vũ ở chung với trẻ con là thế nào. Bốn năm trước, cô yêu anh mù quáng, nhưng lại không hiểu tý nào về con người anh. Con người anh như một ẩn số gây khó dễ cho người khác, khiến người khác không còn cách nào khác ngoài việc miệt mài đi tìm hiểu anh thực ra là người như thế nào.

Ánh mặt trời chảy tràn trên bờ vai Tô Nhiễm, đôi mắt khẩn trương và khiếp sợ của cô lọt vào tầm mắt anh, bờ môi mỏng của anh không kèm được mà thoáng nhếch lên. Bộ dáng của cô làm anh nhớ tới bốn năm trước. Khi đối mặt với anh, lúc nào cô cũng như một con thỏ nhỏ nhẩn đang hoảng sợ. Đôi mắt trong vắt xinh đẹp của cô vừa rực rỡ lại vừa như đang vùng vẫy. Có một điều anh không hiểu chính là rõ ràng anh chán ghét nhưng suốt bốn năm qua, mỗi khi nằm mơ anh vẫn luôn nhớ kỹ bộ dáng này của cô, ngay cả hình ảnh cô bắt lực đêm hôm đó vẫn luôn cào xé trái tim anh.

Đêm hôm đó cô nhìn qua cũng nhỏ nhắn thế này, cô như một đứa bé rơi xuống nước, hai tay chỉ biết ôm chặt cổ anh, đầu đón mà bấu chặt tay vào bả vai rắn chắc của anh, tiếng khóc thầm của cô, ngậm nga rên rỉ của cô, thở gấp của cô, tất cả mọi thứ đều đan xen vào nhau xuất hiện trong giấc mơ của anh.

Ánh mắt Lê Minh Vũ tối sầm, anh dựa người vào ghế, nhìn Tô Nhiễm đầy suy tư.

Tô Nhiễm hiểu cái gì nên tới vẫn phải tới, anh là kiểu đàn ông có thù tất phải báo. Quả nhiên, anh không ra tay với cửa hàng của Guerlain nhưng lại bắt đầu quấy rối những người xung quanh cô.

Cô thắm hít sâu một hơi, chống lại ánh mắt anh, bước lên ôm Băng Nụ, khẽ nói: “Băng Nụ, không phải mẹ đã từng dặn con không được tùy tiện nói chuyện với người lạ, càng không được tùy ý đi theo người lạ sao? Sao con không nghe lời mẹ?”

“Con không có đi lung tung, là sói xám nói biết mẹ Tô Nhiễm nên con mới đi theo.” Băng Nụ càng nói càng nhỏ, cô bé sợ Tô Nhiễm nổi giận.

“Sói xám?” Tô Nhiễm sững sờ.

Cách Lạc Băng chỉ Lê Minh Vũ, “Chính là chú ấy. Chú ấy nói muốn dẫn mẹ đi, không cho con gặp mẹ Tô Nhiễm nữa.”

Tô Nhiễm ngạc nhiên nhìn người đàn ông đối diện, tuy trẻ con đôi khi sẽ cường điệu lên nhưng cốt lõi là chuyện đó vẫn có thật không phải hư cấu. Những lời này quả thực dọa cô sợ vô cùng.

Lê Minh Vũ cười một nụ cười đầy bí hiểm.

“Anh Lê, rốt cuộc anh muốn như thế nào?” Cô ôm chặt Cách Lạc Băng, nhìn anh hỏi.

Đôi mắt Lê Minh Vũ trầm tĩnh lướt qua gương mặt cô rồi đến khuôn mặt Cách Lạc Băng đang tức giận trừng mắt nhìn anh, vóc người cao lớn hơi nhào về trước, “Cô bé, vừa rồi không phải chúng ta đã đánh cuộc với nhau sao. Chỉ cần chú đoán đúng tên ba cháu thì sau này cháu sẽ không gọi mẹ Tô Nhiễm nữa?”

Trái tim Tô Nhiễm đập nhanh một nhịp.

Khuôn mặt Cách Lạc Băng liền ảm ức, nghẹn ngào rồi bật khóc, cô bé cố sức ôm chặt Tô Nhiễm, “Không chịu. Mẹ Tô Nhiễm là mẹ. Hu hu.”

“Anh Lê, anh quá đáng lắm.” Tô Nhiễm không biết xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng hai người này không hợp nhau.

“Quá đáng? Tôi cho rằng người lỗ hện mới là người quá đáng nhất.” Lê Minh Vũ cười, khẽ nói. Anh cầm chiếc cốc bên cạnh, tự mình rót nước cam vào cốc rồi bất ngờ đặt trước mặt Tô Nhiễm. Động tác của anh tỏ ra hết sức tự nhiên.

Tô Nhiễm chỉ biết người này chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Mấu chốt là cô thật sự không biết mình đã đắc tội gì với anh? Cô là cuộc sống đã qua của anh, anh không phải cũng có cuộc sống riêng của mình rồi sao? Nước sông không phạm nước giếng, vì cái gì mà phải khuấy trộn vào nhau?

“Uống chút nước cam cho đỡ sợ. Em yên tâm, tôi sẽ không làm gì trẻ con. Huống chi...” Nụ cười luôn hiện trên môi Lê Minh Vũ, giọng điệu anh nghe cực kỳ nhẹ nhàng, “Cô bé này không phải con ruột của em. Tôi càng không cần phải gây khó dễ.”

Tô Nhiễm nắm chặt tay, một câu nói thơ ơ châm vào trái tim cô thật đau.

Cô lẽ ra đã có con của mình. Đứa bé đó có thể vẫn còn nếu không phải vì anh tuyệt tình, con của cô cũng sẽ được chạy được nhảy như Cách Lạc Băng. Hôm nay anh tới đây rốt cuộc là vì cái gì, chỉ để hỏi thăm đứa bé này có phải con của cô hay không?

Thấy ánh mắt cô u oán, Lê Minh Vũ cau mày khó hiểu, nhưng anh lại nhanh chóng che giấu cảm xúc, nhìn Cách Lạc Băng lần nữa, “Cô bé, có muốn nghe chuyện cũ của ba cháu không?”

Cách Lạc Băng quay đầu, nước mắt còn đọng trên đôi má, “Chuyện cũ của ba?”

“Đúng vậy, ba cháu không phải là một bác sĩ rất giỏi sao? Vậy chú kể cháu nghe chuyện cũ liên quan đến công việc chữa bệnh của ba được không? Cháu muốn nghe không?”

Cách Lạc Bằng không nói tiếng nào liền trườn khỏi người Tô Nhiễm, ngồi xuống ghế bên cạnh, gật đầu thật mạnh.

Tô Nhiễm nhìn chăm chăm Lê Minh Vũ, tâm tư cô bất giác hoảng loạn.

Lê Minh Vũ không nhìn cô, đưa tay vuốt nhẹ đầu Cách Lạc Bằng. Động tác này của anh khiến Tô Nhiễm cảm thấy uất ức bội phần. Nếu như, đứa bé năm đó vẫn còn...

“Ba cháu Mộ Thừa là một bác sĩ rất giỏi rất giỏi.” Anh lên tiếng.

“Dạ, cháu biết.” Cách Lạc Bằng thích nhất được nghe người khác khen ba của mình. Sau khi nghe những lời này, thái độ thù địch của cô bé giảm đi rất nhiều.

Lê Minh Vũ khẽ mỉm cười, “Rất nhiều bệnh nhân đều thích nhờ ba cháu làm phẫu thuật giúp mình. Bất luận là nam hay nữ, là già hay trẻ.” Anh cố ý nói hết sức chậm rãi, Cách Lạc Bằng ngửi thấy mùi ngon, nhưng Tô Nhiễm lại cảm giác có một trái bom đang chôn trong lời nói này, lúc nào cũng có thể giã nát nổ tung.

Quả nhiên, câu chuyện của anh chợt xoay chuyển, nụ cười của anh càng thêm lạnh lẽo, “Nhưng mà, có một lần khi ba cháu đang mổ đã xảy ra sai lầm. Ba cháu hại chết một cô bé cũng dễ thương như cháu.”

Phút chốc, Tô Nhiễm liền che hai tai Cách Lạc Bằng lại, phần nộ nhìn anh, “Anh đang nói bậy cái gì vậy?”

Lê Minh Vũ đạt được mục đích, môi mỏng cong lên nụ cười thỏa mãn. Anh cầm cốc nước cam bên cạnh lên uống, từ tốn nói, “Sao vậy, người tình của em không kể em nghe những chuyện này sao? Quá khứ của anh ta đúng là cực kỳ đặc sắc.”

“Tôi không biết anh đang nói chuyện gì. Tóm lại, anh đừng ở trước mặt trẻ con mà nói xấu về ba chúng.” Tô Nhiễm lạnh lùng.

Cách Lạc Bằng ở trong lòng Tô Nhiễm, ngọc ngạ thoát khỏi hai tay cô, mở to đôi mắt long lanh nhìn Lê Minh Vũ, “Sói xám, vừa rồi chú đang nói gì?”

Lê Minh Vũ khẽ đặt cốc nước lên miệng, anh nhìn Tô Nhiễm, ánh mắt tự tin mà bình tĩnh, khoe miệng lộ rõ ý xấu, “Cô Tô, cô hãy quyết định câu chuyện vừa rồi tôi kể có cần lặp lại lần nữa cho cô bé này nghe hay không?”

Cô chưa từng gặp qua vẻ mặt này của Lê Minh Vũ.

Bốn năm trước, ấn tượng đầu tiên mà anh mang lại cho cô chính là nghiêm túc thận trọng, sự trầm tĩnh chỉ có riêng ở con người anh. Anh không làm những chuyện nhằm chán, mọi việc đều sẽ dùng cách thức bình thường để giải quyết.

Nhưng hiện tại mới phát hiện hóa ra cô sai rồi.

Hóa ra, mức độ cô hiểu anh còn chưa được một phần mười.

Cô khó chịu, rồi quay đầu nhìn Cách Lạc Bằng, cười nhẹ nhàng, “Băng Nụ, chú sói xám chỉ đang nói giỡn với con thôi. Cô giáo trong nhà trẻ không phải đã dạy con sao, sói xám rất thích nói dối, cho nên các bạn nhỏ không được thích nó, đúng không con?”

Mắt Cách Lạc Bằng tỏa sáng, liên tục gật đầu.

“Vậy bây giờ Băng Nụ có nên đi về nhà trẻ ngay hay không? Lát nữa Băng Nụ phải ngủ trưa rồi.” Tô Nhiễm dịu dàng nhìn cô bé nói.

Cách Lạc Bằng gật mạnh đầu, rướn người từ trên ghế xuống, “Mẹ Tô Nhiễm, bây giờ con về nhà trẻ, không thèm nghe sói xám nói nữa.”

“Mẹ dẫn con về.”

“Dạ thôi, Băng Nụ là con nít lớn rồi, con muốn tự mình về.” Băng Nụ nói, cầm cặp của mình làm mặt quỷ với Lệ Minh Vũ rồi mới đi. Cô bé đeo cặp mèo đi hia, nhìn cực kỳ đáng yêu.

Tô Nhiễm cũng không cố ép cô bé, căn tin nằm ngay bên cạnh nhà trẻ nên sẽ không sao.

Đợi Cách Lạc Băng đi rồi, Tô Nhiễm cố gắng đè nén lửa giận, nhìn Lệ Minh Vũ, cô khó chịu lên tiếng, “Anh Lệ, tôi hy vọng anh đừng độc ác như vậy. Anh biết lời nói của người lớn sẽ gián tiếp làm tổn thương trẻ con, sẽ ảnh hưởng đến phát triển tinh thần và thể chất. Băng Nụ rất thần tượng ba của mình, mong anh đừng nói bậy trước mặt con bé.”

Bộ dáng dịu dàng nói nhỏ vừa rồi của cô với Băng Nụ đập vào mắt anh, còn bây giờ lại thay đổi một trăm tám mươi độ, khiến anh bất đắc dĩ mà lắc đầu cười. Khi Lệ Minh Vũ nhìn cô lần nữa, ánh mắt anh hoàn toàn thay đổi.

“Ai không hiểu rõ sẽ cho rằng mọi người là người một nhà. Nhưng ai hiểu rõ...” Anh nói, bàn tay duỗi ra rồi chợt nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên bàn, cô kinh hãi muốn giãy khỏi lại bị anh nắm càng chặt hơn, ánh mắt tối tăm của anh lia nhanh qua ngón tay trắng mịn của cô, cong môi, “thì sẽ biết bác sĩ khoa não kia chẳng qua chỉ là người tình của em mà thôi.”

“Buông ra.” Tô Nhiễm gắng sức rút khỏi tay anh, bực bội trừng mắt.

Lệ Minh Vũ cũng không miễn cưỡng, dựa vào ghế lần nữa, bình thản nói, “Nhưng cũng không tồi, em vẫn chưa lấy anh ta.”

Tô Nhiễm lúc này mới hiểu vừa rồi vì sao anh lại nắm tay cô. Anh là đang xem ngón áp út của cô, Tô Nhiễm vô thức để tay mình xuống dưới bàn, ánh mắt cô lơ đãng nhìn thấy ngón áp út của anh. Lòng cô chợt đau nhói. Trên ngón áp út của anh có mang nhẫn.

Thì ra anh thật sự đã cưới Hòa Vy.

Nỗi đau từ tim chợt lan tràn trong cô, khiến cô hít thở dồn dập hơn.

Dường như nhìn thấy ánh mắt cô biến hóa, anh cúi đầu nhìn, cười cười, “Sao vậy, nhẫn này có phải rất quen mắt không?”

Tô Nhiễm thoát đầu sưng sốt, nhưng nhanh chóng nhận ra chiếc nhẫn mà anh đang đeo. Không ngờ lại là nhẫn kết hôn của họ. Ngay tức khắc, một nỗi giận không tên bốc lên, cô phẫn nộ nói, “Anh xem Hòa Vy là cái gì? Anh đừng càng lúc càng quá đáng.”

Anh và Hòa Vy không phải yêu nhau sao? Làm sao có thể dùng nhẫn kết hôn trước đây để ứng phó với cuộc hôn nhân hiện tại? Như vậy rốt cuộc là sao? Anh muốn mượn dịp vừa nhục nhã cô mà cũng nhục nhã Hòa Vy? Quá đáng lắm.

Lời nói của cô khiến Lệ Minh Vũ nao nao, ánh mắt anh tối sầm, nhanh chóng hiểu ý của cô, môi anh mím chặt, trầm tĩnh đối diện với cô, anh dường như không định giải thích bất cứ điều gì, chỉ thản nhiên trả lời, “Hòa Vy, ở trong mắt tôi chỉ là một đứa trẻ muốn kẹo mà không đòi được để ăn. Chỉ có điều cô ta cũng tạm, ít ra có thể để em thấy rõ bộ mặt chân thật nhất của cô ta. Nhưng hơi khác một chút, con người thường dùng kiểu hiền lành nhất để che lấp những chuyện đã xảy ra, tốt biến thành xấu, xấu trái lại biến thành tốt.”

“Chính như anh?” Tô Nhiễm cười nhạt.

Lệ Minh Vũ không giận, anh chỉ cười, “Chính như bác sĩ khoa não kia của em.” Nói xong, anh hơi đổi tư thế ngồi, “Về phần tôi, có lẽ như em nghĩ, tôi trước giờ chưa từng nói bản thân mình là người tốt gì cả.”

Tô Nhiễm nhìn anh trân trân cả buổi, hồi lâu sau nói: “Anh có tư cách gì mà điều tra quá khứ của người khác?”

“Chuyện tình cảm quá khứ không phải cứ là quá khứ thì quên đi. Nó là hồi ức đã qua trong cuộc đời của em, là sự việc từng trải không cách nào loại bỏ.” Lệ Minh Vũ nhìn cô, “Thực tế, tôi chẳng qua chỉ nói ra chuyện cũ của bác sĩ Mộ thôi.”

“Bác sĩ Mộ là người thế nào tôi rõ hơn anh.” Tô Nhiễm không vui nói.

Độ cong trên môi Lệ Minh Vũ thoáng trữu xuống, sáng ngời trong mắt anh cũng trở nên tối sầm, ánh mắt anh nhìn cô đầy mùi nguy hiểm, “Em rất lo lắng cho anh ta?”

Ánh mắt anh khiến cô bất an.

“Phải, tôi rất lo lắng ỏi một người quan tâm đến tôi.” Cô nhấn mạnh.

Anh gật đầu, tỏ ý đã hiểu mà cười, “Cũng đúng, đối phương quan tâm em như vậy. Chỉ ít em cũng phải đền đáp một chút mới được. Biết đâu có một ngày bởi vì em mà họ bị liên lụy, em sẽ làm thế nào?”

Một cảm giác lạnh người theo sóng lưng cô dâng trào, như một con sâu dọa cô không rét mà run, “Anh có ý gì?”

“Không có gì, chỉ là con người tôi không thích người khác không một lý do mà lỡ hẹn với mình. Tôi chỉ nhắc nhở chút thôi.” Thần sắc anh nhìn qua rất dịu dàng.

Tô Nhiễm không nhịn được nữa liền đứng dậy, “Nếu anh thích chơi loại trò chơi buồn chán này, vô cùng xin lỗi anh tôi không có thời gian để chơi cùng. Nếu anh Lệ thật sự rảnh rỗi, vậy nhờ anh mang mấy lời này nói với Hòa Vy. Dù sao đi nữa, chị ấy cũng rất yêu anh.” Nói xong, cô xoay người muốn đi.

“Vẫn không bỏ xuống được Hòa Vy, chi bằng em cứ dứt khoát về nước mà thăm cô ta. Nói không chừng, chị em em gặp lại sẽ có rất nhiều chuyện để nói.” Phía sau, giọng nói Lệ Minh Vũ trầm thấp thông thả vang lên tựa như một dây roi da sắc bén.

Tô Nhiễm nắm tay thành nắm, “Nhàm chán.” Cô không quay đầu lại, đi một mạch ra khỏi cửa.

Lệ Minh Vũ không đuổi theo, chỉ thản nhiên cười.

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

“Tiểu Nhiễm, chuyện gì xảy ra vậy em?” Trong phòng nghỉ của bác sĩ trưởng khoa, Mộ Thừa đưa một cốc nước nóng cho Tô Nhiễm, nhẹ giọng hỏi.

Khi anh vừa mở xong, trợ lý liền báo anh biết Tô Nhiễm gọi điện tới, hơn nữa nghe giọng cô rất gấp gáp.

Tô Nhiễm nhận lấy cốc nước nóng, nhưng tay cô lại cảm thấy hơi lạnh, cô mệt mỏi, lắc đầu, “Không có gì đâu anh.”

“Thật không?”

Cô gật đầu, cười nhẹ.

Mộ Thừa đau lòng nhìn cô, anh ngồi xuống, không nén nổi tình cảm mà ôm lấy bờ vai cô, nói dịu dàng: “Tiểu Nhiễm, em phải nhớ kỹ, bất kể chuyện gì xảy ra, em đều phải nói với anh. Trên đời này, không phải chuyện gì em cũng có thể tự mình đối phó, em hiểu không?”

Tô Nhiễm chỉ cảm thấy lòng mình nặng nề, lại nghĩ tới lời Lệ Minh Vũ đã nói, tâm trạng cô càng thêm tụt dốc.

Mộ Thừa biết cô có việc giấu trong lòng, nhưng không thúc giục, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Rất lâu sau, cô ngẩng đầu, “Mộ Thừa, nếu như em nói, muốn anh dẫn em đi, anh sẽ làm như vậy sao?”

“Sẽ.” Anh không hề nghĩ ngợi, trả lời dứt khoát, vẻ mặt anh nghiêm túc, “Chỉ cần em nói, anh sẽ làm.”

“Nhưng còn sự nghiệp của anh? Nhà của anh ở đây...”

“Anh không quan tâm?” Anh cười nhẹ nhàng như làn gió mát, mơn trớn gương mặt cô, “Em biết rõ anh quan tâm gì nhất mà.”

Tô Nhiễm uất ức, khẽ tựa vào ngực anh, ánh mắt cũng sâu xa trống trải, “Cám ơn anh, Mộ Thừa. Cả đời này có thể kết bạn với anh thật tốt.” Mộ Thừa dịu dàng, Mộ Thừa quan tâm cô, sao lại là kiểu người theo như lời Lệ Minh Vũ nói chứ?

Mộ Thừa vô thức ôm cô chặt hơn, nói nhỏ: “Tiểu Nhiễm, anh đối với em...”

Nói chưa hết câu, điện thoại trong giỏ đã vang lên, Tô Nhiễm vội cầm lên nghe máy.

“Cô Tô phải không ạ? À, vừa rồi có một anh yêu cầu lấy chìa khóa dự phòng cô để ở phòng bảo vệ. Tôi thấy có gì đó không ổn nên gọi điện báo cô một tiếng.” Là bảo vệ khu cô ở. Tô Nhiễm thường hay quên mang chìa khóa nên có lúc cô sẽ tin tưởng giao chìa khóa cho nhân viên nhưng nhiều lúc bởi vì trễ lịch trình định sẵn, cô cũng gửi thêm một chiếc ở phòng bảo vệ. Dù không mang theo chìa khóa xuống lầu, cô vẫn có sẵn chìa khóa dự phòng.

Vì vậy nghe lời này, Tô Nhiễm chợt ngẩn người, “Anh?” Cô nhanh chóng định thần, cười nói, “À, chắc em trai tôi? Không sao đâu.” Có lẽ là Tiêu Diệp Lỗi. Anh nói không chừng sẽ về nhà sớm, có thể anh muốn thay quần áo hay gì đó. Cô nghĩ tới anh không có chìa khóa nhà nên liền đồng ý.

Ai dè bảo vệ lại nói, “Không phải em trai cô đâu ạ. Anh ấy nói anh ấy họ Lê, là chồng của cô...nhìn anh ấy liền biết ngay là người rất tốt.”

“Cái gì?” Tô Nhiễm kinh hãi.

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

Tô Nhiễm như tên lửa phóng nhanh về nhà, tay cô run rẩy mở cửa phòng. Quả nhiên, cô nhìn thấy Lê Minh Vũ ngồi trong phòng khách, đùi phải thon dài gác lên chân trái, thấy cô về, anh bỏ tạp chí xuống, cong môi cười.

Cô sắp điên rồi!

Một ngày hai lần bất thành linh xuất hiện trước mặt cô như vậy, trái tim cô sắp chịu không nổi nữa rồi.

“Ai cho anh vào? Đi ra ngoài!” Cô chỉ ra ngoài cửa, đè nén xúc động muốn mắng chửi người khác, bình tĩnh lên tiếng.

Lê Minh Vũ đứng dậy, bước từng bước về phía cô.

Cô tưởng rằng anh sẽ đi, không ngờ anh lại vươn cánh tay dài của mình vòng tròn qua người cô. Một tiếng vang lên cửa phòng liền đóng lại, nhưng anh chẳng hề có ý buông cô ra, anh giữ cánh tay còn lại chống lên tường sau lưng cô, nhốt thẳng cô vào phạm vi thuộc về anh.

Hết cách trốn tránh.

Mùi hương hổ phách dịu dịu lấp đầy hơi thở của cô.

Tô Nhiễm trợn to hai mắt.

Anh chỉ cười, “Khẩn trương như vậy làm gì? Anh lại chẳng thể ăn em.”

“Tôi có thể báo cảnh sát.” Cô ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh.

“Được thôi. Anh cũng muốn nghe em nói gì với cảnh sát?” Giọng Lê Minh Vũ trầm thấp mềm mọng vô cùng, ánh mắt anh thoáng ảm áp, “Anh cầm chìa khóa quang minh chính đại mà vào, không có ý đồ trộm cướp, cũng không vào phòng với động cơ cưỡng bức. Em đoán cảnh sát tới, họ sẽ giải quyết thế nào đây?”

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Cả người Tô Nhiễm đều bị dồn sát vào tường, không thể tiến lên trước cũng chẳng thể lui về sau. Cuối cùng, cô buộc lòng phải thỏa hiệp, bất đắc dĩ hỏi, “Lê Minh Vũ, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Cuối cùng cũng nhớ tên của anh rồi? Anh còn tưởng rằng trong lòng em chỉ còn một mình người làm giải phẫu kia thôi chứ.” Lê Minh Vũ cười, cúi thấp mặt chăm chú nhìn cô, giọng anh nghe cực kỳ thân thiết.

Tô Nhiễm nhìn anh, “Đây là nhà của tôi. Ôn chuyện cũ, tôi và anh đã hết đề tài để ôn. Nếu thảo luận việc công, mời anh đến cửa hàng Guerlain.”

Không ngờ anh thả cô ra, ngồi trên sofa lần nữa, trầm thấp nói, “Anh đến chỉ để ôn chuyện cũ.” Anh dựa người ra sau, “Rót cho khách chén trà là đạo lý tiếp khách cơ bản nhất.”

Cô đi lại, bình tĩnh nhìn anh, “Vừa rồi tôi có nói, tôi và anh đã hết chuyện cũ để nói.”

“Em lầm rồi, anh tới đây không phải nói chuyện cũ về em.” Lệ Minh Vũ bình thản nhếch miệng, ánh mắt sắc bén lướt chuẩn xác đến phòng dành cho khách, “Nghe nói, em trai em tới ở đây.”

Tô Nhiễm chỉ thấy nực cười, xem ra không có chuyện gì về cô giấu được con mắt của anh.

“Phải, chuyện này liên quan gì tới anh?”

“Không có gì, chỉ quan tâm đến chuyện học hành của em trai em thôi. Không biết đêm nay cậu ấy có về được hay không.” Anh cười, hơi hợt buông lời.

Lòng cô bất giác hoảng sợ, anh có ý gì?

Điện thoại đúng lúc đó đổ chuông, Tô Nhiễm nhìn điện thoại rồi nhìn người đàn ông ngồi trên sofa, sao nụ cười của anh giống như biết trước điện thoại cô chắc chắn sẽ reng vậy?

Cô nén sợ hãi nhấn nút nghe máy, đúng là giọng nói của Tiêu Diệp Lỗi...

“Tô Nhiễm, học phần của tôi nảy sinh vấn đề. Bây giờ đang ở sân bay, tôi phải về kiểm tra ngay. Chị nhớ chú ý sức khỏe của mình.”

“Hả? Sao có thể như vậy? Diệp Lỗi...”

“Khoan nói đã, tôi phải qua cổng an ninh rồi. Về tới, tôi sẽ gọi cho chị.” Nói xong, bên kia vội vội vàng vàng cúp máy.

Vô lại!

“Rốt cuộc anh làm gì với Diệp Lỗi?” Tô Nhiễm buông máy, nhắm thẳng vào anh hét to. Cô tức giận tới nổi đỉnh đầu bốc khói, anh là ma quỷ phải không? Chính là ma quỷ ông trời phái xuống giày vò cô? Cô chỉ muốn trải qua những ngày bình lặng yên ổn, vì sao anh phải xuất hiện? Vì sao anh vừa xuất hiện thì nhiều chuyện lại thành như vậy?

Chuyện này tám mươi phần trăm là liên quan tới anh. Anh vô duyên vô cớ xông vào nhà cô, lại vô duyên vô cớ nhắc tới Tiêu Diệp Lỗi, làm sao mà trùng hợp như vậy?

Lệ Minh vũ nghe vậy liền giả vờ vô tội, hai tay bày ra, khó tin nhìn cô, “Anh làm cái gì?”

Vẫn còn giả bộ?

“Diệp Lỗi nói học phần của cậu ấy xảy ra vấn đề. Một người học ở nước ngoài như cậu ấy làm sao học phần có khả năng nảy sinh chuyện chứ? Có phải anh đã biết trước không? Hay là, chuyện này có liên quan tới anh?” Tô Nhiễm phát bực, giận không thể ném thẳng anh từ cửa sổ xuống.

“Hóa ra là vậy à.” Anh tỏ vẻ như mình vừa chợt hiểu ra, rồi tự mình rót nước vào chiếc cốc bên cạnh, hết sức “tốt bụng” nhìn cô nói, “Vào thời điểm mấu chốt này mà xảy ra chuyện rõ là khiến người ta xót xa. Những chuyện đại loại như học phần mà nói, lớn không lớn, nhỏ không nhỏ. Nói không chừng còn ảnh hưởng đến cả việc tốt nghiệp suông sẻ của cậu ấy, cũng nói không chừng khi cậu ấy về tới kiểm tra lại chỉ là một hiểu lầm.”

Nói đến đó, anh từ tốn uống nước, rồi bổ sung thêm, “Cuộc đời mà, mọi chuyện xảy ra thực sự rất khó đoán trước, biến cố quá nhiều sẽ khiến con người bất an.”

60. Q.3 - Chương 18: Chiến Thắng Trong Yên Lặng

Lời nói thờ ơ nhưng ai có lỗ tai cũng có thể nghe ra ý tứ uy hiếp trong đó. Tô Nhiễm biết chắc chuyện này không thể không liên quan đến anh, cô cứng đờ đứng yên tại chỗ, chăm chú nhìn người đàn ông vẫn đang thông dong trầm tĩnh như cũ ngồi trên sofa, bàn tay nhỏ nhắn bắt giác nắm chặt, rồi nhanh chóng buông lỏng ra.

“Diệp Lỗi không có đắc tội với anh.” Rất lâu, cô mới thở đều lại được.

Lệ Minh Vũ ngẩng đầu nhìn cô, thần sắc anh đầy dịu dàng, nhìn anh có vẻ ôn hòa trầm lặng vô cùng, “Dĩ nhiên rồi, bốn năm trước anh và em trai em rất hòa hợp với nhau, cậu ấy đương nhiên không đắc tội với anh.” Thấy ánh mắt cô trở nên không vui, anh cố ý cười, “Em sao vậy? Không phải em thật sự nghĩ chuyện học phần này liên quan đến anh đấy chứ? Là cậu ấy học không giỏi, sao lại liên quan đến người khác được em?”

Tô Nhiễm nổi cáu.

“Hơn nữa, qua lại với trường học là một việc làm rất tốn thời gian và công sức. Em cần phải hiểu hiệu trưởng của Diệp Lỗi là nhân vật khó tính nhất trong thành viên hội đồng quản trị của trường. Anh cũng không có bản lĩnh lớn để khiến học phần của sinh viên ưu tú xảy ra vấn đề.” Anh phì cười nói.

Tô Nhiễm ngứa răng. Ngay cả Diệp Lỗi học trường gì, người trong thành viên hội đồng quản trị của trường, anh đều biết hết, vậy mà vẫn ở đây giả bộ hiền lành sao?

“Được. Anh nói chuyện này không liên quan tới anh, còn Băng Nụ thì sao? Con bé chỉ là đứa trẻ!” Cô biết anh nhất định có âm mưu.

“Băng Nụ? Cô bé đó rất đáng yêu, nên anh mới đi thăm con bé. Anh vốn chỉ muốn trả đồ cho con bé nhưng không ngờ em đến nhanh quá. Không sao đâu, lần sau anh trả cho con bé cũng được mà.” Lệ Minh Vũ thản nhiên cười.

Cô ngờ vực, “Đồ gì?”

Lệ Minh Vũ không nói lời nào, lấy từ trong túi áo vest ra một thứ, đặt trên bàn trà, rồi nhìn cô đầy chờ mong.

Tô Nhiễm tiến lên, cầm qua nhìn, đôi mắt cô chợt trợn to!

Lại là bức tranh mà Băng Nụ vẽ. Cô nhớ rất rõ, bức tranh này bị gió thổi đi, cô tìm cả buổi vẫn không thấy. Khi Băng Nụ biết đã mất bức tranh, cô bé buồn bã vô cùng.

Nhưng.....

“Tại sao lại ở đây?” Cô phản xạ có điều kiện nhìn anh hỏi.

Lệ Minh Vũ không trả lời nguồn gốc của bức tranh này, đôi mắt đen thẳm lóe sáng, như một vòng xoáy kỳ lạ khiến người khác không cách nào đoán ra.

“Từ nhỏ thầy cô đã dạy chúng ta, nhặt được của rơi, phải trả lại cho người bị mất. Vậy em nói thử xem, bức tranh này anh phải giải quyết như thế nào đây? Chờ có cơ hội trả cho Băng Nụ?” Anh khiêm tốn hỏi ý kiến Tô Nhiễm, dáng vẻ ưu buồn nhưng tàn ác, “Hay là anh đưa thẳng cho người làm giải phẫu kia?”

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Tô Nhiễm không nhịn được nữa, cắn tức hỏi anh. Mọi khẩn trương, lo lắng và sợ hãi trong lòng cô đã sớm thành oán hận, bùng phát hết lên người anh.

So với kích động của cô, Lệ Minh Vũ vẫn trầm tĩnh như thường. Anh dường như lười trả lời câu hỏi của cô, uống một hộp nước rồi đặt xuống, tác phong của anh thư thái như đã nắm hết mọi tự tin trong tay mình từ lâu.

Trong không khí, luồng động hai luồng khí chênh lệch, như lửa chạm nước, rồi lại như khí nóng đập vào khí lạnh. Cô dùng chiêu Giáng Long thập bát chưởng, còn anh chỉ tĩnh bơ đờ bằng một chiêu Thái cực, đánh cho lửa giận của cô bức ngược vào trong, lấy nhu chế cương.

Tô Nhiễm nhanh chóng bình tĩnh, âm ỉ dù sao cũng không giải quyết được vấn đề. Cô càng sốt ruột, càng chứng minh mình có nhược điểm để anh nắm bắt. Cô thở sâu một hơi, đợi tâm tình bình ổn trở lại, cô bình thản nói, “Nhờ anh sau này đừng quấy rối Diệp Lỗi hay những người khác bên cạnh tôi.”

Thái độ của cô làm Lệ Minh Vũ hài lòng, môi anh thoáng cong lên, anh đứng dậy, vốc người cao lớn hầu như che khuất ánh sáng đằng sau anh. Đôi mắt Tô Nhiễm hơi thơ thẩn, vô thức lui về sau một bước.

“Dẫn tôi đến nơi em điều chế hương tham quan.” Anh bắt ngờ nói.

Tô Nhiễm sưng sốt, liền cau mày, “Anh có ý gì?”

“Tôi là nhà đầu tư ‘Midi’, đương nhiên muốn hiểu rõ quá trình điều chế nước hoa này rồi.” Giọng nói Lê Minh Vũ vẫn rất nhẹ nhàng, giống như đang đòi hỏi yêu cầu đơn giản như chuyện cơm nước thường ngày. “Nước hoa này cần cải tiến. Đừng quên, chúng ta chỉ mới ký thỏa thuận, còn hợp đồng chính thức vẫn chưa ký.”

Tô Nhiễm nhìn anh chăm chăm. Nếu chỉ là chuyện riêng của một mình, chắc chắn cô sẽ không nói tiếng nào mà đuổi anh ra khỏi cửa. Nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng khốn khổ của Guerlain, cô đành phải thôi, cố nén bực dọc xuống rồi cầm lấy giỏ xách.

Thang máy từ tầng ba mươi từ từ đi xuống, ở nơi này có khá nhiều hộ gia đình nên trên đường đi xuống, thang máy thường hay dừng đi dừng lại, lãng phí khá thời gian.

Trong thang máy, Tô Nhiễm đứng ở một bên cách xa Lê Minh Vũ, lưng cô dán chặt vào vách thang máy. Suốt quá trình, xung quanh đều im lặng như tờ, bầu không khí có phần gượng gạo. Hôm nay cũng không biết tại sao mà người trong thang máy khá đông. Khi thang máy xuống đến tầng hai mươi, cửa thang máy vừa mở ra, thêm một tốp người nữa bước vào. Những người này đi cùng nhau nên ai cũng cố gắng chen chúc chung vào thang máy.

Thang máy như một hộp diêm bị nhồi nết, khó khăn mà đóng cửa lại.

Tuy rằng đã hết khả năng để chứa thêm người nhưng hầu như tầng nào cũng có người bấm chờ thang máy. Toàn bộ quá trình Tô Nhiễm tựa như đang bị lãng trì. Thang máy nhiều người đến nỗi cô gần như không thể hít thở. Tuy nước Pháp là thiên đường của nước hoa, cũng tuy người Pháp sinh ra đã lãng mạn nhưng mùi trên cơ thể họ rất nặng. Vì lẽ đó, họ thường xịt nước hoa để che lấp đi mùi cơ thể, hai mùi này hòa trộn cùng nhau khiến Tô Nhiễm sắp phát điên, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Ai kêu mũi cô thính quá làm gì?

Cô lại không thể gờ tay bịt mũi, như vậy rất thiếu lịch sự.

Loại cảm giác người này áp sát người kia thật khó chịu. Khoảng cách là một cái gì đó rất tế nhị, xa quá sẽ thấy cô đơn, còn gần quá sẽ khiến người ta bất an.

Đang nghĩ ngợi, đoàn người thoáng thay đổi, chớp mắt cô liền bị dồn đến sát góc.

Lê Minh Vũ không biết đã đến cạnh cô từ lúc nào. Anh đứng đối mặt với cô, hai tay chống lên vách thang máy, xây lên một không gian nhỏ nhỏ dành cho cô, cách ly những người đàn ông và đàn bà đang đứng sát vào cô.

Nhưng cơ thể hai người không thể tránh khỏi mà áp sát vào nhau.

Anh đứng gần cô, gần đến nỗi cô chỉ còn ngửi được mùi hổ phách dịu nhẹ thuộc về anh.

Cho tới tận bây giờ, cô thích vô cùng mùi hương này trên người anh. Cho tới tận bây giờ, dù hai người đã chia tay, cô vẫn rất tỉnh táo để thừa nhận, hơi thở này đối với phụ nữ là một loại cám dỗ đến chết người.

Bởi vì, nó chỉ là hơi thở, không phải là mùi hương.

Tuy Tô Nhiễm rất giỏi điều chế nước hoa nam nhưng cô không thích đàn ông xức nước hoa. Nước hoa dù sao cũng chỉ là nước hoa, so với mùi hương tự nhiên nó khác rất nhiều. Loại mùi này là từ bên trong tỏa ra ngoài, cho nên nó dịu nhẹ, sạch sẽ, thanh khiết, là một loại mùi có thể mang đến cảm giác an toàn cho người khác. Nước hoa dù có đạt trình độ cao tới đâu cũng không thể đạt được cảm giác trấn an dành cho người khác mà loại mùi này mang lại.

Bầu không khí thang máy thoáng khác thường, rất nhiều người cũng thấy hành động này của Lê Minh Vũ, trong đó có hai cô nàng người Pháp bạo dạn nhìn Lê Minh Vũ mê mẩn. Rõ ràng, ngoại hình cao lớn cường tráng và xuất sắc của anh đã thu hút hoa thơm và ong bướm.

Lòng Tô Nhiễm bỗng thấy chua xót và buồn khổ. Nhiều năm trôi qua, cô thật sự vẫn quên không được mùi hương trên người anh.

Cô không ngẩng đầu, hai mắt dán vào cravat của anh. Áo vest anh không cài nút, lộ ra áo sơ mi bên trong với đường nét cơ bắp săn chắc. Nhìn nhìn, trái tim cô bắt đầu đập loạn nhịp, nhưng rồi lại chạm đến nỗi đau.

Cô nghĩ tới cái đêm của bốn năm trước, cơ bắp đàn ông săn chắc của anh miêu tả da thịt mềm mại của cô, nhưng cũng chính đêm hôm đó, anh đã hoàn toàn hủy đi cô.

Có lẽ hạnh phúc sẽ không bao giờ quan tâm đến cô nữa.

“Cám ơn.” Cô chỉ cảm ơn anh vì hành động này, ngữ khí của cô thản nhiên mà xa cách.

Tiếng đàn ông cười nhẹ truyền xuống từ đỉnh đầu, hơi thở nhẹ phả vào cô, anh cúi đầu, thì thào bên tai cô, “Nói cảm ơn với cravat?” Giọng anh trầm ấm như rượu đầy chế giễu.

Mùi hổ phách trong hơi thở cô càng tăng thêm, Tô Nhiễm không ngờ anh sẽ đột nhiên lên tiếng, lại càng không ngờ anh sẽ làm động tác đầy mờ ám này. Cô ngẩng phắt đầu lên, ai dè không cẩn thận, lần này gò má cô dán lên môi anh, mùi hổ phách và hơi thở từ môi anh hòa quyện với hô hấp của cô, ùa thẳng vào mũi đến tận nơi sâu thẳm trong lòng cô, xúc cảm nóng như lửa chạm vào gò má khiến toàn thân cô bốc cháy.

Cô tránh không kịp, phút chốc cô rất muốn thoát khỏi phạm vi của anh, môi anh được dịp chuyển qua vành tai cô, hơi thở đàn ông từ vành tai cô dần hạ xuống, rồi đáp lên cổ cô.

“Anh...”

“Xuyết...” Lê Minh Vũ áp sát cô, giọng anh dịu nhẹ như rượu, “Để người khác hiểu lầm sẽ không tốt.”

Tô Nhiễm nắm chặt tay, chỉ có thể nhắm hai mắt, để mặc môi anh di chuyển, thần trí cô bắt đầu ngẩn ngơ.

Thang máy cuối cùng cũng tới tầng một. Đoàn người tản đi, Lê Minh Vũ lại không thả cô ra ngay, tay anh nâng cằm cô lên, ngón cái thô ráp lướt nhẹ qua cánh môi cô, anh cười rồi buông ra.

Cô giấy khỏi vòng ôm của anh, như đang trốn chạy ôn thần.

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

Ngoài khu ở, tài xế đem xe đến.

Lê Minh Vũ đi phía trước, Tô Nhiễm đi phía sau.

Khi đi ngang bảo vệ, cô gọi anh, “Chờ một chút.”

Anh quay đầu lại, nhìn Tô Nhiễm được bao bọc dưới ánh mặt trời vàng rực, mái tóc có vẻ tùy hứng tỏa sáng rực rỡ, cô không trang điểm nhưng vẫn xinh đẹp vô cùng.

Tô Nhiễm không biết anh đang chăm chú nhìn cái gì, đi lên trước chìa tay với anh, “Có thể giao chìa khóa ra chưa?”

Bảo vệ vừa gọi điện cho Tô Nhiễm bước ra, đúng lúc nghe thấy, cười cười, “Tôi thấy bảo vệ không cần phải giữ chìa khóa dùm cô nữa đâu nhỉ? Cô Tô, chồng cô cũng từ nước ngoài về rồi, chìa khóa cứ để anh ấy giữ cho tốt đi ạ.”

Tô Nhiễm giận trừng to mắt nhìn Lê Minh Vũ, chồng ư? Đã không phải từ bốn năm trước rồi.

“À, anh Lê, không phải tôi có ý gì đâu. Anh để bà xã xinh đẹp của mình ở nhà một mình, rồi đi xa nhiều năm, vậy là không được đâu. Lê nào anh không sợ mất bà xã sao? Đàn ông ở ngoài kiếm tiền tất nhiên là quan trọng, nhưng cũng phải suy nghĩ đến người nhà của mình.” Bảo vệ tưởng rằng hai vợ chồng đang hục hặc với nhau, vội bước lên trước khuyên ngăn.

Anh ta luôn nghĩ Tô Nhiễm độc thân, không ngờ hôm nay lại có một người đàn ông đến đây, tự xưng là chồng của Tô Nhiễm, mới từ nước ngoài trở về, nhìn ngoại hình anh cao lớn lịch sự, vừa nhìn là biết không phải nói dối, cho nên anh ta mới nhiệt tình làm công tác tư tưởng cho hai người.

Tô Nhiễm vừa nghe, tóc tai liền dựng đứng, khốn khổ nuốt nước bọt. Người đàn ông này nhất định là nói gì đó với bảo vệ.

Ngược lại, Lê Minh Vũ vẫn trầm tĩnh, cười nói: “Chính vì sợ đánh mất bà xã nên tôi mới lập tức trở về.”

Cô nhìn anh trân trân, cười khinh bỉ trong lòng, giả bộ thật là giống nha.

Bảo vệ thấy sắc mặt Tô Nhiễm không tốt, càng khẳng định suy đoán của mình đúng, anh ta dẫn Lê Minh Vũ sang một bên, nói nhỏ: “Anh đã là người kết hôn thì phải đối xử với bà xã tốt vào.” Lại đánh giá quần áo của Lê Minh Vũ từ trên xuống dưới, khẽ cất giọng: “Nhìn anh rất có tiền, nhưng dù sao cũng đừng vì tiền mà bỏ bê bà xã. Tôi thấy anh là người tốt nên mới nhắc anh một câu. Mấy năm qua luôn có một người đàn ông ở cạnh cô Tô đó, bình thường tôi còn thấy anh ta đưa cô Tô về nữa. Anh phải chú ý.”

Lê Minh Vũ mỉm cười gật đầu, ánh mắt dần nổi lên lo lắng.

Tô Nhiễm thấy hai người đứng cách đó không xa thăm thì với nhau. Tính nhẫn nại của cô cũng đã tiêu hao hết, cô im lặng đi lại, cũng không còn hơi sức mà suy nghĩ hợp hay không hợp, cô thò tay vào túi áo vest của Lê Minh Vũ lục lọi.

Anh thần thờ đứng yên tại chỗ, để mặc cô lục lọi.

Sau khi tìm được chìa khóa dự phòng, Tô Nhiễm nặng nề đặt chìa khóa vào tay bảo vệ, gần từng chữ: “Anh nhớ kỹ, lần sau bất kể người nào muốn anh đưa chìa khóa đều phải hỏi tôi trước một tiếng. Đây là nhà tôi, nhớ mất đồ hay thiếu gì đó, anh chịu trách nhiệm được không?”

“Nhưng anh ấy là chồng...”

“Trên đời này có rất nhiều sói đội lốt cừu, coi chừng mình bị ăn mà không biết.” Giọng Tô Nhiễm chuyển lạnh cắt ngang lời anh ta, nói xong liền xoay người bỏ đi.

“Đây, đây là chuyện gì?” Bảo vệ thấy mình có ý tốt mà không được đền đáp.

Lê Minh Vũ dõi theo bóng lưng cô, môi anh thoáng cong lên.

Không ngờ cửa hàng lại không mở cửa buôn bán, Guerlain cũng không biết đã đi đâu, Tô Nhiễm hết cách, đành phải mở cửa cho Lê Minh Vũ vào.

Vốn tưởng có Guerlain ở đây, thì cô sẽ không phải vất vả nhưng không ngờ, bây giờ chỉ còn anh và cô.

Ánh mặt trời chiếu sáng xung quanh cầu thang như một khối vàng vụn.

Lên tới lầu, Tô Nhiễm chỉ vào trong phòng, “Bên trong chính là phòng điều chế hương, nhưng anh ở ngoài được rồi, đừng nên đi vào.” Nói xong, cô đẩy cửa ra.

Phòng điều chế hương là nơi chỉ dành cho nhà điều chế hương. Không cho phép nhiều mùi từ bên ngoài xâm nhập vào trong, thứ nhất sẽ làm ô nhiễm nguyên vật liệu, thứ hai sẽ làm xáo trộn mùi.

Lê Minh Vũ đứng ở cửa, nhìn chung quanh một vòng.

Tông màu trắng tạo nên tổng thể căn phòng, ánh nắng rọi vào như một thiên đường, gần đó có một phòng kính thật to, bên trong bày đủ dụng cụ điều chế hương, máy móc tinh chế, nhìn sơ càng giống một phòng thí nghiệm hóa học.

“Căn phòng này?” Anh nhú mày.

Tô Nhiễm điềm tĩnh trả lời: “Chúng tôi không phải doanh nghiệp chuyên điều chế nước hoa, tất cả nước hoa đều được làm ra bằng phương pháp thủ công nhất. Vì vậy, không có những thứ tương tự như dây chuyền sản xuất cỡ lớn. Nước hoa trong cửa hàng cũng chỉ điều chế được vài loại, ngay cả ‘Midi’ một tháng cũng chỉ điều chế được vài lọ. Cho nên tôi cực kỳ không hiểu ‘Midi’ rốt cuộc có cái gì hấp dẫn được anh.”

61. Q.3 - Chương 19: Đòn Chí Mạng

Thái độ của cô trước sau đều không chịu phối hợp.

Thậm chí phải nói là có chút đối địch.

Lệ Minh Vũ lười biếng nhếch miệng, “Cái hấp dẫn tôi không phải ‘Midi’, mà là người điều chế ‘Midi’.” Nói xong câu đó, anh liền đi vào phòng.

“Này, anh đừng vô.” Trái tim cô bỗng đập mạnh, không biết là vì hành động hay là vì lời nói của anh. Nhưng khi nói lời này ra khỏi miệng thì đã chậm, anh đã đi vào từ lâu, dường như mọi cảm đoán nói với anh đều vô dụng.

Cô nhìn anh cầm đồ vô khuẩn lên mặc rồi đi vào phòng kính. Tô Nhiễm cau mày nhưng đành phải đi theo, cô mặc xong đồ vô khuẩn liền tiến lại giành lấy dụng cụ mà anh vừa cầm, cẩn thận đặt lên giá, coi thường cất giọng: “Đồ đạc ở đây anh không được đụng lung tung.”

Lệ Minh Vũ cười nhạt, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô, “Vậy còn người ở đây thì sao?”

Tô Nhiễm bỗng sợ hãi, quay đầu lại chăm chú nhìn anh.

Anh không đi lên trước, chỉ dựa vào mép bàn thí nghiệm, đôi mắt thâm thúy như bóng đêm nhìn cô không chớp mắt. Ngữ điệu anh nghe thờ ơ như vậy, nhưng Tô Nhiễm cứ cảm thấy có nguy hiểm chất chứa trong đó. Giây phút này, ánh mắt của anh làm cô nhớ lại đêm anh uống rượu say của bốn năm trước, trong bóng tối, anh cũng không chớp mắt mà nhìn chằm chằm cô thế này, khiến cô ngạt thở.

“Hoàn cảnh ở đây anh Lệ đã thấy rồi. Có thể đi ra chưa?” Cô thu lại ánh mắt, ổn định cảm xúc rồi thản nhiên nói, cô bước lên mang chiết xuất hoa cỏ bị đổ vứt đi.

Cô không để ý đến lời nói của anh, tuy rằng anh nói khiến cô thấy không yên.

Như lời anh nói, cuộc đời có quá nhiều biến cố khiến con người bất an. Nhưng đối với cô bất an lớn nhất chính là gặp lại anh, cô có dự cảm, cuộc sống yên ổn của cô có thể đã đi tới tận cùng rồi.

“Không vội, tôi còn đang ngẫm nghĩ vài kiến thức liên quan đến điều chế hương.” Lệ Minh Vũ cười nhẹ, nói, “Dù sao tôi cũng là nhà đầu tư, cần phải khiêm tốn thỉnh giáo người chuyên môn mới không bị lỗ nhiều tiền.”

Tô Nhiễm nghe chói tai, lãnh đạm nhếch môi, “Anh Lệ cầm tiền của nhà họ Hòa tới đầu tư, dù cho lỗ vốn cũng là của nhà họ Hòa, liên quan gì tới anh Lệ.”

“Tiền là vô tội mà em, nào có phân biệt dòng họ?” Phía sau, người đàn ông khẽ cong môi. Không sao, mồm miệng cô lanh lợi, nhưng có điều cái anh am hiểu nhất chính là vùi dập.

Tô Nhiễm lười phản ứng với anh.

“Đây là cái gì?” Lệ Minh Vũ không tiếp tục đề tài này, tiến lên cầm lấy một lọ trên giá. Dung dịch trong lọ đẹp đẽ, rực rỡ vô cùng.

“Là chiết xuất hoa cam vùng Grasse.” Cô cẩn thận giũ lại từ tay anh, nhú mày nói: “Tôi đã nói với anh đừng đụng lung tung mà.”

Lệ Minh Vũ dường như bị tính būng bình nhỏ của cô chọc cho bật cười, anh khẽ cong môi, rồi lại cố tình cầm một lọ khác, ra vẻ khiêm nhường chờ xin chỉ dạy, “Vậy còn cái này?”

Tô Nhiễm đi tới nơi rồi. Cô lại cướp trở về, lạnh lùng trả lời, “Đây là cỏ vetiver Bourbon.”

“Tên nghe lạ quá.” Anh cố ý phớt lờ vẻ mặt bực dọc của cô, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Thường để điều chế hương cuối của nước hoa.”

Lệ Minh Vũ gật đầu, như là tiếp nhận chỉ bảo, xoay người lại thấy một hàng lọ đủ mọi màu sắc, “Đây là thành phẩm?” Anh mở ra ngửi thử, “Hơi quen.”

“Anh Lệ bình thường hay lưu luyến ‘bướm hoa’, đương nhiên phải quen thuộc nước hoa này rồi.” Lời nói lộ rõ châm chọc, “Đây là Madame Butterfly [1] nổi tiếng. Tuy nước hoa này được rất nhiều nhãn hiệu nước hoa phủ nhận, nhưng nhiều người trong tầng lớp thượng lưu vẫn yêu cầu điều chế nước hoa này.”

[1] Madame Butterfly: là kiệt tác opera của Puccini, cốt truyện kể về sự đùa bỡn của thuyền trưởng hải quân người Anh với geisha người Nhật Mitsuko.

Đây là khi cô rảnh thì điều chế, chưa bao giờ bán trong cửa hàng.

Lệ Minh Vũ biết cô cố tình châm chọc mình, không màng chấp nhất, nhếch miệng nói, “Nước hoa này không thích hợp đặt ở đây. Dù sao, tôi không phải tên thuyền trưởng hải quân Anh, mà em...” Anh dừng một chút, im lặng bước lên, “cũng không phải geisha người Nhật Mitsuko.”

Tô Nhiễm tự dưng bị anh trêu đùa nên lòng cô không vui. Cô quay đầu lại định trả đũa thì phát hiện không biết anh đã đứng sau cô từ lúc nào, vòm ngực rắn chắc khẽ áp sát vào lưng cô.

“Anh..”

“Vậy đây là cái gì?” Lệ Minh Vũ không cho cô cơ hội nói, cầm lấy một lọ trước mắt cô, còn tay kia lại hết sức tự nhiên mà khoác lên eo cô, chậm rãi ngửi thử, rồi chợt mỉm cười, “Xem ra không cần phải hỏi em rồi. Đây là ether.”

“Anh tránh ra.” Tô Nhiễm muốn giãy khỏi vòng ôm của anh.

“Em đoán, tôi có thể tìm thấy mùi hổ phách hay không?” Anh chẳng những không buông cô ra, mà bàn tay đang khoác eo cô lại tiện dịp siết chặt hơn, ôm trọn cô vào lòng. Anh cúi thấp đầu, môi anh khẽ cọ tới cọ lui lên vành tai cô.

Tô Nhiễm phát run, nhìn bàn tay anh lướt nhanh qua từng lọ để trên giá, rồi anh dừng lại ở lọ nằm cuối cùng, nói nhỏ vào tai cô, “Mùi hổ phách.”

Ba chữ như dao nhỏ rơi vào lòng cô, kể cả lời nói và hơi thở của anh cũng ngả ngào theo.

Cô hết sức kinh ngạc với bản lĩnh có thể nhanh chóng phân biệt mùi hương của anh.

“Em vẫn chưa quên được tôi, không phải sao?” Hơi thở từ môi anh hạ xuống bên tai cô, ngón tay thon dài lướt dọc theo cánh tay cô, rồi dừng lại trên eo cô. Độ nóng từ tay anh cách một lớp vải mỏng ửi lên da thịt cô, khiến cô chỉ muốn chạy trốn ngay tức khắc.

Giọng nói anh khiến người ta say mê, hơi thở của anh khiến người ta hoang mang. Nếu là bốn năm trước, cô sẽ không nén nổi tình cảm mà ôm chầm lấy anh, hạnh phúc vô cùng mà nói với anh rằng anh là người đàn ông cả đời này cô bằng lòng đánh đổi mọi thứ để yêu. Nhưng bây giờ, đau xót đã từng trải qua, cô làm sao còn khả năng tin tưởng vào cảm giác này lần nữa?

Thương tổn một khi đã xảy ra thì không còn cách nào để bù đắp.

Cũng như bạn tự tay giết chết một người, rồi nói xin lỗi với người đó, có ích không? Huống chi, anh căn bản không có ý xin lỗi cô.

“Anh Lệ, đi đâu cũng tưởng có người mê mệt mình thật là buồn cười. Vì vậy, có lẽ anh đừng chơi trò khiến người khác buồn cười nữa thì hơn.” Cô cứng đờ người, cổ sức không hô hấp hơi thở của anh.

Bốn năm trước, anh dùng hành động trực tiếp nhất để nói cô biết, người tự mình đa tình thì kết cục sẽ thảm đến nhường nào.

Lệ Minh Vũ chỉ cười, “Phải không em? Đừng quên, em còn nợ tôi một bữa ăn khuya.”

“Chủ cửa hàng này là Guerlain, chị ấy sẽ thay tôi mời anh.” Cô dốc sức phản bác anh.

Người đàn ông phía sau càng ôm cô chặt hơn, anh cười nhẹ vào gò má cô, “Em nói Guerlain à? Lúc này, chưa chắc cô ta có thời gian.”

Tô Nhiễm sững sốt, có ý gì?

“Em hợp tác với Guerlain lâu như vậy, chẳng lẽ không biết chuyện gia đình cô ta sao?” Anh cúi đầu nói, “Cô ta đang tranh chấp giành quyền nuôi con.”

Quyền nuôi con?

Tô Nhiễm giật nảy người, Guerlain có con ư?

Đang sợ hãi, cửa phòng điều chế hương thoáng có người mở ra. Guerlain vội vã bước từ ngoài vào, thở hổn hển nói: “Tô Nhiễm, mẫu thử của ‘Midi’ xảy ra vấn đề khi xét duyệt. Ý kiến của ngành liên quan... A, anh Lệ?” Nói chưa hết câu, cô liền sợ hãi kêu to.

Lời nói như bát nước đổ đi, muốn thu về rất khó.

Cảm giác của Guerlain chính là như vậy. Bất kể thế nào cô cũng không nghĩ tới mình gặp phải Lê Minh Vũ ở cửa hàng, hơn nữa cô còn nghe rành rọt câu nói kia của anh. Vì vậy, cô bất giác ngây người, nhanh chóng lâm vào buồn phiền.

Việc xét duyệt hàng mẫu xảy ra vấn đề cũng có nghĩa là việc bỏ vốn vào đầu tư rất bất lợi.

Tô Nhiễm cũng chờ người, nét mặt cô chợt biến sắc.

Trái ngược với hai người, Lê Minh Vũ bình tĩnh vô cùng. Anh khẽ cong môi, không chút kiêng dè với sự có mặt của Guerlain, anh cúi đầu nói nhỏ vào tai Tô Nhiễm: “Xem ra, tôi không cần làm gì, mọi người cũng tự gây họa rồi.”

Tô Nhiễm nhìn anh chằm chằm, bất an mờ mịt lượn quanh đầu cô.

Anh không nói thêm gì, chỉ cởi đồ vô khuẩn đang mặc trên người ra, quay người rời khỏi phòng điều chế hương.

“Anh Lệ...” Guerlain thấy vậy càng sợ hãi, sốt ruột nhìn lướt qua Tô Nhiễm rồi vội vàng đuổi theo. Tô Nhiễm ngẫm nghĩ một lúc, cũng cởi đồ vô khuẩn rồi đi ra ngoài.

Lê Minh Vũ bước xuống lầu, Guerlain một mực theo sau, Tô Nhiễm đứng trên lầu, nhìn thấy cảnh này lòng cô nguội lạnh, thầm thở dài rồi cũng đi theo xuống lầu.

Trước giờ, cô chưa từng cho rằng thứ mà mình điều chế ra có vấn đề, trong này nhất định là có chuyện gì đó.

“Anh Lệ.” Guerlain vội chắn trước mặt Lê Minh Vũ, vẻ mặt cô tuy lúng túng nhưng vẫn cười nói: “Anh yên tâm đi ạ. Hàng mẫu sẽ tiếp nhận xét duyệt lần nữa, chúng tôi tuyệt đối sẽ không gây tổn thất cho việc đầu tư của anh.”

“Yên tâm?” Lê Minh Vũ buồn cười, hỏi vặn lại, đôi mắt đen thẳm lướt qua Tô Nhiễm đang ở phía sau Guerlain, thản nhiên lên tiếng, “Trong đầu tư của tôi không đề cập tới nội dung liên quan đến việc chi trả chi phí cho xét duyệt nước hoa của mọi người.”

“Phải! Phải! Phải! Anh Lệ nói đúng. Tôi biết tin tức này rất bất lợi với quyết định đầu tư vào ‘Midi’ của anh, nhưng chất lượng nước hoa anh tuyệt đối yên tâm đi ạ. Thực ra, xét duyệt nước hoa lần này vấn đề không phải do nước hoa mà là quá trình đóng gói.” Guerlain vội giải thích, nói đến vấn đề cụ thể, cô chợt chần chờ.

Tô Nhiễm vừa nghe liền đi lại, nhẹ giọng hỏi: “Chị có ý gì?”

Guerlain bối rối nhìn thoáng qua Lê Minh Vũ, rồi nhìn Tô Nhiễm, trả lời một cách ngại ngùng, “Đều do chị không tốt. Sau khi đóng gói nước hoa, chị chưa kịp xem xét chỉ số bảo vệ môi trường, nên khi mang đi kiểm tra thì nhận thấy chỉ số bảo vệ môi trường không hợp lệ.” Nói đến đây, Guerlain khẩn trương giải thích với Lê Minh Vũ, “Anh Lệ, chuyện này thật sự không liên quan đến chất lượng nước hoa. Chúng tôi có thể xin xét duyệt lần nữa, tôi sẽ giải quyết chuyện này ngay.”

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Guerlain, Tô Nhiễm biết Guerlain rất nóng lòng nhận được vốn đầu tư này, ngực cô buồn phiền như bị người ta ném một cục đá bự vào, thấp thỏm lo âu dần lan rộng.

Cô chỉ sợ chuyện chật vật lần này thật sự liên quan đến Lê Minh Vũ.

Quả nhiên, Lê Minh Vũ không màng cảm kích sự cam đoan của Guerlain, ánh mắt anh thoáng trầm tư nhưng tĩnh lặng khiến người khác không thể nhìn thấu. “Cô Guerlain, tôi rất khó tin tưởng người gặp phải

vấn đề ngay giai đoạn sau khi điều chế hoàn tất làm thêm một điều gì nữa. Tôi xin lỗi, chuyện đầu tư tôi phải cân nhắc thêm.”

“Đừng! Đừng! Đừng! Anh Lê, anh đừng cân nhắc lại, chúng ta không phải đã ký hợp đồng sao? Hơn nữa, không phải anh cũng thấy hứng thú với ‘Midi’ sao?” Sắc mặt Guerlain tái nhợt, thấy anh muốn đi, cô hoảng sợ, vội bước lên ngăn anh lần nữa.

Lê Minh Vũ dừng bước, vẻ mặt lạnh lùng thoáng chút thay đổi, “Nói thật lòng, hứng thú của tôi với ‘Midi’ chỉ ở mức bình thường không đáng kể. Về phần tôi thấy hứng thú với cái gì nhất, cô có thể hỏi rõ nhà điều chế hương của cửa hàng cô.” Giọng nói anh trầm thấp hờn hậu, Tô Nhiễm nghe qua cảm thấy có ý ám chỉ.

Tô Nhiễm lạnh cả người, kinh hãi ngẩng đầu, ánh mắt cô vừa lúc chống lại đôi mắt tỏa sáng của Lê Minh Vũ. Đôi mắt anh như đầm nước sâu, biến hóa kỳ lạ làm mê hoặc lòng người, anh không chút nào che giấu mà mãi miết nhìn cô.

Bất an trong lòng cô đã được chứng minh là đúng, cô chỉ sợ anh sẽ nói mò hay ám chỉ gì đó trước mặt Guerlain.

Thế nhưng, Guerlain là người thông minh, chỉ e Guerlain đã hoài nghi từ lâu.

Guerlain đứng một bên cũng ngờ vực nhìn Lê Minh vũ, cô bắt gặp ánh mắt anh nhìn Tô Nhiễm, lòng cô dần hiểu rõ hơn. Hồi lâu sau, cô thanh giọng: “Anh Lê, người làm xảy ra vấn đề lần này là tôi, không phải do việc điều chế của Tô Nhiễm. Xin anh suy nghĩ lần nữa về chuyện đầu tư này được không ạ?”

Guerlain đang nỗ lực lần cuối.

Tô Nhiễm không đành lòng nhìn Guerlain như vậy, cô kéo Guerlain qua khẽ nói: “Guerlain, chị đừng như vậy.”

“Không, Tiểu Nhiễm, vấn đề lần này thật sự là do chị, là vài vấn đề trong sinh hoạt...của chị, nên chị mới sơ ý đến chuyện đóng gói.” Guerlain nghẹn ngào nói.

Tô Nhiễm nghe vậy liền sững sốt.

“Cô Guerlain, sở dĩ tôi đầu tư vào ‘Midi’ là vì mong muốn giành được lợi ích và hiệu quả lớn nhất trên thị trường. Nhưng vì vấn đề của cá nhân cô mà làm ảnh hưởng đến quá trình xét duyệt hàng mẫu. Cô cho rằng sẽ còn nhà đầu tư nào tiếp tục hùn vốn hợp tác với người sơ ý như vậy không?” Lê Minh Vũ chất vấn, giọng nói anh lạnh đến mức cả Tô Nhiễm cũng không nhận được mà run người.

Guerlain sắp bật khóc nhưng vẫn nén lại, tiến lên nói: “Anh Lê, tôi cam đoan sẽ không có lần sau nữa. Tôi...”

“Cô Tô, có vẻ như hết thấy bạn bè xung quanh cô đều xảy ra chuyện. Thực sự rất kỳ quái.” Lê Minh Vũ không nhẫn nại nghe hết cam đoan và giải thích của Guerlain, ánh mắt anh rơi vào gương mặt Tô Nhiễm, vô hình chung mang đến áp lực chưa từng có cho cô. Những lời này như băng quơ nhưng vừa vụn vỡ hết vào tai cô...

“Chuyện đầu tư cũng không phải là không thể, cần phải xem thành ý của mọi người.” Nói xong, anh xoay người mở cửa.

Tô Nhiễm cau chặt mày, ánh mắt anh như tảng đá lớn chồng chất lên lòng cô.

Anh mắt Guerlain vui mừng, ở sau lưng anh cảm thấy hời hợt, “Anh Lê, thật sự anh sẽ suy nghĩ lần nữa sao? Anh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối có thành ý. Chúng ta...”

“Thành ý không phải dựa vào miệng mà nói. Cô hỏi thử nhà điều chế hương của mình xem, cô ấy biết tôi thích thành ý như thế nào.” Anh không dừng chân, trong chớp mắt anh đóng cửa, giọng nói trầm thấp của anh như là âm thanh ma quỷ vang vọng khắp không gian.

Tô Nhiễm nhìn bóng lưng anh rời đi, cô vô thức nắm chặt tay, sắc mặt cô đã tái nhợt từ lâu.

Guerlain phát giác có chuyện, sau một lúc cô kéo Tô Nhiễm ngồi xuống, hỏi nhỏ: “Em nói thật với chị đi. Em và anh Lê thật sự trước đây không biết nhau?”

Ánh mắt Tô Nhiễm dần yên ổn, lắc đầu, “Không biết.”

“Hôm nay làm sao anh ta lại đột nhiên đến phòng điều chế hương? Hơn nữa, lời nói vừa rồi của anh ta làm chị thấy anh ta có ý đồ với em?” Guerlain lo lắng nhìn cô.

“Chị hiểu lầm rồi. Anh ta...hôm nay chỉ tiện đường đi ngang qua thôi.” Tô Nhiễm hơi hột trả lời. Cô của bốn năm sau, cho tới bây giờ chưa từng muốn dính dáng đến người đàn ông này, dù chỉ là một chút. Nhưng số phận vì sao cứ hết lần này đến lần khác đưa đẩy cô và anh đến với nhau?

“Vừa rồi chị không mở cửa buôn bán là vì chuyện hàng mẫu phải không?” Không phải cô cố tình dời trọng tâm câu chuyện mà là cô vô tình nghĩ tới lời nói của Lê Minh Vũ, rồi thấy sắc mặt tiêu tụy của Guerlain, lòng cô không khỏi lo lắng.

Guerlain lắc đầu, thở dài một hơi, dựa người vào sofa, nhắm hai mắt, thần sắc Guerlain tiêu tụy mệt mỏi vô cùng.

Tô Nhiễm không giục cô, chỉ lặng lẽ ngồi một bên.

Mãi lâu sau, khi cô cho rằng Guerlain sẽ không mở miệng giải thích lý do, Guerlain lại cất giọng, ngữ điệu cô yếu ớt như một đứa trẻ bất lực, “Tiểu Nhiễm, em biết không? Cả đời này cái chị quý trọng nhất không phải sự nghiệp, mà là con của chị.” Nói đến đây, cô mở to mắt nhìn Tô Nhiễm, nặng nề thở dài, “Thực ra, chị có con.”

Tô Nhiễm cũng không tỏ vẻ quá sức kinh ngạc và khó hiểu, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đưa ly nước cho Guerlain, yên lặng nghe cô kể chuyện.

Guerlain và chồng cô gặp nhau trong một buổi vũ hội lãng mạn, do bạn bè hai bên tổ chức. Hai người quen biết rồi quý mến nhau, cuối cùng đi đến hôn nhân. Chồng của Guerlain là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng nên khi Guerlain nói tên anh ta, Tô Nhiễm cũng thấy quen tai. Khác với tính cách của Guerlain, anh ta là người đàn ông thích du lịch dã ngoại, nhiều linh cảm cho ảnh chụp của anh ta đều đến từ thiên nhiên, nhưng sâu thẳm nội tâm của Guerlain, cô vẫn thấy thiếu cảm giác an toàn. Thời gian sau, hai người bắt đầu bất đồng cãi vã nhau. Cho đến sau khi sinh con trai, một cô nàng người Pháp nhiệt tình phóng túng chen ngang vào mà hôn nhân của họ đã hoàn toàn chấm dứt.

Tới hôm nay, cô đều sống vì con trai, nhưng vốn không có ý định tái hôn nên Guerlain sợ con trai mình ở nhà mới sẽ chịu ảm ức. Vì lẽ đó, ngay khi chồng cô tranh giành quyền nuôi con, cô không chịu lùi bước. Hai người cũng không có khả năng tự dàn xếp với nhau nên chỉ có thể nhờ đến phán quyết của tòa án. Guerlain biết dựa vào điều kiện hiện tại của bản thân để giành quyền nuôi con trai là khó khăn vô cùng. Trong lúc tâm trạng cô rối loạn, cô đã làm ảnh hưởng đến vấn đề đóng gói nước hoa.

Nói đến đây, Guerlain khóc không thành lời, tay cô nắm chặt cốc nước, “Kẻ phụ tình đó, lẽ nào anh ta tìm lại vợ con là để cùng điên chung với anh ta sao?”

Tô Nhiễm thở dài, cầm khăn giấy lau nước mắt cho Guerlain. Cô nghĩ tới cuộc hôn nhân thất bại của bản thân, cũng nghĩ đến đứa con vẫn chưa ra đời thì đã mất. Nếu như con của cô vẫn còn, Lê Minh Vũ có tranh giành quyền nuôi con với cô hay không?

Trái tim cô lại bắt đầu nghẹn ngào, nhẹ giọng an ủi Guerlain, “Mọi chuyện đều đã qua rồi, người đàn ông đó có đáng để chị khóc không? Chị phải nhớ kỹ, người đã thương tổn chị thì không đáng để chị phải làm như vậy. Quan trọng nhất bây giờ chính là quyền nuôi con.”

“Phải rồi, chị bây giờ không muốn gì cả. Trước đây, trong lòng chị vẫn luôn thầm mong anh ta sẽ thay đổi, nhưng không ngờ anh ta lại quyết định kết hôn với con yêu tinh người Pháp kia. Chị chỉ muốn giành con chị lại thôi.” Hốc mắt Guerlain đỏ hoe, kéo tay Tô Nhiễm qua, tủi thân nói: “Thế nhưng em biết không, nhiều năm rồi chị luôn chờ đợi anh ta, luôn chờ đợi. Nhưng anh ta ngay cả mặt mũi cũng không để chị thấy một lần...”

Tô Nhiễm nghe vậy cảm thấy trống trải vô cùng.

Làm sao cô lại chưa từng yêu một người đàn ông. Chỉ là tình yêu của cô đặt sai người. Guerlain dù khổ đau người đàn ông đó cũng đã từng yêu Guerlain, còn cô thì sao? Cuối cùng cũng chỉ do cô tự mình đa tình.

Nhìn Guerlain, cô thật sự không hiểu, vì sao hai người yêu nhau mà lại đi đến kết cuộc này? Trước khi kết hôn đều có thể hẹn, dù cho sinh lão bệnh tử cũng gắn bó, nương tựa vào nhau đến trọn đời. Nhưng vì sao, trách nhiệm trong thề hẹn đó chỉ như hoa quỳnh chóng nở mau tàn?

Guerlain lau nước mắt, một lúc sau nhìn Tô Nhiễm, âu sầu hỏi, “Tiểu Nhiễm, em là tác giả viết sách, em có biết rốt cuộc tình yêu là gì không?”

Ánh mắt Tô Nhiễm buồn bã, cô ngẩng đầu lên, thần sắc cô đau buồn, “Em nghĩ, tình yêu thật sự là tình yêu không biết bắt đầu từ đâu, loáng cái đã sâu đậm. Sống có thể chết, chết có thể sống. Cùng sống mà không thể cùng chết, chết mà không thể vì người còn sống mà sống lại thì cũng không phải tột đỉnh tình yêu.”

Đây là câu nói cô thích nhất trong “Mẫu đơn đình” của Thang Hiến Tổ. Khi cô xem đến chương này, đọc được những lời này cô liền bật khóc. Tình yêu không biết bắt đầu từ đâu. Một mối tình khắc cốt ghi tâm có thể sống vì người đã chết, chết mà có thể sống lại vì người còn sống. Nếu chỉ có thể cùng sống, không thể vì tình yêu mà chết, hoặc là chết nhưng không đặt người mình yêu trong lòng thì đó không phải là đỉnh cao của tình yêu thật sự.

Guerlain có lẽ không ngờ cô sẽ trả lời chính xác như vậy, môi Guerlain run rẩy, ánh mắt đau thương nhìn Tô Nhiễm ghen ngào hỏi, “Em đã từng trải qua chuyện này chưa?”

Tô Nhiễm nhướng mắt, ngăn chặn nỗi đau trong hồi ức của mình, khẽ lắc đầu, miệng cô thoáng trĩu xuống, “Chưa từng.” Giọng nói cô nhàn nhạt.

Guerlain hít sâu một hơi, lau khô nước mắt, “Quên đi quên đi. Nghĩ đến mấy cái vô dụng này làm gì? Kiếm tiền mới là then chốt. Hiện tại chị đã quên hoàn toàn người đàn ông xấu xa kia rồi, chị phải cướp con trai mình về mới được.”

Thấy Guerlain như vậy, Tô Nhiễm bật cười.

Phụ nữ rất dễ yêu ai đó sâu đậm. Khi cô mới gặp Lê Minh Vũ, không biết tình yêu đã nảy nở từ khi nào, nhưng lại không có cách nào vì chết mà có thể sống. Nhưng anh lại khiến cô vì sống mà có thể chết. Khoảnh khắc đó cô mới biết, tình yêu chân thật với cô chẳng qua chỉ là mộng ảo hoang đường.

“Nhưng mà...” Guerlain lại thở dài, “Dù cho hàng mẫu đã qua thẩm tra, nếu anh Lê vẫn không chịu thì cũng khó đưa ra thị trường, rõ ràng không thể xem nhẹ ý kiến của anh ta với ‘Midi’.”

Nói đến đây, cô như nhớ tới gì đó nhìn chằm chằm Tô Nhiễm, “Còn nữa, câu nói khi anh Lê rời đi là có ý gì? Có phải anh ta thật sự có ý đồ với em không?”

Tô Nhiễm nhìn cô một lúc, cô cười bình thản, lắc đầu, “Chị suy nghĩ nhiều quá rồi. Anh ta không có ý đồ đó đâu. Anh ta chỉ muốn em đem ‘Midi’ điều chế thành mùi hương mà anh ta thích, nhưng em không đồng ý.”

“Thật không?” Guerlain nghi hoặc.

“Thật.” Cô dịu dàng trả lời. Đối với cô mà nói chuyện đầu tư không quan trọng, dù sao cô cũng quen cuộc sống với thu nhập bình thường rồi, với chuyện tiền của dự dả cô chưa từng nghĩ tới. Nhưng Guerlain thì ngược lại, quyền nuôi con là mạng sống của Guerlain, có thể nhận được đầu tư hay không là một bước ngoặt chí mạng với Guerlain.

Lơ đãng nhớ tới lời nói của Lê Minh Vũ, hoài nghi mờ mịt sản sinh trong lòng cô, anh làm sao có thể biết rõ chuyện của Guerlain như vậy?

62. Q.3 - Chương 20: Chính Tà Khó Dò

Guerlain quan sát cô hồi lâu, lúc này mới thoáng yên tâm. Cô suy nghĩ một chút, ánh mắt ảm đạm vô cùng, “Nhưng chuyện này phải giải thích thế nào với anh Lê đây? Em cũng thấy thái độ vừa rồi của anh ta.

Chúng ta cũng đã rất có thành ý rồi. Nếu thật sự muốn lừa dối anh ta, chị cũng sẽ không ăn ngay nói thật đến vậy.”

Tô Nhiễm xoa thái dương, trầm ngâm, hàng mi dài che lấp bất đắc dĩ trong ánh mắt. Cô nhướn mắt, cười dịu dàng, “Chị yên tâm đi. Em sẽ tự mình gọi điện giải thích rõ hơn với anh ta.”

Dường như phát giác nỗi cô đơn đằng sau nụ cười của cô, Guerlain kéo tay cô qua, lo âu hỏi: “Em thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Không có.” Cô cười tươi.

Guerlain chần chờ nhìn cô, thở dài nói: “Tiểu Nhiễm, em nhất định phải nói thật với chị. Nếu anh ta có ý đồ với em, chúng ta sẽ nghĩ cách khác. Chị không thể nhìn em chịu âm ỉm.”

“Chị yên tâm. Em thật sự không sao.” Tô Nhiễm trả lời lần nữa.

Cô không hiểu rốt cuộc Lê Minh Vũ xuất hiện lần nữa với mục đích gì, nhưng cô biết, người này bỏ ra nhiều công sức như vậy đơn giản chỉ muốn ra uy với vô, mục đích của anh chính là để cô đến cầu xin anh. Lẽ nào chỉ vì cô lỡ hẹn bữa ăn khuya kia? Không đúng, nhất định là còn chuyện gì đó mà cô không biết.

Cho nên trước khi chưa đạt được mục đích, anh làm sao có thể buông tay?

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

Màn đêm buông xuống, đắm mình trong hương nước hoa say mê.

Trong phòng làm việc, Lê Minh Vũ xem tài liệu, rất lâu sau anh khép lại, ánh mắt anh thâm trầm đến đáng sợ.

Đồng Hựu đứng bên cạnh, thấy vậy liền nói: “Anh Lê, bộ trưởng Hạ rất khó đối phó. Sau lưng ông ta là các tập đoàn liên kết với nhau. Còn vợ ông ta - Berry, mấy ngày nay chúng ta chỉ điều tra được một chút manh mối.”

Lê Minh Vũ ngồi trên ghế lớn, đan tay vào nhau, anh trầm ngâm suy tính. Ánh đèn mờ ảo chiếu lên khuôn mặt anh lúc sáng lúc tối, đôi mắt anh sâu thẳm như đang bày mưu tính kế, thâm sâu đến khó lường.

“Tiếp tục điều tra.” Hồi lâu sau, anh lên tiếng, giọng anh hờn hậu lộ rõ sự bình tĩnh và kiên quyết, “Phải dọn sạch thế lực nhà họ Hạ, thì thương hội mới có thể trong sạch. Tôi không thể nhìn tất cả mọi lợi ích đều chảy vào túi nhà họ Hạ. Phạm là tiền thuộc về thương hội, tôi phải ép ông ta nhả ra hết.”

Đây mới chính là mục đích thực sự của anh khi tới Pháp, anh tới là để điều tra nguồn lực kinh tế ngầm của bộ trưởng Hạ. Điền trang rượu vang do vợ ông ta đứng tên thật ra là để giúp ông ta rửa tiền tham ô. Không loại trừ được u nhọt này thì lợi ích của thương hội và dân chúng vĩnh viễn cũng không được đảm bảo.

Giới chính trị có lúc cũng như giới kinh doanh, đều là chiến trường. Nhưng thường thường, so với giới kinh doanh thì giới chính trị càng thêm tàn nhẫn.

“Anh làm vậy rất nguy hiểm. Mấy năm nay khi anh đảm nhiệm chức này, anh cũng đã ngầm biến đổi quyền lực trong thương hội. Nhưng bộ trưởng Hạ cũng chẳng ngồi yên, anh động tới lợi ích của ông ta, ông ta sao có thể từ bỏ ý đồ? Chuyện anh tới Pháp lần này, con cáo già đó cũng đã đánh hơi ra, ông ta là đồng môn của lão Khương.” Đồng Hựu lo lắng nhìn anh, mọi chuyện xảy ra suốt mấy năm qua làm anh càng lúc càng khó hiểu.

Theo lý thuyết cái chết của Hòa Tấn Bằng sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho nhà họ Hòa. Trước đó chẳng phải anh rất muốn đối phó với nhà họ Hòa sao? Nhưng tại sao còn muốn âm thầm tiếp quản công việc làm ăn của nhà họ Hòa? Tiếp quản thì cứ tiếp quản thôi, nhưng anh còn cố ý tiết lộ chức danh chủ tịch với Tô Nhiễm, lẽ nào anh không sợ người khác nắm lấy nhược điểm?

Bộ trưởng Hạ là nhân vật lấu cá có tiếng, người trong giới chính trị không ai không biết hoạt động ngầm đằng sau ông ta? Ông ta khác với Hòa Tấn Bằng. Hòa Tấn Bằng chết chỉ ảnh hưởng đến lợi ích của vài người trong thương hội. Nhưng một khi bắt được nhược điểm của bộ trưởng Hạ, chẳng khác nào nhúng tay

vào bùn. Đến lúc đó, người có liên quan đến không chỉ đơn giản là trong giới chính trị, mà có thể là cả hai giới chính trị và kinh doanh.

Đồng Hựu không vì sao anh lại chán sống như vậy.

Lệ Minh Vũ châm một điếu thuốc, hút một hơi rồi thản nhiên nói: “Đã ngồi ở vị trí này, mấy ai có thể toàn thân rút lui? Tôi nhớ kỹ ban đầu khi Giả Ny đề xướng một cuộc cải cách, kết quả thì sao? Chính vì thông đồng với nhiều người, nên cuộc sống chẳng thú vị gì. Cuộc sống nhàn nhã quá cũng không tốt, thôi thì thêm ít sóng gió coi như điều chỉnh cuộc sống giúp họ.”

Đồng Hựu nghe vậy, càng thêm lo lắng, lắc đầu không tán thành, “Bộ trưởng, dù cho anh không nghĩ đến bản thân, vậy còn ba mẹ người thân của anh thì sao?”

Lệ Minh Vũ trầm tư.

Mãi lâu sau, anh nói: “Ba tôi từng nói, người làm quan thì phải đứng trên chức vị của mình mà làm đúng trách nhiệm và nghĩa vụ. Nếu không thì suốt cuộc đời ngẩn ngui này, chỉ biết sống trong tiếc nuối.”

Đồng Hựu cau chặt mày, làm sao anh không hiểu tính cách của Lệ Minh Vũ chứ. Thế nhưng...

“Cáo già đã phát hiện, vậy muốn tìm lỗ hổng của ông ta ở Pháp sẽ rất gay go. Chúng ta chỉ có thể xoay đầu súng mà thăm dò.” Lệ Minh Vũ hít sâu một hơi thuốc, khói thuốc mờ nhạt lan tỏa, đôi mắt anh kiên quyết đến dọa người.

“Dạ. Bộ trưởng, em sẽ sắp xếp tất cả.” Đồng Hựu không dám hỏi thêm, chỉ biết nghe theo lệnh.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông. Đồng Hựu tưởng rằng đó là điện thoại như mọi khi, định tiến lên nghe nhưng lại nghe Lệ Minh Vũ bình thản nói, “Cậu ra ngoài trước đi.”

Đồng Hựu sửng sốt, gật đầu rồi đi ra ngoài. Khi đóng cửa, anh vô tình thấy Lệ Minh Vũ cầm một chiếc điện thoại khác...

Điện thoại liên tục chớp đèn, tên hiển thị trên màn hình làm Lệ Minh Vũ không kìm được mà cong môi cười.

Thành phố về đêm, Tô Nhiễm dựa người vào cửa sổ sát sàn, dưới chân cô là xe cộ qua lại rộn rịp, ánh đèn thấp sáng cảnh đêm trong thành phố. Trên cửa kính ánh lên đôi mắt cô đơn của cô. Không biết cô đã do dự bao lâu mới quyết định gọi điện cho Lệ Minh Vũ. Khi điện thoại đổ chuông, từng tiếng như dao nhỏ đâm vào tim cô. Nếu như có thể, cô không bao giờ muốn gọi vào dây số này. Cô có thể tưởng ra được vẻ mặt đắc ý đến nhường nào khi anh nhận được cuộc điện thoại này.

Nhanh chóng điện thoại từ một nơi khác được nghe máy, trái tim cô cũng đập mạnh một nhịp.

“Cuối cùng em cũng chịu gọi vào số này rồi.” Trong căn phòng yên tĩnh, giọng anh trầm ấm thông qua điện thoại càng thêm mê người.

Tô Nhiễm cắn môi, lòng cô đau đớn, cổ nén lửa giận, bình thản cất giọng, “Anh Lệ, tôi muốn...nói chuyện liên quan đến ‘Midi’ với anh.”

“Được.” Anh mỉm cười.

Tô Nhiễm thoáng lúng túng, nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ. Cánh môi cô gần như đã bị cô cắn nát, cô không lên tiếng, đầu dây bên kia cũng không nói gì, như đang chờ cô chủ động mở miệng. Trong lúc nhất thời, không khí trầm mặc đến dọa người.

Hồi lâu sau, cô cất giọng phá vỡ yên lặng, “Vậy...sáng mai tôi đi...”

“Bây giờ.” Anh thản nhiên nói ra hai chữ.

“Hoặc là tới ngay phòng làm việc của tôi, hoặc là ngừng ngay việc hợp tác. Em chọn đi.” Giọng nói Lệ Minh Vũ từ tốn, thậm chí nghe dịu dàng vô cùng, nhưng lại như ngầm uy hiếp.

“Cái gì?” Tô Nhiễm cả kinh.

“Anh Lê, bây giờ đã khuya rồi. Chúng ta có thể bàn chuyện hợp tác vào ngày mai được không?” Lòng Tô Nhiễm nghĩ ra điều gì đó, nhưng rồi cô nhanh chóng phủ định.

Một chỗ khác cúi đầu cười, “Khuya ư? Đêm chỉ vừa mới bắt đầu. Tôi cho em ba mươi phút. Tới hay không là tùy em.”

Trong điện thoại chỉ còn lại tiếng tút tút.

Trên cửa kính, sắc mặt Tô Nhiễm tái nhợt. Điện thoại di động từ tay rơi xuống, cô hít thở dần dần dập. Cả người cô vô lực, ịn trán lên cửa sổ, bất an trong lòng càng lúc càng lan rộng.

Qua rất lâu sau, cô mới định thần lại, nhìn đồng hồ trên tường, tay cô run rẩy, cô từ từ đứng dậy...

63. Q.3 - Chương 21: Biến Hóa Khó Lường

Màn đêm đen sẫm đến đáng sợ, từng chấm nhỏ xa xăm nơi chân trời dường như cũng bị mây đen che lấp. Trên mặt đất chỉ còn vô số ánh đèn rực rỡ như đem thêm hốt hoảng vào lòng Tô Nhiễm.

Taxi dừng trước một tòa cao ốc chọc trời bằng kính và thép, Tô Nhiễm không xuống xe ngay, ánh đèn sáng ngời rọi qua cửa sổ, lẳng lặng chiếu lên gương mặt cô. Tài xế taxi thấy cô ngồi lâu mà vẫn chưa xuống xe, liền nhìn cô qua kính chiếu hậu. Sắc mặt cô nhìn tái nhợt, càng thêm xót xa dưới ánh sáng lờ mờ.

Ngoài cửa xe là cảnh đêm Paris phồn hoa, đôi mắt to của cô vô hồn trống trải như một linh hồn đơn độc không nơi nương tựa. Mãi lâu sau, cô cầm điện thoại lên xem giờ, từng giây từng giây lướt qua thật nhanh như muốn nhắc nhở cô phải đi làm điều gì đó.

Tay cô đè giữ cửa xe, vô thức nắm chặt rồi lại bất đắc dĩ thả ra. Càng đến gần cô càng khó thở.

Sau một lúc, tài xế taxi không nhìn được lo lắng hỏi, “Cô ơi, sắc mặt của cô không được tốt lắm, cô có sao không?”

Tô Nhiễm lúc này mới định thần, cô hoảng sợ nhìn vào đôi mắt đầy nghi hoặc của tài xế, “Tôi không sao. Cảm ơn anh.” Nói xong, cô mở cửa xuống xe.

Taxi nhanh chóng rời đi.

Tô Nhiễm hít sâu, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh Guerlain và Cách lạc Băng, còn có cả diện mạo của Tiêu Diệp Lỗi. Cô lại hít sâu thêm một hơi nữa rồi đi vào.

Dựa theo địa chỉ trên danh thiếp để tìm phòng làm việc của Lê Minh Vũ không phải là chuyện khó. Bởi vì, toàn bộ khu văn phòng đều đã tắt hết đèn, chỉ còn duy nhất một căn phòng khép hờ cửa lóe ra ánh sáng.

Nói cách khác, cả cao ốc chỉ còn một mình cô. À không, còn có Lê Minh Vũ.

So với tối tăm vô tận thì Lê Minh Vũ còn đáng sợ hơn.

Tô Nhiễm đứng ngoài cửa, tay giơ lên rồi buông xuống, tay giơ lên rồi lại buông xuống lần nữa. Cô như bị cảm xúc sốt ruột và bị động bủa vây. Hồi lâu sau, cô cắn chặt môi, khẽ gõ cửa phòng làm việc.

“Vào đi.” Giọng nói đàn ông xuôi tai như trong điện thoại vào đêm khuya tĩnh lặng thế này nghe càng thêm trầm thấp hờn hậu.

Tô Nhiễm hít sâu một hơi, cái gì phải tới thì sẽ tới.

Cô đẩy cửa đi vào.

“Đóng cửa lại.” Lê Minh Vũ ngồi bên bàn làm việc vẫn đang vui đùa vào tài liệu, không màng ngẩng đầu tựa như đã sớm đoán ra cô nhất định sẽ đến. Giọng anh trầm thấp nồng đậm ra lệnh, “Ngồi tạm trên sofa kia một lát.”

Tô Nhiễm đi thẳng tới sofa, chọn chỗ cách xa anh nhất rồi ngồi xuống. Cô hơi nghiêng người dựa sát vào tay vịn, ánh mắt cô nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh.

Từ ngày cô biết anh đến giờ, hoàn cảnh xung quanh anh vẫn luôn là sắc tối. Cô không biết anh thích màu này, hay có thể giải thích rằng màu tối đã trở thành thói quen của anh. Lòng người là phức tạp nhất. Thói quen là cái gì đó rất phức tạp, nó ăn sâu vào mỗi chi tiết trong sinh hoạt của bạn, để tâm lý bạn từ không quen của thuở ban đầu dần thay đổi, mãi đến tận khi bạn hoàn toàn khuất phục trước nó.

Chính vì vậy, khi con người không cam lòng vứt bỏ hay quên đi một sự việc hoặc con người nào đó, đều là do thói quen quấy phá.

Trong phòng làm việc trầm lặng vô cùng. Tô Nhiễm luôn mãi chờ anh anh lên tiếng, nhưng dường như tài liệu trên tay anh có sức hút còn hơn cả cô.

Tô Nhiễm chỉ cảm thấy lúng túng, lòng cô ít nhiều cũng thấy đây chính là một kiểu trêu đùa của anh. Anh gọi cô tới đây nhưng lại không nói lời nào mà ngồi ở đó xem tài liệu. Rốt cuộc, anh muốn làm gì?

Cô bắt giác ngẩng đầu nhìn anh. Phía sau anh là cửa sổ sát sàn rộng lớn. Cảnh đêm Paris lấp lánh ngoài cửa sổ. Anh chọn khu vực đẹp nhất trong nội thành Paris để đặt trụ sở văn phòng, nhưng lại không có tâm trạng ngắm nhìn cảnh đẹp. Cô thật sự không hiểu suy nghĩ của anh.

Ánh sáng mờ nhạt trong phòng phác họa đường nét gương mặt anh thêm rõ ràng, mày kiếm đen dày cương nghị cùng đôi mắt hẹp dài sâu thẳm đầy cương quyết, vàng trán lạnh lùng mà nghiêm nghị, gây cho người khác cảm giác thần bí cùng thâm sâu khó dò. Nhất là vào ban đêm như thế này.

Áo sơ mi đen vừa vặn làm anh càng thêm cao quý. Tuy đã từng kết hôn rồi ly hôn với anh, nhưng Tô Nhiễm đành phải thừa nhận, điều kiện của anh thật sự rất đáng để nhiều phụ nữ phải dòm ngó. Anh lúc này không giống lắm với hình tượng nghiêm túc thường ngày. Áo sơ mi với hai cúc trước ngực không cài lộ ra đường nét gợi cảm nơi cổ và xương quai xanh, còn loáng thoáng hiện lên vòm ngực rắn chắc, trưởng thành nhưng đầy phóng khoáng.

Âm thanh lật từng trang tài liệu làm Tô Nhiễm hơi giật mình. Cô vội vàng cup mắt, hàng mi dài che lấp nỗi buồn trong mắt. Người đàn ông này rất nguy hiểm, cần phải cẩn thận mới được. Đang trầm ngâm, một giọng nói trầm thấp hòa hậu nhưng tràn đầy ngữ khí trêu tức vọng đến, “Là em có chuyện nhờ tôi, sao gặp tôi em lại không nói?”

Tô Nhiễm ngẩng đầu thì thấy anh buông văn kiện xuống, cả người dựa vào ghế, cong môi nhìn cô. Ánh mắt anh đen kịt như màn đêm ngoài cửa sổ. Cô thầm chuẩn bị trong lòng rồi khẽ lên tiếng: “Ước nguyện ban đầu khi tôi điều chế ‘Midi’ không phải để kiếm tiền. Lúc trước, anh Lê xem trọng nước hoa này nên chất lượng thế nào tôi nghĩ anh hiểu rất rõ. Còn chuyện hàng mẫu không qua được xét duyệt là vấn đề xảy ra ở khâu đóng gói. Guerlain rất coi trọng việc hợp tác này. Chị ấy nhất định sẽ dồn hết sức lực làm tốt chuyện này. Vì vậy, mong anh Lê có thể suy nghĩ lại chuyện hợp tác lần nữa.”

Nói một hơi một hồi những lời này, cô lặng lẽ nhìn anh. Kỳ thực, cô cũng chỉ muốn nói bao nhiêu đây. Không phải cô không muốn giúp Guerlain giành được khoản đầu tư này, nhưng thật sự mỗi khi cô đối mặt với anh. Cô đột nhiên phát hiện mình không có gì để nói, cô chỉ muốn trốn chạy càng xa càng tốt.

Nghe xong, Lê Minh Vũ cong môi cười nhạt đầy thích thú, “Nói vậy từ đầu đến cuối em không hề hứng thú với chuyện hợp tác này?”

“Phải.” Cô không chút nào che giấu ý nghĩ trong lòng.

“Tại sao?” Anh hơi cau mày.

“Bởi vì hứng thú của tôi chỉ là ‘Midi’”

Lê Minh Vũ khẽ cười, tay anh day nhẹ trán, “Em toàn dùng thái độ này để bàn bạc chuyện hợp tác à?” Nếu đổi lại là nhà đầu tư khác thì thái độ của em đã dọa đối phương bỏ chạy từ lâu rồi.”

Tô Nhiễm sửa tư thế ngồi, dựa thẳng người vào sofa, rồi nhìn anh cười nhạt, “Nếu đổi lại là nhà đầu tư khác, tôi nghĩ thái độ của tôi sẽ tốt hơn rất nhiều.”

“Ồ?” Lệ Minh Vũ nghe xong càng thêm thích thú, “Nói vậy, nguyên nhân làm em không thấy hứng thú với việc hợp tác này chỉ là vì tôi? Hay nói cách khác...” Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt thoáng cười nhạo, “Chẳng qua là em sợ tôi gần gũi em, cho nên em muốn tránh xa tôi, đúng không?”

Anh thờ ơ buông lời nhưng lại như mũi khoan tiến vào nơi sâu thẳm trong lòng Tô Nhiễm. Cô thoáng run rẩy, khẽ nhếch miệng cười nhạt như làn gió mát, “Anh Lệ, trí tưởng tượng của anh thật sự phong phú vô cùng.”

“Từ khi gặp nhau đến giờ, em luôn miệng gọi anh Lệ, vậy em muốn chứng minh điều gì?” Thần sắc anh nổi lên ý cười thản nhiên, ánh mắt lại sắc bén như dao, “Muốn chứng minh với tôi sau khi ly hôn em sống tốt cỡ nào. Hay là muốn quên đi quãng thời gian em trải qua cùng tôi để làm lại từ đầu, vui vẻ với người đàn ông khác. Hay lại là...em sợ yêu tôi lần nữa?”

Câu nói cuối cùng như tảng đá khổng lồ giáng mạnh vào ngực cô. Ánh mắt cô chấn động, cổ nén sợ hãi, cô lạnh lùng cất giọng, “Hình như anh càng lúc càng đi xa trọng tâm câu chuyện.”

Thái độ của cô chẳng làm anh giận. Lệ Minh Vũ chỉ cong môi cười khó đoán, trầm giọng nói, “Được thôi. Chúng ta quay về chủ đề vừa rồi. Nếu như tôi nói, thái độ hiện tại của em không cách nào giành được sự hợp tác của tôi thì sao?”

Tô Nhiễm cau chặt mày, cô nhìn anh rất lâu rồi đứng dậy, không nói lời nói liền cầm giỏ xách đi về phía cửa.

Xem như cô đã hiểu. Tối khuya anh gọi cô tới đây, chẳng qua chỉ để trêu đùa. Người đàn ông này căn bản không có ý hợp tác. Từ đầu tới cuối chỉ muốn đùa giỡn cô và Guerlain, giống mèo vờn chuột đầy ác ý và nghiền ngẫm.

Lệ Minh Vũ ngồi trên ghế da, cả người anh vẫn từ tốn biếng nhác như trước, khoe miệng anh trước sau đều cong lên. Ngay khi cô vừa đụng tay tới cửa...

“Tâm tình hiện tại của Tiêu Diệp Lỗi không biết thế nào? Em đoán bây giờ cậu ta đang ngồi trên máy bay, không biết tâm trạng có hoảng loạn hay không? Hay là cậu ta quá lo lắng chuyện học phần của mình xảy ra vấn đề, suốt đường đi đều phải cầu nguyện chuyện này chỉ là hiểu lầm.” Phía sau, giọng nói đàn ông chậm rãi vang lên, ưu mỹ như màn đêm tao nhã.

Bàn tay chạm vào cửa chốt cứng đờ. Tô Nhiễm dừng lại, cả người thơ thẩn đứng yên tại chỗ.

Thấy cô dừng bước, anh cong môi cười thỏa mãn, mở miệng lần nữa, “Tôi rất thích đứa trẻ đó. Em nói thử xem, khi tôi mang bức tranh trả lại, con bé có vui hay không? Có thể còn quần quýt lấy tôi, muốn tôi kể chuyện liên quan đến ba con bé.”

Tô Nhiễm bỗng xoay người, giận dữ mở to mắt nhìn anh.

Nụ cười trên môi Lệ Minh Vũ càng tươi, anh nhướn người về trước, chống tay lên bàn, ngón tay thon dài đan vào nhau, còn ngón cái thì vuốt nhẹ cằm mình, nhìn cô không chớp mắt, “Em biết Guerlain vừa nhận được điện thoại của chồng mình không? Người đàn ông đó quyết định để tòa phán quyết quyền nuôi con.”

Cái gì?

Tô Nhiễm sững sốt, vừa nhận được điện thoại? Người đàn ông này vì sao lại có thể nắm rõ như vậy? Cô khó tin nhìn anh, ánh mắt kinh hãi như vừa gặp phải quỷ.

“Loại chuyện kiện cáo kiểu này sẽ bắt đầu thẩm tra xử lý trong vòng một tuần nữa. Em đoán đến lúc đó Guerlain có nhận được quyền nuôi con hay không?” Anh cười nhẹ, ngữ điệu của anh bao giờ cũng bình thản như đã định liệu được mọi việc.

“Anh có ý gì?” Tô Nhiễm sắp bị anh dày vò đến điên rồi. Cô siết tay lại, oán hận cắn chặt răng.

Lệ Minh Vũ trầm ngâm nhìn cô, “Với bản lĩnh của em, muốn được đầu tư không phải là khó. Nhưng với quy mô nhỏ như cửa hàng của bọn em mà trong vòng một tuần ngắn ngủi tìm kiếm đầu tư, thì chuyện này đã khó lại càng khó hơn.” Anh phân tích rõ ràng, nhấn mạnh từng chữ, “Em cho rằng, em có thể giúp Guerlain giành được quyền nuôi con, vậy tỷ lệ thành công là bao nhiêu, hở?”

Từng chữ từng lời của anh đều lộ rõ uy hiếp, chân thực đến tàn nhẫn.

Nhìn bộ dáng của anh, ngực Tô Nhiễm càng buồn phiền, cô lạnh lùng nói, “Đêm nay anh gọi tôi tới, chẳng qua chỉ là muốn tôi mở miệng cầu xin anh.”

Lệ Minh Vũ khẽ cười, “Không được ư?”

Ánh mắt cô đầy tức giận, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống. Cô không hiểu người đàn ông này, vì vậy cô không rõ rốt cuộc anh có thể làm chuyện hại tới những người bên cạnh cô thật hay không, nhưng trời sinh đàn ông hay thích ra vẻ gia trưởng, nhất là người đàn ông ngồi ở địa vị cao như anh, chắc hẳn loại khát khao này sẽ càng mãnh liệt. Vậy thì thủ đoạn giúp anh thu hoạch được thành công đương nhiên sẽ tàn nhẫn hơn người bình thường.

Vì lẽ đó, cô không dám đánh cược. Nếu chỉ là một mình cô, cô sẵn sàng liều mình.

Chỉ tiếc, con người không thể chỉ sống vì bản thân.

Cô chợt nghẹt thở. Cô chỉ muốn sống yên ổn, sống yên ổn cách xa anh, nhưng vì cái gì mà tâm nguyện đơn giản như vậy lại không thể thực hiện?

Một lúc lâu sau...

“Họ vô tội, anh không thể nhắm vào họ.” Cô đè nén giọng nói run rẩy của mình, nhìn anh gần từng chữ.

Lệ Minh Vũ ra vẻ trầm tư. Hồi lâu sau, anh tỏ ra vô tội chối bỏ lý do của cô, “Nhắm vào họ?” Ánh mắt anh sâu thẳm đầy mạnh mẽ, “Em sai rồi, tôi chỉ nhắm vào một mình em.”

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Tô Nhiễm hơi đề cao giọng nói của mình, “Nếu như anh chỉ muốn trêu đùa tôi, vậy chúc mừng anh, anh thành công rồi.”

Lệ Minh Vũ dựa người ra sau, ngữ khí chuyển lạnh, ánh mắt anh nhìn cô chứa đầy tình cảm khó nói thành lời, “Em qua đây.”

Chân Tô Nhiễm cảm thấy nặng nề, cô cau mày nhìn anh trân trân như đang nhìn mảnh hổ dã thú.

“Qua đây.” Anh lặp lại lần nữa, khi giọng nói cất lên, anh chợt bật cười, “Em vẫn như bốn năm trước, đều thích để tôi lặp lại lời của mình.”

Cô không muốn nghe anh nhắc lại chuyện của bốn năm trước. Tô Nhiễm cắn môi, tiến lại rồi dừng trước bàn làm việc.

Lệ Minh Vũ bất mãn nhíu mày, “Gần một chút. Đến bên cạnh tôi.”

Quá đáng lắm!

Nếu ánh mắt có thể giết người, vậy Lệ Minh Vũ tuyệt đối có thể chết trên hàng vạt lần dưới ánh mắt của Tô Nhiễm.

Anh ung dung thản nhiên nhìn cô, dường như đang cùng cô thi xem ai nhẫn nại hơn.

Tô Nhiễm rốt cục cũng tiến lên, hai chân như dính vào nhau. Cô dừng bước trước mặt anh.

Anh cong môi cười hài lòng, trông mắt anh ánh lên khuôn mặt phẫn nộ và bức dọc của cô, nếp nhăn bên khóe miệng anh khẽ hiện lên. Anh vươn tay rồi vô cùng tự nhiên khoác lên đùi cô, sau đó chậm rãi lướt lên.

Tô Nhiễm theo bản năng chụp lấy bàn tay không an phận của anh, lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của anh, “Mời anh tự trọng.”

Ánh mắt Lệ Minh Vũ đầy tăm tối, con ngươi đen thẳm như sóng biển cuộn cuộn đang che giấu nguy hiểm. Khóe miệng anh khẽ cong, lời nói lại nghe thiếu lịch sự vô cùng...

“Mời tự trọng? Đã trễ thế này mà em còn tới đây. Không phải em đã chuẩn bị tốt tâm lý từ lâu rồi ư?”

Tô Nhiễm trừng mắt nhìn anh, ánh mắt đầy cảnh giác.

“Thế nào, khi em vào chẳng phải đã biết trong cao ốc này, ngoại trừ bảo an thì cũng chỉ còn tôi và em thôi sao?” Anh bắt đầu phải chéo qua chân trái, nhìn cô, khóe miệng anh đầy lạnh lùng, “Tôi muốn cái gì, trong lòng em hẳn là hiểu rõ.”

Khuôn ngực Tô Nhiễm phập phồng theo từng nhịp hít thở, đáy lòng cô tràn ngập uất ức, nhưng đôi mắt to đầy oán giận vẫn nhìn chăm chăm anh đến cùng. Nỗi căm hờn này rơi vào mắt Lê Minh Vũ, khiến cho sắc mặt anh thoáng sa sầm, ánh mắt anh càng thêm tối thẫm. Anh hơi nheo hai mắt, lạnh lùng nói: “Thành ý của em chỉ có bấy nhiêu.”

Cô cắn chặt bờ môi đỏ mọng của mình, cảm giác phần nộ vô tận sản sinh từ tận sâu thẳm lòng cô, “Anh muốn thành ý như thế nào?” Dự cảm mơ hồ càng lúc càng mãnh liệt.

Ánh mắt anh trở nên đầy ý vị nhìn cô, “Thân thể phụ nữ bao giờ cũng thành thật hơn miệng của họ.” Anh cong môi, nói thẳng: “Cho nên tôi muốn em dùng thân thể của mình để đổi lấy hợp tác, em thấy thế nào?”

Trái tim cô chợt nát vụn trong nháy mắt.

Cô khiếp sợ nhìn anh.

Anh làm sao có thể đường đường chính chính mà đưa ra loại yêu cầu xấu xa này?

Anh làm sao có thể xem cô rẻ mạt như vậy?

“Đừng khẩn trương. Chỉ cần đêm nay làm tôi vui vẻ...” Lê Minh Vũ nhìn cô chăm chăm, gần từng chữ: “Hợp tác, liền không thành vấn đề.”

Gò má Tô Nhiễm giận đến đỏ bừng. Chiếc cổ thanh tú vô thức chuyển động lộ ra làn da trắng nõn như tuyết nơi cổ áo sơ mi đầy thu hút, rơi vào ánh mắt anh trở thành phong cảnh tuyệt vời nhất. Nói xong lời này, mắt anh cũng dần dò theo cổ cô chậm rãi lướt xuống cổ áo một cách thích thú. Lớp áo bao phủ lấy bầu ngực đầy đặn nhấp nhô theo từng nhịp hô hấp gấp gáp, toát lên sức cuốn hút, dụ dỗ người khác phạm tội.

Lê Minh Vũ hí mắt, đôi mắt đượm ý cười dần tối sẫm. Trong đầu anh không khỏi nghĩ đến làn da trắng mịn màng, bầu ngực đầy đặn vô cùng non mềm bên dưới lớp áo sơ mi.

Một nỗi sợ hãi mà Tô Nhiễm hiểu rõ khiến tay chân cô lạnh buốt. Cô sợ sắc tối thẫm trong mắt anh, rồi lại thấy tầm nhìn không chút nào giấu giếm tín hiệu nguy hiểm của bản năng đàn ông từ anh, hai tay cô cuống quýt che chắn nơi đang phập phồng đầy cảm dỗ của mình.

Động tác trẻ con này của cô chọc anh bật cười. Lê Minh Vũ vẫn không dừng lại, ánh mắt rừng rực tiếp tục lướt xuống dưới.

Tô Nhiễm chỉ mặc quần jean đơn giản nhưng vừa lúc lại làm cô thêm mềm mại uyển chuyển. Lớp vải nhẹ nhàng ôm sát vòng eo thon thả cùng cặp mông cong tròn quyến rũ. Do thời tiết nóng bức nên cô chỉ để chân trần mà mang giày búp bê, mu bàn chân trơn bóng lộ ra ngoài như khối ngọc ngọt ngào trắng sáng. Dưới cái nhìn lộ liễu của anh, cô bất an khép chặt lại.

Gần kề như lúc này làm anh không kiềm nổi mà nhớ đến vòng bụng trơn phẳng cùng vực sâu dụ người phạm tội ở bụng dưới đang được bao bọc trong chiếc quần jean kia.

Tô Nhiễm không ngờ ánh mắt anh sẽ không chút nào kiêng dè như vậy. Thoáng chốc, cô vừa giận lại vừa thẹn. Lê Minh Vũ gơ tay, ngón tay thon dài chạm lần nữa lên cơ thể cô, như đang khẽ vuốt ve một món đồ sứ hoàn mỹ. Ánh mắt sâu xa u tối cũng thoáng mềm mại.

Cô siết tay thành nắm, nỗ lực muốn trốn đi. Giọng nói đàn ông lạnh nhạt chợt vang lên như dây roi hung hăng quật vào tim cô...

“Không muốn hợp tác, hở?”

Động tác phản kháng bỗng dừng lại, nắm tay cũng dần thả lỏng. Tô Nhiễm nhắm hai mắt để mặc bàn tay không an phận của anh di chuyển, môi cô run rẩy, sống mũi cô chua xót.

Như vậy thì tính là gì?

Bất luận là bốn năm trước hay bốn năm sau, anh luôn nghĩ cùng một cách để nhục nhã cô phải không?

Cô nghe thấy tiếng ghế chuyển động, rồi mùi hổ phách càng lúc càng gần chóp mũi, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được nhiệt độ và hơi thở của anh. Trái tim cô bất giác kinh hoàng. Phút chốc, đôi mắt cô rướm đầy ẩm ướt.

Lệ Minh Vũ dựa sát vào cô, vẻ mặt cô như một nàng thơ trắng nhỏ bé đập vào đôi mắt đen thẳm của anh, đôi môi anh nhếch lên rộng hơn, “Nhìn tôi.” Anh ra lệnh.

Cô chậm rãi mở to mắt. Anh tiến sát lại cô, mãi cho đến khi vòng eo của cô bị anh dồn thẳng vào mép bàn làm việc, không còn đường để lui, Lệ Minh Vũ lại khoắc thẳng tay lên hai bên bàn làm việc, hoàn toàn nhốt cô vào phạm vi thuộc về anh. Thắt lưng cô bất lực ngửa ra, mà anh lại không hề có ý định thả cô. Anh lại tiếp tục áp gần cô, vóc người cường tráng cúi thấp xuống, khuôn mặt cương nghị gần như dán sát vào gương mặt cô.

Tô Nhiễm rất muốn bình tĩnh nhưng toàn thân run rẩy đã bán đứng cô. Đôi môi đỏ mọng thở gấp, mềm mại khiến người khác say mê. Lệ Minh Vũ cười nhẹ, gò má anh vùi vào cổ cô, hít một hơi thật sâu. Hương thơm chỉ thuộc riêng về cô chui thẳng vào lòng anh.

Hương thơm đó như dòng nước ấm, sưởi ấm đôi mắt anh.

Ngay khi cô cho rằng anh sẽ cậy mạnh chiếm hữu cô, anh lại bất ngờ thả cô, nhưng hai tay vẫn không rời khỏi bàn làm việc.

Tô Nhiễm cảnh giác nhìn anh, bất giác nuốt nước bọt.

Ngón tay thô ráp của Lệ Minh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô. Ánh mắt anh thoáng dịu dàng, giọng nói khàn đục như đang kiềm nén cảm xúc sắp bùng nổ nào đó. “Cô bé, đừng quên, em đang cầu xin tôi. Cứ trốn tránh như vậy chỉ khiến người ta sinh chán ghét.”

Ngón cái anh lại chuyển xuống bờ môi căng mọng, nhẹ nhàng giầy vò như hưởng thụ sự mềm mại của cô.

Tô Nhiễm cảm giác ngón tay anh càng lúc càng nóng, đôi mắt anh chột sâu thẳm hơn nhìn cô chăm chú, khiến cô càng thêm căng thẳng. Bờ môi run rẩy nhuộm đầy hơi thở của anh, giọng nói anh trầm khàn làm cô thấy hổ thẹn.

Sau đó, Lệ Minh Vũ không hề động vào cô, anh chỉ im lặng nhìn cô, như đang chờ đợi cô chủ động.

Tô Nhiễm hiểu rõ anh muốn đánh thẳng vào niềm kiêu hãnh của cô.

Tuy cô không rõ vì sao anh muốn làm như vậy, cũng không rõ vì sao anh phải nhục nhã cô như vậy, nhưng cô rõ một điều, chính là đêm nay cô trốn không thoát.

Nước mắt lưng tròng nhưng trước sau cô vẫn không chịu thua để nó chảy xuống. Cô gắng hết sức chịu đựng. So với bốn năm trước, bốn năm sau cô càng sợ anh hơn. Anh làm sao có thể bức cô như vậy?

“Anh dựa vào cái gì mà làm vậy? Bốn năm trước là anh chủ động ly hôn, người phụ bạc đoạn hôn nhân và tình cảm này là anh, không phải tôi. Anh dựa vào cái gì mà làm vậy với tôi? Dựa vào cái gì mà bức tôi?” Tô Nhiễm không chịu đựng được nữa, hét to với anh.

Anh vẫn không phản ứng, so với kích động của cô, anh càng thêm trầm ổn tự tin, yên ổn nhìn cô, “Rốt cuộc cũng dám nói đến chuyện bốn năm trước rồi?” Thấy mắt cô ướt ươn, anh nâng nhẹ cằm cô, nhấn mạnh từng chữ, “Dựa vào tôi đột nhiên thấy hứng thú với em.” Bàn tay đang nắm cằm cô hơi tăng lực, dường như làm đau cô, cô bỗng cau mày.

Ánh mắt Lệ Minh Vũ sa sầm. Trong đầu anh lại hiện lên hình bóng của một người khác, hình bóng đó chồng chất lên Tô Nhiễm ở trước mặt, khiến ánh mắt anh vốn trầm tĩnh nhanh chóng chuyển thành lạnh lùng và tàn nhẫn.

“Đương nhiên, em có thể đi ngay bây giờ. Chỉ có điều em đừng hối hận.” Giọng anh lạnh đến dọa người.

Trái tim Tô Nhiễm hoàn toàn nguội lạnh, cô hất bàn tay đang nắm cằm mình ra, nhìn anh gần từng chữ: “Được, không phải là anh muốn thân thể này sao? Tôi cho anh nhưng mời anh nhớ kỹ. Tôi khinh thường anh, chán ghét anh. Cả đời! Vĩnh viễn!” Giọng nói cô run run mà bén nhọn, nói ra những lời này nước mắt cô cuối cùng cũng lăn dài. Ngón tay cô run rẩy di chuyển đến trước cổ áo mình, cời từng cúc từng cúc...

64. Q.3 - Chương 22: Đằng Sau Là Cô Đơn Trống Trải

Cúc sơ mi bung ra để lộ khoảng da trắng nõn, ánh vào tầm mắt anh như một khối ngọc hoàn mỹ.

Tay Tô Nhiễm chậm chạp cởi cúc, nước mắt giọt trước giọt sau không ngừng lăn dài trên má, rồi chảy xuống đầu ngón tay.

Suốt quá trình, Lê Minh Vũ đều im lặng nhìn cô, nhìn cô cởi từng cúc từng cúc áo trên người, nhìn từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống, đọng vào nơi sâu thẳm lòng anh, ngưng tụ thành tình cảm khó nói nên lời. Ánh mắt trầm tĩnh dần trở nên tan rã chần chờ.

Tô Nhiễm không cần ngừng đầu cũng cảm nhận được anh không hề chớp mắt mà nhìn cô. Mắt anh như ngọn lửa nóng bỏng, dù không tiếp xúc chỉ lẳng lặng nhìn như vậy, cũng đủ khiến cô không thể lánh thân, hết đường trốn chạy.

Cuối cùng, tay cô run rẩy không còn cách nào để tiếp tục. Chuyện này từ trước tới giờ cô chưa từng làm qua, vì sao anh phải hết lần này đến lần khác gây khó dễ với cô như vậy?

Bầu không khí thấp thoáng thay đổi.

Chỉ còn đọng lại tiếng phụ nữ nức nở.

Cô ngừng tay, Lê Minh Vũ cũng không thúc giục. Một lúc lâu sau, anh lại giơ tay, ngón tay thon dài chạm vào chiếc cổ trắng nõn, cô run rẩy vô thức muốn trốn đi, nhưng rồi cả người lại cam chịu cứng còng tại chỗ, để mặc ngón tay anh lướt dọc theo mép áo sơ mi đang mở rộng trên người cô vào trong.

Ngón tay anh thô ráp nóng hổi khiến Tô Nhiễm không thể không nhắm mắt. Nếu đây chỉ là một cuộc giao dịch, vậy cô tình nguyện để bản thân mình chết lặng.

Lê Minh Vũ mặt không biến sắc nhìn cô, bắt giắc cau chặt mày. Ngón tay anh hơi tăng lực, làn da phụ nữ mịn màng khiến đôi mắt anh càng thêm tối thẳm. Thân thể cao lớn cường tráng nhướn gần về trước, gần đến mức anh có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể cô đang càng lúc càng căng cứng.

Tay anh ôm vòng lấy cơ thể mềm mại, anh cúi đầu xuống, bờ môi mỏng chạm nhẹ vào vành tai cô. Anh hít thở càng thêm gấp gáp. Khi anh từ từ hạ xuống, Tô Nhiễm chỉ cảm thấy kinh hoàng, một loại sợ hãi không tên lan rộng ra toàn thân.

Môi anh lại xuôi theo vành tai chuyển gần đến đôi môi đang run rẩy khiến đáy mắt anh thấp thoáng dịu dàng. Khi anh vừa muốn hạ xuống, Tô Nhiễm thất kinh, xoay mạnh đầu sang bên khác, nước mắt lăn dài xuống tay anh.

Tay Lê Minh Vũ bỗng dừng lại, nhưng anh vẫn không dời mắt khỏi cô. Anh chỉ im lặng nhìn, hơi thở nồng cháy phả vào hô hấp của cô.

Hai người cứ mãi căng thẳng với nhau như vậy. Người phụ nữ không mở mắt, còn người đàn ông cũng không tiếp tục xâm phạm.

Lát sau, Tô Nhiễm không nhận được mở to mắt thì hoảng sợ phát hiện gò má anh ở rất gần cô, gần đến nỗi cô có thể thấy trọn vẹn đáy mắt đen thẳm như vực sâu, lại như màn đêm mờ mịt đang nhìn cô chăm chú, làm sinh sôi một loại cảm giác khiến cô vừa sợ hãi vừa xa lạ.

Tuy cô không hiểu anh, nhưng cô biết, cô không phối hợp làm anh không vui, có lẽ, anh muốn dù cho cô không thuận theo cũng phải phối hợp, dù cho không phối hợp cũng không được né tránh.

Tay cô nắm chặt dần thả lỏng, nước mắt vẫn đọng lại nơi khóe mắt. Mãi đến khi...

Một nụ hôn dịu dàng rơi xuống trán cô, lực rất nhẹ, nhẹ như lông vũ ấm áp lướt qua vầng trán, rung động đến nơi sâu thẳm nhất trong trái tim. Giọng nói đầy từ tính vang lên từ đỉnh đầu cô. “Cái tôi muốn em làm, không phải là chuyện này.”

Đôi mắt rướm rướm nước mở to, Tô Nhiễm nghĩ bản thân mình nghe lầm rồi. Cô nhướn mắt nhìn, đôi mắt anh vẫn trầm tĩnh như mọi khi. Nhưng ngay khoảnh khắc vừa rồi, cô dường như bắt được điều gì đó, vừa

như nỗi đau nói không nên lời, vừa như cười giễu chính mình. Tóm lại cụ thể là gì, cô không dám tùy tiện kết luận.

Tay Lê Minh Vũ ôm nhẹ lấy gáy cô, khiến cả người cô áp sát vào lòng anh. Hành động bất ngờ này làm Tô Nhiễm thần thờ. Trong lúc nhất thời, cô không có phản ứng, chỉ ngoan ngoãn dựa vào lòng anh đến quên cả giấy dựa..

Anh vừa nói gì?

Cái anh muốn cô làm, không phải là chuyện này?

Lẽ nào anh...

Người đàn ông vẫn tiếp tục duy trì động tác ôm ấp. Tô Nhiễm chỉ cảm thấy lòng bàn tay anh nóng hầm hập, dường như anh đang cố sức hoặc đang kiềm nén gì đó. Nước mắt chực trào nơi khóe mắt cuối cùng vì kinh ngạc cũng mờ dần. Cô vừa muốn mở miệng hỏi rõ, lại nghe Lê Minh Vũ lên tiếng, “Cái em thiếu tôi chỉ là một bữa ăn khuya.”

Hả?

Tô Nhiễm giật mình, ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn anh.

Lê Minh Vũ cong môi, vỗ nhẹ đầu cô. Anh nhìn quần áo cô xộc xệch, khóe miệng khê cười, không nói gì nữa, chỉ ưỡn thẳng người rồi thả cô ra.

Thay đổi bất ngờ trong chốc lát khiến Tô Nhiễm hoàn toàn lơ mờ. Cô không rõ anh đang nói thật hay nói đùa, chỉ dừng lại ở việc ăn khuya? Cái anh muốn chỉ là ăn khuya?

Vậy vừa rồi anh còn...

“Nếu không mặc quần áo, em sẽ hối hận.” Lê Minh Vũ thấy cô trừng to mắt nhìn anh, giọng nói anh càng thêm trầm khàn đến dọa người. Nói cho cùng, anh cũng chỉ là một người đàn ông có nhu cầu sinh lý hết sức bình thường.

Tô Nhiễm như một con rối đang sững sờ, thấy ánh mắt anh tối sầm, cô vội vàng chỉnh lại áo sơmi trên người, gò má bắt gặp ửng đỏ, cô cắn chặt môi, không muốn tiếp tục nhìn vẻ mặt của anh.

Từ đầu tối cuối, anh chỉ muốn trêu chọc cô, không phải sao?

Lê Minh Vũ dường như xem thấu tâm tư của cô, anh nhìn cô hồi lâu rồi đi đến một bên khác của phòng làm việc, bấm vào một công tắc, cánh cửa tự động mở ra.

Ánh đèn yên ả như đốm sáng trắng sao nhấp nháy. Ly thủy tinh trên bàn lóng lánh giống thạch anh, ánh vào Tô Nhiễm như một khúc gỗ nằm yên tại chỗ. Đôi mắt cô không ngớt kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mặt mình.

Sau cánh cửa là một phòng nghỉ nhỏ, cạnh cửa sổ sát sàn bày một bàn ăn màu tím sậm kiểu Âu, trải dài theo bàn ăn là cánh hoa hồng đen. Nhìn kỹ mới biết đó là pha lê trang trí trên bàn cơm. Pha lê đen quý hiếm chân thật sống động hơn cả hoa hồng thật. Bàn ăn không quá lớn, chỉ vừa vặn cho hai người cùng ăn. Áng nền mờ ảo đóng đưa trên kính, chiếu ra vóc người đàn ông cao lớn bên cạnh.

Không phải là sơn hào hải vị gì, chỉ là những món như gan ngỗng và nấm cục [1], kèm theo một chai rượu vang đỏ lâu năm. Cánh cửa mở ra, mùi rượu dịu dịu cũng hòa vào không khí.

[1] Nấm cục (truffle): là một loài nấm ăn được, mọc sâu trong lòng đất và thường ký sinh trong lớp rễ cây sồi. Loài nấm này được đánh giá cao trong ẩm thực Pháp, ẩm thực Ý, ẩm thực Hy Lạp và ẩm thực Tây Ban Nha.

Mùi hương đó hòa quyện vào hơi thở của Tô Nhiễm, thấm sâu vào phổi cô.

Tô Nhiễm không rành về rượu nhưng chỉ cần ngửi qua cô sẽ nhớ mãi. Đây là rượu vang đỏ được đấu giá vào hai ngày trước. Nghe nói giá cả rất mắc, sở dĩ cô có ấn tượng vì từng có một lần Hòa Vy dẫn cô tham gia vào tiệc dành cho giới thời trang may mắn được ném thử.

Hóa ra anh đã chuẩn bị mọi thứ từ lâu.

Thế nhưng, vì sao vừa rồi anh lại còn cố tình làm khó cô?

Chỉ muốn nhìn cô rơi nước mắt trước mặt anh?

“Anh...”

“Con người tôi thù rất dai.” Lệ Minh Vũ thản nhiên cong môi, “Vừa rồi chẳng qua chỉ cho em một bài học thôi.”

Lửa giận vô cớ bốc mạnh trong lòng Tô Nhiễm. Người đàn ông đáng ghét!

“Ngồi đi.” Anh nhin cười, vẻ mặt lại trầm tĩnh như thường ngày. Lệ Minh Vũ kéo ghế ra, giọng nói nghe dừng dừng nhưng làm thế nào cũng lộ ra mệnh lệnh.

Cô không bước lên trước, còn anh thì luôn đứng đợi cô.

Một lúc sau, Tô Nhiễm cắn môi tiến lên trước, ngồi xuống.

Hương thơm của rượu vang đỏ nhen nhóm ánh sáng vào màn đêm quynh rữ.

Nếu như không hiểu gì về anh mà nhìn thấy chuyện này nhất định sẽ cho rằng anh là người đàn ông tuyệt vời, nhưng chỉ một mình Tô Nhiễm biết, vừa rồi anh bức bách cô như thế nào, ngay khoảnh khắc đó tâm tư nhảy lều cô cũng có. Đôi mắt cô luôn đầy cảnh giác, người đàn ông này vui buồn thất thường, cô không biết giây này anh như vậy, giây sau anh sẽ làm gì với cô.

Cô trước sau đều không dám buông lời cảnh giác, giọng điệu của anh càng nhẹ, cô càng nghĩ anh có ý đồ khác.

Có lẽ đây là một vòng tuần hoàn về niềm tin giữa người với người. Khi bạn yêu một người, mọi thứ anh ấy làm bạn đều có thể thấu hiểu, dễ dàng tha thứ, nhưng một khi phần yêu này gây tổn thương sâu đậm cho bạn, thì dù tất cả mọi thứ anh ấy làm là đúng, niềm tin này từ lâu đã hóa thành mây khói.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Sau khi gặp lại, những lời này không biết Tô Nhiễm đã hỏi anh không bao nhiêu lần nhưng chưa lần nào anh trả lời trực tiếp.

Nghe vậy, Lệ Minh Vũ chỉ hơi cong môi, lấy một ly thủy tinh khác nhưng không rót rượu vang đỏ mà đổ thành nước ấm đưa cho cô. Một lúc sau, anh bình thản cất giọng, “Cùng tôi ăn bữa này.”

Động tác của anh tự nhiên lưu loát như việc này đã ăn sớm hòa hợp vào sinh mệnh.

Tô Nhiễm theo bản năng nhìn anh. Thần sắc anh thấp thoáng hiện lên nỗi cô đơn trống trải, nhưng nhanh đến rồi lại nhanh đi, khiến cô nghĩ rằng mình đã nhìn nhầm. Ít ra thì cô cho là vậy. Nhìn nước ấm trong ly, cô lơ đãng nhớ đến buổi tiệc của bốn năm trước. Lần đó, trái tim cô cũng bị ly nước ấm như vậy hoàn toàn bắt giữ. Bốn năm sau, trước mắt cô vẫn cùng là một ly nước ấm, người ngồi bên cạnh vẫn cùng là một người đàn ông.

Nhưng cảnh thì còn đó mà người đã mất từ lâu.

“Nắm cục vừa vận chuyển từ Provence tới chiều nay. Nếm thử đi, em sẽ thích.” Anh cầm ly rượu.

Lúc này, Tô Nhiễm căn bản là không có tâm tình để dùng cơm. Chợt cay nghiệt rồi bỗng ân cần của anh làm cô hồ đồ không rõ. Cô cau mày, hồi lâu sau mở miệng, “Chỉ dừng ở việc ăn khuya?”

Anh vừa uy hiếp vừa dọa dẫm chỉ vì mục đích này?

Lệ Minh Vũ nhấp một ngụm rượu vang đỏ, nhếch miệng, “Đương nhiên tôi sẽ không cự tuyệt đêm nay em ở lại với tôi.”

Trái tim Tô Nhiễm đập mạnh một nhịp. Cô không biết anh thuận miệng hay lại cố tình trêu cô lần nữa, nắm chặt ly nước, không trả lời.

Lệ Minh Vũ cũng không nói, chỉ yên lặng thưởng thức rượu, bề ngoài giống như câu vừa rồi chỉ là vô tâm nói ra.

Cửa kính ánh ra phong thái ưu nhã từ tốn của anh khi thưởng thức rượu. Anh nhàn nhã cầm ly, nhấp một ngụm rượu nhỏ vào miệng, nhắm mắt lim dim, đợi vị ngọt tan ra rồi từ tốn nuốt xuống. Anh mở mắt ra, biếng nhác mà gọi cảm hưởng thụ mùi rượu thơm mát đọng lại.

Tô Nhiễm không muốn nhìn anh, nhưng khóe mắt vẫn lơ đãng nhìn về bóng dáng trên kính. Bất kể là bốn năm trước hay bốn năm sau, hình dáng anh khi thưởng thức rượu vẫn tao nhã thanh thoát như vậy, mỗi một cử động nhỏ đều lộ ra hoàn mỹ.

Nhìn một lát, cô bắt đầu thấy nghi hoặc.

Cách hành xử và gia giáo của anh xuất sắc vô cùng, nhưng kiểu hành xử và gia giáo này tuyệt đối không phải xuất phát từ một gia đình chính trị gia. Anh giống... đúng rồi, một kiểu tu dưỡng của thương gia. Khác với những chính trị gia giả nhân giả nghĩa, loại tu dưỡng này như là thứ lắng đọng theo thời gian. Thời gian càng lâu, nó càng quý báu.

Vì sao lại có cảm giác này?

Cô không biết.

Cô cũng thờ thần theo nghi hoặc trong lòng.

Lệ Minh Vũ hơi nhướn người về trước, hết sức tự nhiên gấp đồ ăn đặt vào đĩa trước mặt cô, nói thản nhiên, “Ăn cơm với tôi không phải là chuyện quá khó chứ?”

Tô Nhiễm nhìn anh một lát. Lần này, cô không cự tuyệt nữa, gấp thức ăn lên cắn một miếng. Vị ngọt của nếp nhưng khi vào miệng lại thành hương hoa dịu nhẹ. Cô nếm ra được là vị của dành dành.

“Em thích không?” Anh hỏi.

Thật sự rất ngon.

Cô dần lơ là cảnh giác, gật đầu một cái.

Ăn ngon chính là ăn ngon, sẽ không vì ai đó mà thay đổi.

Lệ Minh Vũ hình như rất hài lòng với phản ứng của cô, khẽ nhấp thêm một ngụm rượu. Thỉnh thoảng, anh mới gấp một chút đồ ăn ỉnh, phần lớn thời gian đều uống rượu, rồi im lặng nhìn cô.

Cô xấu hổ uống nước, còn chưa buông cốc, anh đã phá vỡ bầu không khí yên lặng...

“Ăn khuya xong theo tôi đến một chỗ.”

Suýt chút nữa cô đã sặc nữa, cảnh giác chậm rãi tan ra này giờ thoáng chốc sản sinh trở lại, cô nhìn anh chăm chú, “Nơi nào?”

Lệ Minh Vũ lắc nhẹ rượu, miệng ly hơi chạm vào môi, chậm rãi lên tiếng, “Một nơi...có thể để em ‘cởi’ sạch sẽ.”

Tô Nhiễm nổi giận, nhưng lại thấy có gì đó không thích hợp. Khi anh nói lời này, cô không thấy chút nào giống trêu tức như vừa rồi. Ngược lại, nó như trút ra từ cõi lòng, ánh mắt của anh tựa như đang cất dấu nỗi cô đơn nào đó, giống khoảnh khắc mà cô nghĩ là mình đã nhìn lắm kia...

Xe như chú cá bơi lội trong đại dương sâu thẳm, qua lại trên đường phố Paris rồi dừng hẳn tại một chỗ.

Tô Nhiễm dù thế nào cũng không ngờ anh sẽ chở cô đến đây.

Nơi đây cô thường hay dẫn Băng Nụ tới chơi, là vòng xoay ngựa gỗ đã từng lưu không biết bao kỷ niệm và hình ảnh vui vẻ của cô với Băng Nụ, thậm chí có cả Mộ Thừa. Cô ngỡ vực quay đầu nhìn Lệ Minh Vũ, không rõ vì sao anh lại dẫn cô tới nơi này.

Đằng sau cô không một bóng người, chỉ còn lại ánh đèn đường trong đêm.

Đôi mắt cô thoáng ngơ ngác.

Cô quay đầu tìm anh lần nữa, lại nghe tiếng nhạc chuyển động của vòng xoay ngựa gỗ, từng nhịp từng nhịp tiết tấu ngân nga vang vọng bên tai. Mỗi lần nghe như vậy, tâm tình của cô đều tốt vô cùng.

Đã hơn nửa đêm, vòng xoay ngựa gỗ lại tự nhiên vận hành. Đèn màu đủ sắc xung quanh chớp động, chấm sao sáng nhỏ lấp lánh trên bầu trời về khuya, gần như đất trời hòa làm một.

Lệ Minh Vũ đi xuống từ bên khác, cô ngẩng người nhìn hình bóng anh càng lúc càng đến gần.

Đôi mắt anh chiếu ra bóng dáng xinh đẹp thuần khiết của cô lấp lánh dưới ánh đèn đủ sắc, như một nàng búp bê thủy tinh. Mái tóc cô nhẹ nhàng tung bay trong gió đêm, đôi mắt cô đầy nghi hoặc rơi vào lòng anh, như một chú nai lạc đường khiến người khác thương xót.

“Vì sao?” Đợi anh đến gần, cô không nhịn được hỏi.

Anh cười buồn, giơ tay xoa nhẹ tóc cô, ánh mắt đầy xa xăm, xa đến mức không cách nào chạm vào. “Tôi chỉ tình cờ thấy nơi này.”

Tô Nhiễm không hiểu, rồi bị vẻ mặt của anh làm mê hoặc, khẽ lắc đầu, “Tôi không rõ.”

“Em không cần hiểu, qua đây với tôi.” Giọng nói trầm thấp hạ xuống, tay anh liền cầm tay cô, dắt cô đi vào vòng xoay ngựa gỗ, rồi ngồi lên xe gia đình bên cạnh.

Tay anh chợt tăng lực, cả người cô ngã vào lòng anh.

Xe gia đình này, cô và Mộ Thừa từng dẫn Băng Nụ đến ngồi qua.

“Lệ...”

“Suyt, đừng nói.” Mối Lệ Minh Vũ chạm nhẹ vào tóc cô, “Cứ ngồi cạnh tôi như vậy.” Nói xong, anh buông cô ra, rồi dựa người sang bên cạnh.

Tô Nhiễm lúng túng. Giọng nói vừa rồi của anh làm cô mê hoặc nhưng vì sao cảm xúc của anh lại trở nên khác lạ? Giọng điệu của anh rõ ràng vẫn trầm thấp giống mọi khi, nhưng vì sao cô lại nghe thấy buồn đau và không vui vẻ trong đó?

Người không vui vẻ thật sự là cô mới đúng, không phải sao?

Cô không nói gì, chỉ im lặng ngồi bên người anh. Gió đêm nhẹ thổi mùi hương dịu dàng thuộc về anh len vào hơi thở cô, bập bênh trong không khí từ từ tạo thành một tấm võng vô hình bủa vây lấy cô, rồi buộc chặt...

Vòng xoay ngựa gỗ xoay tròn hết vòng này đến vòng khác. Trong màn đêm yên tĩnh, hai người cùng nhau im lặng tạo nên một bức tranh xinh đẹp.

Anh ngồi ở đó, ánh mắt từ đầu đến cuối đều dõi theo bóng lưng Tô Nhiễm. Cô dịu dàng như đan lẩn vào cảnh đêm xung quanh, mái tóc cô sáng bóng dưới ánh đèn đủ sắc. Anh không nén nổi mà vươn tay ra nhưng khi tay anh sắp chạm vào tóc cô thì ngừng lại, từng sợi tóc nhẹ nhàng lướt qua, tựa như một chú cá mà vĩnh viễn anh cũng không bắt được đuôi của nó. Cái anh muốn lưu lại là nụ cười của chú cá đó nhưng kết quả chỉ là nước mắt vô tận.

Hình dáng của cô cũng giống đuôi của chú cá đó, thay đổi huyền ảo thành một cảnh tượng mờ lung lay động trong ánh mắt đen thẳm của anh. Đôi mắt anh dần dịu dàng, trong dịu dàng lại chứa giữ chút ít hiu quạnh. Anh quen thuộc mùi vị hiu quạnh này vô cùng. Đây là một loại hiu quạnh trỗi dậy từ đáy lòng lạnh giá. Có lẽ, chỉ có nụ cười của cô mới có thể sưởi ấm cho anh.

Nhưng nụ cười của cô lại để dành ột người đàn ông khác.

Nơi sâu thẳm lòng anh từ trước đến nay đều trống rỗng, vì vậy mà lạnh giá vô cùng. Mỗi một ngày anh trải qua, ánh mắt anh đều như chìm ngập trong thủy triều mênh mông vô bờ.

Phần yên tĩnh này khiến Tô Nhiễm rung động. Cô và anh chưa từng gần nhau như vậy, cũng chưa từng ở cạnh nhau theo cách này. Cô quay đầu liền thấy anh không chớp mắt mà nhìn bản thân mình. Lần này, vì cô xoay đầu rất đột ngột nên cô nắm được cảm xúc trong mắt anh rõ ràng vô cùng. Đó là cô quạnh và lạnh lẽo mà cô chưa bao giờ gặp qua, chân thực đến nỗi khiến cô không cầm được mà xót xa.

Tại sao có thể như vậy?

Lòng cô kinh hãi, ngón tay vô ý quẹt trúng bên cạnh.

“A...” Đinh ốc cửa vào đầu ngón tay Tô Nhiễm, cô khẽ kêu một tiếng.

Ánh mắt Lê Minh Vũ thoáng ngơ ngác, hơi nhướn người về trước rồi kéo tay cô qua.

Tô Nhiễm muốn rút tay về nhưng anh lại nắm chặt hơn. Anh cách rất gần cô. Vẻ mặt anh cau mày đều ánh vào mắt cô. Cô có thể cảm thụ được hơi ấm dần ông chỉ thuộc riêng về mình anh. Giây tiếp theo, anh ngậm ngón tay đang chảy máu của cô vào miệng mình.

Ngón tay truyền đến cảm giác ẩm ướt tác động ngay vào thần kinh, va chạm mạnh mẽ vào mọi giác quan khơi ra một trận tê dại trong cô, “Đừng như vậy...” Cô rút mạnh tay về.

Lê Minh Vũ chăm chú nhìn cô.

Cô vô thức nắm chặt ngón tay đang chảy máu, tránh ánh mắt của anh, hàng mi dài cụp xuống che khuất sợ hãi từ tận đáy lòng trong nháy mắt vừa rồi.

Anh cũng không tiếp tục ép cô. Thời gian như dừng lại. Hồi lâu sau, anh giơ tay chạm vào gò má cô. Đáy mắt anh dần trở dậy khát vọng, khát vọng lại dần ngưng tụ thành chăm chú và nặng trĩu. Anh bất ngờ cúi đầu, khuôn mặt cương nghị chậm rãi tới gần cô.

Tô Nhiễm hoảng sợ, vô thức lách ra sau.

Anh thoáng ngừng lại, không nổi giận cũng không từ bỏ. Ngược lại, anh tới gần cô hơn, tay anh ôm siết vòng eo cô, môi anh ấm áp dán sát lên đôi môi đỏ mọng của cô rồi khóa chặt.

Nụ hôn này hình như chứa đầy đoạn tuyệt.

Anh khó khăn đè xuống kích động điên cuồng mà cạy mở miệng cô, mang ngọn lửa đang cháy mãnh liệt nhập vào trong, liếm qua khoang miệng mẫn cảm đến lưỡi, rồi mặc sức trêu đùa với lưỡi cô.

Tình cảm mãnh liệt của anh khiến cô khó chống đỡ.

Anh khó khăn đè xuống kích động điên cuồng mà cạy miệng cô, mang ngọn lửa đang cháy mãnh liệt nhập vào trong, liếm qua khoang miệng mẫn cảm, rồi mặc sức trêu đùa với lưỡi cô.

Hơi thở nóng bỏng trầm đục phả vào vành tai cô, đôi tay anh nóng như thiêu đốt có thể hủy diệt mọi lý trí của cô. Anh dịu dàng xoa cổ cô lướt dọc đến lưng, mỗi một tác da thịt đều vì vuốt ve của anh mà căng cứng. Trái tim cô âm ỉ nhói đau, còn nội tâm bị anh dẫn dắt mà run rẩy. Cô muốn chống lại cảm xúc khác thường này, cô dường như còn có thể cảm nhận được một loại cảm xúc khác phát ra từ anh. Tuy rằng, cô thật sự không muốn lý giải.

Cảm giác này rất lạ. Khi cô muốn tìm tòi...

“Em có thể đi.” Người đàn ông vào lúc này lại buông cô ra.

Tô Nhiễm chờ người, trong lúc nhất thời cô không hiểu lời nói của anh.

“Tôi vẫn tiếp tục đầu tư ‘Midi’, Đồng Hựu sẽ theo chuyện này.” Nói xong, anh đứng dậy, vòng xoay ngựa gỗ cũng chợt dừng theo anh.

“Anh...nói thật chứ?” Tô Nhiễm không giải thích được. Anh lẽ ra không phải là người tốt như vậy.

“Chỉ có một điều kiện.” Lê Minh Vũ xuống ngựa gỗ, quay đầu nhìn cô, dưới bóng đêm anh có vẻ lạnh lùng khác thường, “Từ nay về sau, đừng để tôi thấy em lần nữa, đừng để tôi có dịp nhận ra em. Nếu không, tôi sẽ không buông tay ra nữa.” Anh lạnh lùng buông lời, sải bước rời đi. Bóng dáng anh mờ dần trong màn đêm.

Tô Nhiễm mãi lâu vẫn không có phản ứng. Đến khi định thần lại, anh đã đi từ lâu.

Dưới bóng đêm, trong khoảnh khắc anh xoay người rời đi, vẻ lạnh lùng nơi mắt anh dần tản đi, nỗi cô đơn như con nước thủy triều cuốn tất cả vào mắt anh...

65. Q.4 - Chương 1: Cầu Hôn Bên Vòng Xoay Ngựa Gỗ

Tình yêu, không bao giờ biết trước được khoảng cách để gặp. Nhưng càng yêu, tôi lại càng thương tổn em. Loại thương tổn này chẳng biết đã có từ lúc nào. Em hướng trái, còn tôi hướng phải, vĩnh viễn đôi ta cũng không thể quay về điểm ban đầu.

Tựa như trải qua một giấc mơ, đến lúc tỉnh dậy vẫn cảm giác được bị thương hay vui mừng. Trong lúc lơ mơ, lại bắt đầu không phân biệt rõ đâu là cảnh trong mơ, đâu là hiện thực.

Cũng chính như Lê Minh Vũ, bất ngờ xông vào cuộc sống của Tô Nhiễm lần nữa, rồi lại lặng yên mà rời đi, lặng yên như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Kể từ khi Lê Minh Vũ đi, mỗi ngày của cô đều giống cuộc sống trong suốt bốn năm qua, mặt trời cứ mọc rồi lại lặn.

Bước ra khỏi cửa hàng nước hoa thì trời đã về đêm, Tô Nhiễm bắt taxi trở về. Cô biếng nhác dựa vào ghế xe, đôi mắt trống rỗng lẳng lặng nhìn cảnh đêm đang lướt nhanh ngoài cửa sổ.

Buổi đêm ở Paris vẫn chói lọi như ngày thường, nhưng điểm khác biệt chính là tâm tình bình tĩnh hơn bao giờ hết của Tô Nhiễm.

Có một số việc xảy ra trong im lặng, một ngày khi biến mất mới phát hiện, muốn quên đi hoàn toàn, thật sự rất khó.

Xe chạy về hướng ngoại thành, lượng xe qua lại đông đúc nên tài xế phải thả chậm tốc độ. Dần dần, cả con đường đều kẹt kín.

Tài xế taxi bực dọc, còn Tô Nhiễm thì chẳng màng quan tâm. Ánh mắt cô dần có hồn hơn, lơ đãng nhìn đến mảng lớn ánh sáng bên ngoài cửa sổ, mắt cô chợt rung rung.

Khi xe sắp chuyển động, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại yêu cầu xuống xe. Chẳng kịp nhận tiền thối, cô đã bước về phía vòng xoay ngựa gỗ đang sáng trưng một góc trời.

Lúc này, ở vòng xoay ngựa gỗ, người chơi rất đông, thậm chí xe gia đình cũng nghẹt người. Tiếng cười hòa vào nền nhạc du dương nghe vui tai vô cùng. Ánh đèn đủ sắc vụn vặt chiếu lên gò má Tô Nhiễm. Cô yên lặng đứng tại chỗ, thơ thẩn nhớ tới cảnh tượng đêm đó.

Cũng là chiếc xe gia đình đó, Lê Minh Vũ đã kéo cô đến ngồi. Cô không biết vì sao anh lại dẫn cô đến nơi này. Cô chỉ cảm thấy đêm đó, ánh mắt anh trống trải, còn bóng lưng thì cô đơn hơn bao giờ hết. Nụ hôn của anh, lời nói của anh tới bây giờ vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, anh đã khiến yên ổn mà cô duy trì trong suốt bốn năm qua dần tan rã. Cô rất sợ loại cảm giác này. Đúng vậy, cô sợ như thế, sợ một mặt không biết trong con người Lê Minh Vũ mà sản sinh nghi hoặc từ tận đáy lòng; càng sợ loại nghi hoặc này sẽ dẫn cô miệt mài theo đuổi, rồi vì nó mà làm tổn thương chính mình. Cô càng muốn yên ổn lại càng khó quên, quên hết tất cả mọi thứ xảy ra đêm đó cùng anh.

Kể từ đêm đó, cô không còn thấy anh nữa. Ngày hôm sau, khi đích thân Đồng Hựu tới ký kết hợp đồng, cô mới biết Lê Minh Vũ thật sự đã đi. Mọi chuyện hợp tác liên quan đến “Midi” đều do Đồng Hựu toàn quyền phụ trách. Nhận được hợp tác cũng có nghĩa Guerlain giành được phần thắng cao hơn trong việc tranh quyền nuôi con. Sau đó, cô gọi điện thoại cho Diệp Lỗi, nhưng mẹ nghe máy báo rằng học phần của Diệp Lỗi chỉ là chuyện nhỏ ngoài ý muốn, đã giải quyết xong.

Bên ngoài vòng xoay ngựa gỗ, Tô Nhiễm khẽ thở dài. Trong không khí, lơ lững mùi hương này đến mùi hương khác, nhưng lại thiếu vắng mùi hổ phách thường dọa cô sợ. Mũi cô không ngửi được mùi hương thuộc về anh, nhưng khi ánh mắt cô vô tình nhìn lướt qua xe gia đình bên cạnh vòng xoay ngựa gỗ, trái tim cô bắt giắc nhói đau.

Trong phút chốc, cô như thấy được Lê Minh Vũ thong thả ngồi trong xe gia đình xoay tròn hết vòng này đến vòng khác. Anh bình thần ngồi ở đó, ánh mắt mãi miết nhìn về nơi xa xăm, chuyên chú nhập tâm, còn có cả...bi thương.

Tô Nhiễm đè nhẹ lồng ngực, đứng bần thần tại chỗ.

Cô không rõ mục đích của anh là gì, muốn tiêu khiển hay...còn có ý đồ khác? Nếu đúng vậy, vì sao anh lại đột ngột biến mất trong yên lặng, tựa như cô và anh lại quay về cuộc sống giống hai đường thẳng song song suốt bốn năm qua, khác xuất phát điểm cũng chẳng giao nhau.

Đằng sau cô, một bóng dáng cường tráng tới gần, Tô Nhiễm vẫn thẫn thờ nhìn vòng xoay ngựa gỗ. Mãi đến khi, bàn tay người đàn ông vỗ nhẹ lên vai cô.

Độ ẩm từ bàn tay người đàn ông hơi kinh động Tô Nhiễm, trái tim cô đập mạnh một tiếng. Cô bỗng quay đầu lại, nụ cười dịu dàng của người đàn ông trước mắt làm phai nhạt hình ảnh người đàn ông trong đầu cô.

“Mộ Thừa?” Anh làm sao lại ở chỗ này?

“Vừa lúc anh chạy qua thì thấy em đứng ở đây.” Mộ Thừa cười ôn hòa, chỉ về phía chiếc xe đang đậu cách đó không xa. Anh lại dõi theo tầm nhìn vừa rồi của cô, nhẹ nhàng lên tiếng: “Em đứng ở đây làm gì?”

Tô Nhiễm nhìn lướt qua xe gia đình lần nữa. Trên xe, một đôi tình nhân đang ngồi ôm hôn nhau, lòng cô thoáng mát mát. Cô xoay đầu nhìn anh, lắc nhẹ đầu, “Không có gì, giao thông tắc nghẽn nên em dứt khoát xuống xe.”

Mộ Thừa cười, “Đi nào, anh đưa em về.”

Tô Nhiễm vừa định từ chối, nhìn nhanh qua xe, cô cảm thấy ngỡ vực nhìn anh: “Đường này đâu phải về nhà anh.”

“Ừ, hướng này về nhà em.” Mộ Thừa cúi đầu nhìn cô, giọng điệu dịu dàng.

Cô sửng sốt, khó hiểu nhìn anh.

“Anh vốn...” Mộ Thừa hòa nhã nhìn cô, lấy từ trong túi áo ra một hộp quà nhỏ xinh đưa cho Tô Nhiễm, tiếp tục nói: “Muốn đưa em món quà này.”

Cầm hộp quà màu oải hương trong tay, dưới ánh đèn lấp lánh không đồng đều của vòng xoay ngựa gỗ, Tô Nhiễm nhìn thẳng chiếc hộp, ngực cô mơ hồ cảm giác được điều gì đó.

Mộ Thừa thấy cô không mở hộp ra, khẽ cười, đưa tay lên chủ động mở hộp...

Một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh làm chói hai mắt Tô Nhiễm.

“Mộ Thừa, anh...” Dự cảm mơ hồ trong lòng thoáng chốc thành hiện thực, thần sắc cô đầy ngỡ ngàng khó hiểu.

“Đêm nay, anh đã đặt bàn trước. Anh định đến đón em cùng đi.” Giọng Mộ Thừa trầm xuống, tay anh vỗ nhẹ vai cô, vẻ mặt anh nghiêm túc mà quả quyết, “Bởi vì anh muốn chính thức cầu hôn em, hy vọng em có thể đeo chiếc nhẫn này, đồng ý lấy anh.”

Tô Nhiễm giật mình, miệng cô mở ra rồi khép lại. Trong chốc lát, cô không biết mình phải trả lời anh như thế nào.

Mối quan hệ chưa hẳn người yêu nhưng quá xa bạn bè dường như đã bị chiếc nhẫn kim cương trước mắt này bỗng chốc xóa bỏ. Cô hiểu tâm ý của Mộ Thừa, cũng biết rất rõ Mộ Thừa là người đàn ông ưu tú cỡ nào. Chưa bao lâu trước đây, cô cũng cho rằng chỉ cần có Mộ Thừa bên cạnh, tất cả đều sẽ tốt đẹp. Bốn năm qua, Mộ Thừa như cái bóng bên cô. Khi Tô Nhiễm cô đơn lẻ loi, anh sẽ dùng bờ vai dày rộng của mình an ủi cô, mang lại hy vọng vô tận cho cô.

Kỳ thực, cô có thể yêu anh. Kỳ thực, trái tim cô đã rung động. Nhưng chiếc nhẫn này tới quá đột ngột, đột ngột đến mức cô vẫn chưa kịp sẵn sàng.

Đàn ông đa tình, phụ nữ chung tình. Thực ra rất nhiều thời điểm điều này chỉ là tương đối. Phụ nữ muốn quên đi sự thất bại trong tình yêu, cách tốt nhất và nhanh nhất chính là bắt đầu bằng tình yêu mới. Nhưng điều này cũng chia ra từng tình huống khác nhau. Nếu bạn vẫn nhớ mãi khôn nguôi quá khứ, vậy thì chỉ có thể trách người đàn ông bên cạnh bạn hiện tại chưa đủ tốt. Ít ra chưa đủ tốt để có thể thay thế hoàn toàn người đàn ông trong mối tình đầy thương tổn bạn đã trải qua trước đó. Nhưng nếu có thể bình tĩnh

đôi mắt, vậy thì chúng tỏ người đàn ông bên cạnh bạn đã đủ tốt để bạn quên đi đau thương, tốt đến mức đã hoàn toàn thay thế người đàn ông đã qua.

Kiểu tình cảm này thường nảy nở theo thời gian. Khác với mối tình vừa gặp đã yêu của lần đầu, mối tình này là tình cảm tích tụ từ lâu ngày.

Vì vậy, ai nói trong lòng phụ nữ không thể chứa cùng lúc hai người đàn ông? Ai nói phụ nữ sẽ chung thủy mãi với cùng một mối tình?

Tô Nhiễm chưa bao giờ thử phân tích kỹ lưỡng tình cảm với Mộ Thừa rồi cuộc là thế nào. Cô chỉ biết rằng Mộ Thừa như ngọn đèn tỏa sáng. Miễn là có anh, nơi đó sẽ thấy rất an toàn, rất kiên định. Anh là người đàn ông có trách nhiệm vô cùng, phần trách nhiệm này thúc đẩy anh thành một người đàn ông trưởng thành tháo vác. Anh như ánh nắng mặt trời, bạn không cảm giác được nó tồn tại, nhưng rồi lại từng giây từng phút đều cảm giác được nó tồn tại.

Mộ Thừa thấy Tô Nhiễm lần nữa không nói chuyện, chỉ nhìn hộp nhẫn không chớp mắt. Sau đó, anh cầm qua, ánh mắt dịu dàng thắm đầy nghiêm túc và trang trọng. Với sự có mặt của mọi người ở vòng xoay ngựa gỗ, anh chậm rãi quỳ một gối, lấy nhẫn đưa đến trước mặt Tô Nhiễm, khiến mọi người xung quanh đều dừng bước lại, có những cặp tình nhân nhìn bằng cặp mắt ước ao.

“Mộ Thừa, anh mau đứng lên đi. Anh làm gì vậy?” Tô Nhiễm cả kinh, vẻ mặt càng thêm lúng túng.

Cô vừa muốn tiến lên kéo anh đứng dậy, lại nghe anh từ tốn mà kiên định lên tiếng: “Tô Nhiễm, lấy anh nhé.”

Tô Nhiễm thoáng chốc luống cuống, đôi mắt Mộ Thừa nghiêm túc vô cùng, giọng nói chân thành đến mức khiến cô khó mà từ chối.

Mọi người xung quanh càng lúc càng tụ lại xem nhiều hơn. Ở nước Pháp lãng mạn này, thực ra hành động như thế này không có gì làm lạ. So với tâm lý giúp vui, mọi người càng mong muốn thấy thêm một đôi tình nhân được hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Vì vậy, khi Tô Nhiễm còn đang khiếp sợ, hồi lâu vẫn chưa trả lời thì một người phụ nữ trong đám đông không nén được mà lên tiếng: “Đồng ý đi nào. Người đàn ông tốt như vậy sắp tuyệt chủng rồi. Cô không đồng ý nhất định sẽ hối hận.”

Những người khác cũng bắt đầu hòa theo, mắt họ đều chứa chan mong đợi và chúc phúc.

Mộ Thừa quỳ một gối ở đó, môi anh nổi lên ý cười dịu dàng mà anh tuấn, ánh mắt anh trong vắt như mặt nước phẳng lặng. Tô Nhiễm mãi lâu vẫn không trả lời, “niềm vui bất ngờ” này dọa cô rồi. Cô tin Mộ Thừa nhất định là người chồng tốt, nhưng cô thật sự không chắc chắn anh có phải là người đàn ông khiến cô tình nguyện nắm tay đi suốt cuộc đời hay không.

“Tô Nhiễm, anh muốn mang hạnh phúc đến với em. Anh muốn em mỗi ngày đều vui vẻ.” Đáy mắt đầy thương yêu trù mến dành cho cô, thâm tình cất giọng: “Xin em cho anh quyền lợi này được không? Để anh chăm sóc em suốt đời.”

“Mộ Thừa, em...” Tô Nhiễm thấy tim mình đập rất nhanh, vượt ngoài khả năng gánh vác và chịu đựng. Mắt cô thấp thoáng bối rối, môi cô khẽ run, “Anh đứng lên trước được không? Em, em thật sự không biết...”

“Tiểu Nhiễm...” Mộ Thừa nhìn cô rất lâu. Có lẽ thấy quá nhiều ánh mắt chờ mong của mọi người xung quanh, cũng sợ thế này sẽ dọa Tô Nhiễm, anh đứng dậy kéo nhẹ cô đến cạnh mình, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, “Anh yêu em. Xin em hãy tin anh. Những lời này anh nói đều xuất phát từ tận đáy lòng. Xin em cho anh một cơ hội. Dù chỉ là một chút cũng được, để anh chứng minh anh yêu em đến mức nào, được không em?”

“Mộ Thừa, em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Chúng ta cứ như mấy năm qua không tốt sao anh?” Gương mặt cô sáng theo ánh đèn lập lòe của vòng xoay ngựa gỗ, ánh mắt cô bất lực mà bàng hoàng.

Cô có thích Mộ Thừa không? Đáp án chắc chắn là có, cô thích Mộ Thừa, thích tất cả mọi thứ thuộc về anh.

Thế nhưng...

Cô có yêu Mộ Thừa không? Đã nhiều năm trôi qua, rốt cuộc cô có yêu anh hay không? Tình cảm yêu mến vốn tồn tại trong lòng cô phải chăng đã sẵn sàng để nâng lên cấp độ mới, phải chăng đã đạt đến tình yêu?

Đôi khi, cô xót xa cho quá khứ mà Mộ Thừa đã từng trải qua. Mỗi lần nhìn anh, cô rất muốn đổi với anh tốt hơn một chút, rồi lại tốt hơn một chút. Thế nhưng...

Ánh mắt Tô Nhiễm lơ đãng lướt qua vòng xoay ngựa gỗ, cô bỗng cảm thấy đau buồn mờ mịt vẫn luôn quay chung quanh mình. Cô không biết bản thân đang chờ mong điều gì, hay là cô vẫn chưa sẵn sàng để tiếp nhận, vẫn chưa thật sự tìm lại được khả năng để yêu.

Mộ Thừa nghe vậy, giơ tay vuốt nhẹ tóc cô, ánh mắt ngập tràn thương yêu, “Đừng vội cự tuyệt anh. Cho anh một cơ hội, cũng cho bản thân em một cơ hội để yêu. Em không cần trả lời anh ngay lập tức. Anh từng nói anh sẵn lòng đợi em, đợi đến khi lòng em xác định rõ người em muốn là anh, không phải anh ta.”

Tô Nhiễm hoảng sợ

“Anh đã nghe Băng Nụ kể chuyện mấy hôm trước.” Mộ Thừa khẽ thở dài, trù mến nhìn cô, “Anh biết người đàn ông đó lưu lại rất nhiều dấu vết vào lòng em. Như vậy, em càng không nên vội vã từ chối anh. Anh hoàn toàn có tư cách chăm sóc em hơn anh ta, không phải sao?”

Bóng dáng Lê Minh Vũ lại hiện lên trong đầu cô lần nữa, tim cô thoáng đau nhói. Nếu như có thể, cô thà rằng đêm đó cô chưa từng đến vòng xoay ngựa gỗ này cùng anh. Nếu như không có đêm đó, may ra cô sẽ không chút do dự mà đón nhận lời cầu hôn của Mộ Thừa. Nếu như không có đêm đó, có lẽ tâm lý của cô sẽ mãi trốn tránh và thờ ơ với Lê Minh Vũ như suốt bốn năm qua. Nếu như không có đêm đó, biết đâu cô sẽ không cho rằng phải chăng Lê Minh Vũ thật sự có nỗi niềm khó nói.

Nếu như không có đêm đó, nếu như...

Đáng tiếc không có nếu như.

“Anh hiểu lầm rồi. Em và anh ta đã không còn liên quan gì đến nhau. Em chỉ sợ...” Tô Nhiễm hít sâu một hơi, lại nhớ tới lời của Lê Minh Vũ, giọng cô thoáng yên ổn, “Sợ anh ta sẽ làm chuyện gì với Băng Nụ thôi.”

“Vậy chính là không còn yêu?” Mộ Thừa không truy hỏi nữa, mà anh cũng không có ý hỏi cặn kẽ mọi chuyện. Anh chỉ cười bình thản, bàn tay trắng ngần chạm vào gò má cô, nghiêm túc nói: “Như vậy em toàn tâm toàn ý yêu anh, được không?”

Nghiêm túc và cố chấp trong mắt Mộ Thừa làm Tô Nhiễm kinh hãi. Từ trong mắt anh, cô dễ dàng cảm nhận được tình yêu sâu nặng như đại dương, từng lớp từng lớp một bữa vây lấy cô. Anh chính là một người đàn đàn ông như vậy, có khả năng khiến phụ nữ lúc nào cũng cảm nhận được hương vị hạnh phúc, hương vị ấm áp khi được yêu thương. Bởi vì yêu và được yêu vốn không tỉ lệ thuận với nhau. Nhưng sao từ tận đáy lòng cô lại vô cớ trở dậy chần chừ?

Mộ Thừa không tiếp tục ép buộc cô. Anh chỉ mãi miết nhìn cô, hết sức nhẫn nại chờ cô trả lời.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, cô dần hít thở khó khăn hơn, môi cô mở ra rồi chậm rãi khép lại. Hết thấy mọi chuyện Mộ Thừa làm cho cô suốt bốn năm qua đều hiện lên trong đầu cô đang đấu tranh với bóng dáng của người đàn ông đó. Cuối cùng, cô dường như đã quyết tâm mình sẽ làm như thế nào, hít một hơi thật sâu, nhưng khi vừa muốn lên tiếng, điện thoại bỗng dưng vang lên.

66. Q.4 - Chương 2: Thành Phố Của Anh Và Cô

Tiếng chuông réo rắc phá vỡ khung cảnh lãng mạn, cũng khiến Tô Nhiễm định thần trở lại. Mộ Thừa thẳng thốt có lẽ anh không ngờ vào thời điểm mấu chốt lại bị quấy rầy, mọi người vây xung quanh thấy vậy, cũng bắt màn rời đi.

Tô Nhiễm mau chóng lấy điện thoại ra nhìn, lòng cô run sợ, vội vàng nghe máy.

Là điện thoại quốc tế, nghe xong sắc mặt cô liền thay đổi.

Cúp điện thoại, Tô Nhiễm mãi lâu cũng không nói gì, thần sắc cô trầm ngâm. Mộ Thừa thấy vậy, lo lắng trối dậy trong lòng, quan tâm hỏi: “Sao vậy em? Điện thoại của ai?”

Tô Nhiễm thành thật trả lời, “Cảnh sát Đinh...”

Mộ Thừa cũng sửng sốt, “Cảnh sát Đinh? Cảnh sát trưởng năm đó phụ trách vụ án ba em nhảy lầu?”

Chuyện bốn năm trước thuộc về Tô Nhiễm, anh ít nhiều cũng có nghe cô kể qua.

Tô Nhiễm gật đầu, sắc mặt thoáng tái nhợt.

“Tiểu Nhiễm, xảy ra chuyện gì?” Mộ Thừa càng xót xa. Lúc này, đương nhiên anh không mang chuyện cầu hôn ra ép cô nữa, anh chỉ mềm nhẹ cất giọng hỏi.

Tô Nhiễm im lặng bần thần. Hồi lâu sau, cô mới ngẩng đầu nhìn Mộ Thừa, mặt mũi nói, “Mộ Thừa, em xin lỗi. Em muốn...về nước một chuyến.”

Ánh mắt Mộ Thừa ngây ngẩn, ngờ vực nhìn Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm không nói thêm gì, ánh mắt lơ đãng rơi vào hàng rào màu trắng quanh vòng xoay ngựa gỗ, âm nhạc du dương, thoáng chốc như một mũi khoan dùi sâu vào lòng cô. Bốn năm rồi, cô luôn cố gắng tránh mọi việc hoặc không tránh được thì cũng ép bản thân mình dồn sức loại bỏ khỏi suy nghĩ về thành phố đó. Chỉ vì mỗi khi nhớ đến, mùi vị của thành phố đo đều như hòa trộn vào hơi thở cô. Đó là quê nhà của cô, nhưng cô lại phải xa rời quê hương để cố lãng quên.

Lời Lệ Minh Vũ nói đêm đó vô cớ hiện lên trong đầu Tô Nhiễm...

“Em có thể đi. Tôi vẫn tiếp tục đầu tư ‘Midi’, Đồng Hựu sẽ theo chuyện này. Chỉ có một điều kiện, từ nay về sau, đừng để tôi thấy em lần nữa, đừng để tôi có dịp nhận ra em. Nếu không, tôi sẽ không buông tay ra nữa.”

...

Lòng ngực cô bỗng dưng thắt chặt.

Chỉ mong, lần này đừng chạm mặt anh.

—hoa lệ phân cách tuyển—

Máy bay hạ cánh an toàn. Tô Nhiễm ngồi thẳng lên taxi đã đặt trước, tiến thẳng một mạch về nội thành.

Vừa tới nội thành, cô lấy điện thoại từ trong giỏ xách, bấm một dãy số, đợi đối phương nghe máy, rồi khẽ nói: “Cảnh sát Đinh, tôi vừa xuống máy bay. Khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến Trung Hoàn.”

Nói chuyện với đối phương một lát, cô cúp máy, nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ. Bên tai cô vẫn còn quanh quẩn nội dung cuộc gọi đêm đó của cảnh sát Đinh... “Cô Tô, vụ án ba cô nhảy lầu vốn đã kết thúc. Nhưng gần đây, mới xuất hiện thêm vài chứng cứ mới, chúng tôi cần phải điều tra vụ án này lại lần nữa. Bởi vì tình huống khá đặc biệt, chúng tôi cần hỏi trực tiếp cô vài chuyện liên quan đến năm đó.”

Đinh Minh Khải, người cảnh sát trưởng này cả đời cô cũng không bao giờ quên được. Vừa nghĩ đến anh, cô liền nhớ ngay đến chuyện ba tự sát, cũng nhớ đến sự thật đằng sau chìa khóa đã mang đến thương tổn cho cô. Tô Nhiễm có thể khéo léo từ chối mọi lý do khiến cô về nước, thậm chí là những lý do có ích cho sự nghiệp của cô. Thế nhưng, nguyên nhân ba chết là việc hệ trọng, vốn đã kết thúc rồi lại phát hiện ra manh mối mới, cô là sao có thể thờ ơ? Tới tận bây giờ, cô đều không muốn tin rằng ba tự sát.

Tài xế taxi nhìn Tô Nhiễm qua kính chiếu hậu, không kềm được lên tiếng, “Cô là người địa phương à?” Đàn ông đều như nhau, khi gặp phụ nữ đẹp, họ thường tìm đủ mọi cách để bắt chuyện. Đây là phản ứng thuộc về tuyến thượng thận [1] của đàn ông, là nhu cầu sinh lý hết sức bình thường.

[1] Tuyến thượng thận: nằm phía trên của hai quả thận, tiết ra những hormone cân bằng cơ thể, ví như những hormone chống lại stress, điều tiết huyết áp...

Tô Nhiễm gạt đầu một cái, thở dài rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Bốn năm rồi, cô đã rời khỏi thành phố này quá lâu. Thời gian bốn năm, thành phố thay đổi không ít, thậm chí có rất nhiều con đường sầm uất cô không nhận ra. Cô không khỏi hoài nghi, đây là thành phố đã từng thương tổn cô sâu sắc ư?

Hay là, thời gian thật sự có thể thay đổi mọi thứ? Để ọi chuyện đều trở thành cảnh còn người mất?

Tài xế taxi lại nhiệt tình vô cùng, nói huyên thuyên: “Tôi thấy cô rất quen, giống ngôi sao nào đó trên ti vi nhà.”

Tâm tư Tô Nhiễm bị nhiệt tình của anh ta cắt ngang, thản nhiên nói, “Chắc người giống người thôi.”

Anh ta thấy cô không nhiệt tình, cũng không dám nói thêm, lén nhìn cô qua kính chiếu hậu lần nữa rồi chuyển tâm lái xe.

Xe chạy quanh hơn nửa vòng cầu vượt, hướng thẳng đến Trung Hoàn. Hết cảnh này đến cảnh khác hiện ra khiến Tô Nhiễm hít thở khó khăn. Cô hít một hơi thật sâu, dè dặt chạm tay mình lên thành phố qua cánh cửa kính ngăn cách, hàng trăm cảm xúc ngổn ngang trong cô.

Có lẽ, cái thật sự khiến con người thương cảm không phải là hồi ức đau đớn, mà là quãng thời gian tươi đẹp đã qua không cách nào tìm về. Mất đi đau đớn là một kiểu giải thoát, mất đi tươi đẹp mới là đau đớn thật sự.

Thành phố của cô. Cô đã trở về.

Cảnh sát Đinh chờ ở ngoài sở cảnh sát từ trước. Taxi vừa dừng, anh liền sải bước mở cửa, vươn tay ra với cô, “Cô Tô, vất vả cho cô rồi. Lần này thực sự bất đắc dĩ nên mới gọi cô trở về.”

Tô Nhiễm bắt tay anh. Bàn tay cảnh sát Đinh thô ráp, do dùng súng lâu năm gây ra, cọ sát làm lòng bàn tay cô sinh đau.

“Là cảnh sát Đinh vất vả mới phải. Đây là việc tôi cần phải làm. Tôi cũng mong điều tra rõ nguyên nhân chết thực sự của ba mình.” Cô nói, cùng anh bước vào sở cảnh sát.

Phòng làm việc của Đinh Minh Khải nằm ở cuối hành lang. Tô Nhiễm quan sát một chút, khoảng cách từ phòng làm việc đến cổng thực ra rất xa. Trong lòng cô không khỏi kinh ngạc, có thể để một cảnh sát trưởng tự mình đến cổng chờ, chuyện này nhất định là không đơn giản.

Vào phòng làm việc, Đinh Minh Khải bèn đóng cửa, kéo cửa chớp xuống, cách ly mọi tầm nhìn với bên trong và bên ngoài căn phòng.

“Cô Tô, mời ngồi.” Anh rót nước đưa cho cô, rồi bắt đầu vào việc chính. Vừa nhìn liền biết anh là một người làm việc nhanh nhẹn, dứt khoát. Ngồi vào chỗ của mình, anh nhìn Tô Nhiễm hỏi: “Tôi muốn tự mình lấy khẩu cung của cô lần nữa. Chuyện bốn năm trước, cô có thể nhớ được bao nhiêu thì cứ nói ra, mong cô cố gắng hết sức để ngấm lại năm đó còn chuyện gì mà cô chưa nói với cảnh sát.”

Tô Nhiễm suy nghĩ, một lúc lâu sau khẽ lắc đầu, “Xin lỗi cảnh sát Đinh, mọi chuyện tôi biết năm đó đều đã nói hết.”

Đinh Minh Khải gạt đầu, trầm ngâm rồi nói: “Tôi nhớ bốn năm trước đã giao hết di vật của ông Hòa cho cô Tô. Năm đó khi kiểm tra di vật, chúng tôi thấy không có thứ gì đáng nghi, nhưng không biết cô Tô có phát hiện gì khác hay không? Cho dù là vấn đề không liên quan đến vụ án?” Nói đến đây, anh dừng một chút, nhấn mạnh, “Bất luận mọi chuyện dù có hay không liên quan đến bí mật cá nhân. Cô Tô phải hiểu rằng đôi khi có những chuyện nhìn bề ngoài không liên quan đến vụ án. Nhưng thực tế lại chính là vấn đề then chốt để phá án.”

67. Q.4 - Chương 3: Mọi Thứ Đầu Thay Đổi

Giọng cảnh sát Đinh trầm xuống, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Tô Nhiễm chính là chìa khóa kia, nó khóa giữ sự thật đằng sau cuộc hôn nhân của cô và Lê Minh Vũ, phần hợp đồng đó có liên quan đến vụ án hay không? Càng nghĩ càng không thông. Hơn nữa, bốn năm trước, khi tức giận, cô đã ném nó cho Lê Minh Vũ. Ngày hôm nay, chìa khóa kia cũng chỉ là chìa khóa. Dù muốn dựa vào đó để điều tra, cũng không còn khả năng tra ra bất cứ manh mối có giá trị nào.

“Cô Tô, có phải cô nghĩ tới chuyện gì hay không?” Đinh Minh Khải thấy cô trầm tư, đợi một lát rồi không kìm được, lên tiếng hỏi.

Thấy ánh mắt anh tràn ngập chờ mong, Tô Nhiễm lắc đầu, “Xin lỗi cảnh sát Đinh, vừa rồi tôi hồi tưởng lại mọi chuyện. Bốn năm trước, biết chuyện gì tôi thật sự đã nói hết.”

Đinh Minh Khải thoáng thất vọng, nhưng vẫn gật đầu.

“Cảnh sát Đinh, tôi biết cảnh sát có nguyên tắc và khuôn phép riêng. Nhưng tôi thật sự rất muốn biết rốt cuộc có phát hiện mới gì liên quan đến vụ án của ba tôi.” Tô Nhiễm hơi nhướn người về trước, vẻ mặt vô cùng khấn trương.

Yêu cầu này nghe có vẻ khó xử, Đinh Minh Khải cau mày. Tô Nhiễm chần chờ một lát, nói tiếp: “Nếu thật sự làm khó anh, vậy thì thôi ạ.”

Chứng cứ mới phát hiện của cảnh sát điều tra xoay quanh những người có liên quan. Dù sao cô cũng được coi là người có liên quan đến vụ án, vì vậy hiển nhiên khi hỏi vụ án phát triển như thế nào, quả thực là không tiện. Hơn nữa, chuyện này cũng không phù hợp với nguyên tắc làm việc của cảnh sát.

“Không sao, kỳ thực nói với cô một vài chuyện cũng không sao. Dù gì cô cũng là người nhà họ Hòa, nên cô có quyền được biết.” Đinh Minh Khải trầm ngâm, rồi lấy một tập tài liệu trong ngăn kéo đặt trước mặt Tô Nhiễm, nói, “Không biết người này cô có ấn tượng hay không?”

Tô Nhiễm cầm tài liệu mở ra. Trong tư liệu là hình ảnh một người đàn ông trung niên, cô nhìn kỹ rồi lắc đầu, “Người này tôi chưa từng gặp qua. Xin hỏi ông ta là?”

“Ông ta là Trần Trung, làm vườn ở nhà họ Hòa đã được ba mươi năm. Hai ngày trước vừa bị tố là ăn cắp tài liệu của nhà họ Hòa, hiện nay ông ta đang tiếp nhận điều tra.” Đinh Minh Khải nhẹ giọng kể về tình huống, “Khi cảnh sát chúng tôi điều tra nghe được Trần Trung đề cập đến chuyện bốn năm trước. Theo như lời ông ta nói, vào đêm mà ba cô nhảy lầu đã từng gặp Lê Minh Vũ. Vì vậy, mời cô đến đây lần này để tìm hiểu rõ thêm. Bởi vì Lê Minh Vũ là chồng cô. Đối với những chuyện liên quan đến anh ta, cô là người hiểu hơn ai hết.”

Lời nói vừa rồi làm đầu óc Tô Nhiễm rối bời. Hóa ra, trước đó Lê Minh Vũ đã gặp ba, chuyện này làm sao lại dính dáng đến anh? Mục đích anh gặp ba là gì?

“Xin lỗi cảnh sát Đinh. Tuy rằng tôi rất muốn biết nguyên nhân ba nhảy lầu. Nhưng mọi thứ về Lê Minh Vũ, tôi thật sự không thể giúp được. Vì...” Cô dừng một chút, ánh mắt thoáng ảm đạm, “Vì tôi và anh ta đã ly hôn.”

Đinh Minh Khải nghe vậy, ngạc nhiên vô cùng, anh giật mình hỏi, “Nói vậy, chuyện Lê Minh Vũ và chị cô Hòa Vy đã kết hôn là sự thật?”

Tô Nhiễm vô cớ ngạt thở, lồng ngực cô tưởng đau, gượng cười, “Chuyện liên quan đến anh ta, tôi không rõ ràng lắm. Suốt mấy năm qua, tôi luôn sống ở nước ngoài.” Giọng cô bình thản như đóa hoa nở rộ đêm đen.

Đinh Minh Khải dường như nhìn thấy nỗi cô đơn đang cố che giấu nơi mắt cô, gật đầu, “Tôi hiểu rồi. Thực sự xin lỗi cô Tô. Nếu tôi có thể nắm rõ chuyện này sớm hơn, tôi sẽ không làm phiền cô trở về.”

“Đây là việc tôi phải làm.” Cô khẽ cười, thần sắc nổi lên nghi hoặc, “Cảnh sát chỉ phát hiện ra chuyện này thôi sao?”

“Ngoài những việc này.” Đinh Minh Khải uống một hớp trà, nói tiếp: “Theo khẩu cung của Trần Trung. Cái đêm của bốn năm trước, ba cô và Lê Minh Vũ hình như có tranh cãi với nhau. Lúc đó, hoa quỳnh vừa nở

trong vườn hoa, Trần Trung biết ba cô rất thích hoa quỳnh nên chuẩn bị mang đến cho ông xem. Khi đi tới cửa phòng sách, ông ta nghe thấy ba cô đang kích động nói chuyện gì đó. Nhưng vì căn phòng cách âm rất tốt, nên Trần Trung không nghe rõ hai người đang tranh cãi gì. Sau đó, ông ta thấy sắc mặt Lê Minh Vũ lúc rời đi vẫn bình thản như mọi khi nên không để ý lắm.”

Tô Nhiễm bần thần hồi lâu.

Lê Minh Vũ không chỉ gặp, mà còn tranh cãi với ba?

“Anh cho rằng hành động nhảy lầu đêm đó của ba tôi có liên quan với Lê Minh Vũ, phải không?” Cô sốt ruột hỏi.

“Chúng tôi chỉ không muốn bỏ sót bất cứ chi tiết nào liên quan đến vụ án. Hai ngày trước, chúng tôi đã đi tìm Lê Minh Vũ điều tra thêm về sự việc lúc đó, anh ta thừa nhận có gặp qua Hòa Tấn Bằng. Vấn đề hai người giảng co cũng chỉ là việc cá nhân, chúng tôi không hỏi ra chuyện gì từ anh ta. Hơn nữa, luật sư của anh ta rất khéo ăn khéo nói, cảnh sát chúng tôi cũng không có lý do để tiếp tục mời anh ta hợp tác điều tra.” Đinh Minh Khải cười, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Tô Nhiễm thở dài, khẽ lên tiếng: “Có lẽ tôi biết họ tranh chấp với nhau chuyện gì.”

Ánh mắt Đinh Minh Khải rạng rỡ, “Cô Tô nhớ tới cái gì rồi ư?”

Cô cắn môi, cuối cùng vì tiến triển của vụ án, cô khẽ cất giọng, “Đúng như lời Lê Minh Vũ nói, có lẽ bốn năm trước họ tranh cãi với nhau chỉ vì chuyện riêng. Tôi nghĩ chính là chuyện ly hôn của chúng tôi, ba vì chuyện này mà tranh cãi với Lê Minh Vũ cũng là bình thường.” Sau đó, cô mang chuyện ly hôn kể đơn giản lại. Đương nhiên, cô không đề cập đến hiệp ước, dù sao đây cũng là chuyện hết sức nhục nhã. Nếu không liên can đến vụ án, cô cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ.

Đinh Minh Khải đành thở dài, “Xem chừng do tôi suy nghĩ quá phức tạp. Có lẽ là bệnh nghề nghiệp, khi Trần Trung nhắc đến chuyện bốn năm trước, tôi vẫn luôn hoài nghi.”

“Tôi cũng mong muốn cảnh sát có thể tìm ra bằng chứng mới. Trước giờ, tôi đều không tin ba lại vô duyên vô cớ nhảy lầu.” Khi nói xong lời này, cô nhạy cảm phát hiện ra nét mặt Đinh Minh Khải suy tư, muốn nói rồi lại thôi. Vì vậy, cô lại hỏi, “Cảnh sát Đinh, anh có ý kiến gì sao?”

Anh trầm mặc một lúc, rồi nhìn cô, “Trước khi cô Tô tới sở cảnh sát, tôi đã từng đề ra nghi vấn với người trong nhà họ Hòa. Bởi vì Trần Trung bị bắt là do nhà họ Hòa báo án. Khẩu cung mới lấy cũng chỉ xoay quanh chuyện Trần Trung trộm của cải, nhưng sau đó, chị cô lại vô tình đề cập đến một chuyện. Chị cô nói cô ấy không vừa mắt với Bạch Sơ Diệp, bà ta luôn thích ra vẻ người tốt trước mặt Hòa Tấn Bằng, cô ấy còn nói trước khi ông ấy qua đời đã phát hiện ra Bạch Sơ Diệp ngoại tình. Nói không chừng, chuyện này có quan hệ rất lớn với chuyện ba cô nhảy lầu.”

“Cái gì? Ngoại tình?” Tô Nhiễm tròn to mắt trong đầu chợt hiện lên hình dáng đoan trang động lòng người của Bạch Sơ Diệp.

68. Q.4 - Chương 4: Không Thể Chỉ Nhìn Bề Ngoài

Tuy Bạch Sơ Diệp đích xác là người chen ngang phá hoại nhà họ Hòa. Nhưng dù sao ba cô đã cưới hỏi bà ta đang hoàng, cô cũng không có lý do để tiếp tục oán hận, tình cảm nam nữ vốn không thể phân biệt đúng hay sai, có lẽ ba thật sự yêu Bạch Sơ Diệp. Nhưng Bạch Sơ Diệp lại ngoại tình? Chuyện này rất khó tin, theo cô biết, Bạch Sơ Diệp luôn chăm sóc nhà họ Hòa chu đáo, dịu dàng hiền từ. Điểm ấy so với tính cách mạnh mẽ của mẹ càng khiến đàn ông vui thích hơn.

Đinh Minh Khải ngừng một lát, dường như việc cô bất ngờ đã nằm trong vòng dự liệu của anh. “Trước đó, chúng tôi cũng chú trọng đến lý do lẫn tránh của Hòa vy. Sau đó, tiến hành điều tra Bạch Sơ Diệp, lại phát hiện tình nhân của Bạch Sơ Diệp thực ra chỉ là một người bạn. Trước đây, Hòa Tấn Bằng quả thực từng

hoài nghi, nhưng sự việc đã được giải thích rõ ràng nên không tiếp tục truy cứu. Vì lẽ đó, chúng tôi mới đặt nghi vấn sang Lệ Minh Vũ, nhưng mà dựa theo điều cô nói vừa rồi, Lệ Minh Vũ cũng không còn liên quan nhiều nữa rồi.”

Tô Nhiễm khẽ thở dài một hơi, cô biết Hòa Vy không thích Bạch Sơ Diệp. Trước đây, Hòa Vy thường trù Bạch Sơ Diệp chết không tử tế, có lẽ vì vậy nên mới nói với cảnh sát như thế. Đơn giản chỉ là lời nói ác tâm. Suy nghĩ một lát, cô nhìn cảnh sát Đinh, “Mọi chuyện về Lệ Minh Vũ, tôi nghĩ người hiểu nhất có lẽ là Hòa Vy. Nếu mọi người không ngại, có thể hỏi thử chị ấy.”

Trước đây hai người họ từng yêu nhau. Hiện tại, đã kết hôn, người hiểu anh nhất chính là Hòa Vy, chứ không phải cô. Tới tận bây giờ, cô vẫn không thể hiểu nổi con người Lệ Minh Vũ, làm thế nào đủ khả năng để cung cấp manh mối có ích cho cảnh sát?

“Hòa Vy.” Nào ngờ, cảnh sát Đinh nghe vậy liền lắc đầu, hiển nhiên ấn tượng của anh về Tô Nhiễm rất tốt, vì vậy mới không e dè mà nói: “Tôi cho rằng tinh thần của chị gái cô có chút vấn đề. Cảm xúc của cô ấy rất dễ kích động, nhất là khi chúng tôi nhắc tới Lệ Minh Vũ, cô ấy càng tỏ rõ thái độ thù địch. Trong quá trình tôi hỏi, loại cảm xúc này của cô ấy thường xuất hiện nhiều lần, thậm chí tôi còn thấy trên cổ tay cô ấy có vết thương. Cô ấy không chịu hợp tác, dù chúng tôi có hỏi thế nào về Lệ Minh Vũ, cô ấy đều không trả lời.”

Tô Nhiễm kinh sợ, “Hòa Vy làm sao lại thành như vậy? Anh nói tinh thần chị ấy có vấn đề?” Chị cô là người nổi tiếng trong làng thời trang. Hai ngày trước, cô vừa thấy Hòa Vy trên ti vi, nhưng nhìn tinh thần rất tốt, làm sao lại thành người như lời nói của Đinh Minh Khải?

“Cô khoan hãy khẩn trương, tôi chỉ nói lên suy nghĩ của mình. Dù sao tôi cũng không phải bác sĩ tâm lý. Hơn nữa, nếu hiện giờ chị cô và Lệ Minh Vũ là vợ chồng. Vậy thì, việc cô ấy giữ gìn quyền lợi cho anh ta cũng rất bình thường. Suy cho cùng Lệ Minh Vũ cũng là bộ trưởng. Bất cứ biến động nhỏ nào đều sẽ gây bất lợi với chức vị của anh ta.” Đinh Minh Khải nhanh chóng giải thích.

Tô Nhiễm gật đầu, đáy lòng cô chợt trỗi dậy chua xót.

Một lúc sau...

“Trần Trung rốt cuộc trộm vật gì của nhà họ Hòa? Ai báo án?” Cô dẫn lòng không được mà bật hỏi.

“Là Hòa Vy báo án. Cô ấy nói Trần Trung trộm dây chuyền quý giá của mình.” Đinh Minh Khải nói, “Trần Trung trước sau đều không thừa nhận mình trộm lấy. Ông ta chỉ không ngừng nói dây chuyền đó vô tình xuất hiện trong phòng, rồi Hòa Vy phát hiện ông ta mới biết. Lúc đó vì không có nhân chứng mục kích chứng minh Trần Trung trong sạch, nên chuyện này cảnh sát chúng tôi vẫn đang điều tra.”

Tô Nhiễm như suy nghĩ một lát rồi gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa nhưng thần sắc lại nổi lên nghi hoặc. Trần Trung nếu là người làm vườn trong nhà họ Hòa suốt ba mươi năm qua, thậm chí còn biết ba thích hoa quỳnh, vậy rõ ràng ông ta có tình cảm sâu đậm với nhà họ Hòa, một người như vậy sẽ trộm dây chuyền ư? Nếu muốn trộm, đáng lẽ đã trộm từ nhiều năm.

Có quá nhiều chuyện cô nghĩ không ra. Còn Hòa Vy, tuy tính cách chị cô ngang bướng nhưng không đến mức tính toán chi li với người làm. Cô nhớ hồi trước có một người giúp việc làm hỏng chiếc váy hàng độc mà Hòa Vy mua ở tuần lễ thời trang Pairs, nhưng lúc đó chị cô chỉ cau mày rồi thôi, không nói tiếng nào. Cô rất hiểu Hòa Vy, lớn lên trong hàng hiệu và sản phẩm đắt tiền, dù vật đó có vô giá, chị cô cũng chỉ coi là vật ngoài thân, làm sao lại gây âm ỉ đến sở cảnh sát?

Có phải bốn năm qua xảy ra nhiều chuyện mà cô không biết hay không?

Bởi vì thời gian có thể thay đổi rất nhiều sự việc, bao gồm cả con người mà cô tự cho rằng mình hiểu vô cùng...

—hoa lệ phân cách tuyến—

Tiêu Diệp Lỗi nhập viện.

Khi Tô Nhiễm trở về thị trấn Hoa Điền cô mới biết tin. Sau khi hỏi mẹ địa chỉ bệnh viện, cô liền nhận ra Tiêu Diệp Lỗi nằm cùng bệnh viện mà An Tiểu Đóa làm việc. Mọi chuyện xảy ra cô cũng chỉ nghe mẹ kể

lại. Bởi vì học phần xảy ra vấn đề nên Tiêu Diệp Lỗi vội vã từ Paris trở về nước, không ngờ trên đường chạy đến trường học lại bị xe đụng. May mắn vết thương không nghiêm trọng, chỉ gãy xương chân. Thời gian này cần nằm viện theo dõi, đợi chân hồi phục hơn thì phải làm thêm kiểm tra tổng quát.

Tiêu Quốc Hào và Tô Ánh Vân thay phiên nhau ở lại bệnh viện trông nom. Khi nào có thời gian, An Tiểu Đóa sẽ đến phòng bệnh phụ giúp săn sóc. Cô là bạn tốt nhất của Tô Nhiễm, vì vậy cô cho rằng chăm sóc người nhà Tô Nhiễm là đạo lý phải làm.

Từ sở cảnh sát đi ra, Tô Nhiễm chạy ngay tới bệnh viện, vừa vặn gặp mặt Tiêu Quốc Hào và Tô Ánh Vân cũng ở đó. Tiêu Diệp Lỗi thấy Tô Nhiễm, gương mặt dưới ánh mặt trời cười càng thêm xán lạn, vội vàng bảo cô ngồi xuống.

Cô bước lại, Tô Ánh Vân ngẩng đầu dịu dàng nhìn cô. Suốt bốn năm Tô Nhiễm không về, bà lo lắng vô cùng. Năm đầu, bà cũng đến Paris không ít lần, nhưng về sau thấy bên cạnh Tô Nhiễm luôn có bác sĩ Mộ, bà cũng yên tâm. Người làm mẹ không cầu mong gì nhiều, chỉ mong con mình sống vui vẻ một đời là được.

Sắc mặt Tiêu Quốc Hào tươi tắn hơn nhiều. Tô Nhiễm thường nghe mẹ nhắc tới ông, mẹ nói kể từ lần trước lỡ tay tát cô một cái thì ông buồn rầu, hối hận rất lâu. Bắt đầu từ hôm đó, ông cũng cai rượu. Suốt bốn năm qua, một giọt rượu ông cũng không đụng tới.

Tô Nhiễm bắt chuyện với Tiêu Quốc Hào. Gặp lại lần này, cô không muốn nhớ về những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Vì vậy, chuyện của bốn năm trước, cô chẳng để bụng làm gì. Tuy nhiên, Tiêu Quốc Hào dù ít dù nhiều, ông cũng thấy lúng túng. Ông cầm phích nước nóng đặt cạnh bàn, rồi viện cớ châm thêm nước liền đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

“Chú Tiêu con còn canh canh trong lòng. Con người này tuy thích uống rượu, nhưng ngoài lần kia ra thì ông lúc nào cũng tốt và tôn trọng con.” Tô Ánh Vân khẽ thở dài một hơi, kéo tay Tô Nhiễm nói. Đối với chuyện kia của bốn năm trước, bà đã từng nổi giận với Tiêu Quốc Hào, dù sao đi nữa Tô Nhiễm cũng là máu thịt của bà, ông dựa vào cái gì mà nói đánh là đánh? Nhưng trải qua nhiều năm cùng ông, bà hiểu ông là một người như thế nào. Chắc hẳn lần đó ông giận quá mất khôn nên mới làm vậy.

“Mẹ, con không trách chú Tiêu.” Tô Nhiễm nhẹ giọng đáp lời.

Tiêu Diệp Lỗi với một chân còn đang bị treo thấy vậy cũng nói: “Lần đó, Tô Nhiễm vì con mà bị đánh. Muốn nói áy náy thì phải để con áy náy mới đúng.”

Tô Nhiễm quay đầu lại nhìn bộ điệu của anh, nhin không được bật cười, “Hôm nay là ngày hội phê phán khuyết điểm? Lẽ ra xe phải đụng miệng cậu cho hư luôn mới phải, làm sao mà chỉ gãy có cái chân?”

“Dì Vân, dì nghe được không? Miệng Tô Nhiễm mấy năm qua càng lúc càng trở nên ác độc rồi kìa dì.” Tiêu Diệp Lỗi quay đầu nhìn Tô Ánh Vân, ra vẻ như đang tố cáo.

Tô Ánh Vân gõ nhẹ đầu Tô Nhiễm, trêu mếu nói: “Con bé này, ai lại đi quở em mình như vậy? Còn không xin lỗi Diệp Lỗi, nó vẫn còn nằm trên giường bệnh đấy.”

Là bề trên nhìn Tiêu Diệp Lỗi khôn lớn, làm sao Tô Ánh Vân lại không rõ tâm tư của anh. Từ trung học, bà đã còn không còn thấy Tiêu Diệp Lỗi kêu Tô Nhiễm là chị, thấy loại biến hóa tâm tư này, lòng bà cũng lo lắng vô cùng. Tuy Tô Nhiễm và Tiêu Diệp Lỗi không phải chị em ruột, nhưng chuyện dễ bị lời ong tiếng ve này làm sao có thể biểu đạt ra được. Nhưng may mắn Tô Nhiễm không nghĩ như vậy, bằng không có chết bà cũng không yên lòng.

Thật ra với tâm tư của mẹ, Tô Nhiễm lại không hiểu lắm. Cô chỉ thấy bầu không khí vui vẻ hòa thuận này làm cô cảm nhận được tình thân mà cô thiếu thốn suốt bốn năm qua. Cảm giác này rất ấm áp, nó như một dòng nước ấm hòa hợp vào lòng cô. Ấm áp này không có thứ gì thay thế được.

“Được rồi mà, con xin lỗi Diệp Lỗi không được sao?” Cô cười nhìn anh, “Sao cậu lại bắt cần như vậy chứ? Nghe tin cậu bị đụng xe, tôi cũng sợ hết hồn.”

“Tô Nhiễm, cảm ơn đã lo lắng cho tôi.” Tiêu Diệp Lỗi kéo tay Tô Nhiễm, ánh mắt đầy chân tình, “Tôi chỉ cần biết trong lòng cô có tôi là được rồi. Vết thương nhỏ này thì có là gì đâu.”

Tô Nhiễm cười nhẹ, rõ ràng cô không lưu tâm đến vẻ mặt biến hóa của anh.

Tô Ánh Vân bên cạnh thấy vậy, vội vàng nắm tay Tiêu Diệp Lỗi và Tô Nhiễm, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đều là người một nhà, quan tâm lẫn nhau là chuyện rất bình thường. Diệp Lỗi, con là em trai mà Tiểu Nhiễm thương yêu nhất, nghe nói con nằm viện, chị con làm thế nào có thể bình tĩnh được?”

“Đúng vậy, cho nên cậu phải mau khỏe. Không phải trường đã cử cậu đến châu Âu học sao? Vì cơ hội tu nghiệp này, cậu phải mau khỏe mới được.” Tô Nhiễm nói dịu dàng.

Tiêu Diệp Lỗi cười, nhưng nụ cười lại có phần cứng nhắc, rõ ràng lời nói của Tô Ánh Vân làm ánh mắt anh lo lắng.

“Tiểu Nhiễm à, về lần này con đừng đi nữa, được không?” Tô Ánh Vân tận lực lờ đi vẻ mặt cô đơn lạc lõng của Tiêu Diệp Lỗi, cầm tay Tô Nhiễm, cất lời từ tận đáy lòng: “Tuổi mẹ đã cao. Con cứ sống ở nước ngoài thường xuyên, mẹ sẽ rất nhớ con.”

“Mẹ...” Lòng Tô Nhiễm chua xót. Cô bất hiểu, vì chuyện riêng của bản thân mà không quan tâm đến bất cứ thứ gì, chạy trốn đến Paris suốt bốn năm qua. Cô đã quên, người biết chuyện năm đó còn có cả mẹ. So với cô, mẹ sinh cô ra rồi nuôi dưỡng cô mới chính là người đau lòng nhất. Vậy mà cô chỉ biết lo cho tâm tình của mình, quên đi cảm thụ của mẹ. Tô Nhiễm hít sâu một hơi, cố nén nước mắt, tựa đầu vào người Tô Ánh Vân, nhu hòa lên tiếng: “Mẹ, con sẽ không đi nữa, sẽ không...”

Cô cho rằng mình sẽ quên rất nhiều chuyện. Nhưng khi hai chân đặt lên thành phố này, cô mới phát hiện, quê hương thật khó mà lìa xa. Năm đó, cô không do dự mà theo Mộ Thừa đi Paris. Ngày hôm nay ngẫm lại, cô mới biết dù thể xác cô đi, nhưng trái tim vẫn ở đây. Có quá nhiều chuyện khiến cô không thể bỏ xuống, tâm trạng này kể từ lúc gặp cảnh sát Đinh càng lúc càng thêm rõ ràng. Cô một mực trốn tránh người nhà họ Hòa, nhưng suốt chút nữa cô đã quên, bản thân cô cũng là người nhà họ Hòa.

Nghe cô nói vậy, Tô Ánh Vân vui vẻ hẳn ra, dịu dàng vuốt tóc cô. Tiêu Diệp Lỗi nằm trên giường bệnh cũng nhìn Tô Nhiễm. Sau khi nghe cô quyết định, vẻ mặt anh càng thêm dịu dàng.

—hoa lệ phân cách tuyến—

Trong hành lang bệnh viện, khu dành cho người nhà bệnh nhân thăm nom, hoa tươi ắt hẳn là vật không thể thiếu khi đi thăm bệnh. Vì vậy, hành lang thơm đầy hương hoa cũng át đi phần nào mùi thuốc khử trùng.

Tô Nhiễm vốn đang muốn tìm Tiêu Quốc Hào, suy cho cùng vướng mắc này phải nhanh chóng gỡ bỏ thì tốt hơn. Tuy bố dưỡng suốt ngày chỉ thích uống rượu rồi theo cô đòi tiền, nhưng cô nhìn ra ông đối xử với mẹ rất tốt.

Tô Nhiễm vừa muốn rẽ ngoặt lại bị một giọng nói quen đến không thể quen hơn từ ti vi màn hình phẳng treo trên vách tường của hành lang bệnh viện hấp dẫn, trái tim cô đập mạnh một tiếng, bước chân cũng chợt dừng lại.

“Chúng tôi sẽ tiến thêm một bước để mở rộng thương mại xuất nhập khẩu. Điều chỉnh hạn ngạch xuất nhập khẩu đến tỷ lệ hợp lý nhất. Chúng tôi sẽ tích cực khởi xướng việc đầu tư vốn từ nước ngoài. Tất nhiên, song song với nguồn vốn gia nhập từ nước ngoài, chúng tôi cũng dự định sẽ đầu tư xây dựng thị trường tài chính trong nước.” Giọng nói đàn ông kiên quyết vững vàng, âm vang hùng hồn đúng mực.

Giọng nói cùng người đàn ông trên ti vi khiến Tô Nhiễm nhất thời quên mất mình muốn làm gì. Cô chỉ còn biết bản thân chăm chú nhìn vào màn hình ti vi. Bốn năm trước, những trường hợp và hội nghị có Lê Minh Vũ trả lời phỏng vấn của ký giả, cô thấy trên ti vi rất nhiều. Nhưng bốn năm sau, khi nhìn thấy lần nữa, nhất là sau chuyện ở Paris cùng anh, trong lòng ít nhiều cũng sinh sôi thêm một loại cảm giác khác.

Lê Minh Vũ trên màn hình nhìn vẫn trưởng thành thận trọng như mọi khi. Với những vấn đề đầy thiện chí hoặc hoạn hộc gây khó dễ của đồng đạo ký giả, anh trước sau đều trầm tĩnh đối mặt. Giọng nói của anh khi trả lời vấn đề được đặt ra nghe vẫn tràn đầy sức mạnh, phong thái khiến mọi người không ai dám xem thường sức ảnh hưởng của anh. Đây mới chính là anh. Một người dù đã cùng ly hôn với cô cũng khiến cô không cách nào thoát khỏi cái bóng của anh, một người dù đã cùng ly hôn với cô cũng khiến cô tán thưởng.

Có lẽ Lê Minh Vũ không phải là một người chồng tốt, nhưng anh tuyệt đối là một người bạn tốt, kết bạn với anh sẽ học được rất nhiều thứ từ anh. Tô Nhiễm hay nghĩ, nếu không trải qua nhiều đau xót như vậy, cô nguyện ý làm bạn với anh lần nữa.

Thế nhưng bây giờ vẫn còn có thể sao?

Câu trả lời rất chắc chắn, đã không thể nữa rồi.

Lúc này đây cô chỉ muốn tránh anh thật xa. Như vậy là tốt rồi.

“Một người đàn ông đã trở thành anh rể của mình, vẫn đáng để con dùng chân lưu tâm.” Giọng nói vang vọng từ phía sau lộ rõ không vui.

Tô Nhiễm nhìn lại, là Tiêu Quốc Hào đang cầm phích nước nóng đứng đằng sau cô. Thấy cô như vậy, ông chau mày không hài lòng.

“Chú Tiêu.” Cô gọi ông, lại thấy ông nhìn ti vi chằm chằm, cô bối rối giải thích, “Thực ra, con không có...”

“Con không cần giải thích với ta.” Tiêu Quốc Hào cắt ngang lời cô, nhìn cô thờ dãi. Ông đặt phích nước nóng sang một bên, rồi không biết lấy từ đâu ra một chiếc thẻ đưa cho cô, “Nghe mẹ con nói hôm nay con sẽ đến bệnh viện, nên ta mang cái này trả lại cho con.”

Là một chiếc thẻ tín dụng.

Tô Nhiễm cầm lấy, sững sờ nhìn Tiêu Quốc Hào, “Chú Tiêu, cái này là?”

“Trong thẻ này đều là tiền con đưa cho nhà mình. Con nghĩ rằng ta sẽ tiêu số tiền này sao? Mỗi khoản con đưa, ta đều để dành vào thẻ này giúp con. Lát nữa có thời gian, con hãy đến ngân hàng kiểm tra, số tiền này cũng được kha khá.” Tiêu Quốc Hào nói chi tiết, nhưng sắc mặt của ông lại thoáng lạnh lùng.

Khi ông nói những lời này, Tô Nhiễm sợ đến ngất người. Cô trợn to mắt nhìn Tiêu Quốc Hào như nhìn một người xa lạ mà mình chưa từng gặp qua. Ông để dành mỗi khoản tiền mà cô gửi cho gia đình? Tới tận bây giờ, bố dượng trong ấn tượng của cô nếu không uống rượu thì cũng nhè cô ra đòi tiền. Vì vậy, bao năm trôi qua, cô vẫn không hiểu vì sao mẹ lại lấy người đàn ông như vậy. Nhưng bây giờ...

Dường như mọi thứ đã khác.

Hay là, thực ra họ vốn như thế này, chẳng qua cô chỉ thấy được bề ngoài?

“Phụ nữ và đàn ông không giống nhau. Lúc nào trên người cũng phải có tiền mới tốt. Ta sợ con dùng tiền phung phí, khi cần một đồng vét cũng không ra. Cho nên, ta mới phải làm như vậy. Ta vốn tưởng rằng con lấy người đàn ông đó thì sẽ bớt lo hơn, nhưng không ngờ con vẫn khiến người khác nhọc lòng.” Tiêu Quốc Hào nhìn lướt qua Lệ Minh Vũ trên ti vi, cau chặt mày không vui, “Khoản tiền này ta chuẩn bị sẵn cho con, phòng vào lúc con gặp khó khăn. Vậy mà con không nói tiếng nào, liền đến Paris, vì một người đàn ông như vậy, đáng giá ư? Vì đàn ông, ngay cả gia đình cũng từ bỏ, thực sự khiến người khác khó có thể tha thứ.” Nói xong, ông liền cầm phích nước nóng rời đi.

Suốt quá trình Tô Nhiễm đều như đang nằm mơ. Cô cúi đầu nhìn thẻ tín dụng trong tay rồi lại dõi theo bóng lưng Tiêu Quốc Hào. Giây phút này, cô mới phát hiện, hóa ra bố dượng cũng đã già, nhìn bóng lưng hơi khom của ông, lòng cô ngập tràn lời nói đầy cảm động vừa rồi của ông.

“Con đừng quên đi thăm người bạn tốt họ An của mình. Mấy ngày qua may mà có con bé. Đứa con như con còn không bằng người ngoài.” Giọng Tiêu Quốc Hào vang vọng trong hành lang, nghe hòa hoãn hẳn, rồi mất dần sau khúc quanh.

Tô Nhiễm vẫn đứng yên tại chỗ, lệ chực trào nơi khóe mắt, khóe miệng lại không nén được mà cười. Hóa ra, trong lòng bố dượng luôn thừa nhận đứa con như cô. Đàn ông thường không khéo bày tỏ tình yêu hoặc tình thân. Nhưng cô thấy cảm giác này ấm áp vô cùng. Tay cô che mũi hít một hơi thật sâu, giấu hết nước mắt, rồi mới xoay người đi khỏi hành lang.

—hoa lệ phân cách tuyến—

“Tình trạng của bệnh nhân thế nào?”

“Bệnh nhân Trần Tiểu An, nam, mười lăm tuổi. Người nhà cho uống nhầm thuốc dẫn đến ngộ độc, đã sơ cứu trên xe cấp cứu.”

“Kiểm tra tình trạng sức khỏe của bệnh nhân ngay.”

“Huyết áp 102/70. Mạch đập 90. Thực quản của cậu bé bị tắc nghẽn.”

“Chuẩn bị thông cổ họng, súc ruột.”

An Tiểu Đóa có vẻ mệt mỏi bước ra từ phòng cấp cứu sau khi đã cứu Trần Tiểu An, “Người nhà bệnh nhân đâu? Vẫn chưa tới sao?”

Một người đứng dậy, lắc đầu với cô.

Cô bất đắc dĩ thở dài, quay sang nói với y tá: “Làm thủ tục nhập viện cho Tiểu An trước.”

Làm xong những việc này, cô quay người lại liền thấy Tô Nhiễm lẳng lặng đứng ngay khúc ngoặt, cong môi mỉm cười với cô.

An Tiểu Đóa thoáng sửng sốt, rồi ánh mắt nhanh chóng trở nên phản kích, rướm rướm nước mắt, nhưng không nói lời nào, liền xoay người đi tới phòng làm việc riêng của mình, không để ý đến Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm không kinh ngạc cũng chẳng nổi cáu, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, theo sau An Tiểu Đóa đến phòng làm việc.

“Tiểu Đóa, cậu lơ mình thật sao?” Cô chủ động tiến lên, khẽ nói.

An Tiểu Đóa vừa dọn đồ vừa hờn mát lên tiếng: “Bây giờ có ai mà không biết cô là tác giả lớn nổi tiếng, tôi làm sao lại lơ cô được?”

“Tiểu Đóa...” Tô Nhiễm thở dài, đi lại kéo cô, “Mình biết cậu rất giận mình. Người khác không hiểu mình, lẽ nào cậu cũng không hiểu luôn sao?”

“Tôi không hiểu cô. Một chút cũng không hiểu cô!” An Tiểu Đóa tức giận, nước mắt rơi như mưa, đập mạnh đồ trong tay mình, “Tô Nhiễm, cậu còn cần một người bạn như mình ư? Nếu thật sự cần một người bạn như mình, vì sao bốn năm trước không nói tiếng nào thì liền bỏ đi? Cậu biết khi mình nghe nói cậu bỏ đi, mình suýt nữa thì đã phát điên không? Cậu làm sao ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi ỉnh? Suốt bốn năm qua cậu có nghĩ tới người bạn này ư?”

“Tiểu Đóa, xin lỗi. Mình thật sự xin lỗi.” Sóng mũi Tô Nhiễm cay cay, ôm chầm lấy cô, nghẹn ngào nói: “Mình biết cậu quan tâm đến mình. Vì vậy, cậu mới không quản ngày đêm chăm sóc Diệp Lỗi. Vì vậy, cậu mới thường xuyên đến thị trấn Hoa Điền thăm mẹ mình. Mọi chuyện cậu làm ỉnh, mình đều biết hết. Nhưng cậu biết không, mình thật sự muốn gọi điện cho cậu vô cùng, nhưng mình sợ cậu sẽ trách mình, giận mình, bỏ mặc mình.”

An Tiểu Đóa khóc càng dữ dội. So với dáng vẻ tài ba vừa rồi ở phòng cấp cứu, bây giờ chỉ thuần chất là một đứa bé, ôm chặt Tô Nhiễm, “Lần sau, cậu cứ bỏ đi không nói tiếng nào thử xem? Mình sẽ không để ý đến người bạn như cậu nữa. Dù cho mất An Tiểu Đóa bị mù cũng không nhận cậu nữa, có nghe hay không?”

“Không có lần sau. Tiểu Đóa, mình sẽ không đi nữa.” Cuối cùng, Tô Nhiễm cũng khóc. Cảm giác rung động như thủy triều trào dâng trong lòng. Có lẽ trên đời này có rất nhiều thứ khiến con người bất an, nhưng tình bạn thật sự vẫn là ngọn nguồn tiếp đầy sức mạnh cho con người.

An Tiểu Đóa thả cô ra, gơ tay lau nước mắt, rồi lau cho Tô Nhiễm, yêu thương chứa chan trong mắt, “Lúc đó nhất định cậu rất đau khổ phải không? Cho nên cậu mới không chút do dự bỏ đi. Xin lỗi Tiểu Nhiễm, lẽ ra lúc đó mình phải ở cạnh cậu. Như vậy cậu sẽ bớt đau hơn, là mình không tốt.” Giọng nói cô nghẹn ngào.

“Tiểu Đóa...” Khóe mắt Tô Nhiễm ửng đỏ. Tiểu Đóa chính là một người bạn như vậy. Rõ ràng chuyện này là do cô không tốt, nhưng Tiểu Đóa lại tự trách bản thân mình. Người bạn tốt như vậy, làm sao cô cam lòng từ bỏ?

“Ngồi bên đây, rồi mau kể mình nghe suốt bốn năm qua cậu sống như thế nào, mọi chuyện ở Paris có tốt không?” An Tiểu Đóa vội vàng kéo cô sang một bên, cấp thiết hỏi.

Đáy lòng Tô Nhiễm cảm động, cùng ngồi với cô rồi đem cuộc sống ở Paris trong bốn năm qua kể đầu đuôi gốc ngọn cho An Tiểu Đóa. Nhưng mà chuyện cô mang thai rồi sanh non vào bốn năm trước cô không đề cập tới. Nỗi đau này một mình cô biết là đủ, cần gì phải để Tiểu Đóa lo lắng không yên? Còn chuyện liên quan đến Mộ Thừa, cô cũng kể qua loa, càng không nhắc đến chuyện gặp Lê Minh Vũ ở Paris. Cô chỉ đặt

trọng tâm vào sinh hoạt của mình ở Paris.

69. Q.4 - Chương 5: Không Ngờ Em Lại Trở Về

An Tiểu Đóa nghe xong, lòng cô càng bùi ngùi, càng xót xa Tô Nhiễm, thở dài nói: “Vậy sau này cậu có dự tính gì không?”

Tô Nhiễm mỉm cười, “Tiểu Đóa, không cần lo lắng ỉn đâu. Có một công ty của Pháp định mời mình làm nhà điều chế hương cho họ. Hơn nữa, vài công ty phát hành sách cũng ngỏ ý muốn mua bản quyền. Tiểu thuyết ‘Hào môn kinh mộng’ chẳng bao lâu nữa sẽ đàm phán để mua bản quyền dựng thành phim. Vì vậy, sắp tới công việc của mình sẽ rất bận.”

“Hả? Nhiều việc như vậy ư, vậy có phải cậu lại muốn đi hay không? Quay lại Paris?” An Tiểu Đóa vừa nghe liền vỗ vạt nắm chặt tay cô.

Tô Nhiễm vội trả lời, “Không, mình vẫn ở đây. Bản thảo viết ở đâu cũng được. Có thời gian, mình sẽ đi tìm một nơi yên lặng để dùng làm phòng điều chế hương. Như vậy là được rồi.”

“Vậy chẳng phải là cần một nhà xưởng thật lớn mới được sao?” An Tiểu Đóa hiếu kỳ hỏi.

Tô Nhiễm lắc đầu, “Lần này khác với cửa hàng mà mình làm ở Paris. Mình không phụ trách khâu sản xuất, chỉ cần mang nước hoa đã điều chế đến công ty là được, nên mình không cần một nơi quá lớn.”

“À, hiểu rồi. Cậu yên tâm, mình sẽ cùng đi chọn với cậu.” An Tiểu Đóa vỗ vỗ ngực cam đoan, lại nghĩ tới chuyện gì đó vội vàng hỏi: “Đúng rồi, vậy bây giờ cậu ở đâu? Thị trấn Hoa Điền cách đây rất xa đó.”

Tô Nhiễm khẽ thở dài, cười rồi ôm Tiểu Đóa, “Vì vậy, bây giờ cần phải phát huy sức mạnh của cậu. Không chỉ cùng mình chọn nơi làm chỗ điều chế hương, mà còn phải thuê một căn hộ dùm mình. Tốt nhất, là hai trong một.”

“Được rồi, mình chắc chắn sẽ đi cùng cậu, chừng nào tìm được chỗ vừa ý mới thôi. Hay vậy đi, trước khi tìm được nơi vừa ý thì ở với mình trước. Tụi mình lâu rồi mới gặp, coi như là ôn chuyện cũ. Hơn nữa, cậu tới thăm em cậu cũng tiện nữa.” An Tiểu Đóa cười nói.

Tô Nhiễm nhìn cô, hạnh phúc gật đầu.

An Tiểu Đóa yên tâm, tâm sự với cô rồi chợt nhớ đến cậu bé vừa rồi, “Đúng rồi Tiểu Nhiễm. Vừa rồi cậu bé mà mình cứu, cậu bé gọi là Trần Tiểu An, là con trai Trần Trung, người làm vườn nhà họ Hòa của cậu đó.”

Tô Nhiễm thẳng thốt, “Con trai của Trần Trung?”

“Đúng vậy. Nhắc tới cậu bé đó, mình thấy tội nghiệp quá. Từ nhỏ đã mắc bệnh động kinh; mười lăm tuổi rồi loạn tâm thần ở tuổi dậy thì chỉ còn như một đứa trẻ. Trần Trung dẫn cậu bé đến đây vài lần, mình cũng từng tiếp xúc với Tiểu An, cậu bé rất ngoan ngoãn nghe lời, rất biết nghĩ cho người lớn. Nhưng chuyện lần này làm mình thấy hết sức kỳ lạ. Tiểu An làm sao lại uống nhầm thuốc được chứ?” An Tiểu Đóa khó hiểu.

Tô Nhiễm nghe vậy, cũng cau mày nghi hoặc..

Hoa lệ phân cách tuyến

Vào đêm, trời lại mưa.

Một câu lạc bộ sang trọng nằm gần Trung Hoàn được bao phủ dưới màn mưa.

Cánh cửa từ một căn phòng trong đó bật mở. Lệ Minh Vũ đi ra từ bên trong, chân bước lảo đảo đi đến một hành lang, rồi dừng lại cạnh cửa sổ, dựa người vào đó. Anh hít thở không khí đầy mùi mưa thật sâu, hơi lạnh khiến đầu anh đau buốt cũng thoáng tỉnh táo hơn.

Đồng Hựu đi theo phía sau, mang đồ uống giải rượu đưa cho Lê Minh Vũ, “Bộ trưởng, đêm nay anh uống nhiều quá rồi.” Trong ấn tượng của anh, việc xã giao của Lê Minh Vũ chỉ là thường tình. Anh sẽ không dễ bản thân uống quá nhiều, nhưng người ngoài nhìn vào sẽ không nghĩ rằng anh uống quá ít. Nhưng từ Paris trở về, ban đêm khi xã giao, anh thường uống đến say mềm. Đêm nay cũng vậy. Trong căn phòng đó, ngoại trừ nhân vật giới chính trị, còn có giới tài chính và kinh tế. Kiểu xã giao này, anh vốn có thể từ chối, nhưng hôm nay...

Lê Minh Vũ cầm lấy uống một ngụm, rồi đặt lên bệ cửa sổ, hai tay chống lên cửa sổ rồi nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, đôi mắt đen thẫm ngà ngà say. Thế giới phồn hoa sầm uất trước mắt dường như càng lúc càng khiến con người buồn chán, anh kéo cravat, rồi đưa tay xoa thái dương.

“Bộ trưởng, anh ngồi lên sofa bên cạnh nghỉ ngơi một chút đi ạ.” Đồng Hựu nói.

Lê Minh Vũ xoay người nhưng lại không nghe theo ý kiến của Đồng Hựu đến bên cạnh ngồi nghỉ. Ngược lại, ánh mắt anh dời đến màn hình lớn kế bên. Đồng Hựu thấy anh tập trung, cũng nhìn theo, ngay tức khắc liền hoảng sợ đến đờ người.

Trên ti vi đang bật kênh văn hóa, ý cơ bản của bản tin chính là công ty nào đó chính thức mua bản quyền “Hào môn kinh mộng” dựng thành phim, hiện nay đang lên kế hoạch để thực hiện. Màn hình dừng tại ảnh chụp của Tô Nhiễm với nụ cười nhẹ nhàng luôn nở trên môi, mái tóc ngắn xinh xắn làm cô thêm nổi bật giữa đám đông. Tiếp sau đó, là tin tức về tác giả xuất hiện tại sân bay trong nước.

Đồng Hựu thở dài, vô thức nhìn Lê Minh Vũ thì đã thấy anh không chớp mắt nhìn màn hình rất lâu, rồi kìm không được nhìn về phía màn hình lần nữa. Tô Nhiễm làm sao lại trở về?

Mãi lâu sau, Lê Minh Vũ mới đến ngồi trên sofa, vốc người cao lớn dựa vào ghế. Ánh mắt đen láy mãi miết nhìn người phụ nữ trên màn hình không rời. Hồi lâu, anh kéo cravat xuống hoàn toàn, tình cảm và thái độ thù địch khó nói thành lời lặng lẽ thấm nhuộm vào thần sắc của anh.

Nụ cười dịu dàng của Tô Nhiễm chạm thật sâu vào mắt anh, hít sâu một hơi, anh dường như có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát thuộc về cô.

Tô Nhiễm à Tô Nhiễm, không ngờ em đã về.

Khóe miệng anh khe cong nhưng rất khó phát hiện ra, còn đôi mắt đen thẫm như mọi khi lại lướt qua...sự dịu dàng ngay cả bản thân anh cũng không biết.

Khi về đến nơi ở, áo khoác trên người Lê Minh Vũ đã thấm ướt nước mưa. Đồng Hựu không rõ vì sao anh không bung dù, đưa anh về đến nơi an toàn thì Đồng Hựu cũng rời khỏi. Ánh đèn nhẹ nhàng chiếu sáng phòng khách. Lê Minh Vũ thừ người trên sofa, đầu đau như búa bổ, mệt mỏi dựa người vào sofa, nhưng lại mơ hồ thấy bóng dáng một người con gái đi lên trước. Mái tóc cô gái mềm mại như tảo biển tinh tế, xoa ngang vai. Cô gái chính đèn trong phòng khách sáng hơn, rồi xoa trán anh, cầm khăn sạch lau mái tóc đen ướt sũng nước mưa giúp anh.

Lê Minh Vũ say rượu nhìn không rõ. Nhưng khuôn mặt cô gái chiếu vào mắt anh, lơ mơ mà quen thuộc, giống như ánh đèn êm dịu của bốn năm trước, mỗi khi anh say rượu trở về, sẽ luôn có một ngọn đèn thế này chờ anh.

Lê Minh Vũ không nén được giơ tay chạm vào đôi má của cô gái. Bờ môi cô gái phát ra tiếng kêu khe khẽ khàng như chú mèo. Khuôn mặt đó giống hệt khuôn mặt luôn quanh quẩn trong đầu anh bao ngày qua, ảo tưởng vô số lần nay đã thành hiện thực.

“Nhiễm?” Anh ngập ngừng, nhưng lại khẽ gọi cái tên luôn chôn giấu vào nơi sâu nhất trong lòng mình, tay anh dịu dàng mơn trớn đôi má cô gái, cẩn thận từng li từng tí như sợ rằng mình sẽ đụng hư, bất giác nhướng người về trước, môi anh yêu thương chạm vào môi cô gái...

70. Q.4 - Chương 6: Yêu Thương Khiến Con Người Nghệt Thở

Cả người cô gái run rẩy, bất động để mặc Lê Minh Vũ dịu dàng hôn môi mình hết lần này đến lần khác. Anh nhẹ nhàng, cẩn thận từng chút một khiến lòng cô đau đốn, nhưng lại không cách nào cự tuyệt môi anh đang càng lúc càng nhiệt tình, hương thơm dễ chịu từ môi anh xen lẫn mùi rượu dịu nhẹ. Bàn tay anh bắt giắc lướt từ từ xuống dưới, hơi thở phả vào tai cô càng lúc càng nặng nề

Nụ hôn càng sâu, vết thương trong lòng cô càng nặng. Cuối cùng, nước mắt cô vẫn rơi xuống, vị đắng chát lạ thường lẫn dài đến môi anh.

Lê Minh Vũ ngẩng đầu chăm chú nhìn cô gái trước mắt, thần sắc anh đầy nghi hoặc. Mãi lâu sau, đôi mắt đen thẳm trào dâng thương xót, tay anh xoa nhẹ hai gò má cô, ngần ngừ lau nước mắt cho cô, thì thầm dịu dàng, “Em đừng khóc, tìm anh đau lắm.”

Anh nắm tay cô đặt lên ngực mình, ánh mắt ngà ngà say nhìn cô ngập tràn cô đơn, anh kéo cô gái vào lòng lần nữa, mũi cô lên tóc bên vành tai cô, nhẹ nhàng nỉ non, “Nhiễm...em có biết anh nhớ em cỡ nào...”

Nói xong, anh hơi nghiêng đầu, đôi môi dọc theo gò má cô chậm rãi hạ xuống.

“Minh Vũ...” Cô gái đau lòng khê cất giọng gọi tên anh. Có một câu nói cô luôn để trong lòng không dám nói ra, cô rất muốn biết rốt cuộc người anh yêu là ai, là Hạ Đồng, hay là...em gái Tô Nhiễm của cô?

Cô chưa bao giờ thấy anh vừa yếu đuối vừa thâm tình như vậy, cũng chưa bao giờ được nghe anh gọi tên bản thân cô dịu dàng như vậy. Vì sao, vì sao vừa rồi lại là Tô Nhiễm? Bốn năm rồi, lẽ nào bốn năm trôi qua, cô vẫn không thoát khỏi Tô Nhiễm?

Một tiếng gọi pha trộn rõ ràng oán trách, lại khiến Lê Minh Vũ phát giắc ra điều gì đó. Trong chớp mắt khi môi sắp hạ xuống, anh bỗng ngừng đầu, nhìn chằm chằm vào cô gái giống bóng dáng vẫn mãi hiện trong đầu anh.

Cô gái thấy vậy, hô hấp suýt ngừng lại, trừng to hai mắt nhìn anh.

Lê Minh Vũ nhìn chăm chú cô gái một lúc, đôi mắt đen thẳm hơi nheo lại như cố tỉnh táo hơn. Ánh mắt anh đột nhiên nổi cáu, lóe lên lạnh lùng đến cực hạn. Không chút tình cảm, tay anh gạt ngay cô gái trước mắt mình ra, khuôn mặt anh tuần lộc rõ chán ghét, khác một trời một vực với dáng vẻ dịu dàng thâm thì của lúc này.

Lúc này, dù đôi mắt anh mông lung mờ say, nhưng anh vẫn cảm nhận rõ dáng dấp của cô gái trước mắt. Mùi hương trên người cô và cảm giác khi hôn môi, tất cả đều không thích hợp. Người giống dáng vẻ Tô Nhiễm thì chỉ có một...

“Minh Vũ...” Hòa Vy trông thấy đáy mắt anh lạnh lùng, cô run rẩy tiến lên ôm cổ anh, “Anh làm sao có thể nhẫn tâm như vậy? Lẽ nào suốt bốn năm qua, em đối với anh vẫn chưa đủ tốt sao? Lẽ nào anh quên chúng ta đã từng yêu nhau sao?”

Lê Minh Vũ bị cô làm cho đau đầu, cau mày rồi cố sức đẩy cô ra lần nữa, chìa tay ra với cô, “Giao chìa khóa ra đây.”

Từ sau khi Tô Nhiễm rời đi, anh cũng chuyển về nơi ở riêng của mình, nhưng Hòa Vy luôn tìm cách lấy chìa khóa dự phòng, làm hại mỗi lần anh đều phải thay khóa mới. Sau này, anh cũng chẳng màng đổi nữa, hành động duy nhất anh làm chính là đòi thẳng chìa khóa dự phòng từ cô.

Hòa Vy lắc mạnh đầu, nước mắt chực trào, “Minh Vũ, anh cho phép em ở lại cùng anh được không?”

“Giao chìa khóa ra đây.” Lê Minh Vũ lặp lại lần nữa, giọng điệu nghe đáng sợ vô cùng.

Hòa Vy không dám quá lỗ mãng trước mặt anh, đành run rẩy lấy chìa khóa từ trong túi ra đặt lên tay anh. Sau khi Lê Minh Vũ cầm lấy chìa khóa, lãnh đạm buông ra một chữ, “Đi.” Nói xong, anh liền xoay người, thất tha thất thểu định lên lầu.

“Minh Vũ, em yêu anh. Em thật sự rất yêu anh, phải làm thế nào anh mới có thể hiểu tình yêu của em dành cho anh?” Hòa Vy vội tiến lên ôm anh từ đằng sau, khuôn mặt dán vào tấm lưng to rộng của anh, nước mắt rớt cục cũng chảy xuống.

Lần này, Lê Minh Vũ không vội đẩy cô ra, anh chỉ ngụi lạnh lên tiếng, “Cô không cần phải làm gì. Bởi vì, dù cô có làm gì, tôi cũng không yêu cô.” Nói xong câu này, anh mới đẩy cô sang một bên.

Hòa Vy ngã sòng xoài trên nền đá cẩm thạch lạnh băng, nước mắt chảy dài, gào thét giận dữ với Lê Minh Vũ, “Đừng tưởng rằng Tô Nhiễm sẽ còn về bên cạnh anh. Bốn năm trước anh tổn thương nó như thế nào, trong lòng anh rõ ràng nhất! Lê Minh Vũ, anh đừng quên, hiện tại trong giới chính trị và kinh doanh, có ai mà không biết sự thật tôi và anh mới là vợ chồng? Nếu anh dám yêu người phụ nữ khác, tôi sẽ phá nát danh dự của anh!”

Sấm sét xẹt qua ngoài cửa sổ, thấp sáng cho phòng khách mờ tối trong chốc lát, soi lên ánh mắt phần nộ đầy chết chóc lạnh lẽo của Hòa Vy.

“Vợ chồng?” Lê Minh Vũ như nghe được chuyện hài, đứng ngay tay vịn cầu thang lạnh lùng nhìn cô từ trên cao, ánh mắt ngà ngà say trào dâng châm biếm, “Mọi thứ đều do cô nói, một mai có vỡ lở ra, tốt nhất cô nên tự mình dọn dẹp. Tôi yêu người phụ nữ nào chỉ là việc của bản thân tôi, không liên quan đến cô. Còn chuyện phá nát danh dự, Hòa Vy, cô không chỉ nói, thậm chí cũng đã làm quá nhiều rồi. Cô không ngại mệt nhưng tôi thì ngại.”

Hòa Vy nắm chặt tay, lửa giận nơi ánh mắt thiêu đốt đến đáy lòng cô, nhìn Lê Minh Vũ đứng trên cầu thang, lòng cô vừa yêu lại vừa hận. Tình cảm khó nói nên lời này càng không ngừng giày vò cô, hồi lâu sau cô lạnh lùng hỏi, “Anh yêu Tô Nhiễm phải không?”

Khuôn mặt Lê Minh Vũ bình tĩnh, môi anh mím thành đường thẳng, ánh mắt càng thêm lạnh nhạt, “Người của nhà họ Hòa mấy người, một người tôi cũng không yêu.”

Hòa Vy nghe như sấm chớp nổ vang trên đầu, bỗng cô như phát điên, thoáng cái chạy tới phía trước, kéo tay Lê Minh Vũ, muốn tháo chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út của anh.

“Cô làm gì vậy?” Anh nắm chặt cánh tay cô, không vui nhún mày.

“Bốn năm rồi, anh và Tô Nhiễm đã ly hôn. Anh vẫn mang chiếc nhẫn này làm gì? Lê Minh Vũ, anh không cam lòng bỏ nó, vậy em sẽ thay anh, để anh cắt đứt phần tâm tư này.” Hòa Vy thật sự phát điên, sắc mặt cô tái nhợt, còn tóc tai thì bù xù.

“Đồ điên!” Lê Minh Vũ lười tranh cãi với cô, vung tay đẩy cô sang một bên, nhưng anh lại quên mất dù sao giữa nam nữ cũng có khác biệt. Hòa Vy lão đảo, cả người ngã xuống cầu thang, la lên một tiếng, trán cô thoáng chốc đập vào tường.

Máu nhuộm đỏ bức tường.

“A...” Cô choáng váng, nhưng khi nhìn thấy trán mình đầy máu kinh hãi hét ầm lên, cuống loạn chỉ tay về phía Lê Minh Vũ khóc lóc la to, “Lê Minh Vũ, anh sẽ hối hận, nhất định anh sẽ hối hận.”

Lê Minh Vũ lạnh lùng nhìn cô, thấy cô không bị gì quá nặng, xoay người lên lầu.

Phía sau, truyền đến tiếng hét chói tai và khóc lóc ầm ĩ của Hòa Vy, mãi lâu vẫn không dứt, trong đêm mưa nghe càng thêm đáng sợ...

71. Q.4 - Chương 7: Không Hẹn Mà Gặp

Lại một ngày nữa trôi qua. Sau hai ngày, mưa cuối cùng cũng tạnh. Buổi sáng trời đẹp với áng cầu vồng bảy sắc lơ lửng ngang trời, những chú chim vỗ cánh tung bay trong mây.

Tô Nhiễm xuống taxi, gấp ga gấp gấp đi vào sở cảnh sát, sắc mặt cô thoáng chút lo âu. Khi đến gần sở cảnh sát, một nữ cảnh sát cũng vừa vận đi ngang qua, cô vội hỏi, “Xin lỗi, cô cho tôi hỏi cảnh sát Đinh có trong phòng làm việc không?”

Nữ cảnh sát gật đầu, “À, anh ấy ở phòng thẩm vấn lầu ba, đang... Ồ, cô không thể lên trực tiếp. Cô này...” Vẫn chưa nói xong, Tô Nhiễm liền vội vã lên lầu.

Nữ cảnh sát thấy vậy liền báo tin ngay với nhân viên có trách nhiệm trên lầu để kiểm tra.

Chờ thang máy không kịp, Tô Nhiễm chạy lên lầu ba bằng thang bộ. Phòng thẩm vấn trên lầu ba cô đã từng đi qua. Bốn năm trước, Đinh Minh Khải cũng lấy khẩu cung của cô ở nơi đó. Từ dọc hành lang đến cuối dãy, không biết thế nào nhưng trái tim cô lại vô cớ đập nhanh hơn. Cô chỉ nghĩ rằng do chạy bộ lên lầu, nhưng cảm nhận kỳ lạ lại thấy không phải như vậy, giống như trong phòng thẩm vấn có cảm giác nào đó đang hấp dẫn cô. Cảm giác này rất kỳ lạ, như một nguồn lực từ vĩ đại, hoặc như một kiểu sức kéo, kéo trái tim cô đập đến đau nhức.

Tim cô đập nhanh đến khó chịu, tay cô khê chạm vào khung cửa, cô chợt không dám đẩy ra. Nhưng đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, vài người cảnh sát thấy cô nói: “Cô này, không thể đi vào.”

Tô Nhiễm thấy họ càng chạy càng gần, hốt hoảng, không biết làm sao liền đẩy cửa phòng thẩm vấn ra...

“Cảnh sát Đinh, tôi có chuyện muốn nói với anh...” Đang nói giữa chừng, cô bỗng dừng dừng lại, ngay cả tim cô trong chốc lát cũng ngừng đập. Cô bất ngờ tròn to mắt trông thấy đôi mắt quen đến không thể quen hơn đang ngồi ở phòng thẩm vấn.

Trong phòng thẩm vấn, người đàn ông ngồi đối diện Đinh Minh Khải chính là...Lệ Minh Vũ!

Hai người đối với việc cô đột nhiên xông vào cũng thấy hết sức khó hiểu. Nhất là Đinh Minh Khải, anh chờ ra nhìn cô rất lâu; còn Lệ Minh Vũ thấp thoáng ngạc nhiên, môi khê cong, đôi mắt càng thêm sâu thẳm nhìn cô như sư tử đang canh me một chú cừu.

Anh đang tiếp nhận thẩm vấn của Đinh Minh Khải nhưng vẻ mặt anh lại trầm tĩnh, tựa như không phải anh đối mặt với cảnh sát mà chỉ là ký giả bình thường.

Tô Nhiễm cảm chặt tay nắm cửa, muốn lùi về sau nhưng đã không còn kịp, muốn tiến lên trước lại như rảo bước đến vực sâu vạn trượng. Thoáng chốc, cô chỉ biết ngây ngốc đứng yên tại chỗ, tim cô đã ngừng đập từ lâu.

Chính là như thế...

Lại một lần nữa không hẹn mà gặp.

Anh bất ngờ xuất hiện khiến cô chẳng kịp đề phòng như lần gặp mặt trước ở Paris. Cô kích động chỉ muốn chạy trốn.

Trong đầu cô lại hiện lên câu nói vào đêm đó của anh, vô thức căng thẳng nuốt nước bọt.

Vài người cảnh sát đằng sau Tô Nhiễm, thấy vậy liền nói: “Cô này, sao cô có thể...”

“Không sao. Mọi người tiếp tục công việc đi. Cô ấy tới tìm tôi.” Đinh Minh Khải đứng dậy nói với đồng nghiệp.

Các đồng nghiệp gật đầu, nhìn lướt qua Tô Nhiễm rồi đi.

Tô Nhiễm chỉ thấy xấu hổ vô cùng, tránh ra khỏi tầm mắt chăm chú của Lệ Minh Vũ, cô nhìn Đinh Minh Khải, khê nói, “Cảnh sát Đinh. Tôi, tôi nhất thời nóng lòng nên quên anh đang phá án. Vậy khi nào anh hết bận, tôi sẽ quay lại.”

Lệ Minh Vũ ngồi đối diện như nghe được chuyện hài, nếp nhăn trên môi lan rộng hơn, ánh mắt nhìn Tô Nhiễm đầy suy tư.

Đinh Minh Khải nhìn Lệ Minh Vũ rồi lại nhìn Tô Nhiễm. Có lẽ thấy sắc mặt cô mất tự nhiên, gật đầu. Khi anh vừa định sắp xếp cô đến phòng nghỉ để đợi, cửa phòng liền truyền đến tiếng gõ nhẹ, một cảnh sát bước vào nói, “Cảnh sát Đinh, luật sư đại diện của Lệ Minh Vũ đã tới.”

Một người đàn ông lịch lãm nhanh chóng bước vào, tuổi khoảng bốn mươi năm mươi, đeo kính gọng vàng, bộ dáng văn vẻ lịch sự, nhưng ánh nhìn lại sắc bén, “Cảnh sát Đinh, chúng ta lại gặp nhau. Dựa theo trình tự luật pháp, cảnh sát Đinh đã dùng hết thời gian thẩm vấn đối với đương sự. Tôi muốn dẫn đương sự của mình rời khỏi đây.”

Đinh Minh Khải dường như đã sớm lĩnh giáo tài ăn nói của người luật sư này, cười nhạt, “Tôi nghĩ lần này anh phải về với tay không rồi. Đương sự của anh không thể được bảo lãnh, vết thương của cô Hòa Vy chúng ta đều thấy được. Vì vậy, tôi có lý do hoài nghi anh Lê Minh Vũ cố tình gây thương tích cho người khác.”

Tô Nhiễm ở bên cạnh vừa nghe liền thất kinh. Lê Minh Vũ cố tình gây thương tích cho người khác? Đối phương còn là chị gái Hòa Vy của cô? Chuyện gì đã xảy ra? Cô theo bản năng hướng mắt về phía Lê Minh Vũ thì đã thấy anh cười nhẹ như gió xuân.

Người luật sư trung niên cười phản đối “Xem chừng cảnh sát Đinh vẫn chưa nhận được báo cáo của cấp dưới. Cô Hòa Vy vừa mới hủy bỏ tố cáo.”

“Sao?” Đinh Minh Khải sững sốt.

“Cảnh sát Đinh, anh cũng thật là mọi chuyện chưa làm rõ đã liều lĩnh hành động. Điều này sẽ gây nên ảnh hưởng rất lớn với đương sự của tôi. Cô Hòa Vy rành rành là tự mình té bị thương, chẳng qua cô ấy chỉ nóng nảy cãi nhau đôi chút với đương sự của tôi mà đến sở cảnh sát báo án. Bây giờ khi tỉnh táo lại, cô ấy hủy án cũng là chuyện bình thường.” Người luật sư trung niên cười hết sức ung dung.

Đinh Minh Khải nắm chặt tay, lại chuyển tầm nhìn sang một cấp dưới. Có lẽ cấp dưới cũng vừa nhận được tin, lúng túng gật đầu. Thấy vậy, sắc mặt anh càng thêm khó coi.

Lúc này, Lê Minh Vũ luôn ngồi uống cà phê mới đứng dậy, hơi nới lỏng cravat, cười, “Cảnh sát Đinh, có thể thả tôi đi rồi chứ? Hình như tác giả Tô có chuyện quan trọng muốn báo với anh. Ngộ nhỡ bỏ lỡ thời cơ phá án tốt nhất, chẳng phải là cái được không bù đắp nổi cái mất sao?” Nói xong, anh biếng nhác nhìn Tô Nhiễm, cười đầy ý vị.

Tô Nhiễm đương nhiên có thể cảm nhận được cái nhìn đầy ngụ ý của anh, nuốt nước bọt, toàn thân cô chợt thấy khó chịu.

Sắc mặt Đinh Minh Khải khó coi đến cực điểm. Cảnh sát cũng là con người, dấu sao vẫn mãi ôm thái độ thù địch với quan chức bị tình nghi. Đinh Minh Khải sa sầm, vung tay ý bảo họ có thể rời đi.

Tô Nhiễm mãi không ngẩng đầu nhìn Lê Minh Vũ, chỉ hơi nhếch người sang bên, tránh khỏi cửa ra vào. Khi Lê Minh Vũ đến gần, cô lại thấy mùi hủ phách quen thuộc tiến sâu vào lòng cô.

Cô vốn tưởng rằng anh sẽ bước ngang qua người cô rồi đi thẳng ra ngoài, nhưng không ngờ anh lại dừng chân trước mặt cô. Chốc lát, trái tim cô chợt vỡ tan thành hai, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi giày da thủ công cao cấp.

Người đàn ông cúi đầu cười. Sau đó, anh cũng dần hạ người thấp xuống, gò má anh kề nhẹ vào tai cô, buông từng chữ từng chữ...

“Chào mừng em về nước. Tô Nhiễm...của tôi.”

Tô Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu chăm chú nhìn anh, còn anh khi nói xong câu đó cũng ưỡn thẳng người, đối mặt với cô đang sợ hãi từ trên cao. Nụ cười của anh lan tràn từ môi đến đáy mắt, khiến người khác nghẹt thở...

Khi Lê Minh Vũ đi, Tô Nhiễm mãi lâu mới định thần lại. Lời anh nói trước lúc đi vào tai cô khiến cô không rét mà run. Cô không biết anh sẽ làm ra chuyện gì, nhưng rõ ràng cuộc sống Hòa Vy cũng không tốt.

“Cô Tô, cô không sao chứ?” Sắc mặt Đinh Minh Khải thấp thoáng thất bại, nhưng anh cũng cảm thấy lo lắng cho thân sắc của Tô Nhiễm bội phần, hỏi han.

Tô Nhiễm nhanh chóng thoát khỏi cảm xúc khác thường, nhìn Đinh Minh Khải cười, khẽ lắc đầu, ngồi xuống đối diện anh. Đinh Minh Khải thấy thế cũng bất đắc dĩ cười nói: “Cô và Lê Minh Vũ, hai người thật

sự làm tôi đau đầu. Lệ Minh Vũ vốn là người bị tình nghi, nhưng thế nào cũng không chịu ngồi ở đây dù chỉ một phút đồng hồ để tôi thẩm vấn. Còn cô thì sao, là một người vô tội, nhưng lại ngồi đối diện tôi.”

Không có gì đáng để buồn cười nhưng lại khiến Tô Nhiễm nở nụ cười miễn cưỡng.

“Cô Tô, cô tìm tôi có chuyện gì?” Đinh Minh Khải không phải người hay thích nói đùa, nhanh chóng trở lại vấn đề chính. Anh đặt một tách cà phê trước mặt cô, nhẹ giọng hỏi.

Tô Nhiễm vô thức nhìn thoáng qua tách cà phê. Trong đầu cô, bất giác trào dâng ý nghĩ: Trên đời này, không phải người đàn ông nào cũng biết bạn có bệnh đau bao tử, và không phải người đàn ông nào cũng chủ động bưng một ly nước ấm đến vì bạn.

Nghĩ như vậy, lòng cô hơi thấy hoảng loạn. Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại nghĩ đến chuyện ấy?

Ngẩng đầu nhìn Đinh Minh Khải lần nữa, cô khẽ lên tiếng: “Cảnh sát Đinh, hai ngày trước tôi trông thấy con trai Trần Tiểu An của Trần Trung ở bệnh viện. Tôi mới biết suốt nhiều năm qua, ông ta đích thật vì con trai mà tốn không ít tiền để chữa trị. Thông qua người bạn làm bác sĩ, tôi biết được Trần Tiểu An mỗi khi phát bệnh đều sẽ ở phòng săn sóc đặc biệt. Anh phải biết rằng nếu không tính phí giải phẫu hoặc trị liệu, mà chỉ tính phí phòng săn sóc đặc biệt thôi, thì mỗi ngày đã tốn trên dưới hai vạn. Một người làm vườn dù thu nhập có cao đến đâu, làm sao có khả năng gánh vác khoản phí nằm viện khổng lồ như vậy? Tôi cho rằng, chuyện Trần Trung ăn cắp tài sản nhà họ Hòa nhất định là có ẩn tình.”

Đinh Minh Khải nghe xong, liền ngạc nhiên, “Trần Trung có con trai? Cảnh sát chúng tôi điều tra, cuộc đời ông ta chưa từng kết hôn, không có con trai.”

Tô Nhiễm sững sốt, “Không có khả năng. Bạn tôi là bác sĩ khoa cấp cứu ở bệnh viện, nhận ra Trần Tiểu An. Bạn tôi khẳng định Trần Trung là ba của Trần Tiểu An.”

Đinh Minh Khải lâm vào trầm tư, hơi cau mày. Tô Nhiễm cũng thấy hết sức khó hiểu. Từ nhỏ, cô đã rời khỏi nhà họ Hòa, đương nhiên cô không có ấn tượng với Trần Trung, nhưng rõ ràng có con trai mà lại tuyên bố với người ngoài rằng không có, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao ngay cả máu mủ ruột thịt mà ông ta cũng không thừa nhận?

Suy nghĩ một lát, đột nhiên nghĩ tới việc khác, cô vội nói: “Tôi nhớ bạn tôi từng nói, mỗi khi Trần Tiểu An tới bệnh viện đều do nhân viên xã hội đưa tới, người giám hộ cho tới giờ chưa từng xuất hiện. Sở dĩ, bạn tôi biết Trần Trung là ba cậu bé vì có một lần chính tai nghe Trần Tiểu An nói.”

Đinh Minh Khải bỗng tỉnh ngộ, gật đầu, ánh mắt kiên định hướng về Tô Nhiễm, “Cô Tô, đầu mối cô cung cấp này rất có giá trị. Cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tiếp tục điều tra theo hướng này. Đây là một hướng mới hoàn toàn, nói không chừng sẽ càng tra ra nhiều sự tình bí ẩn.”

Tô Nhiễm gật đầu, cô tin Đinh Minh Khải là cảnh sát tốt.

“Vậy cũng được. Chuyện...” Cô dừng một chút, do dự rồi hỏi, “Chuyện chị gái tôi là sao? Vừa rồi tôi nghe anh nói Lệ Minh Vũ cố ý gây thương tích cho người khác?”

Đinh Minh Khải lướt mắt nhìn cô, cảm thấy hơi hiếu kỳ, “Cô không biết chút gì về chuyện của Hòa Vy?”

Cô lắc đầu.

“Là như vậy, sáng nay chúng tôi nhận được tố giác của Hòa Vy, chỉ trích Lệ Minh Vũ đẩy cô ấy xuống lầu, làm trán cô ấy bị thương. Vì vậy, chúng tôi liền theo quy tắc đi lấy khẩu cung. Tuy sáng sớm, chúng tôi đã mời Lệ Minh Vũ đến đây, nhưng một câu anh ta cũng không nói, hiển nhiên chỉ chờ luật sư. Nhưng người khiến chúng tôi bẽ tắc chính là chị gái Hòa Vy của cô, vừa rồi cô cũng nghe được, rõ ràng là cô ấy báo án, rồi lại đột nhiên đổi ý. Cái này không phải là lãng phí tiền của người đóng thuế ư?” Đinh Minh Khải càng nói càng bức bối, ánh mắt đầy tức giận.

Tô Nhiễm nghe đến choáng váng.

Lệ Minh Vũ đẩy chị cô xuống lầu?

————— Hoa lệ phân cách tuyến —————

“Ừ. Mộ Thừa, em đã quyết định tạm thời không về Paris. Đúng vậy, bên này có vài việc phải xử lý. Hơn nữa, em vừa tìm được một căn phòng.” Tô Nhiễm từ cục cảnh sát đi ra liền nhận được điện thoại của Mộ Thừa. Cô vừa chậm rãi bước đi bên ven đường vừa trò chuyện qua điện thoại.

Ánh mặt trời chiếu sáng chói chang, nhẹ nhàng phủ lên cô, vài vóc mềm mại cũng ánh lên tia sáng dịu dàng. Bóng cô đổ dài trên mặt đất.

Mộ Thừa ở đầu dãy bên kia dạo đơn giản vài câu thì cúp máy. Tô Nhiễm cất điện thoại, rồi đảo mắt nhìn xung quanh. Nơi đây là đường dành riêng cho người đi bộ. Mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, bề ngoài của các cửa hàng buôn bán nằm san sát nhau cũng đã đổi thay. Sau lưng cô, nhiều cao ốc chọc trời hiện ra. Cô bước đi trên đường, trên chính quê hương của mình nhưng lại thấy như một thành phố xa lạ.

Hít sâu một hơi, cô có thể hít vào hương vị của mùa xuân. Thật ra, mỗi thành phố đều có mùi riêng, chỉ thuộc riêng về nó. Bốn mùa xuân hạ thu đông đều khác nhau, chỉ cần ngửi thấy mùi hương quen thuộc này, bất kể kiến trúc xung quanh có thay đổi như thế nào, cô đều luôn kiên định. Bởi vì, ở đây mới là thành phố thuộc về cô.

Đi đến trước một tủ kính trưng bày, Tô Nhiễm đột ngột dừng bước, ngẩng đầu nhìn chằm chằm rất lâu, vốn đang nhẹ nhõm bước đi, cô chợt như bị đổ chì vào người, không còn cách nào động đậy. Cô lại bất giác đến cửa hàng này. Áo khoác ma-nơ-canh mặc trưng trong tủ kính bốn năm trước lại hiện ra lần nữa trong đầu cô. Hôm nay, tủ kính đã thay đổi sang đồ mùa xuân, nhưng cô vẫn quên không được chiếc áo khoác kia của bốn năm trước.

Còn có, lời Hòa Vy đã nói.

Hai chị em cùng lúc chọn đúng chiếc áo khoác đó, rồi lại cùng xem trọng một người đàn ông. Cuối cùng là nghiệt duyên hay tạo hóa trêu đùa? Thậm chí, cô còn nhớ như in, ngay trên con đường này, cô đã vui vẻ khiêu vũ cùng những người lang thang, rồi nhìn thấy được rất nhiều người vận động phiêu bầu vì Lệ Minh Vũ. Ngày hôm nay của bốn năm sau, tất cả mọi thứ trước đây đã tan thành mây khói. Kể cả khát vọng và niềm tin vào tình yêu của cô, tất cả đều đã cháy rụi không còn.

Hòa Vy của bốn năm sau, lại là như thế nào đây? Chị cô đã như mong muốn lấy được Lệ Minh Vũ, nhưng vì sao những điều nghe về chị cô lại không tốt? Thoáng chốc, cô như bị thôi thúc rất muốn đến thăm Hòa Vy, ngay cả Lệ Minh Vũ cô cũng không căm thù, thì làm sao có thể hận Hòa Vy? Cuộc sống với thù hận căn bản không thích hợp với cô. Nhưng giấu lại vẫn nên quên đi. Hòa Vy chắc chắn không biết tin cô trở về, ngộ nhỡ chị cô lại hiểu lầm nữa thì phải làm sao bây giờ?

Sau khi đứng nhìn cả buổi, Tô Nhiễm mới khẽ thở dài một hơi, vừa muốn xoay người đi, liền thấy một chiếc xe MPV chậm rãi đậu trước mặt cô. Cửa sổ từ từ hạ xuống, lộ ra khuôn mặt cười như không cười của Lệ Minh Vũ.

Trái tim cô cũng theo cửa sổ hạ xuống mà đập mạnh một nhịp. Nụ cười của anh vẫn luôn khiến cô thấy chóa mắt. Không nói tiếng nào, cô theo bản năng quay người bước đi.

Môi Lệ Minh Vũ khẽ nhếch, không nói lời nào, đạp nhẹ chân ga theo sát phía sau Tô Nhiễm. Cô thấy kinh sợ, không biết anh muốn làm gì, thoáng chốc cô chỉ như chuột nhìn thấy mèo mà bỏ chạy. Lệ Minh Vũ nhìn thấy, nụ cười trên môi càng thêm tươi, hơi đạp ga mạnh hơn, ung dung bám theo sau.

Một người một xe, cục diện kiểu này duy trì hơn nửa tiếng đồng hồ. Cuối cùng, Tô Nhiễm thật sự chạy không nổi nữa, chống tay lên tường thở hổn hển. Cô trông thấy xe Lệ Minh Vũ như âm hồn im hơi lặng tiếng xuất hiện trước mặt mình, đành vẫy tay xin hàng. Đợi đến khi thở đều hơn, cô tiến lên trước, tay gắng sức đập mạnh một cái vào cửa xe, cô hết mức kiềm chế để khuôn mặt mình luôn bình tĩnh...

“Anh rất rảnh phải không?”

Lệ Minh Vũ ngồi ở ghế lái xe cong môi cười. Cũng không đến nỗi, ít ra cô không có gương cung bật kiếm gọi anh là Lệ Minh Vũ hay khách sáo gọi anh một tiếng anh Lê. Anh hơi ngẩng đầu quan sát cô một lúc rồi nói, “Lên xe.”

Tô Nhiễm cau mày, dựa vào cái gì mà phải nghe lời anh?

“Không muốn biết tình hình của Hòa Vy sao? Tuy bốn năm trước, cô ta thương tổn em, nhưng dựa theo tính cách của em, em phải rất quan tâm đến cô ta mới đúng chứ.” Lệ Minh Vũ nhàn nhã tự đắc nói, giọng điệu rề rề từ tốn, tựa như đã hiểu thấu đáo tính cách của cô từ lâu.

Tô Nhiễm bực bội, đứng yên đối mặt với anh, gằn từng chữ: “Hòa Vy là vợ của anh. Tôi quan tâm làm sao quan trọng bằng một người chồng như anh. Tôi mặc kệ anh vô tâm hay lơ tay, Hòa Vy rất yêu anh, mong anh có thể quý trọng chị ấy.”

“Em đang nói chuyện Hòa Vy ngã xuống lầu?” Lệ Minh Vũ tức cười nhìn cô, rồi lại nhìn tay của mình, hết sức dụi dằm lên tiếng, “Biết đâu thôi nhé. Không chừng tôi thật sự cố tình đẩy cô ta xuống lầu.”

“Anh...”

“Có muốn nghe bốn năm qua tôi đối với Hòa Vy thế nào không, hử?” Anh nhẹ giọng cắt ngang cô, nụ cười lộ rõ nguy hiểm.

Tô Nhiễm lạnh lùng nhìn anh, một lúc sau hỏi, “Hòa Vy sống không tốt phải không?”

“Lên xe.” Lệ Minh Vũ mời lần nữa, hơi nhếch mày, “Lên xe, tôi nói với em ngay.”

Thái độ của anh cực kỳ nhàn nhã, nhàn nhã đến nỗi khiến Tô Nhiễm phát bực. Trong chốc lát, tính tình ngang bướng bỗng trở dậy, cô thật sự sợ anh phải không? Không nói tiếng nào liền vòng qua ghế phụ, mở cửa ra ngồi xuống, rồi sập mạnh cửa xe.

Trong xe chứa đầy hương đàn ông trưởng thành thuộc về anh, cộng thêm mùi hổ phách dịu dịu và vị thuốc lá nhàn nhạt, tạo thành hỗn hợp hoàn mỹ mê hoặc lòng người. Mùi hương thơm mát tự thấm vào hơi thở của cô, dễ dàng làm tâm hồn cô say đắm.

“Anh nói đi, Hòa Vy thế nào rồi? Vết thương có nghiêm trọng không?” Cô sốt ruột hỏi.

Lệ Minh Vũ cười, không trả lời ngay, mà chỉ từ tốn lấy ra một hộp thuốc, nhếch mày, “Không ngại chứ?”

Tô Nhiễm kiên nhẫn gật đầu.

Anh mở hộp thuốc, lấy ra một miếng từ đó. Từng động tác của anh đều luôn tao nhã hờ hững như vậy. Anh ngậm thuốc vào miệng, bật hộp quẹt châm thuốc, hít sâu một hơi rồi khảy thuốc vào gạt tàn.

Tô Nhiễm dõi theo mỗi một cử chỉ của anh, trái tim cô ngấm đập mạnh. Cô lẽ ra phải cảnh giác với anh mới đúng nhưng nhìn từng cử chỉ tao nhã của anh, cảm giác nguy hiểm chợt biến mất một cách lạ lùng.

“Bây giờ anh có thể nói rồi chứ?” Cô hắng giọng, cô nén tình cảm đang nổi lên từ đáy lòng.

Lệ Minh Vũ vẫn không nói gì như trước, chỉ thoảng ẩn nút cửa sổ xe chậm rãi đóng lại. Trong nháy mắt, không gian liền trở nên khóa chặt, cách ly hoàn toàn với bên ngoài. Anh quay đầu, ôn hòa nhìn Tô Nhiễm, ánh mắt sâu thẳm nhưng lại đáng sợ vô cùng.

Tô Nhiễm dù có ngốc hơn cũng cảm nhận được ánh mắt anh thay đổi. Cô chợt ý thức nguy hiểm như thủy triều bất ngờ kéo đến. Lúc này cô mới nhận ra người đàn ông này chẳng qua chỉ muốn dụ cô lên xe, căn bản sẽ không nói tình hình liên quan đến Hòa Vy với cô.

Xoay người mở cửa xe, cô lại nghe thấy một tiếng “cạch”, cửa xe liền khóa chặt.

“Anh...” Cô tuyệt vọng quay đầu, trừng to mắt nhìn anh, “Mở cửa, tôi muốn xuống xe.” Sự việc ở Paris lặp lại lần nữa.

Lệ Minh Vũ từ từ áp sát người gần cô, tay anh giữ chặt cô vào ghế ngồi, đôi môi anh dâng đầy ngụ ý, đôi mắt đen thẳm của anh vẫn trầm tĩnh, trầm tĩnh khiến cô bất an.

“Cô bé đơn thuần. Không ngờ em lại dám lên xe tôi.” Anh trầm giọng, ngữ điệu ảm áp, xa xôi mà hoài niệm. Tay anh yêu thương khẽ vuốt ve gò má cô, rồi phác họa theo bờ môi cô, ánh mắt càng thêm tối thẳm, yết hầu của anh chuyển động.

Tô Nhiễm thoát không khỏi anh, lại chẳng muốn trông thấy đôi mắt đáng sợ của anh, cô nhắm chặt mắt, hàng mi dài rủ về phía gò má vô ý run rẩy, càng thêm rung động lòng người.

Anh vẫn không làm gì, lẳng lặng nhìn gương mặt cô.

Trái tim Tô Nhiễm căng chặt, thấy hồi lâu anh vẫn không động tĩnh, cô len lén mở mắt nhìn, lòng tơ cô lại bất giác dựng đứng. Thấy anh vẫn luôn nhìn mình như cũ, cô vội vàng đóng chặt hai mắt, còn tim cô như sắp bật ra khỏi lồng ngực.

Điệu bộ của cô rơi vào tầm mắt anh, ý cười dịu nhẹ dần thay thế trên môi. Ánh mắt anh cũng chuyển sang dịu dàng nhưng cô lại không nhìn thấy. Anh không nén nổi tình cảm liền cúi đầu, môi anh chạm lên môi cô.

Mềm mại và hương thơm quen thuộc dần dặt rung động to lớn nhất nơi lòng anh. Tay anh vòng ôm eo cô, nụ hôn bất giác sâu hơn.

“Ừm...” Tô Nhiễm đột nhiên mở to hai mắt, nhưng lại bị anh mạnh mẽ cạy môi, chiếc lưỡi nhuộm đầy mùi hương thuộc về anh lừa vào miệng cô. Tất cả đều ngoài sức tưởng tượng của cô. Cô không ngờ anh sẽ...

Cơ thể đàn ông rắn chắc dán vào người cô, truyền nhiệt độ thuộc riêng về bản thân anh sang cô. Hơi thở thành thực càng không ngừng vây quanh cô, cái ôm ấm áp phủ chặt lấy cô, càng lúc càng kịch liệt.

“Ừm...anh...buông ra.” Tô Nhiễm thẳng thốt vài giây rồi cố sức đẩy anh ra, thở gấp gấp nhìn anh, khuôn ngực cũng phập phồng theo nhịp hô hấp.

Lệ Minh Vũ cũng không cạy mạnh ép cô, đau đớn mờ mịt che lấp trên môi anh, tay anh nâng mặt cô, “Phụ nữ rõ là dễ thay đổi. Bốn năm trước, em không như vậy.”

“Bốn năm trước anh cũng không phải anh dễ tính.” Tô Nhiễm cảm thấy cần phải nhắc nhở thân phận hiện tại của anh một chút. Mặc dù khi nói lời này ra khỏi miệng, cô nhói đau như bị người khác bóc trần da mình.

“Anh dễ?” Anh buồn cười hừ một tiếng, lại đến gần cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú gương mặt trắng ngần đang ngập ngừng của cô, “Tôi thì thấy ngược lại. Thỉnh thoảng, em cùng người anh dễ tính này yêu đương vụng trộm một chút cũng không tồi.”

72. Q.4 - Chương 8: Mộ Viên

Tô Nhiễm nhớ tới câu nói cuối cùng của Lệ Minh Vũ, hồi lâu sau lắc đầu, “Thật sự không có gì.”

An Tiểu Đóa thất vọng, “Nói thật nha, trúng bô câu tuy rất khốn nạn, nhưng mình thấy cậu đứng chung với anh ta đẹp lắm. Nói sao ta, à đúng rồi. Trời đất tạo thành, chính là hình dung hai người các cậu, nhìn thế nào cũng thấy xứng đôi.” Cô vội tiếp tục: “Xin lỗi bạn yêu, mình không phải muốn nói tốt dùm kẻ khốn nạn đó đâu. Chỉ tại mình thấy hai người các cậu quá có duyên với nhau thôi. Thành phố này nói lớn không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, làm sao lại trùng hợp gặp nhau như vậy?”

Tô Nhiễm khẽ thở dài một hơi, im lặng đi sang quan sát một căn phòng khác.

“Tiểu Nhiễm, vậy còn lần gặp nhau ở Paris thì sao?” An Tiểu Đóa là một cô gái tò mò, bám sát theo Tô Nhiễm hỏi.

Tô Nhiễm cầm thước, đo vách tường, trả lời, “Cũng không có gì. Anh ta chỉ giúp nhà họ Hòa đứng ra đầu tư vào nước hoa mà mình điều chế.”

“Wow...dựa theo” An Tiểu Đóa há to miệng bật ra một tiếng, “Phim thần tượng đó, giống hình tượng của trúng bô câu lắm nha. Có phải anh ta nhớ cậu không, nếu không thì làm sao lại chủ động tiếp cận cậu?”

“Tiểu Đóa, cậu đừng quên, bốn năm trước là anh ta không cần mình, ly hôn rồi mới nhớ mãi khôn nguôi sao? Kết luận của cậu mắc cười quá.” Tô Nhiễm lưu số mình đo được vào laptop, bình thản nói. Căn phòng này tương đối tốt. Trên lầu còn có thể dành làm phòng điều chế hương.

An Tiểu Đóa nhún vai, “Có một số người rất kỳ lạ. Khi kết hôn thì không quý trọng, ly hôn rồi thì lại yêu. Nói không chừng, trúng bô câu chính là người như vậy.”

“Thật không? Vậy sao anh ta còn lấy Hòa Vy?” Tô Nhiễm cất laptop vào giỏ xách, nhìn An Tiểu Đóa nói.

“Chuyện này...” An Tiểu Đóa cũng nghe nói qua, gãi đầu, nín thở trả lời, “Điện mạo của cậu và Hòa Vy hao nhau, thì cũng như nhìn vật nhớ người.”

“Mình phát hiện cậu thật sự rất thích nói giúp anh ta. Anh ta cho cậu bao nhiêu tiền? Nhìn vật nhớ người? Vậy mình có lý giải thành, bốn năm trước anh ta cũng nhìn gương mặt của mình rồi nhớ đến Hòa Vy không?” Tô Nhiễm nhếch miệng châm chọc, thở dài, “Thôi, chúng ta đừng nhắc chuyện này nữa được không? Cậu theo mình đến xem phòng mà. Căn phòng này cũng được lắm, mình định thuê nó.”

An Tiểu Đóa nhìn xung quanh, gật đầu, nói: “Mới đây mà cậu quyết định rồi? Mình vẫn chưa ở đủ với cậu.”

Tô Nhiễm cười, “Mướn phòng này xong mình cần lắp đặt trang thiết bị, hoàn thành mọi thứ cũng phải tốn thời gian mà. Cậu yên tâm, mình không dọn khỏi nhà cậu nhanh như vậy đâu. Mình vẫn ở nhờ cậu một khoảng thời gian nữa cơ.”

“Mình thích cậu ở với mình. Haha...” An Tiểu Đóa ôm Tô Nhiễm, cười tươi.

Tô Nhiễm cũng cười, đáy mắt tràn đầy hạnh phúc.

Hoa lệ phân cách tuyến

Mặt trời lặn hướng tây, ánh chiều tà trải dài nơi chân trời.

Mộ viên, gió nhẹ thoảng qua, hai bó cúc trắng đặt trước mộ bia toả hương thơm dịu dịu trong không khí.

Nắng chiều chiếu sáng khuôn mặt Lê Minh Vũ. Bộ đồ vest đen anh mặc hay nét mặt đều cực kỳ trang nghiêm. Kể cả Đồng Hựu đứng phía sau anh, vẻ mặt và phong cách ăn mặc cũng đồng dạng nghiêm túc.

Lê Minh Vũ đứng trước mộ bia, mãi lâu sau, tay anh khẽ vuốt ve ảnh chụp khắc trên mộ bia. Đó là một cô gái với nụ cười ngây thơ trong sáng, đường nét xinh xắn vô cùng, còn ánh mắt lại như pha lê ngấm mình trong nguồn suối lạnh, khiến người khác nhìn vào chỉ thấy tâm tình bản thân bình thản lắng dịu.

Mảnh vườn trong mộ viên hết sức yên lặng, thỉnh thoảng chỉ có một hai con quạ bay qua. Mùa này cũng vừa lúc là thời điểm quạ di cư, nhất là ở nơi âm thịnh dương suy như nơi đây.

Rất lâu sau, Lê Minh Vũ mới lên tiếng, “Đồng Hựu, Quý Hâm Dao đã tái hôn hay chưa?”

Đồng Hựu đi lên trước một bước, “Nghe nói vẫn chưa.”

Lê Minh Vũ nhìn chằm chằm vào mộ bia, gương mặt thoáng ảm đạm, “Cũng đến lúc cô ta nên về nước rồi.”

“Dạ, em hiểu phải làm như thế nào.” Đồng Hựu gật đầu.

Gió mát thổi tới, lay nhẹ những cánh hoa cúc trắng...

Trên bãi cỏ bệnh viện.

Tô Ánh Vân ngồi trên ghế, còn Tô Nhiễm thì nhắm mắt nằm gối đầu lên đùi bà, im lặng cảm nhận nắng chiều lướt qua đôi má, hít thở hương thơm thuộc về mẹ. Khoảnh khắc này, tâm tư cô bình lặng đến khác thường.

Tay Tô Ánh Vân xoa nhẹ đầu Tô Nhiễm, nhẹ giọng hỏi, “Có thời gian con phải về thăm nhà họ Hòa. Ba con vừa mất, trụ cột nhà họ Hòa không còn, mẹ rất lo cho chị con.”

“Mẹ, Hòa Vy không phải chỉ có một mình.” Tô Nhiễm lười biếng nói.

“Mẹ biết con muốn nói ai. Người đàn ông đó căn bản là không yêu chị gái con, mẹ làm sao yên tâm?” Tô Ánh Vân thở dài, lòng bàn tay là thịt mu bàn tay cũng là thịt. Bà làm sao có thể cắt bỏ?

Thần sắc Tô Nhiễm nghi hoặc, ngẩng đầu, “Mẹ, nếu anh ta không yêu chị, làm sao lại muốn kết hôn với chị?”

“Con bé ngốc, con cho rằng đàn ông giống phụ nữ ư? Kết hôn là vì tình yêu?” Tô Ánh Vân lắc đầu, “Con sai rồi. Trong mắt một số người, hôn nhân vốn chỉ là công cụ. Lấy một người mà chưa hẳn yêu người đó, thì hai người chỉ là vật hy sinh thất bại trong hôn nhân và tình yêu mà thôi.”

Tô Nhiễm nghĩ đến bản thân, thần sắc buồn thảm. Bốn năm trước, cô chẳng phải cũng là công cụ của Lê Minh Vũ?

“Đừng nên chuyện gì cũng để bản thân mình gánh chịu. Tiểu Nhiễm, con nghìn vạn lần đừng quên, tình yêu nam nữ có thể phân chia ra rất nhiều loại.” Tô Ánh Vân biết tổng tâm tư của cô, nhẹ giọng nhắc nhở, “Ngoại trừ vừa gặp đã yêu, thì còn một loại tình yêu là tình cảm tích tụ từ lâu ngày. So với người trước, người sau càng đáng tin hơn.”

Lời nói của mẹ khiến Tô Nhiễm hoang mang, dờ dằng hơn, cô khẽ nói, “Mẹ, bất luận ra sao, hạnh phúc sẽ không còn đến với con. Những người hay làm trái lời khuyên, chỉ trải qua dạy dỗ thật sự mới có thể nhớ lâu, trải qua đau thương mới học được cách bảo vệ bản thân.”

“Haizz...” Tô Ánh Vân thở dài, “Cũng đúng. Tâm tư của Minh Vũ rất thâm sâu khó đoán. Nhưng mà theo mẹ thấy, cậu ta quan tâm con hơn Hòa Vy. Cho nên con gái à, mọi chuyện hãy thuận theo tự nhiên, phải nắm bắt và làm theo cảm giác, mọi chuyện đã qua trong quá khứ đừng giữ mãi trong lòng. Đôi khi, hai người yêu nhau phải trải qua khó khăn nghìn trùng mới thành được với nhau.”

Tô Nhiễm ngẩn ngơ, hít sâu một hơi, gạt đầu. Vừa định đứng dậy, điện thoại trong giỏ cô lại đổ chuông, cầm lên nhìn sơ qua, cô bỗng dờ người.

“Làm sao vậy?” Tô Ánh Vân thấy sắc mặt cô khác thường.

Tô Nhiễm cầm điện thoại một lát, khó tin nói, “Là dì Bạch?”

73. Q.4 - Chương 9: Phong Vân Tái Khởi

Suốt dọc đường tới nhà họ Hòa, Tô Nhiễm luôn bồn chồn. Cô sợ ở đây đụng mặt Lê Minh Vũ, càng sợ gặp phải Hòa Vy. Tuy cô rất muốn biết tình hình của Hòa Vy, nhìn vết thương của chị cô như thế nào, nhưng nếu thực sự trông thấy, lòng cô ít nhiều cũng thấy xấu hổ.

May thay, nhà họ Hòa vào lúc này yên tĩnh vô cùng.

Bạch Sơ Diệp thấy Tô Nhiễm tới, vội vàng ra đón, kéo tay cô, còn chưa nói gì nước mắt bà ta đã chảy xuống.

Tô Nhiễm hoảng sợ, sốt ruột đỡ bà ta ngồi xuống, cầm khăn giấy đưa cho bà ta, vừa an ủi vừa dịu dàng hỏi mọi rắc rối đã xảy ra chuyện gì.

Nửa ngày sau, Bạch Sơ Diệp mới thôi khóc, lau nước mắt một cách tao nhã, đầm đẫm vào vai mình, lên tiếng: “Tiểu Nhiễm, bây giờ chỉ có một mình con mới giúp được dì Bạch. Cậu con, à không, là Bạch Lâm, em trai dì không biết tốt xấu. Hai ngày trước đi Macao bài bạc làm đổ nợ, suýt chút nữa đã bị người ta chặt tay. Dì là chị gái không thể ngồi yên làm lơ, đành phải giúp cậu ta trả tiền. Nhưng cậu ta thiếu nhiều lắm, dì không có đủ...” Bà ta nghẹn ngào.

Tô Nhiễm vừa nghe liền hiểu, suy nghĩ một lát, “Cậu thiếu sòng bạc bao nhiêu?”

“Tiền thiếu sòng bạc dì đã trả thay cậu ấy. Nhưng tiền thiếu bọn cho vay lãi cao nhiều lắm, dì không có khả năng.” Bạch Sơ Diệp nức nở, “Cái thằng không biết tốt xấu đó đi Macao đánh bài, thua sạch rồi không cam lòng. Vì vậy, mượn tiền của bọn cho vay lãi cao gỡ vốn. Ban đầu thì thắng được vài ván, ai ngờ càng chơi càng thua, càng thua càng vay nhiều hơn. Cậu ấy trốn về nhưng bọn cho vay lãi cao làm sao chịu buông tha? Cậu ấy thiếu mười triệu, chưa bao gồm lãi.”

“Cái gì? Mười triệu?” Nào Tô Nhiễm trống rỗng, làm sao lại thiếu nhiều như vậy?

“Tiểu Nhiễm, dì biết con hoàn toàn có thể không xen vào chuyện chị em của dì. Trước đây, do dì phá gia đình con đồ vỡ, con phải hận dì mới đúng. Nhưng mà, dì thật sự không thể không quan tâm Bạch Lâm. Dù sao cậu ấy cũng là em trai duy nhất trên đời này của dì. Hòa Vy biết chuyện này, con bé giận không thể đuổi chị em dì ra khỏi nhà họ Hòa. Dì không có cách nào cầu xin con bé, dì chỉ có thể xin con thôi.” Bạch Sơ Diệp kéo tay Tô Nhiễm, khóc lóc than thở.

Tô Nhiễm khó xử, cô nào có nhiều tiền như vậy? Suy nghĩ rất lâu, cô mới nhớ ra, vội hỏi: “Dì Bạch, hai chị em dì cũng là cổ đông của nhà họ Hòa. Bao năm nay, cậu cũng phải tích góp được chút ít chứ.”

Nghe xong, Bạch Sơ Diệp càng thê lương, “Bạch Lâm thường xuyên cờ bạc, sao có thể dễ dàng tiền? Tuy dì được chia lợi nhuận của nhà họ Hòa, nhưng từ sau khi ba con qua đời, Hòa Vy luôn nhắm vào dì, lấy hết mọi lợi nhuận trên danh nghĩa thuộc về dì. Dì cũng không tính với con bé. Nhưng lần trước, dì đã đem mọi của cải vốn liếng có trong tài khoản ra hết, trang sức cũng bán hết để lấy tiền mặt. Dì đã cầm tiền này trả cho sóng bạc trước. Bây giờ, dì thật sự trắng tay rồi.”

Tô Nhiễm gật đầu, cup mi bối rối: “Dì Bạch, không phải con không muốn giúp dì. Con thật sự không có nhiều tiền như vậy. Với con, mười triệu thực sự lớn lắm.”

“Dì hiểu, dì hiểu. Thực ra hôm nay dì gọi cho con cũng không phải nhờ con lấy tiền của chính con giúp dì. Dì... dì biết bốn năm trước con ra đi tay trắng, không có tiền gì cả.” Bạch Sơ Diệp khó mở lời, nắm chặt tay, “Dì là muốn, muốn nhờ con...”

Tô Nhiễm thấy bà ta do dự, nói, “Dì Bạch, dì muốn con đi nhờ Hòa Vy giúp, phải không?” Mười triệu với người khác là con số lớn rất lớn, nhưng với Hòa Vy không hẳn là quá khó. Chị cô là chủ một tòa soạn. Dù không có tiền mặt nhưng vẫn có thể huy động vốn từ nơi khác. Hơn nữa, chị cô còn chèn ép phần lợi nhuận của Bạch Sơ Diệp.

Ai ngờ, Bạch Sơ Diệp lại lắc đầu, “Cho tới bây giờ dì không dám trông cậy Hòa Vy sẽ giúp dì. Con bé thống hận dì biết bao, làm sao có thể giúp dì? Tiểu Nhiễm...” Bà ta ngẩng đầu, ánh mắt cầu khẩn nhìn Tô Nhiễm, “Bởi vì Hòa Vy, nên dì không có khả năng vay được tiền từ người khác. Vì vậy, dì chỉ có thể cầu xin con, xin con đi nói với Lệ Minh Vũ, nhờ cậu ấy giúp dì dàn xếp chuyện này.”

Tô Nhiễm ngây ngẩn. Lệ Minh Vũ, lại là Lệ Minh Vũ?

“Dì Bạch, dì nhờ con đi tìm anh ta? Con, con và anh ta đã ly hôn rồi. Dù thật sự muốn tìm anh ta, cũng không cần nhờ con, Hòa Vy gần gũi với anh ta nhất.” Cô thực sự bị chấn động.

“Dì hiểu dì hiểu, nhưng dì Bạch không phải người mù. Lệ Minh Vũ đối xử với Hòa Vy không tốt chút nào cả. Cậu ta tuyệt đối sẽ không vì tình cảm Hòa Vy dành cho cậu ta mà giúp chị em dì. Tiểu Nhiễm, buổi tiệc vào bốn năm trước, dì thấy rõ ràng lắm. Trong tim Lệ Minh Vũ có con, cho nên con đi nhờ cậu ta, cậu ta chắc chắn sẽ không làm khó.” Bạch Sơ Diệp gấp rút giải thích.

74. Q.4 - Chương 10: Bạn Từ Phương Xa Tới Thăm

Thấy Bạch Sơ Diệp dùng ánh mắt chờ mong nhìn bản thân, Tô Nhiễm chần chờ một chút, an ủi, “Dì Bạch, tuy mười triệu con kiếm không ra. Nhưng trong tài khoản, con vẫn còn ít tiền. Dì lấy trả bớt tiền lãi trước, phần còn lại con sẽ nghĩ cách giúp dì, được không?”

Bạch Sơ Diệp liên tục gật đầu, nước mắt chực trào, “Tiểu Nhiễm, cảm ơn con. Dì Bạch bây giờ chỉ biết dựa vào con.”

Tô Nhiễm trấn an bà ta, thở dài.

“Phải rồi, Quân Hạo ở nước ngoài về rồi, đang ở trên lầu. Vừa rồi nó dặn, chừng nào con tới nhất định phải lên lầu tìm nó.” Bạch Sơ Diệp vội nói.

Đáy mắt Tô Nhiễm nổi lên dịu dàng, gật đầu.

Hòa Quân Hạo, em trai cùng cha khác mẹ của cô, nhỏ hơn Tiêu Diệp Lỗi hai tuổi, học xây dựng ở nước ngoài. Lúc trước khi anh chọn chuyên ngành này, Hòa Tấn Bằng tức giận vô cùng, anh dù ít dù nhiều cũng coi như là con trai duy nhất của nhà họ Hòa, không học kinh tế mà lại học xây dựng, đương nhiên sẽ khiến Hòa Tấn Bằng phiền muộn. May là còn có Hòa Vy, nên lúc đó Hòa Quân Hạo mới suông sẻ được học.

Trên lầu hai, Tô Nhiễm gõ cửa rất lâu mà không ai trả lời, nên tự đẩy cửa đi vào liền nghe nhạc rock đỉnh tai nhức óc mở cực to. Khắp căn phòng hầu như cũng đung đưa theo điệu nhạc. Hòa Quân Hạo đưa lưng về phía Tô Nhiễm không biết đang loay hoay làm gì, mà không phát hiện Tô Nhiễm bước vào phòng.

Tô Nhiễm không nói tiếng nào đi lại tắt nhạc. Thế giới yên lặng ngay tức khắc.

Hòa Quân Hạo quay đầu, trông thấy Tô Nhiễm liền phấn khích đứng dậy, sải bước tiến lên ôm cô, “Chị gái quyến rũ nhất của em rốt cục đã tới. Chị để em nhớ chị muốn chết luôn.”

Tô Nhiễm cũng cười ôm lại anh, vỗ vỗ lưng, hơi buông ra, ánh mắt mừng rỡ lướt từ trên xuống dưới, “Cao lớn, trưởng thành, giống đàn ông rồi.”

“Chị, cái gì mà giống đàn ông chứ? Em trước giờ luôn là đàn ông, ok? Chỉ tại mọi người cứ coi em như con nít thôi.” Hòa Quân Hạo nhàu mày phản bác. Anh giống nét đẹp của Bạch Sơ Diệp, đường nét gương mặt rất khôi ngô. Hơn nữa, vóc dáng anh cao lớn, hoạt bát đẹp trai.

Tuy không cùng mẹ, nhưng Tô Nhiễm hết sức tự hào về người em này. “Phải rồi, là chị nói sai được chưa? Cuộc sống ở nước ngoài của em thế nào?”

“Chị sống thế nào, thì em sống thế đó.” Hòa Quân Hạo mỉm cười, lấy máy chụp hình đưa cho Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm cười cầm lấy. Cô biết Hòa Quân Hạo thích chụp ảnh khắp mọi nơi mà anh đi qua, điều này cũng liên quan đến chuyên ngành học của anh. Mở máy lên xem ảnh bên trong, cô mau chóng ngẩng đầu kinh ngạc: “Hóa ra hai ngày trước em đến Paris? Tại sao không gọi điện cho chị?”

Trong máy ảnh là hình của cô chụp cô ngồi mặt ngó ở quảng trường nhà thờ Đức Bà Paris, đang thoải mái nghe nhạc. Hòa Quân Hạo cười, lấy lại máy ảnh, trêu chọc, “Một người em trai khác của chị cũng đến tìm, nên em không muốn chị thêm phiền phức. Đãi hai người em ăn cùng lúc rất mệt.”

“Một con heo cũng phải nuôi, hai con heo cũng phải nuôi mà.” Tô Nhiễm ngồi cạnh anh, cười nói.

“Ồ? Tác giả xuất khẩu thành ‘dơ’ à. Em phải đồn tin này cho giới truyền thông.” Hòa Quân Hạo nghiêng người nhìn cô.

“Ai kêu em không đứng đắn. Lần này về sẽ ở bao lâu?” Tô Nhiễm cốc đầu anh một cái.

Hòa Quân Hạo cười, “Trước mắt nghỉ ngơi cho đã. Sau đó, em sẽ đến Hy Lạp chụp phong cách kiến trúc bản địa.” Anh vạch ra hướng đi ban đầu trong thời gian tới, nhìn Tô Nhiễm nói: “Phải rồi. Chị định giúp cậu?”

Hả...

“Em cũng biết chuyện này?” Tô Nhiễm sững sốt.

“Cậu suốt ngày cứ khóc lóc om sòm, muốn xem không biết cũng khó.” Tính cách Hòa Quân Hạo tương đối dễ thích nghi với mọi hoàn cảnh. Gặp chuyện thì bình tĩnh điềm đạm, cá tính này quả thực không phù hợp lắm với một người trẻ tuổi như anh, nhưng nhiều khi lại khiến Tô Nhiễm cảm thấy thoải mái. “Với lại em còn biết, dựa theo tâm tính thiện lương và luôn khát vọng thiên hạ thái bình của chị chắc chắn sẽ bằng lòng thay mẹ em giúp cậu.”

Tô Nhiễm cười, dựa vào người anh, “Vậy em còn biết gì nữa?”

“Em còn biết gì nữa? Ừm...” Hòa Quân Hạo giả vờ suy tư, “Em còn biết, dù cho cùng đường chị cũng không đến tìm Lệ Minh Vũ, chị tìm chị hai còn thực tế hơn.”

Tô Nhiễm bắt chước dáng vẻ của anh, nhếch mày nhìn, “Thằng quỷ này, có phải chị nghĩ cái gì em đều biết không?”

“Cũng gần như vậy thôi. Nét mặt hay tấm lòng đều như nhau. Nét mặt chị vừa đổi là người khác biết chị đang nghĩ cái gì ngay.” Hòa Quân Hạo đồng dạng cất tiếng.

“Em cứ được nước lần tới phải không? Vậy nói thử xem, tại sao chị không đến tìm Lê Minh Vũ?” Tô Nhiễm chống cằm, cười dò hỏi.

Hòa Quân Hạo nhún vai, lười biếng cất giọng, “Đơn giản thôi. Bởi vì chị hoài nghi chuyện lần này là do Lê Minh Vũ nhúng tay vào đúng không. Con người anh ấy thật sự rất khó đoán. Cho nên dựa theo nguyên tắc an toàn, chị sẽ không tự tiện vướng vào anh ấy.” Nói đến đây, anh ngẩng đầu nhìn cô, nín cười, “Nhưng mà em lại nghĩ khác.”

“Nghĩ gì?” Tô Nhiễm hỏi.

Hòa Quân Hạo hơi đổi tư thế ngồi, nhìn cô chăm chú, nhấn mạnh từng chữ: “Em thấy Lê Minh Vũ có dụng ý khác, đó là...chị.”

Trái tim Tô Nhiễm chợt đập mãnh liệt theo lời nói của anh.

An Tiểu Đóa trực ca đêm. Khi về đến nhà, cũng vừa lúc Tô Nhiễm mới chạy bộ sáng sớm về, nên cũng mua luôn đồ ăn sáng cho cô.

Ánh sáng ngoài cửa sổ long lanh, còn An Tiểu Đóa ngồi ăn cũng nói nhiều đến khác thường, giống như vừa bị chụp thuốc kích thích, lan man một hồi, cô mới vào chủ đề chính. Cô cười bí hiểm, nhướn người về trước, “Tiểu Nhiễm, mình nói cậu nghe nè. Mình sắp chuyển tới khoa ngoại thần kinh, mấy ngày tới mình phải ôn tập thật tốt để chuẩn bị thi đó nha!”

Bộ dáng cô hoàn toàn không giống như phải làm suốt đêm. Nếu đổi lại là trước đây, cô chẳng màng ăn sáng chỉ tiến thẳng vào ôm chăn ngủ một giấc.

Vì vậy, câu nói cuối cùng của cô suýt nữa đã làm Tô Nhiễm nghệt thở, uống một hớp nước, khó hiểu: “Khoa ngoại thần kinh? Hồi đó, hai bác bắt cậu thi vào khoa ngoại thần kinh, cậu không đi. Hôm nay, sao cậu tự dưng lại nghĩ đến nó?”

Bởi vì, hihi...” An Tiểu Đóa không nhận được cười, gò má đỏ ửng, mắc cỡ nói nhỏ, “Bởi vì hôm qua có một bác sĩ trưởng khoa ngoại thần kinh mới tới bệnh viện mình. Ngoại hình anh ấy siêu đẹp trai luôn nha. Bản cô nương đã động tâm với anh ấy, quyết định nói chuyện yêu đương đang hoàng.”

“Hả?” Miệng Tô Nhiễm há to đến mức có thể để một quả trứng vào trong. Từ trước đến giờ, An Tiểu Đóa không làm những chuyện như thế này, “Cậu vì đàn ông mà thi vào khoa ngoại thần kinh? Tiểu Đóa, chuyện này khó tin quá.”

“Thiệt, đây là chuyện thường thôi mà. Tay trái là công việc, tay phải là tình yêu. Cái này gọi là hai trong một. Vừa lúc, mình muốn sự nghiệp tiến lên một bậc mới. Mặt khác, mình cũng muốn cuộc sống tươi mới hơn.” An Tiểu Đóa nói xong, hưng phấn đứng thẳng lên ghế, đầu đầu cũng thấy ước mơ, ánh mắt cháy bỏng nhiệt huyết, “Anh ấy thực sự rất đẹp trai rất ưu tú. Nếu mình không giành được anh ấy, mình nhất định sẽ sầu não mà chết đó.”

Tô Nhiễm ngửa đầu nhìn cô, sốt ruột lên tiếng: “An Tiểu Đóa, xuống trước rồi nói được không? Cậu đừng hưng phấn quá, té đó.”

“Haha. Vẫn là Tiểu Nhiễm của mình quan tâm mình nhất. Chụt...” An Tiểu Đóa vẫy tay hôn gió cô một cái, ngã xuống nhưng vẫn không cách nào bình tĩnh lại, “Tiểu Nhiễm, cậu hiểu cảm giác hiện tại của mình không? Cảm giác bồi hồi rồi khi gặp được người đàn ông mình yêu. Trái tim mình không đập bình thường lại được, làm sao bây giờ?”

“Hàn thiếu của cậu đâu? Cậu đá anh ta rồi ư?” Tô Nhiễm bắt đầu nhìn cô.

An Tiểu Đóa nhăn mũi, “Cho em xin. Bốn năm trước mình đã nói với cậu rằng mình không có gì với anh ta mà. Anh còn lâu mới thích cái loại ăn chơi trác táng như anh ta. Mình thích người đàn ông như bác sĩ Mộ, có học thức, có đạo đức, có nội hàm, trưởng thành thận trọng.”

“Bác sĩ Mộ?” Tô Nhiễm hỏi ngay, còn chưa kịp phản ứng thì chuông cửa đã vang.

An Tiểu Đóa khoái chí đi mở cửa. Ngay sau đó, Tô Nhiễm liền nghe cô kích động la to, “Mộ, bác sĩ Mộ, sao anh lại tới nhà em?”

Tô Nhiễm hiếu kỳ nhìn ra cửa, đột nhiên trợn to mắt.

Ngoài cửa, một người đàn ông cao lớn với ý cười dịu dàng bên môi.

Mộ Thừa?

Sao lại là anh?

Hoa lệ phân cách tuyến

Dưới khu ở, ánh mặt trời ấm áp chảy tràn trên thảm cỏ xanh mát.

“Hóa ra anh chính là bác sĩ Mộ mà Tiểu Đóa nhắc tới.” Tô Nhiễm ngồi trên ghế, nhìn Mộ Thừa cười dịu dàng dưới ánh nắng ấm áp, rồi lặng lẽ quay đầu nhìn thoáng lên lầu. Cạnh cửa sổ, An Tiểu Đóa vội vàng núp đầu xuống, khiến cô không nhìn được bật cười.

Mộ Thừa cũng nhìn theo, có lẽ không thấy gì nên cũng thôi. Ngồi xuống cạnh cô, lên tiếng: “Anh bắt chợt đến nhà, hy vọng không dọa bạn em. Vì anh nghe nói em ở đây nên mới đến tìm.”

“Không sao đâu anh, Tiểu Đóa mừng còn không kịp.” Tô Nhiễm nói.

“Em nói gì?” Mộ Thừa hơi nhướn người về trước, mỉm cười.

“À, không có gì. Đúng rồi, Băng Nụ đâu anh? Anh làm sao lại để con bé ở Paris một mình?” Tô Nhiễm lo lắng hỏi.

Mộ Thừa nhìn cô, ánh mắt dịu dàng “Anh cũng dẫn Băng Nụ về. Thực ra anh cũng định về luôn, không đi nữa. Băng Nụ chưa quen giờ giấc nên còn đang ngủ. Nếu con bé biết anh tới tìm em, nhất định sẽ nhao nhao không chịu ngủ.”

Tô Nhiễm gật đầu, lại thấy chuyện này hơi đột ngột, “Mộ Thừa, mọi thứ anh phấn đấu ở Paris lẽ nào bỏ hết sao? Vậy thì đáng tiếc lắm.”

“Vì em, đáng giá.” Mộ Thừa ôn hòa nhìn cô, “Em đã từng hỏi anh. Có thể dẫn em đi hay không, câu trả lời của anh là có. Bây giờ cũng vậy, em ở nơi nào anh đều sẽ theo em đến đó. Tiểu Nhiễm, từ ngày anh gặp em, anh sẽ không để em cô đơn lần nào nữa.”

“Mộ Thừa, em thật sự không muốn mang lại nhiều phiền phức cho anh như vậy. Em...” Tô Nhiễm cảm động, cắn môi.

Đúng vậy, khi trái tim đã trải qua quá nhiều cô đơn lạnh lẽo thì sẽ không nén nổi mà cảm động, sinh mệnh của một người phụ nữ có thể tiếp nhận được bao nhiêu cảm động? Cô không biết người khác thế nào, chỉ biết rằng khi đàn ông vì bạn mà từ bỏ mọi thứ thuộc về anh ta, như vậy đủ để thấy bạn ở trong lòng anh ta quan trọng đến nhường nào.

Mộ Thừa cười, nhẹ giọng nói: “Chuyện của em cũng chính là chuyện của anh. Đừng quên, anh vẫn đang chờ em gật đầu đeo nhẫn.”

“Em...” Tô Nhiễm thoáng nghĩ tới lời từng nói với Lê Minh Vũ, nhìn nụ cười của người đàn ông trước mắt, ngực cô lấp đầy buồn phiền.

Thấy vẻ mặt của cô, Mộ Thừa càng thêm dịu dàng, “Em yên tâm. Hôm nay, anh tới đây không phải để ép em đeo nhẫn. Cho anh cái này...” Nói xong, anh lấy một thứ từ áo khoác ra đưa cô.

Tô Nhiễm vừa nhìn, đúng là chi phiếu, nhất thời cô bị vài con số trên đó dọa đến hốt hoảng trợn to mắt. Mười triệu, là một tờ chi phiếu mười triệu?

“Mộ Thừa, cái này...anh làm sao lại cho em cái này?” Cô lắp bắp.

“Anh biết em cần số tiền này. Em cứ giữ trước đi, cứu người quan trọng hơn.” Mộ Thừa không giải thích, chỉ thông dong nói.

Tô Nhiễm vội đưa chi phiếu cho anh, “Không được không được, em sao có thể lấy tiền của anh được?”

“Tiểu Nhiễm, ít ra tiền này của anh là sạch sẽ. Anh không muốn em đi cầu xin bất cứ người nào. Em cầm đi.” Mộ Thừa kiên quyết.

Tô Nhiễm nhìn ah, cảm động nhưng cũng thấy nghi hoặc.

Mộ Thừa chỉ là một bác sĩ khoa ngoại thần kinh, sao anh lại có nhiều tiền như vậy?

Càng quan trọng hơn, anh dường như rất rõ tình hình của cô, rõ ràng rành mạch...

Vào đêm, hơi sương mỏng đọng ngoài cửa sổ, phủ lấy toàn bộ thành phố, làm nơi đây trở nên đầy mờ ảo mơ mộng, vừa thật vừa giả.

Ánh đèn sáng trưng nơi phòng làm việc, chiếu từng đường nét dần ông lên cửa kính. Người đàn ông lắc nhẹ ly rượu vang đỏ trong tay, nghe tiếng gõ cửa, anh ta ngửa đầu uống cạn một hơi, “Vào đi.”

Đồng Hựu đi đến, nói thẳng vào vấn đề: “Bộ trưởng, Bạch Sơ Diệp quả thực đã tìm phu nhân. Nhưng mà chuyện của Bạch Lâm ngày hôm nay đã giải quyết xong rồi ạ.”

“Giải quyết rồi? Ai giải quyết?” Lê Minh Vũ cảm thấy kinh ngạc vô cùng, cau mày. Bạch Sơ Diệp và Bạch Lâm có khả năng xuất ra mười triệu?

“Chuyện đó...” Đồng Hựu quanh co một lát, xấu hổ lên tiếng, “Nghe nói là Bạch Sơ Diệp và phu nhân cùng đi trả tiền, vừa đúng mười triệu.”

“Ba!” Lê Minh Vũ đập mạnh lên bàn làm việc, gạc tàn thuốc trên bàn cũng rung theo. Đôi mắt anh loáng cái đong đầy tàn bạo, nguy hiểm như xoáy nước đen cuộn trào, hết sức đáng sợ.

“Mười triệu không phải là ít? Sao cô ấy lại có nhiều tiền như vậy?”

Cả ngày hôm nay, anh đều chờ Tô Nhiễm chủ động tới đây. Không ngờ, chuyện này cô đã tự giải quyết? Quả thực là sai lầm.

Đồng Hựu cũng rất ít thấy anh tức giận như vậy, càng thêm lo lắng. Anh thật sự không biết nếu nói ra tất cả mọi chuyện thì bộ trưởng sẽ còn làm đến chuyện gì, hậu quả khó lường. Thấy anh như vậy, Lê Minh Vũ càng cau giận, quát lạnh một tiếng, “Nói.”

Đồng Hựu hết cách, đành phải kiên trì nói ra: “Em đã phái người đi dò la, nên mới biết được, Mộ Thừa...đã về nước, mười triệu là do anh ấy đưa.”

“Mộ Thừa?” Tay Lê Minh Vũ siết chặt, ánh mắt tối tăm dần chuyển lạnh đến đáng sợ. Mộ thừa, lại là Mộ Thừa! Anh đột nhiên cười nhạt, “Mộ Thừa à Mộ Thừa, sao anh cứ thích đối nghịch mãi với tôi?”

Đồng Hựu vừa nghe xong toàn thân liền tê dại, biết kế tiếp chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt, vội vàng lên tiếng: “Bộ trưởng, hay để tìm anh ấy..”

“Chuyện Quý Hâm Dao sắp xếp thế nào rồi?” Lê Minh Vũ bất thành linh cắt ngang anh, cảm xúc lại bình tĩnh như thường.

Đồng Hựu bỗng nghẹn họng, “Em đã thu xếp xong. Máy bay của cô ấy sáng mai sẽ tới.”

“Được.” Lê Minh Vũ chợt cười, đan tay vào nhau, môi cong đầy ý vị sâu xa, “Tôi không thể đợi nổi đến ngày mai để xem trò hay.”

Đồng Hựu hoảng sợ. Nụ cười của Lê Minh Vũ đầy ma quái...

75. Q.4 - Chương 11: Vạch Trần Bản Chất

Ngày hôm sau, Bạch Sơ Diệp mới hoàn hồn lại. Bà ta vội vàng hỏi tình hình của Tô Nhiễm. Tới bây giờ, bà ta chưa bao giờ tiếp xúc với những người cho vay nặng lãi. Lúc đi trả tiền, suýt nữa đã bị hình xăm của những người đó hù đến chết. Cũng may có Tô Nhiễm và Hòa Quân Hạo đi cùng, nếu không bà ta cũng đã ngất xỉu.

Còn Bạch Lâm có lẽ do quá mức khiếp sợ nên phải đưa thẳng đến bệnh viện. Tô Nhiễm về nhà nghỉ ngơi một chút, nghe điện thoại của Bạch Sơ Diệp xong, cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Trầm tư đôi chút, cô lại gọi điện thoại cho Mộ Thừa, hẹn anh ăn tối.

An Tiểu Đóa ăn mặc chỉnh tề, cầm giỏ xách trên sofa, thấy Tô Nhiễm ngẩn ngơ, cô lo lắng, ngồi xuống, rồi hỏi: “Bảo bối, cậu làm sao vậy? Khó chịu ư?”

Tô Nhiễm xoay người nhìn cô, lắc đầu, rồi nhìn đồng hồ trên tường, thần sắc kinh ngạc, “Còn sớm mà cậu đã phải đến bệnh viện làm việc sao? Không phải cậu trực ca đêm sao? Giờ này mới buổi chiều thôi mà.”

An Tiểu Đóa che miệng cười, “Hôm nay, Bác sĩ Mộ làm ca ngày. Đương nhiên mình phải đến sớm. Cái này gọi là một ngày không gặp như cách ba thu đó.”

Nhìn nụ cười của cô, ngực Tô Nhiễm chua xót, sắc mặt lộ vẻ lúng túng, cất giọng hỏi: “Tiểu Đóa, cậu...thật sự thích bác sĩ Mộ đến vậy?”

“Đương nhiên. Không phải thích, mà là yêu.” An Tiểu Đóa thôi cười, hết sức nghiêm túc nhìn Tô Nhiễm, “Tiểu Nhiễm, cậu biết không chưa bao giờ cảm giác này lại mãnh liệt như vậy. Mình yêu anh ấy ngay từ cái nhìn cái nhìn đầu tiên, thật lòng rất yêu rất yêu. Cho nên mình phải cố gắng hết sức để thi đỗ vào khoa ngoại thần kinh. Đúng rồi, Tiểu Nhiễm, không phải cậu nói cậu là bạn với anh ấy sao, nhất định phải giật bấc cầu ỉnh, đợi đến lúc tụi mình kết hôn thật, mình sẽ mời cậu tất cả kẹo mừng ngon nhất trên thế giới. Hihi.”

Tô Nhiễm gượng cười, nhưng lòng cô đầy buồn phiền. Thôi xong rồi, nếu bị Tiểu Đóa biết Mộ Thừa cầu hôn cô thì làm sao bây giờ đây? Bị kịch bốn năm trước với Hòa Vy, cô không muốn tái diễn lần nữa. Tiểu Đóa là bạn tốt nhất của cô, cô tuyệt đối không thể để bốn năm trước mất đi chị gái, còn bốn năm sau lại mất đi bạn tốt. Không, không được.

“Mộ Thừa, anh ấy...anh ấy đích thật là người đàn ông tốt, nhưng cậu cũng biết hoàn cảnh của anh ấy. Anh ấy...”

“Mình biết. Tối hôm qua, không phải cậu đã kể với mình mọi thứ rồi ư, ly dị, rồi còn nuôi con nữa. Mình không để tâm đâu. Nếu mình yêu anh ấy, vậy mình sẽ yêu quá khứ của anh ấy, yêu mọi chuyện thuộc về anh ấy.” Về mặt An Tiểu Đóa hạnh phúc lên tiếng.

Tô Nhiễm nhìn cô tròng mếu, khẽ nói: “Đêm nay, mình mời anh ấy ăn cơm, cậu đi không? Coi như là chính thức làm quen.”

Mắt An Tiểu Đóa sáng rực, suy nghĩ rồi lắc đầu, “Mình muốn đi lắm, nhưng thôi. Mình muốn chờ đến khi thật sự làm việc ở khoa ngoại thần kinh, sau đó lại chính thức báỉ anh ấy làm thầy. Như vậy mới danh chính ngôn thuận. Haha, ngẫm thấy sướng quá.”

Tô Nhiễm đành cười.

“Trời ơi, không nói nữa đâu. Nói tiếp là bác sĩ Mộ tan tằm đó. Mình đi đây.” An Tiểu Đóa xem giờ, lập tức nhảy dựng lên, ba chân bốn cẳng chạy đến cửa mang giày, rồi đi.

Cửa đóng lại, Tô Nhiễm thở dài một hơi.

Mộ Thừa, có thể yêu An Tiểu Đóa hay không?

Hoa lệ phân cách tuyến

Bữa tối, cô chọn ở một nơi gần biển, không náo nhiệt cũng chẳng sầm uất như Trung Hoàn, chỉ có bóng đêm và không gian lãng mạn đầy yên tĩnh. Nhà hàng tây này không đông lắm, chỉ có lác đác một hai người khách. Dưới ánh nến chủ đạo, mọi cảnh vật đều trở nên tươi đẹp.

Băng Nụ thấy Tô Nhiễm thì hết sức vui vẻ, mãi ngồi làm nũng bên cạnh cô. Mộ Thừa ngồi đối diện Tô Nhiễm, im lặng mỉm cười nhìn cảnh tượng trước mắt, đáy mắt lộ vẻ hạnh phúc.

Đợi Băng Nụ ăn tráng miệng xong, Tô Nhiễm nhìn Mộ Thừa, nói từ đáy lòng: “Mộ Thừa, lần này nhờ có anh. Em không biết nên cảm ơn anh như thế nào. Vì vậy, bữa ăn này nhất định phải để em mời mới được. Dì Bạch nói, mười triệu đó sẽ mau chóng gửi lại anh.”

“Không gấp.” Mộ Thừa cười thản nhiên, “Tiểu Nhiễm, anh không thích em khách sáo với anh như vậy. Chúng ta xa nhau mới mấy ngày, không phải sao?”

“Em không có. Mộ Thừa, anh hiểu lầm rồi. Em chỉ là không ngờ khi khó khăn nhất lại là anh giúp em. Em không biết nên nói thế nào mới đúng.” Tô Nhiễm vội giải thích.

Mộ Thừa khẽ thở dài, nuông chiều nắm tay cô, “Em quên rồi ư. Bốn năm trước, anh cũng xuất hiện vào thời điểm em cần được giúp đỡ nhất. Tiểu Nhiễm, có lẽ ông trời đã an bài anh ở cạnh em, chăm sóc em, yêu thương em.”

Băng Nụ bên cạnh trông thấy, cười hạnh phúc, giơ tay lên che mắt.

Tô Nhiễm không cách nào đón lấy cái nhìn chăm chú dịu dàng của anh, cô nghĩ tới An Tiểu Đóa, muốn rút tay về nhưng anh lại nắm chặt hơn, nhẹ nhàng cất tiếng: “Em...thật lòng cảm ơn anh.”

Mộ Thừa lắc đầu, “Em biết rõ, cái anh muốn không phải là lời cảm ơn của em.”

“Mộ Thừa...” Tô Nhiễm muốn nói lại thôi.

Mộ Thừa cười, lấy từ trong túi áo ra chiếc hộp nhỏ tinh tế lần trước, chậm rãi đẩy đến trước mặt cô, rồi mở ra. Chiếc nhẫn kim cương bên trong lấp lánh dưới ánh nến. “Anh luôn mong đợi câu trả lời của em. Tiểu Nhiễm, lấy anh được không em?”

Tiểu Nhiễm mãi miết nhìn chiếc nhẫn đó, hồi lâu vẫn không lên tiếng. Cô lại nghĩ tới vẻ mặt vui sướng của An Tiểu Đóa lần nữa. Mọi khi nhớ tới, ngực cô đều nhói đau.

“Mẹ Tô Nhiễm đồng ý đi mà.” Băng Nụ ngồi bên cạnh hờn dỗi, “Băng Nụ muốn mẹ.”

“Đúng vậy, đồng ý đi em. Tiểu Nhiễm, em nhẫn tâm để Băng Nụ đau lòng sao?” Mộ Thừa cười nói.

Tô Nhiễm lặng lẽ nhìn chiếc nhẫn rất lâu, nhưn mắt nhìn Mộ Thừa, liếm môi, rồi cất tiếng, “Mộ Thừa, anh có thể nói trước cho em biết số tiền đó làm sao anh có không? Mười triệu không phải là ít. Trừ khi, em vẫn chưa hiểu rõ anh.” Đây là chuyện cô đã muốn hỏi từ sớm. Mộ Thừa nhanh chóng nắm bắt được tình hình của cô, ung dung điềm tĩnh xuất ra mười triệu, tất cả mọi chuyện khiến cô không giải thích được.

Mộ Thừa ngẩn người, nụ cười trên môi thoáng cứng đờ. lát sau, anh thở dài, nhưng chưa kịp mở miệng giải thích, liền nghe thấy một giọng nói trầm thấp truyền đến...

“Mộ Thừa ngồi ở trước mặt em, đâu chỉ đơn giản là bác sĩ. Anh ấy họ Mộ, là người thừa kế duy nhất của nhà họ Mộ, xuất ra mười triệu là vấn đề với anh ấy ư?”

Tô Nhiễm và Mộ Thừa cùng sửng sốt, giọng nói vang lên từ phía sau cô. Tô Nhiễm quay đầu nhìn liền giật nảy người. Lệ Minh Vũ không biết đến từ lúc nào, vóc dáng cao lớn che khuất phần lớn ánh sáng. Anh vung vẩy bước từng bước hướng về phía bên này, môi anh lạnh lùng nhếch lên, đôi mắt đen thẳm giống mãnh thú, tỏa ra ánh sáng tinh mịch.

Đằng sau anh, một người phụ nữ cũng đang nhanh chóng bước đến. Vì cách khá xa, nên cô chỉ có thể thấy sơ đường nét xinh xắn của cô ta. Thế nhưng so với việc Lệ Minh Vũ đột nhiên xuất hiện, lời anh nói càng khiến cô giật mình. Cô vô thức nhìn Mộ Thừa, lại phát hiện, sắc mặt anh trở nên cực kỳ khó coi.

Lệ Minh Vũ đi lên trước, liếc Tô Nhiễm. Khi ánh mắt anh rơi vào tay hai người đang nắm cùng một chỗ, ánh mắt anh lạnh lùng hơn, hai tay chống lên bàn, từ từ cúi người xuống. Tuy nhìn Mộ Thừa, nhưng mỗi chữ mỗi câu lại nói cho Tô Nhiễm nghe...

“Đổi cách giới thiệu khác, mẹ tôi Mộ Mạn Vân là chị của tình nhân em, ”Anh nói, đáy mắt chậm rãi trào dâng châm biếm. Lần này là nói cho Mộ Thừa nghe, “Đã lâu không gặp, cậu của...cháu.”

Tô Nhiễm kinh sợ, thờ người nhìn Lệ Minh Vũ và Mộ Thừa. Cách xưng hô anh vừa thốt ra quả thực khiến cô sốc vô cùng. Mộ thừa, anh...lại là cậu của Lệ Minh Vũ? Cô vô thức nhìn Mộ Thừa, lại thấy vẻ mặt anh không thay đổi nhiều, chẳng qua chỉ khó coi hơn thôi. Xem chừng, Lệ Minh Vũ không có nói dối.

Cô bất giác rút tay về, loáng cái đầu cô cũng mơ mơ màng màng. Hóa ra, dạo một vòng lớn, người cuối cùng ở cạnh cô cũng liên quan đến Lệ Minh Vũ.

“Tiểu Nhiễm...” Mộ Thừa thấy cô rút tay về, xót xa nhìn cô, miệng anh giật giật, muốn nói rồi lại thôi.

Băng Nụ ngồi một bên không biết làm sao mà chỉ trong chốc lát lại có nhiều có nhiều người đến vậy, càng không rõ chuyện gì xảy ra. Có lẽ thấy không khí này bất thường, cô bé liền rúc người vào lòng Tô Nhiễm. Thậm chí, vùi kín cả mặt, chỉ hé ra một con mắt để nhìn.

Lệ Minh Vũ dường như rất hài lòng với hiệu ứng của sự xuất hiện này, vươn tay ra đóng lại hộp nhẫn, đẩy đến trước mặt Mộ Thừa, nhếch miệng nói: “Chiếc nhẫn này, cháu nghĩ tạm thời cậu vẫn chưa tặng được.”

Mộ Thừa cau mày, đứng dậy nhìn Lệ Minh Vũ, vẻ mặt dịu dàng của mọi khi rốt cuộc cũng thay đổi, nhìn người phụ nữ càng lúc càng đến gần, không vui lên tiếng: “Minh Vũ, cậu muốn phá cái gì?”

“Không lẽ giúp gia đình cậu đoàn tụ là phá ư?” Lệ Minh Vũ cười nhõn nhõ.

Tô Nhiễm sững sờ. Gia đình đoàn tụ? Lẽ nào...

Mộ Thừa thoáng nhìn Tô Nhiễm, vừa muốn lên tiếng giải thích. Người phụ nữ kia đã nhào vào lòng Mộ Thừa, ôm chầm anh: “Mộ Thừa, không ngờ chúng ta còn có thể gặp nhau.”

Tay Mộ Thừa cứng ngắc buông xuôi hai bên. Người phụ nữ trong lòng anh không phải ai khác, chính là Quý Hâm Dao, người vợ năm đó đã ruồng bỏ ba con anh. Không ngờ, ngày hôm nay lại xuất hiện nơi đây. Anh nhìn Lệ Minh Vũ, chắc chắn chuyện này liên quan đến anh.

Suốt quá trình, đầu óc Tô Nhiễm đều trống rỗng, tâm tư cô mờ mịt. Phát sinh thay đổi đột ngột trong mối quan hệ khiến cô vô pháp giải thích. Người và việc bất ngờ xảy ra cũng khiến cô không cách nào tĩnh tâm. Cô nhìn phía trước, đôi mắt dán chặt vào người phụ nữ đang ôm Mộ Thừa, lại liên tưởng đến lời Lệ Minh Vũ nói. Người phụ nữ này hẳn là vợ trước của Mộ Thừa.

Băng Nụ núp trong lòng cô không rõ nhìn chằm chú vào cảnh tượng trước mặt rất lâu, chột cẩu kính hét to, “Không được phép ôm ba cháu. Ba chỉ có thể ẹ Tô Nhiễm ôm. Cô buông ba ra.”

Tiếng thét bất thành linh dọa Tô Nhiễm giật mình, cũng khiến sắc mặt của ba người khác thay đổi. Mộ Thừa xót xa, Lệ Minh Vũ bỗng bực dọc, Quý Hâm Dao kinh ngạc quay đầu nhìn Băng Nụ. Vài giây sau, vành mắt cô ta đỏ hoe tiến lên kéo lấy Băng Nụ, kích động nhìn từ trên xuống dưới, “Con gái, con gái ngoan của mẹ. Suốt mấy năm qua, mẹ nhớ con lắm.” Thấy Tô Nhiễm luôn ôm Băng Nụ, cúi bấn, giật mạnh cô bé, “Cô có tư cách gì mà ôm con của tôi? Dựa vào cái gì mà bắt con tôi gọi cô là mẹ? Đồ đàn bà không biết xấu hổ!”

Tô Nhiễm khi khổng khi không bị mắng một trận. Trong nhất thời còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy đáng vẻ của người phụ nữ trước mắt rất đẹp, không dấu hiệu nào giống đã từng sinh con. Nếu cô ta không ăn nói cay độc, cô sẽ nảy sinh thiện cảm với cô ta. Băng Nụ nào biết chuyện gì đang xảy ra? Cô bé chỉ thấy một người lạ đột nhiên ôm mình vào lòng, lại nghe người này mắng Tô Nhiễm. Cô bé bỗng hét lớn, đánh Quý Hâm Dao, “Cô là người xấu, không cho phép chửi mẹ Tô Nhiễm.”

“Băng Băng, mẹ mới là mẹ của con. Sau này, con không được phép gọi người phụ nữ này là mẹ nữa, có nghe không?” Quý Hâm Dao ôn ào, vẻ mặt khẩn trương. Cô chưa từng thử nuôi con một ngày, đương nhiên không thể nghĩ ra cách để dỗ trẻ con. Kết quả càng khiến Băng Nụ khóc to hơn.

Tô Nhiễm không nở, nhưng cũng chỉ có thể lo lắng sưng. Dù sao cô ta cũng là mẹ ruột của Băng Nụ, cô can thiệp vào chẳng phải khiến người ta càng thêm không thích? Mộ Thừa không vừa mắt, sải bước lên trước ôm lấy Băng Nụ, lạnh tanh nhìn Quý Hâm Dao, “Cô dạo con bé rồi.”

Bộ dáng này của anh Tô Nhiễm chưa thấy bao giờ. Có lẽ người phụ nữ này tổn thương anh rất sâu, cho nên anh mới thay đổi thái độ và tính cách ôn hòa thường ngày.

Quý Hâm Dao khóc nức nở, loáng cái luống cuống, “Mộ Thừa, em xin lỗi. Em thật sự rất nhớ con.” Cô khóc lóc nhưng chỉ đổi lấy một tiếng hừ lạnh của Mộ Thừa.

Lệ Minh Vũ đứng một bên xem kịch vui. Có lẽ là thấy xem kịch đã đủ, anh kéo Tô Nhiễm qua, tay vòng ôm lấy eo cô, dù cô giãy như thế nào cũng không giãy ra. Anh cong môi thỏa mãn, “Cậu, thực lòng chúc mừng gia đình cậu đoàn tụ. Cháu nghĩ, cháu và Tô Nhiễm cũng không làm phiền gia đình cậu nữa. Khi nào có thời gian, chào đón cậu về thăm nhà. Nếu mẹ biết cậu về rồi, chắc chắn sẽ rất ‘vui vẻ.’” Anh cô ý nhấn mạnh hai chữ “vui vẻ”, thờ ơ nhưng lại đầy ám chỉ.

“Theo tôi đi.” Không đợi phản ứng của Tô Nhiễm, anh liền kéo cô ra ngoài, không chút thương tiếc, cứ dốc hết sức lôi đi.

“Tiểu Nhiễm..” Mộ Thừa thấy vậy liền quỳnh quáng, muốn tiến lên, lại bị Quý Hâm Dao từ phía sau ôm lấy...

“Mộ Thừa, em thật sự rất nhớ anh và con. Mấy năm qua, em sống không tốt chút nào hết. Mỗi lần nhớ anh và con, tim em đau đớn vô cùng.”

Người phụ nữ phía sau khóc lóc thảm thiết, nét mặt Mộ Thừa càng lúc càng biến sắc...

Xe phóng như điên trên đường, sắc mặt Tô Nhiễm sợ đến trắng bệch, cô bám chặt vào tay vịn, xe lại ngoặt nhanh làm cả người cô va mạnh vào cửa xe, đau đến cau mày. “Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Dừng xe, anh điên rồi, tại sao lại chạy nhanh như vậy?”

“Câm miệng!” Lệ Minh Vũ tăng ga lần nữa, khuôn mặt anh tuần đã không còn vẻ trầm tĩnh và ưu nhã ở nhà hàng khi nãy. Mắt anh tràn đầy lạnh lùng, sâu thẳm, nguy hiểm như biển cả về đêm.

Tô Nhiễm không hiểu sao anh lại giận giữ đến vậy, lại thấy tâm trạng của anh đáng sợ cực kỳ, cô vô thức ngó ra ngoài cửa sổ, nắm chặt tay.

“Muốn nhảy xuống xe? Nhảy đi, tôi sẽ nhặt xác giúp em.” Lệ Minh Vũ nhìn thấu tâm tư của cô, lời nói lạnh nhạt lộ rõ châm chọc.

Tô Nhiễm xoay đầu, trợn mắt nhìn anh, cổ sức đè nén bức bối, cũng cố sức để bản thân mình bình tĩnh, hồi lâu lên tiếng: “Màn kịch đêm nay là do anh dựng lên đúng không?”

76. Q.4 - Chương 12: Kết Cục Của Hạnh Phúc

Đáy mắt Lệ Minh Vũ càng tối, lạnh lùng buông lời, “Nếu như có thể, tôi tuyệt đối sẽ phong anh ta làm đạo diễn.” Không phủ định lời cô nói, nhưng câu trả lời của anh lại khiến lòng cô nguội lạnh.

“Vì sao? Vì sao anh phải làm vậy?”

“Đau lòng, hở?” Lệ Minh Vũ nắm chặt tay lái, thần sắc và giọng điệu anh sa sầm hơn.

Tô Nhiễm không để ý tới thần sắc và giọng điệu bất thường của anh, bình tĩnh nhìn anh, gần từng chữ: “Nếu Mộ Thừa là cậu anh, anh chắc chắn nắm rõ sự việc đã từng xảy ra với anh ấy. Dù sum họp gia đình, ít ra anh cũng phải để Mộ Thừa chuẩn bị tâm lý. Anh ấy là cậu anh, anh cần tôn trọng chọn lựa của anh ấy mới đúng.”

“Tôn trọng chọn lựa của anh ta? Để em gả cho anh ta?” Ánh mắt Lê Minh Vũ bạo ngược, giẫm mạnh phanh xe, xoay người nhìn cô chăm chăm.

Suýt nữa Tô Nhiễm đã bay ra ngoài. May mắn cô có đeo đai an toàn, nếu không chắc chắn cô cũng sẽ nhào về cửa kính, tức giận nhìn anh, “Lê Minh Vũ, anh đừng chuyện gì cũng trút xuống tôi được không? Tôi trêu chọc anh?”

Lê Minh Vũ dán mắt vào cô, rất lâu vẫn không trả lời. Rõ ràng anh không ngờ Tô Nhiễm sẽ cãi nhau âm ỉ.

Thấy anh không tiếp tục châm chọc, giọng điệu của Tô Nhiễm cũng thoáng dịu lại, thản nhiên lên tiếng: “Hơn nữa, chuyện tôi và Mộ Thừa trước sau cũng chỉ là chuyện riêng của chúng tôi. Dù anh muốn vì mẹ mình mà đòi lại công bằng, vậy nhờ anh hãy làm rõ sự thật. Thực tế là mẹ anh ruồng bỏ Mộ Thừa trước, bỏ chồng quên con. Anh muốn đòi công bằng, tôi yêu cầu anh dừng lại ngay bây giờ. Tôi không phải người thứ ba.”

“Theo như lời em nói, con người một khi đã sai lầm thì không thể tha thứ? Sao em biết Quý Hâm Dao không hối hận?” Lê Minh Vũ dựa người ra vào ghế, cười nhạt.

“Cô ta là Quý Hâm Dao? Tên nghe rất hay, chỉ tiếc người này không có mắt.” Tô Nhiễm cố dè giọng nói mình nghe như bình thường, “Con người biết sai, đương nhiên có quyền sửa chữa sai lầm, nhưng không phải mỗi một tổn thương qua đi đều có thể trở lại như trước. Anh nghĩ rằng Quý Hâm Dao hối hận rồi ư? Nếu cô ta thật lòng hối hận, vì sao suốt bốn năm dài đằng đẳng, cô ta không tới tìm Mộ Thừa và con? Mộ Thừa vẫn luôn ở Paris, muốn tìm một người khó lắm ư? Tôi thì lại thấy, cô ta chẳng qua đã biết thân phận thật của Mộ Thừa thông qua anh. Cho nên mới biết mà nhớ đến họ.”

Lê Minh Vũ cong môi, ánh mắt lạnh như băng, “Mấy năm không gặp, tôi phát hiện tài ăn nói của em trở nên càng lúc càng tốt.”

Hả...

Tô Nhiễm bần thần, người này đang bới móc hay đang khen cô?

“Xem ra việc Quý Hâm Dao về nước làm em chịu đả kích rất lớn.” Lê Minh Vũ phớt lờ đạo lý của cô, tỉnh bơ nhìn cô rồi lên tiếng: “Nhưng tôi cũng thông cảm với em. Anh ta dù sao cũng là tình nhân của em, vợ trước trở về, em muốn xếp ở vị trí nào? Rõ là đáng tiếc, tôi nghĩ đám cưới của em và Mộ Thừa chẳng còn kịch hay nữa rồi.”

Giọng nói anh lộ rõ châm biếm, Tô Nhiễm nghe rất chói tai, nhưng gả cho Mộ Thừa cũng là do cô nói ra, nên cũng chỉ nhún nhin, bình thản nói, “Mộ Thừa có chọn lựa riêng của anh ấy, anh quan tâm hơi nhiều rồi.”

“Đến lúc này mà em vẫn bênh vực cho tình nhân của em?” Lê Minh Vũ bỗng bóp cằm cô, sức lực vừa phải nhưng cô cảm giác rõ cơn giận của anh, “Muốn gả cho anh ta, kiếp sau cũng đừng nghĩ đến.”

Anh hết sức tức giận quan sát cô từ trên xuống dưới.

Tô Nhiễm mặc kệ anh, đẩy tay anh, lạnh nhạt cất giọng: “Được. Cảnh cáo của anh tôi nghe rồi. Bây giờ thế nào, có thể để tôi xuống xe chưa?”

“Quá muộn rồi.” Anh nhếch miệng, cúi người gần cô, vòng tròn cô lại lần nữa, giọng anh lạnh tanh hạ xuống bên tai cô, “Đã quên tôi nói gì sao? Khi ở Paris tôi đã nói với em, đừng để tôi lại gặp được em, đừng để tôi có dịp nhận ra em. Nếu không, tôi sẽ không buông tay.”

Trái tim Tô Nhiễm đập mạnh một tiếng, muốn vùng ra lại bị tay anh nắm chặt lấy, đau đến cau mày, cô quay đầu nhìn anh, bờ môi cô run rẩy.

“Nghe nói em mới nhận vài bản thảo mới. Vậy đi, tôi tặng em một ít tư liệu sống được không?” Giọng điệu trầm thấp hơn, thân hình anh áp về cô, nhìn nhìn, ánh mắt anh biến hóa.

Tô Nhiễm chỉ cảm thấy nguy hiểm đang ào tới, còn chưa kịp né tránh, môi anh đã cúi sát xuống...

“Ừm...”

#màn che đây#

Trước đây, không phải anh chưa từng đối xử với cô như vậy. Nhưng lần này, cô càng sợ anh hơn, dường như anh không chỉ đơn giản là cưỡng hôn cô.

Nụ hôn của Lê Minh Vũ dần triền miên, anh hôn nhẹ hơn, lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô như đang khiêu vũ. Hương hồ phách dịu dịu mau chóng lấp tràn hơi thở của cô, khiến cô vốn đang phản kháng cũng ngẩn ngơ.

Tô Nhiễm run rẩy lại khiến một góc nơi trái tim anh rung động. Mùi thơm thoang thoảng thuộc về cô như nguồn nước dịu dàng, rồi chuyển thành thác lũ không ngừng trào dâng, bất chợt vây trọn tim anh. Nếu bốn năm trước, anh phải kiềm chế, thì bốn năm sau đã không còn bất cứ kiêng dè gì từ lâu.

Bàn tay anh dùng sức dọa Tô Nhiễm kinh hãi, cúc áo sơ mi của cô mở bung, rãnh ngực căng tròn dưới đèn xe mờ tối đầy quyến rũ, pháp phồng theo từng hơi thở gấp gáp của cô, ánh mắt anh càng tối sẫm. Bất thành linh, đầu anh cúi thẳng xuống, vùi vào ngực cô, hơi thở nóng ấm từ môi anh phả ra khiến cô không ngừng run rẩy giãy dụa.

“Lê Minh Vũ, buông ra. Anh điên rồi ư?” Tô Nhiễm chỉ thấy đầu óc mình trống rỗng, mãi lâu sau một hình bóng mới hiện lên trong đầu cô, là Hòa Vy!

Lê Minh Vũ ngẩng đầu, môi anh kề sát vào cánh môi run rẩy của cô, “Tôi điên, là do em bức tôi điên. Tô Nhiễm, em rất muốn sống hạnh phúc phải không? Vậy tôi cho em đến kết cuộc của hạnh phúc, từ nay về sau, cuộc sống của em đừng vọng tưởng yên ổn.”

“Anh...a...” Tô Nhiễm vừa nói một chữ, liền la lên hoảng hốt. Anh vùi đầu vào ngực cô cắn mút, đầu lưỡi nóng hổi tà ác quấn quanh mãi một nơi.

Cô vùng vẫy nhưng thân thể lại bất giác đưa về trước khiến anh càng thêm hưng phấn. Hơi thở anh phả ra càng lúc càng nóng bỏng, râu vừa mọc dưới cằm khê cọ xát làn da non mịn như trẻ con của cô, lưu lại những chấm nhỏ đỏ au nóng rát đầy mê.

“Suyt...” Lê Minh Vũ ngẩng đầu, ánh mắt bốn cọt nhìn cô, “Hét to kích động như vậy là đòi tôi ở trên xe muốn em ư?”

Tô Nhiễm thần thờ, cô chưa từng nghe anh nói những lời như vậy. Loáng cái, mặt cô đỏ ngầu, cắn chặt môi, đôi mắt phẫn nộ trừng to nhìn anh. Nhưng vì nửa người trên hoàn toàn trần trụi ánh vào đáy mắt anh mà cô càng thấy nhục nhã.

Trông thấy dáng dấp của cô, mắt Lê Minh Vũ đông đầy thương yêu. Anh cúi đầu, tay anh ôm trọn lấy một bên ngực cô, nâng lên, chậm chậm chơi đùa. Môi anh hạ xuống, không kiềm chế nổi tình cảm mà ra sức cắn mút, in hết dấu hôn nóng bỏng này đến dấu hôn khác lên làn da trắng nõn của cô, rồi tiếp tục đùa giỡn với một bên còn lại. Khuôn ngực trắng ngần của cô nhanh chóng lưu đầy dấu vết thuộc về anh, càng khiến anh điên cuồng hơn.

Ánh mắt Lê Minh Vũ dịu dàng nhưng ngập tràn tham lam. Khi Tô Nhiễm run run, lộ ra nét mặt thỏa mãn, anh liền cúi đầu ngậm hơn phân nửa bầu ngực cô. Anh mút lấy, rồi chỉ chừa một nụ hoa trong miệng. Sau đó, anh lại cắn mút mạnh hơn nụ hoa đã sưng cứng từ lâu.

“Ừm...” Tô Nhiễm gắt gao cắn môi, không cho bản thân phát ra tiếng, cố gắng nén nước mắt đang chực trào. Cho dù nhục nhã như vậy, nhưng giữa nỗi đau, một dòng điện tê dại vẫn lan tỏa, lấp kín tới tận nơi sâu thẳm nhất, sưởi ấm toàn thân cô.

Đây là nỗi đau của phụ nữ phải không?

“Lê Minh Vũ, anh thật sự rất đáng thương. Hóa ra, cách anh cho tôi tới nơi tận cùng của hạnh phúc chính là như thế này?” Cô cười khẩy cả cuộc với vận may, cố ép bản thân mình phải dè nén rung động trong lòng, cô không biết những lời này sau khi nói xong sẽ như thế nào, nhưng ít ra cô không muốn mình phát sinh bất cứ chuyện gì với anh thêm lần nào nữa. “Cũng đúng, anh làm sao có thể chấp nhận vợ trước của anh đột nhiên thành mẹ anh nhỉ? Cho nên anh mới nghĩ ra phương thức buồn nôn thế này?”

Quả nhiên, những lời này dường như đang bắt đầu phát huy tác dụng. Lê Minh Vũ buông bầu ngực của cô ra, ngẩng đầu, ánh mắt đen thẳm lạnh lùng, “Em thật lòng yêu anh ta. Ở trong lòng tôi, đầu em cũng chỉ

nghĩ đến anh ta.”

“Ít ra, Mộ Thừa dịu dàng, không biến thái như anh!” Tô Nhiễm lạnh lùng gần từng chữ.

Anh chắc chắn sẽ buông cô ra, là đàn ông khi nghe đến những lời này chẳng ai lại rước lấy phiền phức vào mình.

Thế nhưng, cô đã quên. Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, cô chưa bao giờ hiểu anh.

“Haha, thật là tình nghĩa sâu nặng.” Nghe vậy, anh chỉ cười, đôi mắt lạnh lùng chợt dịu dàng như nước, giọng nói trầm thấp tự nhiên tới gần cô, kề sát môi cô thì thầm, “Vậy tôi cũng nên học theo thể nào là dịu dàng, em thấy sao?”

Tô Nhiễm bần thần, còn chưa rõ lời nói của anh, đã thấy tay anh đột nhiên suông sã thò vào trong đùi cô châm lửa. Cô hoảng sợ, cuống quýt né tránh nhưng càng khiến anh thừa cơ sẵn tới.

“Bé cưng, em vẫn tươi mới như bốn năm trước.” Anh cong môi, buông lời nhục nhã bên tai cô. Lời nói kiểu này rõ ràng rất bỉ ổi, nhưng từ giọng nói trầm thấp của anh vọng ra lại đầy mê hoặc. Thấy cô vẫn đang giãy dụa, đầu anh đè xuống thấp...

Cảm giác này suýt nữa đã đoạt lấy sinh mệnh của Tô Nhiễm.

Giống như không gãi đúng chỗ ngứa, khiến cô rất khó chịu. Cảm giác này so với chiếm hữu thật sự càng làm con người khó có thể chịu đựng. Cô vừa hít một hơi, liền bị anh giam chặt hai tay lên đỉnh đầu đến tê rần. Cô gắng sức tránh khỏi môi anh, hét to. “Đừng...”

“Suýt, em sẽ thích.” Lệ Minh Vũ thấy hai gò má cô ửng hồng, đôi mắt sâu thẳm cười quỵn rữ, tay anh mặc sức chơi đùa ở nơi bí ẩn giữa hai chân cô, tựa như báo đêm đang giày vò thưởng thức con mồi trong tay.

Tô Nhiễm vốn ngây ngô trong chuyện nam nữ, sao có thể chống lại trò đùa như vậy của anh. Phút chốc, cô chỉ biết giãy dụa, còn ngón tay anh như đang phát huy phép thuật làm cô không cách nào kháng cự lại với loại vui sướng trí mạng này. Cô cắn mạnh môi, nhưng thần trí cô lại dần dần bay xa, cơ thể càng lúc càng nóng lên, hầu như muốn hòa hợp làm một với độ nóng của ngón tay anh.

“A...” Cô nức nở, cảm giác vui thích như sóng biển thủy triều bốc lên trong người cô, gần như nhấn chìm cô.

“Bốn năm trước, đáng dấp thờ gấp rên rỉ đề tiện của em y chang như ngày hôm nay, đều khiến đàn ông hưng phấn...”

Tô Nhiễm mệt nhoài người để mặc anh ôm. Màng này đã rút đi hết mọi sức lực mà cô có. Khoảnh khắc anh cất giọng, nước mắt cô rớt cuộc cũng chảy xuống...

Tô Nhiễm chưa bao giờ cảm giận như lúc này, cô cảm giận người đàn ông trước mặt mình, vì sao bốn năm sau lại trở nên đáng hận như vậy? Cô càng cảm giận bản thân, rõ ràng muốn trốn tránh nhưng khoảnh khắc vừa rồi cô vẫn chìm đắm vào hoan lạc. So với Lệ Minh Vũ, cô càng không có cách nào tha thứ cho bản thân.

Từng hạt mồ hôi li ti thoáng ướt sũng tóc cô. Lệ Minh Vũ im lặng nhìn cô, nhìn khuôn mặt cô vốn đang ửng hồng dần trở nên trắng bệch, nhìn nước mắt cô lăn dài. Đôi mắt anh đen thẳm lộ rõ yêu thương, khóe miệng khẽ nhếch nhưng rồi trĩu xuống, tay anh nâng cằm cô lên, trầm thấp cất giọng: “Em khóc là vì anh ta?”

Nước mắt thấm ướt hàng mi, tựa như cánh bướm dầm mưa. Tô Nhiễm không nhướn mắt nhìn anh, cũng chẳng quan tâm tới lời anh nói, cuối cùng cũng mở miệng, giọng cô nhẹ nhàng mà vô lực cất lên, “Bây giờ thả tôi đi được rồi.”

Anh đã hoàn toàn làm cô nhục nhã, đã đủ chưa? Thỏa mãn rồi chứ?

“Thả em đi?” Lệ Minh Vũ nghe vậy, đáy mắt vừa trào dâng yêu thương đột nhiên biến mất, tàn bạo lạnh lẽo nhiệm đầy thần sắc anh, anh nắm cằm cô mạnh hơn, “Sau đó, em lại yên dạ yên lòng sống cạnh anh ta? Mơ tưởng.”

Tô Nhiễm bất giác giương mắt nhìn thẳng vào đôi đồng tử sâu thẳm như biển cả, môi cô run run, “Anh còn muốn như thế nào nữa?”

“Ồ bên cạnh tôi, dù cho em nghìn vạn lần không muốn, tôi cũng không buông em ra thêm một lần nào nữa.” Lê Minh Vũ dứt khoát nói ra ý nghĩ trong lòng, quyết định kiên quyết dọa cô vừa nghe xong liền kinh hãi.

“Anh điên rồi có phải không? Hòa Vy thì sao? Anh có nghĩ tới cảm nhận của Hòa Vy hay không?” Tô Nhiễm buồn bực, cầm phần nhìn anh chăm chăm. “Lê Minh Vũ, nếu đã cưới Hòa Vy thì anh phải chịu trách nhiệm với chị ấy. Một người đàn ông ngay cả trách nhiệm đối với gia đình cũng không có, còn xứng để gọi là đàn ông ư?”

Lê Minh Vũ vô thức cau mày, khoe miệng trầm tĩnh bỗng bất ngờ nhếch lên. Anh buông cầm cô ra, tay anh xoa nhẹ phía sau đầu cô như đang vuốt ve vật nuôi, “Em không nhắc, tôi cũng suýt quên quan hệ hiện tại của chúng ta.” Anh cười tươi hơn, áp gần cô, giọng nói trầm khàn đầy hứng thú, “Tôi đột nhiên có cảm hứng cho sáng tác tiếp theo của em, em nghĩ ra chưa? Nếu chưa nghĩ ra cứ nói, tôi nghĩ giúp em đề tài thế nào?”

Tô Nhiễm không trả lời, dựa sát người vào ghế xe, ra sức né tránh hơi thở của anh. Nụ cười anh càng dịu dàng, cô càng biết không có chuyện tốt.

Môi anh hầu như muốn dán sát vào cô, trầm tĩnh nói: “Viết về quan hệ vụng trộm giữa em vợ và anh rể thì thế nào? Không kinh nghiệm, không linh cảm, không sao cả. Thời gian tới, tôi sẽ dốc sức tự mình dạy em viết làm sao.”

Tô Nhiễm hít sâu, trợn to mắt nhìn anh, anh cười buông cô ra, rồi nổ máy xe.

“Lê Minh Vũ, anh đừng quá đáng, tôi muốn xuống xe.” Cô thật sợ, rõ ràng anh không định thả cô đi, còn cả lời nói của anh, cái gì gọi là “Thời gian tới”?

Lê Minh Vũ chẳng màng phản ứng với cô, giẫm ga xe chạy đi.

“Lê Minh Vũ, lẽ nào ba mẹ anh không dạy anh hai chữ ‘tôn trọng’ viết như thế nào ư? Anh làm sao có thể như vậy? Anh không thể làm vậy, anh không thể thương tổn tôi rồi lại thương tổn tiếp Hòa Vy. Anh...”

“Ba mẹ tôi quả thực không dạy tôi cái gì là tôn trọng. Họ chỉ dạy tôi, cái gì là báo ứng!”

Lê Minh Vũ lạnh tanh chen ngang bực dọc của Tô Nhiễm, sắc mặt anh cũng trầm xuống.

Tô Nhiễm bỗng im miệng, ngẩng ngẩng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, thù hận nơi mắt anh cháy bỏng như lửa khiến cô hoang mang, tại sao lại như vậy?

Xe phóng như bay về trước trong màn đêm, Lê Minh Vũ mím môi không nói thêm lời nào. Đầu anh lại hiện lên hàng loạt hình ảnh vỡ vụn, tiếng thét chói tai, từng mảng máu lớn nhuộm đỏ mắt anh, còn có tay một người phụ nữ dính đầy máu chậm chậm lướt xuống trên gương mặt anh. Anh hít sâu một hơi, dường như không khí xung quanh đều là mùi máu tươi nồng đậm. Một cái ngoặt cua mãnh liệt, mắt anh càng trở nên lạnh lẽo...

Hoa lệ phân cách tuyến

Nhà họ Hòa vào đêm yên lặng đến khác thường, ngoài cửa sổ mưa lại bắt đầu rơi xuống.

Từ sau khi Hòa Tấn Bằng qua đời, Hòa Vy cũng không về nhà họ Hòa. Đêm nay, Hòa Quân Hạo lại tụ tập cùng bạn bè, cho nên trong biệt thự ngoại trừ người giúp việc thì chỉ còn hai người là Bạch Sơ Diệp và Bạch Lâm.

Bạch Sơ Diệp đang nghe nhạc trong phòng, Bạch Lâm bước vào, vặn nhạc nhỏ lại rồi ngồi lên sofa, “Chị, em cứ thấy chuyện lần này không thể không dính líu đến Lê Minh Vũ và con nhỏ Hòa Vy ti tiện.”

“Dính líu thì thế nào? Vấn đề của cậu đã giải quyết hết rồi, sau này đừng ăn ở không mà đi cờ bạc nữa. Nếu có lần sau, tôi sẽ không giúp cậu.” Bạch Sơ Diệp rót hai tách trà, cũng ngồi xuống, rồi đưa một tách cho Bạch Lâm.

Bạch Lâm uống cạn một hơi, lau miệng, nói: “Chị là chị ruột của em, chị không giúp em thì ai giúp? Hơn nữa, chúng ta sống lâu năm ở nhà họ Hòa, không có công cũng có sức chứ? Dựa vào cái gì mà lão già Hòa Tấn Bằng vừa chết, nhà họ Hòa liền thành của Lê Minh Vũ và Hòa Vy? Chỉ nghĩ tới thôi là đã thấy giận. May là lần này có Tô Nhiễm ra mặt, bằng không cổ phần công ty thuộc về chúng ta cũng không còn.”

Bạch Sơ Diệp khẽ thở dài, “Thật ra, Hòa Vy rất dễ đối phó, khó đối phó mới là Lê Minh Vũ. Bây giờ nghe nói ngay cả gốc gác của bộ trưởng Hạ, cậu ta cũng muốn điều tra. Người này không đơn giản là chỉ muốn Hòa Thị. Bạch Lâm, hiện nay ở công ty chị không có thực quyền, cậu nhất định phải lanh trí một chút, thu thập thêm nhiều tin tức có lợi. Như vậy, mới tốt cho chị và cậu. Thời gian này, chị sẽ cố chuyển hết tài sản của chị ra ngoài.”

“Chị, chị yên tâm. Chúng ta đã chuẩn bị bao nhiêu năm qua ở nhà họ Hòa, Hòa Vy nếu muốn tuyệt tình, chúng ta cũng không cần khách khí với nó.” Bạch Lâm nói.

Bạch Sơ Diệp gật đầu, dựa người vào sofa, “Dù không vì bản thân chị, thì cũng vì Quân Hạo. Con chị mới là trưởng nam của nhà họ Hòa, chị tuyệt đối không thể nhìn con trai mình chịu thiệt.”

“Điều đó là đương nhiên. Chúng ta cần phải dọn sạch cản trở cho Quân Hạo. Hơn nữa, Lê Minh Vũ hiện nay cũng đắc tội với không ít người, kẻ thù của cậu ta chính là bạn chúng ta, tự nhiên sẽ có người giúp chúng ta.” Bạch Lâm cười nham hiểm.

Bạch Sơ Diệp nâng tách trà uống một hớp, thông dong lên tiếng: “Hiện nay, người có thể giúp chúng ta nhất không ngờ lại là Tô Nhiễm. Chị thấy con bé này mới là điểm yếu của Lê Minh Vũ. Thời gian còn dài, chúng ta cứ chờ xem.”

“Tô Nhiễm?” Bạch Lâm nhíu mày, “Nói thế nào nó cũng là chị em với Hòa Vy, chúng ta có thể dùng nó ư?”

“Vậy phải xem dùng như thế nào. Cậu đoán sai rồi, nếu Hòa Vy biết Tô Nhiễm đã về, lại còn mập mờ với Lê Minh Vũ thì sẽ ra sao, hở?” Bà ta nhếch miệng.

Bạch Lâm bỗng hiểu ra.

Ngoài cửa sổ, sấm chớp lướt qua, đôi mắt Bạch Sơ Diệp lại khôi phục về vẻ dịu dàng của mọi ngày.

77. Q.4 - Chương 13: Trở Lại Biệt Thự Bán Sơn

Tô Nhiễm không ngờ Lê Minh Vũ lại mang cô đến biệt thự Bán Sơn. Mọi thứ ở đây vẫn y chang bốn năm trước, cách bố trí bày biện, nội thất đều không thay đổi. Và hiện tại trong biệt thự vẫn chỉ có một mình cô, không người làm, cũng không quản gia.

Tối qua, Lê Minh Vũ chở cô đến đây rồi đi. Suốt một ngày, cô bị nhốt ở biệt thự, cửa sổ và cửa lớn đều khóa chặt, cô muốn chạy đi khó vô cùng. Điện thoại di động của cô bị anh lấy đi, điện thoại phòng khách cũng bị anh nóng giận cắt đứt, cách ly cô với thế giới bên ngoài.

Tô Nhiễm cuộn mình ngồi cạnh cửa sổ phòng khách, lặng lẽ nhìn mưa rơi như trút nước bên ngoài. Màn mưa bao phủ toàn bộ thế giới, làm cô không còn thấy rõ cây ngô đồng trên hành lang. Một chú chim nhỏ run rẩy dầm mưa ướt sũng vỗ cánh trú ngoài cửa sổ, cô nhìn đến yêu thương. Giờ này phút này, cô mong muốn mình có thể sưởi ấm cho chú chim này qua tấm kính ngăn cách biết bao nhiêu. Đáng tiếc, cái gì cô cũng không làm được.

Đột nhiên, hai ánh đèn xe sáng chói xuất hiện, Tô Nhiễm sửng sốt, cảnh này làm cô nhớ tới quãng thời gian vừa kết hôn với Lê Minh Vũ vào bốn năm trước. Đêm mưa, cô cũng lẳng lặng chờ anh về nhà.

Nhưng bốn năm trước là hạnh phúc, còn lúc này đây cô chỉ có bất an và hoảng loạn.

Anh lại tự mình chạy xe về. Xuống xe, ngay cả dù cũng không bật, anh liền loạng choạng bước đi. Rõ ràng anh đã uống rượu. Tô Nhiễm chờ người, mãi đến khi cửa phòng khách mở toang, mãi đến khi...Lệ Minh Vũ đi đến.

Chú chim ngoài cửa sổ dường như nhận ra sự bất thường trong phòng, liền vỗ cánh bay đi ngay. Tô Nhiễm vô cớ cảm thấy cô đơn, lại nghe tiếng đóng cửa, đôi mắt đen thẫm nhìn chăm chú về bên này, cô mới có phản ứng, im lặng đi lên lầu.

Khi tỉnh táo, anh vẫn có thể tổn thương cô. Cô không biết, lúc say rượu, anh sẽ còn làm ra chuyện tàn nhẫn đến nhường nào.

Hình dáng cô bỏ chạy đập vào mắt Lệ Minh Vũ, anh nhếch môi, cởi áo khoác ướt sũng mưa vứt lên sofa, rồi cũng chậm chậm bước theo lên lầu, tựa như con mèo bình tĩnh đang từ tốn xem màn biểu diễn vụng về của chuột.

Tô Nhiễm vô thức quay đầu lại, lúc này sấm chớp cũng vừa lúc cắt ngang màn đêm, cô sợ hãi nhìn phía sau mình. Từng bước đi của anh tiến lên lầu hai hết như ma quỷ đến từ màn đêm, môi anh cong lên một nụ cười, còn ánh mắt thì lạnh hơn cả cơn mưa đêm ngoài cửa sổ. Có một kiểu đàn ông rất hòa hợp với đêm khuya, và Lệ Minh Vũ chính là kiểu đàn ông này.

Trong không khí, mùi rượu nhàn nhạt hòa lẫn vào hương hổ phách thân quen, tạo thành hương thơm cảm dỗ khó nói thành lời.

Tô Nhiễm chạy chân không vào hành lang, chỉ tiếc bước chân của người đàn ông đằng sau rất lớn, một bước chân của anh đã đuổi kịp vài bước của cô. Trong đêm mưa thế này, một người đàn ông say rượu như vậy, dù cho Tô Nhiễm can đảm hơn cũng sẽ sợ. Cô chạy thẳng một mạch đến căn phòng nằm cuối hành lang, hoảng sợ mở cửa trốn vào, Lệ Minh Vũ thấy vậy, sải bước nhanh hơn. Ngay khi Tô Nhiễm định đóng cửa lại, tay anh bỗng chốc chặn ngang cửa phòng.

“A...” Tô Nhiễm không thể đóng cửa hoảng sợ hét lên. Loáng cái, anh liền hung hãn mở văng cửa phòng. Anh đứng nơi cửa, đèn từ ngoài hành lang chiếu bóng anh lên thảm trải sàn, to cao cường tráng như thần linh.

Tô Nhiễm cả kinh bước từng bước về sau, sắc mặt cô tái nhợt.

Lệ Minh Vũ đi đến, tiện tay đóng cửa phòng, sau đó...khóa chặt.

“Anh muốn làm gì?” Tô Nhiễm cố gắng bình tĩnh, nhưng vì anh đang đến gần hơn mà cô càng lúc càng hoảng sợ. Sấm chớp ồ ạt ngoài cửa sổ cùng người đàn ông trong phòng đang đến gần đều khiến cô bất an.

“Em nói đi?” Anh chợt cười, tháo cravat xuống. Khi say rượu, anh có vẻ lười biếng hơn, nhưng nguy hiểm vẫn không chút nào giảm đi.

Cô bỗng dưng hiểu rõ anh muốn gì, sắc mặt cô thoáng chốc càng thêm trắng bệch như giấy. Cô chỉ biết anh mang cô đến đây chắc chắn không có chuyện tốt, chưa kịp né tránh, cả người đã như gà con bị anh tóm lấy, rồi bế cô lên.

“Bỏ, bỏ ra...ừm...” Anh quăng cô lên giường, cô đau đến nhăn mặt. Ngay sau đó, anh liền đè thẳng lên người cô.

“Anh...”

Không đợi mở miệng, môi anh đã hạ xuống, tay anh cũng không chút ngần ngại cởi hết quần áo trên người cô. Cơ thể cô mềm mại có thể cảm nhận trọn vẹn sức nóng từ người anh. Cô cắn mạnh vào chiếc lưỡi thấm đầy mùi rượu, anh liền thả cô ra, cau mày quan sát cô.

“Đường đường là bộ trưởng, uống say rồi chỉ biết kiểm phụ nữ phát tiết ư?” Tô Nhiễm run cầm cập, tuy cô sợ nhưng vẫn cố bình tĩnh, nhìn anh giận dữ.

Lệ Minh nằm đè lên cô, nhìn khuôn mặt cô tái nhợt, đôi mắt đen thẫm thoáng ngẩn ra, “Phát tiết? Em dùng từ này hay lắm. Nếu đêm nay tôi không làm vậy, chẳng phải là lãng phí công sức dùng từ của em ư?”

“Anh làm gì? Buông tôi ra. Anh là đồ khốn...” Cô giãy dụa, thế nhưng Lê Minh Vũ ở trên cô lại như sư tử đang bị chọc giận.

Tay Lê Minh Vũ chậm chậm vuốt ve nửa người trên để trần của cô, tựa như đang thưởng thức viên ngọc xinh xắn nhất. Anh cởi luôn cả quần jean của cô, sầm chớp đánh ngang, cả người cô hoàn toàn trần trụi. Ngoại trừ run rẩy, cô cũng chẳng thể giãy dụa. Cô cũng chẳng hét to sợ hãi, cô chỉ cắn mạnh môi, nhìn tay Lê Minh Vũ di chuyển trên cơ thể mình, ngón tay anh nóng hổi là lên da thịt cô, nhìn ánh mắt anh ngày càng tối thẫm, hô hấp của anh càng lúc càng khàn đục...

“Bộ dáng run rẩy của em quả là mê người.” Anh ép người xuống, đột nhiên cắn vành tai cô, giọng nói trầm thấp đầy ngụ ý, “Em hiểu rõ đàn ông khi phát tiết là sao không? Cái được gọi là phát tiết chính là tôi có khả năng giày vò em suốt hai ngày, để em không thể xuống giường.” Nói xong, giọng nói anh càng thêm khàn đục, bàn tay nóng bỏng lướt lên mông cô, “Em có muốn biết đàn ông giày vò phụ nữ như thế nào không, hở?”

Tô Nhiễm ngơ ngác nhìn anh, áo sơ mi trên người anh hơi phanh ra, để lộ làn da màu đồng sắt chắc. Mỗi một đường nét trên cơ thể anh đều ẩn chứa ma lực đầy quyến rũ. Cô nhìn đến hoảng hốt, lời anh nói khiến cô thêm sợ hãi. Cô bất giác nhớ tới đêm của bốn năm trước và cảnh trên xe vào ngày hôm qua, có phải anh muốn giày vò cô như vậy không?

Anh dường như đọc hiểu tâm tư của cô, anh nhếch mày, chậm rãi lắc đầu, “Dù là bốn năm trước hay là tới hôm qua, tôi đều nương tay với em. Đêm nay, tôi sẽ đối xử với em như một người phụ nữ thật sự. Em có thể đón nhận nổi không?”

Nhớ tới dáng dấp cô e thẹn đau nhức bên cạnh anh bốn năm trước, máu nóng trong người anh liền sôi trào.

Tô Nhiễm bị lời anh nói dọa đến cứng đờ. Cô chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ, thể nghiệm trực tiếp nhất vẫn là lần kia của bốn năm trước. Lời nói của anh đầy ngụ ý và uy hiếp. Rốt cục cô cũng hiểu lần này anh sẽ làm thật. Cảm giác này tuy được nhiều tác giả miêu tả rằng rất tốt, nhưng bây giờ cô lại không cảm thấy dù là một chút. Cô chỉ thấy việc bị anh giữ chặt trên giường là nhục nhã.

Nhưng anh lại có vẻ hứng thú với nỗi sợ hãi của cô, cong môi cười, “Đêm nay, tôi sẽ cho em nếm thử khoái lạc và thống khổ của phụ nữ.”

Tô Nhiễm cảm giác rõ ràng hơi thở của anh dần gấp gáp hơn, ánh mắt anh nhìn cô cũng dần tối tăm điên cuồng, tựa như mãnh thú hoang dã chuẩn bị xé rách con mồi. Giây phút này, cô thật sự thấy sợ vô cùng! Cô muốn chạy trốn, lại bị khóa chặt trên giường, rồi lại bị anh đè lên người. Muốn trốn tránh căn bản là vô vọng. Cô không ngờ cảnh tượng tồi tệ này lại xảy ra với mình.

“Sợ? Em vẫn nhạy cảm như bốn năm trước...” Giọng nói Lê Minh Vũ trầm khàn, tay anh giữ lấy ót cô. Anh hôn lên chân mày, đôi mắt, chớp mũi, rồi quần quýt môi cô, dịu dàng mà quyến luyến, thân mật mà gấp rút, khiến cô không cách nào lùi bước, cũng chẳng cách nào cự tuyệt. Một luồng điện tỏa ra khắp người Tô Nhiễm, tay chân cô tê dại, cảm giác say mê mãnh liệt làm cả cơ thể cô run rẩy.

Giọng Lê Minh Vũ khàn khàn rót vào tai cô, “Tô Nhiễm, đêm nay em đừng hòng ngủ...”

Những lời nói này như một chậu nước lạnh xối thẳng vào đầu cô. Lý trí cô chợt thức tỉnh, cô kinh hoàng thì thào: “Không, không được...” Chỉ tiếc, anh ôm cô đến nghẹt thở, sức lực từ tay anh lại lớn đến kinh người, khiến thanh âm của cô từ từ vỡ vụn. Giây tiếp theo, thanh âm cự tuyệt bị bao phủ hoàn toàn, anh hôn môi cô, buộc cô chỉ có thể thụ động ngửa đầu. Hơi thở rối loạn từ anh đối với phụ nữ cũng là một liều thuốc độc trí mạng...

Tô Nhiễm nghe được tiếng kéo khóa quần của anh, cô vô thức nhìn theo, tầm mắt lại rơi vào “khí thể bùng bùng” bên dưới quần lót nam. Nhớ đến cảm giác đau buốt của bốn năm trước, cơ thể cô bất giác run sợ.

“Phản ứng của em khiến đàn ông cực kỳ tự hào.” Khuôn mặt điển trai áp sát vào môi cô nói nhỏ.

Cô gần như quên anh là anh rể của cô, cô gần như quên dáng vẻ phần nộ của Hòa Vy.

Bên dưới ngón tay anh, cô không ngừng bật ra âm thanh đầy mê mị, một lần rồi lại một lần lên đến đỉnh cực lạc, cơ thể cô cũng từ từ trống rỗng hư không.

“Đừng như vậy...” Cơ thể cô liên tiếp trào dâng vui sướng vô tận áp vào thể xác và linh hồn, mắt cô rướm nước.

“Em nhạy cảm như vậy, kế tiếp phải làm sao em mới chịu đựng nổi?” Lệ Minh Vũ quỳn rũ cô. Cơ thể cô căng cứng hết lần này đến lần khác khiến anh càng càng lúc càng điên cuồng, nhưng vừa nhớ tới đêm đó của bốn năm trước, anh vẫn cố gắng nhẫn nhịn.

“Đừng... Chúng ta không thể như vậy...” Tô Nhiễm vốn không ý thức được khẩn cầu của cô tràn ngập quỳn rũ. Động tác đêm nay của anh càng khiến cô trầm luân đến tột cùng của vui thích và dằn vặt, nó còn hơn cả đêm đó của bốn năm trước.

“Vậy chúng ta đổi cách khác.”

“Không...” Toàn thân Tô Nhiễm khô nóng, cô khó chịu thở nặng nhọc, thất thần cầu xin anh, anh lại giống như đêm đó bắt đầu giày vò cô ư?

Nhìn cô ửng hồng nằm bên dưới, vẻ mặt đáng yêu, nũng nịu lại cảm dỗ, đáy mắt Lệ Minh Vũ ánh lên triu mến thương yêu. Anh hơi nhấc eo cô lên cao, khiến mềm mại và nhiệt tình của cô thấm ướt anh.

Cơn mưa lạnh lẽo trút nước ngoài cửa sổ, độ nóng trong phòng không ngừng tăng cao.

“Nhiễm, em là của tôi.” Giọng anh dịu dàng ấm áp rơi vào vang vọng bên tai cô, khiến cô bỗng sợ hãi, trái tim cô như sắp bật tung ra ngoài. Khi thấy anh nâng eo mình cao hơn, cái bóng Hòa Vy chợt hiện lên trong đầu cô.

“Không, chúng ta không thể như vậy. Tôi... tôi không thể có lỗi với Hòa Vy, không thể. Đừng ép tôi nữa, xin anh...” Cô giãy dụa, nước mắt cô đọng đầy nơi hốc mắt.

Hơi mù thay thế vẻ dịu dàng hiếm có trong mắt Lệ Minh Vũ, chợt vỗ nhẹ vào hông cô một cái, môi anh đột nhiên cong lên, anh lại nghiêng người hôn cô, rồi cất giọng bên tai cô, “Cảm giác nghe em lẩm bẩm bên tai tôi tiếng anh rể cũng không tồi.” Nói xong...

Cùng lúc, Lệ Minh Vũ cũng cứng đờ người.

Sấm chớp ngoài cửa sổ bất ngờ quét qua màn đêm, chiếu sáng bóng dáng của một đôi nam nữ trên giường. Tô Nhiễm đau đớn, nức nở cong người như tôm, còn vẻ mặt anh lại tái nhợt, ánh mắt tóe ra lạnh lùng hơn bao giờ hết nhìn chằm chằm vào người phụ nữ dưới thân...

78. Q.4 - Chương 14: Búp Bê Rách Nát

Hai người căng thẳng có đến vài giây, Tô Nhiễm thấy anh bất động, cô vô thức thở dài một hơi, đau đớn dữ dội khiến cô chịu đựng không nổi. Cô không biết tiếp theo anh sẽ tổn thương cô như thế nào. Cơ thể cô đau buốt, mồ hôi ướt đầm tóc, cô thở hổn hển, hơi hé mắt nhìn người đàn ông nằm trên.

Không thấy thì thôi, chứ vừa nhìn cô thực sự bị vẻ mặt anh dọa sợ. Lệ Minh Vũ nhìn chằm chằm cô, ánh mắt anh đen thẳm nóng rực đầy dọa người, toát lên lạnh lùng hơn trước đó. Lúc này, cô có cảm giác như cơn mưa lạnh giá ngoài cửa sổ đang ào ạt tạt vào người cô, khác biệt hoàn toàn với động tác và ní non dịu dàng vừa rồi, khiến cô căng thẳng nghẹt thở, muốn vùng vẫy lại nghe giọng anh khàn đục ra lệnh, “Đừng động dậy.”

Về mặt anh dọa Tô Nhiễm ngây người, cô nghe rằng mình run cầm cập, không biết do đau đớn hay do...về mặt đột nhiên chuyển lạnh của anh.

Nhưng cô còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa hơn, Lệ Minh Vũ lại nhấn người xuống, hơi thở gấp gáp như dã thú phả lên da thịt cô, nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng: “Tô Nhiễm, qua đêm nay, em đừng mơ tôi sẽ buông em ra lần nữa.”

Một câu nói khiến lòng dạ Tô Nhiễm vỡ tan.

Cô chưa bao giờ biết hóa ra chuyện nam nữ lại đáng sợ như thế này, đáng sợ đến nỗi con người đánh mất cả lý trí, mà bản thân cô cũng chỉ biết vô lực mềm nhũn dưới thân anh. Rốt cục, cô cũng cảm nhận được cái gì là bị chinh phục thật sự, cô chỉ có thể tùy ý anh muốn làm gì thì làm, hoàn toàn mất hết năng lực phản kháng.

Tô Nhiễm nhắm mắt, dần chìm sâu vào tình cảnh đáng sợ, hành vi điên cuồng này.

“Mở mắt ra, nhìn tôi, nhìn rõ tôi là ai.” Giọng anh khàn đục bỗng ra lệnh, ngữ điệu trầm thấp nhuốm đầy dự vọng đến dọa người, buộc cô phải nghe theo.

Thấy cô mở mắt, đồng tử thẩm dực vọng nồng đậm của Lê Minh Vũ mới nổi lên thỏa mãn. Cơ thể anh vì hoạt động kịch liệt mà ướt sũng mồ hôi, từng hạt đọng trên cơ bắp săn chắc trơn nhẵn, phác họa mỗi một đường cong nam tính đầy sức hút. Nhìn khuôn mặt ửng hồng, mềm mại như nước của cô, ánh mắt anh càng thêm tối thắm. Anh hơi rút người ra, làm cô rên nhẹ một tiếng, rồi anh lật người cô lại, nâng eo cô cao hơn. Anh ngắm nhìn tấm lưng sáng bóng với làn da trắng nõn ửng hồng rực rỡ của cô sau cơn kích tình càng thêm mê người.

Lê Minh Vũ chậm chậm vuốt ve từ gáy đến hông cô, động tác của anh hết như đang sờ vào một món đồ gốm hoàn mỹ nhất. Khuôn mặt Tô Nhiễm mệt mỏi úp xuống gối, để mặc anh nâng cô cao hơn. Cô chỉ cảm thấy hai chân mình đang run rẩy vì vật đàn ông to lớn. Đầu óc cô đã rối tuếch từ lâu. May là anh ngừng lại, nếu không cô nhất định sẽ chết.

Tới tận lúc này, cô mới ý thức rõ ràng đàn ông rất đáng sợ.

Tô Nhiễm mệt mỏi người hít thở, khuôn mặt cô tái nhợt ướt nhẹp mồ hôi. Cô không biết Lê Minh Vũ muốn đối đãi với cô như thế nào, cô chỉ cảm thấy ngón tay anh quá nóng, nó cũng như ánh mắt dọa người của anh đang ủa lên da thịt cô. Còn chưa kịp định thần, Tô Nhiễm lại cảm giác được một nguồn lực quen thuộc mà đáng sợ xâm nhập vào cơ thể mình. Nhưng lần này, anh xâm nhập rất nhanh rất mãnh liệt.

“A...” Cô khẽ kêu, cau chặt mày, nhưng vì sức lực điên cuồng của người đàn ông phía sau mà thanh âm cô vỡ vụn.

Bàn tay Lê Minh Vũ giữ chặt cơ thể cô, anh cảm thấy bản thân mình chưa bao giờ lại cuồng loạn mãnh liệt như ngày hôm nay. Về mặt mê đắm của cô càng khiến anh không thể khống chế. Anh ôm chặt cơ thể vô lực, tùy ý anh sắp xếp của cô, anh chỉ muốn cùng cô đốt cháy hết dự vọng. Suy nghĩ này làm anh không chút băn khoăn mà liên tục phóng thích.

“Thẳng người lên cảm nhận tôi.” Giọng nói anh khàn đục sa sầm. Anh ghét cô nhắm mắt, lẽ nào lúc này đây cô lại cam tâm tình nguyện tưởng tượng anh thành người đàn ông khác?

Tô Nhiễm sợ hãi, cô cảm thấy động tác anh cuồng dã và dữ dội, cô muốn chống lại nhưng càng bị anh ôm chặt hơn.

Tô Nhiễm không rõ anh nói gì, cô chỉ thấy trong cơ thể mình càng lúc càng nóng, cô muốn cắn mạnh môi, không cho bản thân mình bật ra tiếng. Lê Minh Vũ gầm nhẹ, “Gọi ra!”

Cô bất giác thả lỏng, thanh âm vụn vỡ mà cấp bách phát ra từ miệng cô.

Lê Minh Vũ bắt đầu thay đổi tư thế, cô như búp bê vô lực nghiền nát để mặc anh lắc lư, mệt mỏi đón nhận mùi vị hòa lẫn giữa khoái lạc và đau đớn. Suốt quá trình, anh luôn dõi mắt theo gương mặt cô, ánh mắt anh chuyển chú khiến cô hoảng hốt. Ý thức của cô dần mơ hồ hơn, ngón tay cô trở nên trắng bệch lạnh buốt. Cô không biết đã qua bao nhiêu lâu. Cô chỉ biết quá trình này lâu rất lâu, cơ thể cô như vắt mì được anh biến hóa không ngừng với mọi tư thế. Khi cô khàn giọng giữa sự va chạm thân thể, khiến cô gần như ngất đi, cô nghe thấy anh gầm nhẹ một tiếng. Dường như, mọi thứ cuối cùng cũng kết thúc.

Dưới ngọn đèn mờ tối, Tô Nhiễm như vừa trải qua một hồi cực hình, hỗn hển nằm trên giường, cơ thể cô lưu đầy dấu vết thuộc về anh. Cô cực kỳ giống búp bê nghiền nát, ánh mắt cô ngây dại vô thần, từng đợt thủy triều khoái lạc chí mạng đã rút hết sức lực của cô.

Trong lúc bản thân, cô thấy cơ thể mình được anh ôm lấy, khuôn mặt tái nhợt dán vào vòng ngực nhấp nhô theo từng nhịp hít thở gấp của anh. Mặt cô thẩm đầy mùi hương kích tình và hổ phách. Cô thấy Lê Minh

Vũ cầm cốc nước uống một hớp, rồi cúi đầu hôn cô. Cô vội vã tìm kiếm nguồn nước, như cá khát khô trên sa mạc.

“Chịu không nổi?” Lê Minh Vũ cười nhạt.

Tô Nhiễm thấy tai mình lùng bùng, không rõ anh đang nói gì, nhưng cô cảm nhận anh ôm mình chặt hơn, anh nắm tay cô kéo xuống dưới, cười nhẹ, “Tô Nhiễm, vẫn chưa đủ. Đêm nay còn rất dài.”

Cô kinh hãi thở dốc, trong tay anh đang nắm lấy cô là vật đàn ông đã thức tỉnh, cô sợ sệt run rẩy.

“Đừng, tôi không được.” Cô cố gắng cầu xin. Hoạt động vừa rồi của anh hầu như đã cướp hết sinh mệnh của cô, tiếp tục nữa, cô nhất định sẽ chết.

Lê Minh Vũ nâng cằm cô, ánh mắt thỏa mãn vụt lên một tia tàn nhẫn, “Là người của tôi, em phải đón nhận tôi. Em nhẫn nại cho tôi.”

Nước mắt Tô Nhiễm lăn dài, mặt lả lắc đầu, lại thấy anh ôm cô ngồi dậy, giọng nói khàn khàn cất giọng bên tai cô: “Tô Nhiễm, qua đêm nay, em sẽ không rời bỏ tôi nữa.”

Anh nhìn cô chăm chú, đôi đồng tử đen láy phản chiếu đáng dấp cô phờ phạc. Anh mãi mãi cũng không quên được dáng vẻ bốn năm trước của cô, đôi mắt xinh xắn đầm lệ tựa như thủy tinh rơi vào tim anh. Chỉ tiếc, tất cả biểu hiện đều là giả dối! Đôi mắt anh mê mải, sâu thẳm tựa như đầm nước khiến cô say sưa hoa mắt.

Tô Nhiễm không cách nào thấu hiểu ý tứ trong lời nói của anh. Cô để mặc anh giơ chân mình lên cao, xâm nhập thật sâu vào cô. Cô bật ra tiếng đau nhức, nơi bí ẩn vừa trải qua giày vò làm sao có thể tiếp nhận xâm chiếm của anh lần nữa? Nơi bí ẩn của cô khít chặt nhất thời khó khăn đón lấy anh. Cơ thể cô chặt kín khiến Lê Minh Vũ chấn động, gần như tan vỡ, anh nín thở cố nén dục vọng, chầm chọc cô, “Xem ra, anh ta chẳng ra gì. Bốn năm rồi, anh ta cũng không làm em thay đổi là bao.”

Tô Nhiễm đau đến nói không ra lời. Hơn nữa, cô thật sự không hiểu lời nói của anh.

Cô khóc thút thít, rồi lại không kiềm được bám chặt vào vai anh. Mùi hương của anh thật sự rất dễ chịu, cô chỉ thấy toàn thân mình càng lúc càng nóng, tốc độ của anh cũng càng lúc càng nhanh...

Da thịt Lê Minh Vũ màu đồng tráng kiện ánh lên làn da trắng nõn như tuyết của cô, đối lập kích thích thị giác mạnh mẽ. Cô thấy bản thân mình như chiếc thuyền nhỏ dập dờn trên sóng, chỉ biết nương náu theo động tác lúc chìm lúc nổi của anh, thoáng cái vươn đến cực đỉnh, thoáng cái lại rơi vào vực sâu say mê, khoái cảm mãnh liệt như lửa nóng bùng bùng thiêu đốt cô. Lần đầu tiên, cô thấy anh như vậy, anh như vậy khiến cô sợ hãi nhưng không thể cự tuyệt.

“Đủ rồi, tôi không chịu nổi.” Tô Nhiễm không ngừng cầu xin anh.

Nhưng lời cầu xin của cô chỉ khiến anh càng thêm điên cuồng luật động. “Nói, em có phải của tôi hay không?” Anh thở gấp gấp hỏi cô, đồng thời lại liên tiếp chiếm hữu cơ thể cô, lực đạo to lớn va chạm làm cô choáng váng, dường như cả bầu trời đầy sao đều nổ tung trong mắt cô.

“Tôi là...Tôi là của anh...ừm...” Tô Nhiễm chỉ biết ngoan ngoãn đầu hàng.

Sự thừa nhận của cô khiến khóe miệng anh thỏa mãn. Hình dáng cô xinh đẹp trầm luân trong bể tình tràn đầy rung động, làm anh càng cuồng dã hơn. Cộng thêm lời cô nói, khiến anh bùng nổ trong nháy mắt. Mãi lâu sau, anh gằm nhẹ, rồi rút hết yêu thương nóng hổi vào cơ thể cô. Tô Nhiễm hôn hên, ngón chân cô uốn cong, từng đợt co rút như vô vàn hoa tươi đang đua nở trước mắt cô, rồi lại như lên đến đỉnh cao khoái lạc nhất của đời người. Ngàn chòm sao sáng vút qua đầu cô, loáng cái cô ngất đi.

Cô chỉ biết rằng, buổi tối hôm nay, trong không gian tù túng, cô bị một người đàn ông chưa từng chạm cô thật sự vào bốn năm trước điên cuồng như dã thú xâm chiếm. Một lần rồi lại một lần, vô số lần trong cơn mê man, sức lực của anh đánh thức cô, rồi vô số lần làm cô ngây ngất trên đỉnh cao cực lạc.

Đêm nay, cuối cùng cô cũng hiểu rõ, hóa ra chuyện nam nữ là vậy, cách thức đàn ông giày vò phụ nữ đáng sợ nhường nào.

Khi Tô Nhiễm tỉnh dậy, ánh nắng chói chang chói mắt cô, cô thấy cô mềm oặt trên giường, còn sau cô là vòm ngực đàn ông ấm áp như tượng. Hơi thở đàn ông đều đều rót vào tai cô, cánh tay ôm chặt cô vào lòng, khiến cô không thể cự quạ.

“Ừm.” Tô Nhiễm thử động dậy, cô đau đớn khe rên. Cô không thể nhúc nhích, vì chỉ cần thoáng chút xô dịch, cô cảm thấy đau đớn như xương cốt rạn nứt.

Khuôn mặt Tô Nhiễm trắng bệch. Cô không còn đủ sức quay lại trên giường, đành một nhào dựa vào giường, cô bấu chặt che khuất dấu xanh tím trên cơ thể rã rời, cánh môi run run nhìn anh.

Cô nhìn anh rời khỏi giường, nhìn anh tiến lên từng bước về trước, dừng lại trước mặt cô, thân hình anh cao lớn sừng sững như núi dưới ánh mặt trời. Từ trên cao nhìn cô, anh không mặc quần áo, mỗi một cơ bắp sẵn chắc đều lộ ra ngoài. Tô Nhiễm không dám nhìn anh, cụp mắt, hàng mi dài giấu đi buồn đau nơi đáy mắt.

Lệ Minh Vũ ngồi xuống giường, dường như cũng không có ý định ẵm cô lên, anh nâng mặt cô, vừa lúc tầm mắt cô rơi vào giữa hai chân anh. Nơi đáng sợ dần vật cô suốt cả đêm có vẻ như lại thức tỉnh dưới ánh nhìn lom lom của cô. Tô Nhiễm kinh hãi, muốn quay mặt sang chỗ khác lại bị anh giữ càng chặt, đành nhắm hai mắt.

“Không được nhắm mắt.” Lệ Minh Vũ quát lạnh, “Tối qua dạy dỗ vẫn chưa đủ ư?”

Tô Nhiễm buộc lòng mở mắt, vì cô biết người đàn ông này đáng sợ đến mức nào.

Thấy cô nghe lời, anh chậm chậm cong môi cười, thờ ơ nhưng lộ ra nguy hiểm, ngón tay thô ráp chà xát cánh môi khô khốc của cô, rồi như nuốt tiếu, lắc đầu, “Cô bé đói khát.” Nói xong, anh liền cúi người, hôn môi cô.

Đầu Tô Nhiễm luôn ngửa cao, môi cô tràn ngập hơi thở thuộc về anh, cô không cách nào cự quạ. Phút chốc, cô thấy môi mình đau nhói, nụ hôn của anh trở thành gặm cắn, thậm chí không chút nào thương tiếu, anh điên cuồng cắn nát môi cô.

“Không. Đau quá.” Cô chống tay lên ngực anh, đau đớn rướm rướm nước mắt.

Lệ Minh Vũ thỏa mãn buông ra, nhưng lại nắm chặt cầm cô, lạnh nhạt cất giọng, “Lần đầu của em cho ai, Mộ Thừa?” Có trời biết, tối qua khi anh nghĩ tới điều đó, lồng ngực anh giận đến phát điên. Bốn năm trước và bốn năm sau đều đan vào cùng một nơi, nếu không phải vì không có trở ngại, anh thật sự sẽ tin cô là lần đầu, cô một kẻ cầu xin, đáng vẻ cô kêu đau, nước mắt của cô, mọi thứ đều giống bốn năm trước, chỉ một chút nữa thì anh đã tin.

Nhưng vừa nghĩ cô cũng có thể như vậy dưới thân Mộ Thừa, anh chỉ còn biết tàn phá, tàn phá liều lĩnh và chiếm hữu!

Câu nói của anh cảnh tỉnh cô, rốt cuộc cô cũng hiểu ý tứ trong lời nói của anh tối qua, ngáy ngẩn nhìn anh rất lâu. Hóa ra, anh hiểu lắm cô và Mộ Thừa.

“Bắt đầu từ hôm nay, em quên anh ta cho tôi.” Lệ Minh Vũ thấy cô không trả lời, lồng ngực càng thêm khẳng định, tức giận lưu đầy trong mắt, phần nộ tuyên bố: “Tôi không quan tâm trước đây em có bao nhiêu người đàn ông, cũng không quan tâm em yêu anh ta đến mức nào, kể từ tối hôm qua em chỉ thuộc về một mình tôi. Từ giờ trở đi, em chỉ được biết một người đàn ông là tôi, bất cứ người đàn ông nào cũng không được phép dòm ngó em. Nếu tôi biết em và anh ta còn dây dưa mập mờ, đừng trách tôi không khách sáo.”

Tô Nhiễm kiên cường nén nước mắt, cảm cô đau đớn từng cơn. Nhớ đến tất cả mọi chuyện xảy ra bốn năm trước, giọng cô khàn khàn mà bất lực vang lên, “Lệ Minh Vũ, anh là cầm thú.”

Anh lấy tư cách gì yêu cầu cô như vậy? Bốn năm trước là anh ruồng bỏ cô, bốn năm sau anh dựa vào cái gì mà làm như vậy? Không nói đến chuyện Mộ Thừa đối xử quân tử như thế nào với cô bốn năm qua, dù cho cô và Mộ Thừa có quan hệ thật sự thì liên quan gì đến anh? Lúc đó, nếu không phải vì anh tuyệt tình, cô sẽ mất đi thuần khiết ư? Thậm chí, con của cô cũng vì anh tuyệt tình mà không còn. Tất cả mọi thứ này, cô chỉ muốn lãng quên, nhưng vì sao anh không buông tha cô?

Cô nói khiến sắc mặt Lê Minh Vũ càng thêm u ám, lửa giận nóng cháy trong mắt anh càng thêm rùng rục. Vì người đàn ông đó mà cô miễn cưỡng không muốn như vậy.

“Cầm thú? Em yên tâm, từ nay về sau, tôi sẽ làm em cảm nhận đầy đủ cái được gọi là cầm thú.” Về mặt anh trầm tĩnh như mọi khi, thấy mắt cô hoảng loạn, nhếch miệng cười nhạt, “Tôi vẫn chưa muốn mới nhiều đó mà đã già y vô chết em. Hôm nay, ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi về. Buổi tối, tôi sẽ từ từ dạy bảo em.”

Cô không rõ anh nói gì, chỉ cảm thấy màu sắc của ánh mắt anh đáng sợ, giọng điệu anh trầm thấp mềm mại, nhưng lại khiến cô bất an.

Lê Minh Vũ nói hết, đi vào phòng tắm. Đánh răng rửa mặt xong xuôi, cũng không ngoảnh đầu lại liền rời khỏi.

Trong căn biệt thự to rộng chỉ còn một mình Tô Nhiễm, cô vẫn ngồi dưới đất, bất động như búp bê thủy tinh.

Không biết trôi qua bao lâu, cô mới động đây, nén nhịn đau đớn đứng dậy, vịn tay lên tường rồi bước từng bước vào phòng tắm.

————— Hoa lệ phân cách tuyến —————

Buổi chiều yên ắng cực kỳ, Tô Nhiễm ngồi bó gối cạnh cửa sổ, ngắm nhìn dòng người và xe cộ ngược xuôi như nước chảy bên ngoài.

Không ngờ cô lại trốn thoát. Có lẽ Lê Minh Vũ cho rằng cô không thể bỏ đi nên không khóa cửa. Rời khỏi biệt thự, cô liền đi nhờ xe về đến căn phòng mà cô đã mượn. Trong phòng trống không, còn chưa kịp lắp đặt thiết bị, nên cô ngồi bệt dưới sàn nhà suốt mấy tiếng qua.

Áo sơ mi khó có thể giấu đi vết thâm tím mà anh lưu lại. Cô khóc to rất lâu trong phòng tắm, lần này cô khóc bi thương hơn cả bốn năm trước. Nước mắt cô hòa lẫn vào bọt nước dưới vòi sen, cô tẩy rửa cơ thể mình một lần rồi lại một lần, nhưng làm như thế nào cũng không tẩy sạch nhục nhã mà tối qua anh gây ra cho cô.

Cô đau đến chết lặng. Cũng như bây giờ, hai mắt cô khô cạn, khóc không ra nước mắt, khắp người cô căng cứng đau buốt, chỉ cần khẽ động đây, cơ thể và trái tim cô thống khổ như phải trải qua cực hình.

Vì vậy, khi Mộ Thừa và An Tiểu Đóa xông vào căn phòng trống trải, liền thấy sắc mặt Tô Nhiễm tiều tụy ngồi cạnh cửa sổ. Hai người càng thêm hoảng sợ, nhất là Mộ Thừa, anh đứng thừ người. Vài giây sau, anh mới đi đến ôm lấy Tô Nhiễm, còn chưa kịp hỏi, anh đã nghe thấy cô cau mày bật ra đau đớn. Ánh mắt anh thoáng rơi vào dấu vết thâm tím lộ ra ngoài quần áo, đáy mắt anh vừa yêu thương vừa lo lắng...

“Tô Nhiễm, tại sao lại như vậy?” Anh dịu dàng ôm cô, nhìn kỹ hơn những dấu thâm tím này, anh hiểu rõ ngay lập tức. Mộ Thừa là người từng trải, chỉ cần nhìn sơ đã biết cô gặp chuyện gì. Anh giận tím tái mặt mày, cảm phần quát to: “Tên cầm thú đó đối xử với em như vậy?”

79. Q.4 - Chương 15: Một Mình Rời Đi

An Tiểu Đóa cũng sợ hãi, trong nhất thời cô đứng sững tại chỗ nhìn Tô Nhiễm. Cô chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của Tô Nhiễm, yên lặng đến mức có thể hòa lẫn vào không gian xung quanh. Tô Nhiễm ngồi bó gối im lặng ở đó, sắc mặt trắng bệch dọa người. Trời biết, hai đêm nay, cô tìm Tô Nhiễm đến phát điên. Ngay cả căn phòng trống này, cô cũng đã tìm. Vậy thì Tô Nhiễm mới trở về từ đâu?

Cô không bước lên trước. Nhưng khi cô thấy Mộ Thừa vốn luôn nho nhã dịu dàng lại mất kiểm chế quát to, cô đã hiểu tất cả mọi chuyện. Mộ Thừa yêu Tô Nhiễm, lẽ ra cô phải đoán ra từ sớm. Lần đầu tiên, Mộ Thừa bất ngờ xuất hiện trước nhà cô, lẽ ra cô phải đoán ra chứ. An Tiểu Đóa hít sâu một hơi, đè nén thôi thúc muốn khóc trong lòng. Tất cả dường như diễn ra quá nhanh, Tô Nhiễm gặp chuyện gì, cô không rõ

ràng, Mộ Thừa làm sao quen Tô Nhiễm, cô cũng không biết. Cô thấy rất khó chịu, cũng rất ước ao, nhưng cô càng xót xa đáng về hiện tại của Tô Nhiễm.

Mãi lâu sau, Tô Nhiễm mới phản ứng, ánh mắt ngây dại, im lặng nhìn Mộ Thừa ở trước mặt.

“Tiểu Nhiễm, anh là Mộ Thừa. Đừng sợ, mọi chuyện đã qua rồi.” Mộ Thừa thấy cô yên lặng, anh đau đến nát lòng, cố nén lửa giận, anh dịu dàng, cẩn thận vuốt tóc cô, cất giọng thì thầm: “Tiểu Nhiễm, anh xin lỗi, là anh không tốt.”

Khóe miệng Tô Nhiễm giật giật, viền mắt ươn ướt. Cô hoảng hốt như thấy lại bốn năm trước. Khi cô phát điên, đập mạnh đầu mình bị thương, khi cô bị trầm cảm nặng, tuyệt vọng thương tổn bản thân, luôn là người đàn ông này xuất hiện trước mặt cô. Anh dịu dàng, yêu thương nói với cô, Tiểu Nhiễm, mọi chuyện đã qua rồi, anh sẽ ở mãi bên cạnh em.

Bốn năm sau, anh vẫn xuất hiện. Khi cô tổn thương vô tận lần nữa, anh vẫn ở đây, dịu dàng vỗ về cô. Đây là Mộ Thừa. Đây là người đàn ông mà cô không thể không biết ơn.

Thấy đôi mắt cô ngấn nước mãi miết nhìn bản thân, Mộ Thừa đau đớn cực hạn. Hình ảnh cô nén nước mắt như một con dao đâm sâu vào tim anh. Tay anh run run chạm vào gò má cô, Mộ Thừa cúi người, đôi môi ấm áp in lên trán cô.

Trong nháy mắt, nụ hôn của Mộ Thừa hạ xuống, An Tiểu Đóa cứng đờ người, rồi xoay mạnh sang chỗ khác. Giây tiếp theo, hai hàng nước mắt lăn dài.

Tô Nhiễm nhắm mắt, hàng mi dài run rẩy như bướm bướm vẫy cánh mềm yếu dưới màn mưa. Giây phút này, cô thật sự rất mệt, rất bất lực. Hơi thở ấm áp của Mộ Thừa giống như một khúc gỗ di động, người sắp chết đuối dường như không còn gì để bám vào.

Nước mắt nhạt nhòa bị nụ hôn của Mộ Thừa chặn lại. Rất lâu sau, anh mới buông cô ra, ánh mắt đau xót nhìn cô chăm chú.

Tô Nhiễm chậm chậm mở mắt, đáy mắt cô bất lực như trẻ con nhìn anh. Cuối cùng, cô cũng lên tiếng, giọng điệu cô yên ổn, “Mộ Thừa, dẫn em đi đi. Bất luận nơi nào cũng được.”

“Được, chúng ta đi.” Mộ Thừa không chút suy nghĩ liền đồng ý với yêu cầu của cô, anh bế cô bước ra ngoài.

An Tiểu Đóa nhanh chóng lau khô nước mắt, đi sát theo sau.

Sân bay quốc tế, cổng ra số 2.

Người tới người đi vội vã cất bước.

Tô Nhiễm dựa người vào ghế, bên cạnh cô là vali kéo. Mộ Thừa dẫn Cách Lạc Băng đi làm thủ tục, chỉ còn An Tiểu Đóa ngồi cạnh cô. An Tiểu Đóa nhìn bảng báo bay trên đại sảnh, khẽ nói với Tô Nhiễm, “Cậu suy nghĩ kỹ rồi? Thật sự phải đi sao?”

Bởi vì vội vàng nên Mộ Thừa đặt vé chuyến bay có thể cất cánh sớm nhất. An Tiểu Đóa không những lưu luyến Mộ Thừa, mà cô càng lưu luyến hơn cả chính là Tô Nhiễm và Cách Lạc Băng. Vợ trước của Mộ Thừa - Quý Hâm Dao muốn trở lại bên cạnh anh, không chỉ tự tiện dọn vào nơi anh ở hiện tại, mà còn thường xuyên đến khám bệnh ở bệnh viện để canh chừng Mộ Thừa. Cô ta sợ Mộ Thừa bỏ đi nên càng khoa trương hơn, cứ cách vài giờ lại chạy đến nhà trẻ theo dõi Cách Lạc Băng. Cô bé đương nhiên không thoải mái với người mẹ đột nhiên xuất hiện này. Từ lúc mới sinh ra, cô bé chưa từng gặp mẹ, vốn dĩ không có khái niệm về mẹ, nên mỗi lần nhìn thấy Quý Hâm Dao, cô bé liền sợ hãi. Suốt hai ngày Tô Nhiễm mất tích, An Tiểu Đóa vừa đi tìm cùng Mộ Thừa, vừa giúp Mộ Thừa dỗ dành Cách Lạc Băng. Tiếp xúc thường xuyên nên cô cũng thân với cô bé.

Vì vậy, khi Mộ Thừa đồng ý ngay với yêu cầu của Tô Nhiễm, thì liền dẫn cô bé đến sân bay. Trọn mấy tiếng đồng hồ, Tô Nhiễm im lặng không nói tiếng nào. An Tiểu Đóa nhờ Cách Lạc Băng nên cũng nắm bắt được chút ít tin tức vụn vặt, mớ nói chuyện với nhau cuối cùng cô cũng hiểu. Hai buổi tối vừa qua, Tô Nhiễm bị Lệ Minh Vũ dẫn đi, bộ dáng cô chật vật như thể này chắc chắn liên quan đến Lệ Minh Vũ.

Thực ra, An Tiểu Đóa chẳng muốn họ quyết định vội vàng như vậy. Tự tiện lánh đến nước khác là một việc làm rất mạo hiểm. Cô không tán thành cách trốn tránh tâm lý này. Hơn nữa, cũng gần đến giờ Quý Hâm Dao đến nhà trẻ đón Cách lạc Băng, cô ta sẽ biết Mộ Thừa dẫn con cùng một người phụ nữ khác rời đi. Cô ta khó mà tưởng tượng mọi chuyện lại thành như thế này.

Tô Nhiễm xoay đầu nhìn cô, không trả lời câu hỏi của cô, nhẹ nhàng lên tiếng, “Tiểu Đóa, mình xin lỗi. Về chuyện của mình và Mộ Thừa...”

“Tiểu Nhiễm, thực ra cậu không cần giải thích với mình.” An Tiểu Đóa cổ cười thật tươi, khẽ cất tiếng cất ngang cô, “Hai ngày nay, Mộ Thừa đi khắp mọi nơi tìm cậu, tìm cậu suốt cả ngày lẫn đêm, anh ấy chưa từng chớp mắt. Thậm chí, anh ấy còn thoải thác vài ca phẫu thuật chỉ để tìm cậu. Vì vậy, mình hiểu hết cả rồi. Anh ấy yêu cậu, rất yêu rất yêu cậu.”

Tô Nhiễm nhìn thấy đau thương mà An Tiểu Đóa đang cố che giấu trong ánh mắt, lòng cô chua xót vô cùng. Quyết định này của cô rất ích kỷ. Vào lúc cô buột miệng thốt ra, cô đã quên An Tiểu Đóa, cô đã quên An Tiểu Đóa thích Mộ Thừa đến nhường nào. Tô Nhiễm hít sâu, ánh mắt kiên quyết khác thường, “Cậu yên tâm, người phải đi cũng chỉ có một mình mình.”

An Tiểu Đóa nghe vậy liền sững sốt, lắc đầu nguây nguây, “Không được không được. Nếu cậu nói như vậy, cậu không được phép bỏ đi.” Hốc mắt cô đỏ hoe, cầm tay Tô Nhiễm, “Tiểu Nhiễm, dù mình không yêu Mộ Thừa, cậu cũng không được làm như vậy. Mình chỉ muốn cậu hạnh phúc, vui vẻ. Yêu Mộ Thừa là chuyện của bản thân mình, không liên quan đến cậu và Mộ Thừa. Dù sao anh ấy cũng không biết mình yêu anh ấy, Tiểu Nhiễm...”

Tô Nhiễm cũng rướm rướm nước mắt, bỗng ôm chầm An Tiểu Đóa, giọng điệu cô run run, “Tiểu Đóa, cậu hãy nghe mình nói, từ đầu đến cuối đều là chuyện của mình. Chiều nay, mình chưa suy nghĩ kỹ, nhưng trên đường đến sân bay mình đã nghĩ rất kỹ rồi. Mình không thể ích kỷ như vậy, không thể xem Mộ Thừa là khúc gỗ di động, anh ấy cần phải có cuộc sống riêng của chính bản thân anh ấy. Trên đời này sẽ có một kiểu người, đi vòng mãi vẫn gặp nhau, nhưng ông trời lại định sẵn hai người chỉ có duyên không phận. Đây chính là mình và Mộ Thừa. Tiểu Đóa, Mộ Thừa là người đàn ông tốt, cậu nhất định phải nắm chắc hạnh phúc của bản thân.”

An Tiểu Đóa lắc đầu nguây nguây, đứng dậy nhìn cô, nước mắt lăn dài trên má, “Tiểu Nhiễm, cậu cần gì phải như vậy chứ? Lê Minh Vũ dựa vào cái gì mà đối xử với cậu như vậy? Anh ta đã có chị cậu, bây giờ lại tới bức bách cậu? Cậu không cần đi, mình đòi lại công bằng cho cậu.”

Tô Nhiễm cười khổ, “Tiểu Đóa, mình bỏ đi không phải vì sợ anh ta. Có lẽ mình không nên trở về. Có những việc mình chỉ muốn quên đi, cho nên mình bỏ đi chỉ vì không muốn vướng mắc vào cuộc sống của anh ta. Mình không muốn liên quan bất cứ chuyện gì với anh ta lần nữa. Như vậy, đối với mình hay Hòa Vỹ đều không công bằng.”

“Mộ Thừa chắc chắn sẽ không cho cậu đi một mình.” An Tiểu Đóa sốt ruột, nhìn sang quầy đăng ký, Mộ Thừa vẫn chưa quay lại.

Tô Nhiễm cũng nhìn theo, lại cúi đầu lấy vé máy bay từ trong giỏ xách, “Tiểu Đóa, thực ra vừa rồi thừa dịp mọi người kiểm tra hành lý, mình đã lấy vé máy bay, là vé một chiều, đến khác nơi với Mộ Thừa.”

“Cái gì?” An Tiểu Đóa kinh hoàng.

“Mình sắp phải vào cửa an ninh rồi. Tiểu Đóa, nếu cậu còn coi mình là bạn thân thì trước mắt đừng kể chuyện này với mẹ mình. Còn Mộ Thừa...” Tô Nhiễm đứng dậy, kéo vali, khẽ nói, “Chuyển lời dùm mình đến anh ấy, cái mình thiếu anh ấy, kiếp sau nhất định mình sẽ trả lại. Tiểu Đóa, cậu bảo trọng.”

“Tiểu Nhiễm...” An Tiểu Đóa cản trước mặt cô. “Sao cậu có thể làm như vậy? Cậu tính làm gì vậy hả? Đánh du kích? Mình mặc kệ trong lòng cậu Lê Minh Vũ như thế nào, chỉ ít cậu làm vậy là không công bằng với Mộ Thừa, cậu có nghĩ đến cảm nhận của anh ấy không? Cậu biết khi cậu yêu cầu anh ấy dẫn cậu đi, ánh mắt anh ấy dịu dàng biết bao, có lẽ đây là việc mà anh ấy muốn làm.”

Tô Nhiễm dừng bước, lặng lẽ nhìn cô, “Bốn năm qua, Mộ Thừa luôn chăm lo cho cuộc sống của mình. Nếu bốn năm trước không có anh ấy, có thể mình đã không còn trên cõi đời này. Là anh ấy, kéo mình dậy

từ vực sâu, để mình hiểu ra mình vẫn có thể tiếp tục sống. Nhưng Tiểu Đóa, sẽ có ngày con người phải sống độc lập, mình không thể dựa mãi vào sự quan tâm của anh ấy mà sống. Mình không có cách nào yêu anh ấy, vì mình đã mất hết tư cách để yêu một người. Nếu Mộ Thừa cứ ở mãi bên cạnh mình, anh ấy chỉ có đau khổ vô vàn. Bây giờ mình ra đi là cách báo đáp tốt nhất với anh ấy.”

Mắt An Tiểu Đóa đỏ ngầu, lắc đầu liên tục.

“Tiểu Đóa, mình rất may mắn khi được làm bạn với cậu. Cho nên cậu phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc.” Tô Nhiễm lau nước mắt giúp An Tiểu Đóa, “Mình đi.” Nói xong, cô kéo vali đi đến cửa an ninh.

“Tiểu Nhiễm...” An Tiểu Đóa đứng lặng tại chỗ dõi theo bóng lưng cô, khóc to.

Phía sau lại truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, rồi tiếng quát khê vang lên, “Tiểu Nhiễm!”

Tô Nhiễm và An Tiểu Đóa cùng quay đầu lại, thấy vẻ mặt lo lắng, khó hiểu của Mộ Thừa. Anh bước nhanh lên trước, kéo Tô Nhiễm, “Em muốn làm gì? Chúng ta vẫn chưa tới giờ vào cửa an ninh.”

Cách Lạc Băng cũng chạy lại, ngẩng đầu đầy chờ mong nhìn Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm nhìn khuôn mặt lo lắng của Mộ Thừa, khê cất tiếng: “Mộ Thừa, em xin lỗi. Thực ra, khi vừa đến sân bay, em đã lén lấy vé trước. Do em kích động, em không thể kéo anh cùng đi với mình.”

Mộ Thừa nghe liền sững sờ, “Em nói cái gì vậy? Em phải biết, anh đã muốn dẫn em đi từ lâu. Tiểu Nhiễm...”

Tô Nhiễm không đợi anh nói xong, liền bước gần lại ôm anh, thì thầm lên tiếng: “Mộ Thừa, lần này hãy để em đi một mình, được không anh? Chúng ta mãi mãi là bạn tốt của nhau. Nhờ anh giúp em chăm sóc tốt cho Tiểu Đóa.”

“Tiểu Nhiễm...” Mộ Thừa hơi kéo cô ra, nhìn cô, nhấn mạnh từng chữ: “Anh không hiểu em nói gì. Tóm lại, em đến đâu, anh sẽ theo đến đó.”

“Chuyến bay này chỉ còn một chỗ cuối cùng. Mộ Thừa, để em đi một mình. Như vậy em mới thấy yên lòng.” Tô Nhiễm cười dịu dàng, giấu đi bất lực và cay đắng nơi đáy mắt.

“Mẹ Tô Nhiễm, mẹ đừng bỏ ba và Băng Nụ ở lại.” Cách Lạc Băng dường như hiểu ý Tô Nhiễm, khóc nức nở ôm chân cô, giọng nói đầy tội nghiệp.

Mọi người chung quanh không kèm được quay lại nhìn, cảnh này rất dễ khiến người ngoài ngỡ vực.

“Băng Nụ, con ngoan ngoãn nghe lời.” Tô Nhiễm ngồi xổm xuống, vuốt tóc cô bé, ánh mắt đau xót, “Mẹ chỉ đi khuây khỏa. Mẹ sẽ mau về thăm con, được không?”

“Con không chịu. Oa oa...” Cách Lạc Băng khóc to.

“Con ngoan, không khóc.” Cô ôm cô bé, lòng cô nhói đau.

Mộ Thừa nhìn cô, rất lâu sau mới mở miệng, “Tiểu Nhiễm, anh đã nói sẽ ở bên cạnh em mãi mãi. Bây giờ em đi cũng không sao. Anh sẽ ngồi chuyến bay khác đến tìm em.”

“Mộ Thừa, tội gì anh phải như vậy? Em sẽ không ở đó lâu. Anh đừng phí sức lực của mình cho em nữa. Suốt mấy năm qua, em biết ơn anh nhiều lắm.” Tô Nhiễm đứng lên, lưu luyến nhìn Băng Nụ rồi lại nhìn An Tiểu Đóa đang khóc bù lu bù loa, cố gắng xoay người rời đi.

Mộ Thừa ở phía sau, đột nhiên hô to, “Tiểu Nhiễm, dù em đi đến nơi nào, anh đều sẽ tìm được em.”

Tô Nhiễm khẽ run, dừng bước nhưng không quay người. Một lát sau, cô bước về cửa an ninh, sau lưng cô truyền đến tiếng khóc nức nở của Băng Nụ.

Khi vali vừa đặt lên băng chuyền an ninh, điện thoại di động chợt đổ chuông. Nhân viên an ninh bên cạnh liền nhắc nhở: “Cô ơi, phiền cô để điện thoại sang bên này kiểm tra.”

“Xin lỗi, vui lòng chờ tôi một chút.” Tô Nhiễm nhìn tên người gọi, vội vàng xách vali xuống. Nhiều người đang xếp hàng đợi qua cửa an ninh nên cô đành bước sang một bên nghe máy.

“Tiểu Nhiễm, tính sao bây giờ? Có chuyện lớn rồi, việc xúc tiến ”Midi” vào thị trường gặp trở ngại. Bây giờ, chị mơ màng, không biết phải làm sao mới tốt nữa.” Đầu dây bên kia là Guerlain. Giọng Guerlain nóng thông qua điện thoại truyền đến tai Tô Nhiễm.

“Hả? Guerlain, chị nói gì vậy? Thị trường gặp trở ngại? Chị có ý gì?” Tô Nhiễm cũng ngây ngẩn, kinh ngạc lên tiếng hỏi.

80. Q.4 - Chương 16: Nhìn Xa Trông Rộng

Guerlain rồi bời, nói năng lộn xộn, “Khi ‘Midi’ vừa ra mắt trên thị trường nhận được phản ứng rất tốt. Tuy chị cũng đẩy nhanh tiến độ sản xuất ngày đêm. Nhưng lúc em đi chưa được bao lâu, ‘Midi’ bị một mẫu nước hoa chính thống ‘Hoặc Tình’ từ Paris cạnh tranh. Nước hoa này nhanh chóng chiếm thị phần, lợi nhuận thu lại của nó xấp xỉ với tiền vốn đầu tư đợt đầu của ‘Midi’. Nếu cứ tiếp tục như vậy, ‘Midi’ sẽ thua thiệt.”

Tô Nhiễm khó hiểu, “‘Hoặc Tình’? Chị nói là nước hoa chính thống của Paris? Không thể nào, trước đó em đã phân tích thị trường nước hoa ở Paris, em không thấy tin tức nào về nước hoa này.”

“Trời ơi, Tô Nhiễm, do em không biết thôi, ‘Hoặc tình’ không có thử nghiệm trên thị trường. Nước hoa này dựa trên thành phần chính của ‘Midi’, chỉ thay đổi đôi chút ở hương cuối.” Guerlain sốt ruột lên tiếng.

Tô Nhiễm ngây người hồi lâu. Thực ra, cô không cần tiếp tục hỏi, vì cô biết rõ mục đích cuộc điện thoại này của Guerlain là cầu cứu. Nếu thật sự có cách giải quyết, Guerlain chắc chắn sẽ không gọi cuộc điện thoại này. Nếu hai loại nước hoa này phát hành trước sau thì có thể kiện nhà điều chế hương ăn cắp mẫu. Nhưng chuyện này không có khả năng, vì hai loại nước hoa này đều đưa ra thị trường cùng thời điểm. Nếu làm vậy, có thể bị phản tác dụng. Hiện tại, cô rất muốn biết nhà điều chế hương này là ai mà lại chinh cô như vậy.

Guerlain đành nói: “Tiểu Nhiễm, rốt cuộc em có mịch lòng ai trong giới không? Chuyện này chị đã báo với Đồng Hựu, hy vọng anh ta có thể rót thêm tiền. Nhưng anh ta có nói, nhà đầu tư chỉ chú trọng đến hiệu quả và lợi ích của thị trường. Vận hành và xúc tiến như thế nào là chuyện của chúng ta. Nếu không giải quyết dứt khoát chuyện này, họ sẽ thay đổi hạng mục đầu tư, làm sao bây giờ đây em? Tiểu Nhiễm, chị thực sự hết cách rồi, không phải em đang ở trong nước sao? Em xem em có thể tìm anh Lê bàn bạc đôi chút về truyện này được không?”

Tô Nhiễm vừa muốn mở miệng, nhân viên an ninh bên cạnh không đợi được nữa, cất giọng: “Cô ơi, mong cô nhanh chóng rời khỏi cửa an ninh. Cô hãy đi ra ngoài trước, cứ tiếp tục như vậy cô sẽ làm ảnh hưởng thời gian của những người khác.”

Tô Nhiễm vội vàng xin lỗi, kéo vali ra khỏi cửa an ninh, lại bất ngờ thấy An Tiểu Đóa và Mộ Thừa đang đứng bên ngoài. Vài người đàn ông mặc đồng phục không biết đang nói gì với Mộ Thừa, sắc mặt An Tiểu Đóa trắng bệch, Cách Lạc Băng thì hoảng sợ, ôm đùi Mộ Thừa. Thấy tình huống này, cô gấp rút nói điện thoại vài câu, rồi bước lại.

“Tiểu Nhiễm?” An Tiểu Đóa và Mộ Thừa thấy cô trở về, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ. Nhưng Tô Nhiễm còn chưa dừng bước hoàn toàn, một người đàn ông trong nhóm liền lạnh nhạt nói: “Anh Mộ Thừa, mời anh đi cùng với chúng tôi.”

Tô Nhiễm bước mau lên trước, “Chuyện gì xảy ra?” Đồng thời, cô cũng đánh giá vài người đàn ông trước mắt. Trong lòng cô thất kinh, là người của sở cảnh sát.

Họ không giải thích, chỉ uy nghiêm nhìn Mộ Thừa.

Mộ Thừa cũng không giải thích nhiều lời, chỉ nhìn Tô Nhiễm rồi cười dịu dàng, “Phiền em lo cho Băng Nụ giúp anh. Đừng lo gì cả, chỉ theo lẽ thường hỏi vài câu thôi. Anh sẽ mau chóng tìm em.” Nói xong, cúi đầu nhìn Băng Nụ, “Con phải ngoan ngoãn nghe lời, nhớ chưa?”

Cách Lạc Băng không biết xảy ra chuyện gì, nghe anh nói vậy chỉ gật đầu.

Mộ Thừa đi theo cảnh sát, Tô Nhiễm càng lúc càng lo lắng, quay đầu nhìn An Tiểu Đóa, thấy mắt cô đỏ hoe, vội hỏi: “Tiểu Đóa, xảy ra chuyện gì?”

An Tiểu Đóa tiến lên ôm Tô Nhiễm, cả người cô run rẩy, nước mắt nói: “Cảnh sát dẫn Mộ Thừa đi nói rằng họ hoài nghi sự cố mười năm trước trong lúc trị bệnh có liên quan đến Mộ Thừa, muốn dẫn anh ấy về điều tra.”

Tô Nhiễm cả kinh, sự cố trị bệnh mười năm trước?

“Sao có thể như vậy chứ?” Cô vô thức lẩm bẩm.

“Tiểu Nhiễm...” An Tiểu Đóa nhìn cô, thấp thỏm hỏi: “Bốn năm qua không phải cậu sống gần Mộ Thừa sao? Chuyện này cậu có nghe anh ấy kể không? Rốt cuộc là thế nào? Mộ Thừa là bác sĩ ngoại khoa nào có tiếng, làm sao có thể xảy ra chuyện này?”

Tô Nhiễm lắc đầu, cô không biết, thật sự không biết chuyện này, mười năm trước? Cô và anh vẫn chưa quen nhau, khi đó cô bao nhiêu tuổi?

Dưới tình thế cấp bách, trong đầu cô đột nhiên lủi qua một ý nghĩ như sấm chớp nổ vang, khiến cô nhớ tới lời Lê Minh Vũ đã nói. Anh nói Mộ Thừa từng hại chết một cô bé. Mối cô run rẩy, lúc đó cô chỉ nghĩ rằng Lê Minh Vũ nói bậy, nhưng xem tình huống ngày hôm nay, lẽ nào chuyện này thật sự xảy ra?

Rất đáng sợ, làm sao có thể?

“Tiểu Nhiễm, có phải cậu nhớ đến cái gì không?” An Tiểu Đóa thấy vẻ mặt của cô, vội vàng hỏi.

Tô Nhiễm rất lâu sau mới định thần trở lại, nhìn An Tiểu Đóa lắc đầu, chuyện cô không chắc cô không dám kết luận. Mọi thứ đến quá đột nhiên. Đầu tiên là nước hoa “Midi” nảy sinh vấn đề, sau đó là Mộ Thừa bị cảnh sát dẫn đi. Dường như ông trời đã định trước không cho cô đi.

“Tiểu Nhiễm...” An Tiểu Đóa muốn biết cô đang nghĩ gì, có phải liên quan đến chuyện này không, vẫn chưa nói hết lời, điện thoại trong giỏ xách đột nhiên đổ chuông. Cô mau chóng cầm điện thoại lên nhìn, là một dãy số lạ.

“Alô? Cho hỏi ai vậy ạ?” Cô nghe máy.

Tô Nhiễm dẫn Cách Lạc Băng đi đến một bên ngồi đợi Tiểu Đóa. Ai ngờ vừa cất bước, nghe thấy An Tiểu Đóa ngạc nhiên lên tiếng, “Tiểu Nhiễm, điện thoại tìm cậu.”

“Ah?” Tô Nhiễm cũng thất kinh, cầm lấy điện thoại rồi alô một tiếng. Đầu dây bên kia liền truyền đến giọng nói trầm thấp mà lạnh đậm thân quen, “Còn không định về nhà ư?”

Cuộc gọi bất ngờ, giọng nói ngoài ý muốn, mọi thứ bất thành linh xảy ra khiến Tô Nhiễm dừng bước, cả người cô cứng còng. Cô chỉ cảm thấy ánh nắng ấm áp bên ngoài trở nên lạnh giá, tựa như một chậu nước xối thẳng lên đầu cô, loáng cái lạnh đến thấu tim.

An Tiểu Đóa cũng phát giác Tô Nhiễm là lạ, đi lên trước lo âu nhìn cô, lại nghe Tô Nhiễm lạnh lùng hỏi, “Anh đang ở đâu?” Lòng cô không khỏi kinh động. Trong ấn tượng của cô, Tô Nhiễm chưa bao giờ lạnh lùng với mọi người như vậy, khoảnh khắc này sắc mặt Tô Nhiễm lạnh nhạt đáng sợ. Cô chưa thấy Tô Nhiễm như vậy bao giờ.

Ánh mặt trời chói rọi, ánh lên gương mặt phờ phạc của Tô Nhiễm.

“Ngoài sảnh sân bay.” Đầu dây khác trả lời.

Tô Nhiễm cúp máy, giao cho An Tiểu Đóa, nắm chặt vali, kéo thẳng ra ngoài.

“Tiểu Nhiễm, Tiểu Nhiễm...” An Tiểu Đóa vội dẫn Cách Lạc Băng đuổi theo.

Một chiếc xe MPV đậu ngoài sảnh sân bay, nắng chiều buông xuống, ánh sáng nhợt nhạt chiếu lên xe càng làm xe giống về u ám, thâm trầm của chủ nhân.

Đợi Tô Nhiễm đi đến, cửa xe mới mở ra, quần vest hiện ra trước, sau đó là cả người anh bước xuống theo.

Chiều tà rọi sáng khác thường xuống gương mặt trầm tĩnh của Lê Minh Vũ. Anh đứng yên tại chỗ nhìn cô, khóe miệng anh không cười, cũng không nổi giận. Bầu không khí chợt trở nên kỳ lạ.

Tô Nhiễm đứng xa vài mét đối mặt với Lê Minh Vũ, cảnh này nhìn qua có vẻ giống một mẫu tranh châm biếm. Nắng vàng vụn vặt rải sáng lác đác lên tóc cô, như những mảnh thủy tinh nhỏ vụn.

An Tiểu Đóa ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt. Cô bỗng cảm thấy hồi hộp, xem ra Lê Minh Vũ đã biết chuyện Tô Nhiễm định bỏ đi. Trời ạ, vừa rồi khi nghe thấy giọng Lê Minh Vũ trong điện thoại, cô sợ vô cùng. Ngữ điệu của anh trầm thấp, bình thản, chỉ nói với cô đúng một câu: Tìm Tô Nhiễm, cảm ơn.

Anh làm thế nào lại quả quyết Tô Nhiễm đi cùng cô? Hơn nữa, còn ở ngay cạnh cô?

Ngẫm lại, cô bắt giắc nổi da gà. Một người bình thường bỗng dưng bị dòm ngó đã thấy khó chịu, còn Tô Nhiễm thì sao? Hành tung của Tô Nhiễm bị người đàn ông này kiểm soát gắt gao? Cảm giác này nếu đổi lại là cô, nhất định mỗi ngày cô đều sợ đến sờn tóc gáy, sống không bằng chết. Cuối cùng, cô cũng hiểu được nguyên nhân Tô Nhiễm muốn bỏ đi.

Nhưng rõ ràng, mọi chuyện đã đổ vỡ.

Gió mát thổi hiu hiu qua góc áo của Tô Nhiễm. Một lát sau, cô đi lên trước, cất tiếng, “Mấy người cảnh sát đó do anh gọi tới?”

Sắc mặt Lê Minh Vũ rớt cuộc cũng biến hóa, khóe miệng anh khê nhếch, giọng điệu hời hợt, “Con người dù sao cũng phải chịu trách nhiệm về những việc mà mình gây ra, không phải à?”

“Vậy việc anh làm thì sao?” Tô Nhiễm bình tĩnh hỏi vặn lại.

Lê Minh Vũ cười nhẹ, ra vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu, “Tôi nghĩ rằng, ông xã đến đón bà xã về nhà. Chuyện đó bình thường mà phải không?”

“Tôi và anh đã ly hôn.” Tô Nhiễm lạnh nhạt nói, “Bốn năm trước, đơn ly hôn anh để trên bàn. Chuyện quan trọng thế này, dù anh quên, tôi cũng quên không được.”

“Quên không được thì đừng quên. Điều này chứng minh, trong lòng em vẫn có tôi.” Lê Minh Vũ khê mỉm cười, giọng nói đầy dụ dằng.

Tô Nhiễm buồn cười nhìn anh. Anh lúc nào cũng như thế này. Trước mặt người ngoài, ở nơi công cộng, anh luôn ra vẻ bản thân mình là người lương thiện, hiền lành, không để một ai trông thấy bộ mặt tàn nhẫn trong con người anh. Cô đột nhiên nhớ tới Nhạc Bất Quần dưới ngòi bút Kim Dung, người cực thiện mới là người cực ác. Hồi lâu sau, cô hít sâu một hơi, “Mấy lời này nếu anh nói bốn năm trước, nhất định tôi sẽ cảm động. Thế nhưng, tổn thương vẫn là tổn thương. Sở dĩ, tôi quên không được chỉ vì muốn nhắc nhở bản thân mình từng giây từng phút, không được làm đổ vỡ một lần nào nữa.”

“Vậy à?” Anh chỉ cười, hiếm khi anh lại nhấn nại trò chuyện cùng cô. Anh bước lên trước, dụ dằng vén tóc sang thái dương giúp cô, “Không ngờ em vẫn thích giở tính trẻ con. Được rồi, đừng giận nữa, theo anh về nhà thôi.”

An Tiểu Đóa nghe rõ lời nói này vô cùng. Cô không khỏi mê mẩn, đi lên, khê hỏi: “Hai người...” Hai người này nhìn thế nào cũng không giống đã ly hôn. Nhất là Lê Minh Vũ, cô chưa tiếp xúc với người đàn ông này bao giờ. Những thứ cô biết về Lê Minh Vũ đều thông qua Tô Nhiễm và tin tức trên tivi. Ngày hôm nay, được nhìn gần người thật quả là khác xa so với tưởng tượng của cô.

Cô luôn cho rằng đàn ông có chức tước nhất định phải gian xảo. Nhưng nhìn Lê Minh Vũ, nụ cười trên gương mặt anh chân thật phát ra từ tận đáy lòng, ánh mắt anh dụ dằng nhìn Tô Nhiễm, tiêu biểu cho tình yêu dạt dào dành cho vợ, vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cảnh này đập vào mắt cô, trái lại khiến cô cảm thấy rằng Tô Nhiễm đang cấu kỉnh?

Chuyện bốn năm trước vốn cô chẳng hiểu gì. Hai người vì sao ly hôn, Tô Nhiễm vì sao lại chết tâm với Lê Minh Vũ, cô cũng không biết. Tô Nhiễm không nhắc tới, cô cũng không dám hỏi. Bây giờ trông thấy cảnh này, càng khiến cô mê muội.

Nhưng nếu Lê Minh Vũ thật lòng yêu Tô Nhiễm, tại sao lại tổn thương Tô Nhiễm sâu đậm?

Lê Minh Vũ thấy An Tiểu Đóa đến gần, đáy mắt anh lộ vẻ dụ dằng, “Tiểu Đóa, em là bạn thân nhất của Tô Nhiễm. Sau này, em phải khuyên bảo cô ấy nhiều, đừng để cô ấy tự tiện bỏ nhà đi. Hành động này

chỉ có trẻ con mới làm. Vừa rồi anh không dọa em sợ chứ? Điện thoại của Tiểu Nhiễm bỏ quên ở chỗ anh, anh tìm không được nên đành gọi điện thoại cho em.”

An Tiểu Đóa ngậy ngốc nhìn Lê Minh Vũ, nụ cười trên môi anh gần như gây cho cô choáng váng, vội vàng xua tay, “A, không, không dọa. Bộ trưởng Lê đừng khách sáo ạ.”

“Em là bạn thân của Tiểu Nhiễm, cứ gọi Minh Vũ giống Tiểu Nhiễm được rồi. Em đừng gọi bộ trưởng xa lạ như vậy.” Anh cười bình thản, giọng nói trầm ấm.

Hả...

“A, dạ, dạ được.” An Tiểu Đóa gật đầu liên tục.

Tô Nhiễm nhìn vẻ mặt giả nhân giả nghĩa của Lê Minh Vũ, rồi nhìn bộ dáng vừa thân thiện vừa lo sợ của An Tiểu Đóa, lòng cô chua xót. An Tiểu Đóa giống hệt cô bốn năm trước, quá mức đơn thuần mà không thấy lòng người hiểm ác đáng sợ. Bốn năm trước, cô cũng tưởng Lê Minh Vũ như vậy. Nhưng sống chung mới biết, người đàn ông này lòng dạ thâm sâu, đến khi nhận ra, cô cũng chỉ còn một nửa sinh mệnh.

Lê Minh Vũ im lặng, lướt mắt qua Tô Nhiễm, cầm vali trong tay cô, sau đó đi lên trước, nhẹ giọng: “Đi thôi em.”

Tô Nhiễm buồn bực. Cô có một loại ảo giác chính là, anh sai rành rành, nhưng toàn bộ thế giới đều sẽ nghĩ rằng cô không biết quý trọng, và cũng chỉ một mình cô mới biết nỗi khổ này.

“Nếu tôi không về, Mộ Thừa sẽ gặp nguy hiểm, phải không?” Cô nhướng mắt nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng.

An Tiểu Đóa nghe rõ, mở to mắt khiếp sợ. Việc Mộ Thừa bị cảnh sát dẫn đi, có liên quan thế nào đến Lê Minh Vũ?

Lê Minh Vũ thương yêu vỗ nhẹ đầu cô, “Cô bé ngốc, em nói gì vậy? Anh cũng vừa biết chuyện Mộ Thừa bị cảnh sát dẫn đi. Em yên tâm, anh sẽ thăm dò thử xem chuyện gì xảy ra. Em muốn nắm tin tức thì phải về nhà mới được.”

Những lời này sẽ khiến người ngoài cảm động, nhưng lại làm Tô Nhiễm rét run. Cô hiểu ngụ ý của anh, chợt bật cười, nhìn anh: “Guerlain cũng gặp chuyện bất ngờ, anh biết không?”

Cô chẳng qua chỉ muốn tránh xa cuộc sống của anh, nhưng loáng cái anh lại kéo hai người thân thiết với cô vào cuộc, dùng hai người này ngang nhiên uy hiếp cô, rồi còn ra vẻ cẩn thận trước mặt người ngoài. Anh quả là cao tay, cô - Tô Nhiễm dù có tu hành một nghìn năm cũng không đuổi kịp mưu mẹo của anh?

“Guerlain gặp rắc rối?” Lê Minh Vũ nhíu mày, ngẫm nghĩ rồi nói, “Em yên tâm, anh sẽ phái Đồng Hựu tìm hiểu chuyện của cô ấy.”

Tô Nhiễm nhìn anh, nhìn thần sắc anh nghi hoặc. Anh rõ là giỏi đóng kịch, thực sự khiến cô phải nhìn anh bằng cặp mắt khác xưa. Mọi thứ đều do anh giả tạo, mà còn ra vẻ vô tội. Nếu không phải biết anh tội tệt cỡ nào, nhất định vẻ mặt của anh sẽ gạt được cô.

An Tiểu Đóa nghe xong, vội nói với Lê Minh Vũ: “Xin anh giúp đỡ Mộ Thừa, cảnh sát nói là sự cố trị bệnh gì đó, nhưng chắc chắn không phải Mộ Thừa cố ý, có lẽ chuyện này không liên quan đến anh ấy.”

“Tiểu Đóa, em thích bác sĩ Mộ, phải không?” Lê Minh Vũ nhìn cô, khẽ hỏi.

Gò má An Tiểu Đóa đỏ bừng, nhưng vẫn dửng dưng gật đầu.

“Yên tâm, Mộ Thừa sẽ không sao. Cảnh sát chỉ hỏi theo lệ thường thôi. Nói không chừng chuyện này chỉ là hiểu lầm.” Anh cười nói bình thản.

An Tiểu Đóa phấn khởi.

Chỉ cần Tô Nhiễm có thể nghe hiểu ra ngụ ý của anh. Anh khẳng định Mộ Thừa sẽ không gặp việc gì. Điều này nhấn nhủ với cô, Mộ Thừa có chuyện hay không đều do anh định đoạt. Tô Nhiễm cắn mạnh môi, nhìn vào mắt anh, coi thường cất giọng, “Tôi về với anh.”

“Ừ.” Lê Minh Vũ cười tươi, đi tới trước cửa xe, rồi chủ động mở cửa bên ghế phụ cho cô.

Tô Nhiễm quay đầu nhìn An Tiểu Đóa, “Tiểu Đóa, nhờ cậu chăm sóc Băng Nụ. Mẹ Thừa nhất định không sao, cậu yên tâm.”

An Tiểu Đóa gật đầu, kéo Tô Nhiễm lại hỏi nhỏ, “Tiểu Nhiễm, cậu và anh tacó chuyện gì vậy? Anh ta rõ ràng rất yêu cậu đó, bốn năm trước không phải cậu cũng yêu anh ta cô cùng ư? Vì sao lại ly hôn? Chuyện hôm nay thật tình làm mình lơ mơ hết rồi. Vết thâm tím trên người cậu...”

“Tiểu Đóa, chuyện của mình, cậu đừng lo lắng quá. Mình cam đoan một dịp nào đó mình sẽ kể hết đầu đuôi mọi chuyện với cậu, được không?” Tô Nhiễm chịu đựng chưa xót trong lòng, khẽ nói.

An Tiểu Đóa lo lắng gật đầu.

“Băng Nụ.” Tô Nhiễm ngồi xổm xuống, xót xa xoa đầu cô bé, cất giọng hiền hậu: “Phải ngoan ngoãn nghe lời dì An, biết không con? Hai ngày nữa, mẹ sẽ đến thăm con.”

“Dạ, mẹ Tô Nhiễm, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Cách Lạc Băng khụt khịt, ôm chầm Tô Nhiễm.

Cách đó không xa, Lệ Minh Vũ luôn đứng chờ trước cửa xe, vô cùng nhẫn nại nhìn cảnh này.

Hồi lâu sau, Tô Nhiễm đứng dậy, hít sâu rồi đi về hướng Lệ Minh Vũ, mỗi một bước đi, lòng cô lại trĩu nặng thêm một chút. Cô lên xe, trong nháy mắt xe đóng cửa, lòng cô hoàn toàn tụt dốc.

—————Hoa lệ phân cách tuyến—————

Hộp báo về tuần lễ thời trang.

Hòa Vy tiếp nhận phỏng vấn, vừa đến sảnh nơi diễn ra hộp báo, một tràng cười của phụ nữ truyền đến, “Tôi thấy cô quen mắt sao ấy. Hóa ra là ‘nữ quý’ giới thời trang.”

Nữ quý giới thời trang là cách người trong nghề dành cho cô. Trong cái nghề đầy gai góc hỗn độn này, mỗi một bước quảng bá sản phẩm, cô đều có yêu cầu cao với từng nhãn hiệu. Vì vậy, rất nhiều hãng quảng cáo sợ Hòa Vy, bởi vì cô thường xuyên bắt bẻ và khó tính. Nhưng điều khiến mọi người bái phục Hòa Vy chính là những thứ sau khi được cô đánh giá bắt bẻ đều giống như mực nát hóa thành thần kỳ. Giới thời trang chính là như vậy, mỗi nhãn hiệu thời trang sang trọng đều do người có địa vị nhất nắm giữ. Họ mặc quần áo gì, dùng mỹ phẩm nào trang điểm, mang giày gì, đeo túi gì, xuất hiện ở trường hợp nào, mọi thứ đều quyết định xu hướng thời trang thịnh hành trong năm.

Trong mắt nhiều người khác, họ chính là thời trang.

Hòa Vy chính là một người trong số đó, vì cô khắt khe trong công việc nên bị gán cho danh hiệu này.

Cô xoay người, nhìn người đến rồi cười nhạt, “Tôi tưởng là ai, hóa ra là gái bao cao cấp hai giới chính trị và thương nghiệp. Gái bao cao cấp như cô cũng thích tham dự sự kiện thể này cơ đấy.” Nói xong, Hòa Vy chìa tay ra với cô ta, biếng nhác mở miệng, “Cô Hạ, đã lâu không gặp.”

Người đến chính là Hạ Đồng, thiên kim của bộ trưởng Hạ. Vài năm nay, cô ta luôn quấy rầy Lệ Minh Vũ, trong mắt Hòa Vy, cô ta chỉ đáng ghét như một con gián bỏ đi, nhưng dù sao ở nơi công cộng, cái mà phụ nữ giỏi nhất chính là “gặp dịp thì chơi.”

Hạ Đồng cũng bắt tay Hòa Vy, “Tôi cũng muốn dính chút mùi thời trang cho biết. Đối thủ của tôi là cô Hòa Vy, vậy sao tôi có thể coi thường được? Cái này gọi là gì ta? À, hình như có một câu ‘biết người biết ta, trăm trận trăm thắng’ thì phải? Tôi thất lễ quá, không biết mấy lời này tôi nói đúng không nữa.”

Hòa Vy cong môi cười, “Xem ra cô Hạ cũng rất am hiểu văn hóa cổ đại Trung Hoa, không phải hình như mà những lời này đúng là nói như vậy. Chẳng qua cô Hạ áp dụng sai đối tượng thôi. À, tôi quên nói với cô nữa, Minh Vũ, anh ấy thích văn hóa cổ đại Trung Hoa lắm. Tôi cũng rất thích. Nếu cô thật sự xem tôi thành đối thủ, vậy tôi muốn khuyên cô nên nghiên cứu kỹ một chút về phương diện này. Dù sao, Minh Vũ cũng không thích phụ nữ tư duy quá đơn giản.”

Sắc mặt Hạ Đồng hơi đổi, lòng cô ta đương nhiên cáu giận. Bốn năm trước, cô ta bị Tô Nhiễm dạy dỗ, không ngờ bốn năm sau lại ném thêm một lần như vậy bởi Hòa Vy. Hai chị em nhà họ Hòa quả là khó đối phó.

Thấy Hòa Vy xoay người muốn đi, cô ta đổi chiêu, sau lưng Hòa Vy lên tiếng, “Cô không biết em gái Tô Nhiễm của cô về nước rồi ư? Hình như trong lòng Lê Minh Vũ vẫn còn em gái cô đó.”

Hòa Vy cau chặt mày, tim cô đập mạnh, rồi quay đầu nhìn khuôn mặt đắc ý của Hạ Đồng, cười lạnh, “Lòng tốt của cô Hạ tràn đầy ra rồi? Cô có thời gian thì nên chăm chút nhiều hơn về cách ăn mặc của bản thân. Nơi này là chỗ họp báo của giới thời trang, người ra người vào đều có tiếng tăm trong giới. Cô ăn mặc như gái bao cao cấp xuất hiện ở chỗ này, sẽ thành trò cười trong mắt chúng tôi. Nhưng đừng lo, nếu cô Hạ muốn tút lại bản thân, lúc nào cũng có thể tìm tôi. Con người tôi không có nhiều ưu điểm, nhưng chỉ giải mỗi chuyện hóa mục nát thành thần kỳ.” Hòa Vy khinh thường liếc cô ta rồi rời khỏi.

“Cô...” Hạ Đồng giận đến xanh mặt, cảm tức nói: “Đắc ý cái gì? Để tôi xem cô còn đắc ý được bao lâu, chấy đến nơi mà còn tỏ vẻ điềm tĩnh. Tôi khinh.” Nói xong, cô ta giận giữ hướng về phía cửa khác.

Suốt đường đi, Tô Nhiễm không nói chuyện, cô luôn xoay đầu nhìn ngoài cửa xe, còn Lê Minh Vũ cũng chỉ im lặng lái xe. Bầu không khí trong xe thoáng chút ngột ngạt. Một lúc lâu sau, Lê Minh Vũ quẹo cua, giọng anh trầm thấp thấp thoáng châm chọc cất lên, “Xem ra tôi đã đánh giá thấp thể lực của em. Sao vậy, vội vã muốn bỏ trốn với tình nhân của em?”

Tô Nhiễm không nhìn Lê Minh Vũ, cũng lười giải thích với anh, thản nhiên lên tiếng: “Cuối cùng, anh cũng lộ bộ mặt thật. Phải thôi, bây giờ chỉ có tôi và anh, anh đâu cần phải giả nhân giả nghĩa.”

81. Q.4 - Chương 17: Điều Khoản Chí Mạng Trong Hợp Đồng

Đường xá phía trước hơi đông, Lê Minh Vũ thoáng chạy xe chậm lại, nghe cô nói, ánh mắt anh ẩn sâu thêm khó đoán, “Đúng vậy, cho nên tốt nhất em phải ngoan ngoãn nghe lời tôi, bởi vì tôi không biết mình sẽ còn làm ra chuyện gì”.

Tô Nhiễm quay đầu, “Guerlain và Mộ Thừa, họ có cuộc sống riêng của bản thân, không phải quân cờ để anh dùng uy hiếp tôi. Lê Minh Vũ, anh buồn chán vừa thôi.”

“Sao, em cũng biết tôi đang uy hiếp em à? Vậy em còn không ngoan ngoãn ở nhà? Từ nhỏ thầy cô đã dạy chúng ta, phải ngoan ngoãn nghe lời thì mới được thương, không phải ư?” Giọng Lê Minh Vũ lạnh lùng, khác hoàn toàn với dáng vẻ ở sân bay ban nãy.

Cô rất muốn ghi lại lời nói và bộ dáng này của anh, công bố ọi người xem, để những người luôn nghĩ Lê Minh Vũ hiền lành, nhẫn hậu nhìn rõ mặt mũi của anh, cô nghiến răng, “Anh đừng gây khó dễ cho Mộ Thừa và Guerlain.” Lê Minh Vũ cười, không trả lời.

Tim cô đau nhói, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Trông thấy đường phố càng lúc càng quen thuộc, cô càng lúc càng ngột thở.

Đường phố loáng cái đã kẹt kín xe.

Lưu lượng giao thông trong nước có phần kém hơn nước ngoài, đông người, nhiều xe, đường xá sửa chữa khắp nơi, xe cộ càng lúc càng đông đúc.

Tô Nhiễm thấy trong xe ngột ngạt, ấn nút hạ cửa sổ. Nắng chiếu đã tàn, mặt trăng lại lên, màn đêm sắp sửa buông xuống- Cô không biết tối nay khi trở về sẽ như thế nào, chỉ cần vừa nghĩ đến tôi qua, toàn thân cô liền run rẩy.

Ven đường, có người vừa hát vừa đàn guitar. Đó là một cô gái rất trẻ, người đi đường nếu nghe êm tai sẽ ném tiền lẻ cho cô gái. Cô gái dường như không quan tâm người qua đường cho bao nhiêu tiền, cô gái chỉ tập trung hát, trước mặt bày ra vài chiếc đĩa CD, có lẽ là đĩa ghi âm lại các ca khúc do chính cô gái hát.

Bài hát của cô gái có chút gì đó dừng dừng, có chút gì đó đau buồn. Cô gái chăm chăm nhắm mắt, chìm đắm vào giọng hát và tiếng đàn guitar.

Hạnh phúc trước mặt người ngoài.

Nhưng sau lưng họ chỉ còn lại cô độc?

Những người yêu nhau, yêu đến chết lặng.

Đã từng chứng kiến biết bao kết thúc tốt đẹp?

Đã từng khổ sở nhưng vẫn ước ao?

Về sau hát thêm gì, Tô Nhiễm không nghe rõ. Cô chỉ cảm thấy ca từ tựa như tơ nhện quấn quanh đến khi cô nghẹt thở mới thôi. Cô muốn khóc, muốn lao ra khỏi xe, tránh xa người đàn ông đang ngồi cạnh cô. Thế nhưng, trái tim của cô cũng bắt đầu dể dặt như lời bài hát này. Kỳ thực, từ trước đến nay, cô luôn hiểu rõ một đạo lý. Đời người rất ngắn ngủi, bất kể thuận buồm xuôi gió hay cảnh ngộ trái ngang, đều là ký ức quý báu nhất, là của cải vô giá suốt đời người khi hồi tưởng lại. Vì lẽ đó, cô sẽ không oán hận điều gì. Cô chỉ muốn sống nghiêm túc từng ngày, sẽ không vì ai mà quyết định làm bản thân hối hận, cũng sẽ không vì ai mà hành động làm bản thân tiếc nuối. Nhưng bây giờ cô mới nhận ra, con người muốn sống thanh thản thật sự khó vô cùng. Cô có thể tàn nhẫn một chút, ích kỷ thêm một chút, cứ như vậy, cô sẽ vui vẻ ư? Chắc chắn là không.

Dù sao thì cũng không vui vẻ, vậy tại sao cô lại không cố gắng cho những người thân bên cạnh cô được vui vẻ?

Có lẽ thấy cô nhìn cô gái đang hát ven đường không chớp mắt, Lê Minh Vũ cũng lắng nghe thử, ánh mắt anh đầy ý vị nhìn lướt qua xe cô đang kẹt kín phía trước, rồi bước xuống xe.

Cửa xe đóng lại, Tô Nhiễm mới định thần, nhưng giật mình khi trông thấy Lê Minh Vũ đi về phía ven đường.

Cô gái ngừng hát, không biết anh nói gì, chỉ thấy cô cúi tay xuống những chiếc đĩa CD bày ra trước mặt, anh liền móc bóp tiền, cầm một chiếc rồi băng qua từng chiếc xe bước về phía bên này. Tô Nhiễm hốt hoảng, thần sắc anh trầm tĩnh khiến cô không biết anh đang muốn làm gì.

Anh nhanh chóng trở lại mở hộp đĩa CD, bỏ vào đầu thu rồi ấn nút phát nhạc. Tô Nhiễm liền nghe thấy bài hát mà cô gái kia vừa hát lúc nãy, cô giật mình nhìn anh, không rõ anh làm sao lại hiểu suy nghĩ của cô.

Xe chậm chậm lăn bánh, trong tiếng hát thản nhiên, sắc mặt anh cũng thản nhiên, “Em có thể nghĩ đến anh ta, nhưng dù sao cũng đừng để tôi nhìn ra.”

Tô Nhiễm buồn phiền, im lặng nhìn anh hồi lâu.

Đến biệt thự Bán Sơn, Lê Minh Vũ kéo cô đi thẳng ra ngoài. Sắc mặt anh thấp thoáng khó coi, anh hối hận rồi, anh không nên mềm lòng mua đĩa hát gì đó cho cô. Suốt đường về, vẻ mặt cô đều ngập tràn bi thương. Chết tiệt, lẽ nào lòng cô chỉ biết nhớ thương Mộ Thừa?

Anh lôi cô vào phòng khách, một tiếng “păng” vang lên, cửa phòng liền đóng lại. Vẻ mặt ôn hòa ở nơi công cộng của anh đã không còn, thay vào đó là thần sắc tối tăm, đầy đáng sợ mà cô thường thấy. Anh bóp mạnh vai cô, làm cô đau đến cau chặt mày.

“Em đang nghĩ cái gì, hmm? Đừng tưởng tôi không biết suốt đường về em nhớ đến ai. Tô Nhiễm, em cho rằng tôi sẽ để em xa chạy cao bay? Em nằm mơ. Tôi cảnh cáo em, đây là lần đầu mà cũng là lần cuối. Lần sau, để tôi phải tới sân bay bắt em về, hậu quả sẽ không đơn giản như vậy.” Lê Minh Vũ giận dữ lên tiếng.

Tô Nhiễm nhìn anh chằm chằm, thấy phần nộ trong mắt anh càng lúc càng đậm đặc hơn, cô chỉ cảm thấy nực cười. Tô Nhiễm bình thản đáp lời, “Ngoại trừ có thể kiểm soát thể xác tôi ra, thì anh có tư cách gì yêu cầu tôi một lòng một dạ chung thủy với anh?”

Những lời này buông ra, phần nộ nơi Lê Minh Vũ chợt vụt tắt, đáy mắt anh chuyển thành châm chọc, “Em thật sự cho rằng đơn ly hôn bốn năm trước có hiệu lực?”

“Cái gì?” Tô Nhiễm cả kinh, “Anh có ý gì?”

Lê Minh Vũ tới gần cô, gần từng chữ “Lẽ nào em không biết, ly hôn và kết hôn đều chung một nguyên tắc, ít nhất phải có hai người chứng kiến mới có hiệu lực.”

Tô Nhiễm cảm thấy ngột ngạt, “Thật là buồn cười. Trên tờ đơn đó đã ký tên rồi, dù không ký tên, thì tôi và anh cũng đã sống riêng đủ hai năm, đáp ứng đầy đủ điều kiện ly hôn.”

Lệ Minh Vũ cười lạnh, không giải thích rõ ràng điều gì, chỉ lấy một phần văn kiện từ trong cặp sách, ném tới trước mặt Tô Nhiễm, đôi mắt anh lại trầm tĩnh, hết như đang tuyên án cho vận mệnh của cô, từ tốn cất tiếng: “Lúc trước là do bản thân em không xem rõ mà thôi. Mở to mắt ra nhìn kỹ cho tôi, còn chín ngày nữa mới hết nghĩa vụ làm vợ của em!”

Văn kiện rớt xuống thảm trải sàn, Tô Nhiễm bàng hoàng. Một lúc sau, cô khom người nhặt lên, tay cô run run lật từng trang. Văn kiện này cô đã thấy bốn năm trước, suốt cả đời cô vĩnh viễn cũng không quên được mỗi chữ mỗi câu trong đây. Vì mỗi một điều khoản đều là sỉ nhục với cuộc hôn nhân đã qua đó của cô, làm sao có thể xem sót?

“Lúc trước vì bảo đảm quyền lợi cho em nên ba em đã bổ sung điều khoản phụ. Mặt trên có viết giới hạn thời gian. Thực ra thì dựa theo quy định về thời gian mà ba em để thêm vào đúng lễ Giáng sinh bốn năm trước, hợp đồng vẫn còn chín ngày. Nói cách khác, chúng ta đã làm trái nội dung định trước, đã ly hôn sớm chín ngày. Nhưng may mắn chỉ có một mình em ký tên, nếu không ngay cả tôi cũng coi là làm trái với điều ước.” Lệ Minh Vũ dựa người vào sofa, vô cùng bình tĩnh giải thích.

Tô Nhiễm kinh hoàng, lúc này mới nhìn đến điều khoản phụ mà anh nhắc đến. Nó là một nhóm chữ nhỏ nằm góc dưới trang cuối cùng của văn kiện. Lúc trước, cô chỉ biết xem đến phần kết, ngoài đau khổ cô chẳng kịp xem thêm điều khoản bổ sung. Không, tại sao có thể như vậy?

“Cái này giống như hợp đồng thương mại, chưa đạt đến kỳ hạn hợp đồng hoặc chưa hoàn thành nghĩa vụ cần phải thực hiện, dù thời gian có lâu hơn thì nó vẫn còn hiệu lực. Tô Nhiễm, bây giờ em vẫn là vợ của tôi. Dù chỉ chín ngày, em cũng phải thực hiện hết nghĩa vụ của một người vợ. Khó chấp nhận cũng phải chấp nhận. Tôi là chồng của em, cần hay không cần em là do tôi quyết định. Em chưa ly hôn thì đã sống tùy tiện cùng người đàn ông khác, em cho rằng tôi sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra?” Ánh mắt và giọng điệu của Lệ Minh Vũ vô cùng lạnh lùng.

Tô Nhiễm không còn hơi sức nghe anh đang nói gì, cô chỉ nhìn trân trân vào văn kiện trong tay. Cô khó tin nhìn những hàng chữ trên đó hết lần này đến lần khác, nhất là điều khoản phụ. Lệ Minh Vũ nói xong, hồi lâu sau cô mới ngẩng đầu, gờ văn kiện lên, lạnh lùng nhìn anh: “Cái này không phải phần văn kiện mà chúng ta đã ký bốn năm trước.”

Cô nhớ rất rõ, bốn năm trước khi cô ký tên, anh cũng ký tên. Nhưng trên văn kiện này lại không có chữ ký của anh. Cái này không đúng.

Lệ Minh Vũ dường như biết trước cô sẽ nói như vậy, anh bắt chéo chân, nhếch mày rồi bình thản cất tiếng, “Ký kết hợp đồng mà, đương nhiên phải có bản chính và bản phụ rồi. Tô Nhiễm, chẳng lẽ ngay cả điều căn bản này, em cũng không biết ư?”

“Anh...” Tô Nhiễm bỗng dưng hiểu rõ mọi thứ. Bốn năm trước, cái mà họ ký tên vốn chỉ là bản chính hoặc bản phụ của một phần hợp đồng. Tất cả là do cô, do cô đau lòng, nên đã quên đạo lý hợp đồng thì không thể chỉ có một bản. Chắc chắn bản được ký tên đó đã bị anh hủy bỏ. Phần hợp đồng này thành linh xuất hiện chữ ký của cô, nhưng chỉ thiếu duy nhất chữ ký của Lệ Minh Vũ. Rõ ràng đây là mưu mô của anh. Tô Nhiễm nhìn người đàn ông trước mắt mình như nhìn người đứng xa lạ, à không, đối với cô, Lệ Minh Vũ chưa bao giờ thân quen. Cô căm hận nhìn anh. “Văn kiện này do anh ngụy tạo. Tôi có thể coi như vô hiệu.”

“Ngụy tạo?” Lệ Minh Vũ như nghe được chuyện hài buồn cười nhất trên đời, khước miệng nhếch lên, nhưng đáy mắt trước sau đều lạnh lùng, “Ai có thể chứng minh? Chỉ dựa vào một câu nói của em ư?”

Tô Nhiễm bối rối. Đúng vậy, ai có thể chứng minh cái này do anh ngụy tạo? Ba cô và Lệ Minh Vũ đều là nhân vật có máu mặt. Chắc chắn bốn năm trước khi ký kết hợp đồng hôn nhân để gìn giữ danh tiếng, nên chỉ có hai người họ mới biết. Loại chuyện thế này vốn chẳng thể tìm tới luật sư công chúng. Vì vậy, dựa vào thái độ kiêu ngạo của Lệ Minh Vũ cũng không khó đoán, không ai có thể nắm bắt được sơ hở của anh.

“Cuộc hôn nhân bốn năm trước đối với anh là một điều sỉ nhục, không phải anh đã nghĩ đến chuyện giải thoát từ lâu rồi ư? Vì sao bốn năm sau anh lại thay đổi? Lệ Minh Vũ, rốt cuộc anh muốn cái gì? Một cuộc hôn nhân anh không cần vào bốn năm trước, vì sao anh lại phải tìm vào bốn năm sau?” Cô không hiểu, thật sự không hiểu.

Lệ Minh Vũ nhìn cô hơn vài phút, ngay khi Tô Nhiễm cho rằng anh sẽ cho cô một đáp án chính xác, anh lại vô cùng trầm tĩnh lên tiếng, “Ký kết hợp đồng chính là mong muốn con người tuân thủ theo nó. Tôi chỉ biết rằng quan hệ vợ chồng của chúng ta vẫn còn chín ngày mới hết hạn. Chín ngày này, em phải làm tốt vai trò bà Lệ, làm hết trách nhiệm của một người vợ.”

“Đã như vậy, vì sao bốn năm sau anh mới nhớ tới những chuyện này? Lệ Minh Vũ, rốt cuộc anh đang tính toán cái gì?” Tô Nhiễm lạnh lùng hỏi.

Ánh mắt anh càng lúc càng sa sầm. Lệ Minh Vũ đứng dậy, đi về phía cô, vóc người anh cao lớn hầu như có thể ôm trọn cô. Bàn tay anh đỡ lấy ót cô, rồi bất ngờ siết chặt, buộc cô phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh...

“Nếu em biết thân biết phận một chút, không chừng tôi đã buông tha em. Nhưng Tô Nhiễm, em thật sự không biết trời cao đất rộng là gì. Nếu số phận hết lần này đến lần khác cứ an bài cho em xuất hiện trước mắt tôi, vậy tại sao tôi còn phải phụ lòng ông trời, hmm?” Giọng điệu anh mềm mỏng, trầm thấp lạ thường, như thảm kín đưa tình, nhưng lại như uy hiếp và gây áp lực.

Lời nói của anh càng khiến cô thêm khó hiểu.

“Buông tôi ra.” Tô Nhiễm vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy, anh lại càng siết chặt hơn. Cuối cùng, cô đành ngừng lại, oán giận nhìn anh chằm chú, ”Lệ Minh Vũ, tôi sẽ không đồng ý ký hạn chín ngày nực cười này của anh. Tôi chỉ biết, lúc trước tôi và anh đã ký tên ly hôn. Tôi mặc kệ điều khoản phụ gì đó, tôi và anh đã là hai người xa lạ, là hai người không liên quan gì nhau. Nếu anh muốn cầm hợp đồng uy hiếp tôi, tốt thôi, chúng ta cứ kéo nhau ầm ĩ ra tòa. Tôi lại đang muốn nhìn người mất hết danh dự là anh hay tôi. Đối với tôi, hợp đồng này vốn chẳng có bất cứ tác dụng nào.

Ba tôi đã mất, dù anh cầm hợp đồng này làm nhà họ Hòa xấu hổ như thế nào cũng không liên quan đến tôi.”

Lệ Minh Vũ nhìn cô rất lâu rồi buông tay, miệng anh chậm chậm nhếch lên một đường cong khó đoán. Trong mắt anh, Tô Nhiễm ngay lúc này chỉ giống một con mèo nhỏ đang vươn móng vuốt, bộ dáng cô đáng yêu pha trộn với hung hãn, đôi mắt cô xinh đẹp long lanh nước lộ rõ cảnh giác và chống cự, cô không biết hình dáng lúc này của mình rất dễ khơi dậy nhiệt huyết đàn ông.

“Vậy ư? Thế bây giờ chúng ta thảo luận về Mộ Thừa và Guerlain thì sao?” Anh lại ngồi xuống sofa, hết sức lười biếng gác chân, nhìn Tô Nhiễm, hệt như lời cô nói đã nằm trong định liệu của anh.

Tô Nhiễm cau chặt mày, hô hấp gấp gáp.

“Tạm thời không nhắc đến vấn đề Guerlain không được rót thêm vốn thì sẽ chết vật như thế nào, sẽ thiếu xưởng sản xuất bao nhiêu tiền. Chỉ nói mỗi Mộ Thừa thôi. Thực ra, anh ta cũng rất oan uổng, đều là chuyện của mười năm trước rồi, cảnh sát cũng chẳng tìm được chứng cứ gì mà lại bắt anh ta đến sở cảnh sát. Chuyện này một khi loan truyền ra ngoài, đồng nghiệp cùng làm chung bệnh viện với anh ta chắc chắn sẽ bận rộn, em nói thử xem giới truyền thông có bỏ qua đề tài sốt dẻo như vậy không?” Anh dựa người vào sofa, lạnh nhạt cất giọng. Tô Nhiễm nghe rõ ràng lời anh nói.

Kỳ thực, nhìn thấy anh ở sân bay, cô đã biết chuyện này dính dáng đến anh. Khi anh đến trước mặt cô, trầm tĩnh kêu cô theo anh về nhà, cô chỉ biết anh đang uy hiếp cô, lấy người và việc uy hiếp cô. Một bên là người bạn nam thân thiết suốt bốn năm qua của cô, một bên là chị em kết nghĩa mang lại hơi ấm cho cô nơi đất khách quê người. Nếu muốn cô không quan tâm đến họ, làm sao cô có thể sống thanh thản?

Vì lẽ đó, mãi lâu sau cô cười nhạt, “Chắc hẳn nếu tôi không đồng ý điều kiện của anh, thì người thân tiếp theo bên cạnh tôi cũng mắc phải tai ương? Người anh nhắm tiếp theo là ai?”

“Tô Nhiễm, em nghĩ sai một chuyện rồi. Mấy lời này tôi từng nói trước đây với em. Tôi chẳng hứng thú với người thân bên cạnh em, từ đầu đến cuối tôi chỉ nhắm vào một mình em mà thôi. Đương nhiên, muốn một người ngoan ngoan nghe lời, thì việc hy sinh những người xung quanh là điều không thể tránh khỏi. Nhưng hy sinh ít hay nhiều thì còn phụ thuộc vào việc em có chịu phối hợp hay không”. Ngón cái Lệ Minh Vũ khẽ vuốt cằm, thờ ơ nói rồi bồi thêm một câu, “Ah, phải rồi, Tiểu Đóa cũng rất dễ thương. Tôi biết, Tiểu Đóa là bạn thân nhất của em, phải không?”

“Anh không được phép làm hại Tiểu Đóa.” Tô Nhiễm nóng nảy. Ngoại trừ ba mẹ, An Tiểu Đóa là người quan trọng nhất với cô. Nếu vì cô mà An Tiểu Đóa bị thương tổn, ngay cả cái chết cô cũng nghĩ đến.

Lệ Minh Vũ quả nhiên tàn nhẫn có đủ. Cô biết rõ chiêu này của anh quá thâm độc, quá độc ác, khiến cô mất hết năng lực phản kháng. Con người này một khi đã muốn gây phiền phức cho Tiểu Đóa, chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách hãm hại?

Văn kiện rút xuống thăm trải sàn, Tô Nhiễm bàng hoàng. Một lúc sau, cô khom người nhặt lên, tay cô run run lật từng trang. Văn kiện này cô đã thấy bốn năm trước, suốt cả đời cô vĩnh viễn cũng không quên được mỗi chữ mỗi câu trong đây. Vì mỗi một điều khoản đều là sỉ nhục với cuộc hôn nhân đã qua đó của cô, làm sao có thể xem sót?

“Lúc trước vì bảo đảm quyền lợi cho em nên ba em đã bổ sung điều khoản phụ. Mặt trên có viết giới hạn thời gian. Thực ra thì dựa theo quy định về thời gian mà ba em để thêm vào đúng lễ Giáng sinh bốn năm trước, hợp đồng vẫn còn chín ngày. Nói cách khác, chúng ta đã làm trái nội dung định trước, đã ly hôn sớm chín ngày. Nhưng may mắn chỉ có một mình em ký tên, nếu không ngay cả tôi cũng coi là làm trái với điều ước.” Lệ Minh Vũ dựa người vào sofa, vô cùng bình tĩnh giải thích.

Tô Nhiễm kinh hoàng, lúc này mới nhìn đến điều khoản phụ mà anh nhắc đến. Nó là một nhóm chữ nhỏ nằm góc dưới trang cuối cùng của văn kiện. Lúc trước, cô chỉ biết xem đến phần kết, ngoài đau khổ cô chẳng kịp xem thêm điều khoản bổ sung. Không, tại sao có thể như vậy?

“Cái này giống như hợp đồng thương mại, chưa đạt đến kỳ hạn hợp đồng hoặc chưa hoàn thành nghĩa vụ cần phải thực hiện, dù thời gian có lâu hơn thì nó vẫn còn hiệu lực. Tô Nhiễm, bây giờ em vẫn là vợ của tôi. Dù chỉ chín ngày, em cũng phải thực hiện hết nghĩa vụ của một người vợ. Khó chấp nhận cũng phải chấp nhận. Tôi là chồng của em, cần hay không cần em là do tôi quyết định. Em chưa ly hôn thì đã sống tùy tiện cùng người đàn ông khác, em cho rằng tôi sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra?” Ánh mắt và giọng điệu của Lệ Minh Vũ vô cùng lạnh lùng.

Tô Nhiễm không còn hơi sức nghe anh đang nói gì, cô chỉ nhìn trân trân vào văn kiện trong tay. Cô khó tin nhìn những hàng chữ trên đó hết lần này đến lần khác, nhất là điều khoản phụ. Lệ Minh Vũ nói xong, hồi lâu sau cô mới ngẩng đầu, giơ văn kiện lên, lạnh lùng nhìn anh: “Cái này không phải phần văn kiện mà chúng ta đã ký bốn năm trước.”

Cô nhớ rất rõ, bốn năm trước khi cô ký tên, anh cũng ký tên. Nhưng trên văn kiện này lại không có chữ ký của anh. Cái này không đúng.

Lệ Minh Vũ dường như biết trước cô sẽ nói như vậy, anh bắt chéo chân, nhếch mày rồi bình thản cất tiếng, “Ký kết hợp đồng mà, đương nhiên phải có bản chính và bản phụ rồi. Tô Nhiễm, chẳng lẽ ngay cả điều căn bản này, em cũng không biết ư?”

“Anh...” Tô Nhiễm bỗng dưng hiểu rõ mọi thứ. Bốn năm trước, cái mà họ ký tên vốn chỉ là bản chính hoặc bản phụ của một phần hợp đồng. Tất cả là do cô, do cô đau lòng, nên đã quên đạo lý hợp đồng thì không thể chỉ có một bản. Chắc chắn bản được ký tên đó đã bị anh hủy bỏ. Phần hợp đồng này thành linh xuất hiện chữ ký của cô, nhưng chỉ thiếu duy nhất chữ ký của Lệ Minh Vũ. Rõ ràng đây là mưu mô của anh. Tô Nhiễm nhìn người đàn ông trước mắt mình như nhìn người đứng xa lạ, à không, đối với cô, Lệ Minh Vũ chưa bao giờ thân quen. Cô căm hận nhìn anh. “Văn kiện này do anh ngụy tạo. Tôi có thể coi như vô hiệu.”

“Ngụy tạo?” Lệ Minh Vũ như nghe được chuyện hài buồn cười nhất trên đời, khóe miệng nhếch lên, nhưng đáy mắt trước sau đều lạnh lùng, “Ai có thể chứng minh? Chỉ dựa vào một câu nói của em ư?”

Tô Nhiễm bối rối. Đúng vậy, ai có thể chứng minh cái này do anh ngụy tạo? Ba cô và Lệ Minh Vũ đều là nhân vật có máu mặt. Chắc chắn bốn năm trước khi ký kết hợp đồng hôn nhân để gìn giữ danh tiếng, nên chỉ có hai người họ mới biết. Loại chuyện thế này vốn chẳng thể tìm tới luật sư công chúng. Vì vậy, dựa vào thái độ kiêu ngạo của Lệ Minh Vũ cũng không khó đoán, không ai có thể nắm bắt được sơ hở của anh.

“Cuộc hôn nhân bốn năm trước đối với anh là một điều sỉ nhục, không phải anh đã nghĩ đến chuyện giải thoát từ lâu rồi ư? Vì sao bốn năm sau anh lại thay đổi? Lệ Minh Vũ, rốt cuộc anh muốn cái gì? Một cuộc hôn nhân anh không cần vào bốn năm trước, vì sao anh lại phải tìm vào bốn năm sau?” Cô không hiểu, thật sự không hiểu.

Lệ Minh Vũ nhìn cô hơn vài phút, ngay khi Tô Nhiễm cho rằng anh sẽ cho cô một đáp án chính xác, anh lại vô cùng trầm tĩnh lên tiếng, “Ký kết hợp đồng chính là mong muốn con người tuân thủ theo nó. Tôi chỉ biết rằng quan hệ vợ chồng của chúng ta vẫn còn chín ngày mới hết hạn. Chín ngày này, em phải làm tốt vai trò bà Lệ, làm hết trách nhiệm của một người vợ.”

“Đã như vậy, vì sao bốn năm sau anh mới nhớ tới những chuyện này? Lệ Minh Vũ, rốt cuộc anh đang tính toán cái gì?” Tô Nhiễm lạnh lùng hỏi.

Ánh mắt anh càng lúc càng sa sầm. Lệ Minh Vũ đứng dậy, đi về phía cô, vóc người anh cao lớn hầu như có thể ôm trọn cô. Bàn tay anh đỡ lấy ót cô, rồi bất ngờ siết chặt, buộc cô phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh...

“Nếu em biết thân biết phận một chút, không chừng tôi đã buông tha em. Nhưng Tô Nhiễm, em thật sự không biết trời cao đất rộng là gì. Nếu số phận hết lần này đến lần khác cứ an bài cho em xuất hiện trước mắt tôi, vậy tại sao tôi còn phải phụ lòng ông trời, hmm?” Giọng điệu anh mềm mỏng, trầm thấp lạ thường, như thắm kín đưa tình, nhưng lại như uy hiếp và gây áp lực.

Lời nói của anh càng khiến cô thêm khó hiểu.

“Buông tôi ra.” Tô Nhiễm vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy, anh lại càng siết chặt hơn. Cuối cùng, cô đành ngừng lại, oán giận nhìn anh chằm chằm, “Lệ Minh Vũ, tôi sẽ không đồng ý ký hạn chín ngày nực cười này của anh. Tôi chỉ biết, lúc trước tôi và anh đã ký tên ly hôn. Tôi mặc kệ điều khoản phụ gì đó, tôi và anh đã là hai người xa lạ, là hai người không liên quan gì nhau. Nếu anh muốn cầm hợp đồng uy hiếp tôi, tốt thôi, chúng ta cứ kéo nhau ầm ĩ ra tòa. Tôi lại đang muốn nhìn người mất hết danh dự là anh hay tôi. Đối với tôi, hợp đồng này vốn chẳng có bất cứ tác dụng nào.

Ba tôi đã mất, dù anh cầm hợp đồng này làm nhà họ Hòa xấu hổ như thế nào cũng không liên quan đến tôi.”

Lệ Minh Vũ nhìn cô rất lâu rồi buông tay, miệng anh chậm chậm nhếch lên một đường cong khó đoán. Trong mắt anh, Tô Nhiễm ngay lúc này chỉ giống một con mèo nhỏ đang vươn móng vuốt, bộ dáng cô đáng yêu pha trộn với hung hãn, đôi mắt cô xinh đẹp long lanh nước lộ rõ cảnh giác và chống cự, cô không biết hình dáng lúc này của mình rất dễ khơi dậy nhiệt huyết đàn ông.

“Vậy ư? Thế bây giờ chúng ta thảo luận về Mộ Thừa và Guerlain thì sao?” Anh lại ngồi xuống sofa, hết sức lười biếng gác chân, nhìn Tô Nhiễm, hệt như lời cô nói đã nằm trong định liệu của anh.

Tô Nhiễm cau chặt mày, hô hấp gấp gáp.

“Tạm thời không nhắc đến vấn đề Guerlain không được rót thêm vốn thì sẽ chết vật như thế nào, sẽ thiếu xưởng sản xuất bao nhiêu tiền. Chỉ nói mỗi Mộ Thừa thôi. Thực ra, anh ta cũng rất oan uổng, đều là chuyện của mười năm trước rồi, cảnh sát cũng chẳng tìm được chứng cứ gì mà lại bắt anh ta đến sở cảnh sát. Chuyện này một khi loan truyền ra ngoài, đồng nghiệp cùng làm chung bệnh viện với anh ta chắc chắn sẽ bận rộn, em nói thử xem giới truyền thông có bỏ qua đề tài sốt dẻo như vậy không?” Anh dựa người vào sofa, lạnh nhạt cất giọng. Tô Nhiễm nghe rõ ràng lời anh nói.

Kỳ thực, nhìn thấy anh ở sân bay, cô đã biết chuyện này dính dáng đến anh. Khi anh đến trước mặt cô, trầm tĩnh kêu cô theo anh về nhà, cô chỉ biết anh đang uy hiếp cô, lấy người và việc uy hiếp cô. Một bên là người bạn nam thân thiết suốt bốn năm qua của cô, một bên là chị em kết nghĩa mang lại hơi ấm cho cô nơi đất khách quê người. Nếu muốn cô không quan tâm đến họ, làm sao cô có thể sống thanh thản?

Vì lẽ đó, mãi lâu sau cô cười nhạt, “Chắc hẳn nếu tôi không đồng ý điều kiện của anh, thì người thân tiếp theo bên cạnh tôi cũng mắc phải tai ương? Người anh nhắm tiếp theo là ai?”

“Tô Nhiễm, em nghĩ sai một chuyện rồi. Mấy lời này tôi từng nói trước đây với em. Tôi chẳng hứng thú với người thân bên cạnh em, từ đầu đến cuối tôi chỉ nhắm vào một mình em mà thôi. Đương nhiên, muốn một người ngoan ngoan nghe lời, thì việc hy sinh những người xung quanh là điều không thể tránh khỏi. Nhưng hy sinh ít hay nhiều thì còn phụ thuộc vào việc em có chịu phối hợp hay không”. Ngón cái Lệ Minh Vũ khẽ vuốt cằm, thờ ơ nói rồi bồi thêm một câu, “Ah, phải rồi, Tiểu Đóa cũng rất dễ thương. Tôi biết, Tiểu Đóa là bạn thân nhất của em, phải không?”

“Anh không được phép làm hại Tiểu Đóa.” Tô Nhiễm nóng nảy. Ngoại trừ ba mẹ, An Tiểu Đóa là người quan trọng nhất với cô. Nếu vì cô mà An Tiểu Đóa bị thương tổn, ngay cả cái chết cô cũng nghĩ đến.

Lệ Minh Vũ quả nhiên tàn nhẫn có đủ. Cô biết rõ chiêu này của anh quá thâm độc, quá độc ác, khiến cô mất hết năng lực phản kháng. Con người này một khi đã muốn gây phiền phức cho Tiểu Đóa, chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách hãm hại?

82. Q.4 - Chương 18: Đánh Mất Tôn Nghiêm

Lệ Minh Vũ khẽ cười, “Tôi có nói Là sẽ Làm hại An Tiểu Đóa à? Tôi chỉ đang quan tâm đến tình hình bạn bè của em thôi. Tôi cũng Là một người bình thường, đào đây ra bản lĩnh mà ép em ở lại cạnh tôi? Như vậy đi, nếu em thật sự thấy phản cảm với cuộc sông hôn nhân chín ngày, tôi đưa ra một sáng kiến được không? Em nghe thử xem, rồi tự mình quyết định. Nhưng tốt nhất em nên chọn lựa một đáp án, bằng không...” Nụ cười của anh càng thêm xán lạn, cố ý nhấn nhá giọng nói như đang ngầm uy hiếp.

Nụ cười của anh dọa cô rợn người, cô càng cảm thấy anh rất giả dối.

Muốn bản thân cô lựa chọn? Nhưng mọi thứ đều do anh sắp đặt, vậy cô có thể chọn lựa cái gì?

Lệ Minh Vũ không quan tâm cô nghe có lọt tai hay không, anh chỉ trầm tĩnh cất tiếng: “Chín ngày này, em phải ở cạnh tôi. Đương nhiên, tôi rất hoan nghênh nếu em lấy tư cách là bà Lệ. Nhưng nếu em bất mãn, vậy em cứ xem bản thân mình thuộc về tôi trong chín ngày.”

“Tình nhân?” Tô Nhiễm cảm thấy nực cười, giọng nói cô chế giễu, “Anh với tôi mà có ”tình” ư?”

Lệ Minh Vũ cười cười, chỉnh lại dáng ngồi, ” Tôi nghĩ em hiểu sai ý tôi rồi”

Anh hơi nhướng người về trước, hai tay gác lên đùi, bàn tay cài vào nhau, “Tình nhân, nói trắng ra thì đúng là vậy, cũng giống như Mộ Thừa là tình nhân của em. Chỉ có điều nói theo thói quen của tôi có vẻ hay hơn. Thực tế thì mấy ngày này em cứ sống cùng tôi với thân phận như thế.”

Tô Nhiễm không ngờ anh sẽ trả lời như vậy, hai chữ “Tình nhân” này tựa như bản ủi nóng hực tàn nhẫn in dấu lên lòng cô. Tô Nhiễm bất kể thế nào cũng không ngờ Lệ Minh Vũ sẽ dùng thân phận như vậy định nghĩa về cô. Quả Là người đàn ông xấu xa!

“Thế nhưng...” Lệ Minh Vũ không dành cho cô cơ hội phản bác, nụ cười trên môi anh dần biến mất, đáy mắt đầy lạnh lùng, nhân mạnh: “Dù em chọn lựa thân phận nào, em cũng phải nhớ kỹ, bắt đầu từ tối qua, em đã thuộc về tôi. Đừng để tôi thấy em mập mờ với bất cứ người đàn ông nào, cũng đừng để tôi biết em còn dính dáng bất chính với người đàn ông khác. Em Là người phụ nữ thông minh, đừng bao giờ để bản thân mình làm ra chuyện hối hận.”

Tim Tô Nhiễm nặng trĩu, ánh mắt nguội lạnh nhìn anh, “Mộ Thừa sẽ không sao?”

“Vậy phải xem em.” Lệ Minh Vũ siết mạnh tay, nghe cô nói vậy sắc mặt anh càng thêm u ám, miệng mím chặt, ngữ điệu Lạnh Lùng Lộ rõ ý đồ.

Tô Nhiễm chợt cười, một nụ cười bất lực và chua xót, hốc mắt cô khô khốc, nước mắt cô sớm đã chảy ngược vào trong. Nỗi đau này có là gì, ngay cả tôn nghiêm cũng đánh mất, như vậy mới đáng sợ phải không?”

“Dù là bà Lệ, tôi cũng chỉ là công cụ của anh. Lệ Minh Vũ, tôi biết rõ anh muốn làm gì. Được, tôi đồng ý với anh, nhưng tôi muốn Mộ Thừa và Guerlain bình an vô sự.”

“Nhớ kỹ, bây giờ em không có tư cách bàn điều kiện với tôi.” Lệ Minh Vũ nghe cô liên tục nhắc tới Mộ Thừa, anh càng thêm cáu giận, lãnh đạm buông Lôi.

Tô Nhiễm nắm tay, phẫn nộ trừng mắt nhìn anh.

“Muôn họ bình an vô sự, tốt thôi, tôi cũng muôn nhìn em có tài cán gì mà hy sinh vì hai người này, nhất là Mộ Thừa của em.” Giọng anh nặng nề”

Tô Nhiễm trông thấy nguy hiểm nơi mắt anh, cô biết mình đã bí đường, hít sâu, Lạnh nhạt nói: “Bây giờ, mọi quyền chủ động không phải đều nằm trong tay anh ư? Chín ngày này, anh có thể sỉ nhục tôi, nhưng mong anh vì bản thân mình mà tích chút đức, Mộ Thừa dù sao vẫn là cậu của anh. Còn nữa, anh nhớ kỹ, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho hành vi ngày hôm nay của anh. Tôi khinh bỉ anh, coi thường anh...”

“Em chán sống rồi phải không?” Lệ Minh Vũ bình thản cất tiếng, giọng điệu anh trầm xuống, như một điềm báo “gió thổi mưa giông trước cơn bão” nguy hiểm.

Tô Nhiễm Lạnh lẽo đôi mắt với anh. “Qua đây.” Lệ Minh Vũ ra Lệnh.

Cô bắt động.

“Chút xíu thành ý cũng không có, xem ra hai người này chẳng có địa vị gì trong lòng em.” Lệ Minh Vũ liền cầm điện thoại, ấn vào một dãy SỐ, đầu dây bên kia nhanh chóng nghe máy.

“Cảnh sát Hứa, tôi Là Lệ Minh Vũ, tôi vừa nghĩ ra đôi điều về chuyện của Mộ Thừa.” Anh từ tốn nói chuyện điện thoại, nhưng vẫn nhìn Tô Nhiễm chăm chú, “Đột nhiên tôi nghĩ đến một sự việc...”

“Đừng mà.” Tô Nhiễm vô cùng sửng sốt, vội tiên lên trước, lắc đầu.

“À, xin Lỗi, do tôi nhớ nhầm. Cảnh sát Hứa, thật ngại quá.” Lệ Minh Vũ cong môi cười thỏa mãn, trò chuyện vài câu rồi cúp máy.

Tô Nhiễm khẽ thở dài, loáng cái tay anh giơ lên xoa nhẹ đầu cô, ra vẻ như đang nuông chiều, trầm giọng nói: “Chiu tới gần tôi rồi? Em ngoan ngoan nghe lời, không phải tốt hơn sao?”

Cô ngẩng đầu, giận đến run người. “Chỉ tiếc, mọi việc em làm đều vì người đàn ông khác.” Mắt Lệ Minh Vũ tối sầm, tay anh siết chặt cô. Bộ dạng Tô Nhiễm Lúc này càng khiến anh nổi cáu, “Thực sự coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai. Em nói thử xem, hôm nay em bỏ trốn cùng anh ta, món nợ này tôi nên tính như thế nào, hmm?”

Cô biết một khi đã Lọt vào tay anh, chắc chắn không có chuyện gì tốt lành. Tô Nhiễm nhú mày, cắn mạnh môi, nhìn anh trân trân.

Gương mặt tuấn tú của Lệ Minh Vũ chậm chậm tới gần cô, hệt như cuối cùng cũng tóm được con thỏ chạy thoát từ lâu, “Không nghe lời, tôi chỉ có thể dạy dỗ để em nhớ rõ, chuyện gì có thể làm, còn chuyện gì không thể làm.”

83. Q.4 - Chương 19: Nỗi Đau Từng Trái

Ánh trăng chiếu sáng qua rèm cửa, khẽ hôn khuôn mặt phụ nữ nhợt nhạt trên giường, cô nhắm nghiền mắt, hàng mi dài run nhẹ theo từng nhịp hô hấp. Đợi đến khi anh thỏa mãn, cô cũng đã thiếp đi với vầng trán vã đầy mồ hôi.

Bàn tay anh nhanh chóng lau khô, rồi vén những sợi tóc bết trên trán cô sang bên.

Một hồi hoan lạc qua đi, Tô Nhiễm

chỉ như con tôm cuộn người trong lòng anh, còn Lệ Minh Vũ lại mất hết buồn ngủ, tựa nửa người vào đầu giường, cúi nhìn người phụ nữ đang ngủ say trong lòng mình.

Anh cho rằng bản thân sẽ dễ dàng chìm vào giấc ngủ, ít ra sẽ không giống bốn năm qua, thường xuyên mất ngủ đến sáng. Nhìn Tô Nhiễm gối đầu trên tay mình, Lệ Minh có cảm giác như quay lại bốn năm trước.

Hết thấy mọi thứ ở đây đều không thay đổi. Anh muốn người đến quét dọn nhà cửa theo giờ nhưng không cho phép dịch chuyển mọi đồ vật trong nhà. Hoàn cảnh nơi đây vẫn mãi như cũ, nhưng lòng người giờ đây đã đổi thay.

Vui sướng bốn năm sau cùng cô, dường như lấp đầy cõi lòng trống rỗng suốt bốn năm qua của anh. Mùi hương của cô, hơi thở của cô, độ ẩm của cô mang lại hạnh phúc ấm áp cho trái tim rỗng tuếch đã hóa thành giá lạnh về ẩm đậm từ lâu của anh. Nhưng vì sao, ngay khoảnh khắc này anh vẫn như vậy?

Anh khẽ vuốt trán cô, cô ngủ rất ngoan, vẫn hiền lành, thuần khiết điềm đạm giống cô của bốn năm trước. Đêm đó vào bốn năm trước, anh cũng từng ngắm nhìn cô như thế này trong màn đêm tĩnh lặng, cô cũng ỷ lại nép mình vào lòng anh, tìm nơi để chịu nhất đi vào giấc ngủ. Ánh mắt tối thẫm của Lê Minh Vũ lộ rõ vẻ dịu dàng chưa bao giờ có, người ngoài cũng chưa bao giờ gặp qua. Anh chưa từng nghĩ bản thân vẫn còn cơ hội có cô, cũng chưa từng cảm giác được bản thân vẫn sẽ có cô thế này, chỉ cần cúi đầu, vòng chặt khuỷu tay, cô liền thuộc về một mình anh, chỉ đơn giản như vậy.

Từ khi quyết định để bản thân đi con đường tối tăm nhiều lọc lừa, Lê Minh Vũ chưa bao giờ chăm chú nhìn một người phụ nữ, nhất là sau khi đã ngủ say, cùng phụ nữ ngủ cùng giường cùng gối đến sáng, cũng chỉ có mỗi Tô Nhiễm.

Ánh sáng leo lắt hắt lên trán Tô Nhiễm, mồ hôi đã được anh lau khô sạch sẽ. Cứ lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, Lê Minh Vũ không nén nổi tình cảm liền cúi đầu hôn trán, mũi, miệng cô.

Người đàn ông đó cũng hôn em như vậy sao?

Trái tim Lê Minh Vũ bỗng đau nhói, anh nhìn cô, cảm thụ hơi thở đều đặn của cô.

Thời gian bốn năm đủ để thay đổi một con người.

Vì vậy, tính cách cô thay đổi chỉ vì người đàn ông đó.

Vì vậy, đôi mắt cô trở nên điềm

nhien như không cũng chỉ vì người đàn ông đó.

Vì vậy, cô bình thản đối mặt với anh, tỏ vẻ coi thường anh, cũng chỉ vì người đàn ông đó.

Đồng hồ trên vách tường từng nhịp trôi qua, mỗi nhịp vang lên, tim anh lại đau nhức một lần, tay Lê Minh Vũ vuốt ve gò má ấm áp của cô, người đàn ông đó, suốt bốn năm nay cũng nhìn ngắm lúm đồng tiền của em sao?

Bởi rằng, Lê Minh Vũ biết nụ cười của Tô Nhiễm xinh đẹp rung động lòng người biết bao. Trên đời này, phụ nữ đẹp hơn Tô Nhiễm, nơi nào cũng có, nhưng không có nụ cười của người phụ nữ nào có khả năng làm trái tim anh chìm đắm trong tích tắc.

Tâm tư của anh chợt dừng lại một điểm nào đó, một buổi chiều rực nắng nào đó.

Có lẽ chỉ ông trời mới biết bí mật ẩn sâu dưới đáy lòng anh. Bí mật đó là chuyện anh đã gặp Tô Nhiễm lần đầu từ lâu rất lâu trước đây, lâu

đến nỗi anh đã quên cụ thể năm nào, chỉ nhớ đó là một buổi chiều ấm áp ánh nắng.

Có lẽ là lúc anh vừa dẫn chân vào đường làm quan, vừa trở thành nghị sĩ. Đoạn thời gian đó, xã giao thường ngày khiến anh khổ không nói nên lời, áp lực quanh năm cộng thêm nỗi vất vả của một người có chức quyền khiến anh chỉ muốn bỏ cuộc. Bản chất con người anh quá mức bộc trực đã định sẵn không cách nào hòa hợp với những người trong giới chính trị. Song chính là buổi chiều đó, khi ý kiến của anh bị cấp trên bác bỏ lần nữa, anh tức giận chạy xe ra ngoài, cũng vừa vặn vườn trẻ bên đường tan học. Nhiều bạn nhỏ được ba mẹ dẫn qua đường, trong đó có một bạn nhỏ té ngã khóc nức nở, một cô gái vội vã chạy tới ôm lấy, nhẹ nhàng dỗ dành. Nụ cười của cô gái cũng ấm áp và tràn đầy hy vọng như ánh nắng ngày hôm đó.

Anh và cô gái này chỉ cách nhau một lớp kính, cô ở rất gần anh, gần đến nỗi anh có thể thấy rõ nụ cười của cô tươi mát tự nhiên, hòa nhã điềm tĩnh thật sự phát ra từ nội tâm, gần đến nỗi anh có thể thấy rõ hàng mi của cô phe phẩy dưới ánh nắng, tựa như bướm bướm xinh đẹp uyển chuyển nhảy múa trên bầu trời.

Lệ Minh Vũ nhìn đến ngất ngây, mãi khi cô gái rời đi, đèn xanh đã bật sáng từ lâu, anh vẫn không nhớ chạy xe. Tiếng còi xe thúc giục vọng đến từ đằng sau, anh mới thức tỉnh.

Kể từ ngày đó, chỉ cần có thời gian anh sẽ đến con đường đó, đến vườn trẻ đó, ngắm nhìn cô từ xa. Cô cười tạm biệt các bạn nhỏ, còn anh ngồi trong xe dõi theo nụ cười tỏa nắng của cô.

Có lẽ cũng bắt đầu từ đó, anh dần dần lại cá tính bốc đồng, thăng thần trong công việc, thân là dân chính khách, vốn phải mài giũa bản thân thành khối ngọc ôn hòa, khắp mọi nơi trên tất cả các phương diện đều phải kín đáo. Anh từ từ hòa hợp hơn vào giới chính trị. Anh thay đổi hoàn toàn, gặp chuyện trở nên bình tĩnh rồi dần dần không ai không biết tác phong xử sự của anh linh hoạt khôn ngoan, tính cách trầm tĩnh, nhưng nụ cười của cô gái đó đã sớm in sâu vào lòng anh.

Ai nói con người không thể thay đổi, không thể thay đổi là vì không muốn thay đổi.

Về sau, anh biết cô là Tô Nhiễm, làm bán thời gian ở vườn trẻ, con gái của Tô Ánh Vân.

Hóa ra thế giới thật sự rất nhỏ bé, ông trời rất thích trêu chọc con người. Anh thích ngắm nhìn cô cười, nhưng không cách nào tiếp nhận thân phận của cô. Vì sao cô lại là con gái của Tô Ánh Vân? Lại là cô ba nhà họ Hòa?

Vì lẽ đó suốt một quãng thời gian vô cùng dài, anh ép buộc bản thân không được đến con đường đó, không được hoài niệm nụ cười chôn sâu dưới đáy lòng đó. Anh đã đoạn tuyệt với ánh nắng bên ngoài, hà cớ gì phải để bản thân lâm vào hoàn cảnh khó xử lần nữa.

Nhưng...

Dù thế nào anh cũng không ngờ tới anh sẽ còn cơ hội gặp lại cô lần nữa.

Khi đó đã là hai năm sau...

Lần đó sau khi anh vừa họp xong, đang thảo luận công việc cùng vài quan chức, anh lơ đãng trông thấy một cái bóng nhỏ nhắn xinh xắn, cái bóng này anh quen đến không thể quen hơn. Đó chính là Tô Nhiễm, cô chủ động tìm anh, nhờ anh ký tên một phần văn kiện.

Ký tên xong, Tô Nhiễm vui mừng vô cùng, liên tục nói cảm ơn anh.

Lệ Minh Vũ lại được thấy nụ cười ấm áp thật tâm của cô lần nữa, giống hệt nụ cười mà anh từng ngắm vào hai năm trước. Đôi mắt với nụ cười như vậy của cô, anh cố sức kìm nén nỗi lòng rối bời, ra về bình thần tiễn cô ra ngoài. Cô xoay người, rồi hết sức e dè hỏi anh, “Nghị sĩ Lệ, ngài vừa giúp tôi một chuyện rất lớn, tôi có thể mời ngài dùng cơm được không ạ?”

Anh buộc phải thừa nhận giọng nói của cô cũng rất dễ nghe, êm ái dịu dàng hệt như hạt mưa nhỏ đọng vào lòng anh.

Đến tận ngày hôm nay, anh vẫn nhớ rõ tâm tình của mình vào khoảnh khắc đó. Anh mâu thuẫn, phức tạp, anh biết cô là con gái Tô Ánh Vân, anh biết mình nên đồng ý với lời mời của cô, như vậy anh có thể thuận thể đạt được mục đích của chính mình, giống như vì thù hận trong lòng mà anh làm ngơ việc Hòa Vy không ngừng đeo bám anh. Nhưng...

Anh còn nhớ khi đó, anh đã thần nhiên nói... Chỉ là việc nhỏ, cô Tô không cần khách sáo như vậy.

Có ông trời làm chứng, anh muốn,

Hai lần, anh đều muốn có nụ cười của cô, nhưng cả hai lần, anh đều kiên quyết bắt buộc bản thân buông tha cô.

Mãi đến khi...

Hòa Tân Bằng đột nhiên đến tìm anh, ngỏ ý làm mai cho anh và Tô Nhiễm, hơn nữa còn muốn hỗ trợ tài chính giúp anh tranh cử bộ trưởng. Hòa Tân Bằng sẵn lòng phụ trợ, nhưng cũng gây áp lực cho anh.

Tranh cử bộ trưởng cần hỗ trợ từ đằng sau của tập đoàn tài chính, nếu anh không nhận tình cảm này, vậy anh sẽ lỡ mất chức bộ trưởng.

Cái tên Hòa Tân Bằng này hết sức quen thuộc, anh nắm rõ mỗi một lời nói mỗi một biểu tình của ông ta. So với Hòa Tân Bằng anh thấy trên ti vi, Hòa Tân Bằng ngoài đời còn dối trá hơn cả tưởng tượng của anh.

Đáng thẹn thay, ông ta lại quả quyết không nhận ra anh là ai, ông ta chỉ biết anh là một quan chức sắp tranh cử bộ trưởng. Chuyện từng xảy ra năm đó, ông ta đều để một mình Tô Ánh Vân ra mặt giải quyết mọi phiền phức.

Anh cố nén thôi thúc muốn đâm một nhát vào Hòa Tân Bằng, thản nhiên ngồi nghe ông ta giải thích mọi điều kiện. Hòa Tân Bằng quả không hổ danh cáo già, có thể dùng con gái của chính mình làm quyền lợi trao đổi. Ngoài mặt ra vẻ vì hạnh phúc của Tô Nhiễm nhưng thực tế chỉ muốn trải đường cho nhà họ Hòa trong tương lai.

Một người ba có thể dùng hạnh

phúc của con gái mình kì kèo với chính khách, loại người có suy nghĩ thế này rất đáng sợ. Khi đó, ông ta vừa tỏ vẻ muốn hỗ trợ anh vừa cân nhắc chọn lựa thêm một người khác. Đúng lúc đó, Lê Minh Vũ đang cần cơ hội lật đổ Hòa Tân Bằng, khiến ông ta trở tay không kịp, vả lại thay vì để Tô Nhiễm gả cho người đàn ông khác, chi bằng anh cưới Tô Nhiễm.

Rốt cuộc anh chủ động tới nhà hỏi cưới cô, sau đó anh liền quang minh chính đại trở thành con rể nhà họ Hòa.

Hòa Tân Bằng có thể nào cũng không ngờ tới, ông ta cả đời khôn ngoan mà hồ đồ trong chốc lát, kế hoạch do chính ông ta dày công sắp đặt lại thành phương tiện giúp anh thực hiện mưu tính. Bắt đầu từ ngày đó, anh biết bản thân mình không còn cơ hội, không còn tư cách có được nụ cười của Tô Nhiễm. Ngay cả ba cô cũng có thể bán đứng cô, vậy anh còn có gì để nương tay với nhà họ Hòa?

Anh sẽ khiến cả nhà họ Hòa, một người cũng không được sống yên ổn.

Thế nhưng...

Khi Tô Nhiễm mặc áo cưới đứng trước mặt anh, toàn bộ mọi thứ từ nụ cười tự nhiên của cô, ánh mắt cô hạnh phúc nhìn anh, cô tình nguyện lấy anh, mơ ước mãnh liệt được sống cùng anh về sau. Tất cả tốt đẹp đều bao phủ thù hận ẩn dưới đáy lòng anh.

Tôi tắm trong lòng và tốt đẹp va chạm, vướng mắc vào nhau. Trước khi cưới Tô Nhiễm, anh đã quyết định không để cô sống thoải mái, nhưng từ đầu đến cuối anh đều

không dám bước chân lên phòng tân hôn, anh sợ bản thân mình phụ bạc cô.

Vì vậy anh uống rượu, vì vậy anh bận rộn tranh cử, rồi thù hận trong lòng lại thôi thúc anh dùng người phụ nữ khác kích thích cô, nhưng trước sau Tô Nhiễm đều diu dằng, hết ngày này đến ngày khác chờ anh về nhà, bất kể anh về trễ hơn một phút, về nhà luôn có một ngọn đèn sáng đợi anh.

Tình cảm lấn áp lý trí, anh cũng không còn cách nào kiềm chế bản thân, anh đè cô xuống dưới thân, nhưng lại cẩn thận từng ly từng tí giữ gìn tôn nghiêm cuối cùng cho cô; bởi vì anh biết, sẽ có một ngày, anh phải buông cô ra.

Hòa Tân Bằng nhảy lều, anh biết chuyện này rốt cuộc đã đến đoạn kết. Cái nên kết thúc vẫn phải kết thúc.

Lẽ ra anh phải vui vẻ mới đúng, hay ít ra cũng cảm thấy dễ chịu.

Thế nhưng, suốt bốn năm nay anh chưa bao giờ quên khoảnh khắc Tô

Nhiễm ký tên, nước mắt của cô, tuyệt vọng của cô đều sắc bén như dao tàn nhẫn đâm vào tim anh. Thời gian bốn năm thay đổi gì anh không biết, anh chỉ cảm thấy dù sự nghiệp có thành công thế nào, thì đằng sau đều là cô đơn trống trải sâu đậm.

Khiến anh không ngờ chính là bốn năm sau Tô Nhiễm xuất hiện trong cuộc sống của anh lần nữa. Quyển sách cô viết dọa anh giật nảy người, vì rất nhiều tình tiết trong sách giống đến khác thường mọi chuyện từng xảy ra năm đó với anh. Anh thậm chí còn hoài nghi, có phải Tô Nhiễm cố tình xuất hiện trước mắt anh vài năm trước hay không.

Vì lẽ đó, anh mất hết lý trí đi Paris, cũng vì vậy mà thấy hình ảnh ân ái của Mộ Thừa và Tô Nhiễm.

Vốn từ bỏ trở thành chấp nhận và dằn vặt. Anh biết nếu lúc trước bản thân đã chọn buông tay, vậy cũng nên rộng lượng một chút, thông dong một chút, dù cô có niềm vui mới cũng không nên quan tâm lưu ý.

Nhưng đáng chết anh lại quan tâm như vậy.

Quan tâm cô trong bốn năm có thể quên đi một người đàn ông, rồi yêu một người đàn ông khác.

Quan tâm cô có thể vì người đàn ông đó mà cam chịu ở dưới thân anh.

Quan tâm cô bốn năm trước khấn thề và yêu anh say đắm, bốn năm sau lại dành tình cảm đó cho người đàn ông khác.

Quan tâm cô vì người đàn ông đó

mà dâng hiến toàn bộ bản thân.

Quan tâm cô dành cho người đàn ông đó lúm đống tiền mà vốn chỉ thuộc về một mình anh.

Quan tâm...

Lệ Minh Vũ dành thừa nhận, anh ghen tị đến phát điên.

Tô Nhiễm trong lòng anh vô thức kêu một tiếng, cô như con mèo bị giày vò điên cuồng, khuôn mặt cô cọ cọ vào ngực anh, thở dài thoải mái, tay cô bắt giắc khoanh lại trước ngực. Anh cúi đầu nhìn, không tìm được cong môi cười, đáy mắt anh đông đầy thương yêu. Có người nói, con người khi đang bị thương sẽ sản sinh ra một tư thế bảo vệ bản thân, chẳng hạn như hai tay ôm chân giống động tác trong bụng mẹ, hay hai tay khoanh trước ngực tỏ vẻ chống cự và cảnh giác bên ngoài.

Lệ Minh Vũ kéo nhẹ tay cô, đặt vào lòng bàn tay anh, nụ cười dần nặng trĩu.

Tình yêu nam nữ quá mức xa xôi, anh chỉ biết dùng cách này để xác

nhận cô vẫn ở cạnh anh.

Nhiều năm trôi qua, anh hết lần này đến lần khác nỗ lực từ bỏ cô, nhưng hết lần này đến lần khác số phận lại đưa đẩy anh gặp cô. Như vậy, từ nay về sau anh sẽ không từ bỏ, cũng như lần thử cuối cùng mà anh dành cho cả hai khi ở Paris.

Đúng vậy, từ giờ trở đi dù anh và cô có giày vò lẫn nhau, anh cũng không cho cô cơ hội rời đi lần nữa.

Điện thoại bên cạnh đột nhiên phát sáng, Lệ Minh vô định thần cẩn

thận rút cánh tay mà cô đang ôm ra rồi bước xuống giường. Anh cầm điện thoại đi trước cửa sổ nghe máy, cố gắng đè thấp giọng nói trầm ấm...

“Chuyện ”Midi” điều tra rõ chưa?”

“Thưa anh, mọi chuyện đúng là như vậy, đều do bộ trưởng Hạ gây ra.”

Lệ Minh Vũ cười nhạt, “Quả là con cáo già này đang bắt đầu phản kích. Được thôi, vậy chúng ta sẽ chơi cùng.”

Cúp điện thoại xong, anh trầm mặc đứng yên tại chỗ, ánh mắt anh thoáng lạnh Lùng u ám nhìn ngoài cửa sổ.

Tô Nhiễm trở mình, rên nhẹ một tiếng đau nhức. Trong bóng tối, cô chỉ trông thấy bóng dáng đàn ông cường tráng đứng cạnh cửa sổ, bóng dáng đó rộng lớn nhưng cô đơn...

Cảm giác buồn ngủ nặng nề khiến cô không còn lòng dạ quan tâm chuyện khác, cô lại nhắm mắt ngủ lần nữa. Đang mơ màng, cô nghe thấy tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng đi về phía siường ngõ, sau đó một bên giường hơi lún xuống, cô được ôm vào vòng ngực ấm áp, hô hấp của cô pha đầy mùi hổ phách và hơi thở nam tính. Cô cảm thấy một nụ hôn dịu dàng in lên mặt mình, ngứa ngứa nhưng rất ấm áp...

84. Q.4 - Chương 20: Ai Lo Lắng Cho Ai

Guerlain cuối cùng cũng suôn sẻ nhận được tiền đầu tư đợt hai.

Tô Nhiễm cúp điện thoại, bất giác cười khở. Xem ra Lê Minh Vũ Thật sự giữ lời hứa, chỉ với một điều kiện là cô phải ngoan ngoãn nghe lời. Cô vừa cầm lấy giỏ xách, giọng nói từ trên cao vọng xuống, “Định đi đâu?”

Cô đứng lại, xoay đầu liền thấy Lê Minh Vũ đang cài măng séc từ lầu hai đi xuống, ánh mắt anh nhắm thẳng vào cô.

“Đi tìm Tiểu Đóa. Nếu không tìm, Tiểu Đóa sẽ lo lắng.” Lòng Tô Nhiễm thoáng buồn phiền vô cớ, than nhiên lên tiếng.

Lê Minh Vũ bước xuống lầu, khoác áo vest, sắc mặt điềm nhiên như không nhìn cô, “Tôi cho phép em ra ngoài rồi?”

“Anh yên tâm. Nếu tôi đã hứa với anh thì tuyệt đối không nuốt lời. Tôi biết mình than phận gì, cần làm gì. Trước khi anh tan sở, tôi sẽ về tới nhà.” Tô Nhiễm nắm chặt giỏ xách, bổ sung, “Tiểu Đóa rất hay suy nghĩ lung tung, tôi chỉ không muốn gây phiền phức cho anh.”

Lê Minh Vũ nhìn cô hồi lâu, mới bình thản cất giọng, “Tốt nhất em phải nhớ kĩ những điều mình đã nói.”

Tô Nhiễm hít sâu, “Tôi được phép đi chưa.”

“Tôi đưa em đi.” Anh chợt nói, giọng điệu vẫn nhàn nhạt như cũ.

“Tô Nhiễm sững sốt, ”Không cần...” Lời nói kiên định liền bị động tác cau mày của anh vùi lấp, cô đành phải đi theo anh.

Xe nhanh chóng dừng lại trước cửa bệnh viện.

Tô Nhiễm vừa muốn xuống xe, anh liền kéo cô lại. Tô Nhiễm nhìn thấy anh đưa chìa khóa và điện thoại cho cô.

Là điện thoại của cô, rốt cuộc anh cũng chịu trả cho cô rồi ư? Còn chìa khóa này là của biệt thự.

“Gặp An Tiểu Đóa xong, phải về nhà ngay, nhớ giữ điện thoại cho kĩ.” Lê Minh Vũ thờ ơ buông lời, duỗi tay mở cửa xe cho cô.

Tô Nhiễm bước xuống, xe liền nghênh ngang rời đi. Cô cầm chìa khóa và điện thoại, vô tình phát hiện số điện thoại của anh mà cô từng xóa lại xuất hiện trong máy...

Vừa bước vào phòng nghỉ của khu cấp cứu, Tô Nhiễm bỗng nghe An Tiểu Đóa cái nhau ầm ĩ. May rằng người bệnh không thể vào nơi đây, bằng không sẽ thành trò hề ọ người.

Cô bước lại gần, thấy Quý Hâm Dao cũng có mặt, vẻ mặt cô tức giận, lườm nguýt An Tiểu Đóa.

An Tiểu Đóa kéo Băng Nụ ra đằng sau, Tức giận chỉ vào mặt Quý Hâm Dao: “Tôi nói cô còn mặt mũi gì tới đây đòi Băng Nụ? Thương con như vậy sao lại bỏ đi? Có bản lĩnh cả đời bỏ rơi con mình, ung dung vui vẻ với người đàn ông khác đi? Cô là hạng người gì vậy? Bây giờ cô cũng biết hối hận? Đến đây đòi con sao? Cô ơi, tôi nói rõ cho cô nghe, hôm nay dù cô có phá nát bệnh viện cũng đừng hòng cướp con về. Nếu bác sĩ Mộ đã giao Băng Nụ cho tôi chăm sóc, vậy cô còn không hiểu ý anh ấy sao? Còn vác mặt đến đây giở thói ngang ngược, không mở to mắt xem đây là địa bàn của ai.”

Đối với bản lĩnh mắng người của An Tiểu Đóa, Tô Nhiễm đã từng lĩnh giáo qua. Bình thường, cô nhã nhặn rộng lượng, nhưng một khi đã giận dữ, kẻ gây sự đừng mong sống yên. Xem tình cảnh này, Quý Hâm Giao có lẽ bị mắng từ nãy tới giờ.

Cô ta chắc chắn không ngờ An Tiểu Đóa có thể mắng người đến mức như vậy, khuôn mặt cô ta giận dữ đến mức đỏ ửng, tay run run chỉ An Tiểu Đóa, “Cách Lạc Băng là con tôi, tôi mới là mẹ của nó. Cô đừng tưởng rằng cô được một mình Mộ Thừa đồng ý thì có quyền coi giữ con tôi? Tôi cảnh cáo cô, nếu không đưa nó cho tôi, tôi sẽ thưa cô giam giữ người trái phép.”

“Ô, còn giam giữ người trái phép nữa, tôi rất sợ đó nha. Được đó, cô đi thưa đi, tôi chờ coi lúc đó Bằng Nụ có muốn theo cô hay không!” An Tiểu Đóa cố tình chọc giận cô ta, chống nạnh giống cọp cái, “Đồng chí Tiểu Quý, chúng ta là con người không thể sống thiếu đạo đức như vậy. Dân gian có câu, có được có mất, cần có gì phải cố chấp như vậy. Khi cô thấy Mộ Thừa là một bác sĩ không có tiền thì phải bỏ mộng đi, thậm chí bỏ mặc cả con mình, bây giờ mơ ước trở về? Sao hả? Nghe nói chồng trước của mình giàu có thì động tâm? Cô không thấy buồn nôn à? Cô đừng làm phụ nữ mất mặt được không? Rồi còn không biết xấu hổ đòi thưa tôi? Cứ để đến lúc đó coi ai mất mặt hơn!”

Quý Hâm Giao giận run người.

Tô Nhiễm đứng ngoài cửa không nghe lọt tai được nữa, liền đẩy cửa đi vào, nhẹ nhàng lên tiếng, “Tiểu Đóa, mấy lời này sao lại nói trước mặt trẻ con?”

“Mẹ Tô Nhiễm...” Bằng Nụ đang sợ hãi trông thấy Tô Nhiễm, vội chạy đến ôm chân cô một cách ỷ lại.

Quý Hâm Dao càng thêm bức dọc, thấy Bằng Nụ chưa bao giờ dựa dẫm cô ta như vậy, long cô ta đau đớn, chua xót, tức tối nói: “Hồ ly tinh bên cạnh Mộ Thừa đúng là nhiều không đếm xuể.”

“Cô nói ai hồ ly tinh?”

“Tiểu Đóa...” Tô Nhiễm can ngăn An Tiểu Đóa, nhìn Quý Hâm Dao, “Cô Quý, cô sinh Bằng Nụ ra rồi bỏ đi. Dù bây giờ cô quay về, bé cũng sẽ thấy xa lạ và sợ hãi. Nếu cô thật lòng muốn tốt cho con mình, cô phải cho bé thời gian thích ứng. Hơn nữa, Mộ Thừa đã giao Bằng Nụ nhờ chúng tôi chăm sóc, vì vậy quãng thời gian này chúng tôi phải chăm nom bé kỹ lưỡng. Cô đúng là mẹ bé nhưng chúng tôi cần phải hỏi ý kiến Mộ Thừa. Xin lỗi cô, trước khi anh ấy chưa đồng ý, tôi và Tiểu Đóa tuyệt đối không giao Bằng Nụ cho cô.”

Quý Hâm Dao giận tím mặt mày: “Được, coi như mấy cô hay. Mấy cô đừng mơ tưởng giành giật được cái gì, tôi nói cho cô biết dù ngày xưa tôi có lỗi với Mộ Thừa, thì tôi vẫn là mẹ ruột của Bằng Nụ. Không ai trong mấy cô chặt đứt được mối quan hệ này. Mấy cô cứ chờ đi!” Nói xong, cô ta bùng bùng tức giận giẫm mạnh giày cao gót xuống sàn nhà, rồi đi khỏi.”

“Cô ta làm cái trò gì vậy? Mình chưa từng thấy người phụ nữ nào không biết xấu hổ như vậy.” An Tiểu Đóa khinh thường, cau mày, “Nếu cậu không cần mình, mình không mắng cho cô ta tơi bời không được.”

“Biết cậu hay rồi.” Tô Nhiễm khẽ cười, xoa đầu Bằng Nụ, “Có trẻ con ở đây, cậu phải giữ ý một chút.”

“Cậu yên tâm con người này luôn lịch sự nhã nhặn.”

“Biết mà.”

“Thế nào rồi? Cuộc sống với bộ trưởng Lê đó.” Ăn trưa xong Tiểu Đóa đỡ Bằng Nụ ngủ, rồi cô và Tô Nhiễm dạo quanh vườn hoa bệnh viện, mệt mỏi ngồi bệt xuống bãi cỏ.

Tô Nhiễm im lặng, chỉ thở dài, ngẩng đầu hóng nắng.

“Ồ, đây là...” Mắt An Tiểu Đóa nhạy bén thoáng thấy dấu hôn lấp ló dưới quần áo Tô Nhiễm, “Hôm đó, mình cũng đoán bộ trưởng rất sung sức mà.” Nói rồi nhích lại gần, hích Tô Nhiễm một cái, “Sự thật đã được chứng minh, xa nhau bốn năm, mới gặp lại có phải hết sức kịch liệt không hả?”

Tô Nhiễm quay đầu, hết cách dành lườm cô, “Không biết cậu đang nói cái gì.” Nói xong, liền đứng dậy ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Cậu không biết hay giả bộ không biết hả?” An Tiểu Đóa cười tủm tỉm, ngồi cạnh cô, “Ký hiệu rõ ràng như vậy, không lẽ mình nhìn nhầm sao?” Thấy Tô Nhiễm cúi đầu nhìn mũi chân, cô bĩu môi, “Bạn yêu à, thực ra bây giờ mình cũng bị cậu làm cho hồ đồ luôn rồi. Cậu với Lê Minh Vũ rốt cuộc đã ly hôn hay chưa? Hai người rốt cuộc còn là vợ chồng hay không?”

Tô Nhiễm nghẹn ngào, ngậm ngùi một hồi không nghĩ ra từ hình dung chính xác ới quan hệ của cô và Lê Minh Vũ, cắn môi, “Cứ coi như là vậy đi.”

An Tiểu Đóa kinh ngạc, “Cứ coi như là vậy đi?”

Tô Nhiễm há hốc miệng, cũng không biết giải thích thế nào, suy nghĩ, “Tiểu Đóa, nói chung cậu đừng lo lắng ỉn. Mình tốt mà.”

“Lại ở Bán Sơn?”

“Ừm”

“Vây...” An Tiểu Đóa với tính cách thẳng thắn hơi chần chờ, “Mộ Thừa tính sao bây giờ? Anh ấy... rất yêu cậu.”

Tô Nhiễm nắm tay An Tiểu Đóa, nhẹ giọng: “Thực ra, mình rất thích Mộ Thừa, nhưng cậu đừng hiểu lầm. Mình thích anh ấy vì anh ấy giúp đỡ mình rất nhiều suốt bốn năm qua. Có lẽ nói nếu không có Mộ Thừa, có lẽ mình không sống đến bây giờ. Anh ấy là một người rất tốt. Nếu không có chuyện bốn năm trước, mình nghĩ mình sẽ yêu người đàn ông ưu tú như anh ấy. Nhưng bây giờ mình không còn sức lực yêu thêm bất cứ người nào khác. Huống chi, thích và yêu căn bản là hai chuyện khác nhau. Phụ nữ quả thực có thể vô cảm động ảm kết hôn, nhưng mà vĩnh viễn vẫn không thể làm được điều này.”

An Tiểu Đóa yên lặng ngồi nghe, cô đọc thấy sự bất đắc dĩ sâu đậm từ mắt Tiểu Nhiễm.

Tô Nhiễm nhìn xa xăm, ánh mắt cô trống rỗng, “Thực ra, nhiều khi phụ nữ và đàn ông đều như nhau. Khi đã yêu thật lòng một người, mặc kệ người đang ở bên cạnh ưu tú bao nhiêu, vĩnh viễn cũng không thể quên được cảm giác từng trải qua với người cũ trong quá khứ. Chỉ có điều, phụ nữ dễ dàng thỏa hiệp hiện thực hơn đàn ông. Vây nên phụ nữ mới thay đổi tình cảm, còn đàn ông trời sinh họ cả đời kiêu ngạo, nặng tính chiếm hữu. Cho nên trong lòng họ vị trí đó trước sau đều chỉ thuộc về một người, phụ nữ cũng sẽ gìn giữ như vậy, nhưng nhiều khi lại tự lừa mình dối người...”

An Tiểu Đóa giật nảy người, trừng to mắt, lắp bắp, “Tiểu Nhiễm, ý cậu là hiện tại cậu vẫn yêu Lê Minh Vũ?”

Lời An tiểu Đóa nói tựa như sấm sét giữ trời quang thức tỉnh Tô Nhiễm. Cô quay đầu, đôi mắt vốn bình lặng bỗng mờ mịt sợ hãi, mau chóng che lấp, lắc đầu, “Không, mình không yêu, không yêu...”

An Tiểu Đóa không nói thêm gì, im lặng nhìn Tiểu Nhiễm, lòng cô vô cớ lo lắng.

Bộ trưởng Hạ tổ chức tiệc mời, ngoài đồng lưu trong giới chính trị còn có sự góp mặt của các nhân vật tiếng tăm giới tài chính và kinh tế. Mục đích quan trọng nhẩy ngày hôm nay ông ta là lệ Minh Vũ, anh mới là khách mời chính của ông ta.

Tuy biết bộ trưởng Hạ có mục đích riêng, muốn thăm dò ý tứ của mình, Lê Minh Vũ Vẫn thông dong đi cùng Đồng Hựu đến dự. Suy cho cùng bộ trưởng Hạ không phải kẻ ngu si, bị người khác điều tra sau lưng, đương nhiên ông ta phải nghe ngóng, thăm dò cẩn thận.

Tại bữa tiệc, người vui vẻ nhất chính là Hạ Đồng, kiểu trường hợp thế này cô ta thường xuất hiện với hình tượng gái bao cao cấp, lẳng lơ đưa đẩy với từng người đàn ông. Thế nhưng, hôm nay cô ta lại rất an phận, ngồi yên một chỗ bên cạnh Lê Minh Vũ.

Khai tiệc, vẻ mặt nịnh hót của mọi người khiến Lê Minh Vũ càng thêm sáng tỏ, anh chỉ thản nhiên đón nhận sự tán thưởng từ xung quanh. Mấy năm nay, ngồi nghe những lời tang bốc mật ngọt chết ruồi kiểu này đã thành thói quen của anh.

Bộ trưởng Hạ càng khoa trương, đột nhiên bày ra thái độ khiêm tốn đề cập sự việc “Midi”, lại giả vờ lắc đầu buồn phiền bày tỏ ông ta hoàn toàn không biết là họ Hòa đầu tư. Lê Minh Vũ cũng không tiếc cười nói, khôn khéo đáp trả cảnh tượng tàn sát khốc liệt ngầm diễn ra trên bàn tiệc.

Bộ trưởng Hạ thế chỗ Lão Khương, ông ta cho rằng anh điều tra được chuyện “Midi” gặp trở ngại trên thị trường. Không tốn bao nhiêu thời gian, Đồng Hựu đã điều tra được nguyên nhân, nhận chỉ thị điều tra của anh xử lý ngay lập tức. Bộ trưởng Hạ đương nhiên phát giác ra manh mối, ông ta tấy bản than sạch sẽ, trơn bóng như cá trạch; chỉ chừa lại một cục diện rối rắm cho công ty nước hoa “Hoặc Tình”. Nhưng sự thật, ông ta có lén lút chỉ thị nhà điều chế hương, rồi bị trả thù sau sự việc đó, ông ta đành mở buổi tiệc này.

Buổi tiệc đủ diện mạo kiểu này, chỉ toàn những thuyết khách lời ra tiếng vào luôn bày tỏ ý muốn chính trị hài hòa mà bộ trưởng Hạ mời tới.

Lệ Minh Vũ bình thần uống rượu, cũng thuận theo trò chuyện vui vẻ với họ. Đương nhiên, lòng anh khinh thường vô cùng, muốn giới thiệu chính trị hài hòa thì đừng bày nhiều trò dư thừa như vậy.

Mọi người biết Lệ Minh Vũ là người tàn nhẫn. Họ vừa đề phòng, vừa khen ngợi tán thưởng anh. Thế nhưng, đến khi tiệc sắp tàn, họ vẫn không nhìn ra tâm sự thật sự của Lệ Minh Vũ.

Bộ trưởng Hạ nóng vội, tính theo thời gian sắp tới nhiệm kỳ mới, có thể giữ chưa thành công hay không vẫn là một ẩn số. Nếu lúc này Lệ Minh Vũ cần ông ta không ngừng, vậy giới truyền thông sẽ nói hươu nói vượn. Dù sao chẳng nữa, ông ta cũng phải đi tạm nước đi này.

Ông ta gắp ly rượu, cười tươi rạng rỡ, “Lệ Minh Vũ à, coi như tôi cũng là tiền bối của cậu, không biết tôi có hân hạnh không?”

Lệ Minh Vũ cầm ly rượu, cười với ông ta, “Một tiếng tiền bối của bộ trưởng Hạ, hậu bối như tôi sao dám chân chữ? Ly rượu này phải để tôi mời mới đúng.”

Bộ trưởng Hạ cười to, cùng ly với anh, rồi nói: “Kỳ thực, hôm nay mời cậu tới đây, tôi cũng có chút việc tư. Thành ngữ có câu, thóc đâu mà đãi gà rừng, Minh Vũ à, cậu nói xem, bây giờ người ngoài ai cũng đồn cậu đã tái hôn, nhưng chúng tôi chẳng ai nhận được thiệp cưới của cậu hết, đúng không? Trước mắt, cậu chỉ có một thân một mình, nên hiện tại cậu vẫn độc thân phải không. Nếu như đúng như vậy, tôi sẽ gả con gái của mình cho cậu. Con bé nhà tôi cứ suốt ngày nói tới nói lui thích cậu biết bao. Vì con gái, tôi cũng đứng ra làm mai, cậu thấy thế nào?”

Hạ Đồng nghe vậy, vui mừng ra mặt, áp sát cánh tay Lệ Minh Vũ. Kỳ thực, cô ta mặc kệ Lệ Minh Vũ có lấy Hòa Vy hay không, cô ta chỉ thấy người phụ nữ đó không xứng với anh, có thể sánh đôi cùng anh, chỉ có một mình cô ta.

Thế nhưng, bốn năm qua anh như thay đổi thành người khác, không chỉ hờ hững với cô ta, mà ngay cả chạm mặt cũng không nhìn cô ta một cái. Hạ Đồng không biết rốt cuộc anh bị làm sao, cô ta chỉ thấy đây là tín hiệu nguy hiểm. Hơn nữa, có thể kết hôn với Lệ Minh Vũ thật sự rất tốt. Như vậy, anh sẽ niệm tình vợ chồng, ngừng việc điều tra ba cô ta.

Lệ Minh Vũ liên tục cười mỉm, không trả lời. Đồng Hựu ngồi gần cửa sổ, chợt kinh ngạc kêu một tiếng. Lệ Minh Vũ theo bản năng nhìn qua, lướt mắt xuống lầu, sắc mặt anh liền thay đổi, không nói tiếng nào bước ngay ra ngoài...

Hành động bất ngờ của Lệ Minh Vũ khiến tất cả mọi người dự tiệc ngạc nhiên. Tạm thời không nói rõ cuộc anh thấy cái gì, chỉ về mặt của anh đã làm họ ngỡ ngàng nhìn nhau. Những người tiếp xúc với Lệ Minh Vũ đều nắm rõ tính cách của anh. Từ trước đến nay, anh luôn bình thản, ung dung, không chuyện gì có thể cướp mất vẻ mặt trầm tĩnh của anh, nhưng sắc mặt anh vừa rồi thay đổi rõ rệt. Nét mặt Đồng Hựu bình thường hơn đôi chút, anh dường như cũng không ngờ Lệ Minh Vũ sẽ bỏ nhiều người ở đây, bước xuống lầu.

Tất cả mọi người đều hiếu kỳ đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống. Lệ Minh Vũ nhanh chóng xuất hiện dưới lầu, anh băng qua đường, đi về phía cô gái đang bị vài người đàn ông đứng vây quanh bên con phố đối diện.

Động tác kế tiếp của anh càng khiến mọi người trợn to mắt, sắc mặt Lệ Minh Vũ nghiêm túc kéo cô gái ra sau lưng, không biết anh nói gì nhưng mấy người đàn ông kia có vẻ sợ hãi, giải tán ngay lập tức. Sau đó, anh kéo cô gái đến trước người cúi đầu như đang răn dạy, về mặt cô gái âm ỉ, mặc kệ anh, đi thẳng đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống.

Hai người họ thu hút ánh nhìn của dòng người ngược xuôi như thoi đưa trên đường.

Mọi người hào hứng xem đến ngây dại, Lệ Minh Vũ là người luôn xử lý khéo léo, ngay cả khi cấp dưới làm sai, cũng không thấy anh nghiêm khắc như vậy. Người phụ nữ này rốt cuộc là ai, có bản lĩnh khiến thái độ Lệ Minh Vũ khác thường? Bộ trưởng Hạ hơi nheo mắt quan sát kỹ cô gái, nhìn chăm chú một chút ông ta mới nhớ ra cô gái này là ai, khẽ mỉm cười, “Mọi người chúng ta cứ quay về chỗ trước đi. Ha ha, ‘anh hùng khó qua ải mỹ nhân’, Minh Vũ thay đổi sắc mặt cũng là chuyện bình thường mà.”

“Ba...” Hạ Đồng nghe xong liền thấy khó chịu. Cô ta biết Tô Nhiễm đã về nước từ lâu, chỉ không ngờ Lê Minh Vũ sẽ vì cô đánh mất vẻ bình tĩnh vốn có. Chuyện này là sao, điều cô ta không muốn thừa nhận nhất chính là Lê Minh Vũ sống chung với Tô Nhiễm. Nếu đổi lại là Hòa Vy sẽ dễ xử lý hơn, còn Tô Nhiễm, cô ta luôn thấy người phụ nữ này không đơn giản.

“Ha ha, con bé này cứ nôn nóng gì chứ? Chúng ta còn chưa biết Minh Vũ và cô ta xảy ra chuyện gì, con bình tĩnh trước đã. Lát nữa cậu ấy quay lại đây, mọi người sẽ làm chủ cho con.”

Hạ Đồng giậm chân, tức giận nhìn xuống lầu. Cô thấy Lê Minh Vũ đi trước mặt Tô Nhiễm, không biết nó gì với cô, sau đó anh xoay người đi về phía bên này.

Cô ta quay đầu nhìn Đồng Hựu, hy vọng có thể thu nhập ít tin tức từ anh. Nhưng Đồng Hựu là hạng người gì? Đi theo Lê Minh Vũ bao năm, anh đã học xong chiêu “Mặt ngơ tai điếc” từ lâu, anh chỉ cười cười, giơ tay mời cô ta ngồi.

Hạ Đồng đánh ngồi lại chỗ của mình lần nữa.

Lê Minh Vũ nhanh chóng đẩy cửa bước vào, vẻ mặt anh vẫn trầm tĩnh khiêm tốn như mọi khi, anh tỏ ra áy náy với mọi người, “Xin lỗi mọi người, tôi có việc phải đi trước. Hôm nay, tôi làm mọi người mất hứng, hôm nào có dịp, tôi nhất định sẽ trả bù. Đồng Hựu, cậu ở lại. Bộ trưởng Hạ, hóa đơn này cứ tính cho tôi.”

“Ồ kìa, Minh Vũ, bữa nay do tôi chiêu đãi, sao có thể tính cho cậu?” Bộ trưởng Hạ vừa nghe lời nói đầy ý vị của anh vội vàng đứng dậy kéo anh lại. Lê Minh Vũ rõ ràng không nể mặt ông ta, điều này chứng minh anh thực sự muốn đổi đầu với ông ta.

Ý cười trên môi Lê Minh Vũ cẩn thận, bình tĩnh lên tiếng: “Mọi người đều là đồng僚 không cần phải khách sáo như vậy. Tôi tin chắc còn rất nhiều dịp, nhất định lần sau tôi sẽ không từ chối ý tốt của bộ trưởng Hạ. Nếu được bộ trưởng Hạ mời, chắc chắn bữa đó sẽ rất quý hóa.”

Bộ trưởng hạ liên tục đồng ý nhưng thầm đánh giá Lê Minh Vũ, quả nhiên không phải tay vừa, trong bụng có kim.

Anh cầm áo khoác muốn xoay người ra đi, Hạ Đồng lại gọi với theo anh, bỏ lơ mọi người, “Lê Minh Vũ, anh có ý gì? Anh bỏ đi trước là không đồng ý với việc hôn nhân mà ba em đề cập vừa rồi?”

Mọi người bắt đầu xem trò vui, khuôn mặt bộ trưởng Hạ không nén được buồn bực, nhưng y theo tính tình con gái ông ta, nếu không hỏi rõ, không biết sẽ còn gây rối tới đâu.

Lê Minh Vũ quay người, điềm nhiên như không đáp lời “Không có ý gì cả. Hình tượng chính khách khiến nhân dân tin tưởng và nghe theo nhất chính là gia đình ổn định. Tôi vẫn chưa muốn mình phạm tội trùng hôn.”

Mọi người bỗng chốc ngạc nhiên.

Lê Minh Vũ chưa bao giờ đề cập cuộc sống cá nhân của mình với người ngoài. Kết hôn bốn năm trước, sau đó là tin đồn về mối quan hệ mập mờ giữa anh và con gái lớn nhà họ Hòa, thậm chí con gái lớn nhà họ Hòa cũng chủ động công khai thừa nhận cô và Lê Minh Vũ đã kết hôn. Nhưng đối mặt với lời đồn này, Lê Minh Vũ chưa từng lên tiếng đính chính với truyền thông hay mọi người. Đối với chuyện gia đình, tình cảm, anh đều giữ kín. Điều này tạo nên một hiện tượng rất kì lạ. Hòa Vy thì tích cực đồn thổi, còn anh một chữ cũng không hé ra.

Hằng ngày, anh đều trầm tĩnh ung dung. Một thời gian sau, mọi người đều nảy sinh nghi vấn với cuộc hôn nhân do Hòa Vy lan truyền.

Nhưng ngày hôm nay anh chủ động nhắc tới gia đình, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Đồng Hựu đương nhiên cũng ngạc nhiên nhìn Lê Minh Vũ, đang yên ổn tốt đẹp sao đột nhiên anh lại nói đến chuyện này.

“Lê Minh Vũ, cô ta không phải là Tô Nhiễm sao? Anh và cô ta đã không còn gì từ lâu, đúng không?” Hạ Đồng bất chấp. Bốn năm trước cô ta luôn ảo tưởng có thể sống cạnh anh, nhưng không ngờ anh cưới Tô Nhiễm. Vất vả lắm cô ta mới biết Tô Nhiễm ra nước ngoài, cô ta cho rằng bản thân vẫn có cơ hội, không

ngờ Lê Minh Vũ thà rằng mỗi ngày đều say khướt cũng không đến tìm cô ta. Cô ta không rõ, Tô Nhiễm rốt cuộc quan trọng bao nhiêu trong tim anh, nếu quan trọng, vì sao bốn năm trước anh không trân trọng?

Lê Minh Vũ nhìn ánh mắt phần nộ của Hạ Đồng, trả lời cô một cách chắc nịch, “Phải, cô ấy là Tô Nhiễm.” Chỉ một câu nói đơn giản, rồi anh nhìn mọi người, “Các vị, tôi xin phép đi trước. Như mọi người thấy bà xã tôi quần rất chặt, ngay cả nơi này cô ấy cũng tìm tới. Nếu không đi bây giờ, không chừng đêm nay tôi sẽ phải ngủ ở phòng khách. Chào mọi người.”

Mọi người đều kinh hãi.

Hạ Đồng cũng trợn to mắt. Cái gì? Anh gọi Tô Nhiễm là bà xã?

Còn chưa định thần, Lê Minh Vũ đã đi mất hút.

Suốt đường đi, bầu không khí trong xe đầy áp lực, Lê Minh Vũ lái xe, Tô Nhiễm ngồi ở ghế phụ, hai người không ai nói một tiếng nào.

Thừa lúc quẹo cua, Lê Minh Vũ lia mắt nhìn thoáng qua người phụ nữ ngồi bên cạnh. Cô nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, cả người yên lặng như búp bê vô tri vô giác, hôm nay cô ăn mặc rất bình thường, nhìn giống học sinh vừa tốt nghiệp ra trường. Anh không trong thấy ánh mắt của cô, không biết cô đang ngắm nhìn cái gì.

Mãi lâu sau, anh lên tiếng, “Giờ này, lẽ ra em phải ở nhà. Sau này, tôi không cho phép em đi lại một mình trên đường.”

Nói hết câu nhưng anh vẫn chưa nghe được câu trả lời thuyết phục, nhíu mày, anh đề cao nghiêm khắc, “Có nghe hay không?”

Tô Nhiễm rốt cuộc cũng chịu phản ứng, nhìn Lê Minh Vũ, bình thản nói, “Mấy cậu nhóc vừa rồi chỉ là độc giả.”

Buổi chiều, cô và An Tiểu Đóa tâm sự với nhau không nhiều. Vì phần lớn thời gian, An Tiểu Đóa đều phải cấp cứu bệnh nhân. Cuối cùng thì đến giờ cô phải về, còn Băng Nụ thì ở với Tiểu Đóa.

Thời tiết khô nóng, cô lười chờ xe. Vậy là cô đi dạo một mình, đi một lát ngừng chân hồi tưởng cảnh vật. Đến khi cô bị vài thanh niên vây quanh, lúc đầu cô hơi sợ, nhưng ánh mắt họ ngạc nhiên mừng rỡ hỏi cô có phải tác giả “Hào môn kinh mộng”, cô bỗng hiểu ra. Cô cũng không phủ nhận, họ vui vẻ, la hét đòi cô kí tên.

Nhưng không ngờ Lê Minh Vũ từ đâu chạy tới. Anh hét như ma quỷ có mặt ở khắp mọi nơi, cô đi đến đâu cũng đều bị anh tóm. Anh đi lên trước dùng thái độ cứng rắn dạy họ. Thậm chí lời nói của anh còn tràn đầy uy hiếp dọa người nghe bất an. Họ hoảng loạn giải tán, cô cảm thấy sững sốt cực kỳ.

Càng khiến Tô Nhiễm bức bối hơn chính là không chỉ trách móc độc giả của cô, mà anh còn chĩa mũi dùi vào cô. Thậm chí anh còn nói cô cái gì “Thủy tính dương hoa, chiêu phong dẫn điệp” (Thủy tính dương hoa: Đa tình; chiêu phong dẫn điệp: Dễ thu hút anh bướm.) Cho cô xin, cô làm sao thủy tính dương hoa? Làm sao chiêu phong dẫn điệp? Cứ coi như vậy đi, liên quan gì tới anh chứ?

“Cậu nhóc?” Lê Minh Vũ lạnh lùng nói, đủ tuổi làm ba trẻ con mà còn gọi là nhóc ư.

“Tôi nhấn mạnh với anh lần nữa, anh không có bất cứ tư cách gì xua đuổi độc giả của tôi.” Tô Nhiễm thấy thái độ của anh vẫn lạnh lùng, ngang ngược, cô bỗng không thấy sợ anh nữa, cô vốn không tán thành cách làm của anh, một con người quá kiêu căng ngạo mạn.

Lê Minh Vũ thán nhiên nói, “Nếu họ là độc giả nữ, tôi chẳng cần quản em làm gì.”

“Anh...” Con người thần kinh mất cân bằng rồi.

“Đôi khi ngẫm nghĩ, cưới một người vợ đam mê công việc rất đáng thương.” Lê Minh Vũ đột nhiên nói.

Tô Nhiễm ngây ngẩn nhìn anh. Anh nói cái gì vậy?

Có lẽ bầu không khí trong xe hơi tù túng, anh hắng giọng, giọng anh trầm thấp đầy bất buộc, “Vì vậy, tốt nhất em nên an phận thủ thường. Nếu để tôi biết tôi bị em cấm sừng, tôi nhất định không tha cho em.”

“Đồ điên.” Tô Nhiễm thở hồng hộc xoay đầu, mặc kệ anh.

Anh cũng im lặng, trầm ngâm nhìn phía trước.

Một lúc sau, nhạc chuông điện thoại bất ngờ vang lên, phá vỡ không gian yên lặng trong xe. Là điện thoại của Tô Nhiễm. Cô nghe máy, nói được mấy câu, sắc mặt cô bỗng thay đổi. Đến khi đầu dây điện thoại bên kia đã ngắt, cô vẫn kinh ngạc giữ nguyên động tác ban đầu.

Lệ Minh Vũ thấy vậy, vội tắt xe vào lề đường, cầm lấy điện thoại cô, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Tô Nhiễm há hốc, nói không nên lời.

Trần Trung đã chết.

Thi thể Trần Trung được đưa thẳng vào nhà xác. Khi Tô Nhiễm chạy tới, bất ngờ trông thấy Bạch Sơ Diệp và Bạch Lâm cũng có mặt. Lệ Minh Vũ ra ngoài mua nước, chưa về.

Sự việc Trần Trung ăn cắp đồ nhà họ Hòa đã giải quyết ổn thỏa, Trần Trung cũng được thả sau đó. Chuyện tiếp theo thế nào cô không biết, nhưng không ngờ mới vài ngày mà Trần Trung đã chết.

Thấy sắc mặt Bạch Sơ Diệp trắng bệch, Tô Nhiễm bước lại gần hỏi nhỏ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy dì?”

Bạch Sơ Diệp hoang mang lắc đầu, như vừa tỉnh dậy, bà ta run rẩy bắt lấy tay Tô Nhiễm, “Đáng sợ, thực ra rất đáng sợ. Trần Trung bị đuổi, dĩ niệm tình ông ta chăm sóc hoa lâu nay cho nhà họ Hòa nên gì cho ông ta một số tiền. Nào ngờ ông ta nói chưa đủ, nửa đêm thường gọi điện quấy rối nhà họ Hòa. Kể từ lúc Hòa Vy báo cảnh sát, dì rất lo lắng cho con bé, nhưng cũng may thời gian này con bé vừa đi nước ngoài. Trưa nay, không biết thế nào Trần Trung xông vào nhà, cầm dao uy hiếp quần gia. Lúc đó, dĩ không ở nhà, ông ta bắt quần gia gọi điện cho dì, muốn dì đưa ông ta tiền. Nếu dĩ không chịu, ông ta sẽ bêu rếu khắp nơi, nhà họ Hòa chúng ta bắt nạt người làm. Quần gia giằng co, đánh nhau với ông ta. Trần Trung đâm quần gia bị thương, quần gia tự vệ nên đẩy ông ta ra, không ngờ dao nhỏ lại...lại đâm trúng tim ông ta...”

Giọng bà ta run rẩy không nói được nữa, Bạch Lâm vội nói thêm, “đúng vậy, tình cảnh lúc này rất đáng sợ. Cậu và dĩ Diệp con vừa bước vào nhà thì thấy cảnh này. Khi đó, Trần Trung đã tắt thở. Haiz, con nói Trần Trung...”

Tô Nhiễm kinh hồn bạt vía, “Không ai khuyên can sao?”

Trần Trung lôi quần gia vào phòng khách. Khi đó, những người làm khác đều đang nghỉ trưa, không nghe tiếng đánh nhau.” Bạch Lâm lắc đầu, khinh thường cất giọng, “Con người, chết tiệt thật, lòng tham không đáy mà.”

Tô Nhiễm vô thức cau mày. Nói thật, cô chưa thấy mặt Trần Trung bao giờ, có thấy thì chỉ thấy con trai của ông ta. Tuy rằng cậu bé bị bệnh, nhưng rất hiểu chuyện. Con người đã chết không nên lời ong tiếng ve sau lưng họ, như vậy là bất kính với người chết. Hiện tại, lo lắng duy nhất của cô chính là con trai ông ta, từ giờ cậu bé phải sống thế nào.

“Quần gia đâu? Bị thương có nặng không?”

“Cũng may không phải vết thương chí mạng. Cảnh sát Đinh đang lấy khẩu cung. Người bên pháp chứng đến nhà lục xét lung tung. Trần Trung không có người thân, không cứu được nên đành đưa ông ta tới đây, cảnh sát Đinh cũng theo cùng.” Bạch Sơ Diệp khẽ thở dài một hơi.

Tô Nhiễm gật đầu, thấy Bạch Lâm móc hạt xí ngầu ra định chơi cô không vui, “Cậu lại cờ bạc?”

Bạch Lâm vội cất xí ngầu, cười cười: “Không có, không có, cậu nào dám chơi nữa? Bài học lần trước còn chưa đủ sao?” Nụ cười của ông trĩu xuống, “Tiểu Nhiễm à, lần trước phải cảm ơn con giúp cậu. Con yên tâm, số tiền đó, cậu nhất định sẽ trả lại con.”

Tô Nhiễm nghĩ tới Mộ Thừa, tâm tình cô thoáng nặng nề. Bây giờ sao để bớt lo từng chuyện đây.

“Về...” Bạch Lâm khoa trương, đến gần Tô Nhiễm: “Con đang sống chung với Lệ Minh Vũ? Đừng nói cậu nhắc nhở con, chuyện lần trước chắc chắn có liên quan đến cậu ta. Con người cậu ta bụng dạ thâm sâu,

muốn hại một người cũng như dẫm chết kiến. Con nên cẩn thận. Hơn nữa, có điều con không biết, cậu nghe nội bộ đồn thổi, cậu ta đang lén lút thu mua cổ phần Hòa Thị. Các công thần trong công ty đều bị phe cậu ta chèn ép, cậu thấy nhà họ Hòa cứ như có thù với cậu ta. Còn nữa, hôm qua Hòa Vy đã về, con bé nhất định sẽ tìm con. Con nên...”

Nói được một nửa, ông ta bỗng khựng lại, ánh mắt mất tự nhiên nhìn phía sau Tô Nhiễm, giọng nói kiên định dần ập úng pha lẫn kiên dè.

85. Q.4 - Chương 21: Mùi Hương Kỳ Lạ

Tô Nhiễm cảm thấy kỳ lạ, cô quay đầu nhìn, không biết Lê Minh Vũ đã đến từ lúc nào, anh xách theo một túi với ba chai nước bên trong. Sắc mặt Bạch Lâm khó coi, Bạch Sơ Diệp cũng có vẻ lúng túng.

Anh tiến lên, cầm hai chai nước đưa cho họ, Bạch Sơ Diệp nhận lấy, cười gượng, “Cảm ơn”.

Ánh mắt Lê Minh Vũ lướt từ khuôn mặt Bạch Lâm đến Tô Nhiễm, mở nắp chai nước đưa cho cô, thần nhiên hỏi, “Nói gì vậy em?”

Bạch Lâm khẩn trương nhìn Tô Nhiễm.

Cô cầm chai nước anh đưa uống một hớp, ngẩng đầu nhìn anh. Về mặt anh yên ổn, nhìn không biết anh có nghe hay không, cô chột dạ trả lời một câu lấy lệ, ngay cả cô còn không biết mình nói gì cơ mà.

Bạch Sơ Diệp vội càng xoa dịu, “À, không có gì, chỉ nói chuyện phiếm thôi.” Bà ta rõ ràng kiêng kị Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ hơi nhếch miệng, không nói gì, Tô Nhiễm uống xong, anh vô cùng tự nhiên cầm chai nước của cô, uống một hớp. Tô Nhiễm vô thức nhìn động tác của anh. Trái tim cô thoáng rung động. Hành động này chỉ có giữa người yêu.

Bầu không khí bỗng trở nên kỳ lạ.

Đến tận khi cảnh sát Đinh đi ra, theo sau anh là thần sắc phờ phạc của quản gia, đằng sau nữa là hai cảnh sát. Thấy Tô Nhiễm đứng cạnh Lê Minh Vũ, về mặt anh hơi sa sầm, anh rõ ràng vẫn không vừa mắt Lê Minh Vũ.

Cảnh sát Đinh gặt đầu chào Tô Nhiễm, rồi nhìn Bạch Sơ Diệp, “Tạm thời quản gia phải theo cấp dưới tôi về sở cảnh sát, lấy khẩu cung thêm lần nữa. Hai người có thể về, nhưng khi nào gọi thì phải đến, chúng tôi sẽ thông báo sau.”

Bạch Lâm nhìn quản gia, rồi lại nhìn cảnh sát Đinh, chần chờ: “Vây thi thể của Trần Trung...”

“Pháp y cần khám nghiệm thêm. Mọi người tự ý đem thi thể đến nhà xác là sai lầm, không lẽ một điều cơ bản cũng không biết?” Giọng Đinh Minh Khải nghiêm túc.

Bạch Sơ Diệp vội nhận lỗi, còn Bạch Lâm tỏ ra khó chịu.

“Nếu vậy chúng tôi đi trước.”

Bạch Sơ Diệp kéo Bạch Lâm rời đi, gần tới ngoài cửa, bà ta ngờ vực quay đầu lia mắt qua Tô Nhiễm vẫn đang đứng yên tại chỗ. Quái lạ, Trần Trung đã chết, Tô Nhiễm tới đây làm gì?

Đợi hai người đi khuất, Đinh Minh Khải mới nhìn Tô Nhiễm, giọng anh lại bình thường, “Cô Tô có thể ra đây một chút không?” Anh vẫn không có thiện cảm với Lê Minh Vũ.

Tô Nhiễm quay đầu nhìn lướt qua Lê Minh Vũ. Không ngờ anh lại trưng ra bộ dáng chẳng màng đoái hoài, biếng nhác ngồi thẳng xuống ghế dài ngay hành lang.

Đi theo Đinh Minh Khải tới trước một cánh cửa khác, anh mới lên tiếng, “Xin lỗi cô, hôm nay cực chẳng đã, chúng tôi mới gọi điện cho cô.”

“Cảnh sát Đinh tôi cũng vừa biết tin Trần Trung đã chết.”

“Cô hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi tìm cô không phải để lấy khẩu cung.” Đinh Minh Khải giơ tay vo tóc, hơi cau mày, có vẻ anh đang gặp vấn đề khó giải quyết, “Tôi biết cô thuộc mọi mùi hương, nước hoa như lòng bàn tay. Vừa rồi tôi nhận được điện thoại của bên pháp chứng, họ phát hiện trên hung khí gây ra cái chết cho Trần Trung có một chất lạ với phân lượng cực nhỏ tan lẫn vào máu. Nói thẳng ra là một loại hương thơm hòa tan trong máu. Do có thời gian quá ngắn, bên pháp y và pháp chứng đều chưa đưa ra được kết luận cụ thể. Tôi chợt nhớ tới cô, vừa lúc thi thể của Trần Trung còn ở bên trong, tôi hi vọng cô có thể giúp đỡ.”

“Tôi?” Tô Nhiễm kinh ngạc, chỉ vào mũi của mình. Mũi của cô ngửi được mùi nước hoa, còn máu người chết...

“Cảnh sát Đinh, có thể tôi sẽ khiến anh thất vọng. Dẫu sao tôi cũng chưa từng thử chuyện này.”

“Nhà họ Tô nổi tiếng với nghề điều chế hương, lại nghe nói khứu giác của cô chỉ hơn chứ không kém thế hệ trước trong gia đình. Tôi biết chuyện hôm nay làm cô khó xử, nhưng tôi chỉ hi vọng có thể phá án nhanh.”

Tô Nhiễm cảm thấy khó hiểu với lý do của anh, “Sự việc không phải rất đơn giản sao? Quản gia vì tự vệ nên đẩy Trần Trung, rồi con dao vô tình đâm trúng tim ông ta. Lẽ nào, còn có uẩn khúc?”

Đinh Minh Khải chần chờ một lát,

“Xin lỗi cảnh sát Đinh, tôi không nên hỏi về tình tiết vụ án.” Tô Nhiễm bỗng hiểu ra, thâm buồn phiền.

Đinh Minh Khải nhìn cô, cười cười, “Không sao. Cô biết cũng không gây trở ngại gì, cô không phải đối tượng nằm trong phạm vi bị tình nghi. Chuyện là thế này, tôi vừa hỏi sơ qua quản gia nhà họ Hòa, thì thấy ông ta ập a ập ứng. Xuất phát từ thái độ trách nhiệm với người chết, tôi muốn xác nhận chính xác.”

Tô Nhiễm thấu hiểu tâm trạng nôn nóng phá án của anh, đành gật đầu đồng ý, “Được rồi, tôi sẽ thử.”

Nhà xác chẳng phải nơi tốt lành bước vào, ít ra cũng không ai dám đến căn phòng toàn thi thể. Đặc biệt là khi đối mặt với thi thể đầm đìa máu me. May mà bốn năm trước Tô Nhiễm từng thấy bộ dạng ba nhảy lâu. Vì vậy, cô điềm nhiên đối diện với thi thể chưa xử lý của Trần Trung.

Có điều vì thời tiết oi bức, nên dù nhiệt độ trong phòng thấp hơn môi trường bên ngoài rất nhiều, cô vẫn ngửi thấy mùi xác thối rửa buồn nôn. Phút chốc, Tô Nhiễm muốn tông cửa chạy ra ngoài, nhưng vì vụ án cô chỉ có thể chịu đựng. Cô cầm găng tay cao su cảnh sát Đinh đưa, vô thức quan sát thi thể Trần Trung.

Trên người ông ta, ngoại trừ vết trầy xước do ẩu đả, còn thương tích ngay tim. Máu nơi đó đã khô, khấp cơ thể ông ta trắng bột như giấy. Con người đang khỏe mạnh bình thường loáng cái đã chết, cô không khỏi chua xót, thở dài một hơi. Theo hướng dẫn của Đinh Minh Khải, cô ấn nhẹ lên vết thương ngay tim, một ít máu dính lên ngón tay đang đeo găng tay cao su.

Chà sát một lát, Tô Nhiễm để gần chớp mũi, cô không ngửi ra mùi khác lạ.

“Thế nào?” Đinh Minh Khải đứng cạnh khăn trải bàn dò hỏi.

Tô Nhiễm lắc đầu, thả tay xuống, vừa định nói kết quả với anh, một mùi hương nhà nhạt như có như không lượn lờ quanh mũi. Đây là kiểu dư vị.

Con người khi đã ngửi thứ gì đó, xoang mũi dù ít hay nhiều cũng sẽ ghi nhớ. Mùi hương nhà nhạt vương lại này chính là dư vị, nhưng không phải chỉ nước hoa mới có dư vị. Con người làm việc thường không dựa nhiều vào khứu giác, dần dần chức năng nhạy cảm với mùi hương sẽ phai nhạt. Sở dĩ Tô Nhiễm nhạy cảm nắm bắt được những mùi hương mà người khác không ngửi ra, là nhờ kết quả tập luyện từ lúc nhỏ của cô.

Thấy vẻ mặt cô khác thường, mắt Đinh Minh Khải sáng ngời, “Có phát hiện phải không?”

Tô Nhiễm không trả lời anh ngay, cô đứng xa thi thể hơn, ngửi kĩ dấu vết lưu lại trên găng tay. Cô nhắm mắt, tập trung phân tích, ngoài mùi máu, quả nhiên còn một mùi rất khác nhẹ đến mức cô suýt ngửi không ra.

Đây là mùi gì? Ngẫm nghĩ kĩ càng vài phút, đột nhiên cô như bị thứ gì đó hung hãn quất mạnh vào đầu. Hồi ức và cả mùi hương nhà nhạt như có như không hòa quyện trùng khớp với nhau, ngã nhào vào suy nghĩ của cô.

Tô Nhiễm bỗng run rẩy, lạnh xương sống. Cô bất giác nghĩ đến một người...

Đinh Minh Khải dấu sao cũng xuất thân từ cảnh sát, về mặt đối phương dù hơi khác một tí, anh đều có thể nhận ra. Thấy vẻ mặt Tô Nhiễm như vậy, anh thầm nghĩ mình đúng vì đã tìm cô, bước lại hỏi: “Cô Tô, có phải cô nghĩ tới cái gì hay không?”

Tô Nhiễm đang đắm chìm trong suy nghĩ rồi bởi bỗng bị kéo về hiện thực. Cô vô thức quay đầu nhìn Đinh Minh Khải, thấy ánh mắt anh sáng ngời, lòng cô hỗn loạn, tháo găng tay ra, cup mi, “Máu đích xác là có hòa trộn mùi hương khác. Nếu tôi không lầm, đây là mùi nho đen.”

“Nho đen?” Đinh Minh Khải hơi nhếch mày, những kiến thức về hương thơm quá xa lạ với anh, giọng điệu anh không khỏi ngờ vực.

Tô Nhiễm định thần, hiểu ý anh, cười, “Thực ra, đây chính là nho đen chúng ta hay thấy. Con người thường không để ý đến mùi nho đen nên khi ngửi thấy, hầu như chẳng ai nhớ mùi này. Điều này rất bình thường. Khi nhắc tới nho đen, theo quán tính, đại não sẽ quy thành dạng quả hoặc thực phẩm liên quan, thay vì mùi nguyên thủy nhất. Vị máu tanh tuy đậm, nhưng do đông khô theo thời gian nên mùi nho đen nổi trội hơn. Tuy rất nhẹ nhưng vẫn ngửi ra, giống như rong lặn vào rêu xanh.”

Đinh Minh Khải gật đầu suy tư, “Cô Tô, cô chắc chắn là mùi nho đen chứ?”

Tô Nhiễm gật đầu, “Chắc chắn.”

Cô trả lời một cách chắc chắn. Cô hết sức tự tin với mũi của mình.

“Không hổ là đời súa của gia đình điều chế hương nổi tiếng. Cô Tô khiến tôi mở rộng tầm mắt.” Đinh Minh Khải khen ngợi thật lòng.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Tô Nhiễm cong môi cười.

Thần sắc Đinh Minh Khải suy tư, nhìn Tô Nhiễm, “Đồng nghiệp của tôi bên pháp chứng cho rằng phân tử này thường thấy trong nước hoa. Ban nãy, cô ngửi được mùi nho đen, nói vậy trước khi chết Trần Trung thực sự tiếp xúc với nước hoa có chứa thành phần nho đen?”

“Có lẽ vậy...” Tô Nhiễm thoáng nơm nớp, hồi lâu sau nhìn Đinh Minh Khải, “Năng lực của tôi chỉ có hạn. Nên việc điều tra và kết luận vụ án, tôi không thể giúp cảnh sát Đinh.”

Đinh Minh Khải cười cười, anh hiểu vấn đề bản thân mình hỏi có chút buồn cười, suy ngẫm một lát, “Tôi có thể hỏi cô Tô thêm một vấn đề nữa chứ?”

Tô Nhiễm gật đầu.

“Trong ấn tượng của cô, người nào nhà họ Hòa thích dùng nước hoa mùi nho đen?” Ánh mắt Đinh Minh Khải vô cùng sắc bén nhìn cô.

“Cái này...” Tô Nhiễm ngập ngừng chốc lát, suy ngẫm rồi lắc đầu, “Xin lỗi, tôi không biết. Tôi nghĩ tôi chỉ có thể giúp anh đến đây.”

Đinh Minh Khải thấy vậy, cũng đành phải thôi, gật đầu, “Hôm nay làm phiền cô rồi.”

“Không sao.”

Hai người chuẩn bị bước ra cửa, Tô Nhiễm lại nhớ tới gì đó, chợt hỏi, “Cảnh sát Đinh, tôi có thể hỏi anh về một người được không, người này vừa bị đồng nghiệp của anh mời về điều tra hai ngày trước.”

“Ồ? Người đó tên gì?”

Tô Nhiễm liếm môi, “Người đó tên Mộ Thừa, bác sĩ ngoại khoa não, được mời về điều tra sự cố chữa bệnh mười năm trước.”

“Mộ Thừa?” Đinh Minh Khải cố gắng tìm kiếm cái tên này trong đầu, một lúc sau lắc đầu, “Tôi chưa từng tiếp xúc với người này. Có lẽ người ở phòng khác mời về điều tra cũng không chừng. Hay là vậy, nếu cô Tô lo lắng, tôi sẽ về dò la dùm cô.”

Tô Nhiễm vội xua tay, “Vây, nếu vậy thì thôi Ạ. Tôi chỉ tiện miệng hỏi thăm, không chừng mọi việc đã giải quyết ổn thỏa, anh đừng bận tâm.” Cô chỉ hi vọng mình may mắn hỏi được tình hình của Mộ Thừa. Nhưng ngộ nhờ để Lê Minh Vũ biết hành động vừa nãy của cô, không chừng anh sẽ gây ra nhiều chuyện khác nữa.

Đinh Minh Khải khó hiểu tại sao cô đột nhiên lại nói không có việc gì. Anh điều tra án lợi hại, nhưng khả năng quan sát tâm tư phụ nữ cũng không kém. Anh nở nụ cười, nói thêm, “Cô Tô, tôi nghĩ bạn cô sẽ không sao. Thật lòng, tôi chỉ muốn nhắc cô câu này.”

Tô Nhiễm dừng bước, ngẩng đầu nhìn anh.

“Con người Lê Minh Vũ thâm sâu khó đoán. Hiện nay, ai ai cũng chĩa mũi dùi vào nhà họ Hòa. Sống chung với anh ta, cô cần phải cẩn thận.” Đinh Minh Khải nhớ tới cảnh xảy ra lần trước ở phòng thẩm vấn, nói lời từ tận đáy lòng. “Quan trọng hơn là...” Anh ngập ngừng, dường như đang suy xét có nên nói hay không.

“Cảnh sát Đinh, anh cứ nói đi Ạ.” Tô Nhiễm thấy anh ngập ngừng, khẽ lên tiếng.

Đinh Minh Khải chợt thấp giọng với cô, “Bản thân tôi là cảnh sát trưởng, không có chứng cứ nên không dám nói ra miệng. Nhưng chúng ta quen biết nhau đã lâu, nói ra vẫn tốt hơn. Trực giác mách bảo tôi, cái chết của Trần Trung có uẩn khuất. Tôi từng tiếp xúc với Trần Trung, tính tình ông ta hiền lành đôn hậu, không giống loại người có thể làm ra hành vi cực đoan. Còn nữa, chúng tôi thử điều tra theo lời cô nói lần trước, Trần Trung quả thực có con trai, quanh năm điều trị ở bệnh viện và điều kiện tốt nhất, một người làm công như ông ta làm sao có nhiều tiền như vậy? Trước khi chết, ông ta nhắc tới Lê Minh Vũ, tôi liền suy đoán chuyện ba cô nhảy lầu bốn năm trước và Trần Trung bị giết bốn năm sau thế nào cũng liên quan. Dựa theo suy đoán này, tôi khuyên cô nên tránh xa Lê Minh Vũ, Con người anh ta lòng dạ cực thâm sâu, người bình thường không phải đối thủ của anh ta.”

Tô Nhiễm bỗng hốt hoảng, khẽ gật đầu. Chẳng ai biết rằng cô không muốn liên quan bất cứ chuyện gì đến Lê Minh Vũ.

“Cô yên tâm, tuy vụ án của ba cô đã khép lại, nhưng chỉ cần có cơ hội, có phát hiện khác thường, nhất định tôi sẽ không thờ ơ. Trường hợp Trần Trung cũng vậy. Vì thế, nếu nghĩ đến tình tiết có thể liên quan đến vụ án, cô nhớ phải báo trước với tôi.” Đinh Minh Khải căn dặn lần nữa.

Tô Nhiễm hít sâu, nặng nề gật đầu.

“Tôi đưa cô ra ngoài.”

Về đến nhà bầu trời đã tối đen, Tô Nhiễm dựa người vào sofa nghĩ lại lời cảnh sát Đinh nói, nghĩ lại chuyện xảy ra hôm nay.

Thời gian đúng là bậc thầy của tạo hóa. Khi con người lơ đãng, nó sẽ thay đổi rất nhiều chuyện, lặng lẽ mang đi rất nhiều người. Đến khi con người phát giác, mới ngạc nhiên kinh hãi, hóa ra lòng người khó lường, sinh mạng mỏng manh.

Lê Minh Vũ đi thẳng vào thư phòng xử lý hàng loạt văn kiện, cũng tiện dịp cho Tô Nhiễm có thời gian sắp xếp lại suy nghĩ rối bời của mình.

Đầu tiên chính là sự việc Trần Trung bị giết.

Cô cần môi trầm ngâm. Chuyện Trần Trung do Hòa Vy gây nên, do Hòa Vy chủ động báo án Trần Trung ăn cắp dây chuyền. Lúc đó, cô từng nghi ngờ mục đích của Hòa Vy. Hòa Vy không phải là người thích vướng mắc với người làm chỉ vì một món đồ xa xỉ. Vậy mục đích thật sự của Hòa Vy khi báo án là gì? Về sau Trần Trung được thả, dây chuyền tìm ra rồi ư? Vì sao đột nhiên không truy cứu nữa?

Trần Trung sau khi được thả, quay về nhà họ Hòa thì xảy ra chuyện?

Tô Nhiễm muốn đến gặp An Tiểu Đóa, xem thử tình hình hiện tại của con trai Trần Trung.

Còn nữa, điều khiến cô băn khoăn nhất chính là mùi nho đen nhiễm trên vết thương của Trần Trung.

Khi ở nhà xác cô không khẳng định với cảnh sát Đinh, thứ nhất là vì cô không chắc chắn, thứ hai là vì một khi chắc chắn, cô sẽ đem phiền phức đến cho Hòa Vy. Giống như lúc cô cẩn thận phân biệt được mùi hương đó là nho đen, người cô nhớ ngay chính là Hòa Vy.

Nho đen là cách gọi quen thuộc của giới điều chế hương. Trên thị trường có vài mẫu nước hoa sản xuất theo mùi hương này. Nước hoa này tượng trưng cho sự trong sáng, thời trang mà cá tính. Người thích mùi hương này thường nhạy bén và đam mê với thời trang. Nho đen khi được điều chế vào nước hoa thường được dùng vào hương đầu. Vì hương thơm của nó tương đối tươi mát, nên phối chung với táo, đu đủ. Từ đó toát lên phẩm chất tươi mới tràn đầy sức sống của tuổi trẻ.

Đôi lúc người ta còn kết hợp nho đen với hương hoa như hoa nhài, hoa bách hợp nhằm làm nhạt hương trước. Đặc biệt, khi phối chung với cây cỏ sẽ tạo cảm giác phong phú hơn. Những loại nước hoa như thế này thường chọn hương cuối là hoa lan, thể hiện sức sống tươi mới nhiệt tâm.

Sở dĩ cô nghĩ đến Hòa Vy vì bốn năm trước Hòa Vy đặc biệt thích mùi hương này.

Khi đó, cô chưa lấy Lê Minh Vũ. Quan hệ giữa cô và Hòa Vy vẫn tốt đẹp. Có một lần, Hòa Vy cho cô vài chai nước hoa loại mới nhất của những nhãn hiệu nổi tiếng trên thị trường. Hòa Vy làm tạp chí, thường được nhiều nhà tài trợ, nên chẳng thiếu hàng hiệu bao giờ. Thời gian đó, Tô Nhiễm không thích nước hoa nên cũng chẳng quan tâm.

Sau này, Hòa Vy chọn một chai trong số đó, cười tủm tỉm nói muốn giữ lại, Tô Nhiễm thấy là lạ, mùi hương gì có thể khiến Hòa Vy yêu thích như vậy? Cô nghĩ thử mới biết hương đó hết sức sống động.

Hòa Vy tâm sự với cô. Mùi hương này làm Hòa Vy nhớ đến lúc ba mẹ chưa ly hôn, bữa sáng hằng ngày đều có một nho đen trên bàn ăn.

Tô Nhiễm nghĩ tới đây, chạnh dáng ngồi, hơi cau mày.

Rốt cuộc Hòa Vy có dùng nước hoa đó hay không, cô không biết. Nói chung mỗi lần gặp Hòa Vy, cô đều không nghĩ thấy bất kì mùi nước hoa nào. Hay là Hòa Vy cũng giống cô, sau khi ba mẹ ly hôn, cô và Hòa Vy đều vô thức sản sinh ra tâm lý mâu thuẫn với nước hoa. Nhưng cô còn biết khi Hòa Vy tham gia sự kiện đặc biệt hoặc tình huống bất đắc dĩ, Hòa Vy buộc phải dùng ít nước hoa tượng trưng.

Bốn năm sau Hòa Vy còn thích mùi nho đen không?

Cô không dám khẳng định, cũng không dám tự kết luận bậy bạ. Vì vậy, khi cảnh sát Đinh hỏi, cô chỉ có thể nói cô không biết.

Tô Nhiễm khẽ thở dài, chỉ thấy lòng nặng trĩu. Nói thật từ lúc sống xa ba, cô thấy mình không còn là người nhà họ Hòa. Ba cưới dì Điệp, dì Điệp lại sinh Quân Hạo cho ba. Trong mắt cô, họ mới giống người một nhà. Từ “ba” này là cách gọi mà cô sợ mãi không tới chạm mãi không được. Cô thật sự rất muốn tin tưởng mọi thứ ba sắp nặn bốn năm trước đều tốt cho cô. Nhưng thực tế lại chứng minh, ba cô lấy hôn nhân của con gái mình đổi lấy tương lai đảm bảo cho nhà họ Hòa trên thương trường.

Hôm nay, cô không còn hiểu Hòa Vy. Hòa Vy coi cô như kẻ thù, Bạch Lâm nói Hòa Vy đã về hôm qua, như vậy, Hòa Vy sẽ nhanh chóng biết chuyện cô và Lê Minh Vũ. Cô đau đầu, chỉ muốn trốn tránh mọi thứ đang dần phức tạp hơn.

Lê Minh Vũ nghĩ như thế nào?

Anh rõ ràng đã kết hôn với Hòa Vy, vì sao còn muốn dùng hiệp ước chín ngày ràng buộc cô?

Dù anh muốn tìm tình nhân, cũng đâu cần tìm cô nhỉ?

Nghĩ đến đầu óc choáng váng vẫn không ra kết quả. Chốc lát, những suy nghĩ rối bời hết như một mớ hỗn độn trong đầu cô.

Lê Minh Vũ từ thư phòng bước ra, không tìm thấy Tô Nhiễm trên lầu hai, anh đi xuống lầu. Vừa đến cửa cầu thang, liền thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đáng yêu đang cuộn người trên sofa. Cô ôm gối thật to, đầu ngã sang một bên, thở dài. Anh bỗng ngơ ngác, không biết vì sao cảnh này lại lặng lẽ chạm đến nơi mềm mại nhất trong trái tim anh. Về mặt cô thở dài, đắm chiêu suy nghĩ khiến khóe miệng anh bất giác cong lên.

Lê Minh Vũ rót một ly nước ấm và một ly nước lạnh, cầm tiến đến, anh ngồi đối diện Tô Nhiễm, đặt ly nước ấm trước mặt cô, nhàn nhạt lên tiếng, “Uống nước.”

Lệ Minh Vũ bất ngờ đi tới dọa Tô Nhiễm hoảng sợ, ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn anh.

“Uống nước.” Anh nhấn mạnh câu nói vừa rồi lần nữa, phớt lờ ánh mắt của cô.

Con người không ngừng lớn lên và trưởng thành, nhưng có một số thói quen không cách nào thay đổi theo thời gian. Chính Tô Nhiễm, cô vẫn không có thói quen uống nước giống bốn năm trước. Nếu không ai nhắc cô nhớ, có lẽ cả ngày cô đều quên việc uống nước.

Thói quen này hết sức không tốt.

Anh nhíu mày nhìn cô, mãi đến khi cô vâng lời cầm ly nước lên uống, sắc mặt anh mới dịu lại.

“Có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng, em có thể nói ra, không chừng tôi giúp được em.” Giọng Lệ Minh vũ trầm thấp, vẻ mặt anh hờ hững, tỏ vẻ như anh chỉ nói băng quơ.

Hả...

Ánh mắt Tô Nhiễm càng thêm kinh ngạc nhìn anh. Cô không nghe lầm chứ? Anh đòi giúp cô?

Lệ Minh Vũ uống hết ly nước lạnh, đặt sang bên, dựa người ra sau, xem ra vừa rồi anh không phải nói đùa. Vẻ mặt của cô đập vào mắt anh, thờ ơ buông lời: “Hay cảnh sát Đinh lo lắng tôi nuốt em, kêu em đề phòng tôi, cho nên em không dám nói?”

Tô Nhiễm nghẹn họng, vừa rồi anh nghe lén?

“Cảnh sát Đinh muốn nói cái gì đều viết hết lên mặt, tôi chẳng cần nghe lén.” Mắt anh sáng như tia X, cô không thể mở miệng anh vẫn dễ dàng đoán ra ý nghĩ trong lòng cô.

Tô Nhiễm suýt nữa đã phun nước.

Quả nhiên, nếu không làm sao cảnh sát Đinh cứ dạn tới dạn lui, cô nhất định phải cẩn thận. Lệ Minh Vũ, con người anh đâu chỉ lòng dạ thâm sâu, ánh mắt anh còn rất sắc bén. Lúc này, cô lại thấy Lệ Minh Vũ làm cảnh sát thích hợp hơn, biết đâu anh chẳng cần mở miệng thăm vấn, tội phạm vừa thấy ánh mắt sắc lạnh của anh, thì sợ hãi cái gì cũng phải khai hết.

Tô Nhiễm cầm ly nước, ngồi đối diện một người đàn ông mà lòng tốt của anh ta bỗng nhiên trở dậy.

Câu nào của anh là thật? Câu nào là giả?

Trước khi Trần Trung chết vô tình nhắc đến anh, chuyện của ba anh biết được bao nhiêu?

Còn Hòa Vy, anh nắm rõ tình hình của Hòa Vy bao nhiêu?

Cô có nên tin tưởng anh hay không? Có lẽ cô nên tìm tòi ra vài manh mối nếu sống chung với anh?

Ban đầu Lệ Minh Vũ nhẫn nại vô cùng, anh him lặng đối diện với cô, hồi lâu sau thấy cô không nói tiếng nào, anh lại đợi thêm một lúc lâu, cau mày nói: ” Tôi đúng là chán quá nên mới phí thời gian ở đây với em!” Nói xong, anh đứng dậy bỏ đi.

Tô Nhiễm vội gọi anh, “Này...”

Lệ Minh Vũ dừng bước, quay đầu.

“Cái đó đó...” Tô Nhiễm gượng gạo bỏ ly nước xuống, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh biết thường ngày Hòa Vy dùng nước hoa nào không?”

Nếu anh đã kết hôn với Hòa Vy, vậy anh sẽ hiểu Hòa Vy nhiều hơn cô. Tuy rằng cô không dám mơ tưởng nhận được đáp án chính xác từ miệng anh.

Thần sắc Lệ Minh Vũ vốn dĩ đứng đưng chột sa sầm, mắt anh thấp thoáng không vui. Vừa rồi cô kêu anh, đáy lòng anh bỗng mừng rỡ đến khó hiểu, nhưng không ngờ cô lại hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy.

Người phụ nữ này đúng là ngốc nghếch quá thể mà.

Câu hỏi của cô ngốc nghếch quá mức nha. Thấy ánh mắt anh hơi lạ, Tô Nhiễm ngập ngừng. “Là anh nói khi này, tôi có vấn đề gì luẩn quẩn trong lòng thì cứ hỏi anh.”

Lệ Minh Vũ xoay người nhìn cô, thản nhiên hỏi “Em vừa gọi tôi là gì?”

Hả?

Ban này cô gọi anh là gì?

Hình như chỉ kêu một tiếng “Này”.

“Tôi, tôi vừa gọi Lệ Minh Vũ.” Cô mất tự nhiên đáp lời.

Lệ Minh Vũ hừ một tiếng, hơi hơi nheo mắt, lòng Tô Nhiễm đột ngột giống lên một hồi chuông cảnh giác, nuốt nước bọt, cô bắt giác lùi người về sau. Mỗi khi anh bày ra biểu tình này, nghĩa là anh đang dần mất hứng, bắt đầu bực dọc, nguy hiểm nảy sinh.

Nhưng anh không vì thấy cô mờ mịt khó hiểu mà tâm tình dịu bớt. Anh đi tới cạnh cô ngồi xuống, bỗng vươn tay trái khoát lên sofa sau lưng cô, tay phải khóa cô vào trọn phạm vi thuộc về anh, quan sát cô, giọng nói bình tĩnh mà biếng nhác ra lệnh, “Lập lại lần nữa.”

Tô Nhiễm vô thức liếm môi, anh quá gần cô, gần đến mức chỉ cần hơi ngẩng đầu, cô liền chạm ngay môi anh. Cô đành phải cúi đầu, yếu ớt nói, “Lệ Minh Vũ mà, không phải tôi hay gọi anh như vậy sao?”

Anh cau mày, cách gọi này tốt hơn anh Lệ. Thế nhưng...

Anh trầm giọng: “Bỏ họ cho tôi.”

“Hả?” Tô Nhiễm ngây ngốc ngẩng đầu, vô thức gọi nhỏ theo ý anh, “Minh Vũ...”

Giọng nói êm ái có phần mờ mờ, ngọt ngào, mềm mại như kẹo đường khiến trái tim Lệ Minh Vũ mềm nhũn. Lại thấy ánh mắt cô mơ màng, không nén nổi tình cảm dâng tràn, anh cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi ươn ướt chạm vào cánh môi thơm mát.

“Ừm...” Hơi thở và đôi môi đàn ông nóng hổi làm Tô Nhiễm không thể chống đỡ, tay cô theo bản năng chống lên ngực Lệ Minh Vũ, nhưng lại bị nắm lấy vòng qua cổ anh. Tay anh thôi chống sofa, nhích lên trên, chậm chậm vuốt ve lưng cô, khiến cô nhận ra ý đồ của anh.

“Đừng...” Tô Nhiễm dốc sức đẩy anh ra, tim cô đập rộn rịp, thấy ánh mắt anh tối thẫm, cô hoang mang. Hai ngày nay, cô lĩnh giáo trọn vẹn bản lĩnh của anh. Mỗi lần cô đều chìm đắm cùng anh, cô sợ cảm giác này, cô sợ mình sẽ say mê, không cách nào kiềm chế lý trí trong cơn thủy triều khoái lạc anh mang đến.

Lệ Minh Vũ lại không hề nổi giận, thuận theo ý cô buông ra, giọng anh khàn khàn, “Từ nay về sau, tôi chỉ cho em gọi như vậy thôi.”

Tô Nhiễm giật mình lần nữa.

Anh không để cô có nhiều thời gian hiểu ra vấn đề, đứng dậy lên lầu.

Phòng khách rơi vào yên lặng rất lâu, Tô Nhiễm mới có phản ứng, cái này là sao chứ? Vấn đề cô hỏi anh chưa trả lời mà, ngẫm nghĩ giây lát, hít một hơi thật sâu, cô đứng dậy đi lên lầu.

Cửa thư phòng mở ra, đúng lúc Lệ Minh Vũ đang mở phần văn kiện định xử lý, dường như biết trước cô sẽ theo anh lên lầu, nên chẳng màng ngẩng đầu, tiếp tục giải quyết công việc.

Ánh đèn mờ tối hắt lên áo sơ mi đen của anh. Anh hầu như hòa hợp vào màn đêm rộng lớn phía sau. Vầng sáng lơ mơ lưu chuyển trên mặt anh, anh khi đang tập trung quyền rũ đến lạ thường.

Tô Nhiễm đưa mắt sang chỗ khác, thấy dáng dấp anh lạnh lùng, cô vốn định xoay người bỏ đi, nhưng lúc này cô không thể gọi điện hỏi rõ Hòa Vy, nên cô buộc phải kiên nhẫn đi lại gần anh, hắng giọng, “Vấn đề ban này, anh chưa trả lời tôi.”

Lệ Minh Vũ vẫn tiếp tục phớt lờ cô.

“Tính tình anh sao lại kỳ cục như vậy hả?” Tô Nhiễm bực bội đi thẳng đến, khéo văn kiện trong tay anh, giận giữ trừng to mắt.

Rốt cuộc anh cũng chịu ngẩng đầu, anh trầm tĩnh nhìn ánh mắt căm giận của cô cả buổi, khó hiểu cất giọng, “Người phụ nữ ngốc nghếch như em làm sao viết ra được ”Hào môn kinh mộng” nhỉ?” Anh cau mày, tỏ vẻ như đang tự hỏi.

Tô Nhiễm không ngờ anh lại bật ra một câu như vậy, ngẩn ngơ, miệng ngoác to lúng túng, vì giây sau mới định thần, chau mày, “Chọc ghẹo người khác vui lắm phải không?”

Lệ Minh Vũ bình thần, chìa tay ra với cô, “Qua đây.”

Cô trầm ngâm rồi bước lên trước, anh liền kéo cô vào lòng, cánh tay anh thuận thế ôm chặt cô, cảm anh chống nhẹ lên gáy cô, hơi thở anh đều đặn phả lên tai cô, rất nóng rất ngứa. Hơi thở nam tính đậm mùi hổ phách đầy mê hoặc, thấm vào lòng cô.

Không gian trong phòng thoáng tĩnh lặng.

Lát sau, giọng anh hạ xuống bên tai cô, “Nói thật lòng, mức độ thấu hiểu của tôi với Hòa Vy, không sâu đậm bằng của tôi dành cho em.”

Sao?

Tô Nhiễm đợi lâu mà chỉ nhận được đáp án như thế này, cô bất mãn, nghiêng đầu trừng mắt, lườm anh, “Anh trả lời lấy lệ?”

“Không, tôi nói thật.” Chân mày giãn ra, anh nhìn cô.

Cô điên rồi nên mới hỏi anh.

Đứng dậy định bỏ đi, anh liền kéo cô, nhướn mày, “Dùng tôi đã rồi bỏ?”

“Trên thực tế, anh – một chút giá trị lợi dụng cũng không có.” Tô Nhiễm đầy bất mãn.

Lệ Minh Vũ không giận, bật cười, “Vậy được rồi, em hỏi tôi chuyện khác đi. Lần này, tôi sẽ trả lời em nghiêm túc.”

Tô Nhiễm bán tín bán nghi nhìn anh, trông thấy vẻ anh nghiêm túc, suy nghĩ một hồi, lòng cô thoáng nặng nề, nhìn anh lần nữa, dốc hết can đảm hỏi: “Tôi muốn biết Mộ Thừa ra sao.”

Gương mặt anh tú của Lệ Minh Vũ bất thành linh tỏa ra khí lạnh, ánh mắt dịu dàng dần giá rét, không khí xung quanh dường như chuyển lạnh theo, ngay cả Tô Nhiễm cũng cảm giác mọi thứ thay đổi cực kỳ nhanh chóng.

Anh nhìn cô chằm chằm, lặng thinh chốc lát, ngay khi Tô Nhiễm chuẩn bị bỏ cuộc, anh bất ngờ đứng lên, thân hình cao lớn lộ rõ áp lực và lạnh lùng cho đối phương.

“Muốn biết chuyện anh ta? Được, vào tắm cho tôi. Tắm xong, tôi nói em nghe.” Nói xong, anh nắm tay cô, ngang ngược kéo ra khỏi thư phòng.

Một tiếng vang vọng từ phía sau, cửa phòng đóng sầm lại.

86. Q.5 - Chương 1: Chuyện Gì Đến Rồi Cũng Sẽ Đến

Em tin rằng chỉ cần vững tin vào hạnh phúc một ngày nào đó hạnh phúc nhất định sẽ đến. Em sẽ tình cờ tìm thấy, hoặc nó cứ đến một cách tự nhiên. Nhưng dần dà theo thời gian em phát hiện hình như suy nghĩ này sai rồi. Gặp gỡ anh, em không biết là hạnh phúc hay tai họa. Bởi vì em hận anh bá đạo, em đau vì anh tàn nhẫn, em hoang mang vì anh dụ dỗ...

Có lẽ hạnh phúc chỉ là xa xôi...

Thực tế chứng minh, đến tận ngày hôm sau, Tô Nhiễm cũng hỏi không ra tình hình của Mộ Thừa.

Bởi vì, Lê Minh Vũ dùng phương pháp “Trải nghiệm” trực tiếp nhất, dốc sức dạy dỗ sự quan tâm của cô dành cho Mộ Thừa, dạy cô hiểu rõ cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi. Dù bề ngoài anh tỏ ra thờ ơ, nhưng lại ngầm giấu sự nguy hiểm mà cô không cách nào tiếp cận. Cô lại một lần nữa cảm nhận hàm nghĩa khác nhau giữa nam và nữ.

Hàm nghĩa giữa hai người là ở chỗ, ngày hôm sau cô nằm thoi thóp trên giường, như chú cá được vớt lên từ biển cả, phơi khô dưới ánh mặt trời, còn người đàn ông đó, người đàn ông dày vò cô đến mức cô phải xin buông tha, trời sáng liền sáng khoái đi làm. Một người được ép buộc, cầu xin một người ra sức ép buộc đòi lấy. Đây chính là điểm khác nhau.

Ngủ thẳng đến trưa, một hồi chuông điện thoại vang lên đánh thức Tô Nhiễm, là điện thoại của công ty thuê cô làm việc, đề ra thời hạn yêu cầu cô điều chế mẫu nước hoa đầu tiên. Sau khi trao đổi vài câu, cô gắng sức ra khỏi giường, đánh răng rửa mặt qua loa rồi đến phòng làm việc.

Thợ sửa chữa vẫn đang lắp đặt thiết bị dưới lầu. Phòng điều chế hương trên lầu đã sửa chữa hoàn tất theo yêu cầu của cô, chỉ cần bày biện đơn giản theo bản vẽ, đặt thêm dụng cụ điều chế hương, mọi loại hương liệu. Cô điện báo tin cho công ty thuê cô làm việc lần nữa. Giải quyết xong mọi việc, cô mới cảm thấy đói bụng, vội vàng rời khỏi nhà nên cơm cũng chưa ăn.

Giờ này là ăn trưa nên sẽ rất đông, từ trước đến giờ, cô không thích chen chúc với nhiều người và những nơi quá náo nhiệt, vì vậy, suy ngẫm một hồi, cô quyết định thôi, không đi ăn nữa. Lại nghĩ đến mấy ngày vừa qua, cô thấy dễ khóc dễ cười.

Chín ngày, thực ra rất nhanh, chỉ là đến lúc đó, cô không biết Lê Minh Vũ có thực lòng buông tha cô hay không.

Nhưng ngẫm lại, nếu anh chỉ ham mê mới mẻ nhất thời, vậy chín ngày cũng đủ để anh ném thử mùi vị của một người phụ nữ. Chốc lát cô lại hoang mang, sau này cô và anh vẫn tiếp tục vướng mắc vào nhau sao?

Cũng may Lê Minh Vũ còn có tính người, ít ra anh không nhốt cô ở nhà suốt chín ngày, anh cho phép cô ra ngoài xã giao, làm việc như bình thường. Nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải về nhà trước anh, khi anh về đến nhà nhất định phải nhìn thấy cô.

Tối tận lúc này, cô vẫn không hiểu ý đồ của anh.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại đột nhiên đổ chuông, thoáng nhìn màn hình hiển thị, Tô Nhiễm bỗng sững sờ. Tuy màn hình không hiện tên người gọi, nhưng dãy số này cô đã thuộc nằm lòng từ lâu...

Hòa Vy, trước sau gì cũng sẽ tìm cô, dựa theo tính cách Hòa Vy thì chuyện này chỉ là sớm muộn.

Có điều Tô Nhiễm không nghĩ sẽ nhanh thế này.

Ngoài cửa sổ quán cà phê, dòng người qua lại ngược xuôi như thoi đưa. Còn trong quán. Im lặng như tờ, không gian xung quanh tràn ngập hương cà phê dịu nhẹ, âm hưởng nhạc jazz du dương. Thế nhưng, dường như lại không hợp với đề tài nói chuyện của cô và Hòa Vy.

Bốn năm không gặp, không ngờ Hòa Vy lại để tóc dài xoăn lộn, toát lên sức hấp dẫn của phụ nữ, phối chung với áo sơ mi và váy bó thanh lịch quyến rũ. Tô Nhiễm nhìn lại bản thân mình, mái tóc ngắn hơi lộn xộn, do vội vàng ra ngoài, cô cũng không kịp chọn quần áo, thậm chí ngay cả kính sát tròng cô cũng không đeo. Cô đeo một cặp kính đen to, mặc áo thun và quần jean rộng, chân mang giày sandal. Trông thế nào cô cũng không thích hợp với hoàn cảnh sang trọng ở đây. Hay nói thẳng là cô hoàn toàn không sánh bằng Hòa Vy đang ngồi đối diện.

Ngoại hình của cô và Hòa Vy đều hao hao nhau. Nhưng nếu nhìn thấy cách ăn mặc sẽ thấy khác biệt. Hòa Vy là người phụ nữ có yêu cầu cao với chất lượng cuộc sống, còn Tô Nhiễm thì ngược lại, cô không quan tâm đến chuyện trưng diện bản thân. Điều này liên quan rất lớn đến cuộc sống giản dị mà cô sống cùng mẹ từ nhỏ.

Hòa Vy ngồi đối diện liên tục đánh giá Tô Nhiễm, gương mặt Hòa Vy trang điểm chần chu, lộ rõ vẻ chán ghét, sự chán ghét này dâng lên từ tận đáy lòng cô. Dù nhắm mắt, Tô Nhiễm vẫn có thể cảm nhận rõ ràng.

Một lúc sau, Hòa Vy lạnh lùng lên tiếng, “Tôi đã nghe kể chuyện cô sống chung với Lê Minh Vũ. Tô Nhiễm, cô biết mình đang làm cái gì không hả?”

Tội danh không đầu không đuôi thoáng chốc rơi xuống đầu Tô Nhiễm, cô nắm chặt cốc nước, đối diện đôi mắt buồn bực của Hòa Vy, cô kiên cường đè nén bực dọc và ầm ức, nhẫn nại giải thích, “Hòa Vy, chuyện không phải như chị nghĩ đâu.

”

“Vậy nó thế nào? Từ đầu tôi đã biết có chết cô cũng không thừa nhận, cũng như lúc trước cô biết rõ Lê Minh Vũ là bạn trai của tôi, nhưng sau lưng tôi, cô gặp gỡ anh ấy. Bốn năm rồi cô vẫn làm toàn chuyện buồn nôn.” Hòa Vy tức giận, quơ mạnh cốc nước từ trên bàn xuống đất, cà phê văng tung tóe, thấm ướt khăn trải bàn, khiến mọi người xung quanh phải để ý ngoảnh đầu nhìn lại.

Tô Nhiễm vốn dĩ định hòa nhã cùng Hòa Vy. Từ lúc đầu gặp mặt đến giờ, cô luôn nhún nhường, nhưng thái độ của Hòa Vy làm cô khó chịu, đành phải lãnh đạm lên tiếng, “Nếu hôm nay chị hẹn em đến để trách móc, vậy hãy dành cho hôm khác đi. Bây giờ em rất bận, hôm nào đó chị cứ đến phòng làm việc của em trách mắng một trận cho đã.” Nói xong, Tô Nhiễm cầm giỏ xách, chuẩn bị rời đi.

“Cô phải biết, Lê Minh Vũ bây giờ đã là anh rể của cô!” Hòa Vy không định buông tha cô, nói với theo sau, nhưng giọng điệu hòa hoãn hơn ban nãy, “Vì vậy, chị xin em, em đừng giành Lê Minh Vũ nữa được không?” Câu cuối cùng của Hòa Vy biến thành cầu xin.

Tô Nhiễm đứng chờ người, hồi lâu sau quay lại ghé ngồi, vẻ mặt Hòa Vy bỗng cô đơn. Vẻ mặt cô đơn và lời nói cầu xin của Hòa Vy cấu xé trái tim Tô Nhiễm đau nhói.

“Chắc em cũng biết, chị đã kết hôn với Minh Vũ. Hai người ly hôn được hai năm thì tại chị kết hôn.” Hòa Vy thấp giọng, xoa trán, “Em biết chị yêu anh ấy biết nhường nào, vì cái gì mà bốn năm rồi, em còn phải trở về? Còn muốn phá rối cuộc sống của chị và anh ấy?”

Tô Nhiễm ngồi lặng thinh nghe Hòa Vy nói, tay cô siết chặt, tuy móng tay không dài nhưng cũng đủ bấm lòng bàn tay phát đau, nhưng nỗi đau này cũng không thấm bằng nỗi đau lan ra từ tim.

Cô trầm mặc, Hòa Vy cũng lâm vào thống khổ. Mãi lâu sau, Hòa Vy lấy một hộp thuốc tinh tế từ giỏ xách, rút một điều thuốc lá nữ, rồi đẩy hộp cho Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm lắc đầu, cô chưa từng hút thuốc.

Hòa Vy cười khẩy, “Chắc cô hay dùng bộ dạng thuần khiết này mê hoặc Lê Minh Vũ chứ gì?” Hòa Vy không màng Tô Nhiễm có chú ý hay không, châm thuốc hút.

May mà quán cà phê này phân rõ khu vực hút thuốc và khu vực cấm hút thuốc, bằng không nhân viên trong quán nhất định sẽ lại nhắc nhở.

Tô Nhiễm dựa lưng vào ghế, thở dài: “Hòa Vy, em biết sớm muộn chị cũng biết chuyện này. Vì vậy, em muốn giải thích rõ ràng với chị. Lần này em về là vì chuyện của ba, nếu cảnh sát Đinh không gọi điện, bây giờ em vẫn đang ở Pháp. Hiện tại, người không muốn từ bỏ là Lê Minh Vũ, không phải em, em không ngờ anh ta sẽ làm thế này, em không muốn quấy rầy cuộc sống của chị và anh ta.”

“Nói nghe hay chưa kia.” Hòa Vy cười bác bỏ, phả một hơi thuốc, “Ý cô là Lê Minh Vũ vẫn cứ quán quýt lấy cô? Tô Nhiễm cô muốn viện cớ thì cũng phải có người tin mới được. Một người đàn ông không thêm cô bốn năm trước, mà bốn năm sau bám theo cô à? Có thấy nực cười không?”

Tô Nhiễm biết dù giải thích thế nào cũng đều uổng công, đành bắt đầu dĩ ngôn, “Chị tin cũng được, không tin cũng được. Nói chung, sau vài ngày nữa, em và anh ta sẽ không dính líu đến nhau nữa. Chị yên tâm, em tuyệt đối không bám theo Lê Minh Vũ.”

“Cái gì mà sau vài ngày nữa? Tô Nhiễm tôi nể tình chị em nên mới không ăn nói khó nghe. Cô định bắt chước Hạ Đồng à?” Ngữ điệu Hòa Vy lạnh nhạt, cả tiếng, “Cô thấy hai chị em hầu chung một chồng hay lắm phải không? Dù anh ấy muốn níu giữ, cô cũng phải nghĩ đến cảm nhận của tôi mà cự tuyệt đi chứ, cô sống chung với anh ấy thì ra thể thống gì? Rốt cuộc anh ấy là anh rể của cô hay anh rể của tôi? Tô Nhiễm bản thân cô không biết xấu hổ, cô cũng phải chừa mặt mũi cho nhà họ Hòa phải không?”

Nghe những lời này, lòng Tô Nhiễm buộc chặt, “Hòa Vy, chị cho rằng em không muốn bỏ đi sao? Có trời biết, mỗi giây, mỗi phút em đều muốn tránh xa anh ta.”

“Bớt nói nhảm đi. Đừng ở trước mặt tôi khoe khoang Minh Vũ quyến luyến cô bao nhiêu. Tôi nói cô biết, dù Minh Vũ thực sự như thế, anh ấy cũng chỉ coi cô như tình nhân bao dưỡng mà thôi.”

Tô Nhiễm sững sờ, ngơ ngác nhìn Hòa Vy, lời từ miệng Hòa Vy nói ra làm cô tổn thương hơn cả lời nói của Lệ Minh Vũ.

“Tôi mặc kệ là nguyên nhân gì. Tóm lại, cô phải rời khỏi anh ấy ngay lập tức, không được gặp anh ấy, cũng không được xuất hiện trước mặt tôi lần nữa.” Hòa Vy dường như thấy bản thân mình quá đáng, ngữ khí thoáng dịu bớt.

Tô Nhiễm không đáp lời, tiếp tục trầm mặc, ánh mắt chán chường chuyển thành điềm tĩnh pha lẫn tuyệt vọng, mở miệng, “Bốn năm trước, khi chị đi Bán Sơn, em biết tình chị em của chúng ta khó duy trì được nữa. Trừ phi có một người từ bỏ, vì vậy em đã từ bỏ, nhưng sự thực chứng minh em sai rồi, chúng ta vĩnh viễn không hề trở lại trước kia. Song, dù quan hệ giữa chị và em có ra sao, em vẫn muốn giải thích một câu, đúng là em yêu Lệ Minh Vũ, nhưng bây giờ em đã hết yêu, em cũng không muốn yêu nữa. Chị muốn em bỏ đi, được, chị đến nói chuyện với Lệ Minh Vũ, chỉ cần anh ta nghe lời chị từ bỏ, em cũng sẽ tự do.”

Ánh mắt Hòa Vy nghi hoặc dõi nhìn cô, tựa như đang ngẫm nghĩ lời cô nói có bao nhiêu chân thật.

“Cô...thật sự không đeo bám Lệ Minh Vũ?” Hòa Vy ít nhiều cũng hiểu tính cách Tô Nhiễm, nghe Tô Nhiễm nói chắc nịch như vậy, lòng cô cũng dao động.

Tô Nhiễm chẳng muốn giải thích nhiều, thản nhiên nói, “Tóm lại, em cam đoan, dù em có yêu, cũng không yêu Lệ Minh Vũ. Em và anh ta đã là quá khứ.”

Hòa Vy cắn môi, quan sát Tô Nhiễm một lúc, chợt nắm tay cô, “Chị xin lỗi. Chị biết lời chị nói vừa rồi tổn thương em, nhưng chị không kiềm chế được bản thân. Chị rất sợ em sẽ cướp Lệ Minh Vũ lần nữa. Em biết không, chị nghe nói em về nước, lại nghe nói Lệ Minh Vũ về Bán Sơn ở, đầu óc chị liền hoảng loạn. Bốn năm qua, anh ấy chưa lần nào đến Bán Sơn. Em vừa về, anh ấy lại đến đó ngay, chị...” Ngón tay Hòa Vy run rẩy.

Tô Nhiễm nhìn Hòa Vy, cảm giác lo được lo mất làm sao cô chưa từng trải qua cơ chứ? Chỉ là người đàn ông như Lệ Minh Vũ, cô hay Hòa Vy có thể quản được sao?

Cô thật sự thấy đoạn tình cảm này của Hòa Vy không chút nào khả quan.

“Tiểu Nhiễm, em hận chị sao? Bốn năm qua, em hận chị lắm phải không? Chị biết bốn năm trước chị đối xử độc ác với em, không nên để em ra đi tay trắng. Chị, chị lúc đó thực sự rất khổ nạn. Thực ra bốn năm qua chị đều sống trong áy náy, mỗi lần nghĩ đến em, tim chị đau lắm. Em nhìn chị đi, vì để bản thân bớt áy náy, chị cố ý để tóc giống em hồi đó. Thỉnh thoảng nhìn mình trong gương, chị như lại thấy em, lòng chị thoải mái hơn.” Hòa Vy nắm chặt tay cô không buông, vừa âu sầu vừa cấp thiết.

“Hòa Vy?” Tô Nhiễm nhìn Hòa Vy, lòng cô cứ thấy điều bất thường, vỗ nhẹ tay Hòa Vy, nhẹ giọng: “Em không trách chị.”

“Thật không em?” Hòa Vy vừa nghe, hốc mắt chợt đỏ ửng.

Tô Nhiễm nhìn càng thấy không thích hợp thử thăm dò một câu, “Chị gần đây... có thấy chỗ nào khó chịu hay khác thường không?”

Hòa Vy rút tay, tay phải đặt trên ngực, đây là một cách biểu đạt hình thể tượng trưng cho sự mâu thuẫn với thế giới bên ngoài, cô nhú chặt mày, “Chị đương nhiên khó chịu. Chỉ cần Minh Vũ không ở cạnh, chị thấy rất khó chịu, cả người chị mệt mỏi, không yên.”

Tô Nhiễm chần chờ, lơ đãng nhớ đến câu nói của cảnh sát Đinh: Chị gái cô – Hòa Vy, hình như tinh thần không được tốt lắm.

Trái tim Tô Nhiễm bỗng đập mạnh một nhịp, lo lắng trở dậy mạnh mẽ.

Cô từng mắc chứng rối loạn lo âu, chứng bệnh này có phân chia nặng nhẹ, nặng có thể dẫn đến tâm thần phân liệt. Bốn năm trước cô phải hứng chịu hết đả kích này đến đả kích khác, vượt ngoài khả năng chịu đựng, mỗi ngày cô đều bất an, mỗi ngày đều hoảng sợ, rồi cuộc có một ngày, cô quyết định dùng cái chết để giải thoát bản thân.

Nhìn Hòa Vy trước mắt, tất cả đều rất bình thường, nhưng cô cứ cảm thấy có gì đó là lạ khó nói. Cô chỉ mong mình suy nghĩ nhiều, có lẽ Hòa Vy chỉ quá lo được lo mất.

“Chị yên tâm, em sẽ mau chóng rời khỏi anh ta.” Cô khẽ nói, ngữ khí lộ rõ vẻ bất đắc dĩ.

Hòa Vy cười ứa nước mắt, gạt đầu liên tục, “Tiểu Nhiễm, lần này chị có thể tin tưởng? Phải không em?”

“Phải.” Cô buộc bản thân cho Hòa Vy một đáp án chắc chắn.

Cô và Lê Minh Vũ nên kết thúc từ lâu rồi, không phải sao?

87. Q.5 - Chương 2: Bức Ảnh Đáng Sợ Trên Mộ Bia

Hòa Vy nhẹ nhõm, vỗ nhẹ ngực vài cái.

Ánh nắng mặt trời hắt lên cửa sổ, chiếu sáng nụ cười của Hòa Vy, Tô Nhiễm nhìn Hòa Vy, nhìn nụ cười vui vẻ như trẻ con của Hòa Vy, lòng cô ngấm ngấm đau đớn, chẳng biết thế nào nhưng cô bỗng thấy ngỡ ngàng. Tô Nhiễm cup mắt, uống một hộp nước cam, nhớ tới cái chết của Trần Trung, lòng cô thoáng chốc nặng nề, cuối cùng cô vẫn quyết định nhắc đến đề tài này.

“Hòa Vy, chị về nước hôm kia sao?”

Hòa Vy sửng sốt, gạt đầu, cô không biết vì sao Tô Nhiễm đột nhiên hỏi như vậy.

“Trần Trung mới chết hôm qua, chị biết chuyện này không?”

Sắc mặt Hòa Vy hơi khác, đáy mắt lướt qua phiên chán, thản nhiên nói, “Chị không quen người này.”

Tô Nhiễm thấy rõ sắc mặt Hòa Vy thay đổi, càng khó hiểu lên tiếng, “Chuyện Trần Trung bị tố cáo ăn cắp đồ nhà họ Hòa lần trước, không phải chị báo án sao?”

“Vậy à? Chị không nhớ rõ.” Hòa Vy trả lời, khó chịu nhìn chằm chằm Tô Nhiễm, “Sao tự dung em nói chuyện như thẩm vấn tội phạm vậy?” Tô Nhiễm thở dài, lắc đầu, “Em chỉ muốn biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra mà thôi.”

“Không phải em đang hoài nghi chị hại Trần Trung mất mạng đấy chứ?” Thần sắc Hòa Vy lạnh lùng.

Tô Nhiễm thấy tâm trạng cô bất thường, thoáng trấn tĩnh lại, ánh mắt hơi sa sầm, “Chị là chị của em, em đương nhiên tin chị. Thực ra hôm nay gặp chị, em còn một chuyện rất quan trọng muốn nói.”

“Em hỏi đi.”

Cô hít sâu một hơi, “Em nhớ chị rất thích mùi nho đen. Chai nước hoa chị giữ bốn năm trước cũng là mùi nho đen. Em muốn hỏi chị, bây giờ chị còn thích dùng nước hoa mùi nho đen không?”

Hòa Vy không trả lời, chỉ cần môi nhìn Tô Nhiễm trân trân, lát sau giọng cô lạnh tanh cất lên, “Tô Nhiễm, em muốn nói gì, cứ nói thẳng ra, không cần vòng vo.”

“Em vòng vo với chị sao?” Tô Nhiễm đành lắc đầu, nói thẳng, “Hôm qua cảnh sát Đinh tìm em, nhờ em phân biệt mùi hương tìm được trên vết thương của Trần Trung. Em nghĩ thấy mùi nho đen, cho nên em...”

“Cho nên cô nói với cảnh sát Đinh tôi có khả năng là hung thủ giết người?” Hòa Vy chợt gắt giọng, ánh mắt sắc như dao đâm thẳng vào Tô Nhiễm ngồi đối diện, phẫn nộ cất tiếng: “Có phải cô cũng nói với cảnh sát Đinh tôi thích nước hoa mùi nho đen?” Tô Nhiễm cô được lắm, tôi không ngờ cô lại là người cay độc nham hiểm như vậy. Vừa rồi cô lừa tôi tin tưởng cô, chẳng mấy chốc cô liền đem tôi đi bán! Cô chỉ ước gì quan

tòa định tội tôi, phán tội tôi giết người, tốt nhất cứ phán luôn tội án tử hình. Như vậy, cô mới yên lòng yên dạ sống với Minh Vũ!”

“Hòa Vy, chị nói vậy gì đó? Trước khi biết rõ em làm sao có thể nói năng lung tung? Nếu em thực sự cho rằng chị làm, thì ngày hôm nay chị đã bị áp giải thẳng đến sở cảnh sát, chứ không phải xuất hiện trước mặt em. Em chỉ muốn biết tại sao lúc đó chị báo án? Chị còn nói chị vừa về nước hôm kia, vậy chị có ghé về nhà họ Hòa hay không? Điểm mấu chốt chính là mùi nho đen, hôm nay dù em không hỏi rõ ràng, cảnh sát Đinh sớm muộn gì cũng sẽ đến hỏi chị vấn đề này.”

“Vậy để anh ta tới rồi tính. Tô Nhiễm, nói tóm lại cô không cần làm bộ làm tịch ở đây!” Hòa Vy bất chợt đứng dậy, giật mạnh giỏ xách nói lời tàn nhẫn: “Coi như kiếp trước tôi gây quá nhiều nghiệp chướng nên kiếp này có em gái giống cô, không chỉ cướp người đàn ông tôi yêu nhất, còn muốn làm hỏng cả cuộc đời tôi. Tô Nhiễm, cô nhớ kỹ, tôi sẽ không để cô sống yên ổn đâu.”

“Hòa Vy...” Tô Nhiễm gọi với theo sau.

Thế nhưng dù cô giải thích thế nào, Hòa Vy đều giận dữ hấp tấp bỏ đi.

Tô Nhiễm bất đắc dĩ thở dài, lo lắng ngồi xuống. Cô không ngờ Hòa Vy sẽ phản ứng quyết liệt như vậy.

Nghĩa trang.

Nắng chiều buông xuống, vài con chim vỗ cánh phần phật bay ngang qua.

“Ba, ba nói con nên làm gì bây giờ?” Tô Nhiễm ngồi trước mộ Hòa Tấn Bằng, dựa đầu vào bức ảnh của ông, khẽ khàng thăm thì, ánh mắt cô trống rỗng.

Gió thổi ngang qua, cô thu tay lại, nhiệt độ ở đây lúc nào cũng thấp hơn nhiệt độ bên ngoài, nhất là khi mặt trời sắp lặn, nghĩa trang càng tiêu điều, đây cũng là điều bình thường. Hôm nay, không phải ngày tảo mộ, trời lại sắp tối, cô phải xin quản lý nghĩa trang thật lâu mới được vào. Vì vậy, trong nghĩa trang to lớn, ngoài quản lý ra chỉ còn một mình cô là người sống.

Bốn năm rồi, cô chưa lần nào đến thăm mộ phần của ba. Cô biết đây là hành động bất hiếu, nhưng mỗi khi nhớ tới bản thỏa thuận bốn năm trước, lòng cô vô cớ nhói đau. Cô không biết đối mặt với ba như thế nào, không biết nói chuyện với ba ra sao.

Thế nhưng hôm nay, cô vẫn đến đây, hoa cúc trắng bên cạnh khẽ tỏa hương thơm. Tô Nhiễm chưa bao giờ gần gũi với ba như vậy, cô cứ ngồi trước mộ ba, đem chuyện bốn năm trước và bốn năm sau nói hết một lần, nước mắt cô tuôn rơi, có rất nhiều đau xót, rất nhiều tủi thân, có rất nhiều lo lắng, rất nhiều mờ mịt. Giờ đây, với mọi chuyện xảy ra, cô không còn biết đối mặt như thế nào. “Có phải ngay cả ba cũng không biết phải làm sao không? Tô Nhiễm cười ra nước mắt.

Gió thổi mát xào xạc bên tai cô. Hòa Tấn Bằng trên mộ bia tươi cười hiền lành, cô ngồi dậy lau nước mắt, cười bình thần nhìn bức ảnh, “Ba, con không trách ba, thật lòng con không trách ba. Dù lúc trước ba xuất phát từ mục đích thế nào, ít ra con cũng cảm nhận được tư vị khi yêu một người. Tuy rằng kết cục rất thảm hại, nhưng có những việc trải qua, không phải sẽ tốt hơn không trải qua sao?”

Cô vuốt bức ảnh trên bia mộ, bụi đất, phủ bên trên rơi xuống, “Cho nên, ba, con xin ba phải phù hộ cho Hòa Vy. Con mong chị ấy không liên quan đến cái chết của Trần Trung. Còn nữa...” Giọng cô nức nhen, hít sâu, cố đè nén nỗi đau trong lòng, “Xin ba phù hộ Hòa Vy được hạnh phúc, phù hộ chị ấy gặp được người đàn ông yêu thương chị ấy, mãi mãi...hạnh phúc.”

a

Cành hoa cúc trắng bên cạnh rơi xuống, bay xa theo gió...

Đến khi mặt trời lặn đến nơi xa xôi trên đường chân trời, Tô Nhiễm mới đứng dậy rời đi. Cô bước ngang qua từng dãy mộ bia, gió đêm thổi nhẹ qua tóc cô, đom đóm ở cách đó không xa dần bay ra trong đêm tối.

Cô lau khô nước mắt, đi về phía chân núi, vừa bước qua một ngôi mộ đôi, lớn hơn những phần mộ khác ở đây. Loại mộ này rất phổ biến, thường là vợ chồng chôn chung với nhau, có thể nhìn ra tình cảm đầm ấm lúc

vợ chồng còn sống. Cô vốn dĩ chỉ đi ngang, nhưng ánh mắt vô tình lướt qua bức ảnh trên bia mộ. Cô bỗng đứng đứng lại, ngây ngẩn, hồi lâu cô cứng đờ xoay người nhìn bức ảnh của hai người đã chết trên mộ bia...

Người phụ nữ xinh đẹp đến động lòng người, còn người đàn ông thì cao lớn anh tuấn.

Tô Nhiễm nhìn chằm chằm bức ảnh người đàn ông, ánh mắt càng lúc càng trợn to kinh sợ. Khuôn mặt người đàn ông ấy hết sức anh tuấn, nhưng lại khiến cô sợ hãi, chân cô mềm nhũn, đột nhiên ngã quỵ xuống đất...

88. Q.5 - Chương 3: Kinh Hồn Nơi Nghĩa Trang

Một con chim vỗ cánh bay ngang qua đầu cô.

Gió chợt thổi mạnh hơn, xua đám đám phân tán khắp nơi, xa xa nhìn lại hết như những đốm lửa âm u không rõ.

Tô Nhiễm ngã xuống, kính mắt cũng rớt theo, cô ngồi dậy, đưa tay lần tìm. Ai ngờ đầu gối vừa nhích, cô liền nghe tiếng trống kính vỡ, cầm lên xem chỉ còn lại cặp gọng đen trơ trọi.

Trời ơi, làm sao bây giờ?

Tô Nhiễm hoảng loạn đứng dậy, quan sát xung quanh, sắc trời đã tối đen, cô nhìn mọi thứ đều mù mịt. Ngay lúc này, tại chỗ này, hơn nữa còn trước ngôi mộ chung của hai vợ chồng kỳ lạ, cô chỉ thấy sờn da gà. Bên cạnh cô toàn những ngôi mộ lạnh lẽo...

Nếu dưới tình huống có thể nhìn rõ, cô sẽ không thấy âm u đáng sợ, nhưng con người một khi không thấy rõ xung quanh, cảm giác kinh khủng và bất an sẽ vô cớ sinh sôi từ tận đáy lòng, muốn cản cũng không được, muốn xua cũng không xua đi.

Tô Nhiễm hít một hơi thật sâu, kỳ thực việc cô muốn làm nhất chính là nhìn rõ bức ảnh người đàn ông trên mộ bia. Sở dĩ, cô thấy kinh khủng, vì cô phát hiện người đàn ông trên mộ bia này, ánh mắt anh ta, đường nét trên gương mặt anh ta sao lại....giống Lê Minh Vũ như vậy chứ?

Tô Nhiễm nuốt nước bọt, híp mắt lại gần. Người đàn ông trên bức ảnh hiện ngang phong độ, khoe miệng nhếch lên cười nhạt, thấy nụ cười này Tô Nhiễm càng thêm sợ hãi, vội rời xa ngôi mộ chung này.

Không được nhớ, không được nhớ, trên đời này người giống người rất bình thường.

Trần tĩnh cảm xúc khác thường trong lòng, Tô Nhiễm bước ngắn bước dài qua đường ra. Chỗ này là nghĩa trang lớn nhất thành phố, nếu không phải người hay tới tảo mộ sẽ lạc đường, Tô Nhiễm chính là một trong số đó. Thứ nhất, đây là lần đầu tiên cô tới nơi này thăm ba, thứ hai, không có mắt kính cô nhìn đường không rõ. Cô cứ nghĩ con đường nào cũng đều ra được, nhưng không ngờ con đường cô đang đi không giống như đường ra, loáng cái cô luống cuống, không biết bản thân đang ở đâu.

Cô mau chóng lấy điện thoại trong giỏ xách ra, ít ra cô còn có thể gọi điện cầu cứu.

Ai ngờ điện thoại lại không được...

Không phải thần linh muốn cô qua đêm ở đây chứ? Dù như vậy, ở trước mộ của ba nói chuyện với ba cả đêm vẫn tốt hơn, nhưng bây giờ, ngay cả mộ của ba cô cũng tìm không ra.

Nghĩa trang nằm rất xa khu vực thành thị. Ưu điểm của nó là hoàn cảnh nơi đây tốt, không khí trong lành, dân cư thưa thớt. Nhưng đương nhiên cũng có khuyết điểm, đó chính là tới buổi tối, nơi đây dày đặc sương mù.

Hơi sương nồng nàn khiến cô khó thở, cô ngồi thở dốc trên bậc thang. Nơi mà có sương mù nơi đó sẽ ẩm ướt, cũng có nghĩa là trời sắp mưa. Quả nhiên chưa bao lâu sau, mưa phùn bắt đầu rơi xuống, hòa lẫn với sương mù bủa vây lấy cô. Tuy không phải mưa đông, nhưng ở nơi này, ngay phút giây này đáng sợ vô cùng.

Tô Nhiễm cười khổ, mệt mỏi lắc đầu. Cuối cùng cô cũng hiểu rõ hàm ý “Nhà đột lại gặp mưa dầm”.

Cô ngửa đầu, mưa rơi ướt tóc và gò má cô, để cô tỉnh táo hơn cũng tốt. Ở cái nơi gần gũi với chết chóc nhất, cô cũng có thể suy ngẫm lại những chuyện đã qua với Mộ Thừa, với Hòa Vy, với Lê Minh Vũ... Con người sống trên đời bao giờ cũng cố chấp vài việc, cố chấp quá khứ đã qua? Cũng như nơi an giấc ngàn thu? Đạt được thì thế nào? Mất đi thì ra sao? Con người bất kể đau thương hay vui sướng, không phải đều do đạt được và mất đi gây ra sao?

Tô Nhiễm khẽ thở dài, lơ đãng nhớ tới Lê Minh Vũ, gần đây cô hay suy nghĩ rất cuộc anh muốn gì, mục đích thật sự của việc giữ cô bên cạnh là gì, nhưng cùng anh quần quýt mấy ngày vừa qua cô vẫn không tìm ra đầu mối. Ngồi trên bậc thang lạnh ngắt, ngược lại khiến cô thêm tỉnh táo, mọi việc cứ thuận theo tự nhiên có lẽ tốt hơn. Những việc phải trải qua trong đời người không chừng đã được định sẵn từ lâu, có vướng mắc hơn, chấp nhất hơn, đau khổ hơn thì kết quả vẫn vậy, vẫn phải đón nhận nó. Chẳng thà cứ tâm bình khí hòa đón nhận, biết đâu sẽ có một sắp xếp khác ở không xa chờ bạn.

Cô cong môi cười, buồn cười thật, một người sống lại ở giữa nơi đầy người chết suy ngẫm ý nghĩa cuộc sống.

Cô giơ tay xem đồng hồ, coi ra hôm nay cô phải qua đêm lạnh lẽo ở nơi đây, xem như trải nghiệm cuộc đời. Tô Nhiễm vòng tay ôm người, cánh tay cô mát lạnh ướt sũng dưới mưa. Có lẽ cô nên suy nghĩ đến việc viết một cuốn tiểu thuyết kinh dị, dù gì không phải ai cũng có dũng khí đối cả đêm ở nghĩa trang.

Cô hít mũi, đang định tìm nơi trú ngụ, cô đột nhiên nhìn thấy ánh đèn sáng lơ mơ truyền đến, xuyên qua sương mù dày đặc đến gần cô.

Tô Nhiễm nghĩ đến đầu tiên chính là sự việc kỳ dị xuất hiện, cô hấp tấp đứng dậy, bước lùi ra sau. Giờ này không thể có người đến nghĩa trang, chỉ có một khả năng duy nhất, cô...gặp ma.

Không thể nào? Ông trời ơi, vừa rồi cô chỉ vui đùa một chút thôi mà, cô chưa muốn đổi sang viết tiểu thuyết kinh dị nhanh vậy đâu.

Tiếng bước chân nhỏ vun đạp trên sỏi đá, tiếng chân chạy trốn của Tiểu Nhiễm, cô không nghe thấy âm thanh từ phía sau, nhưng trông thấy một cái bóng mờ mờ như ẩn như hiện, cô không đeo kính nên không nhìn rõ, cô chỉ cảm thấy cái bóng đó như ma quỷ, hòa quyện cùng sương mù, rồi dần ngưng tụ thành bóng dáng lớn hơn...

Cô không kìm nén nổi nỗi sợ hãi trong lòng.

“A!” Một tiếng thét chói tai phát ra từ cô, cắt ngang màn đêm.

Ngay sau đó, cô thấy cả người mình chạm vào vòm ngực rắn chắc, có một bàn tay vỗ nhẹ lưng cô, tiếng nói trầm thấp truyền ngay đến tai cô, “Là tôi, đừng sợ.”

Giọng nói Tô Nhiễm vỡ vụn, cô run rẩy, khó khăn ngóc đầu dậy từ vòm ngực đàn ông. Dưới màn sương, gương mặt đàn ông huyền ảo, đường nét ngũ quan anh tuấn ướt sũng mưa. Người đàn ông thấy toàn thân cô lạnh lẽo, cau mày, không nói tiếng nào cởi áo khoác của mình ra choàng cho cô.

Tô Nhiễm tròn to mắt nhìn người đàn ông xuất hiện trước mặt cô. Người đàn ông cầm đèn pin, ánh sáng mờ nhạt đàn vào màn sương xung quanh, tạo nên vầng sáng dịu dàng. Thân hình đàn ông cao lớn như vị cứu tinh từ trên trời phái xuống. Tô Nhiễm nhìn đến say mê hoa mắt. Lê Minh Vũ?

Thần sắc anh lo lắng, chớp mắt trông thấy cô, anh dường như nhẹ nhõm hơn rất nhiều, phải anh không? Gương mặt anh sao lại lo lắng? Hay là... Cô vô thức lùi về sau, trừng to mắt nhìn gương mặt đàn ông, không phải người đàn ông trong bức ảnh trên bia mộ kia chứ?

Suy nghĩ này nếu đặt vào thường ngày sẽ rất buồn cười, nhưng cô thấy rõ ràng gương mặt này giống hệt người đàn ông đã chết kia. Khuôn mặt này bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, vào đêm mưa, ở tại đây, ngay lúc này, nghĩ như vậy cũng đúng mà...

Thấy vẻ mặt cô kì lạ, hơn nữa đôi mắt cô càng lúc càng hoảng loạn, Lê Minh Vũ cau mày, người phụ nữ này đang nghĩ gì vậy? Anh gần như đi hết nghĩa trang, bực bội và lo lắng vô cớ bủa vây tìm anh, anh không tìm được kê quát, “Đang yên đang lành tới đây làm gì? Sao lại tắt điện thoại?”

Giọng nói dần ông quen thuộc kéo Tô Nhiễm trở về hiện thực, là Lê Minh Vũ, anh, anh đến nghĩa trang?

Lòng cô đông đầy ảm áp và vui mừng khó nói thành lời, thường ngày cô rất sợ nghe giọng nói của anh, thậm chí còn thấy chán ghét, nhưng bây giờ cô lại thấy giọng nói của anh là âm thanh tuyệt vời nhất trên thế giới.

“Anh”...Phút chốc cô xúc động không biết nói gì cho đúng.

“Quần áo em ướt hết rồi!” Anh giận dữ gầm lên.

Tô Nhiễm rút cổ, nghe lời anh kéo chặt áo khoác trên người, nhiệt độ thuộc về anh sưởi ấm cô, nùi hương đàn ông thành thực và hương hổ phách dịu nhẹ hợp thành dòng nước ấm vây kín cô, hơi ẩm kì diệu xua tan giá lạnh và đuổi đi kinh hoàng trong cô.

“Điện thoại đâu?” Giọng nói còn pha lẫn không vui vang lên trên đầu cô, nhưng đỡ hơn nhiều so với quát giận ban nãy.

Tô Nhiễm lập tức cầm điện thoại trong giỏ xách ra đưa anh.

Lê Minh Vũ cầm điện thoại, nhìn lướt qua, bấm một hồi không có tín hiệu, đáy mắt anh vừa bất đắc dĩ vừa tức giận, lườm cô, nghiêng răng nói, “Em nhớ kĩ cho tôi, từ nay về sau, tôi cầm điện thoại em hết pin, hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều không được phép tắt máy!”

“Tôi cũng không muốn...”

“Có nghe hay không?” anh quát lần nữa, cắt ngang lời cô.

“Nghe, nghe rồi.” Lần đầu tiên Tô Nhiễm ngoan ngoãn nghe lời anh, có lẽ cái này chính là ” khi bị người khác áp chế, phải biết nhân nhượng tạm thời”. Cô sợ anh giận, bỏ cô lại một mình, nếu vậy cô sẽ rất thảm.

“Đi theo tôi, còn muốn đứng đây cho bệnh phải không? Rõ là ngốc ngoài sức tưởng tượng.” Lê Minh Vũ nén giận, xoay người bước xuống bậc thang. Tô Nhiễm sợ mất dấu anh, vội vàng đi theo sau.

Cứ như vậy, dưới làn mưa, một người đàn ông cao lớn, một người phụ nữ nhỏ nhắn, một trước một sau bước đi. Cơ bắp đàn ông rắn chắc lấp ló dưới áo sơ mi ướt mưa, đi được một lúc, anh bỗng dừng chân, ngoảnh đầu ra sau, trông thấy cô tụt một quãng xa. Bóng dáng cô nhỏ nhắn choàng áo khoác của anh gần như hòa quyện vào màn sương dày đặc.

Anh nhẩn nại đứng yên tại chỗ chờ cô.

Tô Nhiễm cố gắng đi nhanh, nhưng vẫn không theo kịp Lê Minh Vũ. Anh cao lớn, tay chặn lại dài, đương nhiên sẽ đi nhanh hơn cô rất nhiều. Hơn nữa, cô còn phải híp mắt liên tục, cúi đầu quan sát đường đi. Cô sợ mình không cẩn thận hụt chân, ai ngờ càng lúc càng bị bỏ xa.

Mãi đến...

“Ow...” Cô bất ngờ va vào anh.

Lê Minh Vũ không biết làm thế nào, đành giơ tay đỡ lấy người phụ nữ không biết phân biệt nổi đông tây nam bắc, nhìn cô xoa mũi, anh thở dài, “Em không sao chứ?”

Tô Nhiễm lắc đầu.

”Mắt em sao vậy? Thấy cô cứ cặm cụi cúi đầu bước đi, anh nhận ra điều gì đó, nâng mặt cô lên hỏi.

Hả...

“Không có gì, tôi không cẩn thận làm vỡ mắt kính nên nhìn không rõ.”

Cô xấu hổ nghiêng đầu sang chỗ khác.

Lê Minh Vũ hơi nheo mắt, “Em bị cận?”

Sao từ trước đến giờ anh không biết? Cô bị cận từ bốn năm trước ư? Sao chưa bao giờ thấy cô đeo kính?

Tô Nhiễm than nhẹ một tiếng, gật đầu. Anh không biết cũng là chuyện bình thường. Hằng ngày, anh đi từ rất sớm, tối trễ mới trở về, lúc đó cô đã tháo kính xuống. Còn gặp anh ban ngày, cô đã đeo kính áp tròng.

Lệ Minh Vũ nhìn cô hồi lâu, thản nhiên nói, “Bây giờ, em đi được không?”

“À được, chỉ cần...” Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, cô bối rối, nói khẽ, “Anh đi chậm một chút.”

Cõi lòng cứng rắn bỗng chốc tan chảy dưới sự mềm mại của cô, vẻ mặt anh hòa hoãn, kéo tay cô qua, đầu ngón tay cô lạnh buốt thấm qua lòng bàn tay chui sâu vào tim anh, ngữ khí anh thoáng dịu dàng, “Đi thôi.”

Bàn tay anh rộng lớn, rất ấm áp, rất an toàn, cảm giác này hết như chiếc áo khoác trên người cô. Tô Nhiễm bỗng thấy rung động, tại sao có thể như vậy chứ? Tô Nhiễm à Tô Nhiễm, mày có thể đừng không có tiền đồ như vậy có được không?

Tuy rằng nghĩ vậy, nhưng cơ thể nhỏ nhắn vẫn vô thức nép sát vào anh. Dù sao không thấy rõ đường đi là một chuyện rất gay go, cô chỉ biết nhờ anh để bước đi thuận lợi hơn, cũng may anh bước chậm lại, nhờ vậy cô đi đỡ vất vả hơn.

Cơ thể phụ nữ mềm mại nhẹ nhàng cọ sát vào cánh tay Lệ Minh Vũ, hương thơm dịu nhẹ hòa lẫn mùi mưa quán quýt vào hô hấp của anh, càng khiến cơ thể anh sản sinh một cảm giác khô nóng khó nói, yểu hần của anh chuyển động. Lệ Minh Vũ quay lại nhìn, thấy cô dựa dẫm nắm chặt tay mình, khóe miệng anh không kìm được bất giác cong lên, niềm vui chưa bao giờ có cứ lặng lẽ dâng tràn...

“Ngày mai đi mổ mắt laser.” Anh không muốn tưởng tượng nếu anh không tìm được cô.

“A?” Tô Nhiễm tập trung bước đi nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn anh một cái, lát lâu sau mới hiểu ra, vội vàng lắc đầu, “Không được. Tôi không làm đâu. Tuy rằng phương pháp này tiên tiến, nhưng dù sao cũng mới ra đời hơn chục năm nay. Chưa có thí nghiệm lâm sàng nào chứng minh người phẫu thuật khi về già mắt vẫn khỏe mạnh. Tôi nghe nói sau khi làm phẫu thuật này, về già sẽ mắc bệnh đục thủy tinh thể, phiền phức lắm. Tôi không muốn khi mình già đi, cái gì cũng không thấy. Đến lúc đó tôi phải làm sao đây?”

89. Q.5 - Chương 4: Muốn Tìm Một Người

Lệ Minh Vũ nhẫn nại nghe cô lải nhải một tràng, anh vẫn không giận, “Già rồi không thấy, tôi nuôi em.”

Tô Nhiễm thẳng thốt, kinh ngạc quay đầu nhìn anh. Anh nuôi cô?

Anh không tiếp tục đề tài này, thả tay cô ra, ngồi xổm xuống, “Lên đây tôi công em.”

Hả?

“Không, tôi không cần...”

“Với tốc độ của em, chắc hơn nửa đêm chúng ta mới về tới nhà. Mau lên, đừng có nói nhiều.” Lệ Minh Vũ ngồi xổm, anh ngoảnh đầu, cau mày la cô. Có ông trời chứng giám lần đầu tiên anh công phụ nữ.

Nhìn bóng lưng to rộng trước mắt, Tô Nhiễm nắm chặt tay, biết không thay đổi được anh cô đành thuận theo.

Lệ Minh Vũ rất cao, tựa trên lưng anh, cô thấy mình cách mặt đất càng cao. Tô Nhiễm gượng gạo vòng tay ôm cổ Lệ Minh Vũ, bàn tay anh mạnh mẽ nâng người cô, lưng anh rộng lớn và rắn chắc, anh bước đi nhanh chóng ổn định. Nhiệt độ cơ thể anh toát ra từ áo sơ mi ẩm ướt sưởi ấm Tô Nhiễm. Mùi hương nam tính thuộc về anh lấp đầy hơi thở, vây kín cô.

Cảm giác này kì lạ nhưng lại ấm áp khác thường.

Hồi nhỏ, khi bị bệnh, ba đã từng công cô một lần, cô nhớ lưng ba rất rộng, áp mặt vào đó cô chẳng còn thấy sợ hãi hay đau nhức. Bây giờ, cảm giác này lại quay về, nhưng không giống hoàn toàn lúc xưa, cô không

chỉ thấy kiên định và âm áp mà tim cô còn đập mạnh rộn ràng, rung động lạ thường, không trấn tĩnh như khi ở trên lưng ba.

Cô bắt giác thả lỏng, cả người áp sát lưng anh, khuôn mặt cô dán lên áo sơ mi, cô có thể cảm nhận được độ ấm và làn da sần chắc của anh...

Trái tim ơi, đừng đập mạnh nữa...

Hình như cảm giác được người phụ nữ trên lưng thả lỏng, Lê Minh Vũ bước nhanh hơn, ánh mắt anh tràn ngập dịu dàng,.

“Ax xì...” Về đến Bán Sơn, Tô Nhiễm liền quần chặt chẽ, hắt hơi liên tục.

Lê Minh Vũ đẩy cửa đi đến, thấy cô quần chặt trong chăn như bánh chưng dựng vào sofa, anh nhú mày, đưa trà gừng nóng cho cô, “Uống.”

Tô Nhiễm hít mũi, ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt cô lơ đãng ửng hồng. Áo khoác anh đưa cô, áo sơ mi ướt nhẹp, vì vậy anh cởi áo, để trần nửa người trên. Làn da màu đồng khỏe mạnh đầy gợi cảm, vàng sáng nhẹ nhàng hắt lên người anh, tạo nên nét đàn ông rung động lòng người. Cô vội vàng cúi đầu, dưới tầm nhìn sang cốc trà gừng trong tay anh, cô cầm lấy. Không ngờ anh lại biết nấu thứ này.

“Gừng nồng quá.” Cô ngửi ngửi, nhú mày nói. Cô không thích mùi này.

“Thích không nồng thì ngày mai em cứ đến bệnh viện cấp cứu.” Lê Minh Vũ bình thản lên tiếng, “Uống nhanh lên.”

Tô Nhiễm đành nhắm mắt uống một hơi, thấy anh đứng yên một chỗ nhìn mình, cô lúng túng hỏi anh, “Anh thì sao? Anh uống chưa?”

“Tôi không yếu đuối giống như em.” Lê Minh Vũ lấy một chiếc cốc khác, rót nước ấm đặt bên cạnh cô, giọng anh lạnh nhạt cất lên: “Đưa điện thoại cho tôi!”

Tô Nhiễm nào dám đắc tội, đưa điện thoại cho anh.

Anh cầm điện thoại, lấy cục sạc trong ngăn kéo, cắm điện sạc pin.

Dõi theo bóng lưng của anh, lòng Tô Nhiễm dâng lên một cảm xúc khó nói thành lời. Kỳ thực, cô không ngờ anh lại đến nghĩa trang tìm cô, không phải anh rất ghét cô sao? Cô cắn môi hỏi, “Anh... đến nghĩa trang chỉ để tìm tôi à?”

Có thể anh đến viếng mộ ai thì sao? Vừa lúc trông thấy cô cũng không chừng.

Có lẽ ánh mắt Tô Nhiễm chần chờ, Lê Minh Vũ xoay người nhìn cô trân trân, vẻ mặt hờ hững, “Em tưởng ai cũng ngốc nghếch giống em, đi viếng mộ vào buổi tối?”

Ồ...

Nói vậy là anh đi tìm cô?

“Vậy...” Tô Nhiễm thấy tim mình đập nhanh hơn, ngượng ngùng liếm môi, “Anh làm sao tìm được tôi?”

Lê Minh Vũ cau mày, “Chỉ cần muốn tìm một người thì sẽ tìm được. Thành phố nói lớn không lớn, tìm một người có bao nhiêu khó khăn.” Thực ra cũng không dễ dàng, có ông trời biết anh gọi điện thoại tìm cô suốt buổi chiều, xe chạy cạn xăng.

“À” Tô Nhiễm cúi đầu, muốn tìm? Anh thật lòng muốn tìm cô?

Lòng cô bỗng bối rối.

“Tô Nhiễm, lời tôi nói với em như gió thoảng bên tai phải không? Lần sau tôi về nhà mà không thấy em, em chết chắc rồi.” Giọng anh lạnh lùng, ngữ khí đề cao, phảng phất tức giận. “Tôi...” Tô Nhiễm muốn nói lại thôi, cô muốn nói với anh chẳng qua cô chỉ đi viếng ba mà thôi, lời vừa đến miệng cô lại nuốt xuống, thì thào đáp, “Biết rồi.”

Anh giận cái gì? Về nhà tìm không thấy cô? Người oan ức thực sự chính là cô nha. Nếu không vì anh, Hòa Vy làm sao đối xử với cô bằng thái độ ác độc chứ? Nếu không như vậy cô đã không rầu rĩ đi viếng mộ ba.

Thấy cô không xù lông tranh luận, về mặt Lê Minh Vũ dịu bớt. Anh tiến lên kéo chăn cô đang vây quanh người ra, thấy cô còn mặc quần áo ướt sũng, khuôn mặt anh bỗng tức giận, đưa áo ngủ sạch cho cô, “Thay ra”. Người phụ nữ này thật là một chút kiên thức cũng không có, mặt quần áo ướt rồi trùm chăn kín lại là xong?

“Ừm, đợi lát nữa.” Tô Nhiễm thấy hơi chóng mặt. Ở nghĩa trang vừa lạnh lẽo vừa sợ nên bây giờ cô rất mệt, không muốn động dậy.

Lê Minh Vũ lườm cô, không nói thêm gì nữa, đi thẳng vào nhà tắm.

Tô Nhiễm tựa đầu vào sofa, nhắm mắt lại. Sau này có bị đánh chết, cô cũng không đến nghĩa trang vào buổi tối. Thật là đáng sợ. Từng cảnh từng cảnh cứ hiện lên trong đầu cô. Tô Nhiễm bất giác nhớ đến ngôi mộ chung của đôi vợ chồng kia, cô thấy rất rõ rằng người đàn ông trong bức ảnh giống hệt Lê Minh Vũ, nhưng kính mắt bị vỡ nên cô không nhìn rõ trên mặt bia viết gì, biết đâu người đàn ông đó cũng họ Lê? Có khi nào là họ hàng của Lê Minh Vũ?

Suy nghĩ này có vẻ hơi phóng đại, nhưng lần sau có dịp, cô sẽ nhìn kỹ hơn.

Đang nghĩ ngợi, Tô Nhiễm thấy người mình lơ lửng nhẹ bâng, vừa kêu sợ hãi, liền nghe giọng nói không vui của đàn ông từ trên đỉnh đầu truyền xuống...

“Im lặng!”

Cô ngoan ngoãn ngậm miệng, Lê Minh Vũ ôm cô vào phòng tắm. Trong bồn tắm tràn ngập nước ấm, mặt trên đã nhỏ sẵn mấy giọt tinh dầu thư giãn thần kinh và xua tan khí lạnh. Hơi nóng thơm phảng phất hương cam dịu nhẹ mà cô thích nhất.

“Tôi tự...” Nói chưa hết lời, Lê Minh Vũ đã thả tay, loáng cái Tô Nhiễm ngã nhào vào bồn tắm lớn, nước văng tung tóe ướt cả quần tây của anh.

“A...” Tô Nhiễm kinh sợ, đập nước đứng dậy, toàn thân cô từ trên xuống dưới đều ướt đẫm nước, cô vừa lo vừa bực tức lườm anh, “Anh làm cái gì vậy hả? Sặc chết người đó.”

“Hậu quả khi không nghe lời chính là thế này, cho nên sau này tôi nói gì, tốt nhất em phải ngoan ngoãn vâng theo.”

Lê Minh Vũ không đếm xỉa đến cô, anh đứng cạnh tao nhã tháo dây nịt, cởi quần tây, bước về phía bồn tắm.

“Anh, anh đừng tới đây.” Tô Nhiễm lật đật dịch vào một góc khác, hơi nóng bốc lên gò má cô, tôn làn da trắng nõn càng thêm lông lảnh, hàng mi dài run run thoáng chớp ướt nhẹp, hệt như cánh bướm lạc bước giữa rừng hoang, xinh đẹp đầy cảm dỗ.

Rất hiển nhiên anh sẽ không vì lời nói của cô mà dừng lại. Anh đặt chân vào bồn tắm, nước tràn ngay ra ngoài. Vớ dĩ là bồn tắm siêu lớn nhưng xuất hiện thêm anh liền chật đi không ít.

“Anh điên vừa thôi.” Tô Nhiễm nhớ đến cảnh anh “động tay động chân” khi cô tắm cho anh lần trước, cô hoảng loạn hấp tấp đứng dậy.

Lê Minh Vũ cong môi, tay anh nhẩn nút, nước từ vòi hoa sen phun xối xả lên đầu Tô Nhiễm, khiến cô hét đường trốn tránh. Lần này quần áo Tô Nhiễm càng trong suốt, đường cong đầy đặn thấp thoáng hiện ra, khơi dậy dục vọng đàn ông.

Lê Minh Vũ dựa vào một góc khác cười tươi nhìn Tô Nhiễm dưới vòi hoa sen, anh tựa như một con mèo ác ý treu đùa một con chuột đang muốn tháo chạy. Anh thông dong quan sát động tác vụng về của cô.

“Tắt đi, mau tắt đi.” Tô Nhiễm gần như nghẹt thở.

Lê Minh Vũ lúc này mới có động tác, anh vươn tay kéo cô vào lòng, rời xa sự tấn công của vòi hoa sen, cô lúc này chật vật như chuột lang thang trên đường.

“Cởi đồ.” Anh cười ra lệnh.

Tô Nhiễm bối rối muốn khóc, lòng cô thấy ảm ức vô cùng, muốn phản kháng nhưng lại sợ anh dùng cách khác dạy dỗ. Tô Nhiễm đành cắn môi, cởi từng món từng món đã ướm sưng từ lâu...

Cô quỳ gối trước mặt anh, cắn chặt răng, mắt cô đầy bối rối và bất đắc dĩ, lông mày cau sát vào nhau tạo nên đường nét xinh đẹp, mái tóc dán sát vào má, làm cô càng thêm ngây thơ thuần khiết, song mũi cô cao thẳng thanh tú, gò má cô trắng nõn xinh đẹp.

Tô Nhiễm cởi sạch quần áo, lộ ra chiếc cổ cao thẳng mỹ lệ như thiên nga, bọt đọng trên bờ vai thon thả chậm chậm trượt theo cánh tay hòa nhập vào nước. Lệ Minh Vũ nheo mắt, say mê ngắm nhìn người phụ nữ trước mắt, ánh mắt sắc bén càng lúc càng nóng bỏng, không chút nào che lấp khát vọng của bản thân với cô.

Lệ Minh Vũ vươn tay, đầu ngón tay nóng rực vuốt ve gò má Tô Nhiễm, cô muốn trốn tránh nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn, độ nóng từ lòng bàn tay dọa cô sợ hãi. Cô biết anh muốn gì.

Yết hầu Lệ Minh Vũ chuyển động, quyến luyến hưởng thụ làn da trắng mịn như tơ lụa của cô. Anh phát hiện dù anh có muốn cô bao nhiêu lần, khát vọng của anh với cô vẫn luôn mãnh liệt.

Anh nắm tay cô, dịu dàng cài vào hòa hợp làm một, bàn tay khác của anh lại uyển chuyển giữ chặt eo cô, cảm nhận làn da trơn bóng mềm mại, vùng bụng phẳng lì mà đàn hồi, đôi chân cô thon dài, cặp mông tròn trịa. Cô như thiên thần xinh đẹp trong lòng anh.

“Cứ vậy mà muốn qua đêm ở nghĩa trang?” Tay anh vuốt tóc rồi đến vai và lưng cô... Môi anh nhẹ nhàng cọ sát tai cô, giọng anh bỗng dừng trầm thấp dịu dàng.

“Không có...” Tô Nhiễm vừa nghĩ đến cảnh ở nghĩa trang liền kinh hãi, lắc đầu nguầy nguậy.

“Vậy em phải cảm ơn tôi như thế nào, hmm?” Anh khẽ cười.

Tô Nhiễm hoảng hốt, muốn vùng khỏi cánh tay của anh, nhưng anh lại ôm cô chặt hơn. Cô cảm nhận rõ khát vọng đàn ông đang hùng hực khí thế ở gần bụng mình. Tô Nhiễm run run, thoáng chốc cô la to sợ hãi, “Không được...” Cả người cô tê dại như bị điện giật, cô lật đật khép hai chân nhưng đã không kịp. Móng vuốt ác ma đã vươn ra tùy ý trêu đùa cô.

“Làm sao không được. Gọi tên tôi.” Anh quần lấy lưỡi cô.

Lệ Minh Vũ hôn rất có kĩ xảo, khiến cô trốn không khỏi đôi môi ma mị của anh. Lệ Minh Vũ mạnh mẽ cắn mút quần liếm đôi môi đỏ mọng non mềm, mau chóng làm Tô Nhiễm mất hết sức lực phản kháng.

Anh dường như còn hiểu cơ thể Tô Nhiễm hơn cả chính bản thân cô.

Môi anh dịu dàng cuốn lấy mọi thứ, song cũng bá đạo nồng nhiệt, không kiêng nể gì mà trêu đùa chiếm hữu, quấy rối tâm tư của cô.

“Đừng vậy...” Con sóng quen thuộc đảo qua tim Tô Nhiễm. Cô run rẩy toàn thân. Cô sợ cảm giác này, rõ ràng cô muốn chống cự nhưng cuối cùng lại thân mật cùng anh. Cô ghét cảm giác này, cô không muốn thỏa hiệp như vậy...

Phụ nữ sẽ vì thỏa hiệp mà thay đổi bản thân hoàn toàn.

Cô rất sợ.

“Em không ngoan.” Lệ Minh Vũ kiềm chế thở hắt ra. Trán Lệ Minh Vũ tì sát vào trán cô, mùi hương nam tính tỏa ra vây lấy Tô Nhiễm, “Gọi tên anh đi, anh muốn nghe.”

Tô Nhiễm sửng sốt, gò má ửng hồng, anh dịu dàng thì thầm thật hay giả?

Nụ hôn của anh nhẹ nhàng rơi xuống, anh khẽ cười, “Xin em mà.”

Hình dáng cô thẹn thùng hòa tan trái tim anh.

Lệ Minh Vũ không biết khi phụ nữ đỏ mặt ngượng ngùng sẽ xinh đẹp như vậy. Cõi lòng cứng rắn, lạnh lùng của anh bỗng đông đầy ảm áp.

Tim cô rung động mãnh liệt. Anh đang cầu xin cô sao?

Đối diện với đôi mắt sâu thẳm của anh, tim cô như muốn bật tung ra ngoài, môi cô run rẩy, vô thức gọi tên anh, “Minh Vũ...”

“Nhiễm, em đẹp quá.” Anh cong môi dịu dàng, ôm cô vào lòng, cọ nhẹ mái tóc cô. Khoảnh khắc này anh chỉ muốn hòa nhập làm một cùng cô, “Ngồi lên đi, để anh cảm nhận em. Ngoan...” Giọng anh nói trầm thấp nồng đượm vừa quyến rũ vừa mệnh lệnh, tựa như đang thôi miên, thôi miên cô đánh mất lý trí.

Thần trí Tô Nhiễm đã tán loạn từ lâu, toàn bộ thể xác và tinh thần cô đều không thể kìm nén. Cô vô phương áp chế ngọn lửa trong cơ thể, cô ham muốn sự yêu thương của anh, cô đã không còn cách nào suy nghĩ, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của anh...

Cô ngửa đầu, ánh mắt anh nóng bỏng chăm chú nhìn cô.

Có vài lần, Tô Nhiễm cho rằng bản thân mình sẽ chìm đắm, sẽ vì vậy mà ngất lịm đi. Toàn thân cô run rẩy muốn bật tung ra sau, nhưng cánh tay cường tráng của Lê Minh Vũ lại giữ lấy cô, để cô đặt trọng tâm lên người anh.

Anh mang cô đến cung điện tươi đẹp khó nói thành lời...

90. Q.5 - Chương 5: Xưng Hô Với Người Ngoài

Khi những tia nắng ban mai ló rạng.

Tô Nhiễm trở mình trên giường, cảm giác đau nhức quen thuộc vẫn quấn lấy cô như mọi khi. Cô ti hí mắt, mơ hồ thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng trước cửa sổ. Bóng dáng đó là Lê Minh Vũ, anh không rời nhà ngay, hình như anh đang gọi điện thoại.

Thấm thoát cô lại thiếp đi, không biết qua bao lâu, cô cảm thấy bản tay đàn ông đang vuốt ve lưng cô, Tô Nhiễm mơ mơ màng màng mở mắt, đối diện với dáng vẻ vạm vỡ âu phục của anh.

“Em dậy đi, tôi đã liên hệ với bác sĩ chuyên khoa mắt, hôm nay sẽ làm phẫu thuật.” Anh ngồi xuống, vừa nói vừa đưa tay sờ trán cô. May quá, cô không sốt cũng không bị cảm.

Bốn năm nay, Tô Nhiễm đã quen dậy muộn, trong lúc nhất thời đầu óc còn chưa tỉnh táo, cô chỉ ậm ừ vài tiếng lầy lè rồi trằm chằm qua đầu, tiếp tục ngủ. Cô mệt lắm, đừng quấy rầy cô.

Lê Minh vũ nhíu mày nhìn người phụ nữ trên giường, anh vừa bất đắc dĩ vừa không biết nói thế nào. Hồi lâu sau, anh trực tiếp kéo chăn từ trên người cô xuống, “Thức dậy!”

Vật che chắn trên người bỗng dưng biến mất cùng tiếng đàn ông quát nhẹ nhàng thoáng chốc xóa tan cơn buồn ngủ của Tô Nhiễm. Cô mở mắt to ngay tức khắc, sợ hãi kêu lên một tiếng, rồi lại thấy hình ảnh trần trụi của mình trong mắt anh, cô hoảng loạn ôm gối che trước ngực, cau giận lườm anh, “Lê Minh Vũ, anh phát điên gì vậy hả?”

Lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ thú!

Lê Minh Vũ đứng dậy, đem quần áo sạch lại cho cô, bình thản nói, “Em tự mặc hay tôi ”phải mặc” cho em?” Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “phải mặc”.

“Tôi, tôi tự mặc.” Tô Nhiễm vội vàng cầm quần áo, ánh mắt anh đầy xót xa.

Anh cong môi cười trêu đùa, bước đến trước cửa sổ, châm thuốc, dựa sang bên hít một hơi, tay kẹp thuốc chìa ra ngoài cửa sổ, trong phòng chỉ còn mùi thuốc là thoang thoảng đan lẫn vào mùi hương hổ phách thuộc về anh, tạo nên một sự mê hoặc kì lạ.

Tô Nhiễm thấy anh đứng đó bày ra bộ mặt thương thức, cô bất đắc dĩ thở dài, cảm anh là chuyện không thể xảy ra rồi, vì vậy cô đành kiên trì mặc quần áo.

Lệ Minh Vũ khép hờ hai mắt, rít một hơi, ngoảnh đầu phả khói ra ngoài cửa sổ, nhưng ánh mắt anh lại mãi miết ngắm nhìn cô. Anh không thể tiến lên, bởi vì chỉ cần tới gần cô, chắc chắn anh sẽ nổi thú tính lần nữa, nhưng anh lại không cam lòng rời khỏi. Đứng nhìn cô ầm ỨC mặc quần áo, anh vừa buồn cười vừa thỏa mãn.

Thỏa mãn?

Là thỏa mãn ư?

Anh không chắc chắn, anh chỉ biết mình đã say đắm hương thơm của người phụ nữ này.

Mặc quần áo xong, Tô Nhiễm nhìn anh, “Làm gì?”

“Bên bệnh viện đã sắp xếp xong hết rồi.” Lệ Minh Vũ dập thuốc, thần nhiên cất giọng, “Bữa sáng ở trên bàn. Tôi đợi em trong xe.”

Ơ?

Tô Nhiễm sững sờ. Người này rõ là theo chủ nghĩa hành động. Cô tưởng hôm qua anh chỉ là nói cho có thôi...

Con người dù kiên cường mấy cũng vẫn là con người. Đàn ông sợ đánh mất, đàn bà sợ già đi, còn Tô Nhiễm là...sợ đau.

Suốt đường đi, miệng Tô Nhiễm liên thoảng không ngừng nghĩ, hờ một chút lại nhìn Lệ Minh Vũ hỏi, “Anh nói làm phẫu thuật kiểu này có đau lắm không?” Còn không thì, “Sao anh lại sắp xếp phẫu thuật gấp gáp như vậy chứ? Hay là ngày mai hãy đi, để hôm nay tôi lên mạng tra cứu thông tin về cái này đã...”

Mỗi lần như thế đều bị ánh mắt hăm hực của Lệ Minh Vũ dập tắt.

Tô Nhiễm nuốt nước bọt, vừa nghĩ đến dụng cụ lạnh tanh cứ hết tới rồi lui trên tròng mắt, cô liền run lẩy bẩy. Tô Nhiễm lo lắng cất giọng, “Tôi có quyền biết chút ít về kiểu phẫu thuật này mà, đúng không?”

“Cận thị là do đường kính nhãn cầu quá dài, hoặc do giác mạc quá lồi, ánh sáng bên ngoài không thể hội tụ đúng trên võng mạc. Mục đích của phẫu thuật này là làm mất ngoài giác mạc thay đổi bằng tác dụng của tia laser, nhằm khiến ánh sáng bên ngoài có thể hội tụ chính xác trên võng mạc.” Lệ Minh Vũ vốn chẳng muốn ý để ý đến cô, nhưng thấy cô liên thoảng không ngừng, anh cũng không đành lòng, từ tốn giải đáp: “Sau một tuần phẫu thuật, em phải đeo đồ che mắt lúc ngủ, làm vậy nhằm tránh ngoại lực tác dụng lệch vị trí giác mạc. Em không hút thuốc, thói quen tốt, bởi vì sau khi phẫu thuật thì không thể hút thuốc. Đương nhiên, tôi cũng sẽ không hút thuốc trước mặt em. Ti vi tạm thời em không được xem, máy vi tính, sách truyện cũng hạn chế, ít nhất là một tuần, nếu không em sẽ cảm thấy mỏi mắt.”

Tô Nhiễm mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Trời ạ, nếu không biết anh là bộ trưởng, thì với câu trả lời chuyên nghiệp như vậy nhất định sẽ làm người khác hiểu nhầm anh là bác sĩ chuyên khoa mắt.

Lệ Minh Vũ hơi đánh tay lái, xe quẹo vào khúc cua khác. “Còn em, em nghĩ làm phẫu thuật sẽ đau, nhưng phẫu thuật này chỉ thực hiện trên màng mắt. Màng mắt không có mạch máu và dây thần kinh, nên khi phẫu thuật sẽ không cảm thấy đau. Em chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp cùng bác sĩ là được. Em phải thả lỏng, đừng căng thẳng.”

“Anh, sao anh biết nhiều vậy?” Mãi lâu sau, Tô Nhiễm mới tìm lại được giọng nói của bản thân.

Xe dừng lại. Đã tới bệnh viện.

“Không cần nhìn tôi bằng ánh mắt sùng bái. Chẳng qua tôi chỉ giảm bớt phiền phức ỉnh thôi. Nói thật chứ, em gây phiền phức cho tôi. Xuống xe.” Về mặt anh lạnh nhạt, giọng nói của anh cũng lãnh đạm.

Người phụ nữ này rõ là phiền phức, hại anh ngày hôm qua nửa đêm còn cầm cùi tra cứu tư liệu về kiểu phẫu thuật này. Lúc ở nghĩa trang nghe cô nói phẫu thuật này rất đáng sợ, anh cũng lo không biết có để lại di chứng hay không, nên cố ý dậy sớm liên lạc với bác sĩ chuyên khoa mắt tốt nhất làm ca phẫu thuật này.

Tô Nhiễm thầm than thở trong lòng, cô vừa thả lỏng một chút, đột nhiên lại khẩn trương, thấy anh đóng cửa xe, cô lật đặt bước lên trước nói: “Đúng rồi, anh xem phim ‘Final Destination’ chưa? Trong phim có một nhân vật nữ sau khi mổ mắt, xong rồi xảy ra chuyện vô cùng đáng sợ luôn...”

“Im miệng!” Lê Minh Vũ kéo cô qua, bực dọc cắt ngang. Đi phẫu thuật mắt mà cô nỡ lòng liên hệ đến phim.

Tô Nhiễm đành dần xuống sợ hãi, nuốt nước bọt theo anh vào bệnh viện.

Các bác sĩ hết sức nhiệt tình, có lẽ là nhờ Lê Minh Vũ. Trong quá trình phẫu thuật, người thân có thể đi theo, khi Tô Nhiễm lên bàn mổ, cô loáng thoáng nghe thấy Lê Minh Vũ thì thầm với bác sĩ, “Vợ tôi, cô ấy rất sợ đau. Nhờ mọi người cố gắng trấn an cô ấy một chút.”

...

Vợ?

Căng thẳng lẫn át hoàn toàn sợ hãi nằm sâu dưới đáy lòng cô. Giọng anh đè xuống rất thấp nhưng cô vẫn nghe rõ ràng chữ này. Không ngờ anh công khai với người khác cô là vợ anh?

Vậy...Hòa Vy thì sao?

Tiếc thay Tô Nhiễm còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, giải phẫu đã bắt đầu...

91. Q.5 - Chương 6: Vô Cơ Bỏ Đi

Suốt quá trình phẫu thuật, Lê Minh Vũ luôn đi theo.

Thực ra loại phẫu thuật này đối với các bác sĩ dễ như trở bàn tay, thông thạo đến không thể thông thạo hơn. Trước đó, bác sĩ cũng đã trấn an Tô Nhiễm rất lâu, nhưng cô vẫn hết sức khẩn trương, tựa như động vật đang bị thợ săn truy bắt. Tô Nhiễm nắm chặt tay Lê Minh Vũ, ngón tay không ngừng run lẩy bẩy.

Lê Minh Vũ lại có vẻ cực kỳ nhẫn nại, anh chăm chú quan sát mỗi một động tác của bác sĩ, để mặc Tô Nhiễm cứ dốc sức nắm chặt tay anh. Bàn tay anh rộng lớn mang lại ấm áp và an toàn cho cô.

Giải phẫu hoàn thành thuận lợi, nhưng Tô Nhiễm lại sợ bay hết cả hồn, sắc mặt cô trắng bệch đáng sợ. Nếu ai không biết, còn tưởng cô làm phẫu thuật to lớn đến cỡ nào. Lê Minh Vũ theo dõi từ đầu đến cuối quá trình phẫu thuật, nên cũng hiểu phần nào nỗi sợ của cô. Anh cố ý nhờ bác sĩ cho cô nghỉ ngơi một lát ở phòng bệnh.

Tô Nhiễm sợ hãi, vừa nằm xuống giường bệnh liền thiếp ngay.

Lê Minh Vũ ngồi bên giường trông nom cô, thấy cô ngủ, anh lau mồ hôi bết trên thái dương Tô Nhiễm. Lòng bàn tay anh ấm áp nắm chặt tay cô. Anh cúi đầu nhìn tay cô trước sau đều nắm chặt tay anh, tựa như tính dựa dẫm của trẻ con. Cảm giác được cô dựa dẫm thật sự rất tuyệt vời, giống như vô số chấm nhỏ ấm áp bủa vây nơi mềm mại nhất trong tim anh.

Bác sĩ đi vào thấy anh mãi miết nhìn Tô Nhiễm nằm trên giường, khẽ cười, “Bộ trưởng Lê, tình cảm vợ chồng của hai người thật thấm thiết. Vợ của anh rất đẹp, nhìn rất đáng yêu.”

Ý cười thoáng hiện trên khóe miệng Lê Minh Vũ. “Vợ tôi hơi yếu ớt.” Giọng Lê Minh Vũ mặc dù lạnh nhạt nhưng lại lộ rõ nuông chiều. Anh vén tóc sang bên cho Tô Nhiễm, quay đầu nhìn bác sĩ, “Nên gây phiền phức nhiều ọi người.”

“Bộ trưởng Lê, anh khách khí quá rồi ạ. Đây là trách nhiệm của chúng tôi.” Bác sĩ vội nói, vẻ mặt vừa mừng vừa lo, “Anh luôn là bộ trưởng tốt trong lòng cử chi chúng tôi. Những kiến nghị của anh suốt mấy năm qua đều vì lợi ích nhân dân và thương gia. Anh làm cho chúng tôi biết bao nhiêu việc, chúng tôi cảm ơn anh còn không hết ạ.”

Thường nghe mọi người nói con người bộ trưởng rất hiền lành, không màu mè khoa trương, không kiêu căng ra vẻ, không dùng giọng quan với người dân. Ngày hôm nay được gặp mặt, thật đúng là khiến cô mở rộng tầm mắt. Anh không chỉ là bộ trưởng tốt, mà còn là người chồng tốt. Trông thấy dáng vẻ khấn trương của anh với vợ, ánh mắt anh chăm chú tuyệt đối không phải giả tạo. Vợ của anh chính là cô gái làm về thời trang à? Trước đây, cô từng đọc tin tức liên quan đến hôn nhân của Lê Minh Vũ và cô gái đó, nhìn người này rất giống nha.

Lê Minh Vũ cười, không nói thêm lời nào, tầm mắt anh rơi vào gương mặt Tô Nhiễm lần nữa.

Khi Tô Nhiễm tỉnh dậy, cô nhìn không rõ lắm mọi thứ trước mắt. Ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ khiến cô không thể không giơ tay che mắt. Giải phẫu xong xuôi, thị giác của cô bình phục rồi?

Đang nghĩ ngợi, một y tá đẩy cửa đi đến, thấy cô tỉnh dậy, y tá vô cùng niềm nở hỏi thăm cảm giác của cô.

“Tạm ổn, nhưng tôi vẫn không thấy rõ lắm.” Tô Nhiễm thấy hơi ngượng. Người ta làm xong phẫu thuật này là về nhà ngay rồi.

“À, đây là điều bình thường thôi. Sau khi làm xong phẫu thuật mắt bằng laser, thị lực không thể bình phục ngay được, cần một quãng thời gian để thích nghi. Cô đừng nóng vội, từ từ sẽ quen.” Y tá nói rôm rả.

Tô Nhiễm gật đầu, trước đó quá đột nhiên, cô chưa kịp tra tài liệu rõ ràng. Ngay cả lúc bác sĩ dặn dò trước khi bắt đầu vào phẫu thuật, cô cũng khấn trương quá nên đã quên đầu quên đuôi. Ngược lại, Lê Minh Vũ hình như hỏi thăm bác sĩ rất nhiều vấn đề, nhưng cụ thể là vấn đề gì thì cô không biết. Đúng rồi, Lê Minh Vũ đâu?

“Y tá, ừm...” Cô suy nghĩ một lát, không biết nên gọi Lê Minh Vũ như thế nào trước mặt người ngoài, thấy y tá nghi hoặc nhìn bản thân, hồi lâu sau cô lên tiếng hỏi, “Người đi cùng tôi đâu?”

“Ồ, ý chị là bộ trưởng Lê?” Y tá che miệng cười, “Khi chị chưa tỉnh, anh ấy ra ngoài nghe điện thoại, có lẽ sợ quấy rầy chị nên ra ngoài nghe cho tiện. Chị Lê, chị thật sự rất hạnh phúc nha. Phải công nhận bộ trưởng Lê là một người đàn ông cực kỳ hoàn hảo, không ngại bận rộn trăm công nghìn việc, sẵn sàng thu xếp giải phẫu cho chị. Trong lúc mổ, còn luôn ở cạnh chị, lúc chị ngủ, anh ấy hỏi bác sĩ rất nhiều việc. Tôi làm y tá bao năm qua, chưa thấy người chồng nào lo lắng cho vợ mình như vậy đâu.”

Tô Nhiễm sững sốt, gò má cô bắt gặp ửng hồng. Cô không biết nên thừa nhận hay phủ nhận nữa. Cuối cùng, cô chỉ biết cười trừ, mãi đến điện thoại trong giỏ xách đột nhiên đổ chuông.

Y tá biết điều rời đi.

Tô Nhiễm nhìn thoáng qua màn hình hiển thị, gấp rút nghe máy.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói cấp bách, Tô Nhiễm chỉ kinh ngạc la một tiếng “Hả”, sắc mặt liền thay đổi, cô an ủi vài câu rồi vội cúp máy. Tô Nhiễm khom người cầm giỏ xách bên cạnh, cô lo lắng, hấp tấp nên không biết điện thoại rơi lại trên giường...

Khi Lê Minh Vũ quay về phòng bệnh, một tay cầm bạch thuốc, một tay cầm đồ ăn trưa, vừa nhớ đến bộ dáng Tô Nhiễm nằm trên giường, khóe miệng anh không nén nổi tình cảm, bất giác cong lên. Giờ này chắc cô đã tỉnh rồi.

Vừa muốn đẩy cửa đi vào, bác sĩ và y tá hoảng loạn đối mặt anh, thấy anh trở về, bác sĩ sốt ruột, toát cả mồ hôi lạnh, “Bộ trưởng Lê, vợ anh không thấy. Chúng tôi tìm không ra chị ấy.”

Lê Minh Vũ ngăn người, vào phòng bệnh không một bóng người, anh buông đồ trong tay xuống, im lặng cau mày, cầm điện thoại gọi Tô Nhiễm.

Điện thoại trên giường đổ chuông.

Lê Minh Vũ quay đầu nhìn, ánh mắt anh sắc bén, cúp máy rồi bước nhanh đến giường, cầm điện thoại của cô. Người phụ nữ đáng ghét, mang giỏ xách theo nhưng sao lại không mang điện thoại?

“Bộ trưởng Lê, vợ anh vẫn chưa tìm thấy ở bệnh viện, thị lực của chị ấy bây giờ vẫn chưa bình phục. Ngoài trời nắng gắt như vậy, chị ấy phải mang kiếng mắt khi ra đường mới được, anh...”

“Cô ấy tỉnh dậy khi nào?” Lê Minh Vũ cố nén bức bối và lo lắng, bình tĩnh hỏi.

Y tá đứng cạnh vội nói: “Anh ra ngoài nghe điện thoại chưa được bao lâu, à, khoảng hai ba phút sau.” Cô thấy rõ sắc mặt bộ trưởng Lê sa sầm, tim cô bỗng đập mạnh.

Lê Minh Vũ gơ tay nhìn đồng hồ, vậy chứng mình Tô Nhiễm đã đi gần một tiếng. Anh nghe điện thoại xong, sắp xếp vài việc, sau đó mua đặt và chờ thức ăn, mau thuốc cho cô nữa. Khoảng thời gian này là cỡ một tiếng. Nếu nói vậy, Tô Nhiễm đã không còn ở bệnh viện từ lâu.

Anh cầm điện thoại của cô, xem lướt lịch sử cuộc gọi của cô liền nhủ mày, không nói tiếng nào, bước ngay ra khỏi phòng bệnh.

“Bộ trưởng Lê, thuốc, thuốc của vợ anh...” Y tá lật đặt đuổi theo.

92. Q.5 - Chương 7: Quyết Định Của Lê Minh Vũ

Taxi băng qua thành phố sầm uất, tiến nhanh về đồng ruộng vắng vẻ, bỏ lại đằng sau chiếc xe lửa màu đỏ đang chạy chậm chậm trên đường ray xa. Dọc hai bên đường là những hàng cây cổ thụ um tùm xào xạc đón nắng vàng rực rỡ, hắt những đốm sáng li ti lên mặt đường, lá xanh phất phơ theo làn gió mát.

“Anh ơi, phiền anh đi nhanh hơn một chút. Cám ơn.” Tô Nhiễm ngồi sau, không ngừng thúc giục tài xế.

Tài xế bất đắc dĩ lướt mắt qua kính đằng sau nói: “Cô này, tôi bây giờ đã chạy quá tốc độ bình thường. tôi biết cô có việc gấp, nhưng cô phải hiểu giùm tôi một chút chứ. Cô thấy xung quanh vắng vẻ nhưng vẫn có máy đo tốc độ. Một khi tôi bị phạt...”

“Anh bị phạt bao nhiêu, tôi trả thay anh. Nói chung anh chạy nhanh là được rồi.” Tô Nhiễm không còn bình tâm nghe anh ta giải thích, cô xem đồng hồ rồi thở dài, tay cô bất giác lần vào giỏ xách tìm kiếm.

Lần mò hồi lâu, nhưng cái gì cũng không tìm ra.

Kì lạ quá, điện thoại đâu?

“Cô ơi, cô có sao không? Cô mất đồ?” Tài xế thấy vẻ mặt cô khẩn trương, ân cần hỏi thăm.

Tô Nhiễm nào còn khả năng trả lời, cô ngồi trên xe ngây ngất nhìn đồ đạc trút ra từ giỏ xách, bóp tiền, khăn tay, chìa khóa, tài liệu...chỉ thiếu duy nhất điện thoại. Rõ ràng cô đã cất nó vào giỏ.

Xong rồi...

Cô vừa nhớ phải gọi điện thoại báo cho Lê Minh Vũ biết. Bây giờ hay rồi, không có điện thoại, Lê Minh Vũ không tìm thấy cô thế nào cũng giết cô cho coi. Điện thoại chắc đã rơi ở bệnh viện? Nếu có bị ăn trộm thì phải ăn trộm bóp tiền mới đúng. Tô Nhiễm cất từng món đồ vào giỏ xách, định bụng mượn điện thoại của tài xế nhưng nghĩ nát đầu cũng không nhớ ra số điện thoại của Lê Minh Vũ. Ngẫm nghĩ thật buồn cười, bốn năm trước cô đã từng thuộc lòng số điện thoại của anh.

Cứ vậy đi, tới đâu hay tới đó.

Thị trấn Hoa Điền.

Vào mùa này, ruộng đồng thơm ngát, trăm hoa đua nở, bướm bay muôn nơi, dân địa phương cũng bắt đầu đội nón, vui cười xuống đồng thu hoạch, cảnh tượng này vô cùng thanh bình.

Tô Nhiễm thích mùa này nhất trong năm. Ở đây bốn mùa thường rất đẹp, nhưng mùa có trăm hoa đua nở là đẹp nhất. Hồi còn bé, mỗi năm cô đều chờ mùa này, vì cô có thể mặc váy đẹp chạy nhảy thỏa thích trong vườn hoa.

Nhưng hôm nay cô đã không còn tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp. Tài xế chạy đến một khúc cua nhỏ thì dừng lại, do xe chạy không vừa, Tô Nhiễm trả tiền, bước xuống xe, lật đặt đi vào nhà.

Quả nhiên vừa đến khúc cua, cô trông thấy rất đông người vây quanh cửa nhà, chỉ trỏ vào trong, xì xầm to nhỏ với nhau, gặp cô về, họ sốt sắng kéo cô lại nói: “Tiểu Nhiễm à, cháu về rồi. Em trai cháu nổi điên đó, vừa rồi dọa mọi người sợ chết khiếp. Ta thấy đồ đạc nhà cháu bị đập tan tành hết rồi.”

“Đúng, đúng đó. Cháu mau vào nhà xem đi.”

Tuy Tô Nhiễm đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng không ngờ hàng xóm đều đua nhau kéo đến. Cô khẩn trương xin lỗi, hàng xóm mới chịu giải tán.

Tiêu Quốc Hào ngồi trên ghế nhỏ trong sân, cúi đầu hút thuốc, mặt đất rải đầy tàn thuốc, vừa nhìn liến biết ngay ông đã hút rất nhiều, khắp nơi trong nhà đều yên lặng, yên lặng đến dọa người. Vào lúc này, Tô Nhiễm chỉ mong nhà cửa có chút động tĩnh.

“Chú Tiêu.” Cô bước lại gọi ông.

Tiêu Quốc Hào ngẩng đầu. Ở khoảng cách gần như vậy, cô thấy rõ mắt ông đục ngầu, mệt mỏi và bất lực, lát sau ông lên tiếng, “Con về rồi? Vào thăm Diệp Lỗi đi, nó vừa mới bình tĩnh lại, còn nói nó hồng cả cuộc đời rồi. Haiz...” ông thở dài một hơi.

Hồng cả cuộc đời rồi?

Tô Nhiễm sững sờ, không phải Diệp Lỗi vừa xuất viện sao? Cô gọi điện hỏi bác sĩ, bác sĩ nói anh hồi phục rất khá, không có vấn đề gì nữa làm sao hồng cả cuộc đời? Cô gật đầu, không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng đẩy cửa bước vào.

Tô Ánh Vân cũng không ngồi ở phát đường gỗ mờ như mọi khi, bà đứng trước phòng Diệp Lỗi, lo lắng đi tới đi lui, thấy Tô Nhiễm về, sốt ruột bước lên trước, “Con về rồi, may quá. Tiêu Nhiễm mẹ hết cách rồi mới gọi con về. Diệp Lỗi không biết bị làm sao nữa, thay đổi từ lúc xuất viện đến bây giờ, mẹ với chú Tiêu con hết cách...”

Điện thoại ở bệnh viện chính là Tô Ánh Vân gọi Tô Nhiễm, báo chuyện này với cô, mong muốn cô về thị trấn Hoa Điền một chuyến.

Tô Nhiễm nhẹ giọng an ủi mẹ “Mẹ cứ giao ở đây cho con. Mẹ, con thấy chú Tiêu hút nhiều thuốc lắm, mẹ khuyên chú đi.”

Tô Ánh Vân gật đầu đi ra ngoài.

Nhìn cửa phòng khép kín trước mắt, Tô Nhiễm hít một hơi thật sâu, giơ tay gõ cửa phòng, nhưng không ai trả lời. Cô chưa có ý định từ bỏ lại gõ thêm lần nữa, tiếng gào thét giận dữ từ bên trong truyền ra, “Đừng làm phiền tôi!”

Tuy cách cánh cửa phòng nhưng cô vẫn cảm nhận được cơn giận của anh không tầm thường.

“Diệp Lỗi là tôi đây. Cậu mở cửa được không?” Giọng Tô Nhiễm hết sức dịu dàng, kể cả âm thanh gõ cửa cũng vậy.

Trong phòng vắng lặng không động tĩnh.

Cô áp tai sát cửa, định nghe tiếng động trong phòng. Ai ngờ vừa đến gần, Tiêu Diệp Lỗi mở toang cửa, cả người cô lao đảo, bỗng một sức mạnh to lớn kéo cô vào lòng.

Tiếng cửa phòng bật mạnh vọng đến từ đằng sau.

“Diệp Lỗi...” Tô Nhiễm vội ngóc đầu dậy từ lòng anh, thấy sắc mặt anh tái nhợt, râu dưới cằm mọc dài, ánh mắt nổi đầy tơ máu. Cô ngạc nhiên nhìn bộ dạng sa sút của anh.

Hai tay Tiêu Diệp Lỗi ôm chặt eo cô, thấy ánh mắt cô lo âu, đáy mắt anh dần dâng trào bi thương khó nói thành lời. Anh càng siết tay ôm chặt cô không nói gì.

Diệp Lỗi, không sao, không sao...” Anh ôm Tô Nhiễm chặt đến mức cô nghẹt thở, nhưng cô vẫn cố gắng vỗ nhẹ lưng anh an ủi.

Tiêu Diệp Lỗi cảm thụ được sự dịu dàng của cô, bi thương trong lòng anh đột nhiên dâng cao, bất ngờ đẩy cô ra, sau đó loạng choạng đi đến sofa bên cạnh, chán chường ngồi xuống, vung tay với cô, “Không cần cô thương hại tôi. Cô đi đi, tôi không muốn gặp cô.”

“Diệp Lỗi...” Lúc này, Tô Nhiễm mới đảo mắt nhìn quanh phòng, cô không thấy rõ những vật nằm xa, nhưng bia rượu rải đầy từ chỗ cô đứng đến sofa anh ngồi. Khắp phòng ngổn ngang, sự nồng mùi rượu. Giống y chang lời hàng xóm kể, đồ đạc vỡ nát tan tành.

Tô Nhiễm xoay người hít một hơi thật sâu. Trời ạ, Diệp Lỗi uống bao nhiêu rượu đây ư?

Thấy cô vẫn không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, Tiêu Diệp Lỗi cười nhạt, “Ngay cả cô cũng muốn dạy dỗ tôi phải không?”

“Diệp Lỗi, cậu nói linh tinh cái gì vậy?” Tô Nhiễm hí mắt, cẩn thận tránh né các đồ đạc ngổn ngang trên nền nhà, đi đến cạnh Tiêu Diệp Lỗi ngồi xuống, “Mẹ gọi kể tình hình của cậu, tôi lo lắng chạy đến đây ngay, nên sao tôi lại đến đây dạy cậu được nhỉ? Tôi lo lắng cho cậu, không biết chuyện gì xảy ra với cậu nữa.”

Tiêu Diệp Lỗi quay đầu, liếc cô, “Nghe Tiểu Đóa nói, cô lại sống chung với Lê Minh Vũ. Trong lòng cô, còn có thể chứa người khác à? Cô còn để ý đến tôi sống hay chết ư? Khi tôi xuất viện, tôi đợi cô suốt mấy tiếng đồng hồ, lúc đó cô đang ở đâu?”

“Tôi...” Cô muốn kể với anh rất nhiều chuyện xảy ra gần đây, sống chung với Lê Minh Vũ không phải do cô tự nguyện, ngày anh xuất viện vừa lúc Hòa Vy tìm cô, sau đó cô đến nghĩa trang thăm mộ ba, sau đó nữa cô lạc đường, nhưng nếu kể ra chắc chắn sẽ càng rắc rối.

“Diệp Lỗi, tôi không có thật...”

“Không có gì? Cô đừng nói với tôi, Tiểu Đóa nói dối.” Tiêu Diệp Lỗi bỗng hét to với cô, “Có phải cô tình nguyện sống chung với Lê Minh Vũ, hay xa chạy cao bay với bác sĩ ngoại khoa nào, cô cũng không muốn tôi gánh vác tất cả thay cô phải không?”

Tô Nhiễm căng thẳng, có vẻ như cô không hiểu anh đang nói gì.

“Diệp Lỗi, chuyện không như cậu tưởng tượng đâu. Cậu là người thân của tôi, tôi làm sao có thể quên cảm thụ của cậu chứ?” Cô vội vàng nói: “Diệp Lỗi, khoan nhắc việc của tôi được không? Nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu biết không, chú Tiêu ở ngoài sân hút rất nhiều thuốc, cậu bây giờ không còn là con nít nữa, có thể đừng làm việc khiến tôi lo lắng được không?”

“Cô lo lắng? Cô lo lắng cho tôi?” Tiêu Diệp Lỗi nghe cô nói vậy, ngữ điệu thoáng hòa hoãn hơn.

Tô Nhiễm thở dài, nhìn anh chăm chú, “Diệp Lỗi, cậu nhớ cho kĩ, trên đời này người quan tâm cậu rất nhiều, gồm cả tôi trong đó, dù cậu gặp vấn đề gì, hay sai chuyện gì, tôi đều lo lắng cho cậu, quan tâm cậu, tha thứ cậu.”

Tiêu Diệp Lỗi cảm động, không kịp được ôm chầm lấy cô, đầu vùi vào gáy cô, khốn khổ cất giọng: “Tôi không còn gì nữa, tôi không thể mất luôn cả cô.”

Mọi lực chú ý của Tô Nhiễm đều tập trung vào câu nói đầu tiên của anh, hơi đẩy anh ra, nghi hoặc hỏi: “Diệp Lỗi, cậu nói gì? Cái gì mà không còn gì nữa?”

Tiêu Diệp Lỗi nhìn cô chăm chú, lát sau cười khổ, vỗ vỗ chân của mình, “Cô biết không, vì thành tích học tập của tôi tốt nên danh sách nhà trường chọn đi du học trước đây có tôi trong đó. Thời điểm trước khi đi thực tế nước ngoài, tôi cũng được một tập đoàn của nước ngoài ký hợp đồng làm việc, nhưng không ngờ...” Anh dừng một chút, khốn khổ nuốt nước bọt.

“Không ai ngờ cái chân này hủy hoại hết tiền đồ của tôi. Tối hôm qua tôi vừa biết, ngay lúc tôi nằm viện nhà trường đã chuyển suất học của tôi sang người khác. Cơ hội du học không còn, tập đoàn muốn tôi làm

việc biết tôi gãy chân cũng hủy luôn hợp đồng, họ lo lắng bệnh của tôi ảnh hưởng công việc. Cô thấy nực cười không?”

Tại sao có thể như vậy?...

Rốt cuộc Tô Nhiễm cũng hiểu vì sao anh suy sụp như vậy, Tiêu Diệp Lỗi học rất giỏi, một người kiêu ngạo như anh gặp hai đả kích nặng nề trong học tập và nghề nghiệp cùng lúc, nếu không vì nằm viện, chắc chắn bây giờ anh đang thuận lợi, một bước lên mây. Mọi chuyện tồi tệ diễn ra quá nhanh, đừng nói Tiêu Diệp Lỗi không thể chấp nhận, ngay cả người nghe như cô cũng thấy việc đời trêu ngươi, đau đớn khôn nguôi.

“Diệp Lỗi, cậu đừng cam chịu, cậu còn trẻ, còn nhiều cơ hội vô cùng...”

“Đừng an ủi tôi.” Tiêu Diệp Lỗi cười khổ, lắc đầu, “Không cơ hội du học, không cơ hội nghề nghiệp, tôi còn có thể thế nào đây? Lẽ nào ở đây trồng hoa cả đời?”

“Làm sao thế được? Diệp Lỗi, thành tích học tập của cậu rất tốt, đừng vội chối bỏ bản thân.” Tô Nhiễm không biết nên an ủi anh như thế nào. Con người khi đối mặt với khó khăn, dù người khác an ủi nhiều hơn cũng chỉ là xoa dịu cơn đau nhất thời.

Tiêu Diệp Lỗi chán nản dựa vào một bên, nhìn cô, “Biết vì sao hồi trước tôi chọn ngành này không?”

Tô Nhiễm lắc đầu.

“Là vì cô.” Anh nói thẳng thắn.

“Tô Nhiễm, cô là nhà điều chế hương trời sinh, ông trời định sẵn nghề này dành riêng cho cô. Tôi hay nghĩ phải làm thế nào mới theo kịp nhịp chân của cô? Hết sức đơn giản, đó là chọn một nghề phù hợp với tài năng trời phú của cô, tôi muốn nghiên cứu ra nguyên vật liệu tốt nhất, hoàn mỹ nhất, trải đường cho cô điều chế hương. Bây giờ, bao nhiêu khát vọng của tôi đều tan biến hết. Cô biết không, điều kiện công ty nước ngoài kia đề ra với tôi rất tốt với tôi, rất hậu hĩnh. Phòng nghiên cứu dưới quyền bọn họ sẵn lòng cung cấp hoa cỏ và thực vật giống mới nhất để tôi tìm tòi học hỏi, tài trợ một khoản tiền kèch sù hỗ trợ tôi nghiên cứu, nhưng bây giờ...”

Tô Nhiễm choáng váng, mãi lâu sau mới thì thào: “Cậu học ngành này vì tôi ư? Diệp Lỗi sao cậu có thể mang hết tiền đồ bản thân khoác lên người khác?” Bất chợt cô nhớ đến vài cuốn sách kinh tế của anh mà cô vô tình nhìn thấy, lúc này cô thấy bỗng bừng tỉnh, giọng cô đề cao, “Diệp Lỗi, ngành cậu thích thức sự là quản trị kinh doanh, phải không?”

Anh vì cô nên sửa chuyên ngành?

“Cô không phải người khác.” Tiêu Diệp Lỗi không trả lời, nhìn cô trân trân, “Cô là Tô Nhiễm...của tôi.” Anh thoáng dừng một lát. Anh muốn quang minh chính đại nói với cô một câu “em là người phụ nữ của tôi” biết bao. Anh cho rằng lời này có thể nói ra khỏi miệng thật nhanh, có thể mang hạnh phúc cho cô thật nhanh, nhưng bây giờ không thể được nữa rồi.

Tiêu Nhiễm nhìn anh xót xa, lòng cô nghĩ đến vấn đề khác. Diệp Lỗi vì cô, vì muốn giúp cô, ngay cả ngành anh thích nhất cũng từ bỏ. Phần tình thân này khiến cô cảm động không thôi, thấy anh âu sầu, chán nản, cô kéo anh khẽ nói: “Diệp Lỗi, sao cậu gốc như vậy chứ? Vì sao lại gốc như vậy?”

Tiêu Diệp Lỗi cảm nhận được sự dịu dàng của cô, lòng anh chợt đau nhói, chốc lát sau anh đứng dậy, nhìn cô, “Tôi bây giờ đi đến đường cùng rồi, cô giúp tôi được không?”

“Được, cậu nói đi, chỉ cần có thể làm, tôi nhất định sẽ giúp.” Cô gật mạnh đầu.

“Giúp tôi vào Hòa Thị.” Tiêu Diệp Lỗi nhấn mạnh từng chữ, ánh mắt chợt vụt qua một tia u tối.

Tô Nhiễm ngây ngẩn cả người, “Vào Hòa Thị?”

“Đúng, tôi muốn vào Hòa Thị. Không phải Hòa Thị mua nước hoa của cô ư? Nếu tôi vào Hòa Thị có thể theo dõi hạng mục hợp tác này, đó chính là hợp tác với cô. Cô là nhà điều chế hương chuyên nghiệp, còn tôi có thể đưa ra nguyên vật liệu tốt nhất cho cô lựa chọn. Trong Hòa Thị vẫn chưa có người chuyên về mảng này, vừa vận hợp với tôi.” Tiêu Diệp Lỗi phân tích hết sức lý trí.

Tô Nhiễm nghe xong liền suy tư, phân tích của Diệp Lỗi thật không sai, nhưng...

“Diệp Lỗi, tôi tin chuyên ngành của cậu nhất định sẽ mang đến hiệu quả và lợi ích cho Hòa Thị. Chuyện này tôi sẽ giúp cậu, nhưng cậu đừng vội vàng, dù sao quan hệ của tôi với Hòa Vy bây giờ cũng không tốt.”

“Cô lại quên rồi, người đứng đầu Hòa Thị thực sự là Lệ Minh Vũ, không phải Hòa Vy, cô chỉ cần nói với anh ta, xuất phát từ khía cạnh kinh doanh, anh ta nhất định đồng ý.” Tiêu Diệp Lỗi kiên định mở lời.

Tô Nhiễm khó xử, vậy có nghĩa...muốn cô nhờ vả Lệ Minh Vũ.

Tiêu Diệp Lỗi thấy vẻ mặt cô khác thường, chán chường dựa lưng vào sofa, “Tôi sẽ không gây khó dễ với cô. Nói thật lòng, tôi cũng không muốn cô nhờ cậy Lệ Minh Vũ.”

Tình hình khó xử chính là như lúc này.

Cô trầm ngâm, hồi lâu sau khẽ nói, “Diệp Lỗi, thực ra ngành này còn nhiều cơ hội lực chọn, cậu muốn nghiên cứu chuyên sâu được mà, tôi có thể giúp cậu hỏi thăm vài giáo sư tôi quen biết. Họ chắc...”

“Tô Nhiễm, cô không hiểu tâm tư của tôi.” Tiêu Diệp Lỗi cười chua xót, nhìn chăm chú vào mắt cô, “Tôi muốn bước vào thế giới của cô, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Tô Nhiễm khó hiểu, vừa muốn hỏi rõ, lại nghe một giọng lạnh lùng nhưng tràn ngập uy nghiêm truyền đến từ cửa...

“Tiêu Diệp Lỗi, cậu có thể đến Hòa Thị làm việc, với điều kiện cậu phải có khả năng.”

Hai người theo tiếng nhìn qua, đứng ngoài cửa chính là Lệ Minh Vũ!

Tô Nhiễm sững sờ, nhìn trân trân người đàn ông từ trên trời rơi xuống đứng cách đó không xa, thân hình cao lớn che khuất toàn bộ ánh sáng. Cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng nghe giọng anh không mấy thân thiện.

Tiêu Diệp Lỗi phản ứng trước tiên, cười nhạt đáp trả, “Đương nhiên tôi có khả năng, ít ra ở lĩnh vực chuyên môn này, tôi vượt xa trợ lý của anh.”

“Vậy à?” Lệ Minh Vũ phản bác, quét mắt qua sàn nhà đầy rác, “Phòng ở còn chưa quét dọn, lấy gì đòi quét gom thiên hạ? Theo tôi biết, trợ lý của tôi hình như không có thói xấu này.”

“Anh đừng lời thôi nhiều lời, tôi phải làm thế nào mới được vào Hòa Thị?” Tiêu Diệp Lỗi giải thích.

“Phỏng vấn, dù cậu là em trai Tô Nhiễm, thì trình tự vẫn vậy,” Lệ Minh Vũ nhàn nhạt trả lời.

Tiêu Diệp Lỗi tiếp thu khiêu chiến, “Được.”

Lệ Minh Vũ lúc này mới bước vào dùng chân trước Tô Nhiễm.

Đầu Tô Nhiễm ngẩng cao đến sắp đứt ra rồi.

“Theo tôi về được chưa?” Anh nhìn cô từ trên cao xuống, gằn từng chữ, giọng anh lạnh buốt.

Tô Nhiễm nhìn anh rất lâu, buộc lòng gật đầu.

Khi chuẩn bị rời đi, Tiêu Quốc Hào kéo Tô Nhiễm sang một bên, thấp giọng hỏi: “Diệp Lỗi đến Hòa Thị làm việc không sao chứ con?”

Ông và Tô Ánh Vân đều không ngờ Lệ Minh Vũ sẽ bất ngờ đến đây, lại vô tình nghe cuộc nói chuyện ban nãy, ông thấy là lạ.

Tô Nhiễm xoay đầu nhìn lướt qua Lệ Minh Vũ đứng ở đằng xa, hình như đang dập đầu thuốc lá, cô lại nhìn Tiêu Quốc Hào, nhẹ giọng an ủi, “Không có việc gì đâu ạ. Chú Tiêu đừng lo lắng.”

“Tiêu Nhiễm, lần này... gây nhiều phiền phức cho con rồi.” Con trai ông xảy ra chuyện như vậy, người làm ba đương nhiên thấy hổ thẹn. Diệp Lỗi là niềm tự hào của ông, nhưng không ngờ có ngày phải nhờ cậy Tô Nhiễm.

“Chú Tiêu, sao lại phiền phức hay không phiền phức ạ. Chúng ta đều là người một nhà, Diệp Lỗi là con trai chú, con cũng là con gái chú, không phải sao?” Giọng Tô Nhiễm rất dịu dàng. Trước nay cô đều không muốn thừa nhận điều này, nhưng hành vi và lời nói của ông từ lần trước ở bệnh viện, khiến cô ý thức rõ ràng, đôi khi người quan tâm thực sự chưa hẳn là người nói nhiều nhất. Tiêu Quốc Hào chính là như vậy, ông không phải kiểu đàn ông giỏi biểu đạt, ông thích giấu mọi thứ trong lòng. Quả thực ông là một người đàn ông rất tốt.

Tiêu Quốc Hào không ngờ Tô Nhiễm sẽ nói như vậy, mắt ông dâng tràn xúc động, nhưng mau chóng giấu đi, gật đầu liên tục, “Được, được, phải, phải rồi.” Một người đàn ông chất phát chỉ biết biểu đạt như thế này.

Tô Ánh Vân và Tiêu Quốc Hào tiến họ rất xa, gần đến nơi đậu xe, Tô Ánh Vân bỗng gọi Tô Nhiễm...

“Tô Nhiễm...” Bà đi lên trước, nhìn Lê Minh Vũ một cái, rồi nhìn Tô Nhiễm, “Mẹ có việc muốn nói với cậu ta, hai người ra trước đi.”

Tô Nhiễm biết nỗi lo của mẹ, dọc đường cô luôn muốn nói nhưng lại thôi.

“Em lên xe trước chờ anh.” Lê Minh Vũ quay đầu nhìn cô, bình thản nói.

Tô Nhiễm gật đầu, nhìn mẹ rồi lên xe.

“Qua kia nói chuyện.” Tô Ánh Vân nói, dẫn đường đi trước.

Lê Minh Vũ theo sau, cách xa vị trí đậu xe, hai người mới dừng chân.

Ánh nắng dịu dàng chiếu sáng gương mặt Tô Ánh Vân, đôi mắt bà trầm tĩnh, bình lặng như một người đã trải qua bao sóng gió cuộc đời, “Tôi nói thẳng, rốt cuộc cậu muốn thế nào? Không phải cậu đã kết hôn với Tiểu Vy ư? Vì sao muốn sống chung với Tiểu Nhiễm?”

Ánh mắt Lê Minh Vũ đồng dạng trầm tĩnh, “Cô Tô, cô định nói những chuyện này với cháu?”

Một câu cô Tô thể hiện sự xa lạ, Tô Ánh Vân hiển nhiên nghe thấy khó chịu, “Nếu cậu đã kết hôn với Tiểu Vy, theo lý nên gọi một tiếng mẹ vợ.”

Lê Minh Vũ cười nhàn nhạt, đáy mắt bất giác u ám, “Việc của Hòa Vy không liên quan đến cháu.” “Cậu có ý gì?” Tô Ánh Vân nghe ra ngụ ý của anh, “Tiểu Vy không liên quan, vậy Tiểu Nhiễm thì sao? Cậu muốn nói với tôi, việc đã qua của Tiểu Nhiễm liên quan đến cậu?”

Lê Minh Vũ không trả lời, hờ hững, “Cô còn việc gì khác không?”

Tô Ánh Vân sững sốt, bà có thể cảm nhận rõ thái độ lạnh nhạt và không phối hợp của anh, cau mày, “Còn một việc.”

“Mời cô nói.” Anh lễ phép nhưng vô cùng xa cách đáp trả.

“Tránh xa Tiểu Nhiễm, trả lại cuộc sống bình yên cho Tiểu Nhiễm, giống bốn năm trước Tiểu Nhiễm lựa chọn từ bỏ cậu.” Tô Nhiễm là đứa con bà đứt ruột sinh ra, thần sắc con bà lo âu sao bà không phát hiện được Tiểu Nhiễm không tự giác nhắc đến chuyện bản thân, nên bà không biết tại sao Lê Minh Vũ lại xuất hiện lần nữa trong cuộc đời Tiểu Nhiễm, nhưng dự cảm không lành mãi quẩn quanh trong lòng bà.

Tiểu Nhiễm, bà hiểu đứa con này, một khi đã từ bỏ, tuyệt đối sẽ không chạm vào lần thứ hai, khả năng muốn Tiểu Nhiễm chủ động lại gần Lê Minh Vũ không cao.

Lê Minh Vũ không giận chỉ cười, nhưng nụ cười lạnh giá khiếp sợ, “Không có khả năng.”

93. Q.5 - Chương 8: Rất Dũng Cảm

Tô Ánh Vân thẳng thốt, “Cậu nói gì?”

Lệ Minh Vũ nhìn bà, lạnh lùng nơi đáy mắt dần rút đi, cười nói:

Tiểu Nhiễm, cháu sẽ chăm sóc tốt cô ấy, cháu không thể để cô ấy rời đi lần nữa.”

“Cậu...”

“Cũng đã trễ, cháu còn có việc, xin phép cô đi trước.” Lệ Minh Vũ hết sức lễ phép, nói xong anh liền xoay người bỏ đi.

Tô Ánh Vân dõi theo bóng lưng anh càng đi càng xa, cảm thấy lạnh rùng mình. Rốt cuộc bà từng gặp anh trước đây hay chưa?

Bên này, Lệ Minh Vũ đi về phía xe đang đậu, nụ cười trên môi lặng lẽ biến mất, ý lạnh lan tràn đáy mắt...

Về Bán Sơn, vừa vào cửa, Tô Nhiễm liền muốn lên lầu...

“Đứng lại.” Giọng đàn ông quát lạnh như mệnh lệnh đến từ phía sau.

Tô Nhiễm khựng người, đứng yên tại chỗ, bàn chân đạp lên bậc thang chậm chậm thả xuống.

Lệ Minh Vũ ngồi trên sofa, bực bội nhìn cô chằm chằm, sự trầm mặc suốt dọc đường biến thành giận dữ, loáng cái bùng nổ, “Em qua đây cho tôi!”

Tô Nhiễm thấy sắc mặt anh khó chịu, không dám dây vào, cắn môi, buộc lòng đi tới, ngồi ở sofa đối diện anh.

“Điện thoại em đâu?” Lệ Minh Vũ nhìn thấy cô ngồi xuống, anh bình tĩnh hỏi, đưa tay tháo cravat xuống, ác ý ngăm ngăm vào thần sắc của anh.

Cô gãi đầu, gượng gạo trả lời: “Điện thoại hình như đã mất...” Không đúng nha, sao anh lại nhanh chóng đến thị trấn Hoa Điền tìm cô?

Cơn giận trong mắt Lệ Minh Vũ bốc cháy nhưng cố gắng nhẫn nhịn, từ túi áo trước ngực cầm ra điện thoại, ném sang bên, “Tô Nhiễm, có phải em chán sống không? Tôi nói thế nào với em, một câu cũng không nhớ?”

Điện thoại trên sofa thu hút sự chú ý của Tô Nhiễm, neho mắt nhìn, cô hết sức ngạc nhiên, là điện thoại của cô. Đúng rồi, anh nhất định xem nhật kí cuộc gọi mới biết cô đi đâu đây mà, vậy cô khỏi lo điện thoại mất.

“Không cho em neho mắt.” Lệ Minh Vũ gầm lên.

Tô Nhiễm hoảng sợ, lật đặt mở mắt, nhưng hết sức khó chịu, mọi thứ đều lơ mơ, cô vịn lại anh, “Nhưng không neho mắt, tôi nhìn không rõ mà.”

Lệ Minh Vũ nghe vậy càng giận, đập mạnh bàn một cái, cốc nước trên bàn chấn động lảo đảo, “Em còn biết bản thân nhìn không rõ? Tôi cứ tưởng em là siêu nhân, vừa phẫu thuật là em khôi phục thị giác bình thường, chạy một mạch đến thị trấn Hoa Điền? Tô Nhiễm, em giỏi lắm đúng không?” Anh quát càng lúc càng to.

Tô Nhiễm đau nhói tai, sợ hãi quan sát cốc nước lung lay trên bàn. Cô sợ người đàn ông này giận dữ nện cốc nước vào mặt cô. Cái đập bàn này của anh nếu đánh cô, chắc chắn cô sẽ tàn phế.

“Lúc đó nhận điện thoại của mẹ nên tôi lo lắng. Thực tế, Diệp Lỗi cũng rất thê thảm...”

“Liên quan gì tới em?”

“Diệp Lỗi là em trai tôi, đương nhiên liên quan tới tôi!” Tô Nhiễm nóng nảy tranh luận.

Lệ Minh Vũ nhìn cô chăm chú, nghiêng răng tức tối, anh lạnh lùng cất giọng, “Tô Nhiễm em không phải ngốc nghếch bình thường đâu.” Kể ngu si cũng nhìn ra được thằng nhóc đó có tình ý với cô, cô thật sự không biết hay thực sự hồ đồ?

Tô Nhiễm bực mình nhú mày, “Lệ Minh Vũ, anh thích mắng người lắm phải không? Được, anh ở đây tự mắng mình cho đã đi!” Cô phớt lờ anh, đứng dậy muốn đi.

“Ngồi xuống!” Lê Minh Vũ quát to: “Tôi cho em đi chưa?”

Tô Nhiễm bất đắc dĩ chớp mắt một cái, vùi người vào sofa, ôm gối. “Anh muốn nói gì thì nói đi.” Phiên chết cô, đi cả chặng đường dài cô rất mệt, cho cô nghỉ ngơi một lát được không?

Trông thấy vậy, Lê Minh Vũ bật cười, thoáng chốc cơn giận tan biến hết. Vốn dĩ tâm trạng anh hôm nay rất tốt, sáng sớm dẫn cô đi phẫu thuật, định bụng phẫu thuật xong sẽ chở cô về nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Nhưng vừa sẩy một chút là không thấy cô. Nghe bác sĩ nói, anh sợ vô cùng. Mắt cô vừa phẫu thuật, sao có thể tiếp xúc ánh mặt trời chói chang? Hơn nữa thị lực không thể phục hồi trong chốc lát, cô lại liều lĩnh rời khỏi bệnh viện, điện thoại đánh rơi trên giường nên không liên lạc được. Tình cảnh lần trước ở nghĩa trang bất giác hiện lên trong đầu anh, ngộ nhờ cô lạc đường...

Nhìn thấy số điện thoại của Tô Ánh Vân, anh chạy thẳng đến thị trấn Hoa Điền, tiện thể ghé mua kính nữ cho cô. Ai ngờ vừa đến thị trấn Hoa Điền, anh bắt gặp cô đang ở cạnh Tiều Diệp Lỗi. Mà cô lại vì Tiều Diệp Lỗi, không màng đoái hoài đến anh.

“Được rồi, vậy em muốn đến thị trấn Hoa Điền chỉ ít cũng phải gọi báo cho tôi một tiếng chứ.”

Thấy thái độ anh dịu bớt, Tô Nhiễm thở dài, “Lúc đó tôi không nghĩ nhiều như vậy.”

Lê Minh Vũ vừa nghe, ánh mắt kiên sa sầm, “Đường đến thị trấn Hoa Điền rất xa, em cũng không nghĩ nên báo cho tôi một tiếng?”

Ồ...

“Cái này...” Tô Nhiễm suy tư, thì thào, “Không phải tôi quên điện thoại ở bệnh viện sao?”

“Tài xế có điện thoại thì phải?” Lê Minh Vũ cố nén giọng nói của bản thân nghe dịu dàng, nhưng mấy chữ này lại được anh nghiêng rằng nói ra.

Tô Nhiễm siết chặt tay, cả buổi sau mới “Ừm” một tiếng.

Lê Minh Vũ hơi nhích người, “Vậy tại sao không gọi điện thoại?”

“Bởi vì...” Tô Nhiễm liếm môi, tự suy xét câu nói kế tiếp có chọc giận anh hay không, hít một hơi thật sâu, lên tiếng, “Tôi...tôi không nhớ số điện thoại của anh.”

Cô kiên trì nói hết, Tô Nhiễm sớm chuẩn bị đón cơn giận của anh, nhưng không ngờ đợi hồi lâu, anh vẫn trầm lặng như trước. Cô vô thức ngẩng đầu quan sát, phát hiện anh đang dán mắt vào cô. Tuy cô không thấy rõ ánh mắt anh có cuộn cuộn lửa hay không, nhưng vẫn cảm nhận rõ áp lực tỏa ra từ phía đối diện. Câu nói của cô chắc chắn khiến anh khó chịu, dấu sao rất nhiều người muốn biết số điện thoại của anh, ai dám quên cơ chứ?

Mãi lâu sau, anh cũng lên tiếng, giọng anh có vẻ bình thường nhưng xa cách. Lúc này, cô hận bản thân chỉ thấy lơ mơ. Nếu cô thấy vẻ mặt của anh, ít nhất cô còn biết đường chuẩn bị tâm lý.

“Em rất dũng cảm.” Anh cong môi, thật không ngờ ánh mắt cũng có thể giết người. Anh biết cô thấy không rõ, nhưng chẳng sao cả, anh sẽ giúp cô biết bản thân anh phần nộ như thế nào. Dám quên số điện thoại của anh, muốn chết!

Tô Nhiễm ngốc hơn cũng nhận ra nguy hiểm dao động trong không khí, cô lúng túng húng hắng giọng, bối rối nói, “Chúng ta... Chúng ta không có tư cách, cũng không cần thiết nhớ số điện thoại đối phương.”

94. Q.5 - Chương 9: Tiếp Thu Dạy Dỗ

Yên lặng như cõi chết.

Yên lặng đến mức tiếng kim rót trên sàn cũng có thể nghe.

Yên lặng đến...

Tô Nhiễm nghe tiếng kim đồng hồ tích tắc tích tắc, mỗi nhịp qua đi tim cô lại dội lên một lần. Tuy nói ra được lời vừa rồi cô cảm thấy rất sảng khoái, nhưng ngay khoảnh khắc thốt ra cô liền hối hận. Đàn ông bao giờ cũng kiêu ngạo và mang nặng tâm lý chiếm hữu, nhất là dạng người như Lê Minh Vũ, lời nói của cô chẳng khác gì gây hấn với anh.

Cô cúi đầu, bởi vì ngẩng đầu cũng không thấy rõ vẻ mặt anh lúc này, cô chỉ biết dựa vào lỗ tai để phân biệt, cơ thể cô thoáng cứng ngắc, sẵn sàng phòng bị.

Như một thế kỷ trôi qua...

“Không có tư cách?” Người đàn ông ngồi ở sofa đối diện rót cục cũng mở miệng, giọng nói trầm thấp đầy lạnh lùng, nhấn mạnh, “Em cho rằng quan hệ như thế nào mới coi là cần thiết, có tư cách, hmm?”

Âm thanh này tiến vào tai Tô Nhiễm tựa như tảng băng đọng vào màng tai, có chút hơi hột, có chút nguội lạnh, nhưng hình như... không có tức giận.

Có điểm không thích hợp.

Cô gượng gạo vén tóc sang bên, liếm môi, hắng giọng, nén sợ cất tiếng, “Ít ra không phải quan hệ bây giờ của chúng ta.” Bây giờ coi là gì chứ? Nói thẳng ra cô không hơn vật nuôi bị trói buộc, hoặc... sưởi ấm giường.

Nghe cô nói vậy, Lê Minh Vũ sa sầm, đôi mắt vốn đầy lo âu hóa thành sương mù dày đặc, khiến không ai có thể đọc hiểu nội tâm của anh. Thân hình cường tráng đang dựa vào sofa cứng đờ người. Suốt từ nãy đến giờ, anh luôn quan sát người phụ nữ không biết sống chết ngồi đối diện. Hay lắm, cái cô học được bốn năm sau lại chính là to gan, không biết trời cao đất dày.

Đôi mắt anh sắc bén dõi theo động tác của cô. Cô sững sờ, tay và chân cô đều hướng ra ngoài sofa, điển hình của dấu hiệu chuẩn bị chạy trốn. Anh chắc chắn chỉ cần anh hơi nhích lên trước một chút, nhất định cô sẽ sợ hãi tháo chạy một cách nhanh chóng giống thỏ con. Thấy bộ dáng cô lúc này, anh bỗng nhớ tới tên đã giảng sẵn trên cung.

“Được lắm, học được cả cách tranh luận nữa cơ đấy?” Lê Minh Vũ giận quá hóa cười, môi anh khê nhếch, bắt chéo chân, “Trước khi tôi chưa cho em rời đi, em đừng quên thân phận của bản thân, em vẫn còn là vợ của Lê Minh Vũ này.” Nói xong câu đó, mắt anh hiện lên ý cười sâu xa, “Mối quan hệ này theo em đã đủ hay chưa?”

Tô Nhiễm ngậm miệng, không nói chuyện. Lúc này nói ít vẫn tốt hơn.

Lê Minh Vũ không hài lòng với cách trầm mặc chống trả của cô, thản nhiên hỏi, “Bà Lê, tôi nói bà Lê nghe rõ không?”

Câu xưng hô chính thức này thật quá mà! Nhất là được nói ra từ miệng anh.

Tô Nhiễm bất đắc dĩ thở dài, gật đầu, “Nghe rõ rồi.” Chạm mặt anh mỗi ngày thật sự rất dằn vặt. Tay cô thậm chí đếm tính toán số ngày, may quá, chỉ còn chưa đầy một tuần nữa thôi.

Lê Minh Vũ hài lòng với thái độ của cô, nhếch miệng, “Phải rồi, kế tiếp chúng ta có nên thảo luận một chút dùng cách gì giúp em ghi nhớ số điện thoại của tôi không?”

“Ồ?” Cuối cùng, Tô Nhiễm cũng ngẩng đầu như anh mong muốn, cô ngạc nhiên nhìn anh. Anh vẫn chưa chịu thôi sao? “Nhớ một dãy số có gì khó chứ? Còn cần đến thảo luận?” Ông trời ơi, tha cô đi mà. Thay vì số điện thoại của anh, cô càng quan tâm hơn mùi nho đen phát hiện được trên thi thể Trần Trung.

Lê Minh Vũ chìa tay, “Nhớ một dãy số không khó, nhưng đối với bà Lê hình như rất khó.”

Tô Nhiễm ngậm miệng, quả thực cô không nhạy bén với các con số. Lúc trước cô phải mất hơn nửa ngày mới nhớ số điện thoại của bản thân.

Thấy cô im lặng, Lê Minh Vũ đứng dậy, bước qua chỗ cô ngồi, nụ cười trên môi anh dần biến mất.

“Anh, anh muốn làm gì?” Tô Nhiễm sợ hãi bình tĩnh, muốn trốn tránh nhưng phát hiện anh đã đứng chắn trước mặt, cô mau chóng lui về sau.

“Con người cần được dạy dỗ mới nhớ lâu. Tôi chợt nghĩ ra một cách giúp em ghi nhớ cả đời.” Giọng Lê Minh Vũ lộ rõ nguy hiểm.

Khoảng cách gần gũi thế này, Tô Nhiễm thấy rõ đáy mắt anh tối tăm mờ mịt như biển cả bao la vô tận. Phía trước đã bít đường, vậy cô chỉ có thể...

Không hề nghĩ ngợi, cô đột nhiên xoay người, trèo ra sau sofa, một chân vừa chạm đất. Ai dè...

Anh nắm chặt lưng quần, tựa như đang túm một con gà. Cô bối rối vắt ngang qua sofa, trái phải đều không thể xuống, chỉ biết dốc sức giãy dụa.

“Tô Nhiễm, em càng lúc càng lắm chiêu? Độc giả của em mà thấy được cảnh này chắc chắn sẽ rất thú vị.” Lê Minh Vũ không buông tay, đứng yên cong môi cười, nhìn cô không ngừng giãy dụa, anh lại bổ sung thêm một câu uy hiếp đầy hiệu quả...

“Giấy thử xem? Tôi không ngại cởi quần jean em ngay tại phòng khách đâu!”

Tô Nhiễm ngừng vùng vẫy, quay đầu, giận dữ lườm anh, “Lê Minh Vũ, anh là đồ lưu manh!”

“Lưu manh hơn vẫn còn ở phía sau!” Lê Minh Vũ bực bội quát. Lúc này mà cô vẫn không quên mắng anh. Rõ là ngon mà! Vừa dứt lời, tay anh lại tăng lực, cô hét to một tiếng, cả người cô được khiên như bao tải, gác lên vai anh.

“A...” Tô Nhiễm khó thở, đánh thùm thụp lưng anh, thế nhưng lưng anh rắn chắc như núi non, không chút nào bị ảnh hưởng. “Lê Minh Vũ, anh bỏ tôi xuống. Tôi sắp nghẹt thở rồi!”

“Câm miệng!” Lê Minh Vũ thô lỗ quát, thấy cô không ngừng quơ tay trên người mình, anh vỗ mông cô một phát, “Hiền lại một chút cho tôi.” Lê Minh Vũ nhẹ nhàng sải bước lên lầu hai.

Màn đèn ngoài cửa sổ đen kịt, trong phòng lại diễn ra duy nhất một cảnh tượng.

Tô Nhiễm bị đặt trực tiếp trên giường, hơi thở dần ông mát lạnh phớt qua cổ cô, rốt cuộc cô không kìm được phản kháng: “Lê Minh Vũ, anh không thể lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.”

Lê Minh Vũ ngẩng đầu chăm chú nhìn cô, nhíu mày, “Sai rồi, tôi là đang ”tự thân tự lực” dạy em nhớ số điện thoại như thế nào.”

Thật sự coi cô giống con nít ba tuổi ư?

“Anh là bộ trưởng, thủ đoạn này phải chẳng quá tầm thường?” Tô Nhiễm chống hai tay trước ngực anh, bực tức trừng to mắt, “Anh yêu cầu người khác, vậy bản thân anh thì sao? Số điện thoại của tôi anh có thể nhớ được mấy con số? Chuyện bản thân anh làm không được nên cậy mạnh ép người?”

Lê Minh Vũ bất động, nằm đè lên cô, nghe cô nói vậy, anh bắt giắc cong môi, từ tốn nhả ra một dãy số hết sức trôi chảy, khiến Tô Nhiễm bỗng mở to mắt nhìn anh.

Đáng lẽ anh không nhớ số điện thoại của cô mới đúng, người như anh sao phải nhớ số điện thoại người khác?

Lê Minh Vũ thấu hiểu tâm tư của cô, hừ nhẹ một tiếng, “Bây giờ em còn thấy bất công không?”

“Tôi...” Cô bí lời.

“Em yên tâm. Tôi tin hết đêm nay em sẽ nhớ rất lâu.” Lê Minh Vũ lại áp người xuống, giọng anh trầm thấp như tuyên án.

“Khoan...” Tô Nhiễm sợ hãi, cấp bách túm lấy bàn tay không an phận của anh, buột miệng nói, “Bác, bác sĩ dặn, tôi, tôi vừa mổ mắt không thể vận động kịch liệt.”

Lê Minh Vũ hơi sững sốt. Rõ là có bản lãnh!

Có điều...

Anh tỏ vẻ như chợt nhớ ra, “Em không nhắc, tôi cũng quên khoá đi mắt. Bác sĩ còn dặn thêm, lúc ngủ em phải đeo đồ che mắt.”

“Đúng, đúng! Chính là vậy đó.” Tô Nhiễm nhẹ nhõm. Không phải anh vẫn bất chấp tiếp tục chứ? Hơn nữa, loại chuyện này cần phụ nữ tràn trề nhiệt tình, đàn ông mới thỏa mãn. Cô đeo đồ che mắt ngủ, anh sẽ thấy hết hứng thú.

Không ngờ Lê Minh Vũ cười một nụ cười sâu xa khó đoán, Tô Nhiễm còn chưa phản ứng, anh đã thả cô ra, đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Nghe lời vậy?

Tô Nhiễm ngồi dậy, khó tin nhìn anh bỏ đi. Ông trời mở mắt rồi?

Tiếc thay ông trời đã ngủ gật, không nghe thấy tiếng hò hét cảm ơn từ nội tâm của cô. Vì vậy, cô còn chưa kịp vui mừng đứng bật dậy, Lê Minh Vũ đã đẩy cửa đi vào, cầm một món đồ trong tay, đến gần mới thấy, đó chính là đồ che mắt ngủ.

“Anh...” Tô Nhiễm kinh ngạc nhìn anh.

Anh trầm mặc, trực tiếp đeo đồ che mắt lên mặt cô, che chắn kỹ lưỡng hai mắt, anh hoàn toàn biến thành một mảnh đen kịt trong tầm mắt cô.

“Anh muốn làm gì?” Tô Nhiễm luống cuống.

“Em đừng khẩn trương. Chẳng qua tôi chỉ cẩn thận, vâng theo lời dặn của bác sĩ mà thôi.” Lê Minh Vũ cúi đầu, tay anh ung dung giữ hai cổ tay cô, một tay khác thông thạo, chăm chỉ vuốt ve khắp người cô.

Tô Nhiễm không cách nào tháo đồ che mắt, càng không nhìn thấy bộ dạng của anh. Phút chốc, cô chỉ cảm thấy anh cúi đầu, bờ môi mỏng khê hôn cổ cô, loáng cái toàn thân cô run run, hô hấp tràn ngập mùi hổ phách dễ chịu thuộc riêng anh.

“Đừng...” Cô sợ cảm giác này, nó giống một con thú khốn khổ bị con người vây bắt. Cô nhìn không thấy chuyện gì đang xảy ra, sự kích thích xa lạ khiến cô bất an. Vừa dứt lời, anh liền đè cô xuống...

“Lê Minh Vũ, anh không thể...”

“Suyt...” Hơi thở anh nóng hực phả trên đỉnh đầu, lướt qua tóc, vùi vào cổ cô, “Dù sao em cũng không nên lộn xộn, lộn xộn quá sẽ lệch võng mạc...”

Đây là sự thật. Tô Nhiễm quả thực không dám giãy mạnh, cô chỉ biết nghiêng đầu sang bên, oán giận phản bác: “Bây giờ anh không thể chạm tôi.”

“Em yên tâm, vận động của chúng ta tuyệt đối không tính là quá ”kịch liệt.“” Lê Minh Vũ cười nhẹ, tay anh đã lần đến bầu ngực căng tròn trắng ngần của cô.

Tô Nhiễm thở dốc, cắn mạnh môi.

“Vậy cũng không được, em là vợ hợp pháp của tôi. Tôi muốn em, không phải chuyện hiển nhiên sao?” Anh ra vẻ tiếc nuối thở dài, ngữ điệu mềm mỏng trầm thấp bất ngờ, anh khiêu khích hết sức thành thạo, mỗi anh cọ cọ vành tai cô, tựa như người yêu đang ve vãn nhau.

Anh rử rử rung động trái tim Tô Nhiễm. Cô những tưởng bản thân sẽ cứng rắn, nhưng cuối cùng vẫn bị anh mê hoặc.

Thấy cô không phản kháng, Lê Minh Vũ cúi đầu cười, tay anh thuần thục lướt qua nơi bí ẩn giữa hai chân cô.

Tô Nhiễm mù mịt, chỉ biết dựa vào cảm giác của bản thân. Cô run rẩy, dù không đeo đồ che, hai mắt cô cũng sẽ nhắm chặt, tay anh tràn trề ma lực không ngừng vỗ về, xoa dịu cơ thể và tinh thần cô.

Tô Nhiễm cảm giác quần áo trên người mình bị cởi ra, cô không nhịn nổi kêu thành tiếng, càng khiến cơ thể anh thêm căng cứng.

Cô nghe tiếng anh kéo khóa quần...

Đáy lòng cô bỗng dâng tràn kích thích và sợ hãi.

“Đừng sợ, anh sẽ không tổn thương em.” Ánh mắt anh đục ngầu đục vọng ngấm nhìn dáng dấp cô run rẩy. Cõi lòng anh va chạm, dần vật đến đau đớn. Anh cho rằng, chỉ cần vài ngày, anh sẽ mất hết hứng thú với cô, nhưng không ngờ khát vọng này lại mãnh liệt theo thời gian. Mỗi một lần, anh đều khát khao hòa nhập cô vào mình.

Giọng anh trầm khàn nhiễm đầy đục vọng. Anh mau chóng nhấn người, cô không nén nổi thở dốc một tiếng. Âm thanh thoát ra từ miệng cô thoáng cái phá thành vụn vật...

Nhiệt độ trên giường càng lúc càng cao, thật lâu sau cũng không thể hạ nhiệt...

Hòa Thị.

Sáng sớm, khắp mọi tầng đều bận rộn liên tục.

Khi Tiêu Diệp Lỗi đồ vest chỉnh tề bước vào văn phòng nằm trên tầng ba mươi hai, mọi người hầu như đều đổ mắt về người thanh niên trẻ tuổi đẹp trai, nhất là các nhân viên nữ không ngừng líu ríu, ánh mắt sáng ngời dõi theo anh.

“Xin hỏi phòng làm việc của cô Hòa ở đâu?”

Thư ký đang tiếp điện thoại nhìn anh một cái, lật đặt gác máy, nhỏ nhẹ hỏi thăm: “Xin hỏi anh có hẹn trước không ạ?”

“Điều này...” Tiêu Diệp Lỗi nhú mày, thần sắc suy tư đầy quyến rũ, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của thư ký, thản nhiên nói, “Cần hẹn trước ư? Nhưng anh Đồng Hựu kêu tôi chỉ cần tìm trực tiếp cô Hòa.”

95. Q.5 - Chương 10: Thuận Theo Yêu Cầu

Thư ký vốn dĩ thấy rất tiếc vì tưởng rằng anh không hẹn trước, nhưng nghe nói vậy, mắt cô liền sáng rực, “Anh Đồng Hựu à. Vậy anh chờ một chút, em sẽ vào báo cô Hòa biết ngay.” Dứt lời, thư ký vội bước vào trong phòng làm việc.

Tiêu Diệp Lỗi đứng yên, ánh mắt anh suy tư dõi theo hướng thư ký biến mất. Xem ra tin đồn bên ngoài thực sự chính xác, Hòa Vy chỉ có tiếng không có miếng.

Không bao lâu sau, thư ký quay lại, thông báo anh có thể vào.

Thư ký dẫn Tiêu Diệp Lỗi đến phòng làm việc của Hòa Vy, anh cảm ơn thư ký, gõ cửa đi vào.

Phòng làm việc rất lớn, nằm ngay khu vực phồn hoa, xung quanh căn phòng là cửa sổ sát sàn thoáng đãng, có thể phóng tầm mắt chiêm ngưỡng mọi cảnh tượng đẹp nhất của thành phố. Hòa Vy đứng trước cửa sổ, ngẩng nhìn không gian bên ngoài. Trang phục màu trắng chỉnh tề, cắt may tinh tế tôn lên đường cong tuyệt vời, mái tóc xoăn toát lên sức quyến rũ hút hồn. Nghe tiếng gõ cửa, cô hơi xoay người, nhìn Tiêu Diệp Lỗi đi vào phòng làm việc.

Phúc chốc này, Tiêu Diệp Lỗi như trông thấy bóng dáng Tô Nhiễm trên người cô. Anh chỉ thấy Hòa Vy qua ảnh chụp, chưa gặp ngoài đời bao giờ, anh không khỏi cảm thán, con người có thể giống hệt nhau, nhưng khí chất là cái khác biệt hoàn toàn.

Tô Nhiễm tao nhã tùy hứng, còn Hòa Vy toát lên khí thế mạnh mẽ của một người phụ nữ thành đạt. Ánh mắt Hòa Vy sắc bén, dù chỉ im lặng cũng khiến người khác nhận ra phong thái nổi bật không thể bỏ qua. Tuy cả hai tuy đều cùng một mẹ sinh ra, nhưng lại khác nhau rất nhiều.

“Cậu là em trai trên danh nghĩa của Tô Nhiễm?” Hòa Vy ý bảo anh ngồi xuống, hỏi trực tiếp.

Một câu hỏi tràn ngập mùi thuốc súng.

Tiêu Diệp Lỗi cong môi cười, trả lời, “Người cô gặp ở đây chỉ là Tiêu Diệp Lỗi.”

“Cậu quả quyết tôi sẽ cần cậu?” Hòa Vy bình thần quan sát anh, quả thực tuần tú lịch sự, Tô Nhiễm sống chung dưới một mái nhà với Tiêu Diệp Lỗi bao năm qua, chẳng lẽ không có chút tình cảm nào? Ở gần người đàn ông khôi ngô tuần tú thế này, vì sao còn muốn tranh giành đàn ông với cô?

“Hay cô Hòa cứ xem tài liệu của tôi rồi hẵng kết luận.” Tiêu Diệp Lỗi lấy một bìa tài liệu từ cặp xách, bước lên, đặt trước mặt Hòa Vy, “Đây là thành quả nghiên cứu mấy năm qua của tôi. Cô Hòa tài giỏi, chắc biết tôi có thể nghiên cứu ra nguyên vật liệu điều chế nước hoa. Công ty khác tôi không biết, nhưng tôi biết Hòa Thị chưa có nhân tài chuyên về mảng này.”

Hòa Vy nghiêm túc lật tài liệu ra xem, xem xong cô đóng lại, nhìn anh cười, “Xem chừng cậu nắm rất rõ về Hòa Thị. Cậu còn biết thêm gì nữa?”

Tiêu Diệp Lỗi ngồi lại trên sofa, đồ vest trắng thơm tôn thêm sự tự tin cho anh, chẳng còn thấy dấp dấp chán chường của ngày hôm qua. “Hòa Thị vốn lập nghiệp từ nước hoa, nhưng vì Tô Ánh Vân bỏ đi mà cắt duyên với nghề này. Năm nay, Hòa Thị lại đầu tư vào thị trường nước hoa, tuy chỉ là một thương hiệu nhưng xoay chuyển rất nhiều niềm tin của cổ đông đối với ban giám đốc. Những người đó chỉ biết nghĩ tới tiền, nhưng không biết nghề điều chế hương cũng giống như văn hóa. Đầu tư ngay từ đầu rất quan trọng, chỉ có vạch sẵn hướng đi mới có thể thu về lợi nhuận. Tô Nhiễm điều chế ‘Midi’, đương nhiên cô ấy sẽ không lãng phí tiền đầu tư của Hòa Thị, nhưng khâu tuyển chọn nguyên vật liệu của Hòa Thị vẫn chưa được. Mỗi một lô hàng ‘Midi’ sau khi sản xuất xong, có nghĩa là Hòa Thị phải dùng nhiều tiền nhập nguyên liệu, trả một khoản lớn cho thuế nhập khẩu, hơn nữa trên đường vận chuyển về còn bị ô nhiễm, ảnh hưởng chất lượng nước hoa. Dĩ nhiên, bên cô cũng cố gắng tìm nguyên vật liệu trong nước, đáng tiếc kết quả luôn là thất bại. Đầu tư vào nước hoa cốt để thu hoạch lợi nhuận kék xù, cô nổi tiếng và có uy tín ở giới thời trang, chắc cũng biết lợi nhuận của mặt hàng xa xỉ không nhiều bao nhiêu. Vậy cách làm trước nay quá hao tiền tốn của chẳng lẽ cô nhìn không ra.”

Hòa Vy đánh giá anh, nói: “Những điều này do Tô Nhiễm kể với cậu?”

“Vấn đề của Hòa Thị không cần thông qua miệng người khác, chỉ cần ở đây động một tý thì biết.” Tiêu Diệp Lỗi chỉ chỉ đầu của bản thân, cười ngạo mạn.

Hòa Vy nhìn anh hồi lâu, “Cậu rất thông minh.”

Tiêu Diệp Lỗi nhếch miệng, không đáp lời.

“Cậu thông minh như vậy, có biết nguyên nhân thật sự khiến tôi bức bối là gì không?” Hòa Vy cũng nhếch miệng hỏi.

Tiêu Diệp Lỗi hiểu ý, “Hòa Thị tiền nhiều như nước, dư dả để phá bỏ cả một thương hiệu. Do đó, cô Hòa sẽ không lo lắng vấn đề tiêu thụ trên thị trường. Sở dĩ cô thấy ác cảm là vì chính bản thân ‘Midi’. Nước hoa này do em gái cô điều chế, mà người quyết định đầu tư lại là chồng cô. Anh rể giúp em vợ thăng tiến chẳng có gì đáng trách. Nhưng người anh rể này bốn năm trước cũng là chồng của em vợ, cô nói mối quan hệ này có rối ren quá không? Cô Hòa sắc sảo tài năng, sao cũng có lúc nghĩ như thế này?”

“Xem ra cậu rất hiểu tình hình hiện nay của nhà họ Hòa, tôi có nên đánh giá cậu là người có lòng không nhỉ?” Hòa Vy cười nhạt, mỗi câu mỗi chữ vừa rồi của anh đều đánh trúng ý cô.

“Có lòng cũng phải tùy người. Tôi còn phải xem cô Hòa sắp xếp người có lòng như tôi ra sao đã.” Tiêu Diệp Lỗi khẽ cười, “Cô Hòa cũng là người thông minh, chắc sẽ biết sắp xếp ai ở vị trí gì thì phát huy hết khả năng. Người có lòng phải giữ bên cạnh bản thân mới tính là có lòng.”

Hòa Vy nghe vậy, ánh mắt cô suy tư, nụ cười dần mở rộng, cầm tài liệu của anh giờ giờ, “Một vấn đề cuối cùng, cậu thích Tô Nhiễm?”

Tiêu Diệp Lỗi nhìn cô, cười hết sức kiên định, “Sai.” Anh gằn từng chữ: “Tôi yêu Tô Nhiễm.”

“Được, dám yêu dám hận, tôi thích.” Hòa Vy cười, giờ tay bấm điện thoại trên bàn, “Gọi giám đốc nhân sự vào đây. Hôm nay phải giải quyết thủ tục nhận chức cho cậu Tiêu.”

Một chỗ khác trong điện thoại liền sắp xếp theo chỉ thị của Hòa Vy.

“Cậu Tiêu, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Cô đứng dậy, chìa tay với Tiêu Diệp Lỗi, chủ động bắt tay.

Tiêu Diệp Lỗi cười, bắt tay cùng cô, “Chắc chắn, vì lợi ích đôi bên, hợp tác vui vẻ.”

Hòa Vy nở nụ cười.

Nghĩa trang tĩnh mịch.

Nắng chiều chiếu sáng lên từng bia mộ.

Cuộc sống lúc sinh thời vốn đã không công bằng, sau khi chết đi cũng vậy. Trong nghĩa trang rộng lớn này cũng chia người chết thành đủ mọi tầng lớp.

Trên mộ bia là hình một cô bé cười vô cùng trong sáng, thân hình đàn ông thoảng che khuất ánh sáng rọi vào bức hình. Ánh mắt anh ta chứa đựng đau xót vô tận, tay anh ta dịu dàng vuốt lên nụ cười của cô bé. Một nỗi đau xé lòng và bất rút đột nhiên kéo đến mãnh liệt, bữa vậy anh ta.

Một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên từ đằng sau...

“Mười năm sau mới nghĩ đến chuộc tội, có muộn quá không?”

96. Q.5 - Chương 11: Món Nợ Mười Năm

Giọng nói này vang lên rõ ràng trong nghĩa trang yên lặng.

Người đàn ông thu tay về, anh ta không cần xoay người cũng biết ai tới. Hai người đứng giữa cơn gió xào xạc, cánh hoa rơi rụng trong không khí, tô điểm thêm sự tiêu điều lạnh lẽo nơi đây.

Ánh nắng rọi qua tầng mây, chiếu sáng xuống nghĩa trang, lay động từng bóng hình, như cô hồn vô chủ. Ở nơi mà cái chết không ngừng sinh sôi lan tràn...

Hình bóng Lê Minh Vũ lộ rõ hờ hững và lạnh lùng trải dài, anh đi lên trước, bước qua Mộ Thừa, đặt nhẹ một bó cúc trắng lớn trước bệ thờ của phần mộ.

Nụ cười trong sáng ngọt ngào của cô bé trên bức ảnh, ám áp thuần khiết như nắng chiều. Trên bia khắc “Ái nữ Lê Tiêu”, người đề là ba Lê Thiên, mẹ Mộ Mạn Văn cùng anh cả... Lê Minh Vũ.

“Tiêu Tiêu ở đây mười năm. Suốt mười năm qua, anh chưa lần nào đặt chân tới nghĩa trang, tôi tưởng anh sẽ không tìm ra mộ con bé.” Lê Minh Vũ mặt đỏ vest đen, vẻ mặt anh nghiêm túc, quay đầu nhìn Mộ Thừa.

Mộ Thừa cũng mặc đồ vest đen, ngay cả cravat cũng tông màu tối trầm lắng, giống cách đối nhân xử thế của anh. Nghe Lê Minh Vũ nói vậy, sắc mặt anh buồn đau, nhưng không nổi giận. Hồi lâu sau, anh mới lên tiếng, giọng anh nhọt nhọt, vô lực. “Tiêu Tiêu ở đây mười năm, lòng tôi cũng khốn khổ tù túng suốt mười năm. Cậu cho rằng mười năm qua, tôi sống thoải mái dễ chịu?”

“Mẹ tôi quá nhân từ với anh, nhưng ngẫm nghĩ cũng đúng, anh là em trai duy nhất của bà, bà làm sao có thể nhẫn tâm ép anh ngồi tù?” Khóe miệng Lê Minh Vũ lạnh nhạt nhếch lên, tay anh chậm chậm chạm vào cô bé trên ảnh chụp. Diện mạo cô bé vĩnh viễn ngừng tại thời khắc trẻ con, không lo lắng tuổi tác, cũng chẳng lo đánh mất nụ cười.

Lê Tiêu, em gái của Lê Minh Vũ, cũng là thiên kim duy nhất của nhà họ Lê. Anh rất thương đứa em gái này. Hồi nhỏ, cô bé luôn nghĩ cách làm anh vui vẻ, soi sáng cho lo lắng mờ mịt trong lòng anh. Cô bé rất hay đeo anh. Mỗi lần thấy anh về, đều thích đi đằng sau anh kêu “Anh, anh”. Chỉ cần anh không trả lời, cô bé khóc ngay lập tức, khuôn mặt cô bé xụ xuống, nói khóc là khóc, nói cười là cười.

Kỳ thực, lúc đầu Lê Minh Vũ không thích Lê Tiêu, thậm chí thấy cô bé rất rắc rối. Mỗi lần anh đi đến đâu cô bé đều ôm gấu đồ chơi vui vẻ theo sát sau anh. Thỉnh thoảng anh không để ý, Tiêu Tiêu sẽ ngồi bên

cạnh, chơi đùa, trò chuyện với gấu đồ chơi, sau đó lắc lắc đầu nhìn Lê Minh Vũ, tủi thân nói: “Anh, anh không chơi với em, em sẽ mắc chứng cô độc. Trong lớp em có một bạn mắc chứng cô độc đó anh.”

Mỗi lần đứng trước mộ bia, bên tai Lê Minh Vũ đều như văng vẳng những lời này của Tiêu Tiêu, giọng cô bé nũng nịu pha lẫn bất mãn, lòng anh đau nhói xót xa. Lẽ ra anh phải chơi với cô bé nhiều hơn mới đúng. Bây giờ, anh muốn chơi cùng đứa em gái này chỉ là một ước vọng xa vời.

Con người dường bao giờ gây ra chuyện hối hận, nhất là khi đối mặt với người chết. Nếu lúc trước anh chơi với Tiêu Tiêu nhiều hơn, vậy cô bé sẽ cười nhiều hơn, có thể bây giờ anh cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Đối mặt với người nhà, điều đáng sợ nhất chính là “Mong muốn nuôi dưỡng họ nhưng họ không thể đợi”, đối mặt với Tiêu Tiêu, sao anh có thể không thấy áy náy và hối hận?

Mười năm trước, Tiêu Tiêu bị hẹp van tim dẫn đến bệnh tim nghiêm trọng, cần phải mổ. Khi đó, Mộ Thừa là trợ lý của bác sĩ mổ chính, nhưng đối với nghiên cứu về bệnh tim có những cách nhìn nhận nhất định. Bác sĩ phụ trách hệ thống lại ý kiến của anh, đưa ra phương án mổ thích hợp. Mọi thứ đều diễn ra suông sẻ, nhưng không ngờ trong quá trình mổ xảy ra chuyện ngoài ý muốn dẫn đến xuất huyết. Lúc đó, lượng máu dự trữ không đủ, truyền máu trực tiếp cũng không chắc chắn cứu được mạng sống của Tiêu Tiêu. Bác sĩ phụ trách chuyển Tiêu Tiêu đến phòng vô trùng theo dõi. Ngày hôm sau, Tiêu Tiêu ngừng thở. Cô bé vĩnh viễn không còn cơ hội ngắm nhìn ánh mặt trời tươi sáng bên ngoài.

Lê Minh Vũ quy kết mọi sai lầm cho Mộ Thừa, phương án là do anh một mình vạch ra, vì sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Sau sự cố chữa bệnh này, Mộ Thừa từ chức ở bệnh viện, sống nơi đất khách quê người.

Lê Thiên và Mộ Mạn Vân khóc đến chết đi sống lại, nhất là Lê Thiên, chỉ qua một đêm ông già đi rất nhiều. Tiêu Tiêu là bảo bối của ông, vợ chồng ông yêu chiều nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng cuối cùng lại không giữ được đứa con này.

Kể từ sự cố phát sinh, Lê Thiên không còn nhắc đến Mộ Thừa, Lê Minh Vũ nhiều lần yêu cầu Lê Thiên và Mộ Mạn Vân truy xét nguyên nhân rủi ro, nhưng mỗi lần tới điểm then chốt đều bị Mộ Mạn Vân ngăn cản. Cũng giống mười năm trước, khi Mộ Thừa bị cảnh sát dẫn đi, người nộp tiền bảo lãnh vẫn là Mộ Mạn Vân. Lê Minh Vũ hiểu, Mộ Mạn Vân nặng tình chị em.

Trước mộ bia, Mộ Thừa thở dài một hơi, nghe Lê Minh Vũ nói, anh khẽ cất giọng, “Mẹ cậu chỉ không muốn nhắc tới chuyện quá khứ mà thôi. Minh Vũ, thực ra có một số việc không giống như cậu tưởng tượng.”

“Được, tôi muốn nghe anh giải thích.” Lê Minh Vũ nhìn anh, ánh mắt đau thương dần sắc bén, “Mười năm trước, cái anh thiếu tôi chính là một lời giải thích. Ngày hôm nay, anh có thể giải thích với tôi rồi phải không? Hay anh vẫn tiếp tục làm rùa rút đầu?”

Anh không hận Mộ Thừa, anh chỉ giận việc Mộ Thừa làm. Đối với người cậu lớn hơn anh có vài tuổi này, ngày xưa khi còn sống chung, hai người không bao giờ phân chia vai vế, trong lòng Lê Minh Vũ, Mộ Thừa cũng như bạn đồng trang lứa. Từ nhỏ, Mộ Thừa đã chuyên lo học hành để thi vào ngành y, nhưng khi rãnh rỗi sẽ đua xe máy với anh. Lê Minh Vũ cho rằng bản thân rất hiểu Mộ Thừa, anh là một người dám làm dám nhận, nhưng mười năm trước cái Lê Minh Vũ thấy chỉ là hình ảnh Mộ Thừa trốn tránh.

Dưới ánh nắng, vẻ mặt Mộ Thừa cô độc, một lúc sau anh ngồi trước mộ bia của Tiêu Tiêu, lấy ra một hộp thuốc, ý mời Lê Minh Vũ, thấy Lê Minh Vũ bất động, anh rút một điếu, ngậm vào miệng, châm thuốc rồi hút một hơi.

Lê Minh Vũ lãnh đạm đứng yên ở đó, anh không cản Mộ Thừa hút thuốc.

Mộ Thừa là một bác sĩ, cũng vì Băng Nụ nên hiếm khi anh hút thuốc. Lúc này đây, anh hút thuốc đủ thấy nội tâm dần xé nặng nề. Khi thuốc cháy còn phân nửa, anh phả một hơi dài, ngẩng đầu nhìn Lê Minh Vũ, hỏi rõ từng chữ từng lời: “Minh Vũ, để có thể giành lại Tô Nhiễm từ tôi, cậu không tiếc vạch ra món nợ mười năm trước, làm vậy có đáng không?”

Lê Minh Vũ nhếch miệng lạnh lùng, giọng Mộ Thừa nhẹ nhàng nhưng hữu lực, những lời này nói ra đâm thủng vách chắn giữa hai người mười năm qua. Lê Minh Vũ nhìn anh rất lâu mới chậm rãi mở miệng: “Tô Nhiễm và sự cố chữa bệnh là hai chuyện không liên quan đến nhau.”

“Phải không? Vậy Quý Hâm Dao thì sao? Cô ta vô duyên vô cớ về nước là kiệt tác của cậu?” Mộ Thừa cười nhạt, hút một hơi thuốc rồi phả ra, “Khi cô ta rời bỏ tôi, cô ta không biết thân phận thật của tôi. Còn bây giờ cô ta có thể kể lể chuyện của tôi từ đầu đến cuối, cậu tốn khá nhiều công sức thì phải?”

Lệ Minh Vũ cười khẩy, “Vậy khi gặp Tô Nhiễm, anh không giải thích với cô ấy về tình huống của anh à?”

“Cậu quả nhiên vì Tô Nhiễm.” Mộ Thừa bất đắc dĩ lắc đầu, “Minh Vũ, có một số việc đã qua thì vẫn là đã qua. Người cậu không biết quý trọng bốn năm trước, bốn năm sau mới khẩn trương lo được lo mất, có ích không?”

“Anh thôi đi. Bây giờ tôi chỉ muốn biết chuyện mười năm trước!” Lệ Minh Vũ chẳng muốn nói nhiều với anh, thần sắc anh không vui, “Tôi nghĩ mẹ tôi bảo vệ anh hết lần này đến lần khác nhất định bà có lý do. Nếu hôm nay anh không nói rõ ràng, tôi sẽ vui lòng báo cảnh sát, mời anh uống cà phê.”

Mộ Thừa thở dài, khẽ cười, “Chắc chắn cậu có khả năng này.”

“Nói đi.” Lệ Minh Vũ chưa nóng giận đến đánh mất lý trí, trái lại lúc này anh càng trầm tĩnh theo thói quen rèn luyện bấy lâu nay. Anh rút thuốc, châm lửa, rồi hút một hơi, động tác thành thục vững vàng, thể hiện rõ anh là một người đàn ông trưởng thành tao nhã.

Mộ Thừa xoa người, ánh mắt dừng trên ảnh Tiêu Tiêu, nhìn nụ cười của cô bé, thần sắc anh dịu dàng. Hồi ức mười năm trước như dòng nước chảy xuôi, đọng đầy anh từ lâu. Tuy đã mười năm trôi qua, nhưng tình cảnh năm đó anh vẫn nhớ như in trong đầu.

“Thực ra năm đó, mẹ cậu biết tình huống của Tiêu Tiêu, con bé bệnh tình ra sao, chỉ có tôi và mẹ cậu nắm rõ nhất. Mẹ cậu không nói chẳng qua không muốn cậu và ba cậu đau lòng mà thôi.”

Lệ Minh Vũ sững sờ, hơi nheo mắt, “Anh nói gì? Anh nói rõ ràng đi.”

“Mẹ cậu luôn nhấn mạnh không muốn nhắc tới chuyện trước đây. Nhưng hôm nay tới đây, tôi cũng không định tiếp tục giấu diếm nữa.” Mộ Thừa trầm tĩnh nhìn thẳng vào mắt Lệ Minh Vũ, “Hôm nay tôi nói ra chỉ vì Tô Nhiễm. Tôi biết cậu một mực dùng chuyện này uy hiếp cô ấy.”

Mắt Lệ Minh Vũ lạnh lùng, vô thức siết chặt tay.

Mộ Thừa không nhìn Lệ Minh Vũ, ánh mắt anh lại chuyển tới ảnh Tiêu Tiêu, chậm chậm kể cặn kẽ cái gọi là “sự cố chữa bệnh” mười năm trước.

Năm đó, nguyên nhân dẫn đến bệnh tim của Tiêu Tiêu không phải vì hẹp van tim. Thực tế, cô bé suy tim bẩm sinh, do tuổi nhỏ nên không phát hiện ra mà thôi. Năm cô bé bốn tuổi, một lần nghẹt thở bất ngờ được đưa đến bệnh viện. Lúc đó, Mộ Thừa nghiên cứu lĩnh vực tim mạch, nhận thấy sự bất thường của cô bé, trải qua quá trình kiểm tra kỹ lưỡng phát hiện, Tiêu Tiêu bị dị tật tim bẩm sinh hiểm gặp, đồng thời bệnh tình nặng lên theo thời gian, nghẹt thở là do máu chảy không thông, nếu không phẫu thuật, tình trạng nghẹt thở sẽ xảy ra thường xuyên.

Lúc đó, Mộ Vạn Vân gần như phát điên, cả đời bà nghiên cứu lịch sử văn hóa, giành bao nhiêu thành tựu vẻ vang trong công việc đều không bằng việc bà sinh được Tiêu Tiêu. Cô bé là niềm tự hào của bà. Bà làm sao có thể nhẫn tâm nhìn con gái yêu thương nhất còn bé phải gánh chịu nỗi đau này? Vì vậy bà chỉ biết phó thác mọi hi vọng lên người Mộ Thừa.

Mộ Thừa liên lạc ngay với thầy hướng dẫn hồi trước của anh, cũng là chuyên gia tim mạch có uy tín lúc bấy giờ, thông qua thầy anh tìm kiếm phương pháp điều trị tiên tiến nhất. Thầy anh hết sức quan tâm bệnh tình của Tiêu Tiêu, liền bay đến trong đêm. Đồng thời, cũng dẫn theo nhiều chuyên gia uy tín khác nghiên cứu thảo luận căn bệnh hiểm thấy này. Khi nắm rõ tình hình bệnh tình của Tiêu Tiêu, tất cả mọi người đều lắc đầu. Ban đầu, họ vẫn còn chút hi vọng Tiêu Tiêu không mắc chứng bệnh này, bởi vì bệnh này không tới mười ca trên thế giới, nên kinh nghiệm lâm sàng rất ít. Mà Tiêu Tiêu, một đứa bé vẫn phải chống đỡ nỗi đau đớn của người lớn, bọn họ đều không cách nào giúp đỡ.

Có thể hiểu Mộ Vạn Vân phải chịu đựng bao nhiêu áp lực, lúc đó Lệ Thiên đang tích cực chuẩn bị nhậm chức, bà không dám kể bệnh tình của con gái cho Lệ Thiên. Cuối cùng chỉ có thể trao đổi với Mộ Thừa, dù thế nào cũng phải nghĩ cách cứu Tiêu Tiêu, không cần biết dùng phương pháp nào, hao tốn bao nhiêu tiền.

Mộ Thừa đành không đành lòng nhìn đứa cháu gái còn nhỏ mà đã phải chết, anh thức suốt mấy đêm liền nghiên cứu, thảo luận, làm thí nghiệm lâm sàng với chuyên gia, giáo sư, chủ nhiệm khoa. Tuy lúc đó anh chỉ là trợ lý mới tốt nghiệp, nhưng vì bài luận văn đầy tính khoa học đã khiến giới y khoa chấn động, nên tiếng nói của anh cũng có chút uy lực trước bậc thầy.

Sau một lần Tiêu Tiêu bị ngạt thở dẫn đến bất tỉnh kéo dài 36 tiếng đồng hồ, Mộ Thừa cùng các chuyên gia cuối cùng cũng nghĩ ra một phương án phẫu thuật. Mộ Vạn Văn sau khi nghe xong sắc mặt bà trắng bệch, vì phương pháp này hoàn toàn nguy hiểm, khả năng Tiêu Tiêu được trị khỏi chỉ có ba mươi phần trăm, hay nói cách khác bảy mươi phần trăm cuộc phẫu thuật là nguy hiểm. Mộ Thừa tiều tụy hốc hác đi rất nhiều. Phẫu thuật này chỉ có một kết quả, hoặc Tiêu Tiêu khỏi bệnh hoàn toàn, hoặc Tiêu Tiêu chết ngay trên bàn mổ vì xuất huyết, dẫn đến hoại tử não.

Dĩ nhiên Mộ Vạn Văn không đồng ý làm phẫu thuật. Không phẫu thuật, ít ra Tiêu Tiêu còn có thể sống, nhưng chấp nhận phẫu thuật, ngộ nhỡ thất bại...

Nhưng sự thật chứng minh, bệnh tình của Tiêu Tiêu ngày càng trầm trọng, số lần bất tỉnh từ vài ngày một lần dần thành một ngày mấy lần. Khuôn mặt cô bé hồng hào cũng trở nên trắng bệch nhợt nhạt, Lệ Thiên vẫn không biết bệnh tình của con gái nghiêm trọng, mỗi ngày ông đều xuất hiện trên truyền hình, xung quanh ông là chính sự hội họp. Mộ Vạn Văn luống cuống gọi điện cho chồng, lúc đó Lệ Thiên đang họp, Mộ Vạn Văn chưa kịp nói rõ bệnh tình nghiêm trọng của con gái và tính nguy hiểm của phẫu thuật. Vì vậy, Lệ Thiên nghe kể sơ qua điện thoại liền lập tức đưa ý kiến...chấp nhận phẫu thuật.

Khi anh cho rằng bệnh tình chỉ cần tiếp nhận đủ giải phẫu, ít ra vẫn có thể cứu chữa.

Tình huống này vô cùng cấp bách, Mộ Vạn Văn chỉ biết gửi gắm mọi hi vọng vào bệnh viện, vào cuộc phẫu thuật này. Cuộc phẫu thuật này bất kể với giới y học hay bệnh nhân đều là một thách thức trước nay chưa từng có.

Phẫu thuật suốt bốn mươi tám tiếng đồng hồ, Mộ Thừa không hề chớp mắt, anh và cả ê kíp thực hiện ca phẫu thuật luôn tập trung cao độ, họ cẩn thận hoàn thành từng bước từng bước theo phương án phẫu thuật nhằm tránh phát sinh tình huống xuất huyết ngoài ý muốn.

97. Q.5 - Chương 12: Không Ai Hạnh Phúc

Nhưng cuối cùng ngay thời khắc tưởng chừng đã thành công, điều bất ngờ đã xảy ra.

Thành mạch quá mỏng, không cách nào tránh việc rạn nứt. Tuy bác sĩ chuẩn bị phương án phòng bị nhưng không ngờ mọi chuyện xảy ra nhanh chóng và bất ngờ. Tiêu Tiêu không chết trên bàn mổ, nhưng ngày hôm sau cô bé đã nhắm mắt vĩnh viễn trong phòng bệnh vô trùng.

Lúc đó, thế giới của Mộ thừa sụp đổ trong chớp mắt.

Khi Lệ Minh Vũ và Lệ Thiên chạy tới vừa vặn nhìn mặt Tiêu Tiêu lần cuối...

Kể đến đây, Mộ Thừa đã hút không dưới năm điều thuốc, tàn thuốc cháy bỏng tay, anh mới định thần dập thuốc, vứt nó đi. Về mặt anh mệt mỏi, cảnh tượng giải phẫu mười năm trước như một bộ phim trình chiếu trong đầu anh, hồi ức bị thương đều như chất độc mãn tính, mỗi lần nghĩ tới như trải qua sự lãng trí tàn nhẫn, giày vò anh.

Lệ Minh Vũ đỡ đỡ, dù thế nào cũng không ngờ chân tướng sự việc lại như vậy. Anh như người tàn tật cứng nhắc trước bia mộ, run rẩy ngẩn nhìn gương mặt đáng yêu của Tiêu Tiêu.

Xoắn xuýt mười năm, biết chân tướng càng thêm nặng nề.

Anh cũng ngồi trước mộ bia, nhắm mắt lại, hít thở sâu nhưng đau đớn vô cùng. Anh rút thuốc từ hộp đưa cho Mộ Thừa, bản thân cũng châm một điếu, mắt anh mờ mờ dưới làn khói thuốc, “Tại sao mười năm trước không nói rõ?”

“Phẫu thuật do ba cậu đồng ý, nhưng sự thực mẹ cậu vẫn giấu kín đến tận bây giờ, chỉ vì sợ ba cậu bị đả kích. Không ai ngờ cục diện này xảy ra, mười năm trước tôi không cách nào đối mặt với nỗi đau này nên lựa chọn trốn tránh, bao năm qua không liên lạc với mọi người cũng vì không muốn chạm vào vết sẹo của ba cậu.” Mộ Thừa châm thuốc, bình thần lên tiếng: “Nhưng dấu sao vẫn phải đối mặt, mười năm trước không giải quyết, mười năm sau cũng nên giải quyết đúng không? Chuyện này người đau khổ nhất thực ra là mẹ cậu. Mẹ cậu giấu diếm gánh chịu một mình cũng chỉ vì không muốn cậu và ba cậu đau lòng.”

Lệ Minh Vũ trầm ngâm kẹp thuốc, tay anh khẽ run, anh lại hút một hơi thuốc rồi phả mạnh, im lặng không nói gì.

“Chuyện này trước sau gì cũng phải giải thích rõ với ba cậu, nhưng chúng ta nên tôn trọng quyết định của mẹ cậu, để mẹ cậu nói sẽ tốt hơn.” Mộ thừa vỗ vai Lệ Minh Vũ, khuyên nhủ.

Ánh mắt Lệ Minh Vũ tối tăm đầy đau khổ và tự trách. Nếu anh dành thời gian chơi với Tiêu Tiêu nhiều hơn, nếu anh phát hiện sớm hơn, nếu anh quan tâm Tiêu Tiêu hơn, có lẽ khi cô bé ra đi đã không quá đau đớn, cũng có lẽ ngay lúc này sau khi biết sự thật anh sẽ không quá bị thương. Bao năm qua, anh đều trút hết mọi nỗi đau lên Mộ Thừa, tự cho đây là sai lầm của một mình Mộ Thừa, nhưng không ngờ sự thật lại do Tiêu Tiêu mắc bệnh từ bé. Có lẽ lúc cô bé đi sau lưng anh thì đã bệnh, hoặc cô bé khó chịu, chỉ biết dùng ánh mắt chờ mong, nhìn anh kêu một tiếng, “Anh”, mong chờ anh có thể chơi cùng cô bé dù chỉ chốc lát.

Một lúc sau...

“Anh đi trước đi, tôi muốn ngồi lại với Tiêu Tiêu.” Lệ Minh Vũ mở miệng, giọng anh khàn khàn vô lực.

Mộ Thừa thấy sự tự trách trong mắt anh, không biết nên an ủi như thế nào mới tốt, Mộ Thừa đứng dậy, nhẹ giọng: “Minh Vũ, mỗi người chúng ta đều áy náy chuyện Tiêu Tiêu, tôi đã đau khổ mười năm, tôi không muốn thấy cậu tiếp tục đau khổ chuyện này nữa.”

Lệ Minh Vũ không trả lời, ánh mắt sâu thẳm quan sát điều thuốc đang cháy.

Mộ Thừa xoay người đi, thản nhiên cất giọng, “Về Tiểu Nhiễm, nếu không yêu cô ấy, xin cậu hãy từ bỏ. Tôi hỗ trợ việc của Tiêu Tiêu, nhưng đối mặt Tiểu Nhiễm. tôi sẽ không nhượng bộ với cậu.”

Ánh mặt trời soi sáng bóng lưng Mộ Thừa, ngôn từ của anh ôn hòa nhưng lộ rõ kiên định. Đến khi bóng Mộ Thừa khuất sau mộ bia, giọng Lệ Minh Vũ hết sức cương quyết vang lên...

“Tôi sẽ không để anh có cơ hội giành được Tô Nhiễm lần nữa!”

Bóng dáng Mộ Thừa thoáng khựng lại, nhưng mau chóng đi tiếp.

Con gió nhẹ thổi, cuốn khói thuốc bay xa.

Tô Nhiễm chiết tinh chế nho đen vào lọ vô khuẩn vừa vặn hai giờ ba mươi phút chiều. Cô xoa xoa bả vai và cổ nhức mỏi, bước ra khỏi phòng điều chế hương, không ngừng nhập số liệu vào máy tính, sau đó cô mệt mỏi nhào người trên bàn.

Phải công nhận cảm giác mang đồ che mắt khi ngủ khá ổn, dĩ nhiên nếu không có việc Lệ Minh Vũ quấy rầy tối hôm qua, cô sẽ ngủ ngon giấc hơn. Tô Nhiễm gấp một cái, hai mắt díp lại. Căn phòng mới sửa khá yên tĩnh, đường phố về chiều ồn ào nấp nhiệt, ngược lại càng khiến cô thêm buồn ngủ.

Tỉnh táo hơn, cô xuống tầng rửa mặt, thợ sửa chữa đã được cô cho nghỉ hôm nay.

Tầng dưới cô chỉ sửa sang đơn giản, mua đại khái vài vật dụng trưng bày. Lúc đầu thuê căn hộ này, cô vốn dĩ muốn sống ở đây, nhưng không ngờ bây giờ chỉ dùng để làm việc.

Xem đồng hồ lần nữa, thấy gần đến giờ, Tô Nhiễm đem trái cây vừa mua, trà bánh dọn sẵn trên bàn.

Đúng ba giờ, chuông cửa vang lên.

Tô Nhiễm vội bước ra mở cửa.

Ngoài cửa, nắng chiều hắt lên Mộ Vạn Vân, bà đoan trang tao nhã với áo voan, váy màu tối, đôi bông đá mắt mèo sang trọng.

Thân là giáo sư dạy dỗ thế hệ trẻ tương lai đất nước, quan niệm về thời gian của bà luôn chính xác.

Hôm nay, bà chủ động hẹn gặp Tô Nhiễm vào ba giờ, ngay tại đây.

Gặp Mộ Vạn Vân sau bốn năm, tuy Tô Nhiễm lúng túng nhưng vẫn nở nụ cười chào bà, mời bà vào nhà, cô lật đặt lên tiếng mời bà ngồi.

Mộ Vạn Vân gật đầu, nhưng chỉ đặt ghế xách một bên, lướt nhìn quanh phòng, lại nhìn cầu thang xoay tròn ở một góc khác, "Tiểu Nhiễm, phòng làm việc của con rất đẹp, đúng là phong cách của con.

"Dạ, người quá khen rồi ạ. Ở đây, cháu chỉ sửa sang đơn giản, lúc đầu định sửa kĩ càng hơn, nhưng cháu hơi lười nên không đâu ra đâu cả. Người đừng chê cười ạ." Tô Nhiễm cười ngượng ngập. Cô biết Mộ Vạn Vân tuy là chuyên gia văn hóa lịch sử, nhưng với thẩm mỹ kiến trúc và nội thất, bà cũng có kiến giải nhất định.

Mộ Vạn Vân chậm chậm lắc đầu, "Con người theo đuổi cái đẹp với tiêu chuẩn khác nhau. Chuẩn mực quan sát khiếu thẩm mỹ của một người không cần phải xem xét tổng thể, chỉ cần một chút là được. Dù là một chi tiết nhỏ cũng có thể phản ánh ra tính cách và sở thích cá nhân. Ví dụ khay hoa quả màu xanh trắng đơn giản trước mắt, rất hòa hợp phong cách tổng thể của phòng làm việc này. Con khác với chị con, nếu đổi là chị con, nhất định chị con sẽ chọn những thứ như pha lê hoặc cẩm thạch quý báu." Mộ Vạn Vân vỗ nhẹ vai Tiểu Nhiễm, điềm tĩnh hỏi, "Mẹ có thể tham quan nơi làm việc của con không?"

"Dạ, mời người lên lầu." Tô Nhiễm không biết nguyên nhân bà đột nhiên hẹn gặp cô là gì, cô chỉ thấy áp lực mô hồ, vội vàng đi trước dẫn đường.

Tô Nhiễm đi trước, Mộ Vạn Vân theo sau. Hai người không ai nói với ai tiếng nào, chậm rãi bước từng bậc thang. Bầu không khí im lặng khác thường. Phong cách tổng thể trên lầu lấy sự tươi mát tao nhã làm chủ đạo, so với lầu một sáng rực ánh nắng, lầu hai tương đối tối hơn. Vì nơi đây cũng là nơi điều chế hương không thích hợp ánh sáng rọi thẳng vào phòng, nên trong phòng khép kín, ngăn cách với ánh sáng bên ngoài.

Mộ Vạn Vân nhìn quanh một vòng, gật đầu liên tục, đáy mắt hiện vẻ tán thưởng từ đáy lòng, "Phụ nữ đều yêu thích nước hoa, mẹ cũng không ngoại lệ. Đây là lần đầu tiên mẹ được tiếp xúc gần gũi với phòng điều chế hương như thế này, nếu có dịp được trực tiếp xem con điều chế nước hoa như thế nào thì hay quá."

Tô Nhiễm khẽ cười, "Sẽ có ạ."

"Chắc sẽ hay lắm. Thực ra lúc phụ nữ tập trung còn quyến rũ hơn cả đàn ông." Mộ Vạn Vân cười điềm đạm.

Tô Nhiễm luôn giữ nụ cười nhẹ nhàng trên môi, đến giờ cô vẫn đoán không ra mục đích đến thăm của mẹ chồng trước đây. Cô chỉ biết cười đối phó, tới đâu hay tới đó. Ngắm nghía một vòng, hai người bước xuống lầu một. Tô Nhiễm pha trà, rót ra tách mời bà, Mộ Vạn Vân cầm lấy, nhấp một ngụm, vị trà thơm mát lan tỏa khắp miệng. Bà gật đầu hài lòng, nhẹ giọng, "Sở thích của con và Minh vũ khác nhau nhiều quá. Ví dụ như phong cách nội thất ở đây chẳng hạn, Minh Vũ thích tông màu tối, con lại thích tông màu sáng thanh tao. Hai phong cách ở hai thái cực khác nhau."

Hương trà thơm thoang thoảng, Tô Nhiễm chỉ im lặng ngồi nghe, khóe miệng cô hơi cong lên, hàng mi buông rũ thăm nhòa hơi nước.

"Tiểu Nhiễm, con không thấy lạ khi mẹ tới đây tìm con sao?" Mộ Vạn Vân chợt chuyển đến trọng tâm, nói thẳng.

Tay đang lay khay trà khựng lại, Tô Nhiễm nhượng mắt đối diện ánh mắt chăm chú của Mộ Vạn Vân, cô lại tiếp tục lay trà, khẽ đáp lời, "Dạ con cũng thấy hơi lạ."

Mộ Vạn Vân uống một hớp trà, vài giây sau nói: "Mẹ biết hai ngày qua con sống chung với Minh Vũ. Con và nó cùng ở biệt thự Bán Sơn ngày trước."

Tô Nhiễm thẳng thốt, vô thức nhìn Mộ Vạn Vân, thấy bà đang nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng trìu mến, như từng hạt nước nhỏ lướt qua nội tâm Tô Nhiễm. Ánh mắt đó khiến cô không cách nào đoán ra được suy

nghĩ của bà. Hồi lâu sau, cô hơi xấu hổ liếm môi: “Thực ra... Chuyện không như người tưởng tượng đâu ạ.”
“Nói vậy, con biết mẹ nghĩ thế nào về tình huống của hai con sao?” Mộ Vạn Vân vặn hỏi.

Ánh mắt Tô Nhiễm bần thần, cô không ngờ bà sẽ vặn hỏi trực tiếp như vậy, nhất thời cô không biết trả lời thế nào cho phải.

Thấy phản ứng của Tô Nhiễm, đáy mắt Mộ Vạn Vân nổi lên ý cười bất đắc dĩ, khẽ cất giọng, “Tô Nhiễm, con biết chuyện của Minh Vũ và chị con không?”

Dự cảm mờ hồ trong lòng rốt cục cũng đã xuất hiện, cô gật đầu, “Dạ con biết.”

Mộ Vạn Vân khẽ thở dài, vẻ mặt bà cô đơn và lo lắng, “Minh Vũ luôn chen giữa hai chị em con. Bốn năm trước, con ra đi, bốn năm sau lại ở cùng với nó. Mẹ thực sự bị lớp thanh niên như mấy con làm cho hồ đồ rồi. Minh Vũ bây giờ rốt cuộc là chồng con hay anh rể con?”

Sắc mặt Tô Nhiễm chịu đựng, mắt thấp thoáng đau khổ mơ hồ, một lúc sau trả lời, “Thực ra cái nào cũng không phải.”

Từ đầu cô nên nghĩ Mộ Vạn Vân đến tìm cô vì nguyên nhân này mới phải. Bà là mẹ của Lê Minh Vũ, làm sao có thể không quan tâm đến chuyện liên quan đến anh? Đáp án của vấn đề này rất đơn giản, nhưng nghe lại không đơn giản như vậy. Nếu quan hệ của cô và Lê Minh Vũ bốn năm trước coi như đơn giản, thì ngày hôm nay thực sự quá phức tạp. Lê Minh Vũ đã cưới Hòa Vy, nhưng ép buộc cô ở Bán Sơn, hơn nữa mỗi ngày anh còn ngủ qua đêm ở biệt thự. Loại hành động, sự việc này một khi lan truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng hình tượng bộ trưởng Lê Minh Vũ. Thân là mẹ của anh, Mộ Vạn Vân sao lại không lo lắng?

Mộ Vạn Vân trầm ngâm nhìn cô cả buổi, bà thở dài nặng nề, cầm nắp nhẹ nhàng đẩy nắp tách trà, giọng nói có vài phần cam chịu, “Tiểu Nhiễm, thực ra hôm nay mẹ đến tìm con, chính là muốn từ con biết được suy nghĩ của Minh Vũ.”

“Dạ?” Tô Nhiễm sững sờ.

Bà tìm cô chỉ muốn biết suy nghĩ của Lê Minh Vũ sao?

Thấy cô ngạc nhiên, Mộ Vạn Vân cũng không dự định giấu diếm, “Tiểu Nhiễm, Minh Vũ luôn thích giấu mọi suy nghĩ trong lòng, chuyện gì cũng không muốn giải thích với ba mẹ. Bốn năm trước các con xảy ra chuyện gì, tới tận bây giờ, ba mẹ cũng không biết. Sau hai năm con đi, chị con Hòa Vy đột nhiên tung tin đã kết hôn với Minh Vũ, ba mẹ hỏi Minh Vũ, nhưng cái gì nó cũng không nói. Bây giờ con đã về, lại sống cùng Minh Vũ, thậm chí...” Bà dừng lại một chút, dường như đang cân nhắc có nên nói hay không, sau khi suy nghĩ mới nói tiếp: “Thậm chí chuyện này còn dính cả Mộ Thừa. Tiểu Nhiễm, Minh Vũ cái gì cũng không chịu nói, còn con thì sao? Con có thể ẹ biết chuyện gì đúng chuyện gì sai không?”

Thì ra bà không biết gì cả.

Tô Nhiễm khó giải bày, thực ra cô cũng vậy, ngay cả người làm mẹ cũng không biết con trai mình nghĩ gì, vậy thì cô càng không biết.

“Chị con thật sự đã kết hôn với Lê Minh Vũ.” Khó khăn lắm, cô mới nói được những lời này. Đối mặt với mẹ Lê Minh Vũ, nói ra những lời này cô càng thấy nhục nhã, hổ thẹn.

Mộ Vạn Vân nhú mày, thần sắc lo lắng, thì thào: “Hóa ra là vậy... Nếu không sao chị con lại niềm nở với ba mẹ như vậy, lẽ ra mẹ nên đoán ra từ sớm rằng con và Minh Vũ xảy ra chuyện...”

“Bác...” Tô Nhiễm không biết bà nghĩ thế nào, xét theo tình huống hiện nay, cô khẽ nói: “Bác yên tâm, con sẽ không quấy rầy Lê Minh Vũ, con sẽ rời khỏi anh ấy.”

Là một người mẹ, nghe như thế chắc chắn sẽ nghĩ đến tiền đồ của con trai.

Không gian trong phòng hết sức yên tĩnh.

Mộ Vạn Vân nghe cô nói, một lúc mới định thần, nhìn cô: “Con gọi mẹ là gì?” Nói xong không đợi Tô Nhiễm đáp lời, bà liền cười khở, lắc đầu, “Suýt nữa mẹ đã quên, nếu chị con kết hôn với Minh Vũ, vậy chứng tỏ con và Minh Vũ đã ly hôn. Đúng vậy, con nên gọi bác.”

Tô Nhiễm nhìn nét mặt bà hoang mang, cô cũng nắm được đôi điều, cắn môi, chần chừ hỏi, “Chẳng nhẽ, Lê Minh Vũ chưa nói hai bác biết chuyện con và anh ấy đã ly hôn bốn năm trước sao ạ?”

Mộ Vạn Vân lắc đầu, “Thằng con này cái gì cũng không nói, việc cá nhân của nó, bác biết rất ít.” Nói xong, bà lo lắng nhìn Tô Nhiễm. “Ban đầu nghe Hòa Vy nói, bác phân vân không biết thật hay giả, nhưng giờ thì...” Bà dừng lại, nắm tay Tô Nhiễm, “Con biết bác rất quý con, con đã biết chuyện chị con và Minh Vũ, vì sao còn sống chung với Minh Vũ. Còn Mộ Thừa, rốt cuộc con và Mộ Thừa là gì của nhau?”

Bà đến đây với đầy nghi vấn, nhưng bây giờ Tô Nhiễm lại bày tỏ thắc mắc với bà.

“Bác, con xin lỗi, con biết chuyện này làm bác lo lắng. Thực ra con cũng không biết Lê Minh vũ nghĩ như thế nào, nhưng bác yên tâm, vài ngày nữa con sẽ rời khỏi anh ấy, về phần nguyên nhân, con... Con không tiện nói ra.” Cô ấp a ấp úng, “Còn Mộ Thừa, lúc đầu con thật sự không biết anh ấy là em trai bác. Mộ Thừa là người tốt, bốn năm qua anh ấy luôn chăm sóc, giúp đỡ con. Con rất biết ơn anh ấy.”

Lê Minh Vũ, tâm sâu như biển, nhưng cô không ngờ ngay cả Mộ Vạn Vân cũng không nắm được tình hình của anh, nhất là chuyện hai người họ ly hôn bốn năm trước. Anh không nhắc lần nào trước mặt Mộ Vạn Vân, mục đích là gì? Lúc anh ly hôn, không phải rất vui vẻ thoải mái sao? Chẳng lẽ nghĩ đến thân phận chính khách.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có khả năng này.

Lê Minh Vũ là bộ trưởng, gia đình ổn định là cách tốt nhất để nâng cao hình ảnh của anh trước công chúng. Ban đầu anh kết hôn với cô, tin này cũng chỉ có vài người biết, ngay cả giới truyền thông cũng bị cách ly ngăn chặn. Hôn lễ của họ tổ chức vô cùng đơn giản, dù lúc đó truyền ra ngoài cũng chỉ gây xôn xao một thời gian thôi. Thời buổi hiện đại, thời gian giống như cây chuối, có thể rất nhanh quét sạch trí nhớ của mọi người. Đây là một thời đại mọi thứ mới mẻ sẽ dạy mọi người cách quên sạch.

Nương theo mạch suy nghĩ, Lê Minh Vũ khi đó đã suy nghĩ chu toàn mọi thứ, từ hôn lễ bình lặng, không tin tức ly hôn, dù anh kết hôn với Hòa Vy, cũng không ai biết, thành ra mọi người không ai rõ chuyện gì xảy ra cả.

Quả là cao tay, tầm nhìn xa rộng.

Mộ Vạn Vân càng nghe càng lơ mơ, nhìn cô hồi lâu, hỏi: “Nói vậy, bây giờ người con yêu là...Mộ Thừa?”

“Dạ không, không phải...”

“Tiểu Nhiễm, bác hi vọng con có thể nói thật với bác.” Mộ Vạn Vân thoáng cái khấn trương hơn, “Nếu bây giờ con đang yêu Mộ Thừa, bác xin con và cậu ấy hãy đi thật xa. Các con ở đây, người ngoài sẽ phỏng đoán đồn thổi quan hệ của các con. Phải khó khăn lắm, Minh Vũ mới ngồi đến vị trí này. Lỡ mai quan hệ của con và Mộ Thừa lan truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến Minh Vũ.”

“Bác, con và Mộ Thừa thực sự không có gì, anh ấy chỉ là bạn tốt của con.” Tô Nhiễm càng hoảng sợ vội vàng giải thích. Cô không gánh nổi chuyện này.

Mộ Vạn Vân nghe xong, yên lòng hơn, suy tư chốc lát, cảm thấy mình hơi xúc động, bà thoáng dịu bớt, ánh mắt trào dâng tình cảm, “Bác chỉ lo Minh Vũ một bên nắm chị con, một bên nắm con, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Con là một đứa trẻ hiểu chuyện, bác thật lòng rất hi vọng con có thể tiếp tục với Lê Minh Vũ, nhưng quyết định của Lê Minh Vũ bác không can thiệp được, bác chỉ có thể trở mặt nhìn nó làm càn. Song hôm nay gặp con, bác nghĩ là bác hiểu suy nghĩ của Minh Vũ rồi, Tiểu Nhiễm, bất luận thế nào, bác cũng không muốn Minh Vũ gây ra chuyện hủy hoại nó.”

Đến đây, Tô Nhiễm không hiểu lắm, “Bác, con không hiểu ý bác cho lắm.”

“Sớm muộn gì con cũng sẽ hiểu.” Mộ Vạn Vân vỗ nhẹ tay cô, thở dài: “Minh vũ chưa bao giờ được sống hạnh phúc vui vẻ. Bác là mẹ nó, điều mong muốn duy nhất của bác là thấy nó sống vui mỗi ngày. Bác không quan tâm quan hệ của nó và chị con, bác chỉ nhớ như in hình ảnh khi nó hứa sẽ chăm sóc con thật

tốt lúc trước. Bác thấy được khoảnh khắc đó là thật tâm phát ra từ nơi sâu thẳm trong lòng nó. Có lẽ người khiến nó hạnh phúc không phải là chị con, mà là con.”

Tô Nhiễm hồi tưởng lại hình ảnh Mộ Vạn Vân nói. Khi đó, hai bên thông gia gặp nhau, Lê Minh Vũ đã nói sẽ chăm sóc tốt cho cô. Nhớ lại, cô chỉ biết cười khổ. Bây giờ ngẫm nghĩ câu nói đó chẳng qua Lê Minh Vũ chỉ nói lấy lệ trước mặt người lớn, vậy mà cũng có người tin, nhưng cô cũng tin, không phải sao?

Chỉ có người từng trải qua lừa dối, mới có thể tĩnh tâm suy nghĩ đó có phải là lừa dối hay không.

Hai người trầm mặc một lúc, mãi đến khi trà nguội lạnh, Mộ Vạn Vân mới đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, bác nghĩ cũng đến lúc bác phải đi. Nếu hôm nay việc bác đến mang lại áp lực và phiền phức cho con, bác xin lỗi. Nhưng có một lần Mộ Thừa bồng dưng bị dẫn đến sở cảnh sát, chuyện đó Minh Vũ có dính vào, nên nghĩ mãi bác chỉ biết tìm con hỏi han. Con đã nói không có gì với Mộ Thừa, bác sẽ không lo lắng nữa.”

Tô Nhiễm gật đầu, tiễn bà đến cửa.

Trước khi rời khỏi, Mộ Vạn Vân dừng bước, nhìn cô trù mến nói: “Tiểu Nhiễm à, con hay Minh Vũ, bác đều hi vọng các con hạnh phúc. Hồi bé, Minh Vũ đã chọn đi trên con đường mãi mãi không có hạnh phúc. Vì vậy, bác rất hi vọng nó có thể thay đổi vì con, hãy tha thứ cho tâm tư ích kỉ này của bác.” Bà vỗ nhẹ tay cô, xoay người rời khỏi.

Gió theo cửa sổ rộng mở ùa vào, thổi phất qua phần tóc trước trán Tô Nhiễm, cô đứng lặng ở cửa hồi lâu. Mãi đến khi bóng dáng Mộ Vạn Vân biến mất, cô mới đóng cửa. Cô không hiểu ý bà, cái gì mà, “Hồi bé, Minh vũ đã lựa chọn con đường mãi mãi không có hạnh phúc.” Chẳng lẽ Lê Minh Vũ từng xảy ra chuyện gì sao?

Tô Nhiễm hít một hơi sâu, ngã người lên sofa. Nếu anh không hạnh phúc, cô làm sao có bản lĩnh làm anh hạnh phúc? Hạnh phúc nghe rất đơn giản, nhưng càng đơn giản càng khó nắm giữ. Quẩn quýt nhau lần nữa sau bốn năm, Lê Minh Vũ không hạnh phúc, cô làm sao hạnh phúc?

Rạng chiều phủ khắp bầu trời, Lê Minh Vũ còn đứng trước mộ Tiêu Tiêu, ánh nắng đỏ rực bao phủ khắp người anh, cái bóng anh cô đơn trải dài trên mặt đất.

Anh ngẫm ảnh Tiêu tiêu thêm một lúc, rồi mới xoay người rời khỏi.

Anh không rời nghĩa trang ngay, mà bước chậm rãi theo con đường đá nhỏ.

Sau lưng hay trước mặt anh đều là hàng dài bia mộ, bóng anh cao lớn băng qua, càng toát lên sự thê lương lạnh lẽo.

Trước mộ của một cặp vợ chồng trẻ, Lê Minh Vũ dừng bước, nhìn hai người trên bức ảnh, anh vươn tay phủ nhẹ bụi đất bên trên. Người phụ nữ cười ngọt ngào ấm áp, xinh đẹp duyên dáng, còn nụ cười của người đàn ông thì trầm tĩnh, khuôn mặt lộ rõ vẻ thành thực ổn trọng.

Lê Minh vũ bỗng nhắm hai mắt, nụ cười trên bức ảnh dần biến thành mùi máu tanh, những tiếng la hét không bao giờ chấm dứt, anh run rẩy, đến khi anh mở mắt ra lần nữa, trán anh lấm tấm mồ hôi, anh như vẫn cảm giác được ngón tay đầy máu chạm vào mặt mình...

Anh vô thức lùi về phía sau một bước, tình cờ giẫm lên thứ gì đó dưới chân.

Anh cúi xuống nhặt lên, là cặp mắt kính đã nát vụn, trên gọng kính đen còn sót vài mảnh kính nhỏ. Quan sát kĩ hơn, về mặt Lê Minh Vũ bỗng cứng ngắc, ánh mắt trở nên lạnh giá...

98. Q.5 - Chương 13: Say Rượu

Trước mộ Hòa Tấn Bằng, vẫn đặt một bó cúc trắng, nhưng đã không còn mùi thơm, giống người đang an giấc ngàn thu ở nghĩa trang.

Tay anh ngắt một đóa cúc trắng, nghiền chậm chậm, mãi khi cánh hoa mỏng manh rơi rụng, nát bấy... Lệ Minh Vũ lại nhìn ảnh trên mộ bia lần nữa, ánh mắt anh lạnh tanh, ngữ điệu lãnh đạm. “Lúc trước, ông hợp táng hai người họ tại đây, chắc ông không ngờ có ngày bản thân cũng ở nghĩa trang này nhỉ? Ông đừng lo lắng, tôi chỉ thấy phong thủy nơi đây tốt, thích hợp với ông.”

Bốn năm trước là một tay anh đứng ra thu xếp tang lễ thay nhà họ Hòa. Nghĩa trang do anh chọn, không ai dám rềm pha.

Lệ Minh Vũ hít sâu, cười nhạt, môi anh lộ rõ châm chọc, “Tô Nhiễm thích dùng cúc trắng viếng mộ. Ông nói xem nếu để con ông biết chuyện ông gây ra khi xưa, con ông có còn đặt cúc trắng ở đây nữa không? Có khi nào con ông sẽ thấy ông không xứng không?”

Nói xong câu đó, ánh mắt anh lạnh băng, nhặt bó hoa trên mặt đất lên, dốc ngược, từng cánh hoa trắng nhỏ vụn bay lượn trong không trung, rồi đáp xuống. Lệ Minh Vũ lấy gọng kính đen từ trong túi áo, giơ lên, nhìn ảnh Hòa Tấn Bằng, giọng anh lạnh nhạt: “Ông chắc không ngờ con gái mình lại trông thấy ngôi mộ đôi đó đâu nhỉ, ông sợ không? Nếu ông biết trước chuyện sẽ xảy ra như thế này, tôi nghĩ ông sẽ không nhảy lầu sớm, con cáo già giống ông thế nào cũng phải thu xếp ổn thỏa mọi thứ rồi mới đi đúng không?” Lệ Minh Vũ siết mạnh tay, gọng kính nát vụn...

“Hòa Tấn Bằng, ông cứ yên tâm an nghỉ. Tôi sẽ chăm sóc con ông ‘chu đáo’...” Anh nhếch miệng cười nhàn nhạt, anh đập tay lên mộ bia, giọng điệu bỗng lạnh ngắt...

“Để con ông mỗi ngày đều... sống không bằng chết.”

Cơn gió phút chốc thổi lướt qua.

Khóe miệng anh rét mướt thấu xương.

Biệt thự Bán Sơn

Đêm khuya, Tô Nhiễm ngủ chập chờn một mình trên giường, sấm chớp rền vang bên ngoài gần như đánh vỡ mặt kính, hạt mưa rơi tí tách lên cửa sổ, càng thêm đáng sợ.

Tiếng mưa làm cô sực tỉnh vài lần trong đêm.

Mãi đến rạng sáng, Lệ Minh Vũ vẫn không về. Đáng lẽ không có anh, cô phải ngủ ngon mới đúng chứ, nhưng không ngờ giấc ngủ của cô lại chập chờn không yên.

Không biết bao lâu trôi qua, sấm sét cắt ngang nền trời, phá tan màn đêm tối tăm, dọa Tô Nhiễm đang mơ ngủ hoảng sợ tỉnh giấc.

Tô Nhiễm ngửi thấy mùi rượu nồng nặc hòa lẫn hương hổ phách nhẹ nhàng trong không khí...

Cô run rẩy hoảng sợ, là Lệ Minh Vũ!

Anh uống rượu?

Thế nhưng cô đeo đồ che mắt ngủ, không thấy vẻ mặt của anh, anh đang làm gì? Tại sao anh uống rượu rồi hơn nửa đêm lại về biệt thự? Vì sao thừa dịp cô ngủ, anh lại ôm cô, giữ cổ tay cô trên giường?

“Sau này, không được phép đến nghĩa trang.” Giọng anh trầm khàn vang lên.

Lại nghe anh nói vậy, cô ngạc nhiên kinh hãi.

Tại sao anh lại nhắc đến nghĩa trang?

Cô cảm thấy ý lạnh ngạt đang lan tỏa xung quanh, anh bóp mặt cô quay sang bên, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao anh lại thay đổi thất thường?

“Tôi đã nói, kể từ đêm đó, em đừng bao giờ nghĩ đến việc rời khỏi tôi nữa.” Giọng nói Lê Minh Vũ khàn khàn vang lên, hơi thở anh đậm đặc mùi rượu và hổ phách phả lên tóc cô, anh cúi đầu, điên cuồng cắn mút môi cô.

“Không...” Cả người Tô Nhiễm bị ôm chặt trong vòm ngực rắn chắc, cảm giác đau buốt từ môi truyền đến nhưng vô pháp trốn tránh, nước mắt cô lăn dài, thấm ướt ga trải giường...

Ánh nắng chói chang rọi sáng vào phòng, Tô Nhiễm tỉnh dậy từ ác mộng, trán cô ướt nhẹp mồ hôi. Cô tháo đồ che mắt xuống, nhất thời không kịp thích nghi với ánh nắng bên ngoài, ánh mắt cô trống rỗng mơ hồ, khóe mắt vẫn còn lưu lại vệt nước mắt...

Một bên giường khác đã không còn ai, nhưng không khí vẫn phảng phất mùi hương nam tính.

Cô cầm cốc nước trên đầu giường, uống một hơi thông cổ họng, nhưng khi hơi nước đầu tiên nhập vào dạ dày, dạ dày cô bỗng đau nhói, cảm giác buồn nôn mãnh liệt khiến cô bất chấp cơ thể đau đớn chạy ngay vào toilet.

Cô nôn thốc nôn tháo, hầu như nôn hết mọi thứ ăn suốt mấy ngày qua.

Có lẽ bệnh đau bao tử tái phát nên dạ dày cô nhoi nhói khó chịu. Tô Nhiễm thấy cả người mình nhẹ hẫng, đầu óc choáng váng như bước trên mây bồng bềnh. Nhưng ít ra như vậy, cô lại thấy mình bớt đau khổ hơn.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, hết tiếng này đến tiếng khác kiên trì vang vọng.

Hồi lâu sau, cô mới gắng gượng đứng dậy, run rẩy nghe máy, nhưng khi nhận được tin báo từ đầu dây bên kia, cô liền dờ dẩn...

Tô Nhiễm sửa soạn, thay quần áo bằng tốc độ chậm nhất trong cuộc đời, một tiếng ba mươi phút. Đối với thói quen trước giờ của cô từ đánh răng rửa mặt đến thay đồ chưa đến mười phút thì đây chính là một nỗi sỉ nhục. Dù cô trang điểm thật kỹ lưỡng cũng không cách nào che lấp thần sắc tiêu tụy. Cố gắng mãi vẫn không được, cô buộc phải thôi, bước xuống lầu, vừa đến cửa, định mở tủ giày dép cách âm lấy giày của mình, Tô Nhiễm đột nhiên phát hoảng!

Một đôi giày da cao cấp ngay cửa...

Lê Minh Vũ không đi làm, anh... còn ở nhà. Tối hôm qua, anh say rượu, có thể cởi giày ra rồi để ngay tại đây mà không cất vào tủ.

Tô Nhiễm thở dốc, vô thức thả tay, giày rơi xuống mặt đất.

Đôi giày của anh im lặng nằm đó, giày của cô ngã trái ngã phải bên cạnh. Hình ảnh này đối chọi vô cùng, ngay cả giày của cô cũng có vẻ kinh hoàng, một thân một mình nằm cạnh giày anh.

Tính sao bây giờ?

Cô muốn ra cửa hay không ra cửa?

Cô nhớ Lê Minh Vũ từng dặn, chỉ cần anh ở nhà, thì cô không được phép ra ngoài, nhưng nếu như cô giả vờ không biết anh đang ở nhà thì sao? Thử quên đi đôi giày da sáng bóng ngay cửa, cô nhắm nghiền mắt, hít một hơi sâu, lật đặt mang giày, nhưng khi chạm đến tay nắm cửa, cô lại thấy không ổn.

Cứ như vậy mà ra khỏi nhà, phải chăng tạo cơ hội cho anh làm khó cô?

Hôm qua cô tự thấy mình không chọc anh nhưng cuối cùng anh vẫn nổi giận. Vậy nếu hôm nay cô không xin phép anh ra ngoài thì...

Cô bỗng lạnh toát sống lưng, Lê Minh Vũ nắng mưa thất thường đã tạo thành bóng mờ ám ảnh cô.

Tay cô chậm rãi buông lỏng, cô ngẩng đầu, đẩy mắt dần thỏa hiệp...

99. Q.5 - Chương 14: Chùn Bước

Từ khi trở về Bán Sơn, Tô Nhiễm rất ít đến phòng sách, vì bốn năm trước cô và Lê Minh Vũ cắt đứt quan hệ chính tại căn phòng này. Cô đứng trước cửa, điều hòa hơi thở rồi gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng đàn ông trầm thấp vang lên.

Quả nhiên anh đang ở nhà.

Cửa phòng sách đẩy ra, Tô Nhiễm bước vào, nhưng không có mùi thuốc lá như cô nghĩ, mà chỉ có hương hổ phách thuộc riêng về anh. Bầu không khí trong phòng phẳng phất mùi hương nam tính, hòa vào hơi thở, tiến sâu vào cơ thể cô.

“Ra ngoài?” Anh cúi đầu, tập trung xem tài liệu trên tay, còn tay trái thì đùa giỡn với điều thuốc chưa châm.

Tô Nhiễm ngọt ngào, liếm môi gượng gạo, khó khăn lên tiếng, “Tôi, tôi muốn ra ngoài.”

Nụ cười hờ hững nhưng khó coi vô cùng nở trên môi anh. “Em có thể đi, Tôi không cấm. Yên tâm, tôi không quen cấm em ra ngoài ban ngày.” Nói xong, anh lật tài liệu sang trang khác, ngữ điệu từ tốn hòa hoãn.

Tô Nhiễm ngốc hơn cũng nghe ra uy hiếp ngầm trong giọng nói của anh.

Trầm mặc rất lâu, cô mới tiến lên trước vài bước, sốt ruột nhìn anh, “Tôi vừa nhận được điện thoại của cảnh sát Đinh, họ nói họ vừa tìm được chai nước hoa Hòa Vy từng dùng chứa thành phần nho đen. Cảnh sát liệt kê Hòa Vy vào danh sách người bị tình nghi, tôi muốn đến sở cảnh sát xem thử.”

Sau khi nghe vậy, Lê Minh Vũ khẽ “Ừ” một tiếng, rồi im lặng, đáy mắt thờ ơ.

“Tôi biết anh hiếm khi ở nhà nghỉ ngơi, tôi cam đoan với anh tôi sẽ về sớm.” Vì để được ra ngoài, giọng cô nhỏ nhẹ, như đang năn nỉ.

Về mặt anh càng lạnh nhạt, cô càng lo lắng. Thà anh cứ hét to, cô lại thấy an toàn cực kì.

Hồi lâu sau, anh mới nói, “Chuyện này liên quan gì tới em?”

“Hòa Vy là vợ của anh, là chị của tôi, nếu vậy cũng coi không liên quan, thì thật tình tôi không biết thế nào mới liên quan.” Tô Nhiễm nổi cáu, “Anh không giúp chị ấy không sao cả, nhưng tôi không thể không giúp chị ấy. Tôi không tin cái chết của Trần Trung có liên quan đến chị ấy, người có thể giúp chị ấy chứng minh trong sạch bây giờ chỉ có mình tôi.”

Rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt như nắm giữ hết thấy thế gian trong tay, môi anh mím chặt.

“Tôi tưởng cô ta sống chết gì cũng không liên quan đến em.”

“Tha thứ sẽ thanh thản hơn thù hận.”

Ánh mắt anh giật giật, “Qua đây.”

Tô Nhiễm run rẩy, ánh nắng hắt bóng trên vai Lê Minh Vũ, anh như vậy khiến cô càng...ngần ngại. Cô nhẩn nhẩn đi tới cạnh anh.

Cô thấy bản thân mình giống như con kiến nhỏ, lúc nào anh cũng có thể giẫm chết. Lê Minh Vũ vươn tay leo cô vào lòng, sau đó liền hôn cô thật sâu.

“Ừm...” Hơi thở đậm mùi đàn ông mạnh mẽ kéo đến, tim Tô Nhiễm loáng cái đập rộn ràng, hai tay vô thức chống trước ngực anh,

Nụ hôn nồng nhiệt của anh dần sâu hơn, tay anh bắt đầu vuốt ve khắp cơ thể cô, môi anh lướt thẳng một đường từ khuôn mặt trắng ngần xuống cúc áo vướng bận trước ngực. Anh khó chịu cau mày, thành thạo gỡ bỏ vật cản trở gò bó cơ thể mỹ lệ của cô.

Tô Nhiễm phát hoảng, tim đập mạnh như muốn bật tung ra ngoài, cô lắc đầu nguầy nguậy, lại bị anh ôm chặt hơn.

Những dấu hôn không đồng nhất trên khuôn ngực phập phồng khơi dậy dục vọng của anh, ánh mắt đen thẳm không chút tình cảm quan sát cô, khóe miệng nhếch cười thỏa mãn. Chốc lát sau, tay anh lại với vào áo, lần tìm ngực cô ám chỉ ham muốn, Tô Nhiễm rùng mình, cảm giác rõ ràng hơi thở nóng bỏng gấp gáp của anh.

“Đừng...” Cô vô lực giẫy dụa, nhướn mắt nhìn ánh mắt anh mỗi lúc một tối thẳm.

“Yên tâm đi, tôi chưa muốn mới nhiều đó đã già rồi chết em.” Anh đột nhiên đổi đề tài, thu tay lại.

Tô Nhiễm cảm thấy nhục nhã, cúi gầm mặt, cắn mạnh môi, tự nhủ thầm chỉ cần qua tuần này, qua tuần này sẽ không sao nữa.

Bộ dáng cô khựng hoảng đập vào mắt Lê Minh Vũ, anh cúi đầu cười, nâng mặt cô lên, nhếch miệng nói, “Em có thể ra ngoài.”

Tô Nhiễm ngạc nhiên, những tưởng bản thân nghe nhầm, cô cho rằng anh muốn...

“Nếu không đi ngay thì đứng hòng rời khỏi phòng sách.” Lê Minh Vũ trầm giọng, nhìn cô trân trân.

“Tôi đã đặt bàn ở nhà ăn King, trước sáu giờ em phải tới đó, đừng để tôi đợi.” Âm thanh từ anh thản nhiên truyền đến từ phía sau.

Tô Nhiễm thoáng sững sờ, kéo mạnh cửa, chạy ngay ra ngoài.

Cửa phòng sách đập mạnh một tiếng, đóng sầm lại.

Nụ cười trên môi Lê Minh Vũ dần biến mất...

Anh đã thành công trong việc gây khó dễ cho cô.

Nhưng vì sao, tìm anh đau đớn lan tràn?

Hòa Vy chính thức tiếp nhận điều tra của cảnh sát. Bằng chứng của bên pháp chứng chứng minh, hôm Hòa Vy về nước đích xác xảy ra tranh chấp với Trần Trung. Đối mặt với cảnh sát, Hòa Vy khai hết mọi chuyện, kể rằng hôm đó Trần Trung có về nhà họ Hòa, mục đích là gì thì Hòa Vy không biết nhưng lúc đó tâm trạng cô không tốt nên thấy Trần Trung xuất hiện trong nhà thì không hỏi câu nào, đuổi ngay ông ta ra ngoài, Trần Trung tức giận, hai người tranh cãi ầm ĩ.

Tô Nhiễm từ sở cảnh sát đi ra, hít một hơi sâu, đeo kính che mắt sưng vù. Do không có bằng chứng xác thực chứng tỏ Hòa Vy giết người, nên cảnh sát cho phép nộp tiền bảo lãnh, nhưng giấy tờ tùy thân bị sở cảnh sát tạm giữ, để phòng trường hợp Hòa Vy trốn khỏi thành phố.

Tô Ánh Vân đến sở cảnh sát nộp tiền bảo lãnh, dẫn Hòa Vy về. Khi Tô Nhiễm tới nơi có gặp thoáng qua.

Đinh Minh Khải trước nay đều hoài nghi Hòa Vy, thấy Tô Nhiễm tới cũng nêu rõ ý kiến bản thân. Tô Nhiễm đồng ý giúp Đinh Minh Khải phán đoán mùi hương trên thi thể Trần Trung. Tuy rằng trang thiết bị bên pháp chứng rất hiện đại nhưng với một số hương thơm cũng không thể nào đưa ra đáp án chuẩn xác. Tô Nhiễm cho rằng mùi nho đen có thể tỏa ra phía khác, không nhất định là nước hoa.

Mặt trời dần trôi về phía tây. Cô nhìn thoáng qua đồng hồ, nhớ tới lời dặn của Lê Minh Vũ, lòng trĩu nặng.

Sắp sáu giờ rồi, dù cô hàng ngàn hàng vạn lần không muốn, cô cũng phải đến nơi hẹn đúng giờ, nếu không cô thật sự không biết anh sẽ còn gây ra chuyện gì. Cô đã nghĩ ra một đạo lý, mấy ngày nay thay vì đối nghịch, chỉ bằng cứ thuận theo anh. Dục vọng chinh phục của đàn ông cực kì mãnh liệt, cô càng phản kháng thì càng khiêu khích anh. Như vậy, chẳng phải cô tự làm tự chịu sao?

Cô cố chống đối anh, kết quả thua thiệt vẫn là cô. Nam nữ có khác biệt, cô cương quyết hơn cũng chỉ giống châu chấu đá xe. Nếu mục đích của anh chỉ là làm cô nhục nhã vô tận, vậy cô tự nguyện coi như người chết, mặc anh muốn làm gì thì làm. Không người đàn ông nào cảm thấy hứng thú với người chết thì phải.

Nghĩ như vậy, cô bước nhanh hơn băng qua một ngõ nhỏ bắt taxi. Ai dè vừa đến cuối ngõ, trước mặt cô đột nhiên lúi ra vài người đàn ông cao lớn, bộ dạng lưu manh đến gần cô. Cô muốn chạy trốn theo bản năng, nhưng bị vây quanh...

“Mấy anh muốn làm gì?” Tô Nhiễm dừng chân, cảnh giác quan sát vài người đàn ông trước mắt. Tuổi họ khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, người nào cũng tỏ vẻ côn đồ, hiếu chiến, xăm hình đầy người.

Nhìn sơ qua liền biết ngay là bị lưu manh sống vất vưởng nơi đầu đường xó chợ.

100. Q.5 - Chương 15: Toàn Người Xa Lạ

Một trong số những người đàn ông tiến lên, nhổ tằm trong miệng ra, từng bước dồn Tô Nhiễm về phía cuối ngõ. Cô vừa thụt lùi, vừa trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Nụ cười của đám người này vừa hung ác vừa bẩn thỉu bệnh hoạn.

Tên vừa nhổ tằm là tên cầm đầu, một tay dồn Tô Nhiễm lên vách tường ẩm ướt, nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô, cười nham hiểm, “Cô em trong túi xách có bao nhiêu tiền?”

Tô Nhiễm nghe vậy nhẹ nhõm một chút. Đám người này chỉ cướp tiền không phải thứ khác thì đỡ rồi.

“Vị tiền của tôi trong giỏ xách, tôi đưa hết ấy anh.” Cô buột bản thân bình tĩnh, gặp loại chuyện thế này nhất định phải bình tĩnh. Lúc này, khẳng khái giữ tiền là vô ích, quan trọng là bảo vệ bản thân.

Đám người đó nghe thế cười toa toét, tên cầm đầu nâng mặt cô lên, mặt hấn dí sát vào, ánh mắt hấn hững thú quan sát cô: “Hay lắm cô em rất can đảm, gọi anh một tiếng anh Đông nào.”

Anh Đông?

Tô Nhiễm cảnh giác nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt, rồi đưa mắt về phía bốn người đàn ông cường tráng phía sau. Hấn chủ động nhắc đến tên bản thân, hơn nữa đáng đáp hấn cũng không phải mới lần lộn ngày một ngày hai trên con đường này. Nói thật lòng, ngoại hình đám người này không phải xấu xí gớm guộc, trái lại còn vô cùng khôi ngô tuấn tú. Tên cầm đầu gần cô, trên người hấn còn phảng phất mùi kem cạo râu cao cấp. Chắc chắn gia cảnh đám người này không tệ, nhưng sao lại lang thang vất vưởng trên đường?

“Gọi, anh Đông kêu cô gọi mà không gọi? Muốn chết đúng không?” Bốn người còn lại hét lên.

“Dịu dàng chút mấy chú, đừng dọa em nó chứ.” Anh Đông cười, mắt lấp lánh căm dỗ, vuốt ve miệng cô, thấp giọng đe dọa: “Gọi.”

Tô Nhiễm buột lòng làm theo: “Anh Đông.”

Hấn ngoáy lỗ tai, lên tiếng: “Ồi chu choa!” Hấn cười to, áp gần cô: “Cái miệng chúm chím này của em nghe thật ngọt ngào. Anh Đông kết em rồi, làm bồ của anh được không em? Đêm nay theo anh đi vui vẻ.”

Ngôn từ thô tục thoát ra từ miệng hấn khiến cô ghê tởm, cô xoay đầu sang bên: “Không phải mấy anh cần tiền thôi sao?” Cô giở giỏ xách lê: “Tiền đều ở hết trong đây, mấy anh cầm đi, tôi sẽ không báo cảnh sát.”

“Lúc đầu bọn anh chỉ muốn cướp tiền, nhưng bây giờ...” Anh Đông cười đều, mấy tên phía sau cũng hòa theo chọc ghẹo.

Cô không ngại thơ, nên cô hiểu đám người này muốn gì.

Dưới tình thế cấp bách, cô buột miệng nói: “Tôi và chồng tôi vừa ra khỏi sở cảnh sát. Anh ấy không thấy tôi sẽ tìm kiếm xung quanh, mấy anh thả tôi ra đi, không thì anh ấy sẽ báo cảnh sát.”

“Ây da, anh sợ em quá ời. Cảnh sát tới kia kìa, chạy mau, chạy mau...”

Anh Đông ra vẻ hoảng sợ, giả vờ xong sắc mặt hấn bỗng thay đổi, đẩy cô ngã xuống đất: “Được anh may thích là vinh hạnh của cô em, dám từ chối cơ đấy? Đã vậy cô em cứ chơi cùng bọn anh, cô em sẽ được bọn anh làm ‘thỏa mãn’”

Đá dưới mặt đất cửa rách tay Tô Nhiễm, ngẩng đầu nhìn mấy người đàn ông trước mặt, cô chống người lui về sau, nhưng lại bị hai người giật mạnh trở về, xốc cô dậy, ôm vào ngõ khác.

“Thả tôi ra...” Máu Tô Nhiễm dồn ngược lên não, kinh hãi nhìn ngõ trước mắt, đây là ngõ cụt vừa hẹp lại chật đầy chất đông đồ vật, vắng tanh không ai qua lại, dù cô kêu rách cả họng cũng vô ích.

“Đừng...”

Anh Đông buông tay, cả người cô bị ném lên một đồng bao bố, bụi bặm mù mịt bốc lên, che khuất tầm mắt của cô.

“Hai đứa mày kẹp chặt nó, chờ tao hưởng thụ xong sẽ tới phiên bọn mày.” Gương mặt điển trai của anh Đông dào dạt ý cười, hai tên đằng sau tiến lên, một trái một phải kìm chặt cơ thể cùng vàng của Tô Nhiễm, anh Đông lắc đầu không hài lòng: “Chân còn lộn xộn kia kìa.”

Hai tên còn lại cũng bước đến đè chân cô.

Cả người cô như bị đóng đinh trên thớt, ngọc ngà một tí cũng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn tên trước mặt nhe răng cười, bàn tay hằn chạm cô, giật tung cúc áo. Vết hôn còn in lại tối qua, lồ lộ ra ngoài.

“Ồ?” Anh Đông tham lam vuốt ve mặt trên, lại nghiêng mặt cô qua, “Cô em xinh đẹp, không ngờ em lại nóng bỏng nha. Chắc tối qua sung sướng lắm nhỉ? Hôm nay để năm anh giúp em thêm sung sướng, chịu không?”

Bốn tên còn lại cũng cười gằn “Anh Đông, vóc người cô em này quá tuyệt. Anh mau lên một chút, bọn em hết nhịn nổi rồi.”

Tô Nhiễm suýt đã lịm đi, sự tuyệt vọng chiếm giữ cô hoàn toàn, tiếng kêu cứu phút chốc bị vùi lấp bởi đôi môi đàn ông, hằn nằm trên người cô, nhiệt tình vuốt ve thân hình cô, hằn tán thưởng từ tận đáy lòng: “Mẹ nó, thằng nào tối qua hưởng em thật là hạnh phúc, báu vật trân quý thế này mà bây giờ tao mới được đụng tới?” Nói xong hằn cúi đầu, cắn ngực cô một cái, vết hôn có sẵn nay lại ghi thêm dấu mới. Đau đớn kéo tới, nước mắt Tô Nhiễm lặng lẽ tuôn rơi...

Anh Đông lật đật nhổm người đặt giữa hai chân cô, hằn kéo khóa quần, ánh mắt đói khát ngấm nhìn khuôn mặt cô tái nhợt, “Cô em, đừng tỏ vẻ không tình nguyện thế chứ, chẳng qua chỉ thay một người đàn ông khác thôi mà, em sẽ sung sướng đến không thể sung sướng hơn ngay thôi.”

Tô Nhiễm nhắm mắt cam chịu, nếu đây là việc ông trời bắt cô tiếp nhận, vậy cô chỉ có thể chấp nhận. Thân thể cô đã sớm không thuộc về cô, lần này chỉ càng đẩy cô tới vực thẳm sa ngã.

Ngay khi anh Đông chuẩn bị nhấn người, một tiếng quát to nghiêm khắc truyền đến từ cuối ngõ...

“Bọn mày đang làm gì? Buông cô ấy ra!”

Giọng nói quen thuộc khiến Tô Nhiễm mở to hai mắt, cô nghĩ bản thân nghe lầm, quay đầu về hướng đó lại không thấy rõ ràng. Thân hình đàn ông đột nhiên xuất hiện che khuất vầng sáng âm u, bóng dáng to lớn như vị thần từ trên trời phái xuống.

“Cứu, cứu tôi...” Cô dốc sức giãy giụa, hô to với cái bóng đằng kia. Mấy người đàn ông không ngờ lại bất thành lình xuất hiện một Trình Giảo Kim. Anh ta mau chóng chạy tới, vung tay đám mạnh vào mặt anh Đông, anh ta ra đòn rất nhanh, nhanh đến mức chưa ai kịp phản ứng, anh Đông đã té xuống đất, xoa xoa khoe miệng chảy máu.

“Ngon lắm, mày dám đánh tao? Chán sống rồi phải không?”

Anh ta không màng để ý đến lời anh Đông nói, vội vàng chạy tới trước mặt Tô Nhiễm, cởi áo vest khoác lên người cô. Tô Nhiễm vui mừng bật khóc, nhưng lo lắng vô cùng. Người cứu cô là Tiêu Diệp Lỗi, cô sợ anh không phải đối thủ của đám người này. Nhiều người thế này, sao họ có thể an toàn ra ngoài?

“Tốt thôi, cũng lâu rồi tao không đánh nhau. Anh Đông phải không? Để tao xem bản lĩnh tụi mày tới đâu.” Tiêu Diệp Lỗi đau lòng nhìn Tô Nhiễm, anh nổi giận đứng dậy, nới lỏng caravat, quăng sang bên, cười lạnh, “Có bản lĩnh nhào hết lên đây!”

“Diệp Lỗi...” Tô Nhiễm túm chặt vạt áo vest khoác trên người, kinh hoàng nhìn cảnh trước mắt. Diệp Lỗi điên rồi? Diệp Lỗi muốn một chọi năm?

Tiêu Diệp Lỗi lướt mắt qua cô, rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm anh Đông đang đứng dậy. Tiêu Diệp Lỗi cười nhạt, tháo hai cúc sơ mi, xắn tay áo đến khuỷu, cả người anh toát lên dáng vẻ ngỗ ngược bất cần.

“Rốt cuộc cũng chịu đứng dậy. Sức mảy chỉ dùng trên người phụ nữ thôi à?” Nghĩ đến cảnh vừa rồi, anh chỉ muốn giết người. Hôm nay, ma xui quỷ khiến anh đi đường này, không ngờ bắt gặp Tô Nhiễm bị đám lưu manh bắt nạt. Anh lạnh toát sống lưng, nếu anh đến trễ hơn một chút, không chỉ trễ hơn một phút...

Hậu quả không thể lường được.

Không phải ai gặp phải cảnh này cũng may mắn trốn thoát.

Anh Đông đứng lên, quan sát tên “Trình Giảo Kim” này một hồi, cái giận, lau máu trên khóe miệng, cất giọng lạnh lùng: “Thằng khốn, nắm đấm mảy cứng lắm. Được thôi, mảy nôn nóng muốn chết, bọn tao sẽ ày toại nguyện, coi thử nắm đấm mảy cứng đến cỡ nào. Đánh nó cho tao!”

Mệnh lệnh một tiếng, năm người đàn ông to lớn cùng xông đến.

Tô Nhiễm hoảng loạn, nhìn Tiêu Diệp Lỗi bị vây đánh. Cô vừa sốt ruột vừa lo sợ, không biết phải giúp thế nào, chợt nhớ đến Đinh Minh Khải, cô quýnh quýnh tìm giỏ xách báo nguy, thế nhưng không thấy giỏ xách ở đâu, có lẽ đã rơi ở nơi khác trong hẻm.

Đang mất bình tĩnh, cô nghe thấy tiếng hét thảm thiết, tim cô suýt nữa đã bật tung ra ngoài, cô liền nhìn lại thấy anh Đông ăn một cú đấm ngay đầu, cả người văng ra xa.

“A...” Cô kinh ngạc, lùi về phía sau.

Tiêu Diệp Lỗi giống như ma quỷ xông lên trước, túm cổ áo anh Đông, tàn nhẫn đấm hắt, “Bắt nạt phụ nữ thì có gì hay ho? Mảy ngon đứng lên cho tao.”

Bốn người còn lại thấy vậy vội vàng nhào tới, giương nắm đấm nhưng Tiêu Diệp Lỗi vẫn không thả tay, một tay đỡ lấy, một tay đấm mạnh vào mặt anh Đông. Ngay sau đó anh thuận tay đấm một tên khác, nhanh nhẹn tránh nắm đấm của một tên khác nữa, vừa giơ chân áng chừng một tên, vừa quay đầu đấm tên còn lại. Loáng cái bốn người té ngã sóng xoài.

Tô Nhiễm kinh ngạc, lưng dán vào tường nhìn trân trân Tiêu Diệp Lỗi phía trước.

Tóc tai anh do đánh nhau nên rối bời, vài sợi rỏ trước trán, áo sơ mi dính mồ hôi và máu không biết của ai, cánh tay cường tráng bầm tím, nắm đấm của anh vừa nhanh vừa tàn nhẫn, ra đòn cực kỳ nhanh nhẹn. Một Tiêu Diệp Lỗi như thế này cô chưa từng gặp qua.

Cô nhìn chằm chằm Tiêu Diệp Lỗi như nhìn một người xa lạ. Tiêu Diệp Lỗi trong lòng cô là một cậu trai xuất sắc nhiều mặt, ngoài tính tình anh hơi khác thường, cô chưa thấy anh đánh bất kì ai. Tiêu Diệp Lỗi hôm nay khiến cô chấn động hoàn toàn, so với nỗi sợ, cô càng thấy xa lạ và ngạc nhiên.

Anh Đông bị thương nặng, chúi choáng đứng dậy, cầm hận rút một cây gậy trong thùng rác, đánh hướng về ót Tiêu Diệp Lỗi...

“Diệp Lỗi coi chừng phía sau...” Tô Nhiễm định thần, la to với Tiêu Diệp Lỗi đang đánh một tên khác.

Tiêu Diệp Lỗi cũng phát hiện ra sự khác thường ở phía sau, nhưng lại bị kiềm bởi một tên khác, anh nhanh chóng nghiêng người, cây anh Đông cầm vẫn đánh trúng bên trái đầu của anh, nhưng vô cùng may mắn vì không trúng ót. Nếu không bị cây gậy thô to đánh trúng thế nào cũng mất mạng.

Máu dọc theo trán chảy xuống, Tiêu Diệp Lỗi hung hăng nhào tới đấm một tên, thoáng qua đầu cướp cây của anh Đông, đánh vào mặt hắt. Anh Đông hét thảm, bụi mặt đau đớn, nằm trên mặt đất, rồi im bất.

“Anh Đông...” Bốn tên còn lại thấy vậy vội vội bỏ ra, bọn họ đều bị đánh tới tấp.

Tiêu Diệp Lỗi lau máu trên trán, nắm cây, đôi mắt vụt lên sự tàn nhẫn độc ác đỏ ngầu, vừa nghĩ đến hành vi của đám người này anh lại sôi gan, nhất là anh Đông nằm trên mặt đất, anh cười lạnh, bước về phía họ,

“Diệp Lỗi...” Hai chân Tô Nhiễm mềm nhũn, cô không biết anh còn muốn làm gì, chỉ thấy đau đớn nhìn máu chảy trên trán anh.

Đám người nhìn Tiêu Diệp Lỗi đến gần, ánh mắt hoảng hốt như gặp phải quỷ. Ban đầu, họ tưởng rằng anh chỉ là một cậu ấm nho nhã lịch sự, không ngờ khả năng đánh đấm của anh lại như vậy, thấy vẻ mặt anh hung ác, một tên không kìm được hét to, xông lên trước, quyết đấu tới cùng.

Ánh mắt Tiêu Diệp Lỗi hung ác, vung gậy, đập mạnh vào tay đó.

Một tiếng thảm thiết, tên đó bò lê la trên mặt đất.

Tiêu Diệp Lỗi cười, nụ cười càng giống ma quỷ, đi tới trước mặt anh Đông, nhìn dáng dấp hấp hối của hắn, ánh mắt anh càng lạnh lùng, chậm rãi lên tiếng: “Mày đi chết đi...” Nói dứt lời, anh giơ tay...

“Diệp Lỗi...” Tô Nhiễm khùng hoảng gọi anh, kéo tay anh lại, lắc đầu, “Chết người, đừng đánh nữa.”

“Cô tránh ra, đám căn bã này, hôm nay tôi phải dạy dỗ ra trò!” Tiêu Diệp Lỗi lạnh lùng nói.

“Diệp Lỗi, vì mấy người này mà ngồi tù không đáng?” Tô Nhiễm kéo tay anh, cản anh đánh tiếp, “Họ bị thương nặng lắm rồi. Đừng đánh nữa mà.”

Tiêu Diệp Lỗi quay đầu nhìn Tô Nhiễm, có lẽ cô sợ hãi, toàn thân cô lạnh run, đáy mắt anh không dành lòng, lại xoay đầu nhìn đám người. Ánh mắt anh đột ngột giá lạnh dọa họ sợ hãi, liên tục lùi về sau.

Hồi lâu sau....

“Biến, đừng để tao gặp lại bọn mày.” Anh rống to.

Bốn người đứng dậy kéo tay anh Đông chạy đi.

Thần kinh Tô Nhiễm căng cứng thả lỏng trong nháy mắt, hai chân cô mềm nhũn ngã ngồi xuống đất.

“Tô Nhiễm...” Tiêu Diệp Lỗi phát hoảng, cầm cây ném sang bên, vội vàng ngồi xuống ôm cô, sốt ruột hỏi: “Cô có sao không? Vừa rồi bọn chúng có làm hại cô không?”

Tô Nhiễm vô lực lắc đầu, khiếp sợ lau máu trên trán anh, xót xa: “Đến bệnh viện.”

Phòng cấp cứu.

An Tiểu Đóa mặc áo louse trắng kéo rèm che ra, tháo khẩu trang xuống, ném sang bên, rồi hết cách nhìn Tiêu Diệp Lỗi ngồi trên giường cấp cứu, “Tôi nói này, riết bệnh viện thành khách sạn cho cậu tá túc quá, lần trước làm gãy xương, lần này thì bể đầu. Tiếp theo chắc tôi phải đến thẳng nhà xác thăm cậu nhỉ?”

101. Q.5 - Chương 16: Cơn Giận Của Đoàn Ông

Tiêu Diệp Lỗi sau khi thấy vết thương khâu xong, sửa sang lại quần áo lộn xộn trên người, thản nhiên nói, “Thảo nào bây giờ cô vẫn còn ế, miệng mồm độc như vậy, ai dám lấy?”

“Ồ kìa, dám nói tôi như vậy? Cậu tin tôi cầm dao mổ đâm cậu một nhát lên não trái không hả?” An Tiểu Đóa nổi cáu tròng to mắt, thấy anh định đứng dậy, cô nhíu mày nhấn anh ngồi xuống lần nữa, “Cậu tưởng bản thân cậu bằng sắt à? Tôi mới may hơn 30 mũi trên đầu cậu đó, cậu ngoan ngoãn ngồi tiếp ở đây, lát nữa còn chụp CT não, xem não cậu có bị chấn động nghiêm trọng hay không.”

Tiêu Diệp Lỗi sao còn lòng dạ ở đây, cũng chẳng muốn nói nhiều với cô, đứng dậy muốn đi.

“Này...” An Tiểu Đóa chắn trước mặt anh, lười biếng cất giọng, “Tốt xấu gì cũng tôn trọng bác sĩ này được không? Muốn đi? Chụp CT xong rồi đi.”

“Tôi không sao.” Tiêu Diệp Lỗi bình thản nói.

“Cậu vội vã đi thăm chị cậu?” An Tiểu Đóa nhận thấy vẻ lo âu trong mắt anh, bất đắc dĩ đảo mắt, “Yên tâm đi, chị cậu đang ở chỗ bác sĩ Mộ, đây là bệnh viện, bác sĩ Mộ từng là bác sĩ chữa bệnh chính cho Tiểu Nhiễm, cậu không cần lo đâu.” Nói đến đây, tâm trạng cô hơi trầm xuống.

Từ sau khi Mộ Thừa tiếp nhận điều tra, hằng ngày vẻ mặt anh đều hốt hoảng, thậm chí một lần thấy bệnh nhân nhập viện anh còn tưởng là Tiểu Nhiễm, tiến lên kéo người ta, dọa bệnh nhân suýt nữa đã đến khiếu nại phòng quản lý.

Cô biết trong lòng Mộ Thừa vẫn không quên được Tô Nhiễm.

Tiêu Diệp Lỗi nghe ba chữ “bác sĩ Mộ” liền nhú mày, lạnh lùng lên tiếng, “Tránh ra.”

“Tôi không tránh!” An Tiểu Đóa gằn bướng, có lên gác băng vết thương của anh, anh đau đón xuýt xoa, lập tức tránh sang bên, tức giận lườm cô...

“An Tiểu Đóa, cô như vậy mà xứng làm bác sĩ hả?”

“Ôi, anh hai cũng biết đau à? Em cứ tưởng anh là người máy biến hình Transformers cơ đấy.” An Tiểu Đóa cười xảo trá, đi tới kéo tay anh, “Nếu không như không phải thì ngoan ngoãn đi chụp CT não, nếu không tôi lại cóc cậu nữa đó!”

“Cô đe dọa tôi? Bác sĩ đe dọa bệnh nhân? Cô coi chừng tôi khiếu nại cô bây giờ.” Tiêu Diệp Lỗi tuy không tình nguyện, nhưng vẫn bị cô kéo ngay ra khỏi phòng cấp cứu.

“Cậu khiếu nại tôi, vậy để tôi tiếp thêm tinh thần cho cậu.” An Tiểu Đóa liều mạng kéo anh vào thang máy, “À phải rồi, thừa dịp thang máy đang trống, kể tôi nghe cậu làm anh hùng cứu mỹ nhân như thế nào đi.”

Vừa nghe tin Tô Nhiễm bị đánh cướp, cô sợ tim sắp văng ra ngoài, cũng may gặp Tiêu Diệp Lỗi đúng lúc, nếu không hậu quả khó lường.

Tiêu Diệp Lỗi đã sớm chứng kiến bản lĩnh lảm lời của An Tiểu Đóa, anh kêu rên một tiếng, cửa thang máy đóng lại...

Khoa ngoại thần kinh, phòng làm việc của bác sĩ trưởng khoa.

Bầu không khí trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có sự hiện diện của hai người Mộ Thừa và Tiêu Nhiễm.

Mộ Thừa cẩn thận sát trùng vết thương trong lòng bàn tay Tô Nhiễm, anh im lặng, Tô Nhiễm cũng không nói lời nào. Hai người họ như cách nhau một bức tường xa lạ.

Vết thương sát trùng xong, Mộ Thừa nhìn Tô Nhiễm, gương mặt anh hốc hác, mắt vẫn tơ máu, thần sắc anh mệt mỏi lộ rõ xót xa. Anh đau lòng nhìn vết thương của Tô Nhiễm.

“Cảm ơn anh.” Tô Nhiễm không biết nói gì với anh, liếm môi, “Băng Nịt khỏe không anh?”

“Khỏe.”

“À.” Tô Nhiễm gật đầu, “Vây...vợ trước của anh, cô ta...”

“Cô ta đang tranh giành quyền nuôi con với anh.”

“Hả?” Nghe vậy cô sửng sốt, “Khả năng thắng kiện của cô ta cao không?”

“Cao.”

Tô Nhiễm kinh ngạc nhìn khuôn mặt anh tiêu tụy, không khỏi đau nhói, “Mộ Thừa, chắc chắn có cách đúng không?” Băng Nịt là toàn bộ của anh, một mai lỡ vợ anh thật sự dẫn Băng Nịt đi, vậy anh sẽ rất thống khổ.

Mộ Thừa cười tao nhã mà suy tư, ánh mắt anh dâng tràn sự dịu dàng nhìn cô, “Rốt cục cũng nghe em gọi tên anh.”

Tim cô chợt đau nhói.

“Ngày đó, anh tưởng em thực sự chấp nhận anh, thực sự cho anh cơ hội dẫn em đi.” Anh thâm tình ngắm nhìn cô.

“Mộ Thừa, em xin lỗi anh.” Tô Nhiễm cúi đầu, vô thức nắm chặt tay.

“Người nên xin lỗi là anh, anh không bảo vệ em tốt.” Mắt Mộ Thừa thấp thoáng thống khổ, dè dặt dặt tay cô, nhẹ nhàng nói: “Em hỏi Bằng Nụ, rồi hỏi Quý Hâm Dao, tại sao em không hỏi anh mấy ngày qua ra sao?”

Lời anh nói quặn thắt trái tim Tô Nhiễm, thực ra không cần hỏi cô cũng biết anh ra sao, cô chưa bao giờ thấy anh tiêu tụy như lúc này.

“Tiểu Nhiễm...” Mộ Thừa giơ tay vuốt ve đôi má cô, “Có ông trời làm chứng, mỗi giây mỗi phút anh đều nhớ em, anh giận bản thân không thể giành lại em từ cậu ta.”

“Mộ Thừa...”

“Nhưng mà anh không biết em còn yêu cậu ta hay không? Có phải em tình nguyện sống cùng cậu ta không?” Anh rủ rủ, giọng nói đè nén đau khổ, “Anh chỉ muốn em vui vẻ. Nếu em nói anh có thể cho em hạnh phúc, vậy anh sẽ bất chấp tất cả giữ em lại; nếu em nói, cậu ta có thể cho em hạnh phúc, vậy...”

Mắt Tô Nhiễm ngân ngấn nước nhìn anh.

Mộ Thừa lặng thinh, lại cười tự giễu, “Anh xong rồi, Tô Nhiễm anh thật xong rồi, Anh thà tin rằng em bị cậu ta bức bách sống chung, cũng không muốn nghe em cự tuyệt anh.” Anh tới gần, không kìm được kéo cô, “Mấy hôm nay anh rất nhớ em, anh có thể cho em hạnh phúc không? Anh còn tư cách có em nữa không? Hôm nay trông thấy em, anh hiểu rõ, dù anh là cậu của cậu ta, dù cả thế giới này đều mắng anh, anh cũng không muốn từ bỏ em...”

“Mộ Thừa...” Tô Nhiễm buồn bã hít mùi hương thuần khiết trên người anh, cô không muốn thương tổn anh, một chút cũng không muốn. Nếu thời gian có thể quay trở lại, cô nhất định sẽ chọn Mộ Thừa, nhất định sẽ chọn anh. Nhưng bây giờ, cô và Mộ Thừa không chỉ đơn giản là giữa hai người, bây giờ đã liên quan Lệ Minh Vũ, liên quan An Tiểu Đóa, cũng liên quan Mộ Vạn Văn...

“Chúng ta không phải bạn tốt nhất sao?” Giọng nói cô nghẹn ngào. Biết anh bình an, cô rất yên lòng. Nhưng có một số người đã định trước không thể nắm tay nhau trọn đời.

“Anh biết, chưa hẳn người yêu nhưng quá xa bạn bè.” Mộ Thừa cười khổ, nhìn cô, “Tiểu Nhiễm, anh không quên được em, thực sự không quên được em.”

Tô Nhiễm nhìn anh chăm chú, khẽ lắc đầu, “Mộ Thừa, anh đừng như vậy, em thật sự không đáng để anh làm như vậy, em...” Cô gượng cười, “Em không muốn yêu bất cứ ai nữa, bởi vì với em tình yêu rất mệt mỏi. Mộ Thừa, anh nên dành hết tâm tư nuôi nấng Bằng Nụ. Bằng Nụ sống cùng anh từ nhỏ, cô bé đã quen với nếp sống này. Một khi vợ anh dẫn Bằng Nụ đi, không biết sẽ ra sao.”

Nói thật lòng, Tô Nhiễm không thích Quý Hâm Dao, tuy cô ta là mẹ Bằng Nụ, có quyền tranh giành nuôi dưỡng con cái, nhưng khi xưa do chính cô ta chủ động ruồng bỏ hai ba con Mộ Thừa. Lòng dạ người phụ nữ này rất tàn nhẫn, đơn giản vì vật chất mà cao bay xa chạy, bây giờ lại trở về, đơn giản là biết thân phận của Mộ Thừa, mẫu người phụ nữ này làm sao tin tưởng?

Mộ Thừa hơi buông cô ra, vô đầu, “Anh sẽ không để cô ta giành quyền nuôi dưỡng Bằng Nụ, cô ta không đủ tư cách làm mẹ.” Quý Hâm Dao hầu như ngày nào cũng đến chỗ anh quây phá, thậm chí đuổi cũng không đi, ý đồ cô ta quá rõ ràng, cô ta muốn phục hôn cùng anh. Mộ Thừa thẳng thừng cự tuyệt, Quý Hâm Dao then quá hóa giận, đương nhiên muốn dùng quyền nuôi con ép anh. Người mẹ đơn thân khó giành được phần thắng từ quan tòa, vì vậy cô ta nghĩ tới cách kết hôn giả che mắt quan tòa. Nếu luật sư của anh không nói ra điều này, anh chắc chắn tin tưởng cô ta có lòng tìm một người cha tốt cho Bằng Nụ.

Tô Nhiễm thở dài, cô không tiện nhúng tay vào việc giữa hai người họ, cô hy vọng Bằng Nụ không ảnh hưởng bởi chuyện này.

“Mộ Thừa, bất luận thế nào em đều ở bên cạnh anh, em không thể giúp anh cái gì, nhưng em có thể ủng hộ anh về mặt tinh thần.”

“Em có thể, Tiểu Nhiễm, thực ra em biết mà, tới tận hôm nay cái anh muốn không phải là ủng hộ tinh thần.” Mộ Thừa mãi miết nhìn cô, giọng điệu khẩn thiết, “Băng Nữu rất cần mẹ, cần tình yêu của mẹ, anh cũng muốn lấy một người vợ thực lòng yêu thương Băng Nữu.” Lấy Quý Hâm Dao không phải ước nguyện ban đầu của anh, mọi thứ chỉ có thể đổ thừa cho cuộc sống chán chường của anh trước kia mà dẫn đến một đoạn hôn nhân hoang đường.

Sau sự việc Tiêu Tiêu, anh sống như đồ bỏ đi, dù chạy trốn ra nước ngoài anh cũng không cách nào trốn tránh lương tâm lên án. Tuy anh đã định liệu sẽ có kết cục thế này, nhưng hằng đêm anh đều nằm mơ thấy Tiêu Tiêu cười tủm tỉm, thấy anh thì vẫy tay liên tục... Ngay cả bản lĩnh cứu sống một đứa bé cũng không có, anh còn làm bác sĩ làm gì?

Thời gian đó ngày nào anh cũng đến bar uống rượu, sống xa hoa đòi trụy giết thời gian. Mỗi ngày, anh đều sống mơ màng đánh mất lý tưởng.

Năm năm trước, anh say như chết trong bar, khi tỉnh dậy phát hiện bản thân nằm cùng với một người phụ nữ trên giường khách sạn. Về sau, anh biết tên cô ta tên Quý Hâm Dao, sinh viên mới ra trường, ra trường thường đồng nghĩa biệt ly, đêm đó cô ta thất tình, cùng uống rượu say với anh, rồi xảy ra quan hệ.

Thời đại này, tình một đêm chẳng có gì to tát, nhưng Mộ Thừa là một người đàn ông khá bảo thủ, anh lưu lại cách thức liên lạc cho cô ta, sau khi rời khỏi khách sạn, anh luôn áy náy có lỗi, dù sao lần đầu tiên của cô ta cũng trao cho anh. Có lẽ đàn ông thường thấy phức tạp khi quan hệ với xử nữ, nên anh bắt đầu thấy hối hận khi không hỏi cách liên lạc với đối phương, anh thường đến bar đó tìm, nhưng một tháng trôi qua cũng không thấy cô ta xuất hiện.

Cứ như vậy, hết ngày này đến ngày khác trôi qua, anh vẫn chán chường như trước, mãi đến khi Quý Hâm Dao chủ động gọi điện cho anh, nhưng báo anh biết một tin vô cùng đáng sợ... Cô ta đã có thai, là con anh...

Mộ Thừa không trốn tránh trách nhiệm, đợi cô đi khám thai xong, anh liền dẫn cô ta đi đăng ký kết hôn. Đối với anh cuộc sống đã đủ thê thảm, đã tồi tệ nay càng tồi tệ hơn.

Anh cố gắng chăm sóc Quý Hâm Dao hết sức, thực hiện hết trách nhiệm của một người chồng. Ngày qua ngày, bụng Quý Hâm Dao mỗi lúc một lớn, vì nghĩ đến đứa bé, anh trở lại bệnh viện làm việc. Quý Hâm Dao yêu anh thật lòng, thời gian đó cô ta bám lấy anh rất chặt. Nhưng tình yêu nồng nhiệt trôi qua mau. Rồi lại một khoảng thời gian trôi qua, bản tính con người trôi dạt.

Mộ Thừa phát hiện Quý Hâm Dao là người phụ nữ đam mê hưởng thụ vật chất. Cô ta không ngừng tụ tập gặp mặt, đòi hỏi anh mua túi xách hàng hiệu, trang sức quý giá. Vì áy náy lúc đầu mà anh luôn chiều chuộng cô ta, nhưng dần dà, anh cảm thấy cô ta chỉ muốn thỏa mãn bản thân, không lo lắng tới đứa bé trong bụng, hai người bắt đầu tranh cãi. Quý Hâm Dao không biết thân phận của anh, mỗi ngày đều mắng anh là bác sĩ vô dụng. Cuối cùng, sau khi sinh con cô ta liền phải mông bỏ đi.

Mộ Thừa chưa bao giờ nhắc đến cuộc hôn nhân đó. Anh không nhắc với ai, mà trước mặt Tô Nhiễm anh cũng không dám đề cập. Bởi vì anh sợ Tô Nhiễm biết anh từng là một người đàn ông sống phóng túng, hoang đường. Anh thà để cô nghĩ cuộc hôn nhân đã qua của anh xuất phát từ tình yêu.

Anh không yêu Quý Hâm Dao. Người phụ nữ khiến anh rung động cả đời này chỉ có duy nhất Tô Nhiễm.

Cho nên lời anh nói đều xuất phát từ nội tâm sâu sắc, chân thành.

“Tiểu Nhiễm, rời khỏi cậu ta được không em? Cho phép anh được chăm sóc em.” Anh kéo tay cô, vuốt ve vết thương trên lòng bàn tay. Khi anh nghe kể cô gặp phải bọn lưu manh, tim anh đau buốt. Lúc anh băng vết thương cho cô, anh hận không thể cùng Tiêu Diệp Lỗi dạy dỗ đám lưu manh vô lại kia một trận. Anh hiểu suy nghĩ của Tiêu Diệp Lỗi, đổi lại là anh, anh cũng sẽ bất chấp mọi thứ hành xử như Tiêu Diệp Lỗi.

Tô Nhiễm phải làm sao để nhận lấy tình cảm này? Cô lung túng cúi đầu, nhất thời không biết nên nói gì, ánh mắt cô lơ đãng lướt nhìn đồng hồ trên tường. Cô bỗng đứng bật dậy!

Trời ơi!

Đã...bây giờ!

Bên tai lại văng vẳng những lời Lê Minh Vũ nói sau lưng cô trước khi ra ngoài... Tôi đã đặt bàn bên nhà hàng King, trước sáu giờ em phải tới đó, đừng để tôi đợi.

Sáu giờ... Bây giờ đã bảy giờ. Cô không những để anh đợi, mà còn để anh đợi một tiếng!

Xong rồi, lần này thì chết chắc rồi.

Thần sắc mặt cô bỗng trắng bệch, Mộ Thừa lo âu đứng dậy nhìn cô: "Sao vậy em?"

Tô Nhiễm định thần, vội vã tìm túi, lại không biết để ở đâu, trong lòng càng chán nản. Đến muộn, lại mất túi, biết đâu Lê Minh Vũ đã gọi cho cô không biết bao nhiêu lần rồi thì sao.

Nỗi sợ hãi không tên như dòng nước lạnh buốt lan tỏa toàn thân, cô nhớ lại mọi việc anh từng đối xử với cô, toàn thân cô phát run.

Mộ Thừa thấy cô càng lúc càng khác, liền gọi: "Tiểu Nhiễm?"

"Mộ Thừa, anh cho em mượn điện thoại được không?" Cô nhìn anh hoang mang.

Anh lấy điện thoại đưa cô.

Tay cô run rẩy bấm số, nhưng vừa bấm tới số thứ hai cô đột ngột dừng lại. Không được, chắc chắn Lê Minh Vũ biết đây là số điện thoại của Mộ Thừa. Nếu anh biết cô ở cùng Mộ Thừa thì...

Cô rói bởi bấm nút tắt, trả lại điện thoại cho Mộ Thừa, lật đật nói: "Xin lỗi, em có việc phải đi trước."

"Tiểu Nhiễm..." Mộ Thừa sao có thể để cô đi như vậy, tiến lên một bước kéo cô, đang muốn cất tiếng hỏi cô, lại thấy cô nhúu mày, miệng kêu đau.

Anh sưng sờ, nhìn bàn tay của mình, sau đó kéo ống áo của cô...

Cổ tay trắng ngần của cô bầm tím. Anh là bác sĩ, liếc mắt một cái có thể nhìn ra dấu này do siết chặt tạo thành, anh giận sôi gan: "Đám lưu manh kia làm?"

"Không phải, không phải họ..." Tô Nhiễm rút tay, kéo ống tay áo xuống che, xấu hổ cúi đầu, cô không muốn bị người khác thấy, nhất là Mộ Thừa.

Nhà hàng King, vườn hoa bao quanh.

Nhà hàng nằm ở tầng cao nhất, từng cơn gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, mang hơi thở mùa hè nhiệt huyết. Dưới góc nhìn này, không khoa trương chút nào có thể đem toàn bộ cảnh đêm lung linh của thành phố thu vào tầm mắt. Dù loại ánh đèn, ánh đèn ne-ông lấp lánh vây quanh các tòa kiến trúc cá tính lấp đầy toàn bộ thành phố phồn hoa. Chỉ tiếc người ngồi trong phòng được bao trọn không có tâm tình thưởng thức cảnh đêm.

Từ sáu giờ đến sáu giờ rưỡi, trong vòng ba mươi phút ngắn ngủi, Lê Minh Vũ đã gọi hơn trăm cuộc điện thoại. Trước giờ hẹn anh còn kiên nhẫn chờ đợi, vì cho rằng phụ nữ đến trễ hẹn là chuyện trước nay vẫn thế, nhàn nhã gọi xong món khai vị, món ăn chính, canh nóng, món điểm tâm ngọt sau bữa ăn. Sau khi làm xong mọi thứ, anh bắt đầu chần chờ.

Tô Nhiễm không phải người phụ nữ hay vội vàng hấp tấp, tình huống nào cô cũng rất đúng giờ. Hơn nữa, cô không có can đảm cố ý đến muộn. Chờ thêm mười phút, Lê Minh Vũ bắt đầu gọi điện thoại cho cô, nhưng mỗi lần đều không liên lạc được.

Thêm nửa giờ nữa trôi qua, Lê Minh Vũ không thể ngồi yên nữa, nhìn đồng hồ, đôi lông mày nhíu chặt lại.

Phục vụ nhà hàng bước tới, nhẹ nhàng nói: "Bộ trưởng Lê, chai rượu đỏ anh anh bảo nhân viên nhà hàng khai lúc này đã ủ lạnh hai tiếng, rượu nếu ngâm lâu quá sẽ ảnh hưởng đến mùi vị. Anh có muốn chúng tôi rót rượu trước không..."

Bộ trưởng Lê là khách quen, là hội viên cao cấp ở đây. Hôm nay anh tới đây rất dễ nhận ra là có cuộc hẹn, nhưng người đó không tới. Bọn họ cảm thấy có chút lạ lùng, những người dùng cơm với Bộ trưởng Lê ở đây, tới nay chưa có ai dám để anh đợi, đối phương vậy mà bắt anh đợi nửa tiếng?

Đôi mắt Lê Minh Vũ trầm tĩnh u ám tối sầm đi, đứng lên lấy mấy tờ tiền mệnh giá sào từ trong ví: “Tính tiền.”

“Dạ?” Phục vụ sững sốt, “Bộ trưởng, nhưng cơm anh còn chưa dùng...”

“Tính hết cho tôi.” Vừa dứt lời Lê Minh Vũ liền ra khỏi nhà hàng.

Ban đêm có chút ngột ngạt, cho dù có gió đêm thổi qua cũng không xua được cảm giác nóng bức trong không khí.

Trong xe Lê Minh Vũ chỉnh điều hòa đến số lớn nhất, bực bội mở toang mấy cúc áo trước ngực, lái xe chạy dọc theo các con đường vòng quanh thành phố. Một tay anh lái xe, tay kia không ngừng bấm điện thoại, tiếp tục bấm dây số đã thuộc lòng trong tim từ lâu, ánh mắt sắt bén lại tập trung nhìn tình hình bên ngoài cửa sổ xe, hy vọng có thể thấy hình dáng thân quen....

“Chào bạn...”

“Ô Nhiễm, em...”

“Tôi là Ô Nhiễm, bây giờ không tiện nghe máy. Xin mời bạn sau khi nghe tiếng ‘bíp’ hãy để lại lời nhắn, tôi nhất định sẽ gọi lại cho bạn ngay, mi giờ.”

Lại là hộp thư thoại đáng ghét!

Lê Minh Vũ quẹo xe chạy vào một con đường phụ, ánh sáng mờ mờ trong xe chiếu lên mặt anh, ánh mắt anh bắt đầu lo lắng, trái tim cũng đập loạn hoang mang, Việc tìm kiếm vô vọng này làm anh sắp mất đi vẻ bình tĩnh.

Anh cũng đã từng hơn một lần lái xe chạy khắp nơi không mục đích tìm kiếm bóng dáng Ô Nhiễm, vừa lái xe vừa gọi điện thoại tìm kiếm. Nhưng lần này không biết vì sao trong lòng anh nổi lên cảm giác hoảng loạn khó nói thành lời. Chẳng lẽ cô gặp nguy hiểm?

Đang suy nghĩ điện thoại đột ngột đổ chuông.

Vừa mới vang chưa được nửa hồi chuông liền bị Lê Minh Vũ bắt máy.

“Bộ trưởng, đã tìm thấy phu nhân.”

“Ở đâu?” Lê Minh Vũ nghe vậy, tảng đá lớn đè nặng trong lòng rơi xuống, khẩn trương và lo lắng cũng từ từ biến mất. Nhưng khi nghe Đồng Hựu nói một câu, đôi mắt vốn lộ vẻ lo lắng dần dần chuyển sang lạnh lẽo, giọng nói lạnh lùng: “Tốt, cậu vất vả rồi.”

Ngắt điện thoại di động.

Anh bỗng lái xe rẽ trái, đạp ga tăng tốc tiến về phía trước.

Bên trong phòng làm việc của chủ nhiệm khoa, Ô Nhiễm quả thực muốn đào một cái lỗ chui vào.

Mộ Thừa khó tin nhìn chằm chằm vết bầm tím trên cổ tay Ô Nhiễm. Từng vết bầm tím như từng nhát dao cứa nát lòng anh. Lại thấy cô chau mày thật chặt, anh vội vàng buông tay, xót xa nhìn cô, “Em đang sợ mấy tên lưu manh kia sao? Nói cho anh biết, bọn chúng tổn thương em thế này, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua.”

“Không phải, Mộ Thừa. Không phải bọn chúng. Thực sự không phải.” Cô kéo ống tay áo xuống, vẻ mặt xấu hổ hoảng loạn.

Mộ Thừa nhìn cô, ánh mắt khó hiểu lấy làm lạ, sau cùng kinh hãi, bởi vì anh vừa nghĩ tới...

“Không phải bọn chúng, vậy là ai?” anh đặt tay lên vai cô, nhìn cô gần từng chữ: “Có phải Lê Minh Vũ?”

Ô Nhiễm giật mình nhìn thẳng anh, ánh mắt xẹt qua lo lắng bất an, sau đó liền cup mắt, khẽ lắc đầu: “Mộ Thừa, anh đừng hỏi nữa. Em thực sự có việc, em phải đi gấp rồi, em...”

“Em sợ cái gì?” Mộ Thừa thấy cô như thế càng khẳng định ý nghĩ trong lòng, tức giận bỗng bùng phát, không ngừng thiêu đốt trong lòng ngực, cũng bốc cháy sâu trong đáy mắt. Anh kéo toàn thân cô quay sang đối mặt anh, vừa yêu thương vừa nóng lòng: “Có phải cậu ta dùng cách này ép em ở lại?”

“Mộ Thừa, anh đừng hỏi, cũng đừng quản mà...”

“Tiểu Nhiễm, anh làm sao có thể bỏ mặc em?” Mộ Thừa hơi cao giọng nhìn cô, giọng nói vì đau lòng mà run run: “Em điên rồi sao? Em điên rồi mới để cậu ta chà đạp em như vậy? Em nhìn lại mình xem đã bị cậu ta hành hạ thành bộ dạng thế nào?”

“Mộ Thừa...” Cô chưa từng thấy anh nóng giận như vậy.

“Cậu ta uy hiếp em phải không?” Mộ Thừa tức giận đến toàn thân phát run, bàn tay anh giữ chặt bờ vai cô: “Nói anh biết!”

“Không có, thực không có mà.” Cô nhìn đồng hồ trên tường nhảy từng cái, trái tim cũng nhảy theo. Nhớ đến đôi mắt đen sâu thăm thẳm tĩnh của Lê Minh Vũ, cả người cô bị sợ hãi bao phủ, “Em sống rất tốt. Mộ Thừa, chuyện của em hãy để em tự giải quyết được không?”

“Nếu em có thể tự giải quyết thì sẽ không để bản thân bị thương rầu rĩ!” Mộ Thừa không chịu buông cô, khuôn mặt khô ngò tràn ngập đau xót: “Tiểu Nhiễm, từ khi em trở về chưa từng vui vẻ. Bốn năm trước em không phải như vậy. Nụ cười bốn năm trước của em vô tư như thế, phát ra từ đáy lòng, còn bây giờ thì sao? Bây giờ mỗi ngày em đâu miễn cưỡng nở nụ cười!”

Tô Nhiễm đang giãy giụa, nghe anh nói những lời này cô sững sờ, gương đôi mắt ửng nước nhìn anh. Sao anh biết nụ cười bốn năm trước của cô ra sao? Cô gặp anh sau khi bị đưa vào bệnh viện tâm thần, rồi anh mới dẫn cô đi Paris, anh thấy nụ cười bốn năm trước của cô khi nào?

“Mộ Thừa, anh...”

Mộ Thừa cũng thấy ánh mắt do dự của cô, tất cả đau khổ đều tập trung trên vầng trán anh tuấn. Một lúc lâu sau mới vươn tay, ngón tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vừa dịu dàng vừa xót xa mở miệng nói: “Thực ra, anh đã biết em từ sớm. Ngày đám cưới của em và Lê Minh Vũ, anh đã thấy nụ cười của em, rất xinh đẹp khiến người khác không thể dời mắt. Từ giây phút đó, anh biết, anh đã yêu em...”

Tô Nhiễm sững sờ, kinh ngạc tận đáy lòng đã làm cô sớm quên phải tránh khỏi bàn tay anh.

Bốn năm trước, anh đã yêu cô?

“Xin lỗi Tiểu Nhiễm, hãy tha lỗi vì đã luôn giấu em, thật ra trước đó anh chỉ biết em là vợ của Lê Minh Vũ, anh luôn đè nén tình cảm muốn yêu em.” Mộ Thừa cúi đầu thì thầm bên tai cô.

Anh mãi không bao giờ quên lần đầu tiên gặp cô. Cô mặc áo đầm cưới trắng tinh, thuần khiết như một thiên sứ đến từ chân trời, đuôi áo kéo dài trên tấm thảm đỏ ở Giáo đường, nụ cười dịu dàng hạnh phúc trên môi cô, từ từ đi qua anh, ánh mắt trong veo nồng nàn tình cảm chỉ dành cho Lê Minh Vũ đang đứng ở đầu kia tấm thảm, trong mắt cô chỉ có Lê Minh Vũ.

Lúc đó anh đã kết hôn với Quý Hâm Dao. Đây có lẽ là đau khổ lớn nhất trong cuộc đời, khi anh vừa kết hôn, thì người con gái anh muốn yêu thương bỗng xuất hiện. Mộ Thừa cảm thấy bị tạo hoá trêu người. Trước giờ anh vẫn không tin có tình yêu sét đánh, cũng tự cho đời này sẽ không gặp người làm tim anh đập thình thịch. Nhưng không ngờ anh lại gặp được, vừa gặp đã yêu không hẹn mà gặp như thế, một dấu hiệu báo trước cũng không có.

Nụ cười của Tô Nhiễm nhanh chóng chiếm giữ trái tim anh. Nhưng điều buồn cười là cô là cháu dâu của anh. Khát vọng yêu thương này, anh chỉ có thể giấu trong tim, cười chúc mừng với đôi vợ chồng mới.

Trời cao đúng là thích trêu người.

Hôn lễ của Lê Minh Vũ là anh lặng lẽ tham gia, sau khi xong xuôi anh cũng định im lặng rời khỏi. Nhưng lúc anh đang trên đường đến sân bay, xe dừng lại chờ đèn đỏ. Bên đường là một quán cà phê, anh thấy Tô Nhiễm ngồi một mình ở đó, đôi mắt trong veo đang nhìn ngoài cửa sổ, không có tiêu điểm cố định mông lung như đang suy nghĩ cái gì. Cô mặc áo len trắng, tay cầm đồ uống nóng hổi, mái tóc dài đen như rong

biển mềm mại xóa hai bên. Ánh mặt trời lấp ló xuyên qua cửa kính chiếu lên mặt cô, cảnh này vô cùng đẹp và an bình.

Anh như bị ma xui quỷ khiến lái xe xuống bãi giữ xe dưới đất, kéo theo hành lý đứng ở một góc bên ngoài quán cà phê, lẳng lặng nhìn cô.

Anh cứ đứng như vậy hơn ba tiếng, Tô Nhiễm ngồi trong quán, anh đứng bên ngoài, im lặng ngắm nhìn.

Sau đó vài ngày, anh phát hiện Tô Nhiễm luôn dạo phố một mình, ăn cơm một mình, đến tiệm sách một mình, lại một mình đến quán cà phê ngồi im suy tư, thỉnh thoảng cô cũng hẹn bạn thân. Khi ở trước mặt bạn thân, cô mới cười nói vui vẻ, như hoa lê ngày xuân, xinh đẹp như làm toàn bộ thế giới mất đi màu sắc.

Theo sau cô như hình với bóng vài ngày, anh như bị ma ám. Anh biết rõ đó là cháu dâu của mình, nhưng vẫn không có cách nào đề nên nỗi nhớ nhung và quan tâm tới tình hình của cô. Đôi khi anh có thể đứng chờ mấy tiếng đồng hồ, chỉ để thấy nụ cười của cô.

Anh chưa bao giờ biết rằng tình yêu hóa là như thế. Cho dù chỉ nhìn một chút, trong lòng đã tràn đầy hạnh phúc. Anh gần như đã quên anh đã là đàn ông có vợ, cho đến khi Quý Hâm Dao gọi điện thúc giục anh về, anh mới chợt bừng tỉnh!

Anh đang làm cái gì? Thật đáng hổ thẹn khi đi nhìn trộm người phụ nữ của cháu anh?

Cứ như vậy, anh ép bản thân phải quên đi, buộc bản thân không được nhớ, lên máy bay ra nước ngoài lần nữa.

Nhớ thương là thuốc độc, nó không ngừng ăn mòn tâm trí gặm nhấm linh hồn anh, làm con người anh trở nên chết lặng, trống rỗng. Anh cứ như vậy, cho dù đã rời khỏi thành phố đó, hình bóng Tô Nhiễm vẫn ngày đêm len lỏi trong đầu, trong mơ.

Mỗi khi anh tỉnh dậy từ trong mộng, chỉ còn lại tỉnh mạch vô tận. Anh nhìn Quý Hâm Dao đang ngủ say bên cạnh, anh không khỏi cảm thấy xa lạ. Khoảng khắc đó, anh mới phát hiện bản thân lại ích kỷ đến vậy, tại sao chỉ vì trách nhiệm mà làm đổ vỡ cuộc sống của nhau?

Loại tình cảm đề nên đến khi Quý Hâm Dao mới sinh con xong liền bỏ đi, khoảng khắc đó anh hiểu rằng đó là giải thoát. Khi anh không chịu đựng nổi nữa liền lấy danh nghĩa chuyên gia nguyên cứu về nước, lại bất ngờ khi gặp Tô Nhiễm ở bệnh viện tâm thần!

Anh không hiểu chỉ qua mấy tháng ngắn ngủi sao lại có thể phát sinh chuyện này. Lần đầu tiên anh tới gần Tô Nhiễm như vậy, cô giống như một chú thỏ hoảng sợ cuộn mình đầu giường, trên đầu quấn băng gạc kín mít. Cô không còn cười nữa, chỉ có gương mặt tái nhợt, đôi mắt trong veo giờ đây chỉ có hoảng loạn cùng bất an vô tận. Cô mắc chứng trầm cảm, chứng trầm cảm nặng. Chứng trầm cảm này khiến cô có ý nghĩ tự sát.

Có trời mới biết, giây phút đó anh muốn ôm cô vào lòng biết bao, nhưng lại sợ dọa cô, nên cố nén đau đớn xuống, dịu dàng nói với cô: Đừng sợ, anh là bác sĩ chữa trị của em, Mộ Thừa.

Anh rất muốn giết chết Lê Minh Vũ, một cô gái tốt đẹp dịu dàng lại bị hấn dẫm đạp thành thế này. Hấn đã hủy hoại nụ cười của cô. Sau đó anh nghe mẹ Tô Nhiễm vô tình nhắc tới việc Tô Nhiễm đã ly hôn, ngay lập tức anh quyết định sẽ dẫn cô đi.

Bốn năm qua, anh chưa một lần nhắc đến chuyện cũ trước mặt cô. Anh không muốn làm Tô Nhiễm mang tâm lý nặng nề ở bên cạnh anh. Anh muốn bắt đầu lại một lần nữa, bắt đầu cuộc đời của anh cũng là bắt đầu cuộc đời của cô. Nếu như có thể anh thật sự hy vọng hai người có thể sống chung.

Đến tận bây giờ, anh chưa từng nghĩ sẽ buông tay.

Tô Nhiễm hốc mắt ửng đỏ, cho dù anh không nói cái gì, cô mới biết háo ra cho tới nay, anh đã phải chịu đựng đúng cách xa cô. Đau thương như một lưỡi cưa ra sức kéo nát lòng cô. Cô đưa tay khẽ vuốt ve hàng chân mày của anh, mỗi một hơi thở mang đầy chua xót.

“Mộ Thừa, những điều đó anh vốn không cần phải chịu đựng. Tại sao đối xử tốt với em như vậy? Em thực sự không phải người con gái xứng đáng để anh yêu.”

“Xứng đáng.” Mộ Thừa nhìn cô, “Chỉ cần có thể làm em vui vẻ, cái gì cũng xứng đáng.”

Tô Nhiễm hít thở sâu một hơi, đè nén nước mắt muốn trào dâng, ngón tay lướt qua khuôn mặt anh, “Anh biết không. Bốn năm nay, em luôn nghĩ, nếu như lúc đó em không lấy Lê Minh Vũ, không phải bà Lê, chúng ta liệu có thể đến với nhau? Chuyện này em luôn suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều. Mộ Thừa, anh là người đàn ông tốt, nếu như lúc đó em chưa lập gia đình, nếu như không có Lê Minh Vũ, em sẽ yêu anh, thật sự sẽ yêu anh. Em sẽ rất vui vẻ sống cùng anh.”

Lòng ngực Mộ Thừa đập phập phồng, nắm chặt vai cô: “Bây giờ chúng ta vẫn có thể ở cùng nhau, chỉ cần em rời khỏi cậu ta, chúng ta sẽ lập tức về Paris, hoặc là em muốn đi đâu cũng được, chúng ta sẽ không xa nhau nữa.”

Tô Nhiễm nghe thế nước mắt tuôn rơi, lắc đầu.

“Tại sao? Tiểu Nhiễm tại sao?” Mộ Thừa nóng nảy, nhìn nước mắt cô càng thêm đau lòng, “Trừ khi em nói cho anh biết, em còn yêu cậu ta. cho dù năm đó cậu ta đã gây cho em quá nhiều tổn thương, em vẫn không bỏ hẳn.”

“Em..”

Mộ Thừa không đợi nghe cô thừa nhận hay phủ nhận liền cúi đầu hôn môi cô, anh bỗng sợ nghe câu trả lời từ miệng cô.

Mộ Thừa không đợi cô mở miệng khẳng định hay phủ nhận liền cúi đầu hôn lên môi cô, anh đột nhiên rất sợ nghe được đáp án từ miệng cô, Khi hai cánh môi dán vào nhau, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, mang theo không khí lạnh lẽo!

Tiếng cửa bị giật mạnh làm giật mình hai người trong phòng.

Mộ Thừa buông Tô Nhiễm ra, theo bản năng quay đầu nhìn phía cửa, cơ thể cao lớn nao nao. Tô Nhiễm đứng hình phía sau, vừa bị Mộ Thừa hôn bất ngờ vẫn còn sững sờ mông lung, đến khi lấy lại hô hấp bình thường mới ngoảnh đầu gối mặt nhìn.

Trong nháy mắt, mắt cô trừng to!

Cô giống như thấy quỷ. Không phải, e là gặp quỷ cũng không đáng sợ như thế.

Lê Minh Vũ đứng ngay cửa, thân hình cao lớn toát ra lạnh lẽo, toàn thân anh tỏa ra hơi lạnh bao trùm khắp phòng. Hình ảnh hai người đang ôm hôn đập thẳng vào mắt anh, ánh mắt sắc bén như dao xé qua dáng điệu vẫn còn ôm nhau của hai người, bàn tay dần siết chặt.

Tô Nhiễm vô thức đẩy Mộ Thừa ra, trong lòng cô lo lắng sợ hãi tràn lan toàn thân.

Sao anh tìm đến được bệnh viện?

Xong rồi, việc vừa rồi có một trăm cái miệng cũng không giải thích cho rõ được.

Thấy đáy mắt anh càng ngày lạnh lẽo, sắc mặt tái mét, cô lùi về sau theo bản năng, lúc này cô thật hy vọng đây là lần cuối, cô sẽ nhảy qua cửa sổ ngay.

“Mộ Thừa!” Lê Minh Vũ cũng đã mở miệng, tiếng nói lạnh như băng, như từ địa ngục trời lên khiến người khác rét run: “Cái tên chết tiệt.” Anh vừa gầm những lời này, vừa tiếng lên vung tay cho Mộ Thừa một đấm.

Mộ Thừa không ngờ anh lại nhà đến đánh, cơ thể mất thăng bằng ngã xuống đất. Trong phút chốc, lửa giận trong lòng Mộ Thừa cũng bùng cháy, chuẩn bị đứng lên đánh trả cho anh một cú, lại nghe tiếng bước chân rầm rầm từ cửa chạy vào, theo sau là tiếng hét to....

“Lê Minh Vũ, tôi đánh chết mày tên chết tiệt! Anh còn dám tới gặp Tô Nhiễm?”

Ngay sau đó, một quả đấm vọt thẳng tới Lê Minh Vũ, trong nháy mắt đã làm thay ý định của Mộ Thừa.

Sự chú ý của Lê Minh Vũ vốn dồn lên người Mộ Thừa, lửa giận nhen nhóm trong lòng nên không để phòng tình huống phía sau. Đến khi có cơn gió phía sau ập tới, anh mới bất ngờ quay đầu, đúng lúc nắm đấm cũng bay đến, anh thoáng cái đứng không vững, toàn sau lùi về sau mấy bước đập mạnh lên tường.

Trong phút chốc tình hình hỗn loạn cả lên.

Ba người đàn ông, người này đánh người kia!

Tô Nhiễm bị dọa đến choáng váng, trong phút chốc vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Mà Mộ Thừa mang một bụng lửa giận cũng muốn trút hết, không ngờ lại có người nhanh tay dạy bảo Lê Minh Vũ trước, đứng im một chỗ, nhìn cảnh nào loạn trước mắt.

“Trời ạ...” An Tiểu Đóa như chú chó con đuổi theo một sự chết, thở hổn hển nghiêng người dè ở cửa. Cô thấy cảnh này há hốc mồm, cái tên Tiêu Diệp Lỗi sao chẳng phân biệt đúng sai, trái phải mà đã nhào vô đánh người? Cô không hề do dự bước tới bên kéo Mộ Thừa, quát Hứa Diệp Lỗi: “Cậu uống nhầm thuốc sao? Sao bác sĩ Mộ cậu cũng dám đánh hả?”

“Tôi có đánh anh ta đâu!” Tiêu Diệp Lỗi hét to về phía An Tiểu Đóa.

“Hét nữa tôi bóp chết cậu!”

“Tiểu Đóa, cậu ta không có đánh anh.” Mộ Thừa vội vàng làm sáng tỏ sự thật. Trời ạ! Tình hình quá lộn xộn.

An Tiểu Đóa ngừng nói, lại chạy đến trước mặt Tô Nhiễm, nhẹ giọng trấn an cô: “Cậu không sao chứ?”

Tô Nhiễm lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Ai nói ình biết chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Lê Minh Vũ bị đánh? Anh mà cũng chịu bị đánh?

An Tiểu Đóa nuốt nước miếng, lại nhón nhác mà chỉ Tiêu Diệp Lỗi: “Không phải do cậu em khó chịu của cậu sao? Mình thật nghi ngờ hẳn bị người ta đánh đến mất trí! Phải lôi kéo ép cậu ta chụp CT, đến kết quả cũng không thêm đợi lấy đã muốn đi tìm cậu. Chúng tớ vừa tới thang máy đã thấy Bộ trưởng Lê đi vào. Em trai cậu lồng lộn lên, không thêm chờ thang máy mà leo thẳng thang bộ. Bước chân cậu ta dài thế sao tớ có thể đuổi kịp? Hai mươi một tầng, tớ phải bò theo hẳn đúng hai mươi một tầng, thiếu chút nữa mệt chết.”

Tiêu Diệp Lỗi đem toàn bộ sức lực còn lại đánh Lê Minh Vũ, nhìn anh chăm chăm, lửa giận vẫn bốc cháy trong đáy mắt. Trên đường đưa Tô Nhiễm tới bệnh viện Tiêu Diệp Lỗi đã thấy rất rõ ràng trên cổ tay, trên ngực cô những vết bầm tím. Những tên lưu manh kia không có đủ thời gian hành hạ gây tổn thương lớn đến cô như vậy. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết tất cả là do Lê Minh Vũ gây ra!

Lê Minh Vũ thấy rõ người vừa đến liền cười nhạt, vươn tay lau vết máu bên khóe môi. Anh không lập tức đứng thẳng, một chân chống lên tường, khoan tay trước mặt, sau khi nhổ một ngụm máu nói: “Đàn ông trong phòng này đều thành du côn rồi.” Anh lại giương mắt nhìn một bên mặt của Tô Nhiễm, khóe môi nổi lên lạnh lẽo, “Tô Nhiễm, em thật lợi hại. Tất cả đàn ông đều vì em mà thành du côn cả.”

Tô Nhiễm bị ánh mắt của anh làm cho sợ hãi.

“Tôi thấy du côn chỉ có mình anh!” Đương nhiên Tiêu Diệp Lỗi vô cùng bức bối, tiến lên muốn đánh tiếp.

“Diệp Lỗi!” Tô Nhiễm kinh ngạc lên tiếng.

Nắm đấm vừa vung lên lại bị chặn lại!

Lê Minh Vũ nắm chặt cánh tay vung lên của Tiêu Diệp Lỗi, chặn đứng nắm đấm, sau đó dùng sức đẩy mạnh cậu ta sang một bên, từ từ đứng thẳng lại. Tiêu Diệp Lỗi bị anh ném qua bên nên lảo đảo, lại muốn tiến lên đã bị Tô Nhiễm lập tức kéo lại.

“Đừng đánh, các anh đừng đánh nữa.” Y tá và bác sĩ các phòng khoa khác đã đứng đầy trước cửa, sôi nổi bàn tán.

An Tiểu Đóa thấy thế gấp rút chạy tới cửa, thô lỗ hét lên: “Nhìn cái gì? Chưa thấy đánh nhau sao? Nói xong, cô đập sầm cửa kêu “ầm” một tiếng. Loại tình huống này quả thực không xong rồi, Trái đất mới tránh chạm sao Hỏa lại đụng phải sao Mộc.

Mộ Thừa cũng đứng lên, lau chút máu trên khóe môi, nhìn chăm chăm Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ lạnh lùng nhếch môi, “hai người các anh cùng chung mặt trận? Được thôi, cùng lên đi.”

Mộ Thừa nắm chặt nắm đấm.

“Đủ rồi, ầm ỉ đủ chưa?” Tô Nhiễm thực sự không nhìn nổi nữa, đứng lên bước tới đứng giữa ba người: “Các anh nhìn mình xem giống gì hả? Muốn người khác nhìn các anh ra sao?”

Tiêu Diệp Lỗi nghẹn một bụng lửa giận, nhưng nhìn sắc mặt Tô Nhiễm nên nuốt xuống, không nói hai lời tiếng lên nắm tay cô kéo đi, “Đi theo anh.”

Tô Nhiễm chưa kịp phản ứng, Mộ Thừa lại chặn ở cửa, nhìn chăm chăm Tiêu Diệp Lỗi, gần từng tiếng: “Cô ấy không thể đi với cậu.”

“Tránh ra!” Tiêu Diệp Lỗi nghiêng răng nhìn Mộ Thừa: “Nếu không tránh ra, cả anh tôi cũng đánh!” Đánh một người cũng là đánh, đánh hai người cũng là đánh.

“Được thôi, tôi muốn xem nắm đấm của cậu mạnh bao nhiêu!” Mộ Thừa không có ý nhượng bộ, trong mắt cũng đờ đờ tức giận.

An Tiểu Đóa đứng một bên cắn chặt môi, trong lòng Mộ thừa chỉ có Tô Nhiễm, chỉ có một mình cô. Anh có thể đánh nhau vì cô, có thể không giữ im lặng vì cô, có thể vì cô làm tất cả mọi thứ dù xa gia đình ...

Tô Nhiễm bị hai người làm cho đầu óc choáng váng nặng nề. Giọng nói của Lê Minh Vũ ở phía sau cũng vang lên...

“Tô Nhiễm là vợ tôi, các anh có tư cách dẫn cô ấy đi sao?”

102. Q.5 - Chương 17: Đâm Thủng Tờ Giấy

Giọng Lê Minh Vũ bình tĩnh đến khác thường, mới vừa nãy còn trong cuộc mà giờ đây anh lại như một người ngoài cuộc. Anh lạnh lùng theo dõi mọi chuyện xảy ra, rồi bình tĩnh ném một quả bom hạng nặng vào trong.

Cô là vợ anh, điều này hơn bất cứ thứ ngôn từ nào trên đời.

Tô Nhiễm run run quay đầu nhìn Lê Minh Vũ.

Anh không tiến lên, chỉ đứng yên tại chỗ như trước, ánh mắt anh sâu thẳm trầm tĩnh như đại dương rơi vào gương mặt cô, bóp nghẹt cô.

“Diệp Lỗi...” Hối lâu sau, Tô Nhiễm ngẩng đầu, nhẹ giọng: “Buông tôi ra. Cứ như vậy mãi không được đâu.”

“Cô đang nói bậy gì vậy? Hai người họ có thể bảo vệ cô? Lẽ nào cô quên vừa...”

“Diệp Lỗi!” Cô phát hoảng ngăn cản.

Tiêu Diệp Lỗi dừng lại, ánh mắt đong đầy yêu thương nhìn cô.

Lê Minh Vũ đứng ở một bên đè nén cơn giận, bước lên trước lãnh đạm cất giọng, “Tô Nhiễm, theo anh về.”

Giọng anh nhạt nhẽo hơn cả nước, cô biết anh đang chế ngự cơn giận, cô cũng biết một lát theo anh về nhà phải hứng chịu sự giày vò ngoài sức tưởng tượng. Cô luôn muốn trốn chạy dập dềnh lạnh lùng hờ hững của anh, thế nhưng...

Cô đành phải theo anh về.

Chỉ có theo anh về, sự việc hôm nay mới giải quyết dứt điểm. Nếu không Mộ Thừa hoặc Diệp Lỗi nhất định gặp phiền phức, Lệ Minh Vũ là mẫu người mọi thứ đều giấu trong lòng, một đám ngày hôm nay anh có thể hả giận ư? Chắc chắn không thể!

Nếu như không đi theo anh, nơi đây sẽ thành “chiến tuyến đầy lửa” ngay lập tức.

Bàn tay Tiêu Diệp Lỗi đang nắm chặt chậm trượt xuống, sau đó lẳng lẳng kéo cánh tay Lệ Minh Vũ. Cô lặng im nhưng đã đưa ra sự lựa chọn khiến Lệ Minh Vũ hài lòng cong môi.

Tiêu Diệp Lỗi bần thần nhìn Tô Nhiễm.

An Tiểu Đóa trước giờ luôn có thiện cảm với Lệ Minh Vũ, do đó cô cho rằng hành vi của anh hôm nay chỉ vì Tiểu Nhiễm, anh lo lắng cho Tiểu Nhiễm thì có gì sai? An Tiểu Đóa tiến đến kéo Tô Nhiễm sang bên, thấp giọng: “Tôi thấy con người cậu sao không hiểu chuyện vậy hả? Chuyện này dù muốn ý kiến cũng là Mộ Thừa, chừng nào tới phiên cậu chứ?”

“Cô im lặng cho tôi!” Tiêu Diệp Lỗi lườm cô.

An Tiểu Đóa tức giận muốn giơ tay đánh anh.

Lệ Minh Vũ không muốn tiếp tục vướng mắt ở đây, xoay người định đi.

“Cậu có thể để một người phụ nữ từng yêu cậu biến thành sợ cậu, Lệ Minh Vũ, đây là thành công hay thất bại của cậu?” Mộ Thừa không cách nào ngăn cản quyết định của Tô Nhiễm, nhưng anh không thể tiếp tục nhìn cô sống khổ sở. Dấu vết trên người cô chứng minh Lệ Minh Vũ thường xuyên gượng ép cô. Điều này không chỉ tổn thương thân thể mà càng tổn thương tâm hồn.

Cô từng mắc chứng rối loạn lo âu, loại bệnh tâm lý này bất cứ lúc nào cũng có khả năng tái phát do áp lực từ môi trường xung quanh.

Lời nói của Mộ Thừa thành công khiến Lệ Minh Vũ dừng chân, xoay người, ánh mắt trầm tĩnh thoáng lạnh lùng, “Anh nói gì?”

Tô Nhiễm cứng đờ, điều cô mong muốn duy nhất lúc này là được về nhà, anh muốn thế nào cũng được, chỉ cần ba người đừng đánh nhau, đừng tranh cãi, cô sắp điên rồi, cô thật sự chịu không nổi nữa rồi.

“Tô Nhiễm sợ cậu, cậu không phát hiện thấy ư?” Ngữ điệu Mộ Thừa lạnh nhạt, thần sắc anh bực dọc và thù địch, “Cậu nói cô ấy là vợ cậu, bây giờ mới nhớ tới cách gọi này có muộn quá không?”

Về mặt Lệ Minh Vũ bình tĩnh, nghe Mộ Thừa nói, anh cúi đầu, xót xa nâng mặt cô lên, khẽ cười, “Em sợ anh, phải không?” Đau đớn từ nơi sâu thẳm nhất của trái tim bỗng bùng nổ tung, mau chóng lan tràn.

Hàng mi dài che khuất khuôn hoảng trong đáy mắt Tô Nhiễm, cô không trả lời anh, chỉ bình thần nói với Mộ Thừa, “Mộ Thừa, Diệp Lỗi đủ rồi. Em rất mệt, em chỉ muốn về nhà.”

“Nghe không? Vợ tôi rất mệt. Sau này, hai người đừng quấy rầy vợ tôi nữa.” Lệ Minh Vũ ôm cô vào lòng, điềm tĩnh nhìn hai người đàn ông trước mắt.

Mộ Thừa đau lòng nhìn khuôn mặt hốc hác của Tô Nhiễm, anh làm sao không biết cô mệt? Bao lời muốn nói dồn nén trong lòng, anh đều bộc lộ ra hết...

“Lệ Minh Vũ cậu biến Tiểu Nhiễm thành cái gì? Phương tiện khoe khoang thành quả chiến đấu của cậu?” Anh thần nhiên nhìn Lệ Minh Vũ, “Nếu cậu thật sự quan tâm Tiểu Nhiễm thì cần theo dõi nội tâm của cô ấy! Lê ra bốn năm trước cậu phải tìm hiểu người phụ nữ mà cậu cưới làm vợ, nhưng đáng tiếc cậu không làm. Nếu hồi trước cậu biết quan tâm cô ấy nhiều hơn, đâu đến mức tôi trông thấy cô ấy trong bệnh viện tâm thần! Tôi nói cậu biết, tôi yêu Tô Nhiễm nên tôi tôn trọng mọi quyết định của cô ấy, nhưng không có nghĩa tôi nhượng bộ cậu!”

Anh vừa nói xong, hai tràng âm thanh kinh ngạc cùng lúc vang lên...

“Cái gì?”

Là An Tiểu Đóa và Tiêu Diệp Lỗi.

Tô Nhiễm từng ở bệnh viện tâm thần? Sao họ không biết chuyện này?

“Tô Nhiễm?” Tiêu Diệp Lỗi đau xót nhìn cô.

Hốc mắt An Tiểu Đóa thoáng cái đỏ ngầu.

Sắc mặt Tô Nhiễm trắng bệch, không gian xung quanh như ngừng lại, cô cảm nhận rõ ràng thân thể Lê Minh Vũ cứng ngắc. Mãi lâu sau, anh mới mở miệng, giọng anh như đang kìm nén một cảm xúc nào đó, cô không dám ngẩng đầu nhìn anh.

“Bệnh viện tâm thần gì?”

Tay anh run rẩy, nhưng cố gắng siết chặt kìm nén.

“Cậu như thế nào để Tô Nhiễm bị ức đến bệnh viện tâm thần, tôi nghĩ cậu hiểu rõ hơn ai hết thì phải? Khoảng thời gian đó ý nghĩ duy nhất của Tô Nhiễm chỉ là tự sát, khi cô ấy đập mạnh đầu vào góc tường, cậu đang ở đâu? Tới bây giờ, tôi đều cho rằng đàn ông mưu cầu danh lợi là chuyện hết sức bình thường, thế nhưng Minh Vũ, nếu thành công của bản thân cậu xây dựng trên thương tổn Tiểu Nhiễm, như vậy ngay cả cảm thú cũng không bằng.” Từng lời từng chữ của Mộ Thừa đều lạnh tanh.

Lê Minh Vũ ngây ngẩn, anh hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra bốn năm trước.

Tiêu Diệp Lỗi cau giận, quát Lê Minh Vũ: “Lê Minh Vũ, tôi giết anh!” Sau đó, anh liền đẩy Tiểu Đóa, nhào lê trước,

Tô Nhiễm đột nhiên chắn trước người Lê Minh Vũ, trấn tĩnh nhìn Tiêu Diệp Lỗi.

Tiêu Diệp Lỗi bỗng nhiên dừng lại, “Tiểu Nhiễm...”

“Đủ rồi, Diệp Lỗi, đừng làm tôi khó xử nữa được không?”

Lê Minh Vũ lúc này mới định thần, cau mày kéo Tô Nhiễm lại cạnh anh.

Tô Nhiễm kinh hãi nhìn anh, cố gắng suy đoán tâm trạng anh qua nét mặt, nhưng anh trầm tĩnh đến đáng sợ. Anh chỉ quan sát Mộ Thừa, bình thần lên tiếng: “Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Chỉ có điều sau này chuyện của Tô Nhiễm, anh hoặc cậu...” Anh quay đầu dôi mắt về phía Tiêu Diệp Lỗi, gằn từng chữ: “Đều không có bất cứ liên quan gì.”

Giọng anh tuy lãnh đạm nhưng âm vang hữu lực, không chỉ khiến Mộ Thừa và Tiêu Diệp Lỗi giật mình mà ngay cả Tô Nhiễm cũng ngây ngẩn quay đầu nhìn anh. Anh muốn làm gì? Rõ ràng hết chín ngày anh và cô sẽ không còn quan hệ gì nữa.

“Đi thôi.” Lê Minh Vũ thu hồi đường nhìn, kéo tay cô ra ngoài.

“Khoan đã!” Lần này là giọng Tiêu Diệp Lỗi vọng đến từ phía sau, anh hít sâu, nhìn chằm chằm vào bóng lưng cao lớn lạnh lùng của Lê Minh Vũ, nói, “Sở dĩ Tiểu Nhiễm ở bệnh viện là vì suýt nữa cô ấy đã bị một đám lưu manh cưỡng bạo. Tôi không biết cô ấy sốt ruột đi đâu, chỉ biết nếu không vì vết thương của tôi, cô ấy sẽ không đến bệnh viện.”

Bả vai Lê Minh Vũ thoáng phát run nhưng không ngoảnh đầu, cũng không dừng chân, anh nắm chặt tay Tô Nhiễm, dẫn cô rời bệnh viện.

Tiêu Diệp Lỗi ngồi phịch xuống đất, An Tiểu Đóa vô thức dôi mắt về Mộ Thừa, vẻ mặt anh cô đơn làm cô đau nhói...

Lần này cô hoàn toàn mù mờ rồi, bốn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lê Minh Vũ lái xe còn Tô Nhiễm ngồi ghế phụ, từ bệnh viện đi ra đến giờ không ai nói với nhau câu nào. Bầu không khí trong xe im lặng vô cùng, cô hơi nường mắt theo bản năng lên lên nhìn anh, thấy anh mím môi thành đường thẳng, thần sắc anh điềm tĩnh, nhưng ánh mắt như đang ẩn dấu điều gì, cô vội vàng cup mắt không dám tiếp tục nhìn anh.

Ánh mắt rơi vào miếng băng vết thương trên tay cô, cô xót xa nghĩ tới Mộ Thừa. Kì thực, cô rất mong Mộ Thừa có thể tìm được người phụ nữ anh yêu bầu bạn suốt đời. Nhưng lẽ nào Mộ Thừa không biết Tiểu Đóa thích anh.

Đang muốn thở dài, người đàn ông bên cạnh mở miệng, “Vết thương của em sâu không?”

Tô Nhiễm hơi sững sốt, lập tức lắc đầu.

Anh không nói thêm gì, ánh mắt sa sầm, đập ga mạnh hơn.

Về Bán Sơn, anh gọi thức ăn ngoài, còn Tô Nhiễm như búp bê vải lặng phắc dựa người và sofa, cô nhắm nghiền mắt nhưng lỗ tai lại giống như rada lắng nghe động tĩnh bên ngoài, cô sợ Lê Minh Vũ đột nhiên xông lên gây chuyện với cô. Dù sao, anh cũng từng cảnh báo cô, sáu giờ phải đến nhà hàng, đừng để anh chờ.

Cô sợ việc xảy ra hôm nay, sống gần ấy năm trên đời cô chưa trải qua chuyện gì đáng sợ như vậy. Cô mệt mỏi, dựa người vào sofa muốn ngủ. Cách duy nhất điều tiết thần kinh cho người khi lo âu cực độ chính là ngủ.

Lim dim không biết được bao lâu, cô nghe giọng Lê Minh Vũ hạ xuống, “Ăn.”

Cô vô thức mở mắt, phát giác bản thân không biết đã ngủ từ lúc nào, thấy anh xoay người đi vào phòng ăn, cô giơ tay dụi mắt lại thấy mùi thơm thoang thoang, đây là? Nhìn thùng rác dưới chân mới nhận ra khăn ướt, cô kinh ngạc xoay đầu ngóng theo bóng lưng đàn ông đã khuất từ lâu, anh vừa...lau tay giúp cô?

Đến phòng ăn, Tô Nhiễm trợn to mắt. Trời ạ, sao người này gọi nhiều món thế này? Cô lặng thinh ngồi xuống, Lê Minh Vũ rót ly nước ấm, đặt trước mặt cô, bình thần cất giọng, “Ăn nhanh đi.”

“Ừm.” Tô Nhiễm đoán không ra tâm trạng của anh, thấy anh không nổi giận, cô lật đật cầm bộ đồ ăn. May mắn anh gọi món Trung nên chỉ cần dùng đũa là ăn được.

Suốt quá trình dùng bữa đều im ắng, thi thoảng âm thanh đồ ăn va chạm vang lên, lúc mới ăn Tô Nhiễm còn hơi lo sợ, nhưng quá đói bụng nên cô chẳng nghĩ được gì, thoải mái ăn cơm. Lê Minh Vũ không nói chuyện, anh ăn nhanh nhưng không nhiều, nên đến khi anh ăn xong, Tô Nhiễm vẫn còn hơn nửa chén cơm.

Lê Minh Vũ ăn xong nhưng không có ý rời khỏi, anh đứng dậy rót nước rồi ngồi xuống, anh chậm chậm uống nước, tiện tay cầm tờ báo cạnh bàn giờ ra đọc.

Cảnh này bình thường không có gì, nhưng hôm nay Tô Nhiễm cảm thấy rất mất tự nhiên, cô nhìn chăm chú nửa chén cơm chưa ăn hết, nhướng mắt nhìn qua gương mặt Lê Minh Vũ, ánh đèn pha lê mờ mờ lưu chuyển trên người, bao phủ thần sắc vô cùng yên ổn của anh.

Cô vô thức nuốt nước bọt, buông đũa, vừa định báo với anh cô đã no, thì nghe anh nhàn nhạt ra lệnh, “Không bỏ bữa”. Sau đó, anh lật lại tờ báo, uống một hớp trà, vẫn không nhìn cô như trước.

Cảm giác này khiến toàn thân cô lạnh lẽo, rõ ràng anh không nhìn cô, nhưng nhất cử nhất động của cô anh đều biết hết. Cô đành ngậm ngùi ăn hết cơm, uống nước xong, cô muốn đứng dậy thu dọn bát đĩa.

“Để đó, em về phòng đi.” Lê Minh Vũ đặt tờ báo sang bên, thờ ơ lên tiếng, đứng dậy cầm bát đĩa trong tay cô, bắt đầu dọn dẹp.

Tô Nhiễm không hiểu suy nghĩ của anh, đành lặng lẽ bước ra ngoài, đến cửa phòng, cô không kìm được quay đầu nhìn anh một cái. Anh đang chăm chỉ dùng khăn bọc thực phẩm bảo quản món ăn, sau đó đặt từng thứ vào tủ lạnh, rồi xắn tay áo mở vòi nước rửa chén.

Từ đầu đến cuối cô chỉ trông thấy lưng anh, đứng dưới ánh đèn, bóng lưng anh cao lớn lạnh lùng, tay Tô Nhiễm giật giật nhưng rung động vẫn lan tràn khắp tim cô.

Cô chưa bắt gặp anh làm việc này bao giờ, mấy hôm nay ăn ở nhà đều do cô dọn dẹp hết thảy.

Hóa ra, anh cũng biết rửa chén.

Không biết thế nào, nhưng bóng anh đứng đó rất đẹp...

Trở lại phòng ngủ, Tô Nhiễm nằm ngay xuống giường lăn qua lăn lại mất hết buồn ngủ. Cô nhìn đồng hồ trên tường tích tắc trôi qua, nhớ tới mọi chuyện phát sinh hôm nay, nhất định anh đang tích góp cơn giận? Có khi nào anh bộc phát thú tính quá độ?

Cô bắt anh leo cây suốt một giờ, dựa theo tính cách của anh gọi điện cho cô, không ai nghe máy nhất định anh sẽ giận, tới bệnh viện lại trông thấy Mộ Thừa hôn cô, sau đó bị Tiêu Diệp Lỗi đâm một đâm... Tiêu rồi, Tô Nhiễm vùi mặt vào gối, khao khát bóp chết ngạt bản thân. Cô nghĩ thế nào cũng thấy đêm nay có nguy hiểm, anh làm sao có thể tha thứ đơn giản như vậy?

Đang hoang mang, Lê Minh Vũ mở cửa phòng ngủ bước đến, trông thấy cô cuộn người trên giường, đáy mắt anh thấp thoáng thương yêu nhưng giọng nói lại ra vẻ lạnh lùng...

“Đứng dậy, đi tắm!”

Ơ?

Tô Nhiễm đột nhiên đứng dậy, lườm Lê Minh Vũ, hơi thở cô dần gấp gáp hơn, cô biết anh sẽ không buông tha cô, giờ này còn muốn cô tắm cho anh ư? Biết đâu khi anh nổi nóng lại quăng cô vào nước thì sao...

“Tay tôi bị thương, không tắm cho anh được, nếu không...”

“Nói bậy gì vậy? Mau đi vào phòng tắm!” Lê Minh Vũ gầm nhẹ, ánh mắt khó chịu.

Anh bắt ngờ hét to dọa Tô Nhiễm hoảng sợ, vì vậy cô buộc lòng theo anh vào phòng tắm...

103. Q.5 - Chương 18: Tính Số

Hơi nóng dày đặc tỏa ra từ bồn tắm, giăng sương mờ mịt khắp kính phòng.

Tô Nhiễm miễn cưỡng đi đến thấy Lê Minh Vũ vẫn đứng yên tại chỗ, cô thở dài, còn chưa lên tiếng anh đã kéo cô đến bên cạnh, vươn tay cởi cúc áo trước ngực cô.

“Anh làm gì?” Cô vội túm tay anh, đôi mắt trong vắt trừng to.

“Bỏ tay ra.” Lê Minh Vũ thoáng bực bội, nhàn nhạt cất giọng: “Tẩy sạch mùi đàn ông khác trên người em.”

Ồ...

Lúc này Tô Nhiễm mới ý thức được hóa ra anh tắm cho cô.

“Tôi tự tắm được rồi.” Dù anh không nói, cô cũng muốn tắm. Vừa nghĩ đến chuyện xảy ra ban ngày, cô vừa buồn nôn vừa sợ hãi. Nếu khi đó Diệp Lỗi đến chậm hơn thì cô coi như tiêu đời.

Cô ngượng ngịu khiến Lê Minh Vũ càng thêm bất mãn, “Lải nhải”. Chỉ buông ra hai chữ, anh tiếp tục cởi áo thay cô. Tô Nhiễm còn chưa kịp ngăn cản, loáng cái cảnh xuân đã lộ ra hết.

Trống ngực cô đập dồn dập, xung quanh rãnh ngực sâu còn lưu lại vết cắn mút xanh tím, có dấu vết cũ, còn có... dấu vết mới.

Áo tuột đến đầu vai, Lê Minh Vũ hơi nheo mắt, đau đó anh lại lần lượt cởi hết quần áo trên người cô. Tô Nhiễm không biết anh đang nhìn gì, chỉ cảm thấy ánh mắt anh quá sắc bén, cô liền theo bản năng giơ tay ôm ngực.

“Bỏ tay xuống!” Anh bình tĩnh ra lệnh, hơi thở nặng nề như đang kìm chế cơn giận.

Nhường mắt lướt qua anh, cô bỗng kinh hãi, mắt anh ngập tràn giận dữ. Cô vội vàng thả tay xuống, căng thẳng nắm tay thành nắm đấm, anh làm sao vậy? Anh, anh sao đột nhiên thay đổi cảm xúc bất chợt? ông trời ơi, bây giờ cô không còn sức đối mặt với những cảm xúc thất thường của anh nữa, tiếp tục như vậy cô sẽ phát điên mất.

Hơi nước tản khắp gương mặt anh tuần của Lê Minh Vũ, anh nhìn cô chằm chằm rất lâu.

Anh đưa tay thuần thực cởi áo con của cô, áo con rơi xuống, bầu ngực bung ra đập vào mắt Lê Minh Vũ, vẽ nên đường cong hoàn mỹ nhất trong không trung. Gò má Tô Nhiễm ửng hồng, cô cảm thấy xấu hổ và nhục nhã. Anh sao lại dùng ánh mắt dò xét hàng hóa quan sát cô?

Khuông ngực cô phập phồng theo hơi thở mỗi lúc một gấp gáp. Hai nụ hoa xinh xắn như chậm chậm dừng đứng dưới ánh nhìn lom khom của anh, hoặc như cảm nhận được nỗi niềm bất an của chủ nhân mà khẽ khàng run rẩy.

Vòm ngực Lê Minh Vũ cũng nhấp nhô nhưng lại giống kìm nén giận dữ hơn, Tô Nhiễm thấy nó âm ỉ lan tràn trong phòng tắm, hào quỵện vào mùi hổ phách dễ chịu thuộc riêng về anh, tạo nên cảm giác hết sức kì lạ.

Anh đặt tay lên bờ vai trắng mịn như sứ của cô, dần dần di chuyển xuống dưới, đầu ngón tay anh ả áp khiến cô không kìm được run rẩy. Tô Nhiễm nhìn lần nữa tay anh đã đứng trên quần jean của cô, chậm rãi cởi ra...

Đến khi vật che chắn cuối cùng trên người bị anh vứt sang bên, cả người Tô Nhiễm hoàn toàn phơi bày trước mặt anh. Xấu hổ xen lẫn lung túng va chạm mạnh mẽ trong lòng cô.

Ánh mắt Lê Minh Vũ khắc nghiệt giống tia X tỉ mỉ rà soát khắp cơ thể cô, cuối cùng như đã xác định được, tay lần đến một vị trí trên ngực cô, chỉ vết hôn lưu lại ở đó, giọng điệu thản nhiên nhưng tỏ rõ cơn thịnh nộ nguy hiểm, “Của ai? Của đám lưu manh hay... của Mộ Thừa?”

Tô Nhiễm không hiểu anh đang nói gì, chỉ ngây ngốc ngẩng đầu nhìn anh.

Đáy mắt Lê Minh Vũ như ngầm ẩn dã thú nguy hiểm muốn lao ngay ra ngoài, tay anh dùng sức xoay người cô qua, tay còn lại lau nhanh hơi nước trên gương để cô nhìn thấy rõ ràng.

“Dấu hôn này, ai lưu lại cho em, ai?” Anh đứng đằng sau, vòm ngực rắn chắc kề sát lưng cô, một tay siết chặt vòng eo của cô, một tay luồn qua nách rồi ngừng tại ngực cô. Anh nhẹ nhàng mơn trớn một dấu hôn trong đó, ánh mắt vô cùng trầm tĩnh ngắm cô qua gương, giọng anh rất dịu dàng nhưng cô cảm nhận rõ sự cứng nhắc lạnh lẽo từ vòm ngực phía sau.

Cô nhìn vào gương, cố gắng tránh né ánh mắt của Lê Minh Vũ. Lúc này, cô mới thấy rõ những vết hôn trên ngực, dấu vết xanh tím không đồng đều vốn chẳng thể phân biệt. Tô Nhiễm không khỏi kinh ngạc, anh có thể nắm chắc chắn cái nào của anh? Bất gặp ánh mắt anh ngón đây nghi ngờ, cô bắt đầu mệt mỏi, cất giọng nhàn nhạt, “Anh nhất định phải trút hết mọi thứ lên Mộ Thừa ư?”

Nếu anh hồ nghi, thì phải gán cho đám lưu manh đó chứ? Lúc đó, cô hoảng hốt lo sợ, vốn dĩ không chú ý là lưu lại khi nào.

Thấy sắc mặt cô dừng dừng, người đàn ông phía sau nheo mắt, lạnh lùng lên tiếng, “Chính mắt tôi thấy anh ta chạm em.”

Hơi thở lạnh giá phả lên cổ làm cô khó chịu vô cùng, kìm chế tức giận quẩn quanh trong lòng, Tô Nhiễm đối diện với anh qua gương, nhấn mạnh từng chữ một: “Lê Minh Vũ, trông thấy bộ dáng anh bây giờ, tôi chợt nhớ câu, chỉ cho quan đốt lửa không cho dân thấp đèn.”

Lê Minh Vũ hơi đổi sắc mặt.

Đôi môi Tô Nhiễm run run, cô dùng chút sức lực cuối cùng phản kháng, “Dù Mộ Thừa chạm tôi thì sao? Vậy còn anh? Anh từng chạm bao nhiêu người phụ nữ?” Nói xong, cô chỉ cảm thấy eo mình bị siết chặt. Anh ở trong gương, sắc mặt càng lạnh lẽo, môi mím chặt thành đường thẳng, quai hàm bạnh ra, cô nuốt nước bọt, cố tình tỏ vẻ khiêu khích với anh trong gương. Có giỏi thì tát một cái chết cô luôn đi, cả ngày từ sáng đến tối cứ kì kì lạ lạ làm cái gì cơ chứ? Anh dựa vào cái gì mà yêu cầu cô giữ thân vì anh?

Cô đứng lạng chờ đợi, chờ đợi tiếng hét to như sấm vang lên, hay lời châm chọc khiêu khích từ anh, nhưng cô đợi hồi lâu mới thấy lạnh lung trong mắt anh từ từ tiêu tán, khôi phục lại vẻ trầm tĩnh thường ngày. Cô kinh ngạc, song càng... sợ hãi.

Mẫu đàn ông có thể thu về mặt và tính cách thành thạo là đáng sợ nhất. Việc duy nhất cô có thể làm chính là đề phòng.

Sau một lúc lâu, giọng anh vô cảm như chưa từng phát sinh chuyện gì cất lên, “Khi đó có mấy người?”

Tô Nhiễm sững sốt, cảm xúc và suy nghĩ của anh thay đổi quá nhanh chóng, nhất thời cô không kịp phản ứng. Vài giây sau, cô thở dài, “Năm người.” Chắc chắn năm người khi đó cô trông thấy rõ ràng.

Cô thấy người đàn ông trong gương cau mày, đáy mắt lại vuốt qua rét mướt. Cô nhìn nhàm ư?

“Thấy lần nữa có nhận ra đám lưu manh đó không?” anh lại hỏi, giọng điệu yên ổn như thường ngày.

Tô Nhiễm đột nhiên nghe anh hỏi một câu như vậy liền sững sờ, giọng điệu của anh rất yên ổn như bàn tán chuyện vụn vặt thường ngày, nhưng ánh mắt anh... cô cảm nhận rõ ánh mắt anh không lương thiện.

Lệ Minh Vũ không thấy cô trả lời lia mắt qua cô, Tô Nhiễm lập tức định thần, cụp mắt xuống, “Quên đi.”

Chuyện này tiếp tục truy cứu sẽ gây xôn xao ồn ào, bản thân cô cũng coi như không sao, nhưng Tiêu Diệp Lỗi đánh đám người đó thừa sống thiếu chết, một khi báo cảnh sát sẽ bắt lợi cho Tiêu Diệp Lỗi. Cô chỉ mất tài sản, bỏ qua được thì bỏ thôi.

Anh nâng cằm cô lên, khiến cô phải nhìn thẳng anh, ánh mắt anh còn lộ đầy cáu giận, “Việc này em không có quyền nói quên là quên.”

Lòng ngực cô đập mạnh.

Trông thấy vẻ mặt của cô, Lệ Minh Vũ buông cằm cô ra, tức giận bỗng nhiên biến mất, “Đáng đời!”

Ờ?

Anh nói gì vậy?

“Đúng là người phụ nữ ngốc nghếch cực độ. Đường nhiều người không đi, lại khẳng khẳng đến nơi không ai đi?” Giọng anh bỗng đề cao.

“Tôi...”

“Hay là loại tình huống này va chạm nhiều nên quen rồi?” Anh chen ngang cô, giọng điệu hời hợt, ánh mắt càng thêm rét mướt như sương giá mùa đông, tay bóp mạnh vai cô, “Cũng đúng, ai em cũng coi như chồng, có gì mà phải trung trinh?”

“Bốp...” Tô Nhiễm vung tay, tát mạnh một bạt tai vào má phải Lệ Minh Vũ, nước mắt cô lăn dài, giận đến run người.

Động tác bất ngờ gây sững sốt cho Lệ Minh Vũ, gò má anh mau chóng đỏ ửng, loáng cái lửa giận trong lòng ngực bùng nổ, lan tràn đến mắt, gần như thiêu rụi đối phương!

“Người phụ nữ đáng chết, cô dám đánh tôi?” Anh bóp mạnh cánh tay Tô Nhiễm, trừng mắt lườm cô, như muốn bóp chết cô ngay lập tức, chán sống phải không?

“Ừm, tôi đánh anh, tôi thích đánh người đầu óc không bình thường giống anh!” Tô Nhiễm bất chấp, giận dữ hét to: “Anh dựa vào đâu mà nói tôi như vậy? Anh có tư cách nhận xét tôi như vậy? Lệ Minh Vũ, tôi nói cho anh biết, dù ai tôi cũng coi như chồng đều là do anh bức tôi! Anh nói tôi thế này, vậy anh còn chạm tôi? Anh chạm vào người phụ nữ tùy tiện giống tôi, thì anh là thứ gì? Lệ Minh Vũ, không phải anh cũng rất giống tôi, cũng thích chạm vào người phụ nữ ai cũng coi như chồng sao? Tôi đề tiện, anh còn đề tiện hơn tôi! Không phải anh cũng thích đi ngoại tình với vợ người ta sao?”

“Im miệng, em im miệng cho tôi!” Lệ Minh Vũ gào to, ánh mắt dâng tàn tức giận, gò má anh tái mét khó coi, anh siết chặt vai Tô Nhiễm, cô đau đến đến ngạt thở, trán anh nổi đầy gân xanh, giọng anh suýt thối tung óc nhà.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh nóng giận, những lần trước so với lần này chỉ như con kiến với voi. Giây phút này, cô chỉ cho rằng anh sẽ xách dao giết cô, vậy cũng hay, anh cứ giết chết cô đi, dù sao cô sống cũng rất mệt mỏi.

Cơn đau trên vai khiến cô thở dốc hơn, nước mắt sớm đã không còn, chỉ còn vương lại tuyệt vọng nơi đáy mắt. Tô Nhiễm cắn răng, nhìn chằm chằm đôi mắt có thể giết chết người của Lệ Minh Vũ, nhấn mạnh: “Lệ

Minh Vũ, anh cực kì bất công, anh dựa vào đâu mà yêu cầu tôi phải như vậy? Còn anh thì sao? Không phải anh cũng gọi tới gọi lui tôi và Hòa Vy sao?”

“Tôi chưa từng chạm vào Hòa Vy!” Giọng Lê Minh Vũ quát to vang vọng khắp phòng tắm lần nữa, như va chạm vào nỗi đau trong tim của hai người.

Tô Nhiễm kinh ngạc, cứng đờ người, khó tin ngẩng đầu nhìn anh.

Anh nói cái gì?

Anh... chưa từng chạm vào Hòa Vy?

Một cảm giác khó nói thành lời thấm thoát bật tung, bóp nghẹt cô. Anh chưa từng chạm Hòa Vy? Bốn năm trước, không phải anh và Hòa Vy là người yêu sao? Hay bây giờ, anh đã cưới Hòa Vy, sao lại vậy?

Minh Vũ cố nén xung động muốn giết người, gò má vẫn còn cảm giác nóng rát. Người phụ nữ đáng chết, bề ngoài gầy còm nhỏ bé, nhưng đánh chẳng thua ai. Anh nhìn cô trân trân, tức giận lên tiếng, “Mẹ nó, tôi ăn no ở không nên mới đi lo lắng cho cô!”

Tô Nhiễm trợn to mắt!

Mẹ nó?

Anh cũng biết mắng người? Cũng biết chửi bậy? Trong ấn tượng của cô, Lê Minh Vũ là người đàn ông hết sức trầm tĩnh, với người ngoài bao giờ anh cũng thông dong bình tĩnh, lịch sự từ tốn, anh mà lại... nói ra mấy chữ này?

Không biết vì sao nhìn bộ dạng anh tức giận thở hổn hển, rồi nghe anh bất ngờ thốt ra một câu như vậy, cơn giận của Tô Nhiễm hoàn toàn biến mất. Tô Nhiễm buồn cười, từ thò tục nói ra từ miệng một người đàn ông trầm tĩnh lại không thô thiển, trái lại còn có... hiệu quả mê hoặc lòng người thì phải?

Cô điên rồi?

Anh nói gì mà lo lắng cho cô? Bộ dạng anh mà lo lắng cho cô ư?

Cô cắn môi, im lặng, lòng bàn tay đau đau do đánh anh ban nãy. Anh chưa từng bị phụ nữ đánh phải không? Ông trời ơi, cô nổi giận đánh bộ trưởng rồi ư? Ngẫm nghĩ cô chỉ muốn cười, tin tức này đồn ra ngoài, hay sáng tác trong tiểu thuyết của cô đây, rất có ý nghĩa nha.

Lê Minh Vũ thấy cô lúc thì xụ mặt, lúc thì nhịn cười, anh ngẩn cả người, lửa giận đột nhiên tan biến. Anh thả cô ra, khuôn mặt bình tĩnh đi đến bồn tắm trước mặt, đã không còn giận dữ nhưng vẫn cố tình quát to, “Còn chưa qua đây tắm? Nước nguội hết rồi kia!”

Tô Nhiễm nắm tay, chậm chạp đi tới chỗ anh. Kỳ thực, cô là một người rất tốt tính, hiền lành. Từ nhỏ đến giờ, cô cũng chỉ tát một người như thế này. Thầy vật lý nói không sia nha, hai vật thực sự tác động qua lại, ai nói đánh người khác thì sung sướng chứ? Tay cô bây giờ vẫn còn đau.

Lê Minh Vũ thấy cô giống ốc sên bò đến, bước thẳng lại bế cô vào bồn tắm, “Giơ tay, vết thương nhiễm trùng tôi sẽ không băng giúp em!”

Anh thật ăn no rừng mỡ rồi, hay đầu óc có vấn đề, ngay cả anh cũng thấy bản thân khó hiểu. Bao nhiêu năm phấn đấu trên con đường làm chính trị, anh đã mài giũa ra sự trầm tĩnh, nhưng mỗi khi gặp chuyện liên quan đến cô, anh lại không kìm chế được. Lần đầu tiên chờ cô đến, lần đầu tiên lái xe như điên tìm cô, lần đầu tiên cãi nhau âm ỉ với cô, lần đầu tiên trong cuộc đời bị ăn tát mà không cău kỉnh, ăn bạt tai của cô mà vẫn quan tâm đến vết thương của cô?

Tô Nhiễm chửi anh rất đúng, anh... đê tiện!

Trong bồn tắm diễn ra một cảnh đầy ấn tượng.

Tô Nhiễm ngâm mình trong nước nóng, tay bị thương giờ cao, cả người như con cừu non ngoan ngoãn tắm sạch sẽ chờ làm thịt. Lê Minh Vũ ngồi trên thành bồn tắm, tuy sắc mặt vẫn xám xịt nhưng động tác rất dịu dàng tắm rửa thay cô, ánh mắt anh đen thẳm không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Hai người trầm mặc mãi đến khi tắm rửa xong xuôi.

Tô Nhiễm lên giường, quần chần kín như bánh chưng. Cô vốn dĩ mệt lả người nhưng không thấy buồn ngủ. Đến khi Lê Minh Vũ vẩy khăn tắm vào phòng ngủ, cô lật đật nhắm nghiền hai mắt.

Chốc lát sau, cô cảm thấy một bên giường hơi nhún xuống, anh lên giường rồi.

Trống ngực Tô Nhiễm đập thình thịch, anh còn chưa kịp kéo chăn, cô đã bất ngờ mở mắt, ngượng ngùng liếm môi: “Rót cho tôi ly rượu được không?”

Lê Minh Vũ dựa người vào đầu giường nhìn cô, hơi giật mình: “Rượu?”

“Ừm.”

“Tôi rót nước cho em.” Anh hiểu lầm cô khát nước.

“Tôi muốn uống chút rượu.” Cô vô thức kéo tay anh, rồi lật đật rút về, vẻ mặt rất tự nhiên nói, “Nghe nói rượu vang đỏ có thể giúp an thần phải không?”

Lê Minh Vũ nhìn cô, cuối cùng cũng đứng dậy, đi xuống tủ rượu dưới lầu rót cho cô một ly.

Tô Nhiễm nằm sấp trên giường thở dài, cô muốn ngủ một giấc thật ngon, cả ngày hôm nay cô đều phập phồng lo sợ nên cực kì mệt mỏi. Lướt mắt qua cánh cửa, cô bắt đầu bồn chồn, người đàn ông này lát nữa có buông tha cô không? Mấy ngày qua, cô lĩnh giáo đầy đủ bản lĩnh đàn ông rất đáng sợ. Tối buổi tối hằng ngày, anh như mãnh thú liên tục đòi hỏi và chiếm hữu cô.

Tô Nhiễm đang suy tư, thì anh bước vào cầm theo nửa ly rượu vang đỏ. Ánh sáng mờ mờ trong phòng bao phủ thân hình cường tráng của anh. Anh vẩy khăn tắm, nửa người trên để trần quấy rầy, làn da màu đồng sáng bóng, tấm lưng dày rộng mạnh mẽ, cô hấp sắn chắc thể hiện sức mạnh đàn ông.

Cô cụp mắt, thôi nhìn vóc dáng của anh. Song phải công nhận vóc người của anh rất đẹp. Bốn năm trước cô không hiểu anh, nhưng mấy ngày nay cô dần biết anh hơn. Anh rất thích tập thể hình và đủ loại vận động, do không có nhiều thời gian rảnh rỗi nên anh thường tập rất lâu trong phòng tập thể thao ở biệt thự, bơi đều đặn hằng ngày ở hồ bơi ngoài trời. Một lần cô còn tìm thấy thẻ hội viên câu lạc bộ cưỡi ngựa trong túi anh, chứng minh anh có cả sở thích cưỡi ngựa.

Tối nay, cô đều không muốn tìm hiểu về con người anh, nhưng cô dần phát hiện vài việc lặt vặt sẽ tùy thời tùy lúc nói cho cô biết sở thích, sinh hoạt cá nhân, khẩu vị của anh...

Ly thủy tinh được đưa đến trước mặt, cô nhận lấy, anh vứt khăn sang một bên rồi lên giường, tim cô bỗng đập mạnh. Tô Nhiễm nhìn chằm chằm ly rượu trong tay, rượu vang đỏ sóng sánh hắt lên gò má cô.

Lê Minh Vũ kéo chăn đắp qua loa, đôi chân mạnh mẽ cùng vòm ngực rắn chắc lộ ra ngoài, anh vươn tay kéo cô vào lòng, anh im lặng, trầm ngâm vuốt ve tóc cô.

Tô Nhiễm không biết anh đang nghĩ gì, cũng không ngẩng đầu nhìn, cô lặng thinh tựa vào ngực anh, ngửi ngửi ly rượu vang nguyên chất, nhấp một ngụm nhỏ, vị rượu ngọt ngào không chút đắng chát hòa vào miệng, chứng tỏ đây là rượu vang cao cấp. Cũng đúng, rượu vang anh uống sao có thể tầm thường?

Cô không am hiểu về rượu, nhưng cô có khả năng phân biệt mùi vị trời ban.

Cô phải cảm ơn chiếc mũi nhạy bén này, có điều chiếc mũi này chỉ ngửi thôi cũng đã say.

“Uống ít thôi.” Thấy cô im lìm cầm cùi uống rượu, Lê Minh Vũ nhíu mày, cất giọng nhàn nhạt.

Tô Nhiễm trầm mặc lắc ly rượu, cô biết rượu càng ngon càng dễ say. Cũng tốt, ít ra cô có thể thoát đêm nay. Thấy anh tắm xong leo lên giường mà không ngủ ngay, cô biết anh sẽ không tha cho cô, nhưng nếu uống rượu không chừng sẽ tránh được.

Trong phòng rất yên lặng, yên lặng đến nỗi Tô Nhiễm cảm thấy hiếu kì, không kìm được ngẩng đầu nhìn anh, chiếc cằm kiêu ngạo của anh căng cứng. Anh đang suy nghĩ gì?

Có lẽ thấy cô nhìn mình không rời mắt, cuối cùng anh cũng phản ứng, cúi đầu đối mặt với cô, nhẹ giọng hỏi: “Vết thương trên đầu ở chỗ nào?”

Tô Nhiễm mờ mịt không hiểu.

“Ở bệnh viện tâm thần, em tự đập bản thân bị thương ở chỗ nào?” Anh nhẩn nại hỏi lần nữa.

O...

Tô Nhiễm lúc này mới hiểu anh đang hỏi gì, vươn tay sờ đầu, nói: “Ở đây, vết thương lành rồi.” Tại sao anh lại đột xuất hỏi chuyện này.

Anh đưa tay, vạch tóc cô sang một bên tìm, ánh mắt anh ngừng lại một chỗ.

Đúng là có một vết thương. Nếu chỉ sờ bằng tay sẽ không cảm nhận được, vết thương đã lành nhưng vẫn còn thấy vết tích mờ nhạt. Vết thương này ánh vào mắt anh, một cảm giác đau xót vô cơ như máy khoan vùi vào tim trào dâng. Anh xoa nhẹ lên đó, mãi lâu sau giọng anh khàn khàn cất lên, “Đau không?”

Tô Nhiễm sững sốt, lắc đầu.

Bốn năm trước khi đập đầu, cô không biết cái gì là đau, bốn năm sau khi vết thương đã lành lặn, cô cũng không còn đau. Thỉnh thoảng, nhớ những chuyện thống khổ sẽ càng buồn đau.

Người đàn ông trên đầu bắt ngờ thở dài: “Vì sao vào bệnh viện tâm thần?”

Ngón tay cầm ly rượu bỗng cứng đờ, đôi môi đỏ mọng để bên mép ly, hương rượu vang thơm ngào ngạt và tinh khiết cũng không cách nào đè nén cảm giác máy móc lạnh lẽo tới quấy lui trong cơ thể, khoảnh khắc đó cô chỉ muốn chết. Phải kể anh nghe ư? Chuyện này có cần phải kể với anh không? Anh và cô chỉ còn năm ngày ngắn ngủi, tuần này qua đi hai người sẽ mỗi người một ngã. Cô không cần kể toàn bộ với anh.

Cảm nhận được cơ thể phụ nữ trong lòng căng cứng, Lê Minh Vũ nâng cầm cô lên, ánh mắt khất khe, “Em không nói, tôi sẽ điều tra.”

Rượu vang đỏ trong ly bỗng rung rinh, Tô Nhiễm vội tránh khỏi tay anh, rủi mất xuống, cô nhấp một ngụm, bình thần nói: “Chẳng có gì phải điều tra, cũng không phải bí mật gì. Bốn năm trước, ba đột nhiên nhảy lầu làm tôi bị sốc nặng, ngay sau đó tôi với anh ly hôn. Bắt đầu từ hôm đó, tôi đánh mất toàn bộ thế giới, lại như cả thế giới từ bỏ tôi. Tôi cô độc một mình, mất người nhà, mất chồng, chịu hai cú sốc nặng nề, cũng không biết thế nào mắc chứng rối loạn lo âu.” Cô cố gắng tỏ vẻ hời hợt, che giấu đoạn quá khứ kinh hoàng mà cô không dám nhớ. “Tâm lý con người rất phức tạp ký lạ, có thể khi đó tôi sống hướng nội, không muốn kể cho ai nên bệnh mỗi lúc một nặng.”

“Chỉ như vậy?” Lê Minh Vũ không hiểu vấn đề thuộc lĩnh vực tâm lý, hơi hồ nghi nhưng thái độ bình thản của cô khiến anh đau đốn vô cùng.

“Ừm, chỉ vậy thôi.” Tô Nhiễm choáng váng tựa vào ngực anh, cô cảm giác khi mình nói xong câu đó, cơ thể anh cứng đờ, còn tay anh đang vuốt ve tóc cô dường như cũng run theo, có đúng là run không? Hay do cảm giác của cô sai? Chắc chắn do cô uống say rồi.

Cô vô thức thở dài. Cô không muốn nhắc tới chuyện bốn năm trước, nhắc nhiều chỉ làm anh thêm hoài nghi. Năm ngày nữa cô và anh sẽ không còn liên quan đến nhau nên cô không muốn dùng sinh mệnh đã mất bốn năm trước tiếp tục vướng mắc anh. Cô không đoán được khi anh biết bản thân từng mất một đứa con thì sẽ thế nào, một mai chuyện này vỡ lở, cô không biết sẽ ra sao.

Lê Minh Vũ không truy hỏi đến cùng, tim anh đau đến nghẹt thở đã làm anh không còn cách nào suy nghĩ. Mọi thứ cô trải qua bốn năm trước không nghi ngờ đều do một tay anh tạo nên. Bốn năm trước, anh những tưởng cô rất kiên cường...

Cánh tay bất giác ôm chặt cô vào lòng hơn, anh kéo đầu cô, cúi xuống hôn mái tóc cô, tỉ mỉ cảm lên đó. Lê Minh Vũ nhắm nghiền hai mắt nhưng thật lâu sau vẫn không thể nào xoa dịu cơn đau.

Anh động lòng rồi.

Anh không muốn động đến phần tâm tư này. Đó không phải kết quả anh muốn thấy sao?

Tô Nhiễm nằm sấp trong lòng anh, dõi mắt theo vòm ngực anh phập phồng, mùi hổ phách dịu dịu len vào mũi cô, hòa hợp với hương rượu vang thơm ngát trong cổ họng. Tô Nhiễm đặt ly lên bụng anh, quan sát màu sắc tươi sáng giống máu trong ly.

Bốn năm trước, từ cơ thể của cô, cũng chảy ra dòng máu đỏ thẫm...

Có người nói rượu vang đỏ thanh lịch vì nó có màu sắc giống sinh mệnh.

Cảnh vật trước mắt cô dần mơ hồ, rượu thúc đẩy đầu cô nặng trĩu, cô cười ngây ngô nhướn mắt ngắm anh.

Lệ Minh Vũ cũng cúi đầu nhìn cô. Khi bốn mắt chạm nhau, loáng cái anh bị nụ cười của cô mê hoặc. Nụ cười đó nhẹ nhàng yếu ớt nhưng tỏa nắng, khác biệt với sự ngây thơ thẳng thắn của bốn năm trước, nó còn chứa cả dấu vết thăng trầm theo năm tháng, song vẫn khiến tim anh đập loạn nhịp.

“Anh định xử đám nhóc kia thế nào?” Cô đột nhiên bật cười, nghiêng đầu nhìn anh.

Chấn mông đập trên vai cô chảy xuống, ánh mắt cô mê man, cánh tay trắng nõn gác qua ngực anh, bộ ngực căng tròn vẫn còn vết hôn lấp ló, đôi chân thon dài cuộn tròn một chỗ. Cô không ý thức được bộ dạng xinh đẹp của mình đều đập hết vào mắt anh.

Lệ Minh Vũ cúi đầu ngắm cô, ngắm người phụ nữ tựa như con mèo dịu ngoan đang tựa vào lòng mình, ánh đèn tôn lên làn da hoàn mỹ không tì vết, trắng mịn như sữa của cô.

Yết hầu anh chuyển động, anh gờ tay vuốt ve bờ môi của cô, giọng anh nhàn nhạt lộ rõ dục vọng đang được kiềm chế, “Xem ra sau này phải đặt máy theo dõi mới không để lạc mất em.” Anh không trả lời cô.

“Máy theo dõi?” Tô Nhiễm nhú mày, bộ dạng cô ngốc nghếch say mềm nhưng đáng yêu vô cùng.

Thấy vậy, Lệ Minh Vũ không kìm được cong môi, “Em say à?”

Tô Nhiễm gờ cao ly lên cao, cô mới uống có một chút mà sao chóng mặt rồi, “Còn dư nhiều vậy mà.” Cô thấy hình bóng anh mỗi lúc một mơ hồ.

Anh bật cười bất đắc dĩ, cầm chiếc ly trong tay cô, ngửa đầu uống cạn một hơi, đặt ly bên cạnh giường, rồi ôm chầm lấy cô, cúi đầu nói, “Em ngủ đi.”

Kì thực anh không cần nhắc, hai mắt Tô Nhiễm cũng đã díp lại, say giấc ngủ.

Lệ Minh Vũ không thấy buồn ngủ, để mặc cô gối đầu lên tay mình ngủ say sưa. Anh cúi đầu nhìn cô, tay anh bất giác vuốt ve cô, động tác này như thôi miên khiến Tô Nhiễm càng say giấc hơn.

Cô mệt mỏi và sợ hãi, rượu giúp cô mang hết mọi cảm giác mệt mỏi thoát ra bên ngoài, dễ dàng chìm vào giấc ngủ thật say sưa.

Không biết ngủ bao lâu, Tô Nhiễm liên mơ một giấc mơ đẹp. Cô mơ thấy vô số bướm bay lượn xung quanh, nhẹ nhàng đáp xuống người cô, hôn tóc, trán, mũi, rồi đến môi cô.

Bướm bướm rực rỡ vỗ cánh, mùi hổ phách cô quen thuộc phảng phất trong không khí. Bướm bướm chậm rãi bay đi, chỉ còn mùi hổ phách vương vấn vây lấy cô. Tô Nhiễm cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng mềm nhẹ, mùi hương trượt chậm chậm theo vai cô, lại như có sức lực nào đó chuyển động khê khàng như dòng nước lướt qua cơ thể cô.

Cảm giác này rất thoải mái, thoải mái đến...

“Ưm...” Cô vô thức rử rử, chỉ cảm thấy nguồn lực này xâm chiếm, dịu dàng chảy xuôi rung động tim cô. Bướm bay đi, nguồn lực này dần rõ ràng hơn, lại tạo thành một hình bóng đàn ông cường tráng. Anh khẽ cười nhìn cô, hôn mỗi nơi trên cơ thể cô.

Đây là tình cảm dịu dàng cô chưa bao giờ trải nghiệm, nó đẩy rung động khiến trống ngực cô đập rộn ràng. Cô không cách nào mở mắt, cả người đắm chìm giữa giấc mơ và hiện thực. Nguồn lực đó từ từ di chuyển thông thả hơn, cơ thể cô cũng căng cứng, muốn động dậy nhưng không thể. Nguồn lực này vừa dịu dàng và mãnh liệt, làm cô mơ màng cũng không kìm được bật ra những tiếng rên mê.

Giọng phụ nữ trên giường rủ rỉ nũng nịu mê hoặc Lê Minh Vũ, anh vuốt ve, tham lam xâm chiếm cô. Những tiếng rên mê mê nho nhỏ bật ra từ cô như liều thuốc yêu càng thúc đẩy động tác của anh. Anh kéo sát tấm lưng mềm mại của cô vào vòm ngực mình, nâng vòng eo cô cao hơn...

Trên giường, người đàn ông mạnh mẽ như báo ôm người phụ nữ mềm mại. Người phụ nữ mơ màng ngủ run rẩy toàn thân, cô như kẹo đường ngọt ngào đón lấy sự tiến công dịu dàng của riêng anh. Ngăm đen đôi tuyết trắng, cứng rắn đôi mềm mại, mãnh liệt đối dịu dàng, kết hợp hoàn mỹ giữa duyên dáng và mạnh mẽ.

Tô Nhiễm bỗng cảm thấy nguồn lực đẩy cô lên đến đỉnh cao khoái lạc. Cảnh trong mơ rất chân thật, chân thật đến mức tiếng nói của cô trở nên khàn khàn, lỗ tai thấp thoáng nghe thấy giọng đàn ông khàn đục làm bầm gọi tên cô hết lần này đến lần khác. Ngay khi cô thấy linh hồn của mình bay xa, giọng đàn ông trầm thấp dịu dàng chuyển thành tiếng gầm nhẹ thỏa mãn. Sau đó một luồng nóng hực kéo đến, loáng cái đẩy cô đến đám mây bông bênh...

“Bộ Trưởng Lê, đây là mẫu điện thoại nữ mới nhất hiện nay trên thị trường. Ngoài hệ điều hành tiên tiến nhất, còn có chức năng tự động xác định vị trí người dùng, không cần cài phần mềm định vị ạ.” Cô gái đang giới thiệu điện thoại cười híp mắt, những nhân viên khác cũng thường xuyên dõi mắt qua bên này.

Buổi trưa hôm sau, Lê Minh vũ đến một cửa hàng bán điện thoại di động, sự xuất hiện của anh gây náo động khắp nơi.

Anh cầm điện thoại xem xét một lúc, “Đồng Hựu, cậu nghĩ cô ấy có thích điện thoại này không?”

Cuối cùng Đồng Hựu cũng có thể chêm vào, anh nuốt nước bọt hỏi, “Bộ trưởng, anh mua điện thoại nữ này?”

“Tô Nhiễm suốt ngày cứ vứt điện thoại lung tung. Hôm qua, cô ấy mới đánh mất điện thoại.” Lê Minh Vũ thần nhiên nói, lại nhìn điện thoại, “Điện thoại này rất được, chỉ ít sau này nếu cô ấy không mở điện thoại tôi cũng biết được cô ấy đang ở đâu.”

Một câu nói vô tình lại khiến Đồng Hựu kinh hãi, bộ trưởng bị sao vậy? Đồng Hựu nhìn chằm chằm Lê Minh Vũ như đang nhìn người xa lạ, bắt đầu từ khi nào anh lại chủ động đi mua điện thoại cho phụ nữ? Không phải cứ đặt trực tiếp cửa hàng là xong rồi ư? Bộ trưởng bỏ công tự mình đi chọn lựa?

Hồi lâu sau, Đồng Hựu mới tìm lại giọng nói của bản thân, “Bộ trưởng, chiều nay anh còn phải họp, cũng gần đến giờ rồi ạ. Với lại bữa trưa anh vẫn chưa ăn...”

“Được rồi, tôi lấy cái này.” Lê Minh Vũ không nghe Đồng Hựu nói, yêu cầu cô gái bán hàng lấy cái mới, sau đó đi tới quầy thu ngân thanh toán.

Đồng Hựu vội theo sau.

Các nhân viên nữ khác bắt đầu vây quanh, xì xầm bàn tán: “Aiz, bộ trưởng Lê tự mình tới mua điện thoại nha.”

“Đúng đó, còn là điện thoại nữ nữa chứ. Phải rồi, có nghe anh ấy nói mua cho ai không?”

Cô gái bán hàng cầm điện thoại mới ngẩn người, hai mắt phát sáng, “Không nghe rõ nữa, mình cũng vừa bán vừa ngắm anh ta. Trời đất ơi, cậu nói coi người đàn ông này sao có thể đẹp trai lịch lãm đến mức này cơ chứ? Anh ấy quá đẹp trai, nếu được hẹn hò với anh ấy thì đẹp biết bao.”

“Thôi đừng có mơ. Người ta có liếc mắt cậu cái nào không? Mình đoán điện thoại này anh ấy mua cho tình nhân cũng không chừng.” Một người trong đó bấu môi xem thường.

“Nói nhảm gì vậy hả? Bộ trưởng Lê là một người đứng đắn nghiêm túc, cậu còn nói nhảm nữa tôi không thêm để ý đến cậu.”

“Đúng vậy, bọn tôi cũng không để ý đến cậu.” Mọi người đồng lòng.

Lên xe, Đồng Hựu nóng lòng giục Lê Minh Vũ: “Bộ trưởng, em vừa đặt phòng ăn rồi ạ. Chúng ta...”

“Dời cuộc họp buổi chiều thành chín giờ sáng mai.” Lệ Minh Vũ ngồi sau, ngón tay gõ gõ họp điện thoại, ánh mắt suy tư.

“Ồ?” Đồng Hựu há hốc.

Làm trợ lý cho anh bao năm, Đồng Hựu chưa bao giờ gặp trường hợp anh đột nhiên thay đổi lịch trình, đây là sao vậy?

“Bộ trưởng, anh muốn đi đâu ạ?”

“Chạy đến phòng làm việc của Tô Nhiễm.”

Đồng Hựu mở to hai mắt nhìn người đàn ông đằng sau qua kính.

Tô Nhiễm đến phòng làm việc đã hơn mười giờ. Cô chui ngay vào phòng điều chế hương. Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, cô vẫn chưa tinh chế được nho đen thuần khiết như mùi hương trên hung khí. Cảnh sát nghi ngờ hương nho đen có ở thi thể Trần Trung xuất phát từ nước hoa. Ban đầu cô cũng nghĩ như vậy, nhưng tại sao mùi hương cô chiết xuất ra lại khác nhiều đến vậy?

Cô tháo khẩu trang xuống, vắt óc suy nghĩ. Không đúng, nhất định là sai ở khâu nào đó, mấy ngày nay cô phải tập trung mới được. Cô xoa xoa cổ, xoa tan cảm giác mệt mỏi.

Cô ngủ thẳng một giấc tới tận khi mặt trời lên cao, nhưng sao toàn thân cô lại đau nhức?

Cô bắt giấc nhớ đến giấc mơ tối qua, hai má cô chợt ửng hồng. Giấc mơ rất chân thực, giống như nó đã xảy ra. Cô vỗ nhẹ hai má, cô làm sao vậy? Đang ban ngày ban mặt mà lại nghĩ đến chuyện đó?

Chuông cửa dưới lầu vang lên, Tô Nhiễm cẩn thận đóng ống nghiệm đang cầm trả lại chỗ cũ. Sau đó cô xuống lầu mở cửa. Người đến là Mộ Thừa.

Đôi mắt cô sững sốt, cô không thể không nhớ tới chuyện hôm qua.

“Ngày mai, anh có ca một quan trọng nên hôm nay anh nghỉ ngơi lấy tinh thần. em không định mời anh vào à?” Nụ cười của Mộ Thừa càng thêm ấm áp dưới ánh mặt trời.

Tô Nhiễm lập tức nhường chỗ cho anh bước vào.

“Lần trước tới đây, nơi này trống không, bây giờ đã trang trí lại rất đẹp.” Mộ Thừa khen ngợi.

Tô Nhiễm nhớ lần đó, khoe miệng cô hơi trĩu xuống, cô rót một tách trà cho anh, ngồi xuống trò chuyện: “Tình hình Diệt Lỗi thế nào rồi anh? Cậu ấy không sao chứ? Em xin lỗi chuyện hôm qua.”

Mộ Thừa đặt tách trà xuống, nhìn cô, “Tiểu Nhiễm, bất luận chuyện gì, bất kể lúc nào, em cũng không cần nói xin lỗi anh.” Anh cười bao dung, “Diệt Lỗi không sao, anh đã xem kết quả chụp CT, cậu ấy chỉ bị chấn động nhỏ mà thôi, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi. Có điều...”

Tô Nhiễm thấy anh bỗng chuyển hướng, tâm trạng vốn đang thả lỏng bỗng nhiên thấp thỏm bất an, “Có chuyện gì vậy anh?”

“Hôm nay em có nhận được điện thoại bên phía cảnh sát không?”

Tô Nhiễm lắc đầu, xảy ra chuyện gì?

Mộ Thừa trầm ngâm một lát rồi mới nói với cô: “Chắc chắn cảnh sát sẽ đến tìm em hỏi han. Sáng hôm nay, người của sở cảnh sát đã đến bệnh viện điều tra. Có người báo án với cảnh sát, mấy tên côn đồ đều bị cảnh sát giải đi, Diệt Lỗi cũng bị cảnh sát hỏi tới. Lúc đó, anh mới biết mấy tên côn đồ đó là mấy tên định quấy rối anh hôm qua. Cảnh sát tạm giam bọn chúng, nhưng bọn chúng lại quay sang đổ tội Tiêu Diệt Lỗi đánh người bị thương. Vì vậy, cảnh sát sẽ gọi em đến nhận dạng.”

“Cái gì?” Tô Nhiễm đứng bật dậy,

104. Q.5 - Chương 19: Cũng Nghĩ Đến Quà Tặng

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên khác thường.

Nắng trau khác thường, hắt sáng gương mặt Tô Nhiễm càng tái nhợt, lời Mộ Thừa nói dọa cô giật nảy người. Có người báo cảnh sát, đám lưu manh bị bắt? Cô lơ đãng nhớ hôm qua Lê Minh Vũ nói... Thấy lần nữa có nhận ra đám lưu manh đó không? Lẽ nào, chuyện này liên quan tới anh?

“Chuyện này hơi phức tạp.” Mộ Thừa thấy cô bối ngỡ, ánh mắt nhìn nghiêng ngẫm.

Tô Nhiễm nghe vậy, ngồi xuống nhìn anh.

“Đối phương bị cảnh sát giải đi nhưng đồng thời cũng tố cáo Tiêu Diệp Lỗi cố ý gây thương tích người khác. Cảnh sát rất coi trọng sự việc lần này.” Anh trầm ngâm.

“Rõ ràng họ sai, mà quay lại cắn ngược một cái?” Về mặt Tô Nhiễm không vui.

“Dù bị định tội, họ vẫn có quyền bảo vệ lợi ích bản thân. Huống hồ hiện nay còn đang trong vòng điều tra, pháp luật phải bảo vệ nhân quyền.” Mộ Thừa uốn nắn thái độ của cô.

Tô Nhiễm bất đắc dĩ dựa người vào sofa, nói, “Em định nếu cảnh sát tìm em hỏi, em sẽ kể hết tình huống lúc đó, không để Diệp Lỗi chịu oan ức vì em.”

“Chuyện này em nên giao cho cảnh sát.” Mộ Thừa nhẹ giọng, “Anh nghĩ chuyện này không hề đơn giản, thái độ của cảnh sát rất căng thẳng.”

Tô Nhiễm trầm mặc. Nếu chuyện này liên quan đến Lê Minh Vũ, thái độ của cảnh sát căng thẳng cũng chẳng có gì đáng trách.

Bất gặp thần sắc cô có vẻ mệt mỏi, ánh mắt Mộ Thừa càng yêu thương, nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Phải tới khi nào em mới rời khỏi cậu ta?” Giọng anh nặng nề cất lên.

Hàng mi của Tô Nhiễm run nhè nhẹ, hé đôi môi đỏ au, “Năm ngày, còn năm ngày.”

Cô trả lời thẳng thắn, khiến Mộ Thừa ngậy ra chốc lát. Vốn dĩ anh chỉ cảm than một câu bất đắc dĩ, không ngờ cô lại cho anh đáp án chính xác nhất, nhưng đáp án này dội vào tai càng khiến anh đáng sợ hơn, năm ngày? Vì sao năm ngày??

Tô Nhiễm không đợi anh mở miệng, cô bình thản dỗi mắt về anh, “Mộ Thừa, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, em xin anh đừng hỏi được không anh? Anh giúp đỡ em rất nhiều suốt bao nhiêu năm qua, anh đừng tiếp tục lo lắng cho em nữa. Em với anh ta chỉ còn năm ngày, sau đó em sẽ không còn liên quan gì đến anh ta.”

Hàng mi phe phẩy dưới ánh nắng, ý cười nhẹ nhàng hiện trên môi, đáy mắt che khuất nỗi cô đơn, cố gắng tỏ vẻ vui tươi.

Mộ Thừa nhìn cô, anh tôn trọng cô nên không hỏi lại, một lúc sau như quyết định việc gì đó, anh gật đầu, cười cười, “Anh chờ em.”

Tô Nhiễm sững sốt, lật đật xua tay, “Mộ Thừa, anh...”

“Anh không có quyền can thiệp vào quyết định của em, anh cũng sợ em khó xử nên anh không can dự vào, vì vậy em cũng đừng can thiệp vào quyết định của anh được không?” Anh ôn hòa: “Anh yêu em, anh chờ em, những việc này là của một mình anh. Dù em không đón nhận thì đó cũng là quyết định của bản thân anh. Dẫu sao em cũng không thể khống chế người khác không yêu em thì phải?” Câu cuối cùng của anh đầy ý trêu ghẹo.

Tô Nhiễm muốn cười nhưng cười không nổi, tâm trạng càng thêm nặng trĩu, liếm môi gượng gạo: “Mộ Thừa, thực ra bên cạnh anh còn có người đáng giá để anh yêu...” Suýt nữa Tô Nhiễm đã nhắc đến tên Tiểu Đóa, suy nghĩ một chút Tô Nhiễm vẫn kìm nén. Tiểu Đóa không dưới một lần nói với cô, Tiểu Đóa yêu Mộ Thừa là việc của cậu ấy, điều này không cần bất kì ai lo lắng, cũng chẳng cần bất kì người nào mang tâm lý gánh vác. Nghĩ như vậy cô thấy quan điểm tình yêu của Mộ Thừa và Tiểu Đóa rất giống nhau.

Thực ra cô rất muốn nói rõ tình cảm của Tiểu Đóa với Mộ Thừa, nhưng cô rất hiểu Tiểu Đóa, một mai lời này nói ra từ miệng cô, lòng tự trọng của Tiểu Đóa tuyệt đối không chịu nổi, bao nhiêu điều vừa đến miệng, nhưng nhớ đến gương mặt Tiểu Đóa cô chỉ biết miễn cưỡng nuốt xuống.

Mộ Thừa cười phản bác, “Tiểu Nhiễm, anh biết bao nhiêu năm qua em chỉ coi anh là bạn bè. Vậy chúng ta cùng giao ước với nhau thì sao?”

Cô khó hiểu nhìn anh.

“trước khi em chưa yêu ai thật lòng, khoan hãy đẩy anh xa em. Ít ra cũng cho anh một cơ hội gần em.” Mộ Thừa cười, nét mặt chuyển sang nghiêm túc, đôi đồng tử đều ánh rõ thâm tình, “Từ hôm nay trở đi, anh sẽ không dùng tình yêu ép buộc em, sẽ không tạo nên áp lực tâm lý với em. Nếu có ngày, em thật lòng yêu một người nào đó, anh sẽ chủ động từ bỏ, được không em?”

Anh nói khiến Tô Nhiễm đau nhói tim, “Mộ Thừa, sao anh phải như vậy?” Anh là người đàn ông tốt bụng, một người đàn ông rất tốt, mà cô không cách nào yêu anh, nhưng cô lại thích anh, vì vậy cô rất mong anh có thể hạnh phúc.

Mộ Thừa nở nụ cười, “Được rồi, chúng ta không nhắc vấn đề này nữa. Suýt nữa anh quên mục đích tìm đến em hôm nay.” Anh nói xong, lấy một thứ từ cặp xách ra đưa Tô Nhiễm, “Em mở ra xem có thích không?”

Tô Nhiễm nhìn thoáng qua, “Điện thoại di động? Mộ Thừa, anh tặng em điện thoại làm gì?” Cô kinh ngạc.

“Em mất điện thoại, anh mua mới để tiện liên lạc với em, lần sau anh khỏi phải chạy từ xa đến phòng làm việc của em.” Anh bình thản nói.

Nghe vậy, cô cười nhẹ, bất đắc dĩ lắc đầu, “Anh coi em thành con nít? Em tự mua được rồi, em không thể nhận quà của anh.” Nói hết câu, cô trả lại.

“Em cầm đi, nếu xem anh là bạn thì đừng tính mấy thứ này.” Mộ Thừa nhất quyết đưa cho cô, đứng dậy cầm cặp xách, “Chiều nay, anh còn phải viết báo cáo, anh đi trước.”

Tô Nhiễm ngẩng ngẩn nhìn hộp quà trên tay, đợi anh đi đến cửa, cô mới định thần đuổi theo...

“Mộ Thừa...”

Dưới ánh mặt trời, vàng sáng nhẹ nhàng bao trọn lấy anh, áo sơ mi trắng sáng chói, khuôn mặt anh rạng ngời càng anh tuấn. Anh dừng chân, ngoảnh đầu lại.

“Em không nhận điện thoại này được.” Tô Nhiễm đứng trước mặt anh cất giọng dịu dàng, “Anh giữ lại đi, được không?”

“Làm gì có đạo lý đồ đã tặng lại cầm về chứ, vậy đi...” Anh không cầm, thoáng suy tư, anh cười nhìn thẳng vào mặt cô, “Hai ngày nữa là sinh nhật của Băng Nụ, anh để tiệc sinh nhật lần này cho em liệu được không? Vậy em nhận điện thoại được chưa?”

Tô Nhiễm vỗ trán bưng bình, “Đúng rồi, em quên mất, gần tới sinh nhật Băng Nụ rồi. Được thôi, tiệc sinh nhật lần này để em lo.”

“Ừ.” Dưới ánh mặt trời, anh cười hiền hậu.

Dưới bóng râm. Một chiếc xe MPV màu tối sậm chậm rãi ngừng lại, hình ảnh đôi nam nữ đứng cười nói cách đó không xa hoàn toàn đập vào mắt người đàn ông ngồi ở ghế sau xe, nụ cười của người phụ nữ tươi mát xinh xắn như hoa sen, nhưng nét mặt vui cười của cô lại vì một người đàn ông khác.

Cảnh tượng này dưới ánh mặt trời có vẻ rất trữ tình nên thơ, người đàn ông cao lớn hòa nhã, người phụ nữ xinh xắn đáng yêu, nhưng đập vào mắt người khác lại không hiệu quả như vậy.

Ở ghế sau, Lê Minh Vũ cứng đờ người, sống lưng kiêu căng lạnh lùng ưỡn thẳng, cầm bạnh ra, ngay cả Đồng Hựu chạy xe cũng cảm thấy khác lạ. Anh lúng túng lướt mắt ra ngoài cửa sổ, hộp điện thoại Tô Nhiễm cầm trong tay chính là mẫu điện thoại mới nhất, lại thoáng nhìn Lê Minh Vũ ngồi phía sau anh không khỏi rùng mình.

Ánh mắt Lê Minh Vũ trầm ngâm đến đáng sợ nhìn chăm chăm cặp nam nữ trò chuyện bên ngoài, dáng dấp điển hình của một người chồng ghen tuông, bắt gặp vợ mình vụng trộm. Đồng Hựu không hiểu lắm chuyện của Lê Minh vũ và Tô Nhiễm, tuy nhiên anh vẫn cảm giác được giữa họ có vấn đề. Chỉ ít một đôi vợ chồng bình thường sẽ không vô duyên vô cớ xa nhau bốn năm, nhưng dựa vào sự hiểu biết của anh về Lê Minh Vũ, anh cho rằng tình cảm giữa hai người này không đơn giản.

Ít ra, Tô Nhiễm khác Hòa Vy. Tô Nhiễm sẽ làm cảm xúc của Lê Minh Vũ trở nên khác thường, còn đối mặt với Hòa Vy, Lê Minh Vũ bao giờ cũng điềm tĩnh đến không thể điềm tĩnh hơn.

“Bộ trưởng Lê, anh xem...” Đồng Hựu chần chừ mở miệng, định hỏi Lê Minh Vũ có muốn xuống xe hay không. Thực ra, từ lúc Lê Minh Vũ bảo anh chạy đến đây, ý muốn của Lê Minh Vũ đã rõ ràng. Lê Minh Vũ muốn tự tay đưa điện thoại đến tay Tô Nhiễm, không ngờ lại có người nhanh chân đến trước.

Lê Minh Vũ không lên tiếng, cơ thể dựa vào ghế cũng không nhúc nhích, đôi mắt anh nhìn chăm chăm Tô Nhiễm đang cười ngoài cửa xe. Nụ cười của cô như con dao nhỏ tàn nhẫn đâm vào tim anh, một nỗi đau chưa từng có tào dâm, tay anh chạm cửa xe, chỉ cần mở ra, anh có thể bước xuống ngay lập tức, tiến lên, sau đó kéo Tô Nhiễm ôm vào lòng, biểu thị cô là của anh với người đàn ông kia.

Nhưng...

“Cậu có thể để một người phụ nữ từng yêu cậu biến thành sợ cậu, Lê Minh Vũ, đây là thành công hay thất bại của cậu?”

Lời Mộ Thừa nói hôm qua chợt va chạm mạnh đầu anh, tạo nên dư âm như cơn song rung động. Lê Minh Vũ nắm tay thành nắm, gân tay nổi lên, ánh mắt ẩn nhẫn mà tàn độc như lang sói vùng rừng núi hoang dã.

Đồng Hựu phát hoảng nhìn Lê Minh Vũ trong kính, anh đã chuẩn bị sẵn sàng, anh sợ Lê Minh Vũ nổi giận xuống xe đánh người, Lê Minh Vũ như thế này anh chưa từng gặp qua. Đồng Hựu đang suy tính chốc lát Lê Minh Vũ đánh nhau, anh phải can ngăn thế nào mới tốt.

Phương án còn chưa hình thành hoàn chỉnh trong đầu, giọng Lê Minh Vũ trầm thấp đã vang lên, “Chạy xe.” Giọng nói nam tính lộ ra cảm giác thất bại như có như không.

“Ồ? À, dạ.” Đồng Hựu sửng sốt, lập tức định thần, tảng đá đè nặng trong lòng rơi xuống, anh vội khởi động xe, dè dặt lia mắt qua Lê Minh Vũ. Đôi mắt Lê Minh Vũ vô vùng trầm lặng, không ai có thể nhìn thấy suy nghĩ.

Đồng Hựu nhất thời mù mờ.

Xe MPV rẽ ngoặt, chạy về phía ngược lại, nhanh chóng hòa vào dòng xe...

Mộ Thừa vừa cầm chìa khóa mở cửa phòng liền nghe tiếng Băng Nụ đang khóc, anh lật đật bỏ cặp sách xuống, bước về phía phòng ngủ.

Không biết Quý Hâm Dao đón Băng Nụ về từ lúc nào, dùng chìa khóa của cô ta mở cửa, thu dọn hành lý của Băng Nụ. Băng Nụ ngồi trên giường khóc nức nở, thấy Mộ Thừa về, cô bé càng thêm ảm ức nhào vào lòng anh.

“Cô đang làm gì?” Mộ Thừa thấy Băng Nụ run rẩy, cau giận nhìn Quý Hâm Dao.

Quý Hâm Dao chẳng chút nào quan tâm Mộ Thừa về nhà đột xuất, xách va ly lên, đứng dậy nhìn anh chăm chăm, “Mộ Thừa, anh không chịu phục hôn với tôi, vậy bây giờ tôi dẫn Băng Nụ đi. Anh đừng mơ tòa án giao quyền nuôi Băng Nụ cho anh, tôi là mẹ ruột của con bé, con cái đương nhiên phải sống cạnh mẹ mới tốt.”

“Mẹ? Cô thực hiện nghĩa vụ của một người mẹ ngày nào chưa?” Mộ Thừa cười nhạt, so với sự dịu dàng của anh cho Tô Nhiễm, anh lúc này tràn đầy lạnh lùng, “Bỏ hành lý của Băng Nụ xuống. Cô không có tư cách bước vào đây. Đi ra...”

“Đi?” Quý Hâm Dao vứt quần áo trong tay sang bên, gương mặt xinh xắn như tranh vẽ u oán, “Anh chỉ ước gì mau có người thế tôi phải không? Anh muốn tìm mẹ kế cho Băng Nụ? Ai? Tô Nhiễm à? Mộ Thừa,

anh là đồ giả nhân giả nghĩa. Tô Nhiễm là vợ của cháu anh, ngay cả người phụ nữ của cháu mình mà anh cũng muốn chiếm giữ, anh có biết xấu hổ không? Tô Nhiễm có gì tốt? Cô ta là hồ ly tinh, tôi thấy anh và Lệ Minh Vũ điên hết rồi. Bề trên với bề dưới đều bị con hồ ly tinh đó mê hoặc.”

Băng Nộ khóc nức nở trong lòng Mộ Thừa...

“Không cho nói mẹ Tô Nhiễm, không cho... Oa, oa, cô là người xấu.”

“Cách Lạc Băng!” Quý Hâm Dao phát điên, tiến lại kéo cô bé, “Mẹ mới là mẹ của con, nghe rõ chưa? Mẹ mới là mẹ của con! Tô Nhiễm là hồ ly tinh, cô ta không phải mẹ con...”

“Quậy đủ chưa?” Mộ Thừa túm cánh tay cô đẩy sang bên, thần sắc anh càng thêm nét lạnh, “Việc giữa tôi và cô không liên quan bất kì ai. Cô đi ra. Tôi tuyệt đối không từ bỏ quyền nuôi Băng Nộ. Nếu cô muốn tranh giành, chúng ta gặp nhau ở tòa án.”

Quý Hâm Dao khóc rống lên, chỉ anh, “Họ Mộ kia, anh còn lương tâm không hả? Trước đây khi tôi chung sống với anh, tôi không hiểu gì về anh, là do anh lừa dối tôi. Trước đây, vì sao anh không nói hết với tôi? Chúng ta là vợ chồng, anh còn giấu giếm gia thế của anh? Tôi là một người phụ nữ, lẽ nào tranh thủ một phần bảo đảm cho bản thân là sai ư?”

Mộ Thừa nhìn cô, hồi lâu sau ánh mắt anh hiện lên một tia u thương, “Cô không sai, tất cả đều là lỗi của tôi. Tôi những tưởng trách nhiệm có thể thay thế tất cả. Nhưng lúc trước lấy cô là việc tôi đã suy nghĩ cẩn thận. Tôi không muốn giấu cô chuyện gì. Gia thế cũng được, danh tiếng cũng được, đối với tôi mấy thứ này không quan trọng.” Anh đã từng nghĩ, thậm chí khi anh biết mình yêu Tô Nhiễm anh vẫn nghĩ như vậy. Tuy quyết định này rất khó khăn, nhưng vì trách nhiệm, anh vẫn quyết tâm làm một người chồng đúng nghĩa. Anh quyết định sẽ sống trọn đời với Quý Hâm Dao, anh giấu Tô Nhiễm vào nơi sâu nhất trong lòng, không động tới, không nhớ nhưng, chỉ an phận làm tròn trách nhiệm của một người chồng.

Thế nhưng Quý Hâm Dao lại phá hoại quyết tâm của anh. Sự việc đến ngày hôm nay, tâm tư anh không thể trở lại.

Quý Hâm Dao nghe xong liền nổi điên, khóc lóc tức giận, dốc sức ném đồ. Băng Nộ sợ hãi càng khóc to hơn, Mộ Thừa nổi cáu, để Băng Nộ một bên, rồi đi lên kéo Quý Hâm Dao vào phòng khách, “Cô điên rồi phải không? Nếu không đi đừng trách tôi không khách sáo.”

105. Q.5 - Chương 20: Về Bán Sơn

Quý Hâm Dao đánh thùm thụp vào người anh, vừa khóc vừa gào thét: “Được thôi, anh tới đánh tôi đi. Anh dám đánh tôi, tôi sẽ tố cáo anh có khuynh hướng ngược đãi. Đến lúc đó, tôi sẽ xem làm sao tòa án phán xét quyền nuôi con bé cho anh!”

“Đi ngay!” Mộ Thừa mất hết nhẫn nại, vốn dĩ anh thấy hơi áy náy với cô ta nhưng bây giờ đã không còn, anh mở cửa đẩy thẳng cô ta ra ngoài.

Ai ngờ, An Tiểu Đóa vừa vịn đứng ngoài cửa, đang định giơ tay nhấn chuông, trông thấy cảnh này cô ngạc nhiên trợn to hai mắt...

“Hay quá, Mộ Thừa, anh rất lợi hại, không làm gì cũng có người chủ động tới tìm!” Quý Hâm Dao oán hận, nhanh như chớp tát An Tiểu Đóa một cái, gò má An Tiểu Đóa đỏ bừng một bên, cô thẳng thốt!

“Quý Hâm Dao, cô quá đáng lắm!” Mộ Thừa phẫn nộ hét to, kéo An Tiểu Đóa đến bên cạnh.

An Tiểu Đóa bụm mặt, cái tát tai giáng xuống làm cô hơi choáng váng, đến giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Quý Hâm Dao khóc lóc trách móc, gần như đào bới tổ tiên ba đời của Mộ Thừa lên chào hỏi một lần, nhân tiện chụp danh hồ ly tinh cho An Tiểu Đóa rồi mới bỏ đi.

Chờ mọi thứ bình ổn trở lại, Mộ Thừa áy náy nhìn An Tiểu Đóa. Anh để cô vào nhà ngồi, vội vàng đi lấy đá lạnh.

An Tiểu Đóa như tỉnh dậy từ trong mơ, đảo mắt nhìn đồ đạc bẽ tan tành xung quanh, cô vừa nghĩ có thể do Mộ Thừa gây nên, liền khó khăn nuốt nước bọt, bắt chuyện với anh: “Bác sĩ Mộ, vợ trước của anh... rất có sức tàn phá.”

Mộ Thừa sững sốt, dở khóc dở cười.

Buổi xã giao kéo dài đến hơn một giờ, bóng đêm ngoài cửa sổ đã nhuộm đầy ánh đèn lộng lẫy.

Tuyển cử nhiệm kì mới dường như cung cấp cái cơ tốt cho những buổi xã giao, tụ tập kiểu này. Trên bàn rượu, người nhả nhặn lịch sự uống say khướt. Thân phận, địa vị và hình tượng đều tan thành bọt nước. Nhưng cũng đúng, quan chức cấp cao thì thế nào? Chẳng phải cũng là con người sao? Chỉ cần đóng cửa phòng, ai biết ai thế nào?

Mọi người tham gia buổi xã giao hôm nay đều là quan chức cấp cao, các ông trùm thuộc giới tài chính thường xuyên đi lại với Lê Minh Vũ. Nhiệm kì mới cũng được, tái đắc cử cũng được, ở mức độ nào cũng đều là mạng lưới của tiền tài hợp lại.

Sau khi nhận điện thoại của cảnh sát, Lê Minh Vũ gơ tay xem đồng hồ, mười một giờ rưỡi. Buổi tiệc này đã kéo dài gần ba tiếng, uống rượu chỉ là việc phụ, việc chính là tạo dựng quan hệ giữa giới tài chính và chính trị. Chẳng bao lâu sau, Đồng Hựu từ phòng tiệc đi ra, đưa khăn ẩm cho Lê Minh Vũ, nói, “Bộ trưởng, mọi người ở bên trong chờ anh.”

Lê Minh Vũ cầm khăn lau sơ mặt, tỉnh táo hơn một chút, thản nhiên nói, “Cậu khẳng định Trần Nhật Đông là con riêng của bộ trưởng Hạ?”

Trần Nhật Đông, trong đám lưu manh gọi là “anh Đông”, chính là người đàn ông có ý đồ cường bạo Tô Nhiễm hôm qua. Thực ra, năm tên đó không phải băng đảng xã hội đen, chỉ là đám dựa vào gia thế gây chuyện sinh sự, an chơi trác táng mà thôi. Những con người không được dạy dỗ đàng hoàng sẽ coi trời bằng vung. Vừa rồi, cảnh sát gọi báo tin, Trần Nhật Đông trước đây đã có tiền án, từng cưỡng bạo hai thiếu nữ vị thành niên. Người nhà nạn nhân từng báo án, nhưng về sau chẳng giải quyết được gì, Trần Nhật Đông cũng được nộp tiền bảo lãnh.

Đồng Hựu nghe xong, gật đầu, “Em đã điều tra kĩ càng, Trần Nhật Đông là con riêng của bộ trưởng Hạ, là con của ông ta với tình nhân ông ta bao dưỡng. Trước mặt người ngoài đều giả bộ không quen biết, nên không ai nắm được mối quan hệ này.”

Lê Minh Vũ mỉm cười, rút một điều thuốc từ hộp, vừa định châm, chợt nhớ tới điều gì đó, liến tắt lửa, kẹp thuốc giữa hai ngón tay chơi đùa, “Đem món quà trịnh trọng này tặng bộ trưởng Hạ có bị coi là hối lộ không nhỉ?”

Đồng Hựu cũng cười, “Món quà trịnh trọng này e rằng sẽ dọa ông già đó hoảng sợ.”

“Ông ta già rồi, tôi cũng thay ông ta lo nghĩ đến vấn đề sức khỏe, ông ta cần nghỉ ngơi rồi, giống như...Hòa Tấn Bằng năm đó. Chỉ tiếc còn sót một người.” Lê Minh Vũ từ tốn cất giọng, ném thẳng điều thuốc vào thùng rác. Chính xác, còn sót một người, người đó là Tô Ánh Vân.

Đồng Hựu lặng thinh, anh biết Lê Minh Vũ ẩn giấu một bí mật, nên không tò mò hỏi nhiều. Thấy Lê Minh Vũ ném thuốc vào thùng rác, anh cảm thấy kì lạ, mấy ngày nay không thấy Lê Minh Vũ hút thuốc, chẳng nhẽ cai thuốc sao?

Đúng lúc này, cửa phòng bị vài người đẩy ra, sắc mặt ai nấy đều đỏ như gấc, có vẻ đã uống kha khá. Vài đồng liêu tiến lên khoác vai Lê Minh Vũ, ánh mắt lơ đãng: “Bộ trưởng Lê, tầu lượng của cậu tốt quá, sao bây giờ? Chúng ta đổi chỗ uống tiếp chứ? Mấy người bên Tiểu Trang đã đặt chỗ, cam đoan đêm nay sẽ khiến cậu thoải mái. Đi nào.”

Tiểu Trang là một thương nhân có tiếng trong giới tài chính, những người này thích gọi là Tiểu Trang.

Tiểu Trang cũng chần chừ choáng bước tới, ưỡn bụng bia, cười toe toét: “Bộ trưởng Lê, còn thiếu có mỗi mình anh, đêm nay đừng để mọi người mất hứng nữa.”

Lệ Minh Vũ hiểu ý nghĩa câu nói “đổi chỗ khác uống tiếp”, anh cười cười, kéo tay đang khoát trên vai anh rời qua người Tiểu Trang, bình thần nói: “Trang tổng, mọi người thích là được rồi, tôi không đi đâu.”

“Đừng mà, bộ trưởng Lệ, cần tôi phải nói rõ sao?” Trang tổng cười mờ ám, nhỏ giọng: “Qua bên đó mấy em tướng tá cực kì nóng bỏng, phục vụ khởi chè, lần trước mấy người ở bên trong ném thử, phải nói là không thể nào quên được. Anh đi đi, tôi sẽ kêu mấy em cùng hầu hạ anh, đảm bảo anh sẽ khoái, được không?”

Đồng Hựu đứng cạnh buồn chán vuốt mũi, chuyện thế này nhìn riết rồi quen mắt.

Lệ Minh Vũ vẫn cười như trước: “Không được, vợ tôi quản rất chặt. Lỡ cô ấy phát hiện thì tôi thê thảm lắm. Trang tổng, anh đừng hại tôi.” Cái gọi “bên đó” thực ra là một nơi trăng hoa. Bởi vì ông chủ đứng đằng sau nơi đó là người trong giới chính trị và kinh tế, nên nơi này không dành cho người ngoài, chỉ tiếp đãi nhân vật có máu mặt. Những cô gái phục vụ ở đó đều tuyển chọn kĩ càng, gọi bữa một người cũng có bằng cấp, học lực không thấp, biết nói ít nhất bốn thứ tiếng, có thể bàn luận từng lĩnh vực với mọi kiểu người khác nhau. Thời buổi này, làm gái cũng phải có trình độ.

Trang tổng nghe vậy, lộ vẻ tiếc nuối, “Bộ trưởng Lệ, trước đây anh hiếm khi đề cập chuyện và xã. Không phải anh nói có lệ với chúng tôi chứ?” Ai cũng biết chuyện bộ trưởng Lệ đã kết hôn là sự thật. Chiếc nhẫn trên ngón áp út không thể là mang cho có, nhưng anh chưa bao giờ đề cập đến cuộc sống cá nhân, càng không nhắc đến vợ của mình. Hôn nhân của anh lan truyền tin xấu suốt mấy năm qua, nhưng người trong cuộc không hề thích, đương nhiên họ cũng không để tâm.

“Hôm nào tôi sẽ để mọi người gặp mặt, giờ trễ rồi, mọi người cũng nên giải tán.” Lệ Minh Vũ xem giờ, thần sắc lộ rõ vẻ lo lắng, miễn cưỡng nói chuyện.

Mọi người thấy anh không hứng thú tham gia, cũng tùy tiện bỏ qua.

Đợi mọi người về hết, Đồng Hựu còn chưa hỏi anh muốn đi đâu, Lệ Minh Vũ đã ra lệnh, “Lập tức lấy xe qua đây, về Bán Sơn.”

Đồng Hựu ngậy ngẩn, vội vàng bấm thang máy xuống thẳng tầng đỗ xe.

Văng trắng nơi phố xá ngập tràn sắc dịu dàng, dù nhuộm đầy hơi thở mờ tối, nó vẫn dịu dàng như thường. Ánh sáng mờ nhạt chiếu xuống mọi ngõ ngách trong thành phố. Ánh trăng rộng rãi công bằng hắt sáng nơi giàu có, nghèo khổ, vui sướng, bi thương, chán chường.

Trong phòng, An Tiểu Đóa dựa người vào đầu giường, Cách Lạc Băng nằm trong lòng cô, lặng thinh nghe kể chuyện cổ tích. Một hồi sau, đợi An Tiểu Đóa kể hết, cô bé không kìm được cất giọng hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó à, hoàng tử và công chúa sống vui vẻ hạnh phúc mãi mãi.” An Tiểu Đóa kể hết chuyện Andersen, nghiêng đầu nhìn cô bé hiểu kì trong lòng.

Cách Lạc Băng cũng nghiêng đầu nhìn cô, suy nghĩ một lát, cau mày, “Hoàng tử và công chúa mỗi ngày đều sống vui vẻ sao ư?”

“Ừ.”

“Vậy hoàng tử và công chúa không cãi nhau sao?”

“Điều này...” An Tiểu Đóa ngẫm nghĩ, “Có thể là vậy, thỉnh thoảng cũng sẽ bất đồng ý kiến mâu thuẫn với nhau.”

Cách Lạc Băng chu miệng, “Vậy vì sao kết thúc truyện cổ tích luôn viết hoàng tử và công chúa sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau mãi mãi? Nếu rốt cuộc hoàng tử và công chúa sống không hạnh phúc, người khác làm sao biết?”

An Tiểu Đóa bị hỏi đến ngớ người, nghiền ngẫm hồi lâu vẫn không nghĩ ra đáp án chính xác, cô cười ôm Băng Nụ, “Băng Nụ, con còn nhỏ đã nghĩ đến vấn đề sâu sắc thế này, xem ra dì phải suy nghĩ kĩ hơn rồi.” Nói xong, cô xoa đầu cô bé, “Vậy con chuyển hết vấn đề khó khăn qua dì đi. Băng Nụ cũng nên ngủ rồi phải không? Sáng mai con còn đi nhà trẻ nữa.”

Cách Lạc Băng vẫn chu miệng không nói chuyện, buồn bã cụp mắt xuống.

“Con sao vậy?” An Tiểu Đóa nhẹ giọng hỏi.

“Con không sao.” Cách Lạc Băng nũng nịu trả lời, giọng cô bé nghe có vẻ ủ rũ.

An Tiểu Đóa tưởng chuyện hôm nay dọa cô bé sợ hãi, ôm lấy cô bé vào lòng, dịu dàng nói: “Băng Nụ có gì khó chịu, cứ hỏi đi.”

Cách Lạc Băng liếm môi, nói, “Con không muốn đi nhà trẻ.”

“Tại sao?”

“Bởi vì các bạn khác đều có mẹ tới đón, con không có mẹ, các bạn chê cười con. Ngày mai cô giáo còn kêu dẫn mẹ đến dự giờ học thủ công nữa cơ.” Cách Lạc Băng nghẹn ngào.

An Tiểu Đóa nhìn cô bé xót xa, ôm chặt cô bé vào lòng, không biết nên dỗ dành cô bé thế nào, trầm mặc hồi lâu, cổ nén chua xót xuống cổ họng, khẽ nói: “Băng Nụ có mẹ mà, ai nói Băng Nụ không có mẹ.”

Cách Lạc Băng ngẩng đầu dậy từ lòng cô, ánh mắt ngập tràn sợ hãi, lắc đầu, “Cô đó không phải mẹ con, cô đó đáng sợ lắm, cô đó còn lớn tiếng la con nữa đó.” Nói một hồi, ôm chặt An Tiểu Đóa, “Con thích mẹ Tô Nhiễm, thích dì, không thích cô đó đâu.”

An Tiểu Đóa đau nhói tim, dịu dàng xoa đầu cô bé, “Con yên tâm, dì không để người khác bắt nạt con đâu. Ngày mai, dì và con cùng học giờ thủ công được không?”

“Thật không dì?” Cách Lạc Băng mừng rỡ mở to hai mắt.

“Đương nhiên rồi, hơn nữa hai dì cháu ta còn phải làm một tác phẩm siêu cấp vô địch, hù các bạn khác hoảng sợ, xem các bạn đó có nói lung tung nữa không.” An Tiểu Đóa khua tay một cái, hứa với cô bé.

“Yeah...” Cách Lạc Băng vui vẻ nhún nhảy trên giường.

Đỗ Cách Lạc Băng phấn khởi ngủ xong, An Tiểu Đóa đứng dậy tắt đèn, cô ngẩng đầu lên thấy Mộ Thừa đứng ngay cửa phòng Băng Nụ. Cảnh tượng vừa rồi cũng đập hết vào mắt anh.

Trong phòng khách.

Mộ Thừa cầm hộp y tế, thuận thực bôi thuốc lên vết xước trên gò má An Tiểu Đóa, so với vừa nãy, gương mặt cô đã bớt sưng phù, vết đỏ cũng mờ dần, chỉ còn lại một vết mờ nhạt do móng tay Quý Hâm Dao quẹt xước.

Mùi hương dễ ngủ vẫn vút quanh hơi thở của An Tiểu Đóa, cô ngấm Mộ Thừa tập trung xử lý vết thương, lại nhớ tới dáng anh cẩn thận tỉ mỉ khi ở bệnh viện, trái tim cô không ngừng đập dồn dập. Ông trời ơi, đừng để tim cô đập nữa, nó sắp bật tung ra ngoài rồi.

Cô không ngờ có ngày cô cũng được gần gũi Mộ Thừa như lúc này. Anh như một vị thần ôn hòa tao nhã, điệu bộ cử chỉ của anh luôn khiến cô bối rối. Tuy tình huống hôm nay hết sức rối ren, nhưng không hề ảnh hưởng hình tượng của anh trong lòng cô. Ngược lại, cô còn có dịp chứng kiến mộ mặt khác sống động của anh.

Trong lúc này, Mộ Thừa vô số lần xin lỗi cô, từ đôi mắt của anh cảm nhận được sự áy náy, nhưng đến tận hôm nay cái cô muốn không phải là lời xin lỗi của anh. Xử lý vết thương xong, Mộ Thừa đem vài quyển sách thật to đến trước mặt cô, nhẹ giọng: “Những tài liệu này có thể giúp em thi vào khoa ngoại thần kinh.”

An Tiểu Đóa cầm một quyển sách lật ra xem, khẽ reo lên, “Tất cả đều có chú thích à?” Hôm nay, cô cố lấy hết dũng khí đến tìm anh, viện cớ nhờ anh chỉ dạy ôn tập. Gần đến cuộc thi chuyển khoa, qua khoa mới đương nhiên phải tìm thầy dạy trước. Cô đã xác định Mộ Thừa làm thầy của mình.

“Thông thường phái nữ đều không muốn làm ở khoa ngoại, vì giải phẫu có tính phiêu lưu, áp lực lớn, hiếm ai xông xáo giống em lắm, cho nên anh sẽ dốc hết sức giúp em.” Mộ Thừa tranh thủ lúc cô kể chuyện cổ tích cho Băng Nụ, viết chú thích quan trọng giúp cô ôn tập.

An Tiểu Đóa nhìn khuôn mặt anh dưới ánh đèn, trái tim cô đập rộn nhịp. Tuy cô biết người anh yêu là ai, nhưng vẫn bị anh hấp dẫn. Tình yêu chính là một liều thuốc độc, ta càng muốn trốn tránh thì các vô

phương trốn chạy. Cô điên rồi thì phải? Chắc là vậy nên cô mới cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh, dù chỉ là tình yêu đơn phương.

“Vậy em...sau này có thể hỏi anh bất cứ lúc nào không?”

Mộ Thừa nở nụ cười ấm áp như nắng xuân, “Tất nhiên rồi, đã muốn làm ở khoa ngoại thần kinh, thì khi cần thiết em có thể đến phòng phẫu thuật hỏi. Như vậy sẽ giúp em rất nhiều khi thi.”

“Hay quá, cảm ơn anh!” An Tiểu Đóa vui mừng, quên cả ngại ngùng kéo cánh tay anh, chốc lát sau cô mới sức nhớ ra, vội vàng thu tay lại.

Mộ Thừa không để ý, cười biết ơn, “Anh phải cảm ơn em mới đúng chứ. Còn nữa, Tiểu Đóa, ngày mai anh theo Băng Nụ học thủ công được rồi. Đừng để ảnh hưởng đến giờ giấc của em.” Anh không muốn làm phiền cô.

An Tiểu Đóa cắn môi, đảo mắt một vòng, “Anh không phải mẹ của Băng Nụ, lẽ nào anh muốn con bé tiếp tục bị bạn học chê cười? Còn nữa nha, em từng gặp cô giáo của nhà trẻ đó rồi, hình như cô ấy rất mê trai, vừa thấy anh là mắt cô ấy sáng trưng à, ngày mai anh đi chẳng khác nào rơi vào hang sói đâu. Nên thôi, cứ để em đi cho.”

Mộ Thừa lắc đầu bất đắc dĩ, sao lại khoa trương như vậy.

“Tiểu Đóa dù thế nào anh cũng cảm ơn em.” Khi ở Paris, mỗi lần đón Băng Nụ đều là Tô Nhiễm, nên Băng Nụ không bị trêu chọc là không có mẹ. Hơn nữa, những ông bố, bà mẹ đơn thân ở nước ngoài cũng không hiếm, nên trong nhà trẻ không hề bị pha trò. Sau khi về nước, mọi chuyện lại không giống như vậy.

An Tiểu Đóa cười thoải mái, khe khẽ đáp lời: “Sau này, anh là thầy của em, coi như em biếu quà trước vậy.”

Về Bán Sơn tiện đường đi ngang qua phòng làm việc của Tô Nhiễm. Lê Minh Vũ bảo Đồng Hựu dừng xe, anh đi đến trước cửa phòng làm việc, bấm chuông một lúc, anh lại quay về xe, nhàn nhạt ra lệnh: “Về thẳng Bán Sơn.”

Đồng Hựu không biết anh đang làm gì, cũng không hỏi nhiều, đạp ga phóng đi. Suốt đường đi, vài lần anh nhìn qua cửa kính đều thấy Lê Minh Vũ thường xuyên giơ tay xem đồng hồ, có việc gấp ư? Không nghe anh nhắc đến mà.

Ánh trăng bao phủ căn biệt thự rộng lớn tối om không một ánh đèn. Căn biệt thự yên lặng đến khác thường, tựa như bóng tối nuốt chửng hoặc như hòa vào màn đêm. Lá cây xung quanh xào xạc lay động, cả con đường đều tĩnh mịch đầy đáng sợ.

Lúc đến gần biệt thự, Lê Minh Vũ bất ngờ bảo Đồng Hựu dừng xe. Đồng Hựu vội vàng đạp phanh, Lê Minh Vũ bước xuống xe, sai Đồng Hựu lái xe đi. Đồng Hựu không hiểu nhưng vẫn nghe theo. Xe rời xa biệt thự, chỉ chừa lại tiếng hít thở trong không gian tĩnh lặng.

Anh đứng lặng trong màn đêm, bóng lưng to lớn cứng đờ, cơn gió nhẹ thổi bay tóc trên trán anh, ánh mắt anh trầm tĩnh dần nhuộm đầy giá lạnh và...cô đơn. Biệt thự không sáng đèn, cô vẫn chưa về.

Khi ở tiệc xã giao, anh đột nhiên nhớ đến Tô Nhiễm đánh mất chìa khóa, lòng anh bất giác rối bời. Ngay cả khi trò chuyện với đồng liêu, họ cũng nhận ra anh phiền muộn. Mọi thứ với anh đều như tan thành mây khói. Cô không có chìa khóa, không vào nhà được, nên sau khi kết thúc tiệc xã giao, anh liền sai Đồng Hựu chạy xe về ngay. Khi đi ngang qua phòng làm việc, anh còn cố ý đến trước cửa nhìn thoáng qua, nhưng không nhìn thấy cô ở đó.

Biệt thự tĩnh mịch, không chút hơi người. Anh đánh mất toàn bộ dũng khí bước lên trước, càng tới gần trái tim anh càng không ngừng giằng co, tự hỏi. Anh lo sợ Tô Nhiễm sẽ ở bên cạnh Mộ Thừa...

Cảnh tượng ban ngày như con dao vô tình đâm vào tim anh, tới bây giờ vẫn nhói nhói đau đớn. Nụ cười của cô đầy ấm áp tươi mát, nhưng ngày hôm nay của bốn năm sau, anh đã không còn thấy cô cười như vậy.

Anh biết tâm tư mình hoảng loạn nhưng không cách nào xua tan khỏi đầu.

Khi tối tắm bao trùm biệt thự, anh bất giác lo sợ, anh lo sợ... mình sẽ đánh mất.

Mây đen che khuất vầng trăng, thả ra một mảnh tối tăm.

Lệ Minh Vũ bước dọc theo con đường nhỏ dẫn đến cửa biệt thự, nhưng không ngờ một giọng nói mềm mại nhẹ nhàng vang lên, “Anh về rồi.”

Thanh âm bất thành linh dọa anh giật nảy người, anh cúi đầu nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn chìm trong màn đêm. Anh tiện tay mở đèn ngoài cửa, ánh sáng dịu nhẹ chiếu vào gương mặt mịn màng của Tô Nhiễm. Cô không kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột, giơ tay che mắt, anh sững sốt tắt đèn đi.

Đôi mắt nhanh chóng thích nghi với bóng tối, cơn gió xua tan mây đen, ánh trăng lại chiếu sáng mặt đất lần nữa. Nương theo ánh trăng hiền dịu, Lệ Minh Vũ mới thấy rõ cảnh trước cửa. Tô Nhiễm như chú chim bé nhỏ ngồi xõm ở đó, hai tay ôm chân, cuộn người thành một cái bóng lặng tiếng. Cô rất nhỏ nhắn, gần như vùi mình vào bóng đêm. Nếu cô không lên tiếng, có lẽ anh đã không nhìn thấy cô.

Đáy lòng cô đơn trống trải bỗng chứa chan niềm vui to lớn. Nỗi kích động và niềm vui không ngôn ngữ nào diễn tả được anh chưa bao giờ trải qua. Cô không đi nơi khác, càng không ở nhà Mộ Thừa, cô chỉ ở cửa chờ đợi, lặng lẽ chờ anh trở về. Ý nghĩ này như cơn sóng khuấy động khắp cõi lòng Lệ Minh Vũ, anh cảm thấy mỗi tế bào đều đang kêu gào, sục sôi.

Trông thấy anh ngần ngại ngay cửa nhìn cô, Tô Nhiễm dụi mắt, ngược đầu đối diện với anh, anh bị sao vậy? Sắc mặt anh là lạ, ánh mắt cũng lạnh lùng, cô cục cựa người nhưng do ngồi xõm quá lâu, hai chân cô tê rần. Cô qua loa cầu thả mãi cũng thành thói quen, đến biệt thự cô mới sực nhớ mình quên chìa khóa, cô vốn định quay về phòng làm việc, nhưng lại thôi. Lệ Minh Vũ vui buồn thất thường, cô không muốn dây thêm vào anh.

Cô cựa quậy muốn đứng dậy nhưng mãi vẫn không được, thấy anh vẫn hững hờ đứng đó nhìn cô từ trên cao xuống, thở dài bất đắc dĩ, “Có thể kéo tôi lên không?”

Lệ Minh Vũ lúc này mới hoàn hồn, cố gắng đè nén một loại tình cảm khó hiểu, ánh mắt anh lại trầm tĩnh che kín tâm tư rung động, kéo cô dậy, bình thần hỏi, “Em chờ ở cửa bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm. Mới ba tiếng à.” Cô cố tình nói vậy, néo néo chân tê dại, cảm giác tê tê thoáng lan tràn. Cô sợ cảm giác này, nhất thời cô đứng chết trân tại chỗ. Cô biết bộ dạng bản thân rất chật vật, chắc anh thấy hả hê lắm? Nếu biết trước anh sẽ về trễ như vậy, cô sẽ không ngốc nghếch ngồi đợi. Trời ơi, hơn ba giờ cơ đấy.

Khóe miệng Lệ Minh Vũ cố gắng nén cười, xoay người mở cửa, rồi im lặng bế cô vào nhà.

Lệ Minh Vũ tắm xong, Tô Nhiễm mới vào phòng tắm. Cô ngâm mình trong bồn tắm lớn, bọt nước mềm mại nhẹ nhàng mơn trớn làn da cô. Cũng may bây giờ đang là mùa hè, nếu là mùa đông thế nào cô cũng chết cứng.

Nhớ tới cảnh trước cửa, có lẽ anh đi dự tiệc, trên người anh vẫn vương vấn mùi rượu, nhưng xem chừng anh không say. Thấy cô đợi bên ngoài ba tiếng đồng hồ, đêm nay chắc anh sẽ không tra hỏi.

Đợi cô bước ra từ bồn phòng tắm, khi cô đẩy cửa vào, cô bắt giác sững sốt.

Lệ Minh Vũ không ở thư phòng, anh vẫn khấn tắm dựa người vào đầu giường, bấp bầy cường tráng dưới trăng lộ vẻ gợi cảm cuốn hút, nửa người trên vẫn còn đọng nước, làn da màu đồng dưới ánh đèn càng thêm sáng bóng. Ông trời ơi, ánh mắt cô chưa bao giờ tốt được như lúc này, cô không mang kính mà vẫn thấy rõ rang như thế. Lúc này, cô thà rằng thị lực của mình kém đi.

Trái tim cô đập mạnh liên hồi. Nguyên nhân thứ nhất là vóc dáng của anh quá đẹp, thứ hai là vì... khoảnh khắc này, anh đang tẩy máy chiếc điện thoại mà Mộ Thừa mua cho cô, về mặt anh điềm tĩnh đến đáng sợ.

Trái tim cô bỗng đập mạnh một nhịp, Tô Nhiễm hơi chột dạ, nhưng bản thân cô lại nhanh chóng bị sợ hãi trấn áp, chột dạ? Sao cô phải chột dạ?

Thấy cô trước cửa, Lệ Minh Vũ ngừng đầu nhìn, “Em tắm xong rồi?”

“Ừm.”

Lệ Minh Vũ đặt điện thoại sang bên, nhàn nhạt cất giọng, “Qua đây.”

Cô hít sâu một hơi, chậm rãi đến bên giường, anh đưa tay léo cô lại bên giường, ôm cô vào lòng, lặng thinh không nói tiếng nào. Yên lặng sẽ khiến tâm tình thư thái, nhưng quá mức yên lặng sẽ khiến tâm tư bất an.

Hồi lâu sau, cô vô thức ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt và ánh mắt anh điềm nhiên như không, bất an trong lòng cô bắt giắc trào dâng. Từ tối qua đến giờ, thái độ và vẻ mặt của anh đều vượt ngoài khả năng tưởng tượng của cô. Cô nghĩ anh sẽ nổi giận, hay đối xử lạnh nhạt với cô, giống lời anh nói, anh thấy Mộ Thừa chạm cô, thế nhưng vì sao anh không nổi giận?

Lệ Minh Vũ là một người đàn ông quá khó hiểu. Con người anh sâu hun hút như đại dương bao la, càng đến gần càng đáng sợ, không thể đoán được suy nghĩ của anh. Giữa lúc cô đang suy nghĩ miên man, anh đột nhiên lên tiếng, “Mới mua điện thoại?” Anh không nhìn cô, chỉ cố gắng để giọng của bản thân bình thản, bình thản giống thường ngày, nhưng trái tim anh lại vô cớ nhộn nhạo. Giây phút này anh mong cô sẽ nói thật, chính miệng cô nói cho anh biết điện thoại này do Mộ Thừa tặng, chính miệng cô nói anh biết cô không muốn nhận, chính miệng cô nói cho anh biết... cô đợi ngoài cửa ba tiếng chỉ vì chờ anh về nhà.

Cơ thể nhỏ nhắn tựa vào lòng anh thoáng chốc cứng ngắc, cô liếm môi, dốc sức đè nén lo lắng và nỗi sợ vô cớ trong lòng, cố gắng giữ giọng nói của bản thân mình bình thường hơn, cô khẽ “Ừm” một tiếng.

“Tự mua?” Anh cúi đầu nhìn cô, tiếp tục hỏi.

Tô Nhiễm vô thức ngẩng đầu, đã thấy ánh mắt anh như hai tia sáng sắc bén xuyên thấu suy nghĩ của cô. Cô cân nhắc xem có nên nói thật hay không. Tô Nhiễm nuốt nước bọt, cụp mắt xuống, cố hít thở bình thường, “Tự mua”. Chẳng nhẽ lại nói Mộ Thừa tặng ư? Điên rồi, cô mà nói ra đêm nay chết thế nào cô cũng chẳng biết. Anh biết chưa nhỉ, chắc chắn anh chưa biết đâu.

Lệ Minh Vũ nhìn chăm chú gương mặt cô, trái tim nhất thời lạnh lẽo một mảnh, nỗi thất vọng to lớn thay thế hoàn toàn niềm vui sướng khi vừa vào cửa. Anh vẫn bất động nhìn cô, hàng mi dài che khuất đôi mắt cô, nhưng không cách nào giấu trọn nội tâm hoảng loạn. Cô vẫn chọn lừa dối anh.

Cảm nhận bầu không khí thoáng bất an, Tô Nhiễm bất giác khấn nguyện, thấy anh nhìn mình không chớp mắt, khóe miệng cô giật giật, gượng gạo nói: “Tôi, tôi ngủ trước.”

Anh lại kéo người cô qua, điềm nhiên ra lệnh: “Hôn tôi.”

Hả?

Tô Nhiễm tròn tròn mắt nhìn anh, anh chưa từng yêu cầu cô như thế này. Cô sững người, đôi môi run run, “Anh đừng như vậy...”

“Hôn tôi.” Anh cắt ngang lời cô, lặp lại lần nữa, giọng anh nặng hơn, ánh mắt kiên trì không cho phép trái ý.

Một sức nặng va chạm vào lòng ngực cô, khiến hơi thở của cô trở nên gấp gáp, cô nhìn anh chần chờ, nhưng vô pháp cự tuyệt yêu cầu của anh, cô nhắm mắt, đôi môi đỏ mọng chạm nhẹ vào môi anh, mùi hổ phách thuộc về riêng anh và hương thơm thanh mát của sữa rửa mặt hòa quyện vào nhau, tạo nên một liều thuốc độc đầy cám dỗ. Cô lật đặt rút về nhưng không thành công, anh đối bị động thành chủ động, môi anh hạ xuống hôn cô thật sâu.

Cô há miệng thở dốc, lại bị anh bắt được, đầu lưỡi bá đạo tiến thẳng vắn vít lưỡi cô. Nụ hôn của anh hết như con người anh, gia trưởng chiếm hữu, nhưng khi cô đau đớn ngăn ngăn nước mắt lại hóa sang dịu dàng. Sự ngông cuồng của anh chuyển thành dây dưa yêu thương. Anh mút nhẹ môi cô, cuốn lưỡi cô trên đầu, anh hơi nghiêng đầu, môi anh chậm chậm lướt khỏi môi cô, vùi khuôn mặt anh tuấn vào cổ cô.

“Đừng...” Sự dịu dàng của anh khiến cô hoang mang. Đây là cảm giác gì, giống y chang cảnh trong giấc mơ đêm qua. Trái tim cô theo động tác nhẹ nhàng của anh tan chảy, hoặc giống như vật gì đó xao động bóp nghẹt cô. “Đêm nay anh xã giao về trễ, chắc anh mệt rồi. Anh nên nghỉ ngơi.”

Hơi thở của anh nặng nề phủ vào tai cô, “Tôi có thể mệt hơn.” Giọng anh trầm thấp nồng đậm lộ rõ ý đồ, tay anh đặt lên người cô tựa như loài rắn trườn đến khắp mọi nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể cô.

“Đừng...” Tô Nhiễm túm ngay bàn tay đang sờ soạng lung tung của anh, gương mặt cô đỏ bừng. Cô chưa thấy anh dịu dàng bao giờ nên cô sợ.

Cho đến nay, đối với việc yêu đương, Lê Minh Vũ đều ép buộc cô. Tuy thân thể cô bị anh dùng cách thức kích tình này khai phá hết lần này đến lần khác, nhưng mỗi khi hoan lạc qua đi cô đều tự nhủ bản thân, tất cả chỉ do anh ép buộc, dù đến cuối cùng cô run rẩy sung sướng, cô cũng thuyết phục bản thân rằng cô không tự nguyện. Nhưng bất thành linh đối mặt với một Lê Minh Vũ dịu dàng, cô hoàn toàn chùn bước, cô sợ mình sẽ trầm luân trong những cơn kích tình anh mang đến, hoàn toàn... lạc lối.

Lê Minh Vũ cúi đầu quan sát cô, ngay lúc cô cho rằng anh sẽ nổi giận, anh lại bất ngờ thuận theo thả cô ra, giang tay ôm cô từ phía sau, môi anh mơn trớn vành tai cô, giọng điệu trầm mềm mỏng, “Được rồi. Vậy em nói thật với tôi, điện thoại này ai mua cho em, hmm?”

Tô Nhiễm khẽ thở dốc né tránh hơi thở nóng hực của anh quấy phá, trái tim cô run run bối rối theo lời anh nói. Sao anh lại vướng mắc với cái điện thoại này?

“Do tôi tự mua, tôi đã nói rồi mà.”

“Vậy à?” Anh cong môi, xoay khuôn mặt cô sang đối diện với đôi mắt của anh, “Hình như hôm qua em mới đến ngân hàng báo mất thẻ, vậy tiền đâu ra em mua?”

Khuôn mặt cô bỗng trắng bệch.

“Tôi... tôi còn chút tiền mặt ở phòng làm việc.” Cô cứng họng hồi lâu, mới nghĩ ra một lý do hoàn chỉnh trả lời anh.

“À.” Lê Minh Vũ tỏ vẻ tin tưởng gật đầu, lại cầm điện thoại, nhếch miệng.

Nụ cười của anh khiến cô phát hoảng, cô không biết anh có tin hay không. Tóm lại, vẻ mặt của anh làm cô bất an.

“Điện thoại này...” Anh nhìn cô, cô cố ý nhấn nhá kéo dài giọng, bắt gặp ánh mắt cô sợ sệt, giọng anh chuyển lạnh, “Nhìn rất đẹp.”

Tô Nhiễm sững sờ, khẩn trương nơi đáy lòng dần dần tiêu tan, thậm chí phả nhẹ nhõm.

“Lưu số điện thoại của tôi vào đi.” Anh thả tay, điện thoại rơi vào lòng bàn tay cô.

Điện thoại nằm yên ắng trên tay cô giống như củ khoai nóng hôi hổi. Nghe anh nói vậy, cô ngơ ngác mở danh bạ, lưu thêm một dãy số bị anh ép buộc nhớ từng con chữ vào điện thoại, nhưng đến phần nhập tên, cô thoáng ngập ngừng, vô thức ngẩng đầu nhìn anh một cái, thấy ánh mắt anh nhìn cô thấp thoáng ý cười, cô vội cúi đầu đánh vào ba chữ “Lê Minh Vũ”.

Cô không thấy sắc mặt Lê Minh Vũ thay đổi khi thấy ba chữ này.

“Có phải tôi nên cảm ơn em không đánh thành ”Bộ trưởng Lê” hay “Anh rể” không?”

Giọng anh có vẻ bực bội.

Bàn tay anh cầm điện thoại của Tô Nhiễm cứng đờ, ngẩng đầu nhìn anh, một lúc vẫn không nói nên lời.

Bộ dáng của cô đập vào mắt Lê Minh Vũ lại biến thành cảm giác khác, dáng dấp nhỏ nhắn bất lực rung động trái tim anh. Anh cầm điện thoại, ném sang một bên, lãnh đạm cất tiếng, “Còn ngần ngại gì nữa? Cởi đồ.”

Một câu nói hoàn toàn phá tan ước mơ xa vời muốn ngủ một giấc ngon lành của cô, cô run rẩy co cụm áo ngủ. Khi áo ngủ trượt đến đầu vai, Lê Minh Vũ dâng tràn nhiệt huyết, như loài lang sói hung ác thả dốc đặt cô dưới thân...

106. Q.5 - Chương 21: Một Mặt Xa Lạ
107. Q.6 - Chương 1: Người Chồng Tốt
108. Q.6 - Chương 2: Đại Luật Sư Lạc Tranh
109. Q.6 - Chương 3: Bệnh Viện Tâm Thần Thanh Sơn
110. Q.6 - Chương 4: Anh Chờ Em
111. Q.6 - Chương 5: Ấm Áp
112. Q.6 - Chương 6: Em Thuộc Về Anh
113. Q.6 - Chương 7: Như Hình Với Bóng
114. Q.6 - Chương 8: Không Phải Bà Lệ
115. Q.6 - Chương 9: Lặp Lại Chuyện Xưa
116. Q.6 - Chương 10: Đau Lòng
117. Q.6 - Chương 11: Người Lập Bia
118. Q.6 - Chương 12: Nghi Hoặc
119. Q.6 - Chương 13: Đêm Cuối
120. Q.6 - Chương 14: Ngày Thứ Chín
121. Q.6 - Chương 15: Điện Thoại
122. Q.6 - Chương 16: Đáp Án Cuối Cùng
123. Q.6 - Chương 17: Sét Đánh
124. Q.6 - Chương 18: Mạnh Mới Ở Nhà Họ Hòa
125. Q.6 - Chương 19: Hành Vi Biến Thái
126. Q.6 - Chương 20: Ảo Ảnh Đêm Khuya
127. Q.6 - Chương 21: Bất Ngờ
128. Q.7 - Chương 1: Phát Hiện
129. Q.7 - Chương 2: Nơi Ánh Đèn Mờ Nhạt Lại Là Người Ấy
130. Q.7 - Chương 3: Bệnh Nặng
131. Q.7 - Chương 4: Diệt Trừ
132. Q.7 - Chương 5: Lời Mời
133. Q.7 - Chương 6: Nơi Nào Thì Ở

Nào ngờ khi Đồng Hựu vừa định uống thử, người dân bản xứ đột nhiên nói gấp gáp vẻ như không bằng lòng. Đồng Hựu sững sốt, lắng nghe chăm chú nhưng vẫn không hiểu anh ta nói gì. Anh với vốn tiếng Đức thông thạo bỗng trở nên ngốc nghếch, chẳng hiểu gì hết.

Khi hai người đang giằng co, một tràng cười bất ngờ vang lên phía sau họ...

“Anh ta hỏi rằng nếu anh không chắc mua rượu thì không được thử.”

Đồng Hựu quay lại, liền gặp một cô gái đội nón lưỡi trai, ăn vận đơn giản và dễ thương. Cô gái mỉm cười, bắt chuyện với người dân bản xứ, sau đó cô đến cạnh Đồng Hựu, quan sát anh một lượt từ trên xuống dưới, rồi nói, “Nhìn anh mặc comple chẵn chu là biết hiểm khi anh tới thị trấn này.”

“Cô là...” Đồng Hựu thấy cô có vẻ quen mắt nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

Cô gái nhún vai, không trả lời câu hỏi của Đồng Hựu. Cô ngoảnh đầu nói với người dân bản xứ vài câu, anh ta gật đầu bỏ đi.

“Đi nào!” Cô gái nở nụ cười với Đồng Hựu.

Đồng Hựu hơi nheo mắt, “Đi đâu?”

Cô gái giả vờ hoài nghi, “Chẳng phải anh muốn tìm rượu tuyệt ngon nhất ư? Hôm nay là ông trời giúp anh, để em gặp anh. Em sẽ dẫn anh đi tìm rượu tuyệt ngon nhất.”

Đồng Hựu ngây ra, “Không phải ở đây à?”

“Nhìn sơ là biết anh ít khi uống rượu này rồi. Muốn biết rượu tuyệt ngon hay không thì chỉ cần ngửi là được.” Cô gái bĩu môi, “Còn chưa chịu đi? Rượu tuyệt ngon không có ở đây đâu, mà em cũng không dư thời gian với anh.”

Cô gái bỏ đi ngay tức thì.

Đồng Hựu lạng người vài giây, rồi sải bước đuổi theo.

“A...”

Tiếng thét thất thanh phá tan không gian vốn đang yên lặng!

Lệ Minh Vũ vẫn luôn bất an ngồi trên ghế sofa nghe thấy, liền xông thẳng lên lầu hai, đẩy mạnh cửa phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, Tô Nhiễm khiếp sợ trợn tròn hai mắt, trán cô túa đầy mồ hôi, trông thấy Lệ Minh Vũ, cô liền nhào ngay vào lòng anh.

Vẻ mặt của Mark căng thẳng cực kỳ.

“Chuyện gì vậy?” Lệ Minh Vũ ôm chặt Tô Nhiễm, anh xoa lưng dỗ dành cô, đôi mắt anh sắc lạnh dừng trên người Mark.

Mark bắt đắc dĩ, xòe một bàn tay, “Tôi vừa thử thôi miên cho Tiểu Nhiễm, cố gắng dẫn dắt cô ấy nhưng không ngờ tiềm thức của cô ấy khóa chặt, không cách nào làm được.”

“Cô ấy rất sợ.” Lệ Minh Vũ ghì đầu cô vào ngực mình.

“Quá trình thâm nhập vào tiềm thức là điều mà bệnh nhân sợ nhất. Huống chi, cô ấy đã mất niềm tin với tôi.” Thần sắc của Mark thấp thoáng vẻ thất bại.

“Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“Chúng ta chỉ có thể tiến từng bước một, tôi sẽ kê thuốc cho cô ấy, hy vọng là có tác dụng trợ giúp tinh thần. Tối nay tôi sẽ tìm cách khác.” Mark đứng dậy, thở dài thườn thượt.

Khi Lệ Minh Vũ tiễn Mark về, anh ta có vẻ ngần ngừ, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Anh sao thế?” Lệ Minh Vũ hỏi.

“Bộ trưởng Lê, tôi cần nhắc anh điều này. Chúng rối loạn lo âu và chứng OCD mà Tiểu Nhiễm mắc bốn năm trước đã chuyển hóa thành tâm thần phân liệt của ngày hôm nay. Tâm thần phân liệt không phải chỉ cần chăm sóc hết lòng là khỏi được. Những tính cách phân liệt có suy nghĩ như con người độc lập, nên chúng sẽ nghĩ cách trốn tránh trị liệu. Anh đừng bao giờ xem thường những lực lượng tinh thần này. Dù cô ấy rơi vào tính cách thứ ba cũng rất đáng sợ, khi ấy cô ấy sẽ dùng dáng vẻ điềm đạm đáng yêu khiến anh nhẹ dạ, lơ là đề phòng. Anh cần phải nhớ đó không phải là con người thật của Tiểu Nhiễm, đừng bao giờ để mình bị đánh lừa.”

Lê Minh Vũ bắt giác căng thẳng, anh gật mạnh đầu hiểu ý của Mark.

Màn đêm buông xuống.

Trông chừng Tô Nhiễm ăn tối xong xuôi, Lê Minh Vũ liền lên phòng sách làm việc. Chỉ giờ này, anh mới yên tâm giải quyết công việc, vì đây là lúc Tô Nhiễm đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Khi anh xong việc đã là một giờ sáng.

Lê Minh Vũ sợ mình đánh thức Tô Nhiễm nên anh sang phòng dành cho khách tắm rửa.

Sau khi tắm rửa, anh chỉ quần khăn tắm bên hông rồi đi ra ngoài.

Anh bước đến tủ rượu, rót một ly rượu vang.

Khi anh vừa nhấp một hớp rượu, âm thanh nhỏ bé và yếu ớt đột nhiên vang lên sau lưng anh.

Lê Minh Vũ xoay người, tay cầm ly rượu vang bỗng sững lại, cả người anh cứng đờ, ánh mắt anh cũng u tối.

Người đang đứng sau phía sau anh lúc này là Tô Nhiễm.

Thay vì ngủ trên phòng, thì cô lại lả lướt bước về phía Lê Minh Vũ với dáng vẻ phong tình vạn chủng.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Tô Nhiễm ăn mặc hết sức hở hang. Cô mặc váy ngủ hai dây màu đen, khuôn ngực căng tròn lấp ló dưới lớp vải ren mỏng manh, nom cô quyến rũ vô cùng. Chiếc váy cô đang mặc rất ngắn, nó chỉ vừa đủ để che chắn cặp mông đầy đặn của cô, còn đôi chân thon dài trắng ngần phơi bày hoàn toàn ra ngoài.

Anh nhớ chiếc váy này là anh mua cho cô. Anh mong có một ngày cô sẽ mặc nó, sà vào vòng ôm của anh, nhưng cô lại ghét bỏ vứt nó lẫn lóc.

Không ngờ hôm nay cô lại mặc chiếc váy này!

Anh biết cô mặc sẽ rất đẹp nhưng không sao tưởng tượng được lại đẹp như thế này.

“Nhiễm...” Lê Minh Vũ ngây người vì vẻ đẹp và hành động táo bạo chưa từng có của cô. Anh chưa gặp Tô Nhiễm thế này bao giờ, lồng ngực anh đột nhiên cháy bỏng hưng phấn và ham muốn mãnh liệt.

Tô Nhiễm áp mình vào vòm ngực trần của Lê Minh Vũ, sau đó cô đặt ly rượu trên tay anh sang một bên, gọi tên anh nhẹ nhàng...

“Minh Vũ...”

Tiếng gọi này thiêu rụi mọi lý trí của Lê Minh Vũ, anh không kìm được vươn tay ôm chặt Tô Nhiễm, cảm nhận hương thơm và da thịt mềm mại của cô...

Tô Nhiễm cọ cọ trong lòng anh, cô ngẩng mặt thăm thì tên anh, rồi nhón chân đặt nụ hôn lên môi anh...

Cơ thể phụ nữ mềm mại kích thích mạnh mẽ thần kinh của Lê Minh Vũ. Bao ham muốn cháy bỏng bị anh kiềm chế suốt thời gian qua đột nhiên trỗi dậy. Với anh mỗi lần ôm cô ngủ là một lần giày vò khổ sở không nói nên lời.

Mà đêm nay, cô lại chủ động, mùi hương thơm ngát của cô khiến toàn thân anh nóng hực. Trong nháy mắt cô chạm môi mình vào anh, anh bỗng trở nên chủ động, cúi thấp đầu, giữ gáy cô, làm nụ hôn này càng trở nên cuồng nhiệt.

Tô Nhiễm bật ra những tiếng ê mê, ngực cô đập phòng dán vào vòng ngực vững chãi của anh.

“Minh Vũ...” Cô thở thẽ tên Lê Minh Vũ, cọ người lên tay anh, nói giọng nỉ non, “Muốn em đi, Minh Vũ...”

Lê Minh Vũ thở hắt ra, vùi mặt vào cổ Tô Nhiễm, giọng anh khản đặc, “Bây giờ em chưa khỏe nên không được. Em ngoan ngoãn đi ngủ, được không?”

Anh muốn chiếm hữu cô vô cùng nhưng nghĩ đến sức khỏe của cô, anh không đành lòng, cũng không cho phép bản thân có những suy nghĩ hoang đường.

“Minh Vũ... không chịu...” Tô Nhiễm vặn vẹo, kéo tay anh vuốt ve bộ ngực mềm mại của mình. Động tác này làm dây vấy ngủ tuột khỏi vai cô, làn da trắng ngần của cô nửa che nửa đẩy đập vào mắt anh.

Cô khiến hơi thở anh trở nên gấp gáp, từng thớ thịt run lên trong sự mất kiểm soát của anh. Anh không ngờ sẽ có ngày Tô Nhiễm chủ động quyến rũ anh thế này. Khả năng kiểm soát bản thân của anh rất cao nhưng chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt, hay thậm chí cô chẳng cần làm gì, anh cũng tự động đầu hàng trước cô.

“Nhiễm! Đi lên lầu ngủ.” Anh giả vờ nghiêm khắc nhưng bàn tay anh lại dính chặt trên người cô. Da thịt cô mềm mại khiến anh không thể khống chế trái tim đang run rẩy.

Anh không phải cậu trai trẻ mới lớn, nhưng Tô Nhiễm của đêm nay lại biến anh thành một chàng thiếu niên bông bột!

“Không, em không chịu...” Tô Nhiễm mỉm cười dịu dàng. Cô tựa hồ hiểu thấu ánh mắt lưỡng lự của anh, cô càng cười tươi, kéo tay anh di chuyển xuống dưới, rồi thò vào vấy ngủ...

“Em...” Yết hầu của Lê Minh Vũ bỗng dưng rung lên.

Cô không hề mặc quần con!

“Minh Vũ, em yêu anh...” Khi anh không thể làm theo lý trí, cô lại thốt ra câu này.

Lê Minh Vũ ngây người, bờ vai rộng của anh cứng nhắc. Một lúc sau, anh ôm mặt cô, gương mặt nghiêng điển trai toát lên vẻ xúc động và hạnh phúc khó nói thành lời...

“Nhiễm, em vừa nói gì? Em lặp lại lần nữa đi.”

Tô Nhiễm chủ động hôn cuồng nhiệt lên đôi môi ấm nồng của anh. Mãi lâu sau, cô mới dừng nụ hôn, nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng si mê. Cô vòng tay ôm chầm lấy cổ anh, nói giọng thủ thỉ, “Em yêu anh!”

Gương mặt Lê Minh Vũ sáng bừng hạnh phúc, làn môi mỏng mỉm cười vui sướng.

“Minh Vũ, em là của anh...” Mặt cô ghé sát mặt anh, môi cô cũng kề sát môi anh. Hơi thở thơm ngát của cô phả lên miệng anh, tay cô lại làm những việc mà cô không hề dám trước đây. Cô miệt mài thưởng thức thân thể anh...

Sự khiêu khích của cô như ngọn lửa cháy bùng hực châm vào khát khao mãnh liệt luôn ẩn giấu trong anh. Lê Minh Vũ kiềm chế dục vọng đang trào dâng làm mình đau buốt, anh túm chặt tay cô, giọng anh khô khốc, “Nhiễm... em...”

Tô Nhiễm lại bịt miệng anh bằng một nụ hôn sâu nồng nhiệt, toàn thân cô quấn chặt lấy người anh.

Lê Minh Vũ thở dốc, cố gắng kiềm chế bản thân.

Khi đàn ông đối mặt với người phụ nữ mình thương yêu, thì khả năng kiềm chế bản thân cao đến đâu cũng sẽ lặn mất tăm.

Tô Nhiễm mỗi lúc một táo bạo hơn. Cô đẩy anh nằm xuống ghế sofa, dặng chân cưỡi lên bụng anh. Cô cúi đầu hôn cơ thể anh từ trên xuống dưới...

Đối với chuyện nam nữ, từ trước đến nay Lê Minh Vũ không quen ở thế bị động. Anh là người đàn ông bình thường, anh thích dẫn dắt cô, thích nghe tiếng rên rỉ mềm mại khổ sở của cô, thích ngắm nhìn khuôn mặt ửng hồng vì ham muốn của cô... nhưng ngày hôm nay, anh phải kiềm chế thôi thúc ném cô lên giường để tận hưởng mùi vị ngọt ngào của cô, để mặc cô vô tư cọ xát trên người mình, chỉ vì anh sợ làm cô bị thương.

Có điều Lê Minh Vũ nghĩ sai rồi!

Tô Nhiễm chủ động còn điên cuồng hơn cả anh.

Anh say sưa ngắm nhìn đường cong quyến rũ trên cơ thể cô.

“Nhiễm...” Lệ Minh Vũ thở hổn hển, anh nâng mặt cô, luồn tay vào tóc cô, vẻ như ngằm đồng ý.

Tô Nhiễm cười xấu xa, chậm rãi cởi khăn tắm quần trên người anh...

182. Q.9 - Chương 6: Dịu Dàng Và Nguy Hiểm (18+)

Tô Nhiễm nằm sấp trên người Lệ Minh Vũ, ngón tay cô lần từ thắt lưng của anh xuống đến một vật nóng rầy khác thường...

Tô Nhiễm nhìn thẳng vào mắt anh, rồi tay cô chà xát vào bộ phận đàn ông đã dựng đứng của anh. Lệ Minh Vũ thở hổn hển, đôi mắt anh tối sầm tố cáo anh đã mê loạn.

Dưới ánh đèn, cơ thể cô hiện ra lộng lẫy như trong mơ, làn da trắng muốt và mái tóc đen nhánh làm anh bị kích thích mạnh.

“Nhiễm...” Anh nhấc cằm cô, ngắm cô bằng ánh mắt khát khao điên cuồng, anh không muốn chờ đợi thêm một giây, một phút nào nữa...|

Thế nhưng anh lo lắng cho sức khỏe của cô!

Tô Nhiễm tựa hồ nhìn thấy sự giao tranh giữa dục vọng và lý trí của anh, cô mỉm cười hiền hậu, hôn nhẹ phía sau tai anh, “Anh không muốn em ư?”

Muốn!

Quỷ tha ma bắt anh muốn vô cùng!

Cổ họng Lệ Minh Vũ khô rát, anh vô thức vòng tay ôm eo cô.

Tô Nhiễm cười quyến rũ, cô nhẹ nhàng chuyển động để nơi mềm mại ướt đẫm cọ xát với vật cứng cáp của anh.

Váy ngủ đen đã tóc lên lưng cô, đỉnh đồi trắng như ngọc lộ ra hoàn toàn, hai nụ hoa nở rộ run nhè nhẹ đập vào mắt Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ làm sao có thể nhịn được lời mời cám dỗ như vậy. Anh lập tức ngửa đầu ngậm nụ hoa trên ngực Tô Nhiễm mút mạnh.

Tô Nhiễm ngửa đầu, thở hắt một tiếng, rên rỉ gọi tên anh.

Thanh âm của cô như bùa chú rút sạch lý trí của Lệ Minh Vũ. Người đàn ông trầm tĩnh và vững vàng thường ngày nay biến mất hoàn toàn. Mỹ nhân trong lòng anh đã xóa tan bản tính kiêu ngạo và biết kiềm chế cố hữu của anh.

Anh vùi mặt vào ngực cô, còn tay thuận theo eo cô dịch chuyển xuống dưới, hơi nhấc hông cô lên cao, từ từ tiến vào nơi mềm mại của cô.

Tô Nhiễm khó nhọc thở dồn, cơ thể được lấp đầy bỗng co thắt.

Lệ Minh Vũ kêu một tiếng đầy khoan khoái.

Khoái cảm mãnh liệt khiến động tác của anh nhanh hơn, càng lúc càng kích thích, càng lúc càng mãnh liệt.

Đêm khuya tĩnh mịch, một đôi nam nữ triền miên đốt cháy nhiệt độ trong phòng.

Khi Lệ Minh Vũ bỗng Tô Nhiễm đứng dậy, một cánh tay đang ôm cổ anh của cô hạ xuống, với lấy con dao trong đĩa trái cây bên cạnh!

Đôi mắt lơ mơ say mê của cô vì sắp thực hiện được kế hoạch trở nên kỳ dị!

Lệ Minh Vũ hoàn toàn trầm luân trong dục vọng không hề hay biết hành động khác thường của cô. Anh đứng dậy nhắc người Tô Nhiễm, để chân cô quặp chặt hai bên hông anh. Bộ phận đàn ông của anh như thanh sắt nóng bỏng xuyên vào cửa động ướt át, sau đó anh bế cô đi đến gần cửa sổ, ấn chặt cô vào tường.

Sự cọ xát làm anh hưng phấn, tất cả các dây thần kinh của anh bị kích thích, một nguồn khoái cảm không từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Thanh âm của Tô Nhiễm như muỗi kêu thôi thúc Lệ Minh Vũ nhấn vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Ánh mắt anh ngày càng thâm lại, động tác vẫn dịu dàng nhưng lực đạo ngày càng lớn. Khuôn mặt cô mê mị dễ dàng chìm vào cổ cô, anh vừa hôn vừa liếm láp làn da cô, có lúc anh cắn mạnh để lại vết đỏ trên da Tô Nhiễm.

Mỗi cú nhấn người của anh đều như rung động đến trái tim Tô Nhiễm.

“Nhiễm...” Anh ngược nhìn cô chăm chú.

Lưng anh ướt sũng mồ hôi, cơn hoan lạc này khiến anh thỏa mãn và hạnh phúc vô cùng.

Đôi mắt mê ly của Tô Nhiễm dần trở nên trong vắt, cô cười dịu dàng nhìn anh, ngực cô nhấp nhô theo từng động tác của anh, còn cánh tay vẫn ôm ghì cổ anh. Lệ Minh Vũ mê mẩn, lăm lăm tên cô bằng giọng nồng nàn thương yêu. Đúng lúc này, con dao cô giữ trong tay từ nãy đến giờ chậm chậm vung lên...

Khi Lệ Minh Vũ hơi nhích người, muốn tiếp tục hôn cô, thì tình cảnh tàn nhẫn phảng chiếu trên gương mặt giáng làm đau đớn mắt anh. Anh trông thấy Tô Nhiễm đang giơ dao muốn nhắm vào giữa lưng mình!

Lệ Minh Vũ kinh hãi lách người, lưỡi dao trật mục tiêu, cứa lên cánh tay anh. Anh túm cổ tay Tô Nhiễm, gương mặt bỗng nhiên u tối đáng sợ.

Tô Nhiễm thấy anh phát hiện, cô liền giãy dụa xô anh ra, ánh mắt cô tràn đầy căm ghét và thù hận. Cô nắm chặt con dao không buông, hét to đau đớn, như thể đang trút tiết nỗi thống khổ khi kế hoạch thất bại!

Cánh tay phải của Lệ Minh Vũ bị trúng một dao, nhưng may là vết thương không chảy máu nhiều lắm. Có điều nỗi đau da thịt này không là gì với anh, so với đợt trước cô đâm lên hông vai anh thì lần này đã may mắn hơn rất nhiều.

Bắt gặp đôi mắt hận thù như muốn giết người của cô, con người đen ngòm của anh cũng cuộn trào tức giận.

“Thả tôi ra! Thả ra!” Tô Nhiễm nghiêng răng giận dữ, trừng mắt nhìn anh.

Lệ Minh Vũ mặc kệ cô. Bao buồn lo chôn sâu trong lòng nổ tung trong nháy mắt. Anh siết mạnh cổ tay Tô Nhiễm, cô đau buốt bất giác thả lỏng tay.

Con dao dính máu của anh rớt xuống nền nhà...

Tô Nhiễm vùng vẫy dữ dội hơn, anh bèn bóp mặt cô giận dữ...

“Tại sao? Tại sao em phải hận anh như vậy?” Đôi mắt anh lạnh như băng, cơn giận dữ đã khiến anh quên rằng cô chỉ là một bệnh nhân.

Tô Nhiễm giãy mặt liên tục.

“Nhìn anh!” Lệ Minh Vũ quát lên, anh càng bóp mặt cô mạnh hơn, buộc cô phải nhìn thẳng vào mình. Tô Nhiễm cau mày, có vẻ như anh đã làm cô đau.

“Em cũng biết đau? Em biết anh đau như thế nào không?” Giọng anh trầm thấp thoáng vẻ chua xót khổ sở vì cô hận anh. Anh phải làm thế nào cô mới thôi hận anh? Cô hận anh đến đổi sẵn sàng giết chết anh?

“Bỏ tôi ra...” Tô Nhiễm không thoát khỏi anh nên đành la to chống cự lại.

“Anh không bỏ!” Lệ Minh Vũ quát lạnh. Anh nhấn người vào cơ thể cô, động tác anh lỗ mãng khiến cô hét lớn sợ hãi.

“Em muốn anh phải làm thế nào, phải làm thế nào?” Từng cú thúc mạnh của anh thâm nhập vào thân dưới Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm thở không ra hơi, lại bị Lê Minh Vũ hôn mãnh liệt, khác hoàn toàn về ôn hòa thường ngày. Anh cắn nát thô lỗ lên da thịt Tô Nhiễm.

Anh không biết phải đối xử thế nào với cô, anh bất lực, anh thật sự không biết phải làm thế nào nữa rồi!

Hai hàng lệ tuôn trào khỏi khóe mi Tô Nhiễm, cô vỡ òa nước mắt...

Lê Minh Vũ đột nhiên ngậy người, anh ngỡ ngàng nhìn cô, vòm ngực anh phập phồng như vừa tỉnh dậy từ cơn điên cuồng của bản thân.

Anh đang làm gì vậy?

Anh biết rõ cô không giống bình thường, nhưng anh lại nổi giận với cô?

Anh nhìn cô, cơ thể anh bỗng cứng ngắc, những dấu hôn xanh tím trên người cô như đang cười nhạo ý chí yếu kém của anh, làm anh xót xa khôn cùng, nhưng nước mắt trên mặt cô mới là thứ khiến anh đau đớn vô cùng tận.

Anh yêu thương cô, tại sao lại tổn thương cô?

Anh cúi đầu, hôn nước mắt trên mặt cô, hạ thấp giọng nói, “Em đừng khóc, anh đau lắm.”

Tuy cô làm hại anh, nhưng anh không đành lòng nhìn cô như vậy.

Tô Nhiễm càng khóc nức nở.

Lê Minh Vũ đau xé lòng, lặng lẽ ôm cô đến ngồi trên ghế sofa...

183. Q.9 - Chương 7: Hy Vọng

Ngày hôm sau, Tô Nhiễm ngủ thẳng đến chiều mới tỉnh dậy.

Khi Mark đến khu Hoa Phủ, anh ta trông thấy vết thương đã được xử lý qua loa, không hề băng bó trên cánh tay Lê Minh Vũ, bèn hỏi anh, “Anh bị sao thế?”

Lê Minh Vũ nhìn vết thương trên cánh tay, anh cười khỏ, cất giọng bất đắc dĩ, “Tôi không sao.”

Mark tựa hồ nhìn thấu tâm tư của anh, anh ta trầm mặc giây lát, con ngươi xanh thẳm thoáng ngời sáng, mỉm cười vỗ vai Lê Minh Vũ, “Người Trung Quốc có câu ‘anh hùng khó qua ải mỹ nhân’, chẳng hay bộ trưởng Lê đã nghe câu này bao giờ hay chưa?”

Lê Minh Vũ ngớ người vài giây, anh bật cười lắc đầu, “Đúng vậy, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.” Tối qua may mà anh phát hiện được. Nếu không hôm nay Mark đến đây, thì anh đã không còn trên đời này.

Mark cười ngoác miệng, một lúc sau mới lên lầu trị liệu cho Tô Nhiễm.

Hôm nay, anh ta cố ý sắp xếp thêm vật lý trị liệu, vì vậy sau khi Tô Nhiễm chữa trị bằng phương pháp thôi miên, Mark và Lê Minh Vũ lại dẫn Tô Nhiễm đến bệnh viện.

Trên xe, Mark ngồi đằng sau, còn Tô Nhiễm ngồi ở ghế phụ, Lê Minh Vũ lái xe. Mỗi lần anh đánh tay lái, tay áo của anh lại xé rách lên xuống để lộ vết thương trên cánh tay.

Suốt đường đi, Tô Nhiễm đều lặng thinh. Thoạt đầu cô nhìn bên ngoài, vài phút sau đó cô lại nhìn Lê Minh Vũ chăm chú.

Lê Minh Vũ thấy cô xoay đầu về phía mình, anh cũng quay sang nhìn cô. Bất gặp ánh mắt cô dừng trên cánh tay mình, bao nỗi niềm yêu thương nổi lên trong lòng anh.

Lê Minh Vũ gờ tay xoa đầu cô, anh không nói chuyện nhưng vẻ mặt anh dịu dàng đến khác thường.

Tô Nhiễm vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm lên vết thương trên cánh tay anh.

Mark ngồi sau xe quan sát biểu hiện của Tô Nhiễm. Anh ta vui mừng khôn xiết khi thấy Tô Nhiễm luôn nhìn cánh tay Lê Minh Vũ. Một cảm giác tốt lành của bác sĩ với bệnh nhân trào dâng trong lòng anh ta.

Tô Nhiễm không hề rời mắt khỏi Lê Minh Vũ, có lúc cô còn vươn tay muốn chạm vào vết thương trên cánh tay anh, nhưng cứ mỗi lần như vậy cô lại nhịn xuống, thu tay về.

Lê Minh Vũ tập trung chạy xe nên chẳng hay biết việc này.

Mãi đến khi..

“Tại sao anh bị thương?” Giọng Tô Nhiễm lí nhí vừa như đau xót vì vết thương của anh vừa như ngạc nhiên không thể tin nổi.

Lê Minh Vũ sững sờ nhìn cô, anh đột nhiên đạp phanh, tắt xe vào ven đường, “Em vừa nói gì?”

Tô Nhiễm cau mày, cô chỉ cánh tay anh, “Tại sao lại bị như vậy?”

Lê Minh Vũ vỡ òa vui sướng, anh đảo mắt qua Mark, thấy anh ta mừng rỡ và khấn trương rướn người về trước, nom anh ta vô cùng kích động.

“Em không nhớ?” Lê Minh Vũ hỏi giọng nhát gừng, nhưng anh cảm thấy rất hạnh phúc vì vẻ mặt của Mark. Kỳ thực chỉ cần dựa vào ánh mắt của Tô Nhiễm, anh cũng có thể nhận ra lúc này cô đang tỉnh táo.

Ánh mắt này là ánh mắt thực sự của cô.

Cô sẽ giả vờ lạnh lùng mặc kệ anh, nhưng thực tế cô lại quan tâm và lo lắng cho anh.

Lẽ nào...

Mark ra hiệu Lê Minh Vũ bình tĩnh lại, để anh tiếp tục quan sát Tô Nhiễm. Bệnh nhân tâm thần phân liệt có thể phơi bày ra tính cách thật là một dấu hiệu khả quan.

Tô Nhiễm có vẻ không hiểu ý Lê Minh Vũ, cô nhíu mày, “Tôi quên chuyện gì?” Dứt câu, cô lại vô tình bắt gặp đôi mắt của Mark, thần sắc cô càng hoài nghi...

“Mark? Sao anh tới đây? Tại sao hai người đi chung với nhau?” Cô ngó dáo dác xung quanh, “Chúng ta đang đi đâu? Tôi...”

Tô Nhiễm còn nói chưa hết câu, Lê Minh Vũ đã giang tay ôm choàng cô vào lòng. Lồng ngực anh phập phồng phẳng phất như anh đã tìm thấy vật mình đánh mất.

“Anh... buông tôi ra.” Tô Nhiễm mắc cỡ, quát khê Lê Minh Vũ.

Làm gì có chuyện Lê Minh Vũ chịu buông ta! Anh lại càng ôm cô chặt hơn.

Mark mỉm cười. Anh ta tin Tô Nhiễm sẽ sớm trở lại bình thường, bởi vì cô là một cô gái dũng cảm...

184. Q.9 - Chương 8: Nỗi Giận

Tại một nông trại tư nhân ở Đức.

Sau khi cô gái nhận ly rượu tuyệt vời màu vàng đặc trưng từ dân bản xứ, cô bèn cười hỏi dân bản xứ vài câu, rồi đi tới cạnh Đồng Hựu, đưa ly rượu cho anh...

“Anh nếm thử đi!”

Dưới bóng lều che nắng, Đồng Hựu đang ngồi hóng mát, anh nhận lấy uống một hớp, vị ngọt nồng đậm lan khắp khoang miệng của anh.

Mùi vị rượu tuyệt khác với rượu nho bình thường, chỉ cần lướt qua đôi chút thì người uống cũng thấy ngà ngà say.

“Anh thấy thế nào?” Cô gái kéo ghế ngồi cạnh anh, cời nón quạt lia lịa.

Đồng Hựu gật đầu, “Đúng là ngửi khác hẳn mùi rượu ban nãy.” Khi rượu này còn chưa uống vào miệng, mùi thơm của nó sẽ phảng phất trong không khí.

Cô gái cười khoái trá, cô nhún mày, “Đương nhiên! Anh mà uống qua rượu tuyệt này rồi, thì anh sẽ thấy mùi vị rượu ở những nông trại khác của Đức nhạt nhẽo vô cùng.”

“Em rất hay nghiên cứu rượu tuyệt?” Đồng Hựu mỉm cười với cô.

Cô gái lắc đầu, “Không, làm gì có chuyện đấy!”

“Không mà có thể tìm thấy loại tốt nhất trong hàng hà sa số nông trại làm rượu tuyệt?”

“Lẽ nào phải nghiên cứu mới tìm được đồ ngon? Suy nghĩ kiểu này của anh rất có vấn đề. Tìm hiểu đâu phải chỉ có một cách là nghiên cứu. Em không phải bartender, cũng chẳng phải chuyên gia rượu, làm theo cách cũ rích của anh mà tìm được rượu tuyệt ngon nhanh đến vậy ư?” Cô gái châm biếm Đồng Hựu.

Đồng Hựu có vẻ rất hứng thú, “Ồ? Vậy nhờ em chỉ bảo tôi một chút.”

“Đúng vậy, anh phải nghe em chỉ bảo! Em thấy cách nhìn nhận vấn đề của anh quá phiến diện, như vậy không tốt chút nào.” Cô gái cầm ly rượu của Đồng Hựu uống một hớp, cô cười nói, “Người ta hay nói ‘đi một ngày đàng, học một sàng khôn’, em từng nếm qua rất nhiều món khác nhau, cứ như vậy thì có kinh nghiệm.”

Đồng Hựu chần chờ, “Em đang trêu tôi?”

“Làm gì có chuyện đấy!”

“Em còn quá trẻ, em có thể đi được bao nhiêu nơi?” Đồng Hựu cảm thấy hiếu kỳ.

Cô gái nhún mày, “Anh nhìn đi, anh lại đang dùng ánh mắt và tiêu chuẩn của bản thân để đánh giá người khác. Em cho anh xem cái này...” Cô rút năm sáu cuốn sổ cỡ nhỏ dày cộm ra khỏi giỏ xách, đưa Đồng Hựu.

Đồng Hựu ngơ ngác không hiểu gì hết. Anh mở ra xem lại thấy trong đó dán rất nhiều tấm hình cỡ nhỏ, có hình chụp người, phong cảnh, động vật,...

“Em đã đi hết những nơi này?” Đồng Hựu hết sức ngạc nhiên, “Hình đều do em chụp hết ư?” Trên mỗi tấm hình đều có in kèm ngày tháng được chụp.

Có rất nhiều nơi trong hình quen thuộc với anh, có nơi anh đã từng ở qua, nhưng cũng có nơi anh chưa đến lần nào.

“Dĩ nhiên! Anh nhìn này...” Cô gái chỉ vào một tấm hình, “Sau khi tốt nghiệp, em đã tham gia tổ chức phi chính phủ đến đây. Con nít ở nơi này rất đáng yêu. Nếu tay trái anh cầm kẹo, tay phải anh cầm tiền, thì những đứa trẻ này sẽ chọn kẹo ngay tức khắc vì tiền không xài được ở đây.”

Đồng Hựu gật gù, có rất nhiều vùng miền nghèo khổ như thế này trên thế giới, nhưng chưa từng có tấm hình nào sống động đến vậy.

“Vì vậy chưa chắc chuyên gia mới làm được điều này. Đôi khi kiến thức cũng được tích lũy từ việc giúp đỡ người khác. Ví dụ như bây giờ, em đang giúp anh.” Cô gái cất hình vào giỏ xách, cười nheo miệng với Đồng Hựu.

Lúc này, Đồng Hựu mới để mắt tới cô gái này. Cô gái này đi chung với anh từ lúc nào nhỉ?

“Có phải... chúng ta đã gặp nhau ở đâu không?” Anh ngần ngừ một hồi, cuối cùng không tìm được nữa, anh bèn hỏi cô gái.

Cô gái mỉm cười, nói với vẻ vừa như trêu đùa vừa như nghiêm túc, “Anh hay dùng cách này bắt chuyện với phái nữ?”

“Tôi... không có.” Đồng Hựu xấu hổ. Anh vốn định nói anh không thích làm quen với phái nữ, nhưng vừa định nói thì lại cảm thấy khá buồn cười, vì vậy anh liền đổi sang cách khác.

“Ồ, bạn gái của anh rất xuất sắc?” Cô gái chớp mắt, tiếp tục hỏi anh.

“Ồ...” Đồng Hựu lúng túng.

Cô gái nhướn người ra trước, cười ngoác miệng, “Liệu câu hỏi đó của em có bị xem là xâm phạm đời tư không?”

“À, nó... không phải.” Đồng Hựu trả lời bằng giọng lắp bắp.

“Vậy anh có bạn gái rồi?” Cô gái lại hỏi.

Đồng Hựu vội nói, “Không, không, tôi không có bạn gái.”

Trả lời xong câu này, Đồng Hựu mới phát hiện hình như anh đang bị cô gái này dắt mũi dẫn đi thì phải?

Cô cong cong khóe miệng hài lòng, tựa như đã phát hiện ra bí mật nào đó của anh, “Rượu tuyệt phải dùng chung với thịt bò nướng, anh muốn thử không?”

“Ở đây làm gì có thịt bò nướng?” Đồng Hựu khó hiểu.

“Chỉ cần mình muốn thì sẽ có.” Cô gái đứng dậy, trợn to mắt nhìn anh, “Em đoán anh chưa bao giờ ăn thịt bò nướng đất sét.”

“Nướng đất sét là sao?”

“Ừm...” Cô gái ngẫm nghĩ giây lát, “Đại khái là không ướp nhiều nguyên liệu như món Tây, để mọi thứ đều có mùi vị nguyên chất nhất.”

Đồng Hựu càng thấy thú vị, anh nhún vai coi như tán thành, “Em tự mình làm? Có cần tôi giúp gì không?”

“Anh chỉ cần ăn giúp em là được. Em rất thân với dân ở đây, họ mến khách cực kỳ.” Cô gái vươn tay, “Anh cứ ở đây chờ đợi tay nghề của em. Em bảo đảm khi anh nếm thử món này rồi, sau này đi đến bất cứ câu lạc bộ xa hoa nào, cũng không thể có cảm giác giống hôm nay.”

Đồng Hựu thấy cô gái rất có lý, anh cười đồng ý.

Tô Nhiễm phải làm một loạt vật lý trị liệu thần kinh được Mark hẹn trước. Do Mark quen biết với bệnh viện nên Tô Nhiễm được đối xử thoáng hơn những bệnh nhân khác. Cả buổi điều trị, cô rất phối hợp, song trong quá trình trạng thái của cô cũng có khi tốt khi xấu. Nhưng may mắn là loại tính cách thứ hai không xuất hiện.

Trong lúc Mark đang xử lý vết thương giúp Lê Minh Vũ, thì trông thấy vết sẹo trên hõm cổ anh, anh ta không khỏi thất kinh.

“Vết thương này cũng do Tiểu Nhiễm?”

Lê Minh Vũ chỉ trầm mặc, mỉm cười cho qua.

Nhưng Mark là bác sĩ tâm lý nên chỉ cần nhìn cũng hiểu chuyện gì xảy ra. Anh ta giờ ngón tay cái với Lê Minh Vũ...

“Bộ trưởng Lê, anh lợi hại thật đấy. Tôi từng tiếp xúc với nhiều bệnh nhân và người nhà bệnh nhân, nhưng hiếm người nhà nào chịu chăm sóc cẩn thận và không rời bỏ họ như anh.”

Anh vừa dứt lời thì Tô Nhiễm cũng được y tá dẫn đến. Lê Minh Vũ nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh cố hữu hiện vẻ dịu dàng, anh nói nhanh với Mark, “Cô ấy là vợ của tôi, đây là việc tôi phải làm.” Nói xong, anh liền đi đến chỗ Tô Nhiễm, ôm cô vào lòng.

Mark biết anh rất yêu Tô Nhiễm nên cũng cảm thấy vui mừng. Thế nhưng anh ta cũng rất tò mò, tại sao hai người yêu nhau thế này lại xảy ra chuyện bốn năm trước. Hay mỗi người đều có một bí mật chôn sâu, Lê Minh Vũ không kể, anh ta cũng chẳng tiện hỏi.

Mark đứng dậy cảm báo cáo mà y tá đưa đến, thần sắc anh ta thâm trầm khó đoán.

“Cô ấy thế nào?” Lê Minh Vũ hỏi ngay.

“Bệnh lý biến đổi không làm ảnh hưởng đến thần kinh sọ não của cô ấy. Anh phải hiểu rằng tinh thần của Tiểu Nhiễm bốn năm trước và bốn năm sau đều xuất hiện vấn đề. Lúc đầu, tôi sợ bệnh tình của cô ấy chèn ép lên thần kinh sọ não, nhưng dựa theo kết quả này thì mọi vấn đề của cô ấy chỉ do tâm lý tích tụ thành

bệnh mà thôi. Bệnh tình hình thành từ loại nguyên nhân này có thể trị hết hoặc không, chúng ta cần tiếp tục vật lý trị liệu, phụ đạo tâm lý và dùng thuốc trợ giúp. Còn nói về thời gian khỏi bệnh, mức độ bệnh tình thuyên giảm thì phải xem sự quan tâm của người thân và khả năng tự điều tiết của cô ấy.”

Lệ Minh Vũ quay đầu nhìn Tô Nhiễm, anh nói nhỏ nhẹ, “Dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không rời bỏ em.”

Tô Nhiễm ngẩng đầu, mỉm cười ngây ngô với anh.

Trông thấy vẻ mặt vui cười của cô, niềm hạnh phúc bất giác trỗi dậy trong lòng anh, anh càng ôm cô chặt hơn.

Mark nhìn hai người cũng cảm thấy cảm động, anh ta cười chúc phúc.

Y tá đứng cạnh chứng kiến bằng ánh mắt ước ao. Có ai không biết bộ trưởng Lệ? Anh trong ti vi phong độ trầm ổn, làm việc nghiêm túc khiêm tốn, nhưng không ngờ ngoài đời anh lại yêu thương vợ đến vậy. Anh đúng là một người đàn ông tốt, đến cô ta cũng cảm nhận được tình cảm sâu sắc của anh dành cho vợ mình.

Cô ta lặng lẽ đánh giá người phụ nữ đang dựa trong lòng Lệ Minh Vũ. Cô ta cảm thấy khó hiểu vô cùng. Nếu nói về diện mạo thì người phụ nữ này cũng được coi là xinh xắn, nhưng không đủ đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành, thêm nữa khuôn mặt lại trắng bệch theo kiểu của người bệnh.

Y tá nghĩ thầm xét theo điều kiện của bộ trưởng Lệ thì dư sức tìm được người phụ nữ khác xinh đẹp, phong tình vạn chủng hơn gấp trăm lần. Vậy tại sao anh phải yêu thương một bệnh nhân tâm thần?

Cô ta không sao hiểu nổi.

Cô ta hắng giọng, đi tới học tử lấy còng tay kim loại, cô ta cười tươi như hoa với Lệ Minh Vũ, “Bộ trưởng Lệ, em để còng tay này ở đâu thì được ạ?”

Mark nhìn thấy đồ vật hơi ngớ ra, anh ta muốn ngăn cản nhưng Lệ Minh Vũ đã xoay đầu qua xem.

Gương mặt ôn hòa của Lệ Minh Vũ chuyển thành lạnh lùng, anh lướt mắt qua còng tay rồi đến y tá, giọng anh trầm xuống...

“Bệnh viện dùng cách này để đối đãi với bệnh nhân?”

Giọng điệu và gương mặt anh trông có vẻ bình thản nhưng thực chất đang ẩn giấu nguy hiểm...

Tiếc là y tá chưa có kinh nghiệm nên không hề nhận thấy, cô ta chỉ cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô ta hơi đáng sợ, cô ta bất giác rùng mình.

“Bộ trưởng Lệ, bệnh nhân tâm thần phân liệt có nhiều thời điểm rất nguy hiểm, họ có khả năng tấn công người khác, vì vậy để kiểm soát hành vi của họ, đây là cách tốt nhất giúp người nhà và người xung quanh không bị làm hại.” Giọng nói lạnh lạnh của y tá vang lên.

Về mặt Lệ Minh Vũ càng lạnh lùng.

Mark vội cười nói với y tá, “Cô mang đi đi, cô ấy không cần thứ này.”

“Nhưng mà cô ấy rất nguy hiểm...” Cô ta khó hiểu. Lẽ nào thà để mình bị thương, cũng không muốn áp dụng cách bảo vệ bản thân?

Tô Nhiễm tựa hồ cũng nhìn thấy còng tay, cô run bần bật sợ hãi, chạy nhào đến góc tường, ngồi ôm chặt hai chân.

“Nhiễm...” Lệ Minh Vũ đau đớn, sải bước lại ôm cô. Anh thì thầm, xoa lưng cô dỗ dành, sau đó ngoái đầu quát y tá...

“Cầm nó đi chỗ khác!”

Sao?

Y tá choáng váng, cô ta kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt. Dáng vẻ lúc này của anh khác hoàn toàn trên ti vi.

“Bộ trưởng Lệ...”

“Cuốn xéo!” Lệ Minh Vũ giận tím tái mặt mày, giọng anh phần nộ như muốn phá tan bệnh viện.

Y tá hoảng hốt. Tại sao người đàn ông cô ta hâm mộ và kính trọng lại quát cô ta? Cô ta giàn giụa nước mắt, chạy ào ra ngoài.

Mark sờ mũi, lúng túng đến gần anh, “Bộ trưởng Lệ, kỳ thực cô ta chỉ suy nghĩ cho người nhà bệnh nhân. Bởi vì cô ta tiếp xúc với nhiều bệnh nhân có xu hướng bạo lực nên mới làm theo lệ cũ của bệnh viện.”

“Lệ cũ?” Lệ Minh Vũ hừ lạnh một tiếng, “Tôi không có quyền can thiệp vào chuyện của người khác, nhưng không ai có quyền đối xử như vậy với Tô Nhiễm.”

“Đúng! Đúng! Tô Nhiễm không cần thứ đó!” Mark lật đặt hòa theo.

Lệ Minh Vũ không nói gì nữa, anh ôm chặt Tô Nhiễm đang hoảng sợ tột cùng, nhẹ nhàng vỗ về cô. Ngửi khí và vẻ mặt lạnh buốt của anh lại mau chóng chuyển thành dịu dàng...

185. Q.9 - Chương 9: Người Đứng Đằng Sau

Cô gái ăn không nhiều lắm. Cô cười mỉm chỉ ngồi đợi Đồng Hựu ăn xong, “Anh thấy thế nào?”

Đồng Hựu lau miệng, mỉm cười, “Ngon lắm. Cám ơn em, hôm nay tôi làm phiền em nhiều quá.”

“Vây... đây có phải món thịt bò nướng ngon nhất mà anh từng ăn không?” Cô gái tiếp tục hỏi.

“Không!” Đồng Hựu nói.

Cô gái sững sờ.

Đồng Hựu cười toe toét...

“Đây là món ngon nhất mà tôi từng được ăn.”

Cô gái hơi ngớ người, bật cười vui vẻ, “Không ngờ anh lại vui tính như vậy đấy!”

Đồng Hựu thấy cô cười, trái tim anh bất giác rung nhẹ. Cô gái này vô tình xuất hiện trong tầm mắt của anh, làm lòng anh trỗi dậy một cảm giác lâng lâng là lạ.

Nụ cười của cô tự nhiên trong sáng khiến anh thấy thoải mái và dễ chịu vô cùng.

“Em tên gì?” Anh luôn cảm thấy cô rất quen mắt, hình như anh đã gặp cô ở đâu.

Cô gái nhìn lảng sang chỗ khác, rồi phảng phất đọc hiểu suy nghĩ của anh, cô cười khẽ, “Em với anh gặp gỡ, đâu có nghĩa là quen nhau từ trước. Tên chỉ là một cách xưng hô, anh có thể gọi em A Miêu, còn em sẽ gọi anh A Cầu.”

Đồng Hựu phì cười, tâm tình anh vô cớ tốt hẳn.

“À, anh định đi đâu tiếp theo?” Cô gái chống cằm nhìn anh chăm chú.

Đồng Hựu cười nhẹ nhàng, “Paris, Pháp.”

“Ừm...” Cô gái gật đầu một cách khó hiểu.

“Em... có hứng thú đi cùng tôi không?” Đồng Hựu bất ngờ hỏi cô, đến cả anh cũng cảm thấy lúng túng khi hỏi cô thế này.

Cô gái cười hì hì, “Anh đang mời em?”

Đồng Hựu đỏ mặt, anh xấu hổ, “Chẳng phải em đi chơi ư?”

“Ai nói với anh em đi chơi?” Thần sắc cô gái có vẻ không vui, cô lờm anh, “Con người anh lúc nào cũng thích dùng suy nghĩ của mình đánh giá người khác.”

Đồng Hựu bối rối, anh uống cạn ly rượu, cất giọng gượng gạo, “Tôi không có ý đó.”

Cô gái nhún vai tỏ vẻ bất cần, “Sao cũng được. Dù gì anh cũng không hiểu em. Em không đi Pháp đâu, chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

Đồng Hựu trầm mặc, không nói tiếng nào nhưng anh lại cảm thấy khá hụt hẫng.

Cô gái bất ngờ rút máy chụp hình khỏi giỏ xách, “Chụp tấm hình, được không?”

Đồng Hựu gật đầu đồng ý.

Cô gái cười ngọt ngào cầm máy chụp hình chạy đến cạnh Đồng Hựu, mau chóng chụp hai tấm.

Cô gái kẹp một tấm vào quyển sổ nhỏ của mình, một tấm khác nhét vào tay Đồng Hựu...

“Tặng anh làm kỷ niệm.”

Đồng Hựu nhận lấy, vô thức cất vào túi áo.

“Tạm biệt anh!” Cô gái dọn dẹp đồ đạc xong xuôi, mỉm cười vẫy tay chào Đồng Hựu.

Đồng Hựu cười chum chim. Tạm biệt ư? Anh bắt đầu trông mong được gặp cô lần nữa...

Quá trình trị liệu của Tô Nhiễm rất thành công. Dưới sự kiên trì của bác sĩ Mark, loại tính cách thứ hai và thứ ba của cô dần được khống chế. Có khoảng thời gian gần nửa tháng, cô luôn duy trì trạng thái trầm lặng, không thích nói chuyện của loại tính cách đầu tiên.

Đồng thời trong quá trình điều trị, Mark cũng gặp khá nhiều nguy hiểm. Có lần anh ta suýt bị tính bạo lực ở trạng thái thứ hai của Tô Nhiễm bóp chết. Mỗi khi Tô Nhiễm lâm vào trạng thái đó, sức lực của cô mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng cũng may có Lê Minh Vũ giúp đỡ. Nếu không Mark chưa trị hết bệnh cho Tô Nhiễm thì anh ta đã xuống địa ngục.

Việc Tô Nhiễm im lặng suốt nửa tháng, khiến Lê Minh Vũ vui mừng khôn xiết. Như vậy chứng minh hai nhân cách khác của cô đang bị áp chế, sẽ dần biến mất theo thời gian. Mark cũng nói khi nổi uất ức cuối cùng của cô trở dậy mạnh mẽ thì bệnh tình của cô sẽ khỏi hẳn.

Nhưng nút thắt sau cùng này nằm ở điểm nào, phải dùng cách gì để mở thì Mark và Lê Minh Vũ vẫn không nghĩ ra.

Trong thời gian này có vài vụ việc trọng đại xảy ra.

Thanh tra cao cấp Vưu Kim của tổ trọng án điều tra vụ án Trần Trung lần nữa.

Có người gửi đến một sổ cảnh sát một chứng cứ chính xác, nên cảnh sát liền đến nhà họ Hòa bắt Bạch Lâm.

Người ngoài đồn thổi um sùm rằng nhà họ Hòa đang gặp hạn, phạm sao thái tuế kể từ lúc Hòa Tấn Bằng chết đến nay, nên mới gặp nhiều chuyện như vậy.

Thực ra, Vưu Kim cũng không biết bằng chứng vụ án do ai gửi đến.

Bằng chứng này là một lọ màu đen và bảng kết quả ghi đầy đủ thành phần của nó. Ngoài ra, còn liệt kê từng phân tích của Đinh Minh Khải về việc Trần Trung trước khi Đinh Minh Khải chết. Cuối cùng, người này còn nhắm thẳng mục tiêu về Bạch Lâm. Sau khi cảnh sát nghiệm chứng, liền chính thức bắt giam Bạch Lâm.

Khi Bạch Lâm bị đưa đi, Bạch Sơ Điệp khóc đến chết đi sống lại, còn Hòa Quân Hạo thì nghiêm mặt ngồi cạnh bà ta, mãi đến lúc Hòa Vy về nhà...

“Tiểu Vy, dì xin con, con làm ơn cứu Bạch Lâm giúp dì.” Bạch Sơ Điệp như nhìn thấy cứu tinh, bà ta nắm chặt tay Hòa Vy.

“Mẹ...” Hòa Quân Hạo kéo bà ta.

Hòa Vy phiền chán xô bà ta ra, “Giết người đền mạng là chuyện hiển nhiên. Nếu Bạch Lâm gây ra việc này, ông ta phải gánh lấy hậu quả.” Ở bên ngoài, cô đã trông thấy xe cảnh sát giải Bạch Lâm đi. Cảnh này khiến cô ngạc nhiên vô cùng nhưng nhớ đến dáng vẻ của Bạch Sơ Điệp, cô lại thấy cực kỳ hả hê.

“Tiểu Vy...”

“Mẹ, mẹ muốn chị hai làm gì? Cậu phạm tội giết người, dù có nộp tiền bảo lãnh cũng không có khả năng được tha.” Hòa Quân Hạo nói.

“Thế nhưng mẹ không thể nhìn cậu con chịu tội.” Vẻ mặt Bạch Sơ Điệp thống khổ.

Hòa Vy cười nhạt, “Đúng là nực cười. Lẽ nào mạng của Bạch Lâm là mạng người, còn Trần Trung thì không phải?” Cô hiểu nếu cảnh sát không có bằng chứng xác thực, họ sẽ không bắt người vô cớ.

Bạch Sơ Điệp ngã ngồi trên ghế sofa, cất giọng buồn bã, “Làm sao đây? Vậy phải làm sao?”

“Mẹ...” Hòa Quân Hạo cũng ngồi xuống, “Con sẽ đến sở cảnh sát nghe ngóng. Nếu được thì con sẽ mời luật sư cho cậu.”

Bạch Sơ Điệp gật đầu, “Đành phải làm như vậy thôi.”

Hòa Vy lặng thinh. Cô lãnh đạm lấy đồ rời khỏi nhà.

Khi màn đêm bao trùm khắp nơi, nhà lớn họ Hòa chìm vào không gian tĩnh mịch đáng sợ. Trong căn nhà rộng lớn, ngoài người giúp việc và quản gia thì chỉ còn mỗi Bạch Sơ Điệp. Hòa Quân Hạo luôn túc trực ở sở cảnh sát để thăm hỏi sự tình đến tận tối muộn vẫn chưa về nhà.

Bà ta ngồi trên ghế sofa, bứt rứt cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống.

Cả buổi sau, bà ta cũng quyết định gọi điện thoại.

“Chẳng phải đã dặn thời gian này không được gọi điện thoại cho anh ư?” Giọng Hạ Minh Hà nghe vừa yếu ớt vừa khản đặc.

“Minh Hà, em hết cách nên mới gọi anh.” Bạch Sơ Điệp nói giọng nghẹn ngào, “Hôm nay, Bạch Lâm bị cảnh sát bắt đi, em nghĩ họ tìm thấy chứng cứ Bạch Lâm giết Trần Trung nên mới làm vậy. Em phải làm gì đây?”

“Làm gì là làm gì? Giết người đền mạng là xong.” Hạ Minh Hà nói hời hợt.

“Anh nói gì vậy?” Bạch Sơ Điệp khó chịu, “Nó là em trai của em, làm sao em có thể giương mắt nhìn nó bị phán tội?”

“Hồi đó, em lợi dụng cậu ta giết người, sao không nghĩ đến việc này?” Giọng Hạ Minh Hà bực bội, “Sơ Điệp, giờ này em mới mềm lòng, có muộn quá chẳng? Em nên nhớ Vưu Kim khó chơi hơn Đinh Minh Khải. Vả lại vụ Trần Trung điều tra trước giờ, bây giờ tìm thấy hung thủ, coi như kết thúc.”

“Nhưng...” Thanh âm của Bạch Sơ Điệp sứt ruột nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh, “Lỡ Bạch Lâm khai những việc không nên khai thì sao? Đúng là nó giết Trần Trung, nhưng hồi đó do em nói Bạch Lâm dỏ trò dối bại, nên Trần Trung mới giận quá mất khôn. Nhờ cảnh sát điều tra biết em liên quan việc này, anh cho rằng anh sẽ thoát khỏi trách nhiệm?”

Đầu dây bên kia trầm mặc, không nói tiếng nào. Một hồi sau, Hạ Minh Hà mới lên tiếng, “Em muốn anh làm gì?”

“Anh hãy nghĩ cách cứu nó, sau đó em sẽ đưa nó ra nước ngoài.” Bạch Sơ Điệp uy hiếp ông ta, “Anh nhớ kỹ Bạch Lâm, em và anh đứng chung một thuyền, anh phải nghĩ cách cứu nó ra.”

Hạ Minh Hà thở dài, có vẻ như ông ta vừa trở mình, “Em tưởng dễ lắm à? Nói thật nhé, anh cũng nghe nói chuyện này, nhưng anh nghĩ cảnh sát có thể hành động nhanh chóng là do Lệ Minh Vũ bày trò. Nếu anh ra mặt, không chừng trúng kế của cậu ta.”

“Em không quan tâm. Anh phải cứu Bạch Lâm cho bằng được. Nó là em trai em, em không thể nhìn nó gặp chuyện không may!” Thái độ Bạch Sơ Diệp hết sức kiên quyết, khác hoàn toàn dáng vẻ dịu dàng thường ngày.

Hạ Minh Hà suy xét vài giây, “Được rồi! Anh sẽ nghĩ cách.”

Bạch Sơ Diệp nhẹ nhõm hẳn, lúc này bà ta mới có tâm trạng tán tỉnh ông ta, cất giọng mềm mại, “Anh ở đâu thế?”

Ngẫm lại đã hai tháng bà ta chưa gặp Hạ Minh Hà, nên ít nhiều cũng nhớ nhung ông ta.

Hạ Minh Hà không trả lời rõ ràng, nói nhàn nhạt, “Cũng mấy chỗ hay tới. Hết việc thì cúp máy đi.”

“Ồ kìa, Minh Hà...”

Một giọng nữ quyến rũ xen ngang Bạch Sơ Diệp...

“Anh đáng ghét quá! Ngay giờ mà vẫn chưa nói điện thoại xong.”

Giọng nói này ngọt ngào và trẻ trung vô cùng, không cần nhìn người cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ...

Bên kia điện thoại lại truyền đến tiếng giường lún xuống.

Bạch Sơ Diệp nghe thấy, bà ta nổi giận, “Hạ Minh Hà, cô ta là ai?”

Hạ Minh Hà cũng chẳng màng che giấu, ông ta cười cười, “Cô là gì, thì cô ấy là thế.”

“Anh có ý gì?” Bạch Sơ Diệp nghiêng răng giận dữ.

“VẬY CŨNG KHÔNG HIỂU? Cô là tình nhân của tôi, cô ấy cũng vậy, như nhau cả thôi. Vì thế cô tức giận làm gì?” Hạ Minh Hà trả lời trâng tráo, “Có điều cơ thể cô ấy xinh đẹp hấp dẫn hơn cô. Tóm lại, cô đừng gọi điện quấy rầy tôi.”

“Hạ Minh Hà, anh...”

“Tôi sẽ nghĩ cách lo liệu chuyện em cô. Cô nên ngoan ngoãn vâng lời, chớ gây thêm phiền phức cho tôi. Nếu không đừng trách tôi trở mặt.” Hạ Minh Hà chen ngang lời bà ta một cách cương quyết.

Bạch Sơ Diệp giận tím tái mặt mày.

Hạ Minh Hà cũng gấp rút dở dành tình nhân bé nhỏ, ông ta phũ phàng tắt ngay điện thoại.

Trong nháy mắt cúp điện thoại, Bạch Sơ Diệp nghe thấy tiếng thở dốc chói tai của đàn bà... Bà ta biết đó là âm thanh bị đàn ông chiếm hữu...

Bạch Sơ Diệp oán hận nắm tay thành nắm đấm...

Ở một nơi khác của thành phố.

Trong phòng sách, Lê Minh Vũ ngồi trên ghế dựa đen, một tay lật tài liệu, một tay nghe điện thoại. Nom anh có vẻ như vừa từ bên ngoài trở về không bao lâu. Anh vẫn đang mặc ple, cravat thắt ngay ngắn, tay áo sơ mi cài măng sét toát vẻ sang trọng theo từng cử chỉ điệu bộ của anh.

“Nếu đúng như vậy, khả năng Bạch Lâm bị giam giữ là rất cao?” Anh hỏi dừng dừng nhưng ánh mắt lộ vẻ suy tư.

“Dạ, bộ trưởng. Vụ Kim nhận được chứng cứ chắc chắn nên anh ta mới bắt người. Điều này rất kỳ lạ.” Đồng Hựu đáp lời.

“Chứng cứ gì?”

“Kết quả phân tích của lọ màu đen.”

Lê Minh Vũ nhíu mày, “Có người lấy cắp bằng chứng của chúng ta?”

“Không anh, bằng chứng vẫn còn ở chỗ của em.” Đồng Hựu trả lời lập tức, “Bộ trưởng, chuyện này quá đối lạ lùng. Chắc chắn có người nắm bằng chứng y hệt chúng ta, đem giao cho cảnh sát.”

Chưa nhận được mệnh lệnh của Lê Minh Vũ nên Đồng Hựu không dám tự ý hành động, bởi anh biết Lê Minh Vũ chưa giao chứng cứ cho cảnh sát là vì Lê Minh Vũ muốn tìm hiểu ngọn nguồn, sau đó dùng nó không chế Hạ Minh Hà.

Nhưng bây giờ có người đi trước một bước. Người này không hề đơn giản.

Lê Minh Vũ lặng thinh một hồi, anh nói bình thản, “Chúng ta cứ thuận theo tự nhiên. Cậu phải chú ý chuyện này, xem có sơ hở gì không. Nhưng cậu nhớ không được nhúng tay, cũng không được ra mặt.”

“Em hiểu.” Đồng Hựu nói, “Có điều chuyện này sẽ bất lợi với anh.”

Làm sao Lê Minh Vũ không hiểu điều này. Anh mỉm cười, “Có người định giải quyết tôi, nhưng lại muốn đợi tôi và Hạ Minh Hà đấu sống đấu chết. Đồng Hựu, tôi thấy tìm người này không khó đâu, chúng ta chỉ cần tìm hiểu mục đích và lợi ích khi anh ta làm việc này là gì thì sẽ hiểu ngay.”

“Em hiểu.”

Lê Minh hỏi tiếp, “Bên Hạ Minh Hà có động tĩnh gì không?”

“Tạm thời thì chưa. Nhưng bên Pháp thì ông ta mắc câu rồi.” Đồng Hựu nói, “Ông ta bỏ ra rất nhiều tiền, coi bộ ông ta thích hạng mục này cực kỳ.”

“Tốt, vậy cậu cứ thả dây dài cho ông ta mắc vào.” Lê Minh Vũ điềm tĩnh chỉ thị, “Muốn câu cá lớn, phải thả dây dài. Chúng ta cứ cho ông ta ăn ngon, để ông ta hết đường lui.”

“Dạ.” Đồng Hựu nghe lời.

Sau khi dặn dò Đồng Hựu, Lê Minh Vũ lại gọi thêm vài cuộc điện thoại bàn giao công việc, xử lý hết tài liệu rồi ra khỏi phòng sách.

Trong phòng ăn, chị Phi - quản gia đang chăm Tô Nhiễm ăn cơm.

Do người giúp việc Philippines không chu toàn được mọi thứ, nên hai tháng trước Lê Minh Vũ đã thuê chị Phi. Ngoài coi sóc nhà cửa, chị ta còn trông lo cho Tô Nhiễm.

Vốn dĩ Lê Minh Vũ muốn mời thêm vài y tá nhưng Mark không đồng ý. Anh ta khuyên anh nên xây dựng hoàn cảnh sống bình thường cho cô, đừng để cô nghĩ mình không bình thường.

Từ ngày có chị Phi, Lê Minh Vũ cũng yên tâm làm việc. Thậm chí anh còn ra ngoài dự họp, nhưng lúc nào cũng cố gắng chạy về sớm với cô.

Lê Minh Vũ đi vào phòng ăn, bèn trông thấy Tô Nhiễm đang ăn cháo, cô cúi đầu chăm chú húp từng muỗng cháo vẻ như không biết anh vừa bước vào.

Chị Phi là một người nhiệt tình thẳng thắn, chị ta cười đơn đả, “Cậu ăn cơm luôn không? Để tôi đi lấy ngay cho cậu.”

Lê Minh Vũ gật đầu, ngồi xuống cạnh Tô Nhiễm.

Chị Phi nhanh nhẹn dọn món ăn nóng sốt, thơm nức mũi lên cho Lê Minh Vũ.

Sau đó, chị Phi đứng một bên cười vui vẻ nhìn họ.

Lê Minh Vũ ngẩng đầu, nói với chị ta, “Chị cũng ngồi xuống dùng bữa.”

Chị Phi phát hoảng, xua tay lia lịa, “Không cần! Không cần! Như vậy không đúng phép tắc.” Chị ta là tôi tớ, nào dám ngồi ăn với chủ?

“Không sao đâu. Ở đây chị đừng để tâm đến mấy việc này, chị ngồi xuống ăn chung. Gần đây, tôi làm phiền chị rất nhiều.” Lê Minh Vũ cười hiền hậu, cất giọng chân thành.

Rất khó tìm được quản gia tốt như chị Phi. Thoạt đầu, ai nghe nói chăm sóc bệnh nhân tâm thần cũng ngao ngán, không chịu nhận việc. Sau đó, anh đưa ra mức lương cao gấp mười lần thì người đến xin việc

nhieu vô cùng. Anh chọn tới chọn lui, cuối cùng quyết định thuê chị Phi làm việc. Anh muốn chị Phi vì anh thấy thương hoàn cảnh của chị ta, và lại chị ta đã là mẹ nên biết cách chăm sóc cho người khác hơn.

Sự thực chứng minh anh muốn chị Phi làm việc là quyết định đúng đắn. Chị Phi không chỉ chăm nom Tô Nhiễm cẩn thận, mà sau vài lần bị cô hù dọa, chị ta càng yêu thương săn sóc cô hơn. Nói chung, người như chị Phi rất khó tìm.

Từ trước đến giờ, anh không coi trọng vấn đề giai cấp, chỉ cần chị ta tốt với Tô Nhiễm, anh sẽ đối đãi thân thiện như người nhà.

Chị Phi đang muốn từ chối thì Tô Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu nhìn chị ta, nói từ tốn, “Chị ngồi xuống ăn đi. Chị cũng vất vả cả ngày rồi.”

Hết chương 9

186. Q.9 - Chương 10: Anh Có Tình Cảm Với Em

Tô Nhiễm bất ngờ lên tiếng khiến Lê Minh Vũ vỡ òa vui sướng. Anh muốn nói chuyện với Tô Nhiễm, nhưng cô lại cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Anh há hốc miệng kinh ngạc, sau đó lại mỉm cười ngấm cô.

Tuy buồn vì thái độ lạnh nhạt của cô nhưng anh vẫn thấy vui vẻ vô cùng.

“Chị Phi, ngồi xuống cùng ăn cơm đi.” Nếu Tô Nhiễm đã nói thế, dĩ nhiên anh phải nghe theo.

Chị Phi thấy từ chối không được nên đành ngồi xuống dùng cơm.

Chị Phi là người nhập cư trái phép. Nhiều năm trước, chị Phi kết hôn với dân bản xứ để hợp thức hóa việc sinh sống ở đây. Vốn dĩ cuộc sống của chị Phi rất êm đềm, nhưng một tai nạn xe bắt ngờ đã cướp đi sinh mệnh của chồng chị ta. Kể từ đó, chị ta một thân một mình kiếm sống để nuôi con. Chị Phi làm đủ nghề từ quét dọn, rửa chén cho đến giúp việc nhà. Chị ta không ngại sang hèn, khó khăn vất vả, cũng vì vậy mà chị ta nhận được cơ hội làm việc ở đây.

Chị Phi chỉ biết cần cù làm việc nên hầu như không xem tin tức. Trước khi làm ở đây, chị ta không hề biết chủ mình làm gì, chị ta chỉ thấy chủ giàu có, biệt thự xa hoa sang trọng.

Về sau chị ta mới biết địa vị của chủ mình, vì vậy chị ta càng kính trọng tình yêu sâu đậm mà anh ta dành cho vợ mình. Nếu đổi lại người đàn ông khác, không chừng đã bị bệnh tình của vợ bức đến phát điên từ lâu.

Chị Phi quyết định làm việc chăm chỉ hơn trước. Thứ nhất là vì khoản tiền lương hậu hĩnh, thứ hai là vì chị ta thấy vợ anh ta rất đáng thương. Đa số thời gian cô đều trầm lặng, dù thấy chồng về cũng không nói tiếng nào. Mỗi khi chứng kiến cảnh đó, chị ta cảm thấy rất khó chịu, lẽ ra là một cô gái hạnh phúc, hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng tại sao phải chịu đau khổ thế này?

Chị Phi nhìn đôi nam nữ ngồi đối diện. Chị ta cảm nhận rất rõ anh ta yêu thương vợ mình. Anh ta có quyền có thế, ngoại hình hay nội hàm đều hơn người, nhưng cảm xúc của anh ta lại thay đổi chỉ vì một người. Anh ta sẽ vì một câu nói của vợ mình mà vui vẻ, cũng sẽ vì vợ mình trầm mặc mà lạc lõng hụt hẫng.

Anh ta phải yêu vợ đến mức nào mới như thế này?

Cả buổi cơm, Lê Minh Vũ luôn chăm chú gấp thức ăn cho Tô Nhiễm, anh còn chu đáo bóc vỏ từng con tôm đặt vào bát của cô, còn Tô Nhiễm chỉ im lặng dùng bữa.

Một lúc lâu sau...

“Nhiễm, ngày mai em muốn món gì? Để chị Phi nấu cho em ăn.” Lê Minh Vũ cất giọng yêu thương.

“Đúng đấy, ngày mai cô chủ muốn ăn món gì?” Chị Phi cũng nói theo, cố gắng xoa dịu bầu không khí quá mức tĩnh lặng, tuy rằng ngày nào cũng vậy.

Tô Nhiễm vẫn không trả lời, vẻ như không nghe thấy Lê Minh Vũ nói chuyện.

Chị Phi lúng túng nhìn Lê Minh Vũ. Có điều chị ta không phải lúng túng vì mình, mà là cảm thấy thay anh. Anh là một người đàn ông thành đạt nhưng lại bị vợ mình lạnh nhạt trước mặt người làm. Việc này thật sự rất mất mặt!

Nhưng Lê Minh Vũ không hề lúng túng, anh mỉm cười nhìn Tô Nhiễm, xoa đầu cô, nói giọng hiền hậu, “Không sao đâu! Khi nào em thích ăn món gì thì cứ nói cho anh và chị Phi biết.”

Mắt Tô Nhiễm đột nhiên lóe sáng. Khoảng chừng hai phút sau, cô đặt muống xuống bàn.

“Em sao vậy?” Lê Minh Vũ cũng dừng động tác, anh còn tưởng cô không chịu ăn, bèn than vãn, “Không được, em ăn ít quá, phải ăn thêm mới được.”

Tô Nhiễm nhìn chị Phi với ánh mắt lơ mờ khó hiểu, “Mình quên việc gì sao?” Cô cảm thấy đầu óc mình trống trơn, từng mảnh ghép của những chuyện đã qua hời hợt lướt qua suy nghĩ của cô.

“Cô chủ đã quên...”

“Cô chủ? Chị gọi ai là cô chủ?” Tô Nhiễm không thể hiểu nổi.

Chị Phi thẳng thốt, “Cô chủ và cậu chủ chẳng phải là...”

“Tôi và anh ta đã ly hôn từ lâu.” Đôi mắt Tô Nhiễm hồ hững, giọng cô nhàn nhạt cất lên.

“Sao?” Chị Phi bần thần.

Lê Minh Vũ đứng bật dậy, kéo cô ra khỏi phòng ăn ngay tức khắc, để mặc chị Phi há hốc kinh ngạc...

Trong phòng ngủ.

Lê Minh Vũ nhấn Tô Nhiễm ngồi xuống giường, anh khấn trương quan sát cô, hỏi nhỏ, “Nhiễm, em đang nghĩ gì vậy?”

Anh rất kích động vì anh thấy rõ ràng lúc này cô đang tỉnh táo.

Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh với vẻ bực bội, “Ai cho anh nói bậy bạ với chị Phi? Tôi và anh ly hôn rồi.”

“Được! Được! Anh sai!” Lê Minh Vũ vội vàng nhận lỗi, rụt rè nắm tay cô, “Nhiễm, em nhận ra anh, đúng không?”

Tô Nhiễm rút tay về, cô đảo mắt xung quanh, nói lãnh đạm, “Đây là đâu? Chỗ anh và Hạ Đồng yêu đương bất chính?”

“Nhiễm...” Lê Minh Vũ vừa vui mừng vừa bất đắc dĩ. Anh vui mừng vì cô biết Hạ Đồng, còn anh bất đắc dĩ là vì cô coi anh thành kẻ phong lưu phóng đãng.

“Em biết Hạ Đồng?”

Tô Nhiễm nhìn anh một cách chán ghét, “Tôi không chỉ nhận ra cô ta, mà tôi còn nhớ cô ta đã hại chết con của tôi!” Cô xô Lê Minh Vũ ra xa mình, ánh mắt thoáng vẻ u tối, “Anh dẫn tôi tới đây để khoe khoang chuyện gì? Hay anh thấy anh hại tôi chưa đủ?”

Nghe cô nói, Lê Minh Vũ đau đớn khôn cùng. Anh ôm chặt cô vào lòng mình...

“Nhiễm, anh không muốn làm hại em. Ba mẹ anh từng sống ở đây. Ngoài em ra, anh không dẫn bất cứ người phụ nữ nào đến đây.”

“Anh bỏ tôi ra...” Giọng Tô Nhiễm ghen ngào nhưng vẫn quật cường đẩy Lê Minh Vũ.

“Anh không bỏ.” Lê Minh Vũ ôm cô chặt hơn, “Anh không bao giờ để em rời khỏi mình nữa.”

Anh biết bệnh của cô có lúc tốt lúc xấu, nhưng cô tỉnh táo như hôm nay vẫn là lần đầu tiên. Mark đã nói tình trạng của cô thay đổi theo thời gian, dần dần sẽ khỏi bệnh nếu số lần tỉnh táo của cô xuất hiện nhiều lần hơn.

Mắt Tô Nhiễm nhòe nước, cô dựa vào lòng anh, “Anh đừng dằn vặt tôi nữa. Đứa bé đã không còn, anh không cần chịu trách nhiệm với tôi. Tôi thật sự chịu không nổi nữa.”

Lệ Minh Vũ hơi kéo cô ra, hai tay anh ôm mặt cô, nói nghiêm túc, “Nhiễm, anh sẽ không để em đi nữa, anh có tình cảm với em.”

Tô Nhiễm trợn to mắt ngỡ ngàng. Một hồi sau, cô mới có phản ứng, cô thì thào khó tin, “Anh... nói gì?”

Môi anh nhếch thành đường cong dịu dàng, tựa như sự dịu dàng thoát ra từ nơi sâu thẳm trong tim. Ngón tay cái ấm áp của Lệ Minh Vũ mơn trớn bờ môi cô. Đôi môi này chỉ là của một mình anh.

Đôi mắt cô trong vắt không giấu nổi ngạc nhiên và hoảng hốt...

Ánh mắt này khiến Lệ Minh Vũ vô cớ yêu thương, anh rủ rỉ bên tai cô, “Nhiễm, em đừng nghi ngờ anh. Anh thật lòng với em.”

Tô Nhiễm run bắn người, một tia phức tạp nổi lên trong mắt cô...

Tô Nhiễm muốn lên tiếng nhưng thốt mãi cũng không nên lời, làn môi cô run run, rồi lại quay về trạng thái trầm mặc, cô chỉ lặng lẽ nhìn anh. Trong đôi mắt sâu hun hút của anh phản chiếu dáng vẻ bất lực của cô.

Lệ Minh Vũ lại nở nụ cười, cúi đầu đặt nụ hôn lên trán cô.

“Anh sẽ chờ em.” Anh thở dài một hơi, ôm cô vào lòng

Hết Chương 10

187. Q.9 - Chương 11: Giành Những Thứ Tốt Nhất Cho Cô Ấy

Gần đây, Đồng Hựu đi không ngừng nghỉ từ Pháp đến Đức, rồi lại vòng từ Đức về Pháp.

Sau khi dự buổi tiệc tối nay, tài xế lái xe chở Đồng Hựu về chỗ ở, còn anh ngồi phía sau nhắm tịt mắt nghỉ ngơi. Đồng Hựu nga nga say nên đầu óc anh mơ hồ để vụt mất cảnh đẹp bên ngoài.

Thời tiết Paris dần se lạnh, sương mù giăng kín khắp nơi, dòng người ngược xuôi trên đường tóe điểm thêm nhiều sắc màu rực rỡ cho khung cảnh xung quanh.

Đèn giao thông ở đại lộ Saint - Michel chuyển sang đèn đỏ, xe cũng chậm chậm ngừng lại.

Đồng Hựu mở choàng mắt ngắm nhìn bên kia đường một cách trầm lặng. Đồ ăn ở buổi tiệc anh tham dự tối nay được chính tay các siêu đầu bếp nổi tiếng chế biến. Từ món khai vị, món chính đến tráng miệng đều do họ dày công chuẩn bị, có điều anh lại cảm thấy quá nhạt nhẽo. Dù đồ ăn thức uống thơm ngon, cũng không khơi nổi cảm giác mong chờ của anh.

Cảm giác này phải diễn tả thế nào đây?

Nó giống như... vị ngọt ngào bất ngờ nào đó.

Đúng là anh cảm thấy nó thiếu ngọt ngào.

Nó như vị ngọt bền lâu của rượu tuyệt lan tràn trong miệng.

Đồng Hựu bất giác nghĩ đến cô gái mình gặp ở Đức. Cô đã từng nói, rượu tuyệt dùng kèm với thịt bò nướng có thể là món ăn khiến anh cả đời khó quên.

Nói vậy cô đoán đúng rồi!

Từ ngày anh ở Paris đến giờ, anh ăn món gì cũng vô vị, chẳng có hứng thú gì cả.

Đồng Hựu hít sâu như thể ngửi được mùi thơm của thịt bò nướng và rượu tuyệt.

Đồng Hựu cảm thấy mình rất buồn cười. Anh quay đầu ra ngoài cửa xe, bất giác nhìn thấy... một bóng người quen thuộc!

Tim anh đập mạnh một nhịp. Thoạt đầu anh những tưởng mình bị ảo giác, nhưng sau đó anh thấy bóng dáng đó đang ngửa đầu nhìn chăm chú một tấm poster.

Đồng Hựu khẩn trương, vội vàng vỗ vai tài xế ngồi trước, “Dừng xe lại.”

Sau khi rời khỏi khu Hoa Phủ, tâm trạng Hòa Vy hết sức tồi tệ.

Hơn hai tháng ròng rã, cô đều sống trong mâu thuẫn và u tối vô bờ. Cô không yên lòng về Tiểu Nhiễm, lo lắng cho bệnh tình của Tiểu Nhiễm, sợ Tiểu Nhiễm sống khó chịu ở khu Hoa Phủ; nhưng mặt khác cô lại không dám đến thăm tiểu Nhiễm. Hòa Vy biết rõ mình nên quên Lê Minh Vũ, vì người đàn ông này chưa từng thuộc về cô.

Nhưng suốt hai tháng qua, chỉ cần nghĩ đến anh thì lòng cô lại quặn đau.

Cô thở dài sườn sượt, chán chường cầm cốc rượu brandy lên uống một hớp. Hòa Vy rất hiếm khi uống rượu mạnh, nhưng lúc này cô tình nguyện làm bạn với rượu. Thỉnh thoảng cô lại cảm thấy Tiểu Nhiễm mới là người hạnh phúc nhất. Tiểu Nhiễm không cần gánh vác nhà họ Hòa, dù bị bệnh vẫn có Lê Minh Vũ ở cạnh chăm nom.

Con người sống ở đời dù có sự nghiệp thành công, cũng không bằng nắm tay người mình yêu thương đi hết cuộc đời.

Hòa Vy cười ngây ngốc, cốc thủy tinh lóng lánh ánh đèn đủ sắc phẳng chiếu lên gương mặt cô.

Cô ngửa đầu, dốc sạch cốc rượu. Sau đó, cô lại đặt cốc lên quầy bar, gõ gõ mặt bàn. Bartender Ann mỉm cười đến gần cô, anh chống tay trên quầy bar...

“Say? Say thì đừng uống nữa! Em về nghỉ ngơi đi.”

Ann là một bartender nổi tiếng, từng nhận nhiều giải thưởng danh giá của quốc tế. Anh thường được mời đến các quán bar cao cấp nổi tiếng để đào tạo nhân viên ở đó. Mỗi nơi Ann đến, anh chỉ dừng chân lâu nhất là ba tháng, nhưng anh lại sống ở thành phố này gần hai năm qua.

Hòa Vy quen anh nhờ một lần tạp chí của cô cần người mẫu ảnh bìa.

Khi ấy, tạp chí của Hòa Vy chọn một nữ diễn viên nổi tiếng nhưng khi cô ta tới chụp ảnh lại ra vẻ hách dịch, kén chọn đòi hỏi linh tinh, nhiếp ảnh gia và biên tập hình ảnh không biết giải quyết thế nào, nên nhờ Hòa Vy ra mặt giải quyết.

Không ngờ Hòa Vy còn chưa đứng ra dàn xếp việc chụp ảnh, thì nữ diễn viên này đã trách móc toàn bộ ê kíp, chuyên viên trang điểm, trang phục tài trợ đều bị cô ta chê bai tồi tệ. Hòa Vy nổi giận cất ngay hợp đồng với cô ta, thậm chí còn thông báo bất cứ quảng cáo, ảnh bìa nào có cô ta xuất hiện đều không được đăng tải và phát hành ra ngoài.

Sau đó, cô phá vỡ quy định cũ, để mắt đến một bartender tên Ann. Hành động này của cô khiến mọi người trong tòa soạn và giới thời trang đều bất ngờ.

Do tạp chí mà Hòa Vy làm chủ biên dành riêng cho giới nữ, nên chưa từng dùng ảnh bìa là phái nam bao giờ. Thêm nữa Ann chỉ là bartender, nghề này có vẻ bấp bênh, như thế sẽ hạ thấp đẳng cấp của tòa soạn.

Có rất nhiều lý do khiến Hòa Vy chọn Ann làm người mẫu. Ann là một bartender tài năng nhận được nhiều giải thưởng lớn và nổi tiếng. Anh không chỉ có ngoại hình cao lớn xuất sắc như diễn viên điện ảnh. Nghề nghiệp của anh sẽ mang đến cảm giác thần bí và tò mò cho các độc giả nữ, vì vậy họ càng thấy bị thu hút.

Làm sao cô có thể bỏ qua một người như Ann?

Số báo đầu tiên với ảnh bìa là Ann phát hành bán hết sạch chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. Tòa soạn của Hòa Vy phải in ấn thêm để thỏa lòng độc giả. Đây cũng là số báo bán chạy nhất từ trước đến nay. Vì vậy sự thực chứng minh cách nhìn của Hòa Vy rất độc đáo.

Mọi người trong giới ai cũng bất ngờ về thành công của Hòa Vy. Sức hút của Ann càng tăng vọt.

Sau này, nữ diễn viên kia tới xin lỗi Hòa Vy, hy vọng cô thu hồi thông báo. Dấu sao tạp chí của Hòa Vy cũng có chỗ đứng ổn định và sức ảnh hưởng trên thị trường, nên hình ảnh của cô ta bị thiệt hại nghiêm trọng. Nhưng Hòa Vy là người cứng rắn, đặc tội vẫn là đặc tội. Hòa Vy từ chối lời xin lỗi của cô ta.

Bắt đầu từ ngày đó, Hòa Vy càng gần gũi với Ann.

Ann là một người đàn ông hấp dẫn. Hòa Vy rất thích ngắm dáng vẻ chăm chú pha chế rượu của anh, khi đó cô cho rằng tình yêu và tình dục có thể phân chia rõ ràng. Vì vậy mỗi lần thấy Ann pha rượu, nhìn ngón tay anh ve vuốt miệng ly nhẹ nhàng, Hòa Vy lại nghĩ ở trên giường anh có dịu dàng như thế không?

Không lâu sau cô cũng xảy ra quan hệ với Ann.

Ann đương nhiên không từ chối một cô gái trẻ trung xinh đẹp như Hòa Vy. Họ cùng trải qua một đêm tuyệt vời với nhau. Giống như sự tưởng tượng của Hòa Vy, Ann ở trên giường tuyệt đối là bạn tình hoàn mỹ.

Có điều ánh mắt Ann nhìn Hòa Vy mỗi lúc một say đắm hơn theo thời gian, Hòa Vy đột nhiên sợ hãi không xiết. Tình dục chỉ là nhu cầu sinh lý giữa người với người, nhưng còn tình yêu cô không cách nào cho anh.

Ann quả thực đã yêu Hòa Vy, đây là nguyên nhân khiến anh lưu lại thành phố này suốt thời gian qua. Nhưng Hòa Vy chỉ muốn làm bạn bè với anh giống như cô đã nói từ lúc bắt đầu, cô chỉ sẵn lòng làm bạn giường của anh mà thôi.

Ann cảm thấy rất thất bại. Anh có thể chấp nhận trong lòng cô còn người khác, nhưng anh không chịu được việc cô chưa bao giờ thử đón nhận tình cảm của anh.

Hai người cứ dây dưa như vậy trong hai năm. Trọn vẹn hai năm dài đằng đẳng, Hòa Vy vẫn không có tình cảm với anh.

Trong quán bar, tiếng nhạc xập xình dần chuyển sang điệu blues du dương lãng mạn.

Hòa Vy hơi say, cô nhúm mày, ngửa đầu nhìn Ann, “Anh thôi nói nhảm đi! Rót cho em một ly nữa.”

Ann đứng bất động, nhần nại khuyên cô, “Em uống năm ly rồi. Dạo này em cứ đắm chìm trong men rượu, như vậy không hay đâu. Nếu em cô đơn thì nói với anh, anh sẽ ở cạnh em. Vì sao em phải dùng chất cồn gây tê bản thân?”

Ánh mắt Hòa Vy dừng trên Ann hồi lâu, cô cười ha ha, “Phụ nữ theo đuổi anh nhiều không đếm hết, tại sao anh không chịu thế?”

Kỳ thực điều kiện của anh rất tốt.

Ann nhún vai, thần sắc anh thấp thoáng bất lực, anh nâng cằm cô lên, nói rõ từng chữ, “Em biết anh không có hứng thú với những người phụ nữ khác, anh chỉ đợi một mình em.”

Hòa Vy bật cười, “Em cũng đang chờ người.”

“Thế ư? Lệ Minh Vũ? Anh ta tốt như vậy ư?” Ann mỉm cười, nhưng ánh mắt anh chứa đầy đau đớn.

“Anh ấy tốt nên mới thuộc về người khác!” Ánh mắt Hòa Vy cô đơn, cô nói lảng sang chuyện khác, “Này, ở đây mở cửa ra kinh doanh, chẳng lẽ khách mua rượu mà anh không bán ư?”

Ann đành lắc đầu. Anh pha cho cô một ly rượu brandy với lá bạc hà, giúp cô uống vào đỡ khó chịu hơn.

Hòa Vy hiểu sự quan tâm của anh, cô bắt giác thấy ấm áp. Cô cầm ly rượu, dõi theo bóng lưng của Ann, cô chợt hỏi, “Anh chưa nói em biết tên tiếng Trung và những việc cá nhân liên quan tới anh.”

Ann cười, không nói tiếng nào. Mãi đến khi anh pha xong một ly rượu khác, anh mới cất giọng khe khẽ, “Em chưa bao giờ hỏi anh.”

“Vậy bây giờ em hỏi anh!”

“Tên tiếng Trung của anh là Giang Dã, còn việc cá nhân thì, ừm...” Anh giả vờ suy ngẫm, “Anh 30 tuổi, còn độc thân, vậy đủ chưa?”

Hòa Vy phì cười, lẩm bẩm tên anh, “Giang Dã? Tên anh nghe rất quen!”

“Thế hả? Chắc trùng tên thôi.” Giang Dã mỉm cười, không giải thích gì thêm. Anh đặt ly rượu xuống, “Lát nữa em nhớ uống cái này để không bị đau đầu.”

“Đây là cái gì?”

Giang Dã nhìn cô, “Quyển luyện giai nhân!”

“Quyển luyện giai nhân? Tên nghe rất hay.”

Giang Dã rướn người sát Hòa Vy, môi anh áp vào tai cô...

“Anh chỉ pha chế vì em, hy vọng em sẽ quên anh ta. Dẫu sao chẳng nữa... anh mới là người đàn ông đầu tiên của em!”

Hòa Vy bỗng hít thật sâu. Cô giương mắt nhìn liên bất gặp vẻ trịch thượng thấu hiểu trong mắt Giang Dã, cô sức giật mình. Nhưng còn chưa hiểu rõ nó tượng trưng cho điều gì, Giang Dã đã cười nồng hậu, xoay người đi.

Trái tim Hòa Vy rung mạnh.

Anh nói đúng, lần đầu tiên của cô là cho anh...

Thậm chí cô còn nhớ rõ đêm đó trên giường, khi Giang Dã thấy cô còn trinh trắng, anh kinh ngạc và mừng rỡ vô cùng. Sau đó cô và anh triền miên cả đêm cùng nhau...

Mấy năm nay, cô thay bạn trai như thay áo. Có thể nói ra sẽ khiến người khác khó tin, nhưng cô quen bạn trai chỉ để tìm kiếm cảm giác an toàn. Cô chưa từng lên giường với họ, chắc chắn Lê Minh Vũ cũng không tin cô còn trong trắng.

Bốn năm qua, cô luôn muốn trao thân cho Lê Minh Vũ, nhưng không ngờ cô lại dành lần đầu tiên của mình cho Giang Dã chỉ quen biết được vài ngày.

Hòa Vy hoảng loạn, thu hồi suy nghĩ.

Nhìn Giang Dã tử mị pha chế rượu, cô hít sâu, rồi cầm ly rượu lên uống. Nào ngờ có người cướp lấy ly rượu của cô. Cô nhướng mắt lên liền cau mày căm ghét!

Lại là Hạ Đồng!

Bởi vì Tô Nhiễm bệnh nên Mộ Thừa cũng lùi ngày đi trễ hơn. Hôm nay, Mộ Thừa lại đến khu Hoa Phủ. Anh vừa dừng xe thì trông thấy Tô Nhiễm đang ngồi dưới cây ngọc lan trắng, ánh nắng dịu nhẹ lẳng lẽ chiếu xuống người cô.

Thời tiết tương đối lạnh nên Tô Nhiễm cũng đội nón len trắng giữ ấm.

Mộ Thừa đến gần cô, anh cúi thấp người, gọi tên cô.

Tô Nhiễm bình thần nhìn anh một cái, rồi tiếp tục ngắm nghía cây ngọc lan trắng.

Cửa phòng mở ra, Lê Minh Vũ đi ra ngoài. Tuy anh không thích người khác quấy rầy cuộc sống của mình và cô, nhưng dẫu sao Mộ Thừa cũng tốt bụng nên anh không thể đuổi về, buộc lòng phải mời Mộ Thừa vào nhà.

“Anh vào đi!” Lê Minh Vũ kéo Tô Nhiễm về với mình, nói với Mộ Thừa.

Trong phòng khách của biệt thự phảng phất mùi hương nhè nhẹ, y hệt hương thơm trên người Tô Nhiễm.

Chị Phi vội vàng bưng trà bánh lên thiết đãi Mộ Thừa.

Ánh mắt Mộ Thừa dừng trên Tô Nhiễm, một hồi lâu sau anh nói, “Cô ấy luôn như thế này ư?”

Lê Minh Vũ ngồi cạnh Tô Nhiễm, giang tay ôm cô vào lòng tỏ rõ quyền sở hữu. Không phải anh không tin Mộ Thừa, nhưng suy cho cùng Mộ Thừa cũng có tình cảm với Tô Nhiễm, càng những lúc như thế này, anh càng phải cẩn thận mới được!

“Trạng thái này là tốt nhất của cô ấy.” Anh nói nhàn nhạt. Từ lần trước cô tỉnh táo đến giờ đã được vài hôm, Tô Nhiễm lại quay về trầm mặc. Nhưng Lê Minh Vũ có đủ nhẫn nại để đợi cô bình phục vì anh nhìn thấy hy vọng.

Mộ Thừa làm sao không rõ tâm lý đề phòng của Lê Minh Vũ, anh đành mỉm cười đối phó, “Chỉ cần cậu luôn ở cạnh cô ấy là được.”

“Dĩ nhiên!” Lê Minh Vũ nở nụ cười, nhìn Tô Nhiễm dựa trong lòng mình.

Tô Nhiễm ngẩng đầu, mở to đôi mắt trong veo nhìn anh.

Lê Minh Vũ cười tươi hơn, ánh mắt anh ngập tràn ấm áp, anh cúi xuống hôn trán cô.

Mộ Thừa thoáng lúng túng, cầm ly trà uống một hớp. Anh im lặng suốt một phút, sau đó nói, “Cậu biết chuyện ba mẹ cậu sống riêng chưa?”

Lê Minh Vũ sửng sốt, “Tôi không biết. Có chuyện gì giữa họ vậy?”

Mộ Thừa lướt mắt qua Tô Nhiễm, “Bởi vì cô ấy.”

Lê Minh Vũ không hiểu ý Mộ Thừa.

“Tôi nghĩ gần đây cậu cũng chịu áp lực khá nhiều. Dù việc Tiểu Nhiễm bệnh không lộ ra ngoài, nhưng ba cậu không tán thành cậu và cô ấy sống chung. Mẹ cậu rất thích Tiểu Nhiễm, vậy nên tranh cãi với ba cậu, hai người bất đồng ý kiến nên âm ỉ đòi ở riêng.” Mộ Thừa nhún vai, cất giọng bất lực.

Lê Minh Vũ cảm thấy khó xử, anh lắc đầu mệt mỏi, “Vài ngày nữa tôi sẽ về xem thế nào, rồi nói rõ ràng với ba mẹ.”

“Cậu muốn nói rõ việc gì?” Mộ Thừa nhìn anh chăm chú.

Lê Minh Vũ cười cười. Mộ Thừa là người thông minh, cũng đoán được phần nào ý tứ của Lê Minh Vũ. Lê Minh Vũ suy tư chốc lát, anh ôm Tô Nhiễm chặt hơn, rồi xoay đầu nhìn cô bằng ánh mắt chan chứa yêu thương, “Tôi muốn dành tất cả thứ tốt nhất cho cô ấy!”

“Ý cậu là...”

Ánh mắt Lê Minh Vũ nhìn Tô Nhiễm càng dịu dàng...

“Tôi sẽ tái hôn với cô ấy, dành cho cô ấy một đám cưới trang trọng và tuyệt vời nhất.”

Mộ Thừa ngây người.

Lê Minh Vũ mỉm cười với Mộ Thừa, “Anh sao thế? Tôi dọa anh sợ ư?”

“Cậu...” Mộ Thừa hơi chần chờ, “Hai người định làm lại từ đầu? Có điều Tiểu Nhiễm chưa hết bệnh.”

“Thì có sao đâu? Tôi sẽ chăm sóc cô ấy suốt đời.” Lê Minh Vũ cười toe toét, vẻ mặt anh hết sức tự nhiên.

Tô Nhiễm dựa vào ngực Lê Minh Vũ, thấy anh cười vui vẻ, cô cũng hiếu kỳ nhìn anh chăm chăm. Có lẽ niềm vui của anh lây lan sang cô, cô cũng cười nhẹ nhàng.

“Minh Vũ, tôi nghĩ chuyện này nên được cả nhà đồng tình thì tốt hơn. Ba cậu...”

“Tôi sẽ thuyết phục ba. Tôi và Tiểu Nhiễm đã lãng phí quá nhiều thời gian, bây giờ tôi chỉ muốn được ở cùng cô ấy. Tôi chỉ muốn như vậy thôi.” Lê Minh Vũ nói nghiêm túc.

Mộ Thừa làm sao không hiểu tâm tư của Lê Minh Vũ, anh cũng cất giọng chân thành, “Vậy xem như cậu đã quyết định rồi?”

“Tôi đã quyết định!” Lê Minh Vũ cong môi nói, “Có thể sống cùng người phụ nữ mình yêu thương đến hết cuộc đời mới là hạnh phúc.”

“Người phụ nữ mình yêu thương...” Mộ Thừa lẩm bẩm lại lời nói của Lê Minh Vũ. Cuối cùng Lê Minh Vũ cũng chịu nhìn thẳng vào thế giới tình cảm của mình.

Mộ Thừa nhìn Lê Minh Vũ, “Dù thế nào, tôi cũng chân thành chúc phúc cho cậu và cô ấy.”

“Cám ơn anh.” Lệ Minh Vũ mỉm cười, đáy mắt lộ vẻ chờ mong.

An Tiểu Đóa thở hổn hển chạy vào phòng cấp cứu. Cô kéo màn che, liền thấy Hòa Quân Hạo đang nằm trên giường bệnh, áo sơ mi cởi bay hết bốn cúc, để lộ thớ thịt săn chắc, làn da màu lúa mì gợi cảm.

“Chẳng phải bị thương ngay cánh tay ư? Tại sao phải cởi quần áo của cậu ta?” An Tiểu Đóa quát lạnh.

Mấy y tá có mặt ở đó gặp cô đi vào, lật đặt chào hỏi lễ phép, “Bác sĩ An.”

“Tránh ra!” An Tiểu Đóa tiến lại chỗ Hòa Quân Hạo nằm, cô đeo găng tay vào, lườm mấy y tá đang cười trộm. Mấy y tá này đúng là thừa dịp dở trò dè xòm!

Cô nhìn đến Hòa Quân Hạo.

Hòa Quân Hạo cũng mở to đôi mắt vô tội nhìn An Tiểu Đóa, cô lắc đầu khó chịu, hỏi han, “Đến mấy khoa khác kiểm tra luôn rồi?”

Một y tá vội nói, “Dạ. Anh Hòa không bị gì hết, nhưng cánh tay bị thương nên khoa chỉnh hình đòi anh ấy qua đó tiếp nhận khám chữa.”

“Khoa chỉnh hình đòi khám chữa? Khoa giải phẫu thần kinh còn chưa kiểm tra đấy!” An Tiểu Đóa liếc cô y tá đó. Bác sĩ Bạch của khoa chỉnh hình nổi tiếng mê trai đẹp, định giở trò với Hòa Quân Hạo ư? Mơ đi!

Mấy y tá lặng thinh, cổ găng nhịn cười.

“Hòa Quân Hạo, bây giờ tôi khám cho cậu, đau chỗ nào thì phải nói tôi biết.” An Tiểu Đóa cúi đầu nhìn anh, cất giọng điềm tĩnh.

Hòa Quân Hạo gật gù.

“Chỗ này đau không?” An Tiểu Đóa nhấn vào gáy Hòa Quân Hạo.

Hòa Quân Hạo lắc đầu.

“Ở đây?”

“Không đau.”

An Tiểu Đóa kiểm tra một lượt lại không tìm được dấu hiệu bất thường nào từ Hòa Quân Hạo. An Tiểu Đóa nói, “Có thấy đau đâu không?”

“Không...” Hòa Quân Hạo định đáp là “không đau” thì thấy đôi mắt An Tiểu Đóa thoáng nét giận dữ cảnh cáo anh, anh lập tức chữa lại, tỏ vẻ đau đớn khó chịu, “Không dễ chịu chút nào, đầu hơi hơi đau.”

An Tiểu Đóa nhếch mép, ánh mắt cô nhìn anh như muốn nói “coi như cậu thức thời”. An Tiểu Đóa nói với mấy y tá, “Tôi thấy não Hòa Quân Hạo có dấu hiệu bị chấn động, cần chụp cắt lớp não. Mấy cô báo với bác sĩ Bạch rằng khoa giải phẫu thần kinh nhận bệnh nhân trước rồi!” Nói dứt lời, cô tháo găng tay ném vào sọt rác, vén màn che, đi ra ngoài.

Mấy y tá thè lưỡi, đưa mắt nhìn nhau.

Hòa Quân Hạo thì nhoén miệng cười, nhảy khỏi giường bệnh.

Phòng làm việc

“Kể mau! Người nào xui xẻo bị cậu đụng phải thế?” An Tiểu Đóa đặt ly nước trước mặt Hòa Quân Hạo, cô buồn cười nhìn anh.

Hòa Quân Hạo đảo mắt một vòng, “Người ta đụng tôi! Thắng xe của người đụng tôi không ăn, còn tôi thì muốn tránh ra nên nhào lên cây.”

“Đáng thương quá!” An Tiểu Đóa xót xa nhìn cánh tay băng bó của Hòa Quân Hạo. May mắn là anh chỉ bị thương nhẹ.

Hòa Quân Hạo buông một tiếng thở dài, nhìn cô, “Cô qua đây đi!”

An Tiểu Đóa đi tới, ngồi bên người Hòa Quân Hạo.

Hòa Quân Hạo bèn vươn tay không bị thương ôm choàng An Tiểu Đóa.

“Làm gì?” Cô không xô Hòa Quân Hạo ra, nhưng lại liếc xéo anh.

Hòa Quân Hạo vùi mặt vào cổ An Tiểu Đóa, nói nhỏ, “Cô an ủi tâm hồn yếu đuối bị thương của tôi một chút đi mà! Chẳng phải ở bệnh viện có chương trình phục đạo tâm lý dành cho nạn nhân gặp sự cố bất ngờ ư?”

An Tiểu Đóa đẩy anh, “Cậu thôi giả vờ đi!”

“Ui da...” Hòa Quân Hạo ôm cánh tay bị thương, cắn răng chịu đau.

“Cậu đừng giả bộ với tôi. Cậu chỉ trầy xước ngoài da, đến máu còn không chảy giọt nào, làm gì mà đau đớn đến vậy.” An Tiểu Đóa nín cười.

“An Tiểu Đóa, có người nào làm bác sĩ như cô không?” Hòa Quân Hạo lắc đầu tủi thân.

188. Q.9 - Chương 12: A Miêu A Cầu Gặp Nhau

“Vậy có bệnh nhân giống cậu ư?” An Tiểu Đóa nhìn Hòa Quân Hạo, “Ý đáng mình chuẩn nên cứ dụ dỗ con gái người ta.”

Hòa Quân Hạo tỏ vẻ vô tội, “Tôi cũng là người bị hại mà. Mấy bác sĩ với y tá ở bệnh viện cô bắt tôi cởi áo, làm sao tôi dám không nghe.”

“Chảnh chọe!” An Tiểu Đóa bĩu môi, “Cơ mà cậu bị sao vậy, đi đứng thế nào lại không chú ý xe cộ?”

Hòa Quân Hạo khôi phục vẻ đứng đắn, “Mấy ngày nay tôi toàn ở sở cảnh sát. Vụ án của cậu tôi sắp ra tòa nhưng cảnh sát vẫn không cho gặp ông ấy. Tôi cũng không biết phải tìm luật sư giúp đỡ thế nào, đầu óc tôi cứ lẩn quẩn mãi chuyện này.”

An Tiểu Đóa gật đầu. Cô cũng biết chuyện Bạch Lâm.

“Nhưng cậu của cậu giết người. Dù có muốn luật sư bào chữa, phiên tòa này cũng chưa chắc thắng.” Không phải cô muốn tạt nước lạnh vào anh, mà cô chỉ muốn nhắc anh nhớ.

“Chí ít cũng phải thử một lần. Tôi hiểu tính cậu mình, bình thường cậu ấy thích khoe khoang ra vẻ, nhưng thực tế cậu tôi rất nhát gan. Có thể việc này không đơn giản như bề ngoài của nó.” Hòa Quân Hạo buông tiếng thở dài.

An Tiểu Đóa nhìn gương mặt nghiêng của anh, cô vô cớ xót xa. Cô cầm tay anh an ủi, “Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Cậu đừng lo lắng, tôi sẽ cùng cố gắng với cậu.”

Hòa Quân Hạo mỉm cười nhìn cô, anh dịu dàng trở tay nắm gọn tay cô.

Paris, Pháp

Đồng Hựu xuống xe. Anh đi theo cô gái đến đường La Harpe, La Parcheminerie, La Huchette, rồi đến đường Saint Severin, thì thấy cô dừng trước một cửa hàng lưu niệm.

Đồng Hựu thở phào một hơi. May mắn là cô đã ngừng bước, nếu không anh sẽ đi theo đến mệt đứt hơi. Anh rất khâm phục phụ nữ, vì đôi khi họ chẳng mua sắm gì nhưng có thể dành thật nhiều thời gian đi dạo khắp nơi.

Đồng Hựu muốn gọi cô gái, nhưng lại không biết kêu thế nào. Anh bật cười lúng túng. Chẳng lẽ anh gọi cô là “A Miêu”? Anh bước đến gần hơn, loáng thoáng nghe thấy cô đang trả giá một món hàng nào đó bằng tiếng Pháp.

Cô gái đang ngắm nghía một món đồ đôi hình con mèo, trông rất đáng yêu.

Chủ cửa hàng lắc đầu lia lịa, không chịu giảm giá. Còn cô gái cũng không chịu thua. Cô vừa mặc cả với chủ cửa hàng, vừa nắm chặt hai món đồ hình con mèo.

“Cô à! Giá cô đưa ra thấp quá, tôi bán không được đâu!” Chủ cửa hàng giật con mèo.

“Giá vậy mà còn thấp gì nữa! Lúc ở Hi Lạp, em cũng thấy con mèo y chang, mà người ta bán bằng một nửa giá của chị thôi. Em trả giá như vậy là để chị lời nhiều quá rồi còn gì!” Cô gái kéo con mèo lại.

“Thế cô đến Hi Lạp mua đi!” Chủ cửa hàng nổi đóa.

“Chị không bán cho em thì đừng hối hận! Dù sao chị cũng bày ra bán, em phải trả giá được thì mới mua chứ! Người phương Tây có ai mua mấy món hàng lưu niệm thế này đâu!” Cô gái nhăn mặt, tỏ vẻ khó chịu.

“Ai nói cô biết người ta không mua?”

“Em...”

“Bà chủ, tôi mua hai con mèo này. Chị gói lại đi!” Một giọng nam trầm trầm dễ nghe đột nhiên xen ngang lời cô gái. Cô quay đầu nhìn liền thấy...

“A Cậu?” Cô gái kinh ngạc, “Sao anh lại ở đây? Thật là trùng hợp!”

Đồng Hựu thoát ngưỡng ngừng, sau đó anh mỉm cười, “Đúng vậy, trùng hợp quá!” Anh rút tiền đưa cho chủ cửa hàng.

Chủ cửa hàng hơn hớn, gói hai con mèo lại cho anh.

Đồng Hựu giơ giơ bịch hàng, anh nhoẻn miệng cười, “Em tên A Miêu thật à? Nếu không sao lại thích mèo như vậy?”

“Em thích sưu tầm đồ có hình con mèo. Thế...” Cô gái chỉ con mèo trên tay anh, “Anh... định tặng nó hay mua à?”

Đồng Hựu giả vờ suy nghĩ, “Tôi mua tặng!”

“Ừm...” Ánh mắt cô gái thoáng vẻ thất vọng.

Đồng Hựu như hiểu thấu tâm tư của cô, anh cố tình cười cười, “Không ngờ hôm nay mình lại gặt hái được nhiều thứ thế này!” Anh nói xong, bèn xoay người bỏ đi.

Cô gái lật đật đuổi theo, “Này, vậy anh bán hai con mèo đó cho em, được không? Cùng lắm thì... cùng lắm thì em trả thêm tiền cho anh. Anh mua cái khác tặng người ta.”

“Không được. Bạn tôi chỉ thích hai con mèo này!” Đồng Hựu nhún vai từ chối.

“Nhưng... nhưng...” Nhưng cô rất thích chúng!

Đồng Hựu ngoảnh đầu nhìn cô gái. Anh thấy mặt cô đỏ bừng chạy theo mình, lòng anh bỗng lâng lâng khó tả, anh cười với cô, “Hay mình tính thế này đi! Ở đằng trước có quán cà phê. Em cùng tôi đi uống nước, tôi sẽ cân nhắc xem có nên bán lại hai con mèo này cho em không.”

“Anh nói thật không?” Đôi mắt cô gái hiện vẻ vui sướng.

“Thật!” Đồng Hựu gật đầu.

Cô vội túm tay anh, “Vậy còn chờ gì nữa! Đi thôi!”

Đồng Hựu phì cười, cùng cô sang quán cà phê.

Những quán cà phê theo kiểu cổ điển có rất nhiều ở khu này. Để hợp với phong cách, bàn ghế trong quán cũng được làm với vẻ cũ kỹ, trông như sự thăng trầm qua năm tháng.

“Tại sao anh vẫn ở Paris?” Cô gái nhận ly cà phê Đồng Hựu đưa, cô cười ngọt ngào với anh.

Đồng Hựu cười dịu dàng, uống một hớp cà phê, “Tôi còn vài việc chưa giải quyết xong.”

“Ừm.” Cô gái gật đầu, mắt cô dán chặt vào hai con mèo trong tay Đồng Hựu.

Đồng Hựu trông thấy rõ ràng, nhưng vẫn thản nhiên hỏi cô, “Em tới Paris làm gì? Chẳng phải lúc tôi mời em đi cùng, em nói không đi ư?”

“Em đến đây thăm bạn!”

“Bạn trai?”

“Ồ?” Cô gái sững sốt, cười bí hiểm, “Anh đang tìm hiểu đời tư của em?”

Đồng Hựu xấu hổ, “Xin lỗi em, tôi không nên hỏi chuyện này.”

Cô gái cũng nhún vai, uống cà phê.

“Em định ở Paris lâu không?” Anh hỏi tiếp tục.

“Ừm... em muốn nghỉ ngơi thêm ba bốn ngày nữa, rồi mới quyết định.”

“Em ở đâu?” Đồng Hựu ra vẻ hồ hởi hỏi cô.

Cô gái cũng không kiêng cử. Cô nói thẳng tên khách sạn cho anh biết.

Đồng Hựu gật gù, không hỏi thêm gì.

Ánh mắt cô gái sáng rực rỡ nhìn theo hai con mèo kia.

“Em nói rất đúng!” Đồng Hựu đột nhiên nói chuyện.

“Sao? Ồ, từ xưa đến nay em nói câu nào cũng rất đúng. Nhưng anh muốn nhắc đến câu nào?” Cô gái lập tức thu hồi tầm mắt khỏi hai con mèo, hỏi anh.

189. Q.9 - Chương 13: Đồ Máu

Đồng Hựu chống trán mỉm cười, anh lén đưa mắt nhìn cô, “Rượu tuyệt ăn chung với thịt bò nướng em làm rất ngon!”

“Thấy chưa! Em đã nói nó là món ăn khiến anh khó quên nhất mà.” Cô gái khoa tay múa chân vui vẻ, cười rạng rỡ, “Vậy anh muốn ăn nữa không?”

“Chẳng lẽ em định làm ngay tại đây?” Đồng Hựu nhướng mày khó hiểu.

“Tất nhiên không rồi! Nhưng em sẽ có cách làm món thịt bò nướng cho anh ăn. Còn chuyện nấu nướng ở đâu thì anh đừng lo.” Cô gái nói với giọng bí hiểm.

Đồng Hựu cười, không nói lời nào.

“Có điều...” Cô gái lướt mắt qua hai con mèo, “Em không làm miễn phí đâu!”

Đồng Hựu không nhịn được, phì cười. Anh cũng quyết định không chọc ghẹo cô nữa. Đồng Hựu đẩy hai con mèo mình mua đến trước mặt cô, anh nói, “Tôi tặng em!”

“Sao?” Cô gái không ngờ anh sẽ rộng rãi tặng ngay ỉnh. Mắt cô sáng trưng, rồi lại giả vờ từ chối anh, “Thế thì... kỳ lắm. Anh đã tốn nhiều tiền mua chúng mà.”

“Không sao đâu, tôi tặng em.”

“Anh tặng em? Anh không cần em trả đồng nào hết, thật không?” Cô gái kéo hai con mèo vào lòng, niềm vui sướng tột độ không giấu nổi trong mắt cô.

Đồng Hựu cười, gật đầu nhìn cô.

Cô gái lật đặt mở gói hàng bọc hai con mèo ra, cẩn thận vuốt ve hoa văn khắc trên chúng. Cô vui quá!

Đồng Hựu cầm ly cà phê lên uống, nhưng ánh mắt anh luôn dừng trên mặt cô. Nhìn vẻ mặt vui mừng của cô, lòng anh bỗng ngọt ngào khôn xiết!

Thấy anh nhìn mình chăm chú, cô gái bối rối đặt con mèo xuống bàn, vô thức liếm môi, “Hai con mèo này... chẳng phải anh mua tặng bạn ư?”

“Em cũng là bạn của tôi.” Đồng Hựu thông thả đáp lời.

“Bạn anh rất thích mấy món đồ có hình con mèo?”

“Chẳng phải em cũng thích ư?”

“Ồ... Vâng em cảm ơn anh!” Cô gái gật gù thoải mái, vội vã cất vào giỏ xách, vẻ như sợ bị cướp mất.

Đồng Hựu cười nòng ảm, “Thế hai con mèo này có đủ đổi một bữa thịt bò nướng không?”

“Đủ! Đủ! Đừng nói là ăn một bữa, mười bữa cũng vô tư luôn!” Cô gái gật đầu lia lịa.

Đồng Hựu im lặng, anh vừa cười vừa ngắm cô.

Không chỉ ăn một bữa là do cô nói đấy nhé!

Quán bar rực rỡ ánh đèn về đêm.

Khi Giang Dã giải quyết xong công việc, quay lại đã không thấy bóng dáng Hòa Vy. Anh vội kéo một nhân viên lại hỏi, “Cô Hòa đâu?”

Nhân viên gãi đầu, “Em không biết. Nãy giờ em lu bu làm việc nên không để ý. Chắc chị ấy về rồi.”

Chết tiệt thật!

Giang Dã cau mày, vội vội vàng vàng đi tìm.

Mà ở một phía khác của quán bar, Hòa Vy vui người vào ghế sofa, cúi kính nhìn Hạ Đồng ngồi đối diện, còn Hạ Đồng lại hồ hởi nhấp từng hớp rượu.

“Đúng là ông trời không có mắt, tạo sao ông ấy có thể để loại người như cô sống ung dung mãi nhỉ?” Hòa Vy khoanh hai tay trước ngực, cất giọng lạnh lùng.

Hạ Đồng cười bất cần, “Cô muốn ám chỉ điều gì? Định so sánh tôi với cô à?”

“Cô hiểu tôi nói gì cơ mà!”

“À, hóa ra cô muốn nhắc tới em gái Tô Nhiễm của mình.” Hạ Đồng dựa người vào ghế sofa, cô ta rút một điếu thuốc ra châm hút, rồi phả khói vào mặt Hòa Vy.

“Rất cuộc cô đã nói gì với em tôi? Lẽ nào cô không cảm thấy áy náy chút nào ư? Tại cô mà em tôi sẩy thai đấy!” Hòa Vy oán giận nhìn gương mặt trang điểm tinh tế của cô ta. Cô chỉ muốn tát ngay vào bộ mặt trơ tráo của Hạ Đồng.

Hạ Đồng nhìn cô, “Kêu tôi áy náy? Tôi phải áy náy chuyện gì thế? Nó có con với Minh Vũ, bây giờ đã sẩy thai thì tốt quá còn gì. Đáng đời nó, tôi hả lòng hả dạ vô cùng, chẳng lẽ cô không thấy vậy?”

“Cô có phải con người không?” Hòa Vy nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh buốt, “Cô hại chết một mạng người mà cô ăn nói như vậy được ư?”

“Ồ, giờ này lại nhớ tới tình chị em cơ đấy? Tôi nghe cảm động xiết bao!” Hạ Đồng giả bộ thương tiếc, “Sao cô không xem mình đối xử với Tô Nhiễm như thế nào, rồi hẵng nói tôi? Cô có mặt mũi để nói tôi ư? Vả lại

tôi làm gì có khả năng khiến nó sẩy thai. Nó bị vậy là do sức khỏe quá yếu, tự nó sẩy thai thì liên quan gì tới tôi?”

Hòa Vy giận dữ trừng mắt nhìn cô ta, “Hạ Đồng, cô giống hệt ba cô. Không biết xấu hổ là gì!”

“Cô nói ai không biết xấu hổ?” Hạ Đồng biến sắc, vẻ mặt châm biếm của cô ta chuyển thành không vui.

Hòa Vy nhếch miệng nói nhàn nhạt, “Tôi nói sai à? Ba cô Hạ Minh Hà dựa thế mẹ cô để trèo cao, rồi ở ngoài bao vô số nhân tình, còn cô thì sao? Thân là cành vàng lá ngọc, lại mang tiếng gái bao hạng sang. Cho phép tôi được hỏi cô Hạ, cô quan hệ với bao nhiêu thằng đàn ông rồi?”

“Cô... nói bậy!” Hạ Đồng nổi giận, chỉ tay vào mặt Hòa Vy, “Tôi cấm cô ăn nói lung tung, nếu không tôi sẽ kiện cô tội phỉ báng.”

“Được thôi, vậy tôi cũng muốn biết mình nói thật hay nói bậy.” Hòa Vy nhìn cô ta đăm đăm, cô uống một hớp rượu, “Hạ Đồng, cô đừng quên tôi làm bên báo chí. Nếu tôi muốn bới móc đời tư của cô và ba cô là chuyện rất dễ dàng.”

Hạ Đồng cuộn tròn tay, cô ta hừ lạnh, “Muốn bới móc đời tư? Thế thì cô hãy bới móc đời tư của Lê Minh Vũ! Tôi không ngại nói cô biết, Tô Nhiễm sẩy thai là vì biết sự thật về anh ta. Tôi không làm hại nó, người hại nó thật sự là Lê Minh Vũ.”

Hòa Vy cau mày.

“Sao thế? Vừa nghe đến người tình cũ của mình thì do dự à? Ha ha...” Hạ Đồng phản kích, “Nhưng mà cũng đúng, hai chị em cô đều bị Lê Minh Vũ lừa bòn hủ hê. Một đứa thì sẩy thai, một đứa thì trở mặt với em mình vì anh ta. Đúng là hay thật!”

Nhìn gương mặt Hạ Đồng dạt dào đắc ý, cơn giận kìm nén từ nãy đến giờ của Hòa Vy nổ tung.

“Tôi có ý này hay lắm!” Hạ Đồng cười cười nhìn cô, “Bây giờ cô hạ mình nài nỉ Lê Minh Vũ cưới cô luôn đi, dù sao cô với Tô Nhiễm cũng là chị em, ai hầu hạ anh ta chẳng được. Hoặc cả hai cùng hầu hạ anh ta một lúc ới lạ. Tô Nhiễm vừa sẩy thai, người tình của cô cũng vắng vẻ. Lúc này cô ăn nằm với anh ta nhiều vào, cố gắng để mình có thai, vậy là được như cô mong muốn thôi!”

“Im miệng!” Đầu Hòa Vy nhói đau. Nghe cô ta nói vậy, cô càng giận dữ.

“Cô dám nói mình không hề nghĩ vậy? Cô đừng ra vẻ thanh cao trước mặt tôi. Tôi với cô, ai mà chưa từng lên giường với Lê Minh Vũ.” Hạ Đồng mỉa mai, “Cô mang thai và sau này em cô có sinh đẻ được hay không là hai chuyện khác nhau. Bây giờ cô cứ lấp tậm khiếm khuyết đó giúp nó. Tôi thấy chuyện này hay quá mà.”

“Im miệng! Tôi kêu cô im miệng!” Hòa Vy giận dữ, đứng phắt dậy. Cô mơ màng đập bẻ chai rượu bên cạnh, nhắm phần chai bẻ bén nhọn tới Hạ Đồng!

Mảnh chai đâm trúng bụng Hạ Đồng, máu đỏ tươi thấm ướt tay Hòa Vy trong tích tắc...

190. Q.9 - Chương 14: Tâm Linh Tương Thông

Hòa Vy lơ đãng nhìn Hạ Đồng. Một mảnh thủy tinh sắc nhọn găm vào bụng cô ta, làm máu đỏ tươi chảy tràn ra ngoài. Quán bar lấp lánh ánh đèn và xập xình tiếng nhạc. Mọi người không ai hay biết cảnh máu me đầm đìa bên đây.

Đến khi...

Giang Dã chạy tới. Anh ra ngoài tìm Hòa Vy suốt từ nãy tới giờ, nhưng không nhìn thấy cô nên đành quay về quán bar. Giang Dã không ngờ khi mình trông thấy Hòa Vy, sẽ chứng kiến luôn cảnh tượng như vậy.

Bụng Hạ Đồng đau đớn, cô ta định thần, hét to hoảng hốt. Cô ta chệnh choạng cúi nhìn vùng bụng ướm sưng máu của mình.

Tiếng thét chói tai của cô ta như âm thanh sóng biển giữa đại dương, nhưng nó lại thu hút khách có mặt gần đó. Ở giây sau, đám người đông đúc cũng gào to hoảng loạn.

Lúc này, Hòa Vy mới có phản ứng. Cô cô thả tay, chai thủy tinh vỡ găm sâu vào bụng Hạ Đồng. Mối Hòa Vy run lẩy bẩy, cô lùi liên tục ra sau. Cô đột nhiên nhận ra mình vừa làm chuyện gì, mặt mày cô tái mét, không chút sắc hồng.

“Cô, cô...” Hạ Đồng loạng choạng, khổ sở giơ ngón tay nhuốm đầy máu chỉ mặt Hòa Vy.

“A...” Hòa Vy phát hoảng, xoay người bỏ chạy.

“Hòa Vy...” Giang Dĩ lo lắng nơm nớp. Anh muốn đuổi theo Hòa Vy nhưng Hạ Đồng lại ngã nằm xuống đất. Mọi người bu xung quanh la hét om sòm, khiến anh phải ở lại gọi xe cấp cứu.

Hòa Vy hoảng sợ lái xe chạy ra đường. Kính xe phẳng chiếu về mặt trắng bột của Hòa Vy, hai hàm răng đánh càm cạp vào nhau, tay chân cô cứng ngắc, không chút sức lực.

Đầu óc cô rối loạn nhưng vẫn phẳng phát bóng dáng Hạ Đồng!

Cô không biết tại sao mình nông nổi như vậy, cũng không biết tại sao mình chọn lựa chạy trốn. Cô chỉ cảm thấy sợ hãi như đất trời sụp đổ, xung quanh cô chỉ còn một màu xám ẩm đậm.

Cô thấy tay mình dính rất nhiều máu của Hạ Đồng, nhưng cô không đủ tỉnh táo để quan tâm đến vết thương của cô ta.

Hòa Vy quỳnh quáng, quẹo xe vào một con đường lạ lẫm, chạy nhào về một cây to trước mắt.

Không biết do khẩn trương hay nguyên nhân gì khác, bàn chân đang đặt trên phanh xe của cô vô thức giẫm xuống khiến xe va vào thân cây. Túi khí an toàn trong xe bung ra che chắn Hòa Vy, cô đập mạnh vào đó, lục phủ ngũ tạng của cô cuộn lên khiến cô ngạt thở, đầu óc đau đớn váng vất.

Tai nạn bất ngờ giúp Hòa Vy tỉnh táo đôi chút, nhưng cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng lại nhấn chìm cô, cô òa khóc nức nở.

Không biết bao lâu sau, cửa xe đột nhiên bị gõ mạnh.

Đôi mắt Hòa Vy nhòe nước ngược lên đối diện với Tiêu Diệp Lỗi...

Vào thu, trời thường sáng chậm hơn, sương mù buổi sớm giăng khắp trời, nom thời tiết âm u và lạnh lẽo. Nhìn bầu trời lúc này, người ta sẽ dễ nhầm hiện tại chỉ mới bốn năm giờ sáng.

Lệ Minh Vũ thức giấc, anh mở choàng mắt đối diện với trần nhà. Chẳng biết tại sao tim anh đập rất mạnh, anh quay đầu nhìn sang bên. Bên kia giường trống không!

Tô Nhiễm đi đâu?

Lệ Minh Vũ giật mình, vội vàng mặc quần áo, ra khỏi phòng ngủ.

Anh vừa bước xuống lầu, thì chị Phi cũng thẳng thốt chạy vào, chị ta cất giọng lo âu, “Cậu chủ, cậu có thấy cô chủ đâu không? Từ sáng tôi không thấy cô ấy!”

Dự cảm chẳng may trong lòng Lệ Minh Vũ bất ngờ tăng mạnh.

“Sáng sớm, cô chủ ra vườn tưới nước cho cây ngọc lan trắng. Tôi thấy vậy nên cũng không cản cô ấy, rồi tôi tranh thủ vào nhà làm điểm tâm. Đến khi tôi trở ra thì cô ấy đã biến mất, còn ống nước thì chảy ào ào.”

“Cửa biệt thự có mở không?”

“Chị Phi gạt đầu, ”Cửa có mở với trong ga ra thiếu một chiếc xe. Liệu cô ấy có...”

Lệ Minh Vũ bàng hoàng. Trước đây, Tô Nhiễm không có bằng lái nên cô chưa bao giờ chạy xe. Tại sao cô lại...

Anh lật đặt mặc áo khoác, cầm chìa khóa một chiếc xe khác, vội vội vàng vàng ra ngoài.

Giờ này còn khá sớm nên đường phố trong nội thành vẫn chưa đông đúc.

Tô Nhiễm tấp xe vào ven đường. Cô mờ mịt bước xuống, đưa mắt nhìn người dòng người hối hả xung quanh.

Cô không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết tại sao lái xe đến đây. Cô cứ mơ màng chạy khỏi khu Hoa Phủ, lái xe thẳng đến con đường phồn hoa này.

Cô ngỡ ngàng đi bộ khoảng mười phút đồng hồ. Đến một khu phố dành cho người đi bộ, Tô Nhiễm dừng chân, ngửa đầu nhìn tòa nhà cao chót vót trước mắt.

Tòa nhà Tô Nhiễm đang nhìn lúc này chính là tòa soạn của Hòa Vy, sản nghiệp của nhà họ Hòa.

Ánh nắng xuyên thấu tầng mây, xua tan sương mù.

Tô Nhiễm đứng bất động dưới lầu suốt một tiếng đồng hồ. Gương mặt cô mơ hồ như đang cố gắng nhớ tới việc gì đó.

Người đi làm dần đông hơn, mỗi người bước ngang qua Tô Nhiễm đều không kìm được xoay đầu nhìn cô.

Trong lúc này, một người đàn ông bước nhanh về phía Tô Nhiễm, ánh mắt anh ta vỡ òa vui sướng nhìn cô.

Tô Nhiễm đứng lặng giữa lòng người. Khi thấy nhiều người vào trong tòa nhà, cô tựa hồ cũng động lòng, nhắc chân định đi vào. Nhưng cánh tay cô lại bị giật mạnh...

Cô ngỡ ngàng nhìn người đàn ông xa lạ bất chợt túm lấy mình.

Người đàn ông này rất cao. Anh ta ăn mặc thoải mái, cúc áo trước ngực mở phanh để lộ vòm ngực săn chắc, thần sắc anh ta mệt mỏi, cằm lún phún râu. Trông thấy cô, anh ta có vẻ rất vui, giọng nói trầm ấm của anh ta vang lên...

“Hòa Vy, em đi đâu vậy? Em có biết anh đang tìm em, em...”

Giang Dã khựng lại, anh cảm thấy có gì đó khang khác. Anh kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mắt.

Anh biết mình nhận lầm người. Gương mặt người phụ nữ này hao hao như Hòa Vy nhưng tuyệt đối không phải Hòa Vy.

“Cô... cô là ai?” Giang Dã hỏi.

Tối hôm qua sau khi xe cấp cứu chạy đi, Giang Dã cũng lái xe tìm Hòa Vy. Anh bắt gặp xe Hòa Vy bị hỏng ở con đường vắng vẻ gần quán bar, nhưng không thấy cô đâu. Anh kiếm cô khắp nơi, cuối cùng anh chỉ còn biết đến chỗ làm việc chờ cô.

Không ngờ anh đợi được rồi! Nhưng khi anh vui mừng đến gần, anh phát hiện người phụ nữ này chỉ giống Hòa Vy, chứ không phải cô.

Tô Nhiễm sững sờ nhìn người đàn ông trước mắt, cô hé môi lặp lại cái tên Giang Dã vừa kêu, “Hòa Vy... Hòa Vy...”

“Cô biết Hòa Vy?” Giang Dã nghi ngại, liệu hai người này có quan hệ gì với nhau không, nếu không tại sao cả hai lại giống nhau đến vậy. Anh ghì vai Tô Nhiễm, vội hỏi, “Cô biết cô ấy ở đâu ư? Tôi đang tìm cô ấy.”

Tô Nhiễm hoàn toàn phớt lờ Giang Dã, cô tiếp tục lẩm bẩm tên Hòa Vy.

“Nếu cô biết Hòa Vy ở đâu thì nói tôi biết đi, được không? Tôi rất lo lắng cho cô ấy.” Giang Dã thấy mọi người đổ dồn ánh mắt về bên này, anh hạ thấp giọng nói, sắc mặt anh ngập tràn lo âu.

Có lẽ Giang Dã làm Tô Nhiễm đau, cô cau mày khó chịu, giãy dụa khỏi anh, xoay người bỏ đi.

“Này, cô khoan...” Giang Dã sải bước tiến lên, anh giữ lấy cô lần nữa, “Mong cô nói tôi biết Hòa Vy đang ở đâu.”

“Thả ra...” Tô Nhiễm phát hoảng, giọng nói của cô yếu ớt nhưng lộ rõ phản kháng.

“Tôi thật sự...”

“Bỏ cô ấy ra!” Một giọng quát chói tai và nghiêm khắc vang lên từ phía sau.

Giang Dã ngoảnh đầu, anh nhìn thấy một người đàn ông cao lớn bước nhanh về phía mình. Anh ta khó chịu xô Giang Dã ra xa Tô Nhiễm, ôm chầm cô vào lòng.

Người này...

Giang đã nhắm mắt, anh vừa bồn chồn vừa buồn cười.

Tô Nhiễm tựa vào vòm ngực ấm áp quen thuộc, nỗi sợ hãi của cô biến mất hoàn toàn, cô giang tay ôm thắt lưng anh.

Lệ Minh Vũ thu hồi ánh mắt lạnh lùng. Thấy Tô Nhiễm lạnh run, anh cởi áo khoác choàng lên vai cô, rồi ôm chặt cô. Nỗi lo lắng của anh cuối cùng cũng dịu hẳn.

Anh chạy xe vòng hết khu Hoa Phủ nhưng không tìm được cô. Vậy nên anh đành dùng quyền hạn của mình, sai cấp dưới đi kiểm tra camera quan sát trên mọi con đường trong sáng nay, nhờ thế anh mới biết Tô Nhiễm xuất hiện ở đây.

“Lệ Minh Vũ?” Giang Dã nói giọng ngằn ngừ. Lệ Minh Vũ sốt ruột vì người phụ nữ này, lẽ nào đây là em gái Hòa Vy? Hòa Vy nhắc rất ít về Lệ Minh Vũ, nhưng anh cũng biết sơ sơ mọi chuyện. Anh biết Lệ Minh Vũ chọn kết hôn với em gái của Hòa Vy, chứ không phải cô. Suốt mấy năm qua, Hòa Vy luôn canh cánh chuyện này trong lòng.

Ngày hôm nay gặp Lệ Minh Vũ, Giang Dã đã hiểu tại sao.

Lệ Minh Vũ nhìn người phụ nữ đó với muôn vàn lo lắng và yêu thương. Có lẽ anh cũng đang tìm cô nên khi nhìn thấy cô, anh có vẻ nhẹ nhõm hẳn. Ánh mắt dịu dàng của anh tựa hồ chỉ dành ột mình cô.

Giang Dã hiểu rồi, Hòa Vy vĩnh viễn không có hy vọng.

Một người đàn ông như Lệ Minh Vũ sẽ phân biệt rõ ràng yêu và không yêu.

Lệ Minh Vũ nhìn Giang Dã, thần sắc lạnh lùng khôi phục vẻ trầm tĩnh thâm căn cố đế, anh cất giọng nhàn nhạt, “Đừng làm phiền cô ấy!”

“Anh đang cảnh cáo hay ra lệnh cho tôi?” Giang Dã mỉm cười.

“Tôi đang nhắc nhở cậu.” Lệ Minh Vũ lãnh đạm trả lời, mắt anh lóe tia châm biếm, “Cô ấy là vợ của tôi. Vợ tôi không phù hợp với tiêu chuẩn sẵn người đẹp của Giang thiếu đâu.”

Giang Dã không mấy để tâm cách xưng hô của Lệ Minh Vũ. Giang Dã nhướng mày, nhìn Tô Nhiễm một cách hiếu kỳ, “Thì ra vợ anh là em gái của Hòa Vy.”

Lệ Minh Vũ không đoái hoài gì đến Giang Dã. Anh không nói tiếng nào, định ôm cô rời đi. Anh không hiểu tại sao Tô Nhiễm đến chỗ này...

Giang Dã gọi với theo sau...

“Lệ Minh Vũ, tôi đang tìm Hòa Vy.”

Lệ Minh Vũ ngạc nhiên, quay đầu nhìn Giang Dã.

Giang Dã thở dài, vẻ mặt anh nom khá bất lực và buồn bã, “Kỳ này Hòa Vy gặp chuyện rồi. Tôi phải tìm cô ấy cho bằng được.”

Lệ Minh Vũ thản nhiên lên tiếng, “Chuyện của Hòa Vy liên quan gì đến tôi và vợ tôi? Cậu muốn tìm thì tìm, nói với tôi làm gì?”

“Biết đâu có việc khiến anh cảm thấy hứng thú thì sao?”

Lệ Minh Vũ nhẩn nại nhìn anh.

Giang Dã đến gần hai người, anh nói nghiêm túc, “Tối hôm qua, Hòa Vy ở quán bar đã đâm Hạ Đồng bị thương.”

Sao cơ?

Lệ Minh Vũ nghệt mặt ra.

“Sáng nay, Hạ Đồng đã qua cơn nguy hiểm, nhưng cô ta vẫn còn hôn mê.” Thần sắc Giang Dã nặng nề, chất chứa nhiều phiền muộn, “Tối qua, Hòa Vy uống rượu say, đâm cô ta bị thương rồi bỏ trốn, rất nhiều người ở quán bar chứng kiến cảnh đó. Hiện cảnh sát đang tìm cô ấy khắp nơi. Tôi phải tìm ra Hòa Vy trước khi cảnh sát gặp được cô ấy.”

Việc này không phải việc nhỏ. Lệ Minh Vũ suy tư một lúc, anh nhìn Giang Dã, “Nhà họ Giang có thể lực, mà muốn tìm một người khó thế ư?”

Giang Dã sa sầm, “Tôi không muốn vì chuyện này mà quấy rầy người khác.”

“Chuyện Hòa Vy đâm Hạ Đồng bị thương sớm muộn gì báo chí cũng đăng tin, cậu không muốn họ biết cũng không được.” Lệ Minh Vũ cảm thấy cần nhắc nhở anh.

“Tối đó rồi tính tiếp!” Giang Dã buồn bực khua tay, anh cào tóc, “Lẽ nào anh không định giúp tôi? Anh hãy giúp tôi tìm Hòa Vy, tôi rất lo cho cô ấy.”

“Lần đầu tiên tôi mới thấy Giang thiếu lo lắng cho người khác đấy!” Đôi mắt Lệ Minh Vũ thoáng thân thiết nhìn Giang dã.

Giang Dã cười khỏ, anh lắc đầu bất đắc dĩ...

“Nếu tôi nói tôi yêu Hòa Vy, anh tin không?”

“Cậu yêu Hòa Vy?” Lệ Minh Vũ nhú mày, vẻ như không thể hiểu lựa chọn của Giang Dã, anh mỉm cười, “Sở thích của cậu đúng là khác người.”

“Cô ấy tốt hơn tưởng tượng của anh rất nhiều. Ở trong mắt tôi, Hòa Vy chỉ là một cô bé bốc đồng mà thôi.” Giang Dã nói câu phản bác Lệ Minh Vũ.

“Cô bé? Cũng phải. Đôi khi tàn nhẫn không phải là người lớn, mà là những đứa trẻ không hiểu biết!” Lệ Minh Vũ cất giọng lạnh nhạt.

Giang Dã thở dài, “Rốt cuộc anh có giúp hay không?”

Lệ Minh Vũ nhướn mày, “Giúp, nhưng không phải vì Hòa Vy, mà là vì Tô Nhiễm và cậu.” Dứt lời, anh lại ôm chầm Tô Nhiễm, ánh mắt anh nồng nàn yêu thương nhìn cô.

Giang Dã trông thấy rõ tình cảm Lệ Minh Vũ dành cho Tô Nhiễm, anh mới mỉm cười yên lòng.

Sau khi về khu Hoa Phủ, Lệ Minh Vũ vội vàng sai chị Phi nấu trà gừng. Suốt đường về nhà, Tô Nhiễm không nói tiếng nào nhưng cô hắt hơi liên tục.

Tô Nhiễm không đi vào phòng ngủ, cô ôm gối cuộn tròn mình trên ghế sofa, tay bầu chặt điều khiển ti vi.

Lệ Minh Vũ cầm lại điều khiển ti vi, anh ôm cô nói nhỏ, “Về phòng nghỉ ngơi, được không em?”

Tô Nhiễm nhìn anh, cô lắc đầu, với người muốn giật lại điều khiển ti vi.

Cô không chịu về phòng nên anh cũng thôi, ngồi đợi chị Phi nấu xong trà gừng. Anh mở ti vi, rồi đưa điều khiển ti vi cho Tô Nhiễm. Tô Nhiễm cầm lấy, cô mở lung tung các kênh. Anh không biết cô muốn xem gì, nhưng vẫn ngồi cùng cô. Thấy hai chân Tô Nhiễm đỏ bừng vì lạnh, anh xót xa ôm chân cô, sưởi ấm cho cô.

Một cảm giác nhồn nhột làm Tô Nhiễm bật cười, muốn rút chân lại. Lê Minh Vũ càng ôm chân cô chặt hơn. Cô cười tươi rạng rỡ, anh không kìm được cúi đầu phủ môi hôn cô.

Kể từ lần suýt chết dưới “hoa mẫu đơn”, anh không hề dám đụng đến cô. Không phải anh không muốn, mà anh sợ mình làm cô bị thương. Nhưng mỗi khi nhớ đến dáng vẻ chủ động của cô, nhu cầu sinh lý của anh lại trỗi dậy.

Nụ hôn của anh mỗi lúc một cuồng nhiệt, còn Tô Nhiễm trong lòng anh vẫn dịu dàng như nước.

Ngay lúc Lê Minh Vũ bốc hỏa, đang định ôm cô vào phòng ngủ thì một bản tin trên ti vi thu hút sự chú ý của anh...

“Tin tức mới nhất: Khoảng mười hai giờ đêm qua, một quán bar ở phía nam thành phố đã xảy ra vụ việc gây thương tích cho người khác. Người bị thương là doanh nhân Hạ Đồng. Ba của cô là bộ trưởng Hạ Minh Hà, mẹ là chủ một nông trại rượu vang nổi tiếng ở Pháp. Những người chứng kiến kể lại người đâm Hạ Đồng bị thương là Hòa Vy, một nhân tài trong giới thời trang, cũng là chủ tịch Hòa thị. Theo những người có mặt kể lại thì cả hai xảy ra tranh chấp, nên đôi bên mất bình tĩnh, dẫn đến sự việc đáng tiếc này. Hiện cảnh sát đang tìm kiếm tung tích của Hòa Vy, còn Hạ Đồng bị thương nặng, phải nằm viện theo dõi. Phía chúng tôi sẽ tiếp tục đưa tin về vụ việc này.”

Lê Minh Vũ cau mày suy tư. Chưa gì tin tức đã truyền ra ngoài, chứng tỏ Hạ Minh Hà sẽ không bỏ qua. Anh vô thức quay đầu nhìn Tô Nhiễm đang chăm chú xem ti vi. Khi ti vi chiếu đến hình Hòa Vy, ánh mắt cô lộ rõ xúc động.

Cô cũng ngoảnh đầu nhìn anh, ánh mắt cô chuyển thành cầu khẩn.

Một nỗi niềm vui sướng bỗng ủa đến Lê Minh Vũ. Anh sức hiểu nguyên nhân khiến cô bỏ đi vào sáng nay. Dù bây giờ tinh thần của cô chưa tỉnh táo, nhưng Hòa Vy là chị của cô, giữa hai chị em sẽ có tâm linh tương thông.

Bây giờ cô đang vì Hòa Vy nhờ anh giúp đỡ, dù cô không chủ động nói ra, nhưng anh hiểu ánh mắt của cô.

Lê Minh Vũ cười hiền hậu, chỉ vào má mình, anh nói nhỏ, “Hôn anh một cái.”

Tô Nhiễm không hề nghĩ ngợi, cô ngửa mặt ngoan ngoãn hôn lên má anh.

Lê Minh Vũ hạnh phúc khôn xiết, cảm giác lâng lâng ngọt ngào quấy lên từ nơi sâu thẳm trong tim anh. Anh cúi đầu hôn cô một hồi rồi mới thả mồm thả cổ ra, vươn tay cầm di động gọi điện.

Tô Nhiễm ôm gối lẳng lẽ đợi anh nói chuyện, vẻ lo lắng trong mắt cô dần biến mất.

Sau khi cúp máy, anh ôm choàng cô, cất giọng dịu dàng, “Anh đã phái người đi tìm Hòa Vy. Cô ấy sẽ không sao.”

Tô Nhiễm không nói tiếng nào. Cô ôm cổ anh, tựa người vào ngực anh.

Cơ thể phụ nữ nóng hổi khiến Lê Minh Vũ giật mình, anh áp má lên trán cô, đôi mày bỗng chau lại, anh cố giữ giọng mình thật bình tĩnh, “Anh ôm em về phòng nghỉ ngơi.”

Tô Nhiễm cũng cảm thấy khó chịu, cô gạt đầu, nhắm nghiền hai mắt.

Lê Minh Vũ bỗng cô lên, cũng vừa lúc chị Phi bưng trà gừng đi ra.

Lê Minh Vũ liền căn dặn chị ta, “Chị Phi, chị mang trà gừng vào phòng, rồi gọi điện kêu bác sĩ đến đây ngay.”

Trông thấy gương mặt Tô Nhiễm đỏ bừng, chị Phi cũng giật thót tim, vội vàng làm theo.

Sau khi bác sĩ gia đình tiêm thuốc giảm sốt cho cô, anh ta cẩn thận dặn dò Lê Minh Vũ: “Sức đề kháng của bà Lê rất yếu, có thể do cô ấy từng làm phẫu thuật nên ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe. Sau này, anh phải trông nom cô ấy cẩn thận hơn.”

Lê Minh Vũ nghe bác sĩ nói, lòng anh nóng như lửa đốt, nhưng anh vẫn bình tĩnh tiễn bác sĩ ra về.

Trong phòng ngủ, Tô Nhiễm im lặng đưa mắt nhìn thuốc truyền từng chút vào cơ thể mình.

Lệ Minh Vũ quay lại phòng ngủ. Nhìn dáng vẻ của cô, anh xót xa vô ngần. Anh ngồi bên Tô Nhiễm, vuốt ve tóc cô, nói khẽ khàng, “Sau này không được tùy hứng như vậy nữa, em nghe không?”

Tô Nhiễm ngờ vực nhìn anh.

Thấy vậy, lòng Lệ Minh Vũ mềm nhũn, anh cúi đầu hôn trán cô, thở dài một hơi, “Không sao. Anh sẽ trông chừng em. Em không biết chăm sóc mình, anh sẽ chăm sóc cho em, chăm sóc cho em đến hết đời.”

191. Q.9 - Chương 15: Lừa Cười

Sau khi bị bệnh, Tô Nhiễm càng trầm lặng, thỉnh thoảng cô chỉ ho khan vài tiếng.

Ngoài lúc Lệ Minh Vũ đi nghe điện thoại thì anh luôn ngồi bên giường chăm nom cô.

Tô Nhiễm mở to mắt nhìn bình thuốc truyền từng giọt vào mình. Có lẽ cảm thấy chán nên cô nắm tay anh, vận vẹo ngón tay anh thành nhiều kiểu khác nhau.

Lệ Minh Vũ im lặng, mắt anh đượm ý cười nhìn cô. Anh nắm lấy tay Tô Nhiễm, đan tay mình vào tay cô, rồi vui vẻ nhìn cô lặp lại động tác này.

Cảnh tượng lúc này rất bình lặng, bình lặng như ngày đến rồi đi, mang theo ước mong về một cuộc sống hạnh phúc.

Sau khi Tô Nhiễm truyền thuốc xong, cô lại nằng nặc đòi đi tắm. Anh cũng không ngăn cản, để cô tự vào phòng tắm. Lệ Minh Vũ cười khổ nhìn theo bóng lưng cô. Thời gian này với anh đúng là vừa ngọt ngào vừa cay đắng.

Không bao lâu sau, phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

Lệ Minh Vũ dựa người vào ghế sofa, anh nhắm mắt, hít vào mùi thuốc kháng sinh và hương thơm thanh mát của cô đang phảng phất trong không khí. Đường cong trên cơ thể Tô Nhiễm dần hiện lên trong đầu Lệ Minh Vũ. Đáy mắt anh sa sầm, anh hít sâu một hơi, cố gắng không chế dục vọng của mình.

Đúng lúc này, điện thoại của anh bỗng “ting tang” ngân lên, xoa dịu phần nào ham muốn của Lệ Minh Vũ.

Anh nghe máy, giọng nói dễ nghe của thư ký truyền đến.

Lệ Minh Vũ dằn dò thư ký, “Bảo với bên công chứng dời lại một ngày.” Khi nói câu này, đôi mắt đen ngòm của anh nhìn chằm chằm vào cửa phòng tắm.

Sau khi căn dặn thư ký xong, Lệ Minh Vũ mỉm cười thỏa mãn cúp điện thoại.

Lẽ ra ngày mai, anh sẽ dẫn Tô Nhiễm đến phòng công chứng đăng ký kết hôn, nhưng hôm nay cô bệnh nên anh phải lùi lại một ngày. Muộn hơn một ngày đã là quá sức chịu đựng của anh. Nếu có thể, anh chỉ muốn điều người bên công chứng đến đây tiến hành thủ tục ngay cho họ.

Anh quyết định tái hôn với cô không phải vì xúc động nhất thời, lại càng không phải vì áy náy.

Anh biết mình cần Tô Nhiễm. Anh làm vậy chỉ vì anh yêu cô. Anh muốn bắt đầu lại với cô. Trước đây, anh định đợi đến khi cô khỏe mới tái hôn, nhưng anh không chờ được nữa. Dù cả đời này cô vẫn như vậy, anh cũng muốn cô, anh muốn mình đường đường chính chính có cô, khiến cô trở thành bà Lệ của riêng mình.

Anh biết dẫn cô đi đăng ký thế này, khi cô tỉnh táo sẽ trách cứ anh. Anh cũng chưa bao giờ nghĩ có một ngày anh lại đi lừa người khác kết hôn với mình, nhưng vì cô anh sẵn lòng làm vậy.

Tô Nhiễm tắm xong đi ra ngoài. Cô sấy khô tóc, định lên giường nằm nghỉ thì Lệ Minh Vũ đứng dậy, ôm chặt cô từ phía sau.

Lưng Tô Nhiễm dán sát vào ngực anh. Cô kinh ngạc quay đầu nhìn Lệ Minh Vũ, anh lại cúi thấp đầu phủ môi hôn cô...

Chuyện Hòa Vy đâm Hạ Đồng bị thương lan truyền khắp nơi chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi.

Cảnh sát đến tận thị trấn Hoa Điền tìm Tô Ánh Vân. Tô Ánh Vân nghe tin, bà sốc vô cùng. May mắn có Tiêu Quốc Hào đỡ bà, không thì bà đã té ngã. Sau khi cảnh sát ra về, Tiêu Quốc Hào gọi đi nhiều nơi hỏi thăm tung tích của Hòa Vy.

Khi ti vi đưa tin về việc này, Bạch Sơ Diệp lại không hề hay biết. Cả ngày, bà ta chỉ bất an gọi điện cho Hạ Minh Hà nên không hay chuyện của Hòa Vy.

Gọi mãi không được, bà ta tức tối đập điện thoại. Bà ta run rẩy tức giận. Giỏi lắm Hạ Minh Hà, muốn qua cầu rút ván ư? Dù ông ta muốn kết thúc thì cũng phải giúp bà ta qua cửa này rồi mới thôi.

Bạch Sơ Diệp lo lắng không biết Bạch Lâm có nói năng lỗ lờ hay không. Ngộ nhờ Bạch Lâm nói gì đó bị cảnh sát bắt thóp, vậy người gặp chuyện không may sẽ là bà ta, mà không phải Hạ Minh Hà.

Bà ta không muốn công sức đắp nặn hình tượng dịu dàng của mình gần đây năm sụp đổ trong nháy mắt. Ít nhất bà ta cũng không muốn Quân Hạo biết về việc này.

Bà ta thở hổn hển ngồi trên ghế sofa, bản tin trên ti vi cũng vừa lúc kết thúc. Bà ta phiền muộn tắt ti vi, định cầm điện thoại lên gọi tiếp cho Hạ Minh Hà thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Bạch Sơ Diệp ngạc nhiên coi giờ. Giờ này không thể nào là Quân Hạo về nhà.

Quản gia nhanh chóng mở cửa. Không ngờ rằng ở ngoài cửa lúc này lại là những con người xa lạ.

“Mọi người là...” Bạch Sơ Diệp tiến lên, nghi ngại nhìn họ. Người đàn ông đi đầu trông khá quen mắt, nhưng nhất thời bà ta không nhớ đã gặp ở đâu.

Người đàn ông đi đầu giơ thẻ, các cấp dưới đi sau cũng vậy...

“Tôi là Vũ Kim, thanh tra cao cấp của tổ trọng án. Họ là cấp dưới của tôi.”

Bạch Sơ Diệp thoáng nhớ bà ta từng thấy người đàn ông này trên ti vi. Anh ta theo dõi vụ án của Đinh Minh Khải. Tim bà ta đập mạnh, bà ta hỏi, “Hôm nay mọi người tới là vì chuyện của em tôi?”

Bà ta sợ mình bị họ bắt đi!

Vũ Kim hơi sững sốt, “Chẳng lẽ bà Hòa chưa biết chuyện gì xảy ra?”

Bạch Sơ Diệp hoang mang, nhưng vẫn cố chống chế, bà ta nuốt khan, lắc đầu lia lịa.

Hết Chương 15

192. Q.9 - Chương 16: Cố Tình Hãm Hại

Vũ Kim thấy bà ta không giống nói dối, anh ta gạt đầu, kể chuyện Hòa Vy đâm Hạ Đồng bị thương cho bà ta biết. Sau đó, anh ta nhìn Bạch Sơ Diệp, hỏi: “Hôm nay Hòa Vy có về nhà không?”

Bạch Sơ Diệp hoảng hốt, một hồi sau bà ta mới vỡ lẽ...

Cảm ơn trời đất, cảnh sát không phải đến bắt bà ta!

Vũ Kim hồ nghi, “Bà Hòa, bà không sao chứ?”

“Ồ? Tôi không sao, không sao.” Bạch Sơ Diệp vội vàng điều chỉnh cảm xúc, tỏ vẻ lo lắng, “Hòa Vy không về nhà. Hai hôm nay, tôi bận bịu quá nên không xem tin tức. Tại sao lại xảy ra chuyện này? Vết thương của Hạ Đồng nghiêm trọng lắm không?”

Hèn chi Hạ Minh Hà không nghe điện thoại của bà ta. Thì ra con gái ông ta gặp chuyện.

Vũ Kim trả lời, “Hiện Hạ Đồng còn nằm theo dõi ở phòng săn sóc đặc biệt. Cô ấy vẫn đang hôn mê, vết thương khá nghiêm trọng. Chúng tôi cần tìm Hòa Vy, để tìm hiểu chuyện gì xảy ra.”

“Xin lỗi nhưng Hòa Vy không về nhà.” Bạch Sơ Diệp thở dài, bà ta lắc đầu, cố ý nói lảm bảm, “Con bé này điên rồi ư? Sao lại bốc đồng như thế, chỉ một người đàn ông...”

“Bà Hòa, bà vừa nói gì?” Vưu Kim nghe thấy rõ ràng.

Bạch Sơ Diệp giả vờ bưng bình, bà ta lật đặt che miệng, rồi tựa hồ không biết trốn tránh thế nào lại thả tay xuống, bà ta cười xấu hổ, “Không có gì, không có gì đâu.”

Bà ta càng làm thế, Vưu Kim càng nghi ngờ. Anh ta cau mày, nói nhàn nhạt, “Bà Hòa, nếu bà biết việc gì, mong bà hãy hợp tác với cảnh sát chúng tôi. Bà nên hiểu rằng biết chuyện mà không báo là phạm pháp.”

“Tôi... tôi không có...” Bạch Sơ Diệp đáp ấp úng. Thấy Vưu Kim danh mặt nhìn mình, bà ta cố ý thở dài buồn bã, nghiêng người sang bên, “Mời vào trong rồi nói.”

Vưu Kim nhếch miệng, dẫn cấp dưới vào nhà.

Quản gia mang bánh trái lên mời khách, rồi lui xuống lập tức.

Vưu Kim làm gì còn tâm trạng uống trà, anh ta ngồi nghiêm túc nhìn Bạch Sơ Diệp, “Bà Hòa, bà nói được rồi chứ?”

Bạch Sơ Diệp bưng tách trà nhấp một hớp, bà ta đưa mắt nhìn Vưu Kim, “Kỳ thực tôi cũng không hiểu hết toàn bộ sự việc. Tôi chỉ thỉnh thoảng thấy khi Hòa Vy về nhà thì nổi giận, la hét om sòm. Bốn năm qua con bé luôn bất mãn Hạ Đồng, thậm chí còn từng tranh chấp với Hạ Đồng nhiều lần.”

“Tại sao? Vì việc kinh doanh?”

“Không phải, vì...” Bạch Sơ Diệp nói đoạn, bà ta đặt tách trà xuống, “Lệ Minh Vũ, bộ trưởng đương nhiệm Lệ Minh Vũ.”

Vưu Kim sững sốt.

Mấy cấp dưới có mặt cũng đưa mắt nhìn nhau.

“Tôi nghĩ mọi người cũng nghe phong phanh tin này. Hòa Vy yêu Lệ Minh Vũ từ rất lâu rồi, nhưng Hạ Đồng lại bám theo Lệ Minh Vũ. Tôi nhìn Hòa Vy khôn lớn trưởng thành, nên rất hiểu con bé. Con bé khá nóng tính, gặp phải Hạ Đồng không thuận mắt thì...” Bạch Sơ Diệp khéo léo dừng lại. Bà ta nói đỡ chừng để người đối diện tự suy diễn tiếp...

Vưu Kim miễn cưỡng hỏi bà ta, “Ý bà là dựa theo tính cách của Hòa Vy, việc đâm người bị thương này là có chủ ý từ lâu?”

“Sao?” Bạch Sơ Diệp giả vờ ngạc nhiên nhìn Vưu Kim, bà ta lắc đầu nguây nguẩy, “Không! Ý tôi không phải thế. Tôi chỉ nói lý do khiến Hòa Vy tranh cãi là vì đàn ông, nhưng còn chuyện Hòa Vy có vì hận thù trong lòng mà đâm Hạ Đồng bị thương hay không, thì tôi không biết. Tôi không thể nói linh tinh chuyện này.”

Vưu Kim nhìn bà ta, sau đó anh ta đứng dậy, “Cám ơn bà đã cung cấp đầu mối cho chúng tôi. Khi nào có tin tức về Hòa Vy, mong bà báo chúng tôi biết. Chuyện này gây náo động khắp thành phố, nếu cô ấy muốn trốn chạy là hoàn toàn không có khả năng. Chỉ bằng bà khuyên cô ấy ra tự thú, khai rõ ràng mọi việc với cảnh sát, không chừng sẽ được khoan hồng.”

Bạch Sơ Diệp cũng đứng lên, bà ta gật đầu, “Tôi nhất định phối hợp với cảnh sát.”

Vưu Kim rút danh thiếp đưa bà ta, Bạch Sơ Diệp nhìn sơ, đột nhiên hỏi...

“Cảnh sát Vưu, cho tôi hỏi... vụ án của Bạch Lâm có tiến triển gì không? Bên chúng tôi có thể mời luật sư không?”

“Vụ án đang được thẩm tra. Còn việc mời luật sư thì phải tiến hành nhanh, vì khi tìm ra chứng cứ xác thực, chúng tôi sẽ kết án.” Vưu Kim nói một cách công tâm.

Bạch Sơ Diệp liên tục gật đầu, bà ta bắt giác căng thẳng vô cùng...

Khi Hòa Vy tỉnh dậy từ ác mộng, ngoài trời đã tối đen.

Tóc tai Hòa Vy ướt đầm mồ hôi, chảy dọc xuống gò má. Cô thở gấp gấp, cảm giác sợ hãi và bất an trỗi dậy mạnh mẽ trong lòng cô hơn bao giờ hết. Hòa Vy đã tỉnh táo, cũng đồng nghĩa cô nhớ đến một việc, càng có nghĩa là cô phải đối mặt với nó.

Ai nói tỉnh giấc từ ác mộng thì sẽ không sao?

Đôi khi thế giới trong cơn ác mộng không hề tàn nhẫn như hiện thực.

Hòa Vy lại nhớ đến chuyện xảy trước khi cô tông xe.

Trong không gian kín sang trọng, cô cầm chai rượu bê đâm vào bụng Hạ Đồng, màu máu đỏ thẫm không ngừng hiện trong đầu cô, rồi cô thấy Hạ Đồng ngã vào vũng máu. Cô không biết tại sao mình gây ra chuyện này, tại sao xóc nổi muốn giết cô ta...

Hơi thở của Hòa Vy loạn nhịp, bàn tay cô lạnh buốt tê tái.

Mọi thứ đều do cô say rượu? Vậy nên nghe Hạ Đồng châm chọc, cô mới đánh mất lý trí? Rốt cuộc cô đã làm gì?

Hòa Vy vùi đầu vào chăn. Từng cơn giá lạnh bao trùm lên cô. Cô không biết Hạ Đồng ra sao, có khi nào cô ta chết rồi không? Nếu cô ta chết hoặc tàn phế, cô phải tính thế nào? Nhất định có nhiều người đang tìm cô.

Khoan đã...

Hòa Vy ngẩng phát đầu, đảo mắt nhìn xung quanh.

Đây là đâu?

Không gian được trang hoàng sạch sẽ ngăn nắp, màu sắc sáng sủa, nom giống phòng ở của đàn ông...

Cô kinh hãi. Sao cô lại ở trong phòng đàn ông?

Cô nhú mồm suy nghĩ, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Tiêu Diệp Lỗi bưng cháo đi vào, anh mỉm cười với cô, “Cô thấy thế nào rồi? Còn đau đầu không?”

Hòa Vy chợt nhớ lúc cô tông xe thì gặp một người đàn ông. Hóa ra người đó là Tiêu Diệp Lỗi.

Cô thốt ra tiếng rên khe khẽ, gơ tay xoa trán thì sờ thấy trên đó đang dán băng gạc, còn cánh tay cô đau ầm ỉ.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Cô hỏi Tiêu Diệp Lỗi. Lúc này cô mới phát hiện giọng nói của mình khản đặc, khó nghe vô cùng.

Hết Chương 16

193. Q.9 - Chương 17: Hình Cũ

Tiêu Diệp Lỗi đặt cháo xuống bàn, “Cô ngủ gần hai ngày rồi.”

“Sao cơ?” Hòa Vy thẳng thốt.

Tiêu Diệp Lỗi mỉm cười, “Xe của cô bị hư tan nát, coi ra cô phải mua một chiếc mới.”

Hòa Vy thở dài, ngẩng đầu nhìn anh, “Cậu biết tôi gặp chuyện?”

Một câu nói thẳng thắn đúng phong cách của Hòa Vy. Tiêu Diệp Lỗi nhún vai, “Ừ, tin cô đâm Hạ Đồng lan truyền khắp nơi. Bây giờ cảnh sát đang truy tìm cô.”

“Hà? Coi tôi như tội phạm giết người thật ư? Tôi chỉ lỡ tay, Hạ Đồng nói năng quá đáng, lúc đó tôi lại say...” Hòa Vy nói lúng búng.

“Cô nói với tôi cũng vô dụng. Với tư cách là một người bạn, tôi hiểu cảm giác của cô, nhưng cảnh sát phá án cần chứng cứ. Khi đó lại có nhiều chứng kiến cô làm Hạ Đồng bị thương.” Tiêu Diệp Lỗi cất giọng từ tốn.

Hòa Vy nhìn anh chằm chằm, “Cậu định giải tôi đến sở cảnh sát?”

“Cô còn nơi khác để trốn?” Tiêu Diệp Lỗi hỏi vặn Hòa Vy.

“Tôi không định trốn tránh trách nhiệm. Nhưng, nhưng chuyện này tới quá đột ngột, tôi chưa kịp chuẩn bị tâm lý.” Răng Hòa Vy đánh cằm cạp vào nhau, nghĩ đến việc đi tù, cô sợ toát mồ hôi.

Không thể nào. Dù có chết, cô cũng không muốn đến chỗ đó!

“Hòa Vy, cô bình tĩnh đã!” Tiêu Diệp Lỗi giữ vai cô, anh nói nghiêm túc, “Cô yên tâm, tôi không nói ai biết cô ở đây. Ban này, ba gọi điện hỏi cô ở đâu, tôi cũng nói mình không biết.”

“Chú Tiêu gọi điện hỏi tôi ở đâu? Vậy mẹ tôi cũng biết ư?” Mặt mày Hòa Vy tái mét.

Tiêu Diệp Lỗi thở dài, “Chuyện ồn ào khắp nơi, muốn dì Vân không biết cũng khó. Tôi còn nghe nói cảnh sát đến tận thị trấn Hoa Điền tìm cô.”

Hòa Vy nghẹn ngào, gương mặt cô ướt sũng nước mắt.

“Tôi phải làm gì đây? Tôi không muốn ngồi tù, tôi không muốn...”

“Cô yên tâm, ở đây rất an toàn, cảnh sát sẽ không tìm đến. Chờ vài ngày nữa, chuyện này lắng xuống, tôi sẽ sắp xếp cho cô trốn ra nước ngoài.”

“Cậu kêu tôi nhập cư trái phép?”

“Đành phải làm vậy. Tôi nghĩ sân bay cũng nhận được lệnh truy tìm cô.”

Môi Hòa Vy run run, cô do dự cuộn tay. Lương tâm và cõi lòng sợ hãi đang giày xéo cô...

“Đừng chần chừ nữa. Bây giờ chỉ còn cách đó thôi, tôi cũng không muốn nhìn cô ngồi tù.” Tiêu Diệp Lỗi vỗ vai cô, “Tôi sẽ trông chừng Hòa thị thay cô. Sau một thời gian làm việc, cổ đông cũng có ấn tượng đôi chút về tôi.”

Hòa Vy mệt mỏi gật đầu, “Cám ơn cậu.”

Tiêu Diệp Lỗi cười cười, “Lúc trước nhờ cô cho tôi cơ hội, lần này tôi giúp lại cũng rất bình thường. Cô ăn hết chén cháo này rồi ngủ tiếp.”

Hòa Vy nhìn chén cháo đặt cạnh giường, cô gật đầu nghe theo.

Tiêu Diệp Lỗi đứng dậy định đi ra ngoài. Anh vừa mở cửa phòng, Hòa Vy đột nhiên hỏi...

“Hạ Đồng... bị thương nặng không?”

“Bây giờ vẫn còn hôn mê.”

Hòa Vy bắt giắc căng thẳng. Chắc chắn Hạ Minh Hà sẽ mượn cơ này đối phó Hòa thị... Áp lực nặng nề đè nén lên cô. Nếu biết mọi việc tồi tệ thế này, cô sẽ không làm vậy.

Bạch Sơ Diệp ngần ngừ không biết có nên gọi cho Hạ Minh Hà hay không.

Hạ Đồng gặp chuyện không may, nói không chừng vợ ông ta cũng về nước. Nếu bây giờ bà ta chủ động liên lạc, vậy khác nào tự lộ mặt cho vợ ông ta biết? Bà ta đi tới đi lui, nghĩ một hồi lại thôi.

Bạch Sơ Diệp ngồi xuống ghế sofa. Trầm tư cả buổi, bà ta gọi điện cho người khác. Đối phương nhanh chóng nghe máy.

“Quân Hạo, mẹ mặc kệ con thích làm gì. Con phải dẹp ngay sở thích chụp hình ẹ.” Giọng nói nghiêm khắc của bà ta cất lên, “Con phải về Hòa thị, chị và cậu con đều gặp chuyện hết rồi, nhà họ Hòa chỉ còn trông vào một mình con.”

Đối phương lặng thinh, không nói tiếng nào.

Bạch Sơ Diệp không đợi Hòa Quân Hạo trả lời, bà ta dập máy ngay tức khắc.

Khóe miệng bà ta bất giác nhếch lên đắc ý. Hòa Vy đúng là xốc nổi. Vừa định đối đầu với bà ta thì lại tự mình gây chuyện phiền phức. Bây giờ muốn Hạ Minh Hà không giải quyết Hòa Vy cũng khó.

Tính ra thế lại hay. Tô Nhiễm gặp chuyện, chưa biết tình trạng thế nào, Lê Minh Vũ suốt ngày chỉ lo lắng cho Tô Nhiễm, làm gì có thời gian để ý tới Hòa thị. Hòa Vy đảm Hạ Đồng bị thương rồi bỏ trốn, giờ chỉ còn mỗi Quân Hạo. Bạch Sơ Diệp nghĩ thầm chẳng biết có phải ông trời đang giúp bà ta nên tạo thời cơ giúp Quân Hạo đường đường chính chính ngồi lên ghế chủ tịch hay không.

Hòa Vy...

Mắt Bạch Sơ Diệp lóe tia hung ác. Bà ta dám chắc sau khi Vưu Kim nghe bà ta nói, anh ta sẽ không bỏ qua vụ này. Dù Hòa Vy may mắn tránh khỏi nạn này, nhưng một người từng bị xét xử như cô, liệu còn tư cách ngồi trên ghế chủ tịch Hòa thị?

Mọi thứ của nhà họ Hòa sớm muộn gì cũng thuộc về bà ta!

Hôm sau là một ngày u ám, mây đen giăng kín trời.

Gió thổi lồng lộng khắp phòng khách, chị Phi vội vàng đi đóng cửa sổ, nhìn thời tiết âm u ngoài trời, chị ta không khỏi lo lắng, “Cậu chủ ra ngoài không mang theo dù. Cậu ấy về thế nào cũng mắc mưa.” Nói hết câu, chị Phi nhìn Tô Nhiễm đang ngồi chơi xếp hình, thấy cô thờ ơ, chị ta đành lắc đầu cam chịu.

“Cô chủ, cô gọi điện quan tâm cậu chủ đi.” Chị Phi tiến đến gần Tô Nhiễm, chị ta nói nhẹ nhàng.

Tô Nhiễm vẫn hờ hững như trước, cô không trả lời.

“Haiz...” Chị Phi buông một tiếng thở dài.

Tô Nhiễm bỏ miếng xếp hình xuống, cô lên tiếng, “Anh ấy nói sẽ họp khoảng hai tiếng, còn dự báo thời tiết đưa tin trận mưa này chỉ kéo dài một tiếng.”

“Cô chủ?” Ánh mắt chị Phi bất chợt sáng trưng, chị ta thẳng thốt dò xét Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm lại kệ mặc chị ta, tiếp tục xếp hình.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên. Chị Phi ra mở cửa rồi hoàn toàn hóa đá.

“Chào chị, tôi là Vưu Kim, thanh tra cao cấp của tổ trọng án. Chị cho tôi hỏi anh Lê Minh Vũ và cô Tô Nhiễm có nhà không?” Để tìm được nơi này, anh ta phải tốn biết bao công sức.

Chị Phi vừa nghe đến cảnh sát thì hoảng hốt xoay đầu nhìn Tô Nhiễm, “Cô chủ, người ở sở cảnh sát...”

Vưu Kim thừa dịp nhìn vào bên trong. Anh ta trông thấy một cô gái trầm ngâm ngồi xếp hình, anh ta biết đó là Tô Nhiễm. Thấy cô ngồi yên, anh ta nói thẳng...

“Cô Tô, chị cô đảm Hạ Đồng xong thì bỏ chạy. Xin hỏi cô có liên lạc với chị cô không?”

Tô Nhiễm hoàn toàn không nghe thấy, cô chăm chú ngồi xếp hình. Vưu Kim kinh ngạc, anh ta định hỏi, chị Phi lại nói, “Cảnh sát Vưu, tôi nghĩ cô chủ không giúp được gì cho anh. Hơn nữa, cậu chủ không có nhà, hay hôm khác anh lại đến.”

Vưu Kim cau mày, anh ta cảm thấy Tô Nhiễm là lạ, “Cô ấy sao vậy?”

“Sức khỏe của cô chủ dạo này không tốt. Cô ấy không thích giao tiếp với người khác.” Chị Phi giải thích.

Vưu Kim lại nhìn Tô Nhiễm...

“Cô Tô, chị cô xảy chuyện, chẳng lẽ cô không quan tâm?”

“Cảnh sát Vưu, anh cần gì phải làm vậy? Cô chủ của tôi...”

“Vết thương của Hạ Đồng nghiêm trọng không?” Tô Nhiễm bất ngờ cắt ngang chị Phi, cô bỏ miếng xấp hình xuống bàn rồi đứng dậy, “Chị Phi mời cảnh sát Vũ vào đi.”

“Cô chủ?” Chị Phi sững sốt nhưng vẫn mời Vũ Kim vào nhà.

Vũ Kim đi vào, ngồi đối diện Tô Nhiễm. Anh ta vừa đề cập tình huống của Hạ Đồng vừa quan sát Tô Nhiễm. Anh ta cứ cảm thấy cô khác thường nhưng cụ thể thế nào thì không biết.

Tô Nhiễm chăm chú lắng nghe. Đợi Vũ Kim nói hết, cô cất giọng ôn hòa, “Xin lỗi, tôi không rõ chuyện Hòa Vy. Chị ấy không tới đây.”

Vũ Kim thấy cô không giống nói dối, anh ta đành gật đầu, “Có phải quan hệ giữa Hạ Đồng và Hòa Vy rất xấu không?”

Tô Nhiễm cắn môi, “Mối quan hệ giữa họ khá tốt, chứ không xấu như anh nói. Hòa Vy không phải người tự nhiên gây sự, tôi nghĩ chuyện này có hiểu lầm.”

“Ồ?” Vũ Kim nhếch mày, “Ý cô là Hạ Đồng chủ động trêu chọc Hòa Vy?”

“Tôi nghĩ là vậy.” Tô Nhiễm mỉm cười, “Cả hai đều là người có cá tính mạnh nhưng tôi hiểu Hòa Vy, chị ấy sẽ không vô duyên vô cớ làm người khác bị thương. Còn Hạ Đồng... thì tôi không biết.”

Vũ Kim nở nụ cười, “Tôi nghe nói hai cô ấy nảy sinh mâu thuẫn là do Lê Minh Vũ, anh ấy nghĩ thế nào? Xảy ra chuyện lớn như thế này, chẳng lẽ anh ấy không có phản ứng?”

“Do Lê Minh Vũ?” Giọng Tô Nhiễm dịu dàng cất lên, “Tôi cam đoan Hòa Vy sẽ không làm chuyện điên rồ vì đàn ông.”

“Cô chắc chắn?”

“Chị ấy là chị tôi!”

Vũ Kim thấy cô không muốn nói về Lê Minh Vũ, anh ta cũng không hỏi thêm. Tô Nhiễm tiễn anh ta ra cửa. Khi gần ra đến bên ngoài, Vũ Kim lại nói...

“Cô Tô, tôi không hiểu chuyện giữa cô và Lê Minh Vũ. Tôi chỉ muốn nhắc cô vụ án bốn năm trước của ba cô tuy đã kết thúc và cảnh sát Đinh cũng không còn, nhưng chúng tôi vẫn bảo lưu cách nhìn về Lê Minh Vũ. Nếu anh ta dính đến chuyện này, là một người không từ thủ đoạn để đạt mục đích thì anh ta có đáng để cô lưu luyến không? Cô Tô, ai cũng có quyền chọn lựa đường đi riêng. Tôi mong cô suy nghĩ về con đường sau này của mình.”

Tô Nhiễm hơi giật mình, nụ cười trên môi cô thoáng đông cứng.

Vũ Kim nhìn cô vài giây, sau đó anh ta cũng ra về.

Bên ngoài trời, sấm chớp nổ đì đùng, mưa rơi nặng hạt đổ xuống khắp nơi.

“Cô chủ, cô có sao không?” Chị Phi hỏi Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm vô thức lắc đầu.

“Ồ, mưa rồi, mong là trời sẽ mau tạnh mưa.” Nhìn bầu trời âm ư, lòng chị Phi cũng chùng xuống.

Tô Nhiễm không nói tiếng nào xoay người đi lên lầu.

“Cô chủ, tôi hầm canh cho cô xong rồi. Tôi...”

“Tôi mệt lắm, không có việc gì thì đừng quấy rầy tôi.” Tô Nhiễm nói lãnh đạm, bước lên lầu hai.

Chị Phi thở dài. Cô chủ này quá lạ lùng, chị ta không thể hiểu cô đang nghĩ gì.

Tô Nhiễm lên đến lầu hai. Sấm sét ngoài trời ánh lên gương mặt trắng bệch của cô. Lời nói của Vũ Kim quang quắc mãi trong đầu cô. Cô ôm chặt đầu tựa hồ bất cứ trí nhớ nào cũng có thể phá tan não cô. Nhiều hình ảnh ngắn ngủi đan xen vào đầu cô. Ánh mắt cô một lát lại lạnh lùng, một lát lại trở nên bi thương

Tô Nhiễm thở gấp gấp, tay cô run rẩy không thôi, khuôn ngực phập phồng mãnh liệt, gương mặt cô trở nên kỳ dị, nom như có nhiều con người đang cùng đối chọi nhau trong cô.

“Ừm...” Cô bật ra tiếng rên rỉ, chống tay vào cánh cửa bên cạnh. Nhưng không ngờ cửa phòng lại mở ra...

Tô Nhiễm nhướng mắt nhìn vào trong. Căn phòng này là nhà kho của biệt thự. Cô không có ấn tượng mấy về khu Hoa Phủ. Từ lúc đến đây, nơi cô ở nhiều nhất là phòng ngủ, phòng khách và sân vườn. Cô chưa từng đặt chân vào nhà kho.

Tô Nhiễm đứng ngoài cửa một lúc rồi cô cũng bước vào, đóng cửa phòng lại.

Nhà kho lớn gấp ba lần phòng ngủ. Đồ đạc trong đây được phân loại gọn gàng theo vật dụng cũ và đồ dùng thường ngày. Căn phòng này thường ngày chỉ có chị Phi đi vào, theo lẽ không có gì đáng để xem. Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại thu hút Tô Nhiễm. Trong phòng tối om. Do phòng nằm ở hướng bắc nên ánh sáng không chiếu tới, cũng bởi vì thế mới chọn làm nhà kho.

Tô Nhiễm cảm thấy rất hiếu kỳ, nhất là với những vật dụng cũ cất trong đây. Cô không hiểu tại sao không vứt chúng đi, mà lại xếp vào đây.

Tô Nhiễm đi sâu vào trong. Một chiếc bàn trang điểm ở góc phòng đập vào mắt cô. Tô Nhiễm cảm thấy bàn trang điểm này rất đẹp. Cô lướt tay cảm thụ đường nét thiết kế tinh tế trên đó.

Cô tò mò mở ngăn kéo của nó ra, lại trông thấy một thứ nom như cuốn sách nằm bên trong. Cô chần chừ cầm ra xem.

Tim Tô Nhiễm vô cớ đập mạnh một nhịp. Một nỗi sợ không tên bắt giắc bủa vây cô.

Tô Nhiễm mở ra lại thấy bên trong trắng trơn. Cô dợm cất nó vào tủ thì ngón tay vô tình sờ trúng một tấm hình kẹp trong góc.

Tô Nhiễm nhìn sơ qua tấm hình, nhưng nào ngờ cảnh chính trên đó lại dọa Tô Nhiễm hoảng hốt.

Trên tấm hình có tổng cộng bốn người. Diện mạo của họ trông khá trẻ nhưng Tô Nhiễm vẫn nhận ra họ. Trong đó có hai người hết sức quen thuộc với cô.

Một người là Lệ Thiên, một người là Mộ Mạn Vân. Họ đứng chung với hai người khác. Mà điều khiến Tô Nhiễm sợ hãi lại chính là hai người đó.

Tô Nhiễm sợ hãi vô thức lật úp tấm hình. Nhưng mặt trái tấm hình lại viết...

“Ba Cố Hoài Dương, mẹ Giang Lăng chụp cùng hai bác ở khu Hoa Phủ. Con, Minh Vũ ghi.”

Cảm giác ghệt thở như cây kiếm nhanh chóng đâm xuyên yết hầu Tô Nhiễm. Cô thẳng thốt thả tấm hình, ngã quỵ xuống nền nhà!

Cô nhớ đến...

Ngôi mộ đôi của cặp vợ chồng đó, hình người đàn ông và người phụ nữ trên tấm bia...

Chữ khắc trên mộ... con, Cố...

Từng đoạn đối thoại của ngày trước lại lướt qua đầu cô...

“Minh Vũ, anh có biết Cố Hoài Dương không?”

“Không biết...”

“Tiểu Nhiễm, họ là bạn thân nhất của nhà họ Hòa, tiếc là đã chết vì hỏa hoạn...”

“Minh Vũ, anh từng gặp mẹ em trước đây, phải không?”

“Không có.”

“Tô Nhiễm, đây là ba anh Lệ Thiên, mẹ anh Mộ Mạn Vân.”

“Tô Nhiễm, chỉ con mới cứu được Hòa thị, con phải điều chế ra được ‘Đào Túy’.”

“Tô Nhiễm, cô có tư cách gì có con với Minh Vũ?”

“Tôi nói thật cho cô hay, bốn năm trước chính Lê Minh Vũ bức chết ba cô, không ngờ bốn năm sau cô lại chung sống với người giết ba mình, thậm chí còn muốn sinh con cho anh ta? Ha ha...”

“Cô tưởng Lê Minh Vũ yêu cô? Tôi nói cô biết anh ta chỉ lợi dụng cô mà thôi. À, cả con Hòa Vy đại đột nữa! Lê Minh Vũ chỉ xem hai chị em cô như quân cờ để sai khiến, vậy mà cô vẫn mù quáng muốn sinh con cho anh ta? Đúng là nực cười!”

“Cuốn xéo! Tôi kêu cô cuốn xéo...”

“A...” Tô Nhiễm quỳ rạp trên mặt đất, cô ôm đầu hét to. Những chuyện đã xảy ra bỗng dưng ùa về. Cô cảm thấy mình tỉnh táo hơn bao giờ hết. Tất cả mọi thứ đều đâm xuyên qua đầu óc mơ màng của cô.

Chữ viết trên tấm hình không ngừng xuất hiện trước mắt cô. Cô biết đó là chữ của Lê Minh Vũ. Cả đời cô cũng không quên được nét chữ của anh!

Anh viết gì?

Ba Cố Hoài Dương, mẹ Giang Lăng...

Chẳng phải Lê Thiên và Mộ Mạn Vân là ba mẹ của anh ư? Vì sao anh gọi họ là bác trai bác gái...

Rốt cuộc anh là Lê Minh Vũ hay... Cố Minh Vũ.

Tô Nhiễm run rẩy, thở hổn hển sợ hãi. Một bí mật lớn về anh lại vô tình bị cô khám phá. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Vì sao mọi người đều lừa dối cô?

Cô phát hiện mình không hiểu chút nào về mẹ và Lê Minh Vũ. Nhất là Lê Minh Vũ, anh dẫn cô đến đây làm gì?

Ngay lúc này, Tô Nhiễm sợ người đàn ông này vô cùng.

Cô hoang mang cuộn tròn người trong góc, tấm hình vàng ố cũng nằm lẫn lốc trên nền nhà. Nụ cười cuốn hút của Cố Hoài Dương đang ánh rõ ràng vào mắt cô. Tấm hình này còn chân thật hơn cả hình trên ngôi mộ đó. Cô cảm thấy mình rất ngốc, khuôn mặt của người đàn ông này giống hệt Lê Minh Vũ, tại sao cô lại không nghĩ ra?

Bên ngoài hành lang bắt chợt truyền đến tiếng bước chân...

Tô Nhiễm trợn mắt kinh hãi.

Anh về rồi...

Hết chương 17

194. Q.9 - Chương 18: Bán Đứng
195. Q.9 - Chương 19: Tỉnh Táo
196. Q.9 - Chương 20: Cầu Hôn (1 + 2)
197. Q.9 - Chương 21: Lễ Vật
198. Q.9 - Chương 22: Hâm Nóng Tình Yêu
199. Q.10 - Chương 1: Ấm Áp
200. Q.10 - Chương 2: Tả Giai Tuệ
201. Q.10 - Chương 3: Tung Tích Chiếu Nhấn
202. Q.10 - Chương 4: Xứng Đôi Vừa Lửa
203. Q.10 - Chương 5: Trước Là Tiểu Nhân, Sau Là Quân Tử
204. Q.10 - Chương 6: Công Bằng
205. Q.10 - Chương 7: Từ Hiếu Lâm Đến Thù Hận
206. Q.10 - Chương 8: Ông Trời Triều Cột
207. Q.10 - Chương 9: Có Yêu Mới Biết Quý Trọng
208. Q.10 - Chương 10: Cầu Hôn Lần Thứ Hai
209. Q.10 - Chương 11: Lời Thoại Kinh Điển
210. Q.10 - Chương 12: Bị Cầu Hôn
211. Q.10 - Chương 13: Đại Hội Cổ Đông
212. Q.10 - Chương 14: Yêu
213. Q.10 - Chương 15: Trù Tính Cho Tình Yêu
214. Q.10 - Chương 16: Giao Dịch
215. Q.10 - Chương 17: Tin Tốt
216. Q.10 - Chương 18: Xót Xa
217. Q.10 - Chương 19: Chúng Ta Kết Hôn Đi
218. Q.10 - Chương 20: Giám Định
219. Q.10 - Chương 20: Bình Lặng
220. Q.10 - Chương 22: Đào Túy

Ánh nắng ấm áp xuyên qua rèm cửa chiếu lên cô gái thốt ra tiếng rên khe khẽ nằm trên giường bệnh, cô gái mở mắt ngờ vực nhìn quanh.

Y tá đứng lúc đi vào, cô ta mỉm cười, “Chị tỉnh rồi. Chị chờ một chút, để em đi gọi bác sĩ Mộ.” Y tá vội vàng đi ra ngoài.

Thần sắc cô gái càng lộ vẻ nghi ngại, cô cố gắng ngồi dậy, xoa bóp trán, lúc này mới biết mình đang mặc đồ bệnh.

Đây là...

Cô gái cố gắng nhớ lại nhưng càng nghĩ đầu càng đau.

Cửa phòng bệnh mở ra, một người đàn ông mặc áo blouse trắng đi vào. Anh ta rất cao, từ người anh ta còn tỏa ra mùi cam thơm nhẹ nhẹ.

Người đàn ông này...

Cô ngẩng đầu nhìn tên trên áo blouse trắng của anh ta... bác sĩ Mộ Thừa - trưởng khoa giải phẫu thần kinh.

Trẻ tuổi như vậy mà đã là bác sĩ trưởng khoa.

Hình như anh ta... trông rất quen mắt.

Mộ Thừa quan sát cô, thấy cô có vẻ vẻ hoài nghi, anh mỉm cười, “Tôi là bác sĩ khoa giải phẫu thần kinh của bệnh viện - Mộ Thừa. Cô ngất xỉu ở sân bay, được xe cấp cứu đưa thẳng đến đây.”

Cô gái sức nhớ đến cảnh tượng ở sân bay. Rốt cuộc cô đã nhớ người đàn ông này là ai. Ở sân bay, cô giúp con gái anh ta sửa lại áo đầm. Khi chuẩn bị đi đăng ký thì cô ngất lịm đi.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Cô gái hỏi.

“Không lâu lắm nhưng cô không kịp bay đi Los Angeles.” Mộ Thừa nhận bệnh án y tá đưa cho, không biết viết gì trên đó.

Cô gái ngệt ra, đành lắc đầu cam chịu, “Tiêu rồi, tôi tới không kịp buổi họp báo.”

“Công việc làm không bao giờ hết. Cô Y nổi tiếng trong nghề, sau này còn nhiều cơ hội.” Mộ Thừa viết xong rồi đưa bệnh án lại cho y tá.

Cô gái sững sờ nhìn anh, “Sao anh biết tôi họ Y?”

“Y Lan.” Mộ Thừa cầm tay vào túi áo blouse trắng, anh nói chính xác tên cô. Thấy cô giật mình, anh từ tốn giải thích, “Cấp cứu và nằm viện cần giấy tờ liên quan. Tôi xin lỗi, chưa hỏi ý cô mà tôi đã tự tiện xem hộ chiếu. Tình huống khẩn cấp, mong cô tha thứ.”

Y Lan vỡ lẽ, cô gật nhẹ đầu, “Cám ơn anh, bác sĩ Mộ.” Nói cám ơn xong, cô bèn muốn xuống giường, “Nhưng tôi không thể nằm viện.”

Mộ Thừa vươn tay ghì cô lại, giọng anh hết sức kiên quyết, “Cô phải nằm viện.”

Y Lan không ngờ thái độ của anh đột nhiên nghiêm túc, cô giật mình, nặn ra nụ cười gượng gạo, “Tôi hiểu sức khỏe của mình hơn ai hết. Bệnh nhân có quyền yêu cầu xuất viện đúng chứ?”

“Nói vậy, cô biết mình bị u mạch máu não?” Mộ Thừa nhìn cô.

Mắt Y Lan vụt về kinh ngạc nhưng nhớ tới anh là bác sĩ giải phẫu thần kinh, dĩ nhiên cô không gạt được anh, “Phải, tôi biết mình bị bệnh này, tôi luôn uống thuốc để kiểm soát bệnh.”

Mộ Thừa thở dài, “Vậy cô có biết khối u của cô nằm sâu trong não. Ban đầu, cô chỉ chóng mặt, thị lực kém, nhưng bây giờ cô lại bị ngất, chứng minh bệnh của cô đã chuyển biến xấu. Nếu chữa trị trễ hậu quả sẽ càng nghiêm trọng.”

“Gần đây tôi hay mệt, công việc quá bận dễ khiến tôi bị ngất.” Y Lan không phối hợp với Mộ Thừa.

Mộ Thừa cũng hiểu tâm lý bệnh nhân. Nhất là khoa của anh, bệnh nhân nào nằm ở khoa này thì không ai là bệnh đơn giản. Đứng từ góc nhìn của bệnh nhân, bài xích cũng là bình thường. Anh cất giọng chân thành, “Tôi nghĩ thường ngày, cô hay bị đau đầu và cứng gáy. Lần này cô hôn mê, nghĩa là u mạch máu não đã bắt đầu vỡ và xuất huyết dưới màng nhện. Khi cô hôn mê, tôi đã chụp CT và động mạch não, phát hiện khối u trong mạch máu của cô đã phình to. Tình trạng này rất nguy hiểm. Nếu giải phẫu muộn, tính mạng của cô sẽ bị đe dọa.”

“Tôi biết.” Y Lan không hề kinh ngạc, cô bình tĩnh trả lời.

“Cô biết?” Đến phiên Mộ Thừa ngỡ ngàng, anh cau mày, “Cô biết rõ bệnh của mình, mà còn bay ư? Cô có biết khối u mạch máu não của cô đang đối mặt với khả năng nguy hiểm là bị vỡ không?”

“Bác sĩ Mộ, cảm ơn anh đưa tôi đến bệnh viện kịp thời, nhưng tôi không chấp nhận cuộc giải phẫu này.” Y Lan lắc đầu, “U mạch máu của tôi nằm gần não bộ. Theo tôi được biết, kiểu phẫu thuật này mạo hiểm rất lớn. Nếu giải phẫu thất bại, tôi có thể bị mù. Tôi là một nhà thiết kế, tôi không thể mất đi thị lực.”

“Cô Y, bất cứ phẫu thuật nào cũng mạo hiểm. Chẳng hạn phẫu thuật cắt ruột thừa đơn giản, cũng có khả năng bất trắc, dẫn tới chết người. Nhưng hy vọng cô tin tưởng tôi. Nếu tôi đề nghị cô làm phẫu thuật, chắc chắn tôi sẽ cố gắng hết mình.” Mộ Thừa nhìn cô, nhấn giọng rành rọt.

Y Lan ngạc nhiên nhìn anh, “Bác sĩ Mộ, anh rất kỳ lạ. Bác sĩ khác cũng không dám khẳng định như anh. Họ còn không biết khả năng thành công là bao nhiêu phần trăm, sao anh có thể tự tin đến vậy?”

Mộ Thừa nhìn cô, “Cô là một cô gái tốt, tôi hy vọng mình giúp được cô.” Anh không nói năng to lớn, cũng không khoe ra kinh nghiệm và lý lịch của mình như những bác sĩ khác. Anh chỉ nói nhẹ nhàng một câu. Cô giúp Băng Nụ, chứng minh cô là một cô gái hiền lành. Anh không nở mặc kệ kiểu con gái như cô. Còn một nguyên nhân quan trọng nữa là dáng vẻ của Y Lan gợi anh nhớ Tô Nhiễm. Khi anh tiếp nhận Tô Nhiễm hồi trước, Tô Nhiễm cũng hoang mang như Y Lan bây giờ. Gương mặt Y Lan loáng thoáng bóng dáng của Tô Nhiễm, tạo nên cảm giác khác thường trong lòng anh.

Y Lan không ngờ anh sẽ nói ra lý do như vậy, cô cười chịu thua, “Có vẻ như tôi phải nằm viện thật rồi.”

“Đúng vậy, tôi sẽ là bác sĩ chính của cô. Mấy ngày tới, cô phải tiến hành các xét nghiệm khác. Nếu sức khỏe cô cho phép, tôi đề nghị cô nên phẫu thuật lập tức. Tôi sẽ nói rõ mọi bước trong quá trình phẫu thuật cho cô biết.” Mộ Thừa gật đầu.

Y Lan thở dài không nói gì, cô chỉ gật đầu.

“Người nhà của cô đâu? Khi phẫu thuật cần người nhà ký tên.” Mộ Thừa hỏi.

Y Lan rủi mi như đang kiềm nén cảm xúc, cô nói nhàn nhạt, “Không có, tôi tự ký ừnh được rồi.”

Mộ Thừa ngây ngẩn cả người.

“Anh chưa từng gặp bệnh nhân nào như tôi, phải không?” Y Lan thấy anh thờ ả, cô mỉm cười kiên cường, “Trên đời này, tôi chỉ có một mình, chỉ như vậy thôi.”

Cô cười xoa dịu bầu không khí, “Lẽ nào tôi không tự quyết định ừnh được?”

Mộ Thừa nở nụ cười, “Được.” Không hiểu tại sao trái tim anh lại chưa xót vô ngần vì những lời này của cô.

Thời tiết trở lạnh. Tháng mười hai lại tới, mùa đông lại về. Một năm bốn mùa cứ thoát tới thoát đi. Đối với Tô Nhiễm và Lê Minh Vũ mà nói, mùa đông này rất quan trọng. Tin đồn về Lê Minh Vũ vẫn lan truyền khắp nơi nhưng đau khổ là không có bằng chứng xác thực nên chỉ coi như tin vịt mà thôi. Lê Minh Vũ và Tô Nhiễm đều bận bịu với công việc. Lễ giáng sinh gần tới, dù gì con người cũng phải vui mừng mới tốt. Sáng hôm nay, ánh nắng rạng rỡ chiếu xuyên qua những tầng mây lơ lửng trên trời, xua tan phần nào ngày đông giá lạnh.

Hôm nay là một ngày trọng đại với Tô Nhiễm.

Trong phòng khách lầu một ngồi đầy người. Tô Ánh Vân, Tiêu Quốc Hào, An Tiểu Đóa, Hòa Quân Hạo, Hòa Vy và Giang Dã đều tới. Lệ Minh Vũ ngồi cách khá xa họ, anh trầm mặc không biết đang nghĩ điều gì.

Một lát sau, chuông cửa reo lên. Tô Ánh Vân đi mở cửa, nhìn thấy Tiêu Diệp Lỗi cũng tới. Hòa Vy cau mày, Giang Dã nhìn Tiêu Diệp Lỗi với vẻ thù địch. Tiêu Diệp Lỗi không quan tâm đến Giang Dã và Hòa Vy, anh nhìn Tô Ánh Vân, “Dì Vân sao rồi?”

Tô Ánh Vân đưa mắt lên lầu, “Tiểu Nhiễm chưa xuống, mọi người đang đợi kết quả.”

Hòa Quân Hạo nói, “Dì Vân, hôm nay mẹ con không tới được. Mẹ kêu con xin lỗi mọi người, hy vọng Đào Túy có thể xuất hiện trên thị trường lần nữa.”

Tô Ánh Vân gật đầu.

Hòa Vy nhìn Hòa Quân Hạo, cất giọng lạnh lùng, “Coi như bà ta cũng hiểu chuyện.”

Sắc mặt Hòa Quân Hạo hơi lúng túng.

An Tiểu Đóa trông thấy dĩ nhiên đau lòng, cô lên tiếng bênh vực, “Chị nói sai rồi. Chị không thích cũng không được nói như vậy. Dù sao đắc tội với chị cũng không phải Quân Hạo.”

“Chưa gì đã thay lòng đổi dạ? Bác sĩ Mộ chưa đi bao lâu cơ mà.” Hòa Vy nói lỗ lòi.

“Chị...” An Tiểu Đóa bị nói đến đỏ mặt.

“Tiểu Vy.” Giang Dã gọi cô, ý bảo cô đừng làm khó họ.

Hòa Vy nhún vai bất cần.

Tiêu Diệp Lỗi tìm chỗ ngồi cách xa họ, anh im lặng liếc nhìn Lệ Minh Vũ.

Một lúc sau, Tô Nhiễm từ lầu hai đi xuống. Thấy mọi người đã đến đông đủ, cô mỉm cười.

Lệ Minh Vũ đứng dậy trước tiên, anh đặt đồ trên tay cô xuống bàn, “Sao rồi em?”

Tô Nhiễm nhin cười, “Mọi người thử là biết ngay mà.” Cô đưa que thử hương ọi người.

Mọi người cầm lên ngửi thử. Mỗi lần ngửi xong, lại ngửi thêm hạt cà phê để bên cạnh. Mùi hương vẫn lưu lại trong khoang mũi dù có ngửi tiếp mùi khác. Tiêu Diệp Lỗi, Hòa Vy, Giang Dã đều còn trẻ, dĩ nhiên không biết gì về Đào Túy. Họ chỉ cảm thấy dễ ngửi, còn cái khác thì không biết. Nhưng Tô Ánh Vân lại khác. Bà nhớ mùi của Đào Túy. Vì vậy khi ngửi que thử hương, mắt bà đột nhiên sáng rực lên. Một cảm giác đã lâu mới có trở dậy trong lòng bà, nó như chìa khóa mở ra hồi ức xa xưa, từng câu chuyện hạnh phúc, vui sướng, thống khổ, tuyệt vọng,... đều hiện lên.

Mùi này giống hệt mùi trong trí nhớ của bà. Trái tim bà đập mạnh bất an, bà vô thức đưa mắt nhìn Lệ Minh Vũ. Tô Nhiễm không đưa que thử hương cho Lệ Minh Vũ. Lệ Minh Vũ lại chủ động lấy ngửi thử. Sau khi ngửi xong, anh nhíu mày dăm chiêu. Anh vĩnh viễn không quên được mùi hương này. Tuy hồi ấy còn bé nhưng với anh nó là mùi vị của hạnh phúc. Có điều niềm hạnh phúc này quá ngắn ngủi. Đào Túy là nỗi hận ngàn ấy năm qua của anh.

Hôm nay ngửi thấy mùi hương giống hệt ngày xưa, nỗi hận trong lòng anh đã tiêu tan thành mây khói. Anh từng cho rằng khi ngửi lại nó, anh sẽ thống khổ. Nhưng anh sai rồi, anh không những không thống khổ, mà anh còn thấy chan chứa hạnh phúc. Anh nhìn Tô Nhiễm, anh hiểu niềm hạnh phúc của mình phát ra từ cô.

“Chị ba, nước hoa này thơm quá. Sau này rót vào một cái chai thật đẹp là tuyệt vời.” Hòa Quân Hạo vui vẻ nói.

An Tiểu Đóa khinh khỉnh liếc anh, “Chẳng phải cậu làm nghệ thuật ư? Từ miêu tả của cậu tầm thường như vậy mà coi được hả? Ít nhất phải dùng vài thuật ngữ chuyên nghiệp chứ.”

“Thuật ngữ chuyên nghiệp gì?”

“Phải giống như quảng cáo, dùng toàn từ khen ngợi Đào Túy.” An Tiểu Đóa lườm anh.

“Phụ nữ như hoa, hoa như phụ nữ. Câu này được chưa?” Hòa Quân Hạo cười gian xảo.

Hòa Vy lắc đầu chán nản nhìn Hòa Quân Hạo, “Đúng là bùn nhão không xây được tường. Coi ra cậu chỉ chụp hình được mà thôi.”

Hòa Quân Hạo mặc kệ, anh bật cười thích thú.

Tô Nhiễm tỏ vẻ chịu thua, “Kêu mọi người ngửi nước hoa mà cứ đầu vô mồm không thôi.”

“Tiểu Nhiễm, nước hoa này thơm hơn Midi nhiều, mình thích cực kỳ.” An Tiểu Đóa nói.

“Nhất là hương cuối, nhẹ nhưng thơm dai. Tiểu Nhiễm, em làm được thật rồi.” Hòa Vy cười rạng rỡ.

Tô Nhiễm cười nhìn Tô Ánh Vân, “Mẹ, mẹ thấy thế nào?”

Tô Ánh Vân gật đầu liên tục, mắt bà lóng lánh nước, “Giống, giống lắm. Minh Vũ...” Bà đột nhiên xoay đầu nhìn Lê Minh Vũ.

Hành động của bà khiến mọi người giật mình. Lê Minh Vũ hiểu ý của bà, anh để que thử hương sang bên, nhìn Tô Nhiễm, “Chúc mừng em, em thành công rồi.”

“Thật không?” Tô Nhiễm làm sao không hiểu vương mắc của anh. Thấy anh nói vậy, cô hiểu anh đã từ bỏ mọi thứ.

Tô Nhiễm cũng nở nụ cười từ tận đáy lòng.

“Chúc mừng cô!” Tiêu Diệp Lỗi vừa cười vừa nói.

Tô Nhiễm nhìn Tiêu Diệp Lỗi, tâm trạng cô hết sức phức tạp nhưng vẫn nói thật lòng, “Diệp Lỗi, tôi cảm ơn cậu mới đúng. Nếu không có Long diên tử của cậu, Đào Túy sẽ không thành công.”

“Cám ơn tôi?” Tiêu Diệp Lỗi mỉm cười, nhìn thoáng qua Lê Minh Vũ đầy ẩn ý, “Tôi thấy cảm ơn anh ta mới đúng.”

“Cậu nói sao cơ?” Tô Nhiễm cố tình hỏi.

Lê Minh Vũ nhìn Tiêu Diệp Lỗi, mắt anh tối sầm lại, như thể đang cảnh cáo.

“À, không có gì, tôi thấy anh ta luôn ở cạnh giúp đỡ cô. Không có anh ta giúp đỡ, cô cũng không thể tập trung.” Tiêu Diệp Lỗi hiểu ý Lê Minh Vũ, anh nhếch miệng nói hờ hững.

Tô Nhiễm nhìn Lê Minh Vũ, cô chủ động ôm anh, “Đúng vậy, người đáng cảm ơn nhất là Lê Minh Vũ.”

“Cô nàng này ngốc quá.” Lê Minh Vũ xoa đầu cô, cất giọng yêu thương.

“Nước hoa này được thật chứ?” Tâm trạng Tô Nhiễm rất kích động.

“Được, chắc chắn được.” Lê Minh Vũ nói chắc nịch.

Tô Nhiễm ôm anh chặt hơn.

Cô lại tới cạnh Tiêu Quốc Hào, “Chú Tiêu, con cũng phải cảm ơn chú.”

“Chúng ta là người nhà, cái gì mà cảm ơn với không cảm ơn.” Tiêu Quốc Hào cũng xúc động, giọng ông nghẹn ngào.

“Nói vậy chúng ta có thể đưa Đào Túy ra ngoài thị trường ngay rồi ư?” Giọng điệu của Hòa Quân Hạo rất hóm hỉnh.

Hòa Vy nghiêng ngẫm chốc lát, “Giới thiệu ngay cũng được. Hơn nữa gần đến phiên giao dịch của Hòa thị, nếu không có tiến triển gì mới, tôi sợ cổ phiếu của Hòa thị sẽ tiếp tục rớt giá.”

“Giới thiệu ngay?” Tô Nhiễm chần chừ.

“Ừ, thì sao?” Hòa Vy hỏi.

Tô Nhiễm nói, “Em sợ không kịp. Giới thiệu ngay sẽ quá hấp tấp. Như vậy chúng ta sẽ phải đẩy mạnh tốc độ ở nhà xưởng, gấp rút sản xuất chai nước hoa theo mẫu thiết kế đã chọn sẵn.”

“Chúng ta buộc phải làm vậy.” Hòa Vy thở dài.

Lệ Minh Vũ cất giọng điềm tĩnh, “Nhiễm nói đúng. Giới thiệu ngay là vội vàng, tính phiêu lưu sẽ rất cao. Một mẫu hàng hóa trước khi đưa ra phải dành thời gian bồi dưỡng thị trường mới đạt được hiệu quả tốt. Tôi nghĩ nên giới thiệu vào lễ Giáng sinh. Làm vậy mọi người sẽ có thời gian tuyên truyền sản phẩm, mở rộng việc đóng gói bao bì, tổ chức quảng bá ngoài trung tâm mua sắm nhằm mang lại hiệu quả tiêu thụ cao. Như thế phần thắng của mọi người sẽ lớn hơn.”

“Lễ Giáng sinh giới thiệu? Vậy phiên giao dịch sắp tới phải tính sao?” Giọng Hòa Vy bỗng lạc đi mấy tông.

“Bây giờ đưa tin Đào Túy sẽ tái xuất trên thị trường. Tôi đảm bảo giá cổ phiếu của Hòa thị sẽ được kéo lên.” Lệ Minh Vũ nói sơ ý kiến của mình.

Hòa Vy hiểu ra. Lệ Minh Vũ nói đúng!

Mọi người bắt đầu thương lượng kế hoạch chi tiết. Đào Túy sẽ giới thiệu chính thức vào lễ Giáng sinh. Như vậy thời gian quảng bá sẽ không quá lâu, đối thủ không thể bắt chước. Mà cũng không vì tuyên truyền quá nhanh, chuẩn bị sơ sài vội vàng.

Lệ Minh Vũ lặng lẽ ra khỏi phòng khách, đi tới sân thượng. Cánh cửa trượt che khuất khung cảnh náo nhiệt trong và ngoài phòng khách. Tô Nhiễm đang bàn bạc công việc cũng trông thấy cảnh này. Cô để mọi người tiếp tục thương lượng, cũng đi tới sân thượng. Tô Nhiễm lặng thinh ôm Lệ Minh Vũ từ đằng sau, áp mặt vào lưng anh.

Lệ Minh Vũ nghĩ tới ba mẹ. Anh không biết Đào Túy đời đầu có mùi gì, nhưng hương thơm của đời sau vĩnh viễn sống trong tâm trí anh. Đối với Lệ Minh Vũ, Đào Túy đời sau là mùi hương của mẹ. Anh nhớ mẹ thích nước hoa này, cũng biết bản thân căm thù nó ra sao. Mùi thơm này đã từng là khối u ác tính khiến anh bứt rứt không yên. Hôm nay, Đào Túy đời sau lại xuất hiện trên đời. Mùi hương này phảng phất trong không khí, nhẹ nhàng men theo hơi thở nhập vào lục phủ ngũ tạng của anh. Tuy anh đã buông hết chuyện cũ từ lâu nhưng anh vẫn nghĩ tới nó... Mãi đến khi cơ thể phụ nữ mềm mại cùng hương thơm Đào Túy dịu dàng tựa vào lưng anh, anh bỗng cảm thấy lâng lâng, nỗi buồn cũng tan biến theo. Lệ Minh Vũ nhẹ nhàng mơn trớn cánh tay phụ nữ đang ôm thắt lưng của anh...

“Anh nghĩ gì thế?” Người phụ nữ đằng sau lên tiếng.

Lệ Minh Vũ nhoẻn miệng cười, anh cài tay mình vào tay cô, “Không có gì. Anh thấy thời gian này em rất vất vả.”

“Em vất vả hồi nào?” Tô Nhiễm khẽ cười, cô buột chặt cánh tay, thở dài thỏa mãn, “Minh Vũ, có anh ở cạnh thật tuyệt.”

Trái tim Lệ Minh Vũ rung lên. Anh xoay người ôm Tô Nhiễm, nhìn thẳng vào đôi mắt trong vắt của cô. Sau đó, anh lại không nén nổi tình cảm cúi xuống hôn cô. Tô Nhiễm mỉm cười thỏa mãn. Trong mắt anh chỉ còn hình bóng và nụ cười hạnh phúc của cô.

“Có thấy anh ngốc quá không?”

Tô Nhiễm bật cười thành tiếng, “Tại sao lại nói vậy?”

“Em muốn anh lãng mạn nhưng anh không làm được.” Lệ Minh Vũ cười nòng ảm, “Trước khi biết em, anh chưa từng yêu đương. Anh không biết theo đuổi con gái, cũng không biết dỗ dành như thế nào mới khiến cô ấy vui vẻ. Hình như anh rất ít thề non hẹn biển, nói ngon nói ngọt với em.”

“Thể hiện bằng hành động thực tế đáng quý hơn thề non hẹn biển. Đối xử tốt với một người, không nhất thiết phải nói ngon nói ngọt.” Tô Nhiễm cười tủm tỉm nhìn anh.

“Chẳng phải phụ nữ thích như vậy ư?”

Tô Nhiễm nháy mắt với anh, “Không phải chuyện anh biết thì ép anh làm gì?” Nói đoạn, nụ cười của cô càng tươi hơn, “Có trách thì trách anh sinh ra đã đẹp, có thể khiến phụ nữ chủ động tốt với anh. Anh không làm gì, phụ nữ cũng sẽ ôm ấp yêu thương. Vậy anh còn cần hành động lãng mạn để theo đuổi phụ nữ ư?”

“Không khí có mùi rất chua.” Lệ Minh Vũ mỉm cười.

“Chảnh chọe.” Tô Nhiễm giả vờ hờn dỗi, rồi lại cười tươi như hoa.

Lệ Minh Vũ cũng cười, mắt anh lấp lánh hạnh phúc.

Hai người ôm chặt lấy nhau, như thể đất trời chỉ còn lại họ... Tô Ánh Vân đứng bên trong cũng trông thấy cảnh này. Nỗi lo trong lòng bà cuối cùng cũng tan biến. Bà mong họ sẽ như vậy mãi mãi...

Tin tức Đào Túy tái xuất gây náo động toàn bộ giới kinh doanh. Giá cổ phiếu của Hòa thị cũng tăng trong phiên giao dịch gần đây. Tình hình của Hòa thị bắt đầu có chuyển biến tốt đẹp.

Không khí giá lạnh nhưng tuyết không rơi, thiếu hẳn cảnh tượng tuyết rơi trắng xóa của bốn năm trước.

Tô Nhiễm thở dài đứng trước cửa phòng làm việc. Cô nhìn thân cây xơ xác bên ngoài, không khỏi nhớ tới lễ Giáng sinh bốn năm trước. Tuy bốn năm trước chứa đầy hồi ức đau thương, nhưng hình ảnh Giáng sinh tuyết rơi trắng xóa vẫn rất nên thơ. Cô có cảm giác như tuyết của bốn năm trước chỉ rơi vì trái tim cô đơn của cô. Cô nghe nói ở thành phố này đã lâu lắm rồi không có tuyết rơi.

Ở một nơi khác trong thành phố, mọi cảnh vật xung quanh đều toát lên màu sắc ảm đạm lo lắng.

“Bốp!” Hạ Minh Hà đập mạnh bàn. Ông ta nghiêng rằng treo treo, trên trán hiện đầy gân xanh, sắc mặt ông ta hết sức khó coi.

“Tại sao lại như vậy? Chúng ta tính toán chu toàn, tại sao lại xót chiêu này?”

Giả Ni im lặng đứng trước cửa sổ. Ông ta vờ không biết ánh mắt của Hạ Minh Hà đang phóng tới mình. Ông ta bình tĩnh hỏi, “Có lẽ lần này ông trời cũng giúp Lệ Minh Vũ.”

“Tôi không tin! Đã gần đến Giáng sinh, cứ tiếp tục như vậy, cậu ta sẽ phản kích chúng ta!” Hạ Minh Hà ngồi xuống, hai tay ông ta không ngừng xoắn vào nhau, chứng tỏ ông ta đang bất an.

“Lần này...” Giả Ni nheo mắt, ông ta buông tiếng thở dài, “Nếu không lật đổ được Lệ Minh Vũ, chúng ta sẽ không yên. Cậu ta là người thông minh, chắc chắn biết chuyện này do chúng ta làm.”

Hạ Minh Hà siết tay thành nắm.

“Bây giờ chỉ mong Đào Túy mà họ quảng cáo không giống Đào Túy đời sau trước đây. Rất nhiều người đã từng dùng Đào Túy, dĩ nhiên họ nhớ mùi hương của nó. Lần này chỉ cần khác biệt một chút, chúng ta sẽ có cơ hội chính Lệ Minh Vũ đến chết.” Giả Ni nói, ông ta rút một điếu thuốc ra châm hút.

“Hòa Thị dám tự tin như vậy thì họ đã dự tính việc ông nói. Tô Nhiễm...” Hạ Minh Hà nhìn Giả Ni, “Tôi thực sự coi thường nó. Tôi chỉ nghĩ nó dựa vào khả năng bẩm sinh làm ra vài thứ lật vặt, không ngờ nó lại điều chế Đào Túy!”

“Tô Nhiễm rất có bản lĩnh, chúng ta đã coi thường mũi của nó. Nhưng bản lĩnh là một chuyện, nó còn phụ thuộc cả vào nguyên liệu. Ông nói Tiêu Diệp Lỗi đáng tin, vậy tại sao cậu ta cung cấp Long diên tử quý hiếm cho Tô Nhiễm?”

Không nhắc tới điều này thì thôi, nhắc tới Hạ Minh Hà càng tức điên, “Thằng Tiêu Diệp Lỗi chơi hai mang. Nó hợp tác bán đứng Bạch Lâm và Hòa Vy, lừa tôi tin tưởng vào nó. Thằng nhóc này không cho nó một bài học thì khó giải hận trong lòng tôi.”

“Ông muốn dạy dỗ nó? Ông không lo nó nói họ biết chuyện này liên quan tới ông ư?”

Nghe Giả Ni nói vậy, Hạ Minh Hà cười khẩy, “Vậy tôi càng phải giết nó chết, người chết không thể nói năng lộn xộn.”

“Ông muốn giết người diệt khẩu?” Giả Ni thất kinh.

“Sai, tôi chỉ giải hận trong lòng mà thôi. Trên đời này, người bán đứng Hạ Minh Hà nhất định phải chết!” Hai mắt Hạ Minh Hà lóe vẻ tàn nhẫn.

“Chuyện này cần bàn bạc kỹ lưỡng! Nó bán đứng Hòa Vy, nhưng ở cạnh giúp đỡ Tô Nhiễm, tôi thấy hơi kỳ lạ.”

Hạ Minh Hà cười lạnh buốt, “Đơn giản là muốn lấy công chuộc tội. Thằng nhóc này tuyệt đối không thể giữ lại.”

Thấy ông ta kiên quyết, Giả Ni cũng đành nghe theo.

Hạ Minh Hà cắn răng. Ông ta có cả trăm thắc mắc còn chưa được giải đáp, “Tôi thực sự không hiểu, tại sao chuyện Hòa Tấn Bằng lại mất hết động tĩnh? Đám cảnh sát cũng chỉ hỏi Lệ Minh Vũ lấy lệ. Lệ Minh Vũ rõ ràng có thể lực và cổ phần ở Hòa thị, tại sao lại không điều tra ra manh mối? Thậm chí hội thương nhân cũng im hơi lặng tiếng.”

“Đây là lợi hại của Lệ Minh Vũ, chúng ta không biết được trong đó có vấn đề gì. Cậu ta không dễ đối phó như chúng ta tưởng, đến cả tin đồn hiện tại cũng không ảnh hưởng chút nào tới cậu ta.” Giả Ni nói sự thật, “Việc tôi lo lắng nhất là Đào Túy. Nếu Đào Túy thuận lợi ra thị trường, chúng ta sẽ không còn cơ hội lật đổ Lệ Minh Vũ.”

Hạ Minh Hà gật đầu, “Đây là điều quan trọng nhất nhưng tôi chưa nghĩ ra cách.”

Giả Ni trầm tư, ông ta nhìn Hạ Minh Hà, “Còn một người có thể dùng.”

“Ai?”

“Bạch Sơ Diệp.” Giả Ni gằn giọng.

“Cô ta?” Hạ Minh Hà không tán thành, “Bạch Lâm chết, cô ta cũng không còn trung thành với tôi. Làm sao cô ta chịu giúp đỡ tôi?”

“Không phải giúp đỡ, mà là hỗ trợ lẫn nhau.” Giả Ni nhếch mép, “Cô ta là một người thông minh. Cô ta sẽ biết Đào Túy ra mắt thành công, có nghĩa là con trai của cô ta mất đi cơ hội ngồi trên ghế chủ tịch Hòa thị. Nhưng nếu Đào Túy thất bại, mọi cổ đông sẽ mất hết niềm tin vào hai người con gái của Hòa Tấn Bằng. Lợi dụng rối loạn, ông hoàn toàn có khả năng giúp con cô ta danh chính ngôn thuận ngồi lên ghế chủ tịch tập đoàn Hòa thị. Bên nặng bên nhẹ, tôi nghĩ cô ta sẽ phân biệt rõ ràng.”

Hạ Minh Hà híp mắt, ông ta cười lạnh lùng, “Đúng vậy. Dù sao đã từng lợi dụng, thêm lần này nữa cũng chẳng là gì.”

Hết Chương 22

221. Q.10 - Chương 23: Người Tài Giỏi

222. Q.10 - Chương 24: Sự Quan Tâm Của Bạch Sơ Diệp

Buổi chiều Lệ Minh Vũ có việc, anh rời khỏi phòng làm việc từ sớm. Còn Tô Nhiễm sau khi ngủ dậy, cô cũng tiếp tục công việc dở dang.

Nhà xưởng không ngừng bận rộn chuẩn bị cho đợt ra mắt Đào Túy sắp tới. Trong lúc Tô Nhiễm đang bàn bạc công việc với cấp dưới, thư ký gõ cửa đi vào báo Bạch Sơ Diệp tới thăm. Tô Nhiễm bất giác sững người. Từ lúc cô về Hòa thị đến giờ, bà ta chưa từng chủ động tìm cô. Hôm nay, bà ta đột ngột tới tìm cô làm gì? Tô Nhiễm nói, “Để dì ấy vào.”

Bạch Sơ Diệp được mời vào, bà ta mang theo bình giữ nhiệt tới thăm Tô Nhiễm. Bước vào phòng, Bạch Sơ Diệp nhiệt tình để đồ sang bên, bà ta nắm tay Tô Nhiễm, ra vẻ đau lòng nhìn cô, “Con nhìn con này, mới mấy tháng không gặp đã hốc hác đến thế này. Dì nghe nói con điều chế được Đào Túy rồi. Con vất vả quá, chẳng bù cho dì, ngày nào dì cũng ru rú trong nhà không giúp được gì. Dì chỉ biết nấu canh bồi bổ ấy đấy. À đây, hôm nay dì cũng mang canh tới cho con. Không biết con có thích uống canh gì nấu hay không nữa.”

“Dì Diệp, dì khách sáo như vậy làm gì? Dì vất vả mang canh tới đây, con áy náy quá.” Tô Nhiễm nhìn đồ nằm trên bàn, cô mỉm cười với bà ta.

“Dì rất lo cho con. Con mới khách sáo đấy, chúng ta đều là người nhà mà.” Bạch Sơ Diệp nhìn quanh phòng. “Chỗ làm ở nhà xưởng kém quá, thua hẳn trụ sở chính. Dì sợ ảnh hưởng tới sức khỏe của con.”

“Mấy ngày nay máy điều hòa đang hư, bạn quá nên con chưa kịp kêu người đến sửa, nhưng không sao đâu ạ, trời cũng không lạnh lắm.”

“Vậy sao mà được con? Minh Vũ cũng thật là! Nó không đến đây ư? Ở đây lạnh như ngoài đường rồi còn gì.” Bạch Sơ Diệp cất giọng thân thiết.

Thần sắc Tô Nhiễm không chút cảm xúc, cô cười cười cho qua. Thật lòng mà nói thì phòng làm việc không ấm như trụ sở chính nhưng nó không hề lạnh như kiểu nói khoa trương của bà ta.

“Dì Diệp, nơi sản xuất nước hoa không thích hợp với nhiệt độ cao, như vậy sẽ ảnh hưởng đến mùi hương.”

Bạch Sơ Diệp hiểu ra, “Ôi chao, dì sai rồi, dì quên điều này.”

Tô Nhiễm nhếch miệng cười lấy lệ, cô rót trà cho bà ta, “Dì Diệp, dì uống đi ạ.”

“Con cứ để đó, lát nữa dì uống. Con cố ăn đồ bổ nhiều vào cho tươi tỉnh lên. Hôm nay, dì mang có canh đến, con nếm thử xem.” Bà ta mở bình giữ nhiệt, rót canh cho Tô Nhiễm.

Mùi canh thơm phức xộc vào mũi, chỉ cần ngửi sơ là đã muốn ăn.

Tô Nhiễm cũng ngại từ chối, cô bèn nhận lấy uống.

“Sao hả con?”

Tô Nhiễm gật gù, “Dì Diệp nấu canh rất ngon. Bao nhiêu năm qua, tay nghề của dì vẫn tuyệt như vậy.”

Bạch Sơ Diệp cười nhìn cô, “Con thích uống là dì vui rồi.” Nói đoạn, bà ta tỏ vẻ buồn bã, thở dài thườn thượt.

“Đang tốt lành, sao dì lại thở dài?”

Đôi mắt Bạch Sơ Diệp chứa đầy đau thương, “Dì nhớ tới ba con. Khi ông ấy còn sống, ông ấy rất thích uống canh dì nấu. Bây giờ nhà lớn họ Hòa cô đơn lạnh lẽo. Hòa Vy thì khỏi nói, nó không muốn gặp mặt dì; còn Quân Hạo cứ đi suốt không về nhà; Bạch Lâm lại mất. Cả ngày dì không có ai để nói chuyện, dì chỉ cô độc một mình.”

Bà ta nói một tràng dài, nghe rất đáng thương.

Tô Nhiễm đặt chén canh xuống bàn, “Dì Diệp đừng nghĩ nhiều. Bây giờ, Hòa Vy và Quân Hạo đều bận tới mặt tới mày để giải quyết việc công ty. Để con gặp Quân Hạo, con sẽ kêu nó dành nhiều thời gian hơn cho dì.”

“Haiz, dì chỉ than thở với con một chút mà thôi. Dì nào dám làm lỡ thời gian của mấy đứa.” Bạch Sơ Diệp lau khóe mắt ướt sũng nước, bà ta nhìn Tô Nhiễm, “Mấy đứa chỉ cần phát hành thành công Đào Túy là dì yên lòng. Ba con ở tuổi vàng biết được chuyện này chắc chắn vui mừng. Tâm nguyện lớn nhất của ông ấy là nhìn chị em mấy đứa đồng tâm hợp lực quản lý tốt Hòa thị.”

Tô Nhiễm nghĩ tới ba, cũng nghĩ tới ba mẹ ruột của Lê Minh Vũ. Cô buông tiếng thở dài nhưng gương mặt vẫn vô cảm như thường, cô mỉm cười nhìn bà ta, “Ba luôn mong muốn Quân Hạo đến công ty giúp đỡ, bây giờ chẳng phải tốt rồi sao ạ? Tuy kinh doanh không phải sở trường của Quân Hạo nhưng nó rất dễ tâm đến Hòa thị.”

“Nó giỏi đến mấy cũng chỉ là con của vợ lẽ.” Bạch Sơ Diệp đột nhiên thốt ra câu này, nghe không giống ướm lời Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm sững sốt, cô bật cười, “Dì Diệp, thời buổi này đâu phải như hồi đó nữa, làm gì còn chuyện phân chia con của vợ lớn với vợ nhỏ. Tất cả đều là con của ba, đều công bằng như nhau. Con với Hòa Vy luôn coi Quân Hạo như máu mủ ruột thịt, huống chi nó đúng là em ruột của hai đứa con.”

Bạch Sơ Diệp xúc động, “Thật không? Con không coi thường Quân Hạo thật không?”

“Tất nhiên rồi ạ. Quân Hạo là em trai con, tại sao con coi thường nó? Hơn nữa, nó còn là con trai duy nhất trong nhà họ Hòa, trách nhiệm của nó nặng hơn hai đứa con nhiều.”

Cơ mặt Bạch Sơ Diệp run run. Một tia suy xét lướt qua mắt bà ta, phảng phất như bà ta đang đánh giá độ chân thật trong lời nói Tô Nhiễm. Tô Nhiễm thấy bà ta lặng thinh, cô nghiêng đầu gọi bà ta, “Dì Diệp?”

“Sao? À...” Bạch Sơ Diệp giật mình, thoát khỏi thế giới của bản thân. Thấy cô nhìn mình chằm chằm, bà ta vội nói, “Con xem xem dì hồ đồ thật rồi. Hai đứa con tốt với Quân Hạo như vậy, dì còn lo lắng làm gì. Dì đúng là tốn công vô ích, không làm được chuyện gì ra hồn.”

“Ai làm mẹ cũng vậy mà dì.” Tô Nhiễm khẽ cười.

Bạch Sơ Diệp gật đầu, bà ta rót thêm canh cho Tô Nhiễm, “À, Đào Túy sao rồi con? Có thể ra mắt kịp lễ Giáng sinh không?”

Tô Nhiễm nhận lấy chén canh uống một hớp, cô gật gù, “Bọn con đang cố gắng cả ngày lẫn đêm, có lẽ không thành vấn đề.”

“Dì chỉ lo mùi của Đào Túy bị biến đổi.”

“Dì Diệp lo nhiều rồi ạ. Nếu con không chắc, con tuyệt đối không dám làm loại nước hoa này.” Tô Nhiễm vừa cười vừa nói.

“Có hàng mẫu không con? Nếu có cho dì ngửi thử trước nhé. Dì rất hoài niệm hương thơm của Đào Túy.” Mắt Bạch Sơ Diệp lấp lánh ý cười.

“Dì Diệp từng ngửi Đào Túy?”

Bạch Sơ Diệp thở dài, “Hồi trẻ, dì cũng từng ngửi qua. Có điều khi ấy dì nghèo, làm gì có tiền mua Đào Túy? Người ta dùng, dì cũng ngửi được sơ sơ.”

Tô Nhiễm trầm tư, mắt cô có vẻ chần chừ, “Dì Diệp, dì có thể ngửi thử nhưng con không cho dì hàng mẫu được.”

“Dì hiểu.”

Tô Nhiễm đi lại bàn làm việc, cô mở két sắt, lấy hàng mẫu cho Bạch Sơ Diệp. Bạch Sơ Diệp ngửi ngửi, bà ta bỗng dưng kích động, “Đúng là mùi này.”

Tô Nhiễm nở nụ cười, cô không nói không rằng.

“Hay quá! Thế là cứu được Hòa thị rồi.” Bạch Sơ Diệp kéo tay Tô Nhiễm, “Tiểu Nhiễm, con giỏi lắm.”

“Đây là kết quả cố gắng của tất cả mọi người.” Tô Nhiễm nói nhỏ nhẹ, “Nếu dì Diệp thích thì đợi sau khi Đào Túy chính thức phát hành, dì dùng sau cũng được mà.”

“Con bé có lòng với dì quá.” Bạch Sơ Diệp nhìn cô, bà ta đưa nước hoa mẫu lại cho cô. Trông thấy trong két sắt có nhiều tài liệu, bà ta không nhịn được hỏi cô, “Lẽ ra két sắt phải để đồ quý hiếm, tại sao trong đó lại cất nhiều hồ sơ đến vậy?”

Tô Nhiễm mỉm cười, cô cất hàng mẫu vào trong, “Những hồ sơ này không phải bình thường, chúng rất quan trọng.” Cô cầm một tập hồ sơ, nhướn mắt nhìn Bạch Sơ Diệp, “Chẳng hạn như tập hồ sơ này. Bên trong là công thức Đào Túy, bị mất sẽ rất gay go.”

Mắt Bạch Sơ Diệp lia nhanh, “Con mau cất vào đi, đồ này không để lung tung được đâu.”

Tô Nhiễm gật đầu, khóa két sắt trước mặt bà ta.

Hai người trò chuyện thêm một lúc rồi Bạch Sơ Diệp ra về. Đến khi bà ta khuất bóng hẳn, Tô Nhiễm vẫn còn đứng trầm tư bên cửa sổ, ánh mắt cô chứa đầy đau thương và bất lực.

Cửa phòng làm việc bất ngờ bị đẩy ra. Sau khi giải quyết xong công chuyện, Lê Minh Vũ lại quay về đây, thấy cô đứng bất động trước cửa sổ, anh đến ôm cô từ đằng sau, “Em thử người ra đó làm gì?”

Tô Nhiễm không quay đầu lại, cô dựa vào ngực anh. Hồi lâu sau, cô thở dài, “Minh Vũ, anh nghĩ Quân Hạo có hận em không?”

Lệ Minh Vũ sững người, anh mau chóng hiểu ý Tô Nhiễm, vòng ôm của anh bất giác siết chặt hơn, “Cậu ấy là một người hiểu chuyện. Em đừng lo.”

“Mong là vậy. Em không thể chịu đựng bất cứ thù hận nào nữa.”

Hai tay Lệ Minh Vũ ôm lấy mặt cô, đầu anh cúi thấp, đặt nụ hôn lên môi cô...

Đèn ngoài cửa phòng giải phẫu rất cực cũng tắt. Các y tá đẩy bệnh nhân ra ngoài. Vài phút sau, Mộ Thừa mặc áo blouse trắng cũng đi ra. Anh tháo khẩu trang xuống, thần sắc trông khá mệt mỏi, anh nói với một y tá, “Kêu một y tá đi cùng đến phòng săn sóc đặc biệt. Bệnh nhân không có người nhà, đêm nay cần người ở cạnh chăm sóc.”

Y tá gật đầu, vội vã làm theo lời Mộ Thừa.

Mộ Thừa bước lại bàn y tá. Sau khi dặn dò vài câu, anh định trở về phòng làm việc, lại nghe một y tá ngồi trực ngoài bàn buồng điện thoại xuống nhìn anh, “Bác sĩ Mộ, ca phẫu thuật vừa này... viện trưởng kêu không có chữ ký đảm bảo của người nhà không được.”

“Phẫu thuật đã xong rồi.” Mộ Thừa nhíu mày.

“Viện trưởng sợ xảy ra sự cố bất ngờ.”

“Bệnh nhân này không có người nhà, làm sao ký tên? Tình huống thế này viện trưởng phải tự hiểu chứ.”

“Viện trưởng nói không có người nhà thì tìm bạn của cô ấy. Dẫu sao bệnh tình của bệnh nhân này cũng rất nghiêm trọng. Khối u mạch máu của cô ấy khác những bệnh nhân khác, không thể dễ dàng cắt bỏ. Ngộ nhờ sau khi phẫu thuật xảy ra chuyện lại chỉ có chữ ký của cô ấy, bệnh viện chúng ta sẽ phải gánh trách nhiệm.” Y tá sợ đắc tội với Mộ Thừa, cô ta nói giọng nhắc gùg.

Phẫu thuật suốt bốn tiếng đồng hồ, Mộ Thừa đã rất mệt mỏi. Bây giờ lại nghe viện trưởng chấp nhất việc này, đôi lông mày của anh nhíu chặt, anh chìa tay ra, “Đưa đơn phẫu thuật đây.”

Y tá vội vàng đưa anh.

Mộ Thừa cầm bút, anh trầm ngâm ký tên mình lên đó rồi đưa trả y tá. Y tá thẳng thốt, “Bác sĩ Mộ, tại sao anh ký tên, lỡ như bệnh nhân có chuyện...”

“Không có lẽ như!” Mộ Thừa cài bút vào túi áo blouse trắng, anh nói nhàn nhạt, “Tôi là bác sĩ chính của cô ấy. Tôi sẽ không để cô ấy gặp chuyện không may.” Dứt lời, anh xoay người đi thẳng ra ngoài.

Các y tá đưa mắt lạng lạng nhìn nhau, họ không dám nói tiếng nào.

Hết Chương 24

223. Q.10 - Chương 25: Giết Người Diệt Khẩu

Khi Y Lan tỉnh dậy đã là buổi chiều. Ánh nắng ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ hệt như vàng trắng tỏa sáng dịu dàng. Cô mở mắt nhìn quanh, lúc này mới biết mình đã rời khỏi phòng phẫu thuật.

Trong phòng bệnh hết sức yên lặng, chỉ có tiếng máy theo dõi vang lên tiết tấu đều đặn, tô điểm thêm nỗi buồn man mác vào một buổi chiều như thế này. Y Lan cảm thấy đầu mình nặng trĩu. Cô hoang mang đưa mắt nhìn xung quanh, hình như cô đang ở phòng săn sóc đặc biệt.

Một nỗi buồn miên man và tủi thân vô cớ trỗi dậy trong lòng Y Lan. Dù phải nằm ở đây, cô cũng chỉ một thân một mình, không có người nhà bên cạnh.

Trong lúc Y Lan buồn bã, cửa phòng bệnh bị mở ra, một dáng người cao lớn đi vào, cô quay đầu, liền trông thấy Mộ Thừa.

“Bác sĩ Mộ...” Y Lan yếu ớt gọi anh. Đầu cô đau như búa bổ, lông mày cũng vô thức nhíu chặt.

Mộ Thừa tiến lại ra hiệu cô đừng nhúc nhích, anh nói khẽ, “Để tôi khám cho cô.”

Y Lan nằm im, dùng ánh mắt biểu thị đồng ý.

Mộ Thừa nhìn lên máy theo dõi, rồi kiểm tra vết thương cho cô. Anh hỏi cô có khó chịu ở đâu hay không, cần dặn cô tỉ mỉ mọi thứ, sau đó anh lại nói, “Lần này giải phẫu rất thành công. Có điều cô cần nằm viện theo dõi một thời gian.”

Y Lan liếm môi, “Cám ơn bác sĩ Mộ. Nếu không phải anh thì không ai dám mổ cho tôi.” Do khối u nằm ở vị trí nguy hiểm, nhiều bác sĩ không dám mạo hiểm tiền đồ của bản thân.

Mộ Thừa mỉm cười, “Đây là trách nhiệm của tôi.”

“Bác sĩ Mộ, tôi phải nằm viện lâu lắm không?”

Tựa hồ nhìn ra nỗi buồn của cô, anh suy tư chốc lát, “Cô vừa trải qua một cuộc phẫu thuật lớn, tạm thời cô sẽ nằm viện theo dõi một tuần để bác sĩ chúng tôi kiểm tra bất cứ lúc nào, sau đó mới tính tiếp. Thời gian nằm viện, cô có thể tiếp tục công việc nhưng phải hạn chế, không được để quá sức.”

Y Lan thở dài, đôi mắt cô trống rỗng vô hồn, “Tôi sợ cảm giác lạnh lùng ở đây.”

Trái tim Mộ Thừa rung mạnh. Vẻ mờ mịt trong mắt cô đột nhiên gợi anh nhớ đến Tô Nhiễm. Hồi trước Tô Nhiễm theo anh đi Pháp, cô cũng ngơ ngác như vậy, “Tôi sẽ ở cùng cô.”

Một câu nói bất ngờ của Mộ Thừa khiến Y Lan hoàn toàn hóa đá.

Mộ Thừa cũng định thần, ý thức bản thân vừa nói gì, anh bèn đằng hắng, lúng túng giải thích với cô, “Tôi là bác sĩ chính của cô. Tôi sẽ ở cạnh cô. Nếu có vấn đề gì, cô có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Y Lan đưa mắt nhìn anh, đôi má cô bỗng nóng ran.

Vào lúc này, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, một cái đầu bé xíu thò vào trong. Mộ Thừa nhìn thấy ngay Cách Lạc Băng.

“Băng Nụ, sao con lại tới đây?” Mộ Thừa thấy bảo mẫu đi sau cô bé.

Băng Nụ bước vô phòng. Cô bé không nhéo ụa vào lòng Mộ Thừa, rồi mở to mắt, cười ngượng ngùng nhìn Y Lan nằm trên giường.

Bảo mẫu sợ Mộ Thừa trách cứ, cô ta lật đặt giải thích, “Cô bé đòi tới, tôi không cản được.”

Mộ Thừa cúi nhìn Cách Lạc Băng, anh thở dài, “Con không nghe lời phải không?”

Băng Nụ bĩu môi, cô bé chẳng nói chẳng rằng nhìn chằm chằm Y Lan.

Y Lan vẫn luôn tươi cười nhìn Băng Nụ. Thấy cô bé nhìn mình, lòng cô bỗng ảm áp khôn xiết, cô nhẹ nhàng gọi cô bé, “Con là Băng Nụ?”

Y Lan nhớ đây là cô bé đã gặp ngoài sân bay. Cô thích cô bé ngay từ ánh mắt đầu tiên. Tuy khi ấy cô bé khóc nức nở nhưng cô bé nhìn xinh xắn hết búp bê, đôi mắt cô bé to tròn trong vắt như dòng suối.

Thấy Y Lan hỏi mình, Băng Nụ vui vẻ nhào người tới gần, cô bé gật mạnh đầu, cất giọng ngọt ngào, “Đầu cô có đau không?”

Y Lan cảm thấy giọng cô bé nghe rất dễ thương. Loáng cái, nỗi buồn của cô tan biến hết, cô bé như ánh mặt trời sưởi ấm lòng cô, “Nhờ ba con, cô bớt đau rồi.”

“Ba con là giỏi nhất.” Cách Lạc Băng cất giọng tự hào.

“Ừ.” Y Lan then thùng nhìn Mộ Thừa. Không biết tại sao, mỗi lần thấy anh, tim cô lại đập loạn nhịp.

Cách Lạc Băng lấy một món đồ trong ba lô ra đưa cho Y Lan. Y Lan nhìn thấy một cây kẹo thật to, cô mỉm cười, “Đây là gì?”

“Là kẹo mà con thích ăn nhất. Con tặng cho cô, cô ăn kẹo xong sẽ không bệnh nữa.” Cách Lạc Băng nói trịnh trọng.

Mộ Thừa sưng sốt. Cây kẹo này là đồ mà cô bé thích nhất. Trước khi họ đi, Tô Nhiễm đã mua nó cho Băng Nụ. Băng Nụ không nỡ ăn cây kẹo này. Mỗi lần thấy cô bé thừ người nhìn cây kẹo, anh liền biết cô bé nhớ tới Tô Nhiễm. Không ngờ hôm nay cô bé lại đưa đồ mình thích nhất cho Y Lan. Lẽ nào cô bé có cảm giác thân thiết với Y Lan? Hay vì từ Y Lan có thể thấy hình bóng của Tô Nhiễm?

Y Lan nhận lấy cây kẹo, cô hỏi Cách Lạc Băng, “Băng Nụ, con cố tình đến bệnh viện thăm cô?”

“Dạ.” Băng Nụ gật đầu.

Điều này làm Mộ Thừa thêm ngạc nhiên.

“Cám ơn con, Băng Nụ.” Y Lan nở nụ cười, cô chưa bao giờ thấy hạnh phúc như lúc này.

“Cô, cô có thể làm thật nhiều thật nhiều quần áo đẹp ư?”

“Ừ, đợi cô khỏe, cô làm cho con chịu không?”

“Dạ!” Cách Lạc Băng sung sướng nói.

“Băng Nụ..” Mộ Thừa kéo lấy cô bé, anh nhìn Y Lan, “Cô đừng chiều con nít như vậy.”

Băng Nụ chu miệng khó chịu.

“Băng Nụ còn rất nhỏ, hơn nữa tôi cũng rất thích cô bé.” Giọng Y Lan nhỏ xíu nhưng chứa đầy niềm vui, “Tôi thấy anh cũng rất thương cô bé nhưng con nít không phải cứ mặc hàng hiệu là được. Có nhiều chất vải không thích hợp với con nít. Chẳng hạn như chiếc áo cô bé đang mặc, đẹp và đắt tiền nhưng lớp ren bên trên sẽ làm cô bé không thoải mái.”

Mộ Thừa quan sát Băng Nụ. Anh không khỏi thở dài buồn phiền. Đàn ông nuôi con nít đúng là không sao chu đáo được. Anh tưởng chỉ cần mua quần áo hàng hiệu, ít nhất chất lượng cũng được đảm bảo. Dù gì đi nữa anh cũng không có nhiều thời gian dẫn cô bé ra trung tâm mua sắm chọn lựa.

Băng Nụ rất thông minh, cô bé ngửa mặt làm nũng với Mộ Thừa, “Cô nói đúng lắm. Con không thích quần áo này chút nào đâu ba.”

“Băng Nụ, người lớn đang nói chuyện, con không được chen vào.” Mộ Thừa lắc đầu ngao ngán.

“Con rất thích cô.” Băng Nụ chạy lại chỗ Y Lan.

Mộ Thừa dở khóc dở cười dõi mắt theo cô bé.

“Cô, mỗi ngày con đều đến thăm cô được không?”

Y Lan dĩ nhiên yêu mến cô bé, cô nói, “Được, con đến cô vui lắm.”

“Con cũng vậy.” Băng Nụ cười sung sướng.

Chứng kiến cảnh này, trái tim anh bất giác nhói đau. Y Lan lại nhìn anh, đôi mắt cô phớt vẻ yêu thương đến cả cô cũng không nhận ra. Người đàn ông này luôn khiến cô thấy ấm áp. Có lẽ do nghề nghiệp của anh, trên người anh luôn tỏa ra cảm giác bình yên.

Khi Tô Nhiễm nhận được tin chạy tới bệnh viện, Tiêu Diệp Lỗi vừa được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật. Tô Nhiễm vội hỏi bác sĩ tình trạng của anh, bác sĩ tháo khẩu trang xuống nói với cô, “Xương chân của anh Tiêu bị vỡ, cột sống cũng chịu ảnh hưởng nhưng may là tổn thương không quá nghiêm trọng, nếu không anh ấy sẽ bị liệt. Ngoài ra, lồng ngực anh ấy còn có hiện tượng xuất huyết, trước mắt chúng tôi đã kiểm soát được tình trạng này. Anh ấy cũng bị rất nhiều vết thương ngoài da. Thời gian này, anh ấy phải ở lại bệnh viện theo dõi.”

“Cám ơn bác sĩ.” Hai chân Tô Nhiễm mềm nhũn. Sao Diệp Lỗi lại ra nông nổi này? Sao Diệp Lỗi lại vào bệnh viện?

Tô Nhiễm định vào thăm Tiêu Diệp Lỗi thì thấy có hai người đàn ông đi lại. Hai người đàn ông giơ thẻ lên với cô, “Cảnh sát, cô là người nhà của anh Tiêu?”

“Hai anh...”

“Bệnh viện báo tin cho chúng tôi, khi anh Tiêu được đưa vào viện đã ở trong tình trạng hấp hối, có vẻ như anh ấy đánh nhau với ai đó, chúng tôi đến để tìm hiểu.”

“Đánh nhau?” Tô Nhiễm trợn to mắt. Cô rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Bác sĩ đứng bên cạnh nghe thấy, “Anh Tiêu đang hôn mê chưa tỉnh, hai anh cũng không hỏi được gì.”

Cảnh sát chần chừ, họ lại quay qua nhìn Tô Nhiễm. Nhìn vẻ mặt của cô, họ cũng tin cô không biết chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc này một giọng nói trầm âm bất ngờ vang lên...

“Tôi nghĩ chuyện này chỉ do bệnh viện hiểu lầm. Anh Tiêu bất cẩn té từ trên cao, không liên quan đến ai khác.”

Tô Nhiễm nhìn thấy Lê Minh Vũ, anh cũng tới bệnh viện.

Cảnh sát nhíu mày, “Bộ trưởng Lê?” Thời gian trước nhờ cánh báo chí “săn sóc tận tình”, bây giờ không muốn nhận ra Lê Minh Vũ cũng khó.

“Nếu hai anh không tin thì chờ anh Tiêu tỉnh dậy rồi hỏi cũng không muộn. Có điều tôi thấy hai anh tiếp tục đợi ở đây là lãng phí thời gian.” Lê Minh Vũ nói nhàn nhạt.

Cảnh sát cũng biết lúc này không hỏi được gì. Họ dặn dò vài câu rồi ra về.

Đợi bác sĩ rời đi, Tô Nhiễm hỏi anh, “Minh Vũ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lê Minh Vũ đặt tay lên vai cô, trông anh rất nghiêm túc, “Hạ Minh Hà sai người giết Tiêu Diệp Lỗi. May mắn cậu ta phước lớn mạng lớn, không thôi hôm nay chúng ta đã đến nhà xác gặp cậu ấy.”

“Sao cơ?” Tim Tô Nhiễm đập dồn dập, “Vậy phải tính sao đây? Nếu ông ta biết Diệp Lỗi chưa chết...”

“Em đừng lo. Anh sẽ phái người bảo vệ cậu ta. Chuyện này rất nghiêm trọng. Anh chỉ có chứng cứ sơ sài, chưa đến lúc để cảnh sát tham dự vào. Mọi chuyện cứ chờ cậu ta tỉnh rồi nói tiếp.” Lê Minh Vũ an ủi cô, mắt anh hiện vẻ suy tư.

Tô Nhiễm gật đầu, cô mệt mỏi dựa vào người anh.

Bệnh viện về khuya im ắng lạ thường, thỉnh thoảng chỉ nghe loáng thoáng tiếng xe cấp cứu. Cả hành lang dài chìm trong ánh sáng trắng toát, xung quanh vắng lặng không một bóng người, trông càng đáng sợ.

Tiêu Diệp Lỗi tỉnh dậy đã là đêm khuya. Anh mở choàng mắt, thấy một người đàn ông đang ngồi đọc báo chăm chú, áo khoác của anh ta để sang một bên. Thấy anh tỉnh, người đàn ông đặt báo xuống, nhưng anh ta không bước lại chỗ Tiêu Diệp Lỗi, anh ta ngồi im nhìn anh.

Tiêu Diệp Lỗi cố gắng trở mình, rồi cười bất lực nằm lại tại chỗ. Tiêu Diệp Lỗi nhìn chằm chằm anh ta, “Không ngờ người đầu tiên tôi gặp sau khi tỉnh lại là anh.”

Lê Minh Vũ ngồi bắt chéo chân, anh nói từ tốn, “Cậu muốn gặp ai nào? Dù gì gặp tôi cũng tốt hơn là Hạ Minh Hà, đúng không?”

Tiêu Diệp Lỗi ngó người, “Anh biết ư?”

“Tôi là đối thủ một mất một còn của Hạ Minh Hà. Nhất cử nhất động của ông ta đều là mối lo của tôi.”

Tiêu Diệp Lỗi mỉm cười.

“Hình như Hạ Minh Hà muốn loại trừ cậu.”

“Anh không báo án chứ?” Tiêu Diệp Lỗi điều chỉnh tư thế, anh cử động rất khó khăn.

“Cậu nghĩ thế nào?” Lê Minh Vũ nhếch mép, anh bấm điều khiển nâng giường lên vị trí dễ chịu hơn cho Tiêu Diệp Lỗi.

Tiêu Diệp Lỗi hít sâu, thấy mình bị thương rất nặng, anh tự giấu, “Có lẽ anh cũng đuổi cảnh sát đi rồi, nhưng tại sao họ lại tin anh nói nhỉ? Vết thương của tôi đâu có nhẹ.”

“Việc này tùy vào con người.”

Tiêu Diệp Lỗi nhìn lướt bản thân, “Tình trạng của tôi thế nào?”

“Coi như con người cậu được làm từ sắt. Cậu bị gãy xương, máu bầm trong ngực đã được rút hết, nói chung không sao.” Lệ Minh Vũ dựa lưng vào ghế sofa, anh nhìn Tiêu Diệp Lỗi, “Đối phương có bao nhiêu người?”

Một tia tàn nhẫn lướt qua mắt Tiêu Diệp Lỗi, “Ông ta muốn giết tôi chết, anh nghĩ ông ta sẽ dùng ít người à?”

“Ông ta biết cậu có thể đánh đấm nhưng rõ ràng ông ta vẫn coi thường bản lĩnh của cậu.”

Tiêu Diệp Lỗi dừng một chút, tựa hồ vết thương làm anh đau, anh cau mày, “Còn ai biết không?”

“Cậu chưa chết nên tôi không báo cho người nhà của cậu. Ngoài tôi ra, cũng chỉ có một mình Tô Nhiễm biết chuyện.”

“Vậy thì tốt.” Tiêu Diệp Lỗi nhẹ nhõm hẳn, “Nếu không phải tôi liều mạng nhảy xuống từ trên cao, có lẽ tôi đã chết trong tay họ.”

“Cậu nghe câu ‘đại nạn không chết ắt có hậu phúc’ chưa?” Lệ Minh Vũ mỉm cười.

Tiêu Diệp Lỗi lườm anh, “Tôi tưởng anh sẽ nói ‘hại người nhưng cuối cùng lại hại mình’, sao nào? Anh không hận tôi à?”

“Hận cậu?” Lệ Minh Vũ buồn cười, “Tôi chỉ biết kẻ thù của địch chính là bạn bè của mình.”

“Anh nghĩ tôi và anh có thể làm bạn?” Tiêu Diệp Lỗi cười nhạt.

Miệng Lệ Minh Vũ xéch lên, “Không thành bạn cũng có thể làm đồng minh. Ít nhất tại thời điểm này, người có thể lực ngang bằng Hạ Minh Hà cũng chỉ có một mình tôi.”

“Anh muốn tôi làm gì?”

“Tiêu Diệp Lỗi, cậu là người thông minh, cậu không thể không nghĩ ra việc này, hẳn cậu đã chuẩn bị từ trước.” Lệ Minh Vũ nở nụ cười tự tin với anh.

Tiêu Diệp Lỗi nhìn anh chăm chú, anh đột nhiên bật cười, “Lệ Minh Vũ, người ta hay bảo con mắt của anh rất tinh. Coi như hôm nay tôi đã lĩnh giáo, khó trách Hạ Minh Hà lại muốn giết chết anh. Chắc đối thủ nào của anh cũng chỉ mong anh chết phải không?”

“Nếu cậu đang khen tôi thì tôi nhận vậy.”

Tiêu Diệp Lỗi lặng thinh. Chốc lát sau anh nói, “Áo khoác của tôi đâu?”

Lệ Minh Vũ thoáng dăm chiêu. Anh bước tới tủ quần áo lấy ra một chiếc áo ple dính đầy máu.

“Măng - séc.” Tiêu Diệp Lỗi thốt ra hai chữ.

Lệ Minh Vũ lia ánh nhìn qua áo ple, mắt anh hơi híp lại, anh cẩn thận tháo một cái măng séc nhìn khá khác thường, anh lập tức hiểu ý Tiêu Diệp Lỗi. Anh mỉm cười, “Không bị nát chứ?”

“Nếu đã chuẩn bị sẵn, thì tôi phải đảm bảo chứng cứ nguyên vẹn.”

Lệ Minh Vũ ngẩng ngó một lúc, anh nhìn Tiêu Diệp Lỗi, “Cậu có tiềm chất làm mật vụ đấy.”

“Hiếm khi tôi được nghe anh nói đùa.” Tiêu Diệp Lỗi nói bình thản, “Camera này là mẫu mới nhất hiện nay. Hình ảnh xuất ra từ nó rất chất lượng. Cần tôi dạy anh dùng không?”

Lệ Minh Vũ nói đúng, sức lực của anh không chống lại được Hạ Minh Hà. Anh cần mượn sức để thoát khỏi Hạ Minh Hà.

“Cậu yên tâm dưỡng bệnh, sẽ có người bảo vệ cậu.” Lệ Minh Vũ cất áo vào chỗ cũ. Anh lại hạ đầu giường xuống như lúc đầu, cầm măng - séc rời đi.

“Này...” Tiêu Diệp Lỗi gọi với theo Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ dừng chân, xoay đầu nhìn Tiêu Diệp Lỗi.

“Tôi không phải giúp anh mà là giúp Tô Nhiễm.” Tiêu Diệp Lỗi nhấn mạnh.

Lệ Minh Vũ cười cười, “Tôi biết.” Anh đóng cửa, đi khỏi phòng bệnh.

Lệ Minh Vũ về đến khu Hoa Phủ đã là rạng sáng. Mở cửa bước vào nhà, anh thấy Tô Nhiễm vẫn còn thức đợi anh về.

Tô Nhiễm cầm lấy áo khoác và cặp xách của anh, cô lo lắng hỏi, “Diệp Lỗi sao rồi anh?”

“Cậu ta tỉnh rồi, không sao.” Anh nói lỏng cravat rồi tháo xuống, cô nhận lấy để sang bên.

“Cậu ấy nói do Hạ Minh Hà gây ra ư?”

Lệ Minh Vũ cũng không che giấu, “Ừ.”

Tô Nhiễm vừa bất an vừa tức giận, “Hạ Minh Hà quá đáng lắm! Quan chức chính phủ mà làm vậy được ư? Giết người, ông ta dám giết người!”

“Ông ta còn làm những chuyện quá quái hơn thế này nhiều.” Lệ Minh Vũ cười phản bác. Anh nắm tay cô đi lên lầu hai. Vào đến phòng ngủ, anh mệt mỏi ngồi xuống, gục đầu lên ghế sofa.

“Em đã chuẩn bị nước tắm cho anh.” Tô Nhiễm biết anh rất mệt. Cô cũng không muốn chuyện này tiếp tục quấy rầy anh. Nhưng cô tin nếu anh đã đến bệnh viện, chứng minh anh sẽ xen vào việc này. Như vậy cô còn lo lắng làm gì?

Lệ Minh Vũ không đi tắm ngay như thường lệ, anh kéo tay cô, “Cho anh ôm em một lát.”

Tô Nhiễm cười ngồi xuống cạnh anh. Cô tựa vào ngực Lệ Minh Vũ, anh hạnh phúc ôm siết lấy cô.

“Anh sao thế?” Cô ngước đầu lên. Cô cảm thấy đêm nay anh hơi lạ.

Lệ Minh Vũ cúi xuống hôn cô, anh cười nói, “Không có gì! Anh cảm thấy có em thật tuyệt.”

Tô Nhiễm cười rạng rỡ, cô im lặng dựa vào người anh.

Cảm giác thỏa mãn này tạo nên một niềm hạnh phúc khó tả trong lòng anh. Trên đời này, không người đàn ông nào chịu được việc có người đàn ông khác dòm ngó đến người phụ nữ của mình. Tiêu Diệp Lỗi làm mọi thứ chỉ vì Tô Nhiễm. Anh cảm thấy khó chịu nhưng anh rõ Tô Nhiễm không biết điều này. Suốt đường về nhà, anh luôn cảm thấy sợ hãi không yên. Nếu một ngày nào đó Tô Nhiễm biết được tình cảm của Tiêu Diệp Lỗi thì sẽ như thế nào? Tiêu Diệp Lỗi là một chàng trai trẻ tuổi, tràn ngập sức sống, còn anh thì sao? Mỗi lần nhìn Tô Nhiễm cười rạng rỡ, anh lại thấy mình già. Anh sợ anh và cô sẽ có khoảng cách.

“Nhiễm...” Anh gọi tên cô.

Tô Nhiễm biếng nhác nhìn anh.

Lệ Minh Vũ cũng nhìn cô. Rất nhiều chuyện cứ đọng mãi trong miệng anh. Anh muốn hỏi cô có thấy anh già hay không? Anh muốn hỏi cô có biết Tiêu Diệp Lỗi yêu cô hay không? Anh càng muốn hỏi cô có thể sống bên anh trọn đời hay không...

Tuy nhiên anh không thể thốt bất cứ câu nào ra khỏi miệng mình. Bàn tay anh mơn trớn gương mặt cô, anh nói rõ ràng từng chữ, “Cả đời này em không được phép bỏ anh.”

Chờ đợi cả buổi mà chỉ nghe anh nói một câu như vậy, Tô Nhiễm bật cười thành tiếng. Nhưng trái tim cô lại ảm áp vô ngần, “Ai muốn bỏ anh? Suốt ngày, anh cứ nghi thần nghi quỷ. Anh không muốn ngủ nhưng em buồn ngủ. Bộn rộn nguyên một ngày, em mệt chết rồi đây!”

Nỗi lo của Lê Minh Vũ đột nhiên tiêu tan. Tại anh lo nghĩ nhiều ư? Nghĩ thế, tâm trạng của anh tốt lên bất ngờ. Lê Minh Vũ đứng dậy, anh bỗng cô đi về phía phòng tắm.

“Làm gì đấy?”

“Đi tắm với anh.” Lê Minh Vũ phì cười, bế cô bước thẳng vào phòng tắm.

Bầu không khí lạnh buốt bao phủ khắp thành phố. Mùa đông năm nay tựa hồ lạnh hơn mọi năm.

Bạch Sơ Diệp xuống xe, bà ta đeo kính râm, bàn tay ghì chặt áo khoác trên người. Bà ta cảnh giác nhìn khắp bốn phía, sau đó bà ta đi vào một căn nhà.

Căn nhà này cao sáu tầng, không sử dụng thang máy, chỉ có cầu thang theo kiểu truyền thống. Bạch Sơ Diệp đi vào hành lang, leo tầng bậc thang lên lầu sáu. Bà ta đã quen ăn sung mặc sướng nên cứ đi được vài bước, bà ta lại nghỉ một chút. Cuối cùng lên đến được tầng sáu, bà ta thở nhọc khó khăn.

Trên tầng sáu chỉ có duy nhất một căn phòng. Bà ta đứng ngoài cửa một lát, rồi mới giơ tay gõ ba tiếng lên tiếng. Sau ba tiếng gõ cửa của bà ta, cả không gian rộng lớn lại chìm vào tĩnh mịch. Một lúc sau, cửa phòng mở ra, bà ta nhanh chóng chui vào trong, cửa phòng liền đóng lại tức khắc.

“Có đồ chưa?” Bên trong căn phòng chỉ có một mình Hạ Minh Hà. Đóng cửa xong, ông ta sốt ruột hỏi Bạch Sơ Diệp.

“Không ngờ anh lại cẩn thận đến vậy.” Bạch Sơ Diệp châm chọc ông ta. Bà ta không ngờ Hạ Minh Hà lại đích thân đến lấy công thức điều chế Đào Túy, có vẻ như ông ta không tin tưởng bất kỳ người nào.

Hạ Minh Hà nghe thấy vẻ châm biếm trong câu nói của bà ta, ông ta cũng không màng nổi giận, “Anh không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp mà em.”

Bạch Sơ Diệp không đưa đồ ngay, bà ta nhìn ông ta dăm dăm, “Anh hãy nói thật cho tôi biết, tại sao Bạch Lâm lại chết?”

Mắt Hạ Minh Hà lóe vẻ căm giận, thái độ của Bạch Sơ Diệp khiến ông ta chán ghét, nhưng vì cách điều chế Đào Túy, ông ta phải duy trì gương mặt tươi cười. Ông ta tiến lại ôm chầm bà ta, “Bảo bối à, không phải anh đã nói em biết rồi sao? Sau khi anh đánh đổ Lê Minh Vũ, anh sẽ giúp em điều tra rõ ràng chuyện này.”

“Anh đừng gạt tôi!” Bạch Sơ Diệp xô ông ta ra, bà ta nheo mắt, “Ông giết Bạch Lâm đúng không?”

“Mấy việc không có chứng cứ như thế này, em không nên nói bậy.” Thần sắc Hạ Minh Hà thay đổi. Ông ta ngồi xuống, chìa tay ra với bà ta, “Đưa cách pha chế cho tôi.”

Bạch Sơ Diệp lặng người, bà ta nhìn Hạ Minh Hà dăm dăm.

“Hay là...” Mặt Hạ Minh Hà lạnh như băng, “Cô vốn không tìm được cách pha chế Đào Túy?”

Hết Chương 25

224. Q.10 - Chương 26: Thất Bại Chồng Chết

Bạch Sơ Diệp rút một tập hồ sơ ra khỏi giỏ xách, bà ta phe phẩy nó trước mặt Hạ Minh Hà, “Cách pha chế ở đây, tôi trộm nó từ kết sắt của Tô Nhiễm. Một khi chuyện này bại lộ, anh xong việc thì không sao, nhưng tôi sẽ không sống yên ở nhà họ Hòa.”

Thấy tập hồ sơ trong tay bà ta, mắt ông ta bỗng bừng sáng rực. Với cách điều chế này, ông ta sẽ khiến Lê Minh Vũ không thể trở mình. Hạ Minh Hà nghiêng ngả, ông ta nheo mắt, “Em khờ quá. Chúng ta trộm cách thức pha chế để sản xuất nước hoa, gán cho nó cái tên mới, tung ra thị trường trước tiên. Tới lúc đó Đào Túy tự sụp đổ, em còn lo sợ làm gì?”

Bạch Sơ Diệp cân nhắc, cuối cùng bà ta vẫn ném tập tài liệu cho Hạ Minh Hà, “Chỉ mong là anh làm được.”

Hạ Minh Hà không rảnh hứa hẹn với bà ta, ông ta lật đật mở tài liệu ra xem, quả nhiên là cách làm nước hoa Đào Túy. Ông ta không hề nghi ngờ tính chân thật của công thức này bởi vì nó được Tô Nhiễm cất giữ trong két sắt, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ chứng minh đây là tài liệu cơ mật. Trái tim ông ta rộn ràng cảm giác hưng phấn sắp chạm đến thành công. Cảm giác như vậy thường xuyên xuất hiện với ông ta, có điều lần này nó mãnh liệt hơn bao giờ hết, bởi rằng người ông ta đối phó là Lê Minh Vũ.

Ông ta không biết Lê Minh Vũ đã dùng thủ đoạn gì khiến tổ điều tra không tìm ra manh mối, khiến cảnh sát không giống trống khua chiêng vụ án Hòa Tấn Bằng nhảy lều. Tin tức Đào Túy ra mắt lần nữa khiến mọi người đều tập trung vào Hòa thị. Như vậy càng tạo thêm thời gian cho Lê Minh Vũ phản kích. Ông ta không thể ngồi yên chờ chết, chuyện này càng kéo dài, nguy hiểm càng đe dọa ông ta.

Còn một điều quan trọng nữa là Tiêu Diệp Lỗi chưa chết!

Mỗi khi Hạ Minh Hà nghĩ đến điều này, ông ta luôn cảm thấy bất rút không yên. Sự tồn tại của Tiêu Diệp Lỗi là mối uy hiếp với ông ta. Ông ta không ngờ Tiêu Diệp Lỗi có thể thoát khỏi lình của ông ta. Dựa theo tình hình hiện tại, muốn giết Tiêu Diệp Lỗi lần nữa không phải dễ dàng. Vì vậy, cách duy nhất để chiến thắng lúc này là tài liệu trong tay ông ta, chỉ cần đưa nước hoa pha chế theo công thức này ra mắt ngoài thị trường trước Hòa thị, ngày diệt vong của Hòa thị sẽ đến. Lê Minh Vũ và Hòa thị có mối quan hệ mập mờ. Thời điểm này lại gần đến tuyển cử, nếu ông ta thành công thì Lê Minh Vũ thần thông quảng đại tới mấy cũng không thoát được ông ta.

Bạch Sơ Diệp lảng người nhìn đôi mắt sáng kích động của ông ta. Bà ta thầm cầu nguyện Hạ Minh Hà giành được quyền lực của Hòa thị. Tin tức Đào Túy phát hành ngoài thị trường càng lan rộng, bà ta càng lo lắng bồn chồn. Đào Túy thành công có nghĩa Hòa Vy và Tô Nhiễm giành hoàn toàn quyền quản lý Hòa thị, lại có thêm Lê Minh Vũ, con trai bà ta Hòa Quân Hạo sẽ không thể làm chủ tịch Hòa thị. Bà ta không lo kế hoạch của Hạ Minh Hà thành công khiến Hòa thị bị tổn thất. Bà ta nghĩ chỉ cần có tiền, Hòa thị sẽ được cứu. Tới khi ấy, người ngồi trên ghế chủ tịch Hòa thị sẽ là con trai bà ta - Hòa Quân Hạo, chứ không phải hai đứa con gái của Hòa Tấn Bằng!

Hai người đều lâm vào mưu tính xấu xa riêng cho bản thân. Nhưng đúng lúc này tiếng đập cửa lại dội lên dồn dập.

Bạch Sơ Diệp và Hạ Minh Hà giật mình, đưa mắt nhìn nhau.

Tiếng đập cửa liên hồi chứng tỏ người bên ngoài biết chắc trong phòng có người.

Hạ Minh Hà đi mở cửa. Nhìn thấy mấy người đứng ngoài cửa, sống lưng ông ta lạnh toát.

“Bộ trưởng Hạ, chúng tôi là người bên tổ điều tra thương nghiệp. Chúng tôi tình nghi ông dính líu nhiều cuộc giao dịch bí mật. Mời ông theo chúng tôi về làm rõ vụ việc này.” Một người trong đó nói với ông ta.

Hạ Minh Hà run bắn người, ông ta nhú mào, “Mấy người nói lung tung gì thế...”

“Bà Bạch Sơ Diệp cũng phiền bà theo chúng tôi.” Người đàn ông không để Hạ Minh Hà nói hết câu, anh ta nhìn thẳng Bạch Sơ Diệp.

“Cái gì?” Bạch Sơ Diệp thẳng thốt, bàn tay run rẩy của bà ta vô tình va trúng tập tài liệu trên bàn. Tập tài liệu rơi xuống thu hút sự chú ý của những người có mặt.

Trong tích tắc, mặt mày Hạ Minh Hà tái mét, còn thần sắc của Bạch Sơ Diệp nhợt nhạt như tro tàn.

Người của tổ điều tra đi lại cầm tập tài liệu lên xem. Anh ta nhìn Bạch Sơ Diệp và Hạ Minh Hà với vẻ khinh thường, “Mời hai người đi theo chúng tôi.” Anh ta đưa tập tài liệu cho cấp dưới.

Hai chân Bạch Sơ Diệp mềm nhũn, bà ta xụi lơ xuống đất...

Trong lúc Tô Nhiễm và Hòa Vy đang họp với các cổ đông, Hòa Quân Hạo bất chợt xông vào. Tô Nhiễm khựng người nhìn về mặt bối rối của anh, còn Hòa Vy thì nhú mào, “Quân Hạo, cậu cũng là cổ đông, tại sao lại đến muộn?”

Hòa Quân Hạo dừng bước, anh điều chỉnh hơi thở loạn nhịp của mình, “Xin lỗi, em có chuyện tìm chị ba.”

Thần sắc Tô Nhiễm lộ vẻ hoài nghi.

Hòa Vy nhìn Tô Nhiễm rồi nhìn Hòa Quân Hạo, “Ngồi xuống họp, có gì quan trọng để họp xong rồi nói.”

“Không, chuyện này quan trọng hơn.” Hòa Quân Hạo cố chấp, anh nhìn Tô Nhiễm, nói giọng nghiêm túc, “Chị ba cho em vài phút được không?”

Hòa Vy định nổi giận nhưng Tô Nhiễm đứng dậy, lắc đầu với Hòa Vy. Cô nhìn Hòa Quân Hạo, “Đến phòng làm việc, chị ra ngay.”

Hòa Quân Hạo gật đầu, đi ra khỏi phòng họp.

Hòa Vy cau kinh, “Tiểu Nhiễm, em đừng dung túng Quân Hạo như vậy. Nó đâu còn là trẻ con. Sáng nay cổ đồng đội nó suốt nửa tiếng, cuối cùng thì sao? Nó chưa nói được một câu xin lỗi thì đã vội vàng vàng bỏ đi.”

“Em đi coi nó, tìm hiểu chuyện gì xảy ra, mọi người cứ tiếp tục họp.” Tô Nhiễm xoa dịu Hòa Vy, cô cũng ra khỏi phòng họp.

Trong phòng làm việc, Hòa Quân Hạo lo lắng đi tới đi lui. Thấy Tô Nhiễm mở cửa đi vào, anh nói ngay tức khắc, “Chị ba, mẹ em bị người của tổ điều tra giải đi rồi.”

Tô Nhiễm sững sờ, cô đặt tập tài liệu lên bàn làm việc, không biết nói gì cho phải.

Hòa Quân Hạo thấy cô im thin thít, anh sốt ruột lên tiếng, “Em không nhờ được chị hai, em chỉ còn trông vào chị ba giúp em. Tại sao người của tổ điều tra lại đưa mẹ em đi? Họ dẫn mẹ em đi làm gì?”

Tô Nhiễm thở dài sườn sượt. Việc gì nên tới cuối cùng vẫn tới, cô nhìn Hòa Quân Hạo, “Em đến tìm chị vì chuyện này?”

Hòa Quân Hạo chần chừ nhìn cô, “Chị biết trước chuyện này ư?”

Tô Nhiễm cup mi, rồi lại nhìn thẳng vào mắt Hòa Quân Hạo, “Phải.”

Hòa Quân Hạo nhìn Tô Nhiễm với vẻ khó tin.

“Quân Hạo...” Cô khó khăn gọi tên anh, “Dì Diệp trộm cách pha chế Đào Túy cho Hạ Minh Hà.”

Hòa Quân Hạo tròn mắt, anh đột nhiên hiểu hết mọi việc, cũng hiểu tại sao người của tổ điều tra đưa mẹ đi. Anh giận dữ và thất vọng siết chặt tay. Năm phút sau, anh xoay người đi thẳng một mạch khỏi phòng làm việc.

Tô Nhiễm không gọi anh lại, cô mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Cô biết ngày hôm nay sẽ tới! Khi cô để Bạch Sơ Diệp nhìn thấy kết quả, cô đã biết ngày hôm nay sẽ tới! Thực ra ngày đó cô đã cho Bạch Sơ Diệp cơ hội. Cô tỏ rõ quan điểm rằng vị trí của Quân Hạo ở nhà họ Hòa là không ai có thể thay thế. Đáng tiếc Bạch Sơ Diệp không chịu tin cô. À không, phải nói là bà ta không tin người của nhà họ Hòa, vì vậy bà ta mới ăn cắp cách pha chế Đào Túy.

Cô không nhìn ra được tâm tư của Bạch Sơ Diệp, ít nhất là trước khi Lê Minh Vũ nói với cô. Cô không ngờ bụng dạ của bà ta lại xấu xa đến vậy. Khi Lê Minh Vũ nhắc nhở cô cẩn thận Bạch Sơ Diệp, cô mới biết bà ta thật sự có dã tâm.

Tổ điều tra là do Lê Minh Vũ gọi tới. Ngay sáng sớm Bạch Sơ Diệp ra ngoài, người của tổ điều tra đã theo dõi bà ta.

Không cần tưởng tượng cũng biết bà ta bị bắt ngay tại trận!

Tô Nhiễm giơ tay xoa thái dương, cô không muốn nghĩ đến mối quan hệ của Bạch Sơ Diệp và Hạ Minh Hà, cũng không muốn nghĩ mối quan hệ giữa họ đã kéo dài bao lâu, cô chỉ cảm thấy thất vọng và đau lòng. Bà cưới bà ta gần ấy năm qua, nhưng tới lúc này bà ta vẫn thờ ơ ngoài hơn tin người nhà họ Hòa.

Khi Hòa Quân Hạo chạy tới văn phòng của tổ điều tra thương nghiệp, Bạch Sơ Điệp vẫn chưa đi ra. Khoảng nửa tiếng sau, anh mới thấy Bạch Sơ Điệp bước ra khỏi phòng thẩm vấn. Bà ta trông có vẻ sợ hãi, sắc mặt trắng bệch như giấy. Hòa Quân Hạo vội đi lại đỡ lấy cơ thể run rẩy của bà ta.

Một nhân viên trong tổ điều tra bước ra, anh ta nói lạnh lùng, “Vụ án này đang được điều tra. Bà về chờ tin tức của chúng tôi nhưng thời gian này, chúng tôi sẽ tịch thu mọi giấy tờ cá nhân của bà.”

Bạch Sơ Điệp hoảng hốt, không thốt nên lời.

Hòa Quân Hạo dìu bà ta ra xe. Anh không chạy xe ngay, mà đưa bà ta một chai nước, “Mẹ, mẹ uống nước đi.”

Bạch Sơ Điệp cầm chai nước lên uống. Hồi lâu sau, bà ta mới bình tĩnh nhìn Hòa Quân Hạo, “Quân Hạo, mẹ xin lỗi đã khiến con bận tâm.”

Hòa Quân Hạo không nói chuyện, anh ngồi bất động trên ghế lái.

Bạch Sơ Điệp thấy vẻ mặt anh khó coi, bà ta không dám nói tiếng nào.

Hòa Quân Hạo nói, “Mẹ thật sự lấy cách pha chế Đào Túy cho Hạ Minh Hà?”

Bạch Sơ Điệp biết chuyện này không gạt được anh nhưng bà ta không có dũng khí nói ra sự thật, bà ta cúi đầu, “Quân Hạo, mẹ hết cách...”

Hòa Quân Hạo ngoảnh nhìn bà ta bằng ánh mắt chứa đầy đau đớn và chua xót, “Mẹ hết cách nên muốn hợp tác với Hạ Minh Hà? Con hỏi mẹ, rốt cục mẹ và Hạ Minh Hà có quan hệ gì với nhau?”

Bạch Sơ Điệp trợn tròn mắt ngơ ngàng. Bà ta thở dốc nhìn Hòa Quân Hạo, rồi lật đật né tránh ánh mắt của anh, “Mẹ mệt rồi, chở mẹ về nghỉ ngơi.”

“Mẹ...”

“Mau, mau, ông ta ra rồi. Bên kia kia...”

Giữa lúc Hòa Quân Hạo đang muốn hỏi tiếp bà ta, một đám phóng viên ủa tới chặn cửa ra vào, do cửa sổ xe đang mở nên họ có thể chứng kiến rõ mọi chuyện xảy ra bên ngoài.

Phóng viên đến rất đông, dường như họ đã được báo tin từ trước.

Hòa Quân Hạo định đóng cửa sổ lại nghe Bạch Sơ Điệp nói, “Khoan đã.”

Anh đưa mắt nhìn theo bà ta...

Lúc này Hạ Minh Hà đang bước ra đại sảnh. Ông ta dường như đợi cấp dưới chạy xe qua đón nhưng không ngờ lại gặp phóng viên đứng chờ bên ngoài. Hạ Minh Hà dừng người ra nhìn, phóng viên thấy thế bèn nhào lên, cấp dưới của ông ta lật đật ngăn cản.

Hòa Quân Hạo thấy chỉ mới vài tiếng ngắn ngủi, Hạ Minh Hà tựa hồ già đi cả chục tuổi. Khuôn mặt ông ta tiêu tụy, khác hẳn dáng vẻ hùng hồn trên tivi.

Cánh phóng viên còn chưa kịp tiếp cận ông ta thì ba chiếc xe cảnh sát bất ngờ chạy về hướng này. Cánh phóng viên trông thấy bèn lui ra, nhưng vẫn tiếp tục giơ máy ảnh chụp lại cảnh này.

“Tại sao lại nhiều cảnh sát đến vậy?” Bạch Sơ Điệp buột miệng, bà ta sợ họ tới bắt bà ta.

Người trên xe cảnh sát đi xuống, dẫn đầu là thanh tra cao cấp của tổ trọng án - Vũ Kim, theo sau anh ta là nhiều cấp dưới.

Tất cả họ đều bước đến chỗ Hạ Minh Hà.

Hạ Minh Hà đứng trên bậc thang nhìn Vũ Kim một cách cảnh giác.

Vũ Kim lên trước, vài người đi theo anh ta giơ thẻ cảnh sát lên, anh ta nói, “Bộ trưởng Hạ Minh Hà, chúng tôi nghi ngờ ông liên quan đến cái chết của thanh tra cao cấp tiền nhiệm tổ trọng án Đinh Minh Khải, quản gia nhà họ Hòa - Trần Trung, Bạch Lâm, âm mưu giết Tiêu Điệp Lỗi cùng nhiều vụ án khác có dính líu trực tiếp và gián tiếp tới ông. Mời ông theo chúng tôi đến sở cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Hạ Minh Hà cứng đờ người.

Vưu Kim vừa dứt lời, cánh phóng viên không nhịn nổi nữa, họ cố gắng xông lên trước, máy ảnh chớp đèn liên tục, nhiều phóng viên nêu ra hàng loạt câu hỏi...

“Cảnh sát Vưu, có phải cảnh sát ra lệnh bắt hay không?”

“Xin hỏi bộ trưởng Hạ liên quan đến những vụ án này có bằng chứng chính xác không?”

“Nếu có chứng cứ xác thực, bộ trưởng Hạ sẽ bị xử phạt như thế nào với những tội danh này? Quan tòa sẽ phán xét ra sao?”

“Bộ trưởng Hạ, gần đến nhiệm kỳ mới của ông, vụ việc lần này hết sức bất lợi với ông, ông có muốn nói gì không?”

Mọi người đều tranh nhau nói, Hạ Minh Hà cảm thấy trước mắt ông ta toàn là màu đen ảm đạm. Ông ta chệnh choáng, đứng không vững, may là có cấp dưới đỡ ông ta, không thôi ông ta đã ngã nhào trước mặt mọi người. Hạ Minh Hà nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vưu Kim, ông ta kiên trì nói, “Tôi phải chờ luật sư của tôi tới, tìm luật sư của tôi!”

“Xin lỗi, bộ trưởng Hạ, do tính chất nghiêm trọng của vụ án, dù luật sư tới ông cũng phải đến sở cảnh sát. Mời ông đi theo chúng tôi.” Vưu Kim không hề nể mặt ông ta.

Hạ Minh Hà giận đến run người.

Đúng lúc này...

“Hạ Minh Hà, anh là cầm thú! Đúng là anh giết chết Bạch Lâm, tôi muốn giết anh!” Bạch Sơ Diệp gào lên thê lương. Bà ta nhào tới kéo áo Hạ Minh Hà, ánh mắt căm hận của bà ta tựa hồ có thể giết chết người.

Ban nãy ngồi trong xe nghe thấy hết mọi việc, Bạch Sơ Diệp liền chạy ào ra ngoài, Hòa Quân Hạo cũng đuổi theo sau bà ta.

Trông thấy tình cảnh hỗn loạn, cánh phóng viên càng hưng phấn, họ nhón nháo nhào lên trước.

“Mẹ...” Hòa Quân Hạo bị phóng viên gạt sang bên, anh không thể tiến đến chỗ Bạch Sơ Diệp nên đành lo lắng gọi bà ta.

Hạ Minh Hà không ngờ Bạch Sơ Diệp lại hành xử như vậy, ông ta nóng nảy vung tay, Bạch Sơ Diệp ngã vào đám đông. Ông ta tức giận liếc xéo bà ta, rồi gầm lên bực dọc, “Đồ đàn bà chanh chua xông từ đâu ra vậy hả?”

“Hạ Minh Hà, ông sẽ không chết tử tế!” Bạch Sơ Diệp mặc kệ đau đớn, bà ta chỉ vào mặt ông ta.

“Mẹ...” Rốt cục Hòa Quân Hạo cũng chen được vào trong, thấy bà ta té dưới đất, anh vội vã đỡ bà ta dậy, phần nộ nhìn Hạ Minh Hà.

Vưu Kim cười lạnh, “Bộ trưởng Hạ, nói thế nào cũng phải chú ý đến hình tượng gần gũi dân chúng của ông chứ! Đi thôi!” Anh ta ra hiệu cho cấp dưới, cấp dưới của anh ta chặn đường, dành lối đi cho Hạ Minh Hà.

Hạ Minh Hà đành bị giải lên xe cảnh sát.

Cánh phóng viên bám theo nhưng không đuổi kịp xe cảnh sát. Họ hết cách, định quay lại chú ý đến Bạch Sơ Diệp. Hòa Quân Hạo thấy họ bước về chỗ mình, anh đỡ nhanh Bạch Sơ Diệp vào xe. Trước khi cánh phóng viên theo kịp, anh đã lái xe chạy đi.

Ban ngày ồn ào rồi cuộc cũng lắng xuống về đêm.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Tô Nhiễm thấy Lê Minh Vũ đang dựa đầu giường xem báo, cô đến ngồi bên cạnh anh, nghiêng đầu đọc tin tức.

Lê Minh Vũ buông báo xuống, anh mỉm cười, “Muốn xem cái gì?”

“Biết rõ còn cố hỏi.” Cô lăm bằm trong miệng.

“Tin dài như vậy phải ngày mai mới có. Em đừng nóng ruột.” Lệ Minh Vũ dĩ nhiên biết cô quan tâm chuyện gì, anh đặt báo sang bên, giang tay ôm cô.

“Hạ Minh Hà tiêu thật không anh?” Tô Nhiễm hỏi anh.

Lệ Minh Vũ cầm ly rượu đặt trên đầu giường lên uống, mắt anh lóe vẻ kiên định, “Vài vụ án giết người cộng thêm rửa tiền ra nước ngoài đủ để xử bắn ông ta mười lần.”

“Cảnh sát Đinh bị giết thật ư?” Tuy Tô Nhiễm luôn ngờ vực nhưng đến lúc sự thật vỡ lẽ, cô vẫn rất kinh ngạc.

“Đã có bằng chứng chứng minh ông ta sai người bom hơi men vào thức ăn của Đinh Minh Khải. Anh Hoàng Phủ cũng đưa ra hàng loạt nhận định xác thực Đinh Minh Khải không phải chết trong tay ba.” Nói đến đây, nỗi lo của anh mới hoàn toàn tiêu tan. Hành động của ba nuôi tuy cực đoan nhưng nếu mở mắt nhìn ông ngồi tù, anh sẽ có lỗi với ba ruột. Hơn nữa vì bảo vệ anh, ba nuôi mới chủ động tự thú. Nếu không cứu ba nuôi, anh mới là bất hiếu.

Tô Nhiễm không khỏi băn khoăn, “Bộ trưởng mà gây ra loại chuyện này đúng là không thể tha thứ.”

Lệ Minh Vũ mỉm cười, ôm chầm lấy cô.

“Nhưng ngư ông đắc lợi lại chính là anh.” Cô lườm anh.

“Người ta không đụng đến anh, anh cũng không đụng đến người ta. Nếu ông ta coi anh là cái gai trong mắt thì đấu một trận cũng không sao.” Lệ Minh Vũ vừa cười vừa nói.

“Anh tính toán lâu như vậy, đâu chỉ là đấu một trận?” Tô Nhiễm làm sao không hiểu những điều này? Kể từ thời điểm Đồng Hựu không ở cạnh anh, cô đã biết anh đang bắt đầu kế hoạch. Đây là cọng dây dài do anh thả ra, không câu được cá lớn, sao anh chịu buông tay?

Lệ Minh Vũ phản bác, “Ví dụ của Hạ Minh Hà cho chúng ta biết rằng đối phó với kẻ thù phải nhắm trúng điểm yếu, nếu không kẻ thù trở mình sẽ rất phiền phức.”

Cô thở dài, “Em không biết đối mặt với Quân Hạo như thế nào.”

Từ lúc Bạch Sơ Diệp ăn cắp cách pha chế cho đến khi tiếp nhận điều tra, cô biết để đối phó với Hạ Minh Hà, Bạch Sơ Diệp cũng trở thành quân cờ của anh. Tuy bà ta đáng bị trừng phạt nhưng bà ta cũng là mẹ của Quân Hạo. Cô không có lỗi với Bạch Sơ Diệp, nhưng phải đối mặt với Quân Hạo như thế nào đây?

Lệ Minh Vũ hiểu rõ nỗi lo trong lòng Tô Nhiễm, anh ôm chặt cô, “Quân Hạo rất hiểu chuyện. Bạch Sơ Diệp làm nhiều chuyện thiếu đạo đức, bây giờ chỉ mong bà ta khai ra chuyện của Hạ Minh Hà để lấy công chuộc tội, vậy bà ta sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn, Quân Hạo cũng không trách em.”

Tô Nhiễm cắn môi, cô gật đầu, chỉ mong là vậy.

“Giáng sinh sắp tới, anh sẽ tặng em một món quà lớn.” Lệ Minh Vũ cúi đầu hôn cô, anh nhoẻn miệng cười.

Tô Nhiễm ngẩng lên nhìn anh, “Giáng sinh là ngày anh tuyển cử, em biết rồi, anh nhất định liên nhiệm thành công phải không?”

“Không phải chuyện này.”

“Vậy là gì?”

Lệ Minh Vũ trầm mặc, anh nhìn Tô Nhiễm chăm chú, rồi cúi xuống hôn cô chân thành...

Hết Chương 26

Vẫn như mọi khi, cuối tuần không có truyện. Còn 2 chương 27 và 28 nữa là hoàn chính văn. Nhưng chương 27 rất dài, bạn mình không dịch kịp vào mấy ngày cuối tuần do nó còn phải đi làm thêm, vậy nên hẹn mọi người vào thứ 3.

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ.

225. Q.10 - Chương 27: Là Vui Hay Buồn

226. Q.10 - Chương 28: Yêu Không Nhất Định Phải Tỷ Lệ ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-kinh-mong>